

Giới thiệu Thục Nữ Thời Đại

Tuy không có nhiều trường đoạn gây căng, chỉ là một câu chuyện Thục Nữ Thời Đại nói về tình yêu đơn giản đời thường, với những tình tiết và lời thoại nhẹ nhàng, nhưng ẩn sâu trong đó là lời gửi gắm đầy ý nghĩa của tác giả.

Là bài học về niềm tin, sự trân trọng, ngôn tình và lòng kiên trì theo đuổi giấc mơ của bản thân, không gặp không nên duyên. Một người phụ nữ ly hôn đã có con và một người phụ nữ sống phóng khoáng hợp lại thành một bản tình ca đẹp đẽ, ấm áp có sức lay động lòng người.

Hì vọng các bạn có thể nhìn thấy được mặt ý nghĩa của câu truyện online này thông qua sự truyền đạt của mình, có thể lời văn của mình vẫn chưa đủ mượt mà, và chưa đủ xuất sắc, nhưng mình hi vọng ít nhất mình cũng không làm hỏng một câu chuyện ý nghĩa như thế này, không khiến nó trở nên nhạt nhẽo vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thục Nữ Thục Liễu*

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

"Phụ nữ giống như quả táo ở trên cây, ở các giai đoạn tuổi khác nhau đều có cái hay riêng. Phàm những quả táo xanh sinh trưởng ở thân ngọn cây, dễ có thể chạm vào, ngay sau đó còn chưa kịp chín đã sớm bị hái xuống, hương vị tươi ngon, giòn tan chắc chắn rất ngon miệng. Các nàng đến độ tuổi đẹp nhất thì sẽ kết hôn. Có vài quả táo sinh trưởng ở giữa ngọn cây, có người canh giữ dưới tàng cây chờ cho quả táo chín, đến thời điểm chín muồi nhất thì sẽ hái xuống, hương vị đúng thật thanh ngọt. Nhưng có một loại phụ nữ sinh trưởng ở nơi xa nhất của ngọn cây, thường thức hết mọi phong cảnh, tự cho mình là thanh cao, đàn ông không đủ kiên nhẫn trải qua mọi gian nan thì các nàng sẽ không chịu theo đám mây xuống dưới, dần dà, các nàng sẽ chín ngay khi còn ở trên cây."

Phát thanh viên tự cho mình là hài hước, dùng lời kiểu cách giả tạo phát biểu quan điểm hạn hẹp của anh ta, trong phòng phát ra một tiếng cười nhạt.

Cánh cửa sổ phía trên được mở ra, bên ngoài thành phố đang được bao phủ bởi một tấm màn nhung, thế nhưng Thượng đế đã quên không rải những viên kim cương lên tấm vải nhung đó để điểm xuyết thêm, trên mặt đất đèn điện sáng trưng như vô số khối bảo thạch tinh xảo cắt nhau, tụ hợp lại cùng một chỗ. Cửa sổ sát đất được mở ra, thành thị trên cao vẫn như vậy, con gió nhẹ khẽ lùa vào gian phòng làm lay động bức màn.

Đặt trên sàn nhà một chai rượu Rum, một đĩa trái cây. Cô gái đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà có vẻ mất đi nhã hứng thưởng thức rượu, liền uống 1 hơi cạn ly cho hả giận.

Nhã hứng của cô bị tên phát thanh viên kia cắt đứt, thậm chí còn tiêu tan.

Hiếm khi có được một buổi tối thứ 6 rảnh rang, cô tự mua cho mình một chai rượu anh đào, định thoải mái ngồi nghe radio vừa nhấp nháp rượu ngon.

Chủ đề của tiết mục phát thanh kia chính là các mối phiền muộn trong cuộc sống hôn nhân. Mỗi ngày có vô số chị em phụ nữ gọi điện thoại kể lể về những vấn đề như là chuyện vợ chồng, con cái, ngoại tình, những mâu thuẫn, các cuộc chiến tranh dài đằng đẳng rồi là gia đình bất hạnh. Mỗi một cuộc điện thoại, có người muốn tự sát thậm chí là giết cả chồng mình, những lời lẽ câu chữ cho thấy cuộc sống hôn nhân lâm vào tuyệt vọng, bế tắc.

Mà tiết mục này càng khiến cho Dương Dương có dịp mỉa mai cuộc sống hôn nhân vừa buồn cười lại vừa ngu dốt. Cô thích uống rượu, chỉ có một mình cô trên thế giới này khinh thường những phụ nữ vì hôn nhân mà làm khổ mình, cũng chứng minh rằng, đến giờ phút này quyết định của mình là đúng đắn.

Độc thân muôn năm. Giờ phút này khi tự ý thức được chúng, cô bất giác hét lên.

Bây giờ cô đã ba mươi hai tuổi, đã thế hai ngày nữa sẽ bước sang tuổi 33.

"Các nàng đang nói về tình yêu và hôn nhân với một vẻ kiêu ngạo lẫn lạnh nhạt, chứng tỏ cuộc nói chuyện này thật buồn cười, mượn người bên cạnh để phân rõ giới hạn làm như mình không giống như bao phụ nữ bình thường khác, nhưng về đêm khi về vắng lặng bao trùm xuống thì các nàng lại cảm thấy cô đơn là một căn bệnh, rồi lại mong chờ một tình yêu từ trên trời rơi xuống."

Ngực Dương Dương cảm thấy như bị lửa thiêu đốt, đó là cơn phản nộ, cô hận không thể vọt ngay vào trường quay để cầm lấy cả vạt của tên đàn ông kia tát cho mấy cái thật đau, anh mới là kẻ cô đơn, cả nhà anh mới cô đơn ý!

Cô lão đạo bước đi, sức nặng thân thể trao trọn cho sàn nhà, âm thanh tựa như của người chịu khổ nhất thời hét lên.

Đầu của cô đụng phải sàn nhà cứng rắn, khiến đầu óc choáng váng.

Mình nên dừng cảm một chút, thừa nhận mình cũng đang cô đơn đi.

Buổi sáng hôm sau, điện thoại chết tiệt cứ vang lên, cô mơ màng ấn nút nghe mà chẳng thèm ngó ngang tới cái màn hình điện thoại xem ai gọi.

Đầu dây bên kia là giọng nói vừa giản dị tự nhiên lại vừa khiêm tốn của mẹ cô, chưa gì đã nói: "Ngày kia cô về nhà chứ?"

Dương Dương giật mình tỉnh ngủ, ôm lấy chiếc gối trên đầu làm đồ bảo vệ trái tim yếu ớt của mình. Bởi vì lời nói tiếp theo sẽ tra tấn cô cho mà xem. Là những lời nói của người từng trải chứ không phải truyện cổ tích ả-rập.

"Không được vì con bận đi công tác đột xuất."

"Ngày mốt là sinh nhật của cô, không trở về nhà mà còn muốn đi nơi nào nữa? Bảo kết hôn sinh con thì lại cố tình không nghe, nếu cô sớm nghe lời của bà mẹ này thì bây giờ đã có người bên cạnh lúc sinh nhật rồi không."

"Mẹ... Mới sáng sớm đừng đề cập đến vấn đề này được không?" Dương Dương vùi đầu xuống gối, tưởng tượng mình giống một con đà điểu.

"Do trước đây tôi quá dung túng cô nên bây giờ mới tạo ra sai lầm lớn như thế này. Ngày mốt cô trở về nhà, cùng mọi người đón một cái sinh nhật ấm áp nghe chưa."

Đừng có làm giọng điệu như kiểu con không cùng mẹ ăn sinh nhật mẹ sẽ không sống nổi như thế được không!

"Không muốn đâu! Vốn đó cũng không phải sinh nhật của con, mẹ mời hết bọn trẻ ở trường mẫu giáo đến, bánh ngọt cứ nói là làm theo kiểu dáng của Dương Dương nhưng có chỗ nào là của con đâu!" Nói đến chuyện này liền tức giận, cháu của cô sinh cùng ngày cùng tháng với cô, vì thế mà mẹ cô làm sinh nhật cho hai dì cháu cùng một ngày luôn.

Năm đầu tiên khi cháu cô tròn một tuổi, mọi người trong gia đình đều vây quanh đứa trẻ mà chúc này chúc nọ, còn cô thì bị bỏ qua một bên, cô ăn phần bánh ngọt có chữ viết trong hạnh phúc, trong lòng không có bất cứ so đo gì.

Rồi vài năm sau cũng y như thế này, tất cả mọi người trong nhà đều vây quanh cháu cô, ánh mắt ngẫu nhiên đưa về phía cô cũng không có ý tốt gì, bởi vì câu nói đầu tiên luôn là chừng nào thì mang đối tượng về ra mắt đây?

Vài năm trôi qua, khi cháu cô đã biết đi biết chạy rồi được mẹ cô đưa tới nhà trẻ kết giao bạn bè, ngày sinh nhật đó liền biến thành một công viên giải trí, đứa nhỏ tròn vo người dính đầy đất, khóc nháo gọi mẹ cô, người lớn thì bận bịu dỗ trẻ con, xem đây như là niềm vui. Dương Dương lần thứ hai bị vứt sang một bên, cô giờ đã là một người trưởng thành, khuôn mặt mỉm cười với đứa nhóc xấu xa kia, đang nhìn thì có đứa nhỏ chạy qua bên người cô khiến cô chịu không nổi liền đưa chân ra khiến cho nó vấp té.

Vì vậy sinh nhật cô căn bản không muốn nghĩ đến. Mẹ cô về sau nghe được chỉ thở dài, nói: "Năm nay chúng ta sẽ đặt mấy bàn trong nhà hàng, mời bạn bè của cô cùng tới, cô thấy thế nào."

"Con sẽ chi tiền, nhưng con không về đâu."

"Tiền, tiền, tiền tôi muốn tiền của cô làm cái gì, tôi muốn cô lấy chồng sinh con vậy mà cô cũng chẳng dất lấy một thằng bạn trai về nhà!" Mẹ cũng bắt đầu gắt gỏng.

"Mẹ..."

"Đừng gọi tôi là mẹ!"

Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút dài lạnh tanh. Mẹ Dương một lần nữa cảm nhận được rên sắt nhưng không ra thép đành bi phẫn. Cúi đầu, bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò, đang áp chiếc má ảm ảm của mình trên đầu gối bà, dùng ánh mắt thuần chất ngây thơ nhìn bà.

Mẹ Dương lòng mềm như bún nhão, bế đứa cháu lên. Bà chỉ mong con mình có bến đỗ, cô lại cố tình chống đối bà.

Con cái cho dù thành công về sự nghiệp như vậy mà không có đến một gia đình hạnh phúc, cũng không thể nói là một loại hạnh phúc.

Dương Dương quay về phía các toà nhà chọc trời trong thành phố giờ ngón tay giữa lên: "fXck."

Cô sẽ không thỏa hiệp, giờ phút này sẽ không, về sau lại càng không, cô có thể sẽ là một người tiêu tiêu sái sái mà sống, không phải vì cô đơn mà tùy tiện vớ đại một người để kết hôn.

Chờ xem dù có là mười năm, hai mươi năm nữa, cô cũng sẽ hạnh phúc như bây giờ.

Hết Chương 1

(*): cái tựa tức 'thục nữ chín rồi' nghĩa là thục nữ đã tới tuổi chín quá (Dương cũng sắp bước sang tuổi 33).

Chương 3: Mỗi Tình Đầu Bạn Gái Và Mỗi Tình Đầu Bạn Trai Của Dương Dương

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Dương Dương có hai mối tình đầu. Một người là mối tình đầu bạn gái, một người là mối tình đầu bạn trai.

Mối tình đầu bạn gái tên Lisa, học trung học với Dương Dương, quan hệ thân đến mức có thể đem Bra trao đổi thường xuyên, hai người qua ba năm đề trở nên thân thiết, lại thêm một năm nữa để biến cái thân thiết đó thành người yêu, nhưng chưa đến một năm thì mối quan hệ đó tan vỡ, cuối cùng nhận thấy thân thiết mới là thích hợp nhất cho hai người, vì thế lại tiếp tục làm bạn tốt.

Trong thời gian mới đi làm, Dương Dương có mối tình đầu bạn trai, cô vì chức vụ mới của mình mà kết bạn với cấp trên Hứa Hiền Vũ, trong quá trình làm việc cùng nhau, tình bạn của hai người dần biến đổi, cuối cùng trong một đêm bão, Dương Dương thản nhiên nói ra tâm tình của cô, Hứa Hiền Vũ xúc động mà đáp lại tình cảm của cô, hai người nhanh chóng đồng ý, chẳng nào cũng xấu hổ, không bằng cứ phát triển mối quan hệ yêu đương văn phòng lãng mạn nhưng đầy cảm kích này sớm một chút.

Tình cảm của hai người cực kì ổn định, nhưng cho dù có tốt đến mấy cũng không đánh lại khoản tiền lương được. Lòng tự trọng mãnh mẽ của người đàn ông đem so với tham vọng của một người phụ nữ cứng đầu, tình cảm liền biến thành một ly thủy tinh dễ vỡ.

Dương Dương rất nhanh leo lên chức vụ Giám đốc, mà thời điểm này đã tâm của cô là chức vụ có thêm một chữ 'Tổng' ở đằng trước, dù bây giờ chưa phải lúc thích hợp nhưng cô tin chỉ cần kiên trì, nhất định có thể.

Hứa Hiền Vũ thì đang chờ đợi cô làm một người vợ hiền dâu thảo, giúp chồng dạy con ở ngoài thuận tiện lấy lòng cha mẹ anh ta.

Mâu thuẫn gay gắt bắt đầu phát sinh về sau hai người bình tĩnh ngồi ở phòng họp nhỏ của công ty nói chuyện, một cuộc tranh luận kịch liệt diễn ra, Hứa Hiền Vũ buột miệng thốt ra một câu "chúng ta chia tay", Dương Dương cảm thấy được chính mình như trút bỏ đi một gánh nặng, thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói: "Tốt thôi, chia tay thì chia tay."

Lúc ấy, Hứa Hiền Vũ sững sờ cả người, Dương Dương không tìm không phải này đã có ý định từ trước rồi.

Hứa Hiền Vũ thấy cô đi ngang qua mình liền nắm lấy tay, nói: "Ý anh không phải thế, anh muốn nói là..."

Dương Dương hôn nhẹ lên má anh ta, nói: "Chúng ta nên nói những lời này ra sớm hơn mới đúng, nhưng dù sao hiện tại cũng chưa muộn. Đồng nghiệp Hứa Tiên, anh nên đi tìm Bạch Tố Trinh của mình."

"Dương Dương, rốt cuộc em có... yêu anh không?" Hứa Hiền Vũ trút hết phần nộ.

Dương Dương chớp mắt, đôi lông mi dài chớp chớp, cô nói: "Dựa vào đâu anh lại nói tôi không yêu anh?"

"Nhưng lúc này một chút đau khổ em cũng không có, thậm chí còn thoải mái hơn cả anh?"

Ở tình huống này đáng lẽ phải phát sinh cảnh tượng giống như là, người con gái quỳ xuống cầm lấy tay người con trai khóc lóc van xin thăm thiết: "Em không muốn rời xa anh, xin anh, đừng vứt bỏ em."

Nhưng tình huống hiện tại thì khác, đời này Dương Dương ghét nhất là những người theo chủ nghĩa sô-vanh (cực đoan).

Cô giơ chân lên, dùng mũi nhọn của giày cao gót nhằm đúng nơi dừng quần anh ta mà đá, cô giống như một nữ vương cao cao tại thượng khinh thường nhìn Hứa Hiền Vũ: "Thì ra ra anh cư xử cũng giống như bao gã đàn ông khác, đừng để về sau khi nghĩ tới anh tôi liền thấy buồn nôn."

"Chia tay về sau không thể làm bạn" không phải là phương châm của Dương Dương, nàng cùng Lisa là khuê mật, cùng Hứa Hiền Vũ là đồng nghiệp, cứ cho sau này Hứa Hiền Vũ rời khỏi công ty một mình gây dựng sự nghiệp thì hai người vẫn có thể duy trì liên lạc.

Một việc mà Dương Dương cảm thấy thất bại chính là đem mối tình đầu bạn gái cùng mối tình đầu bạn trai của mình quây quần bên nhau.

Vào một lễ tình nhân của năm nào đó, Dương Dương đã quyết định sai lầm là đi quán bar uống rượu, bầu không khí nơi đây tràn ngập mùi vị tình nhân, cô lại ngồi uống rượu whisky, cảnh vật trước mắt không chỉ kích thích năng, còn khơi gợi cảm giác bất lực trong cô, cô rảnh tay bấm đại hai dây số, một

giờ sau, mối tình đầu bạn gái cùng mối tình đầu bạn trai vui vẻ bước vào ngồi cạnh cô, rồi mấy canh giờ sau, bọn họ lại bỏ cô trong quán bar mà đến khách sạn thuê phòng.

Bắt đầu từ hôm đó, Dương Dương khi vừa nghe tới mối tình đầu hoặc tên hai người đó thì thần kinh liền phản ứng giống nhau. Hai người kia trong lúc đang làm tình tốt nhất... đừng có nhắc tới cô, lại càng không muốn mình bị đem ra làm thứ tình được để nhanh lên đỉnh, dù sao cũng đừng cho cô biết chuyện này, nếu không cô sẽ quăng người con gái kia vào kỹ viện, còn gã đàn ông thì thiến đi cho làm thái giám trong cung.

Mà mối tình của bọn họ cuối cùng cũng đâm hoa kết trái, dự định sẽ tiến hành hôn lễ vào một ngày gần đây, vì chuyện này, Lisa vô số lần quấy rầy Dương Dương, hy vọng Dương Dương có thể cho bọn họ vài ý kiến, lễ thành hôn nên tổ chức ở khách sạn nào thì tốt, áo cưới nên mua hay là thuê, hôn lễ nên được tổ chức theo phong cách châu Âu hay theo truyền thống Trung Quốc. Hết Lisa đến Hứa Hiền Vũ, ngày nào anh ta cũng khoe khoang với cô anh ta đang rất hạnh phúc.

Không chịu nổi phiền phức này thêm nữa, Dương Dương liền đổi tên hai người trong danh bạ điện thoại thành gian phu~ dâm phụ~ cho bỏ ghét.

Mới 5h sáng Lisa đã gọi điện cho cô, hy vọng cô không quên mấy ngày nữa là tới hôn lễ, đến lúc đó cô hy vọng Dương Dương sẽ mặc áo đuôi tôm cùng áo sơ mi cách thức chuẩn đi làm phu dâu, việc mà này từng được cô ấy miêu tả qua giấc mộng, Lisa luôn là cô gái hay mơ mộng, hai người sẽ cùng nhau sóng bước đi vào lễ đường.

Dương Dương đã từng hết sức lí trí phân tích giấc mộng của Lisa, cho rằng cô gái đang tuổi dậy thì này không thực tế tí nào, cho nên dù ưng thuận bất kì tâm nguyện nhưng mang theo sắc thái hoang tưởng cô sẽ không tham dự vào.

Lisa nói trong điện thoại: "Mình đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết cục."

Cô ấy tưởng tượng Dương Dương tóc dài mặc áo đuôi tôm cùng cô ấy mặc áo cưới tuyệt mỹ tay trong tay đi vào lễ đường, chung quy thì Lisa là cô dâu còn cô là phù dâu.

Dương Dương buồn ngủ đến chết, không thể cảm nhận được trí tưởng tượng của Lisa đánh đầu khở giường cò trắng. Cô bâng quơ nói một câu: "Cậu nói xong chưa?"

Làm phụ nữ đang yêu mà mất hứng thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, thế cho nên kiếp nạn này cứ đeo bám Dương Dương từ 5h sáng cho đến tận 8h, hơn nữa Lisa lại còn không cho Dương Dương cúp điện thoại, còn yêu cầu Dương Dương phải tập trung vào vấn đề này.

Dương Dương đi làm với hai con mắt thâm xị, trong lòng thâm nguyện rửa trôi gian phu dâm ~ phụ kia.

Hết Chương 2

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Có Một Loại Nữ Nhân Gọi Cừ Nhân

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Công ty yêu cầu chín giờ đi làm, nhân viên chủ quản quy định nhân viên các cấp phải đến công ty sớm hơn ít nhất là 15 phút, các nữ nhân viên mặc trang phục có thắt khăn lụa, trang điểm, mang giày da, nước hoa thơm phức; còn nam nhân viên thì mặc com-lê, túi xách phù hợp.

Để tiện gần công ty, Dương Dương đã mua một căn hộ độc thân ở khu vực đó, buổi sáng chỉ cần đi bộ mấy phút là đã đến công ty, cho nên cô liên tục nhận được toàn bộ tiền thưởng, nhất là vào lúc tình hình giao thông càng ngày càng tắc nghẽn như hiện nay, cô có thể khoái trá cười nhạo mấy phần tử tình anh ở trên cầu vượt chen chúc mấy giờ đồng hồ.

Sáng sớm cuối tuần chẳng tốt đẹp gì khi nghĩ đến việc Lisa gọi điện thoại phá một hồi, cô tiến vào thang máy sau đó liền tự động đứng vào một góc bên trong, tựa vào quảng cáo nhắm mắt nghỉ ngơi, một buổi sáng bận rộn đi kèm với hương vị của sữa đậu nành cùng bánh quẩy, một đám người cũng rất nhanh đi vào thang máy, trong không gian chật hẹp tràn ngập các loại hương vị.

Gã đàn ông bên trái ăn hột gà trà, cái mùi thối kia chỉ cần sọc vào mũi người khác thôi đã muốn chết lại bay về phía cô.

Dương Dương cố hết sức né tránh gã đó cùng món hột gà trà của anh ta. Người bên trái kia lại có mùi nước hoa trang nhã, khiến cho cô cảm thấy vui vẻ thoải mái, cô cố gắng khắc chế xúc động muốn mò sang bên kia đứng, cố gắng làm cho mình biểu hiện giống một người bình thường chứ không phải bệnh nhân tâm thần.

Thời điểm này cô mơ hồ thì nghe thấy có một người nhẹ nhàng nói: "Đến tầng 33 rồi."

Dương Dương vội hồi phục lại tinh thần, theo người nợ đi ra ngoài.

Còn chưa tới 9h, Dương Dương sức nhớ tới hôm nay phải làm tổng kết cuối tháng cộng thêm kế hoạch đầu tháng. Nghĩ đến chuyện phải họp liên tục suốt một buổi sáng khiến cô lập tức muốn đập đầu xuống bàn.

Cô đối với người có mùi hương dễ chịu kia không có mấy ấn tượng, chỉ nhớ rõ đồng phục của người nợ vừa khít bao lấy dáng người tinh tế, nhớ tới trong công ty người có eo nhỏ như vậy không nhiều lắm, người duy nhất có thể làm cho cô lập tức nghĩ đến, đó chính là Nhan Hâm*.

*Hâm trong hâm mộ, rung động.

Nhan Hâm là người duy nhất trên thế giới này có thể làm cho cô từ đầu đến chân nhìn không vừa mắt, cô đối với Nhan Hâm là thái độ phủ định toàn diện, cho nên ấn tượng tốt vừa rồi cũng lập tức đem đi phủ định.

Mùi nước hoa dễ chịu cái gì chứ, không phải là dùng tiền mua sao, có tiền ai mua không nổi a.

Đang nghĩ ngợi, mấy phần tử tinh anh bên phòng marketing bước vào, đi cuối cùng chính là Nhan Hâm, một thân đồng phục màu lam bên trong là áo sơ mi trắng trên cổ khảm đá quý, dựa vào phẩm giá của Nhan Hâm, đá quý kia cũng không phải là giả. Nhan Hâm trang điểm trang nhã, lông mày nhạt cong mà dài nhỏ, đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp, không cần vẽ mắt đậm cũng đã đủ đẹp rồi, bình thường luôn dùng màu son nhạt, hình tượng tổng thể nhìn rất vui vẻ thoải mái. Phụ nữ có thể dễ dàng dựa vào đồ trang điểm để làm tôn lên vẻ đẹp tuổi xuân, cũng rất khó có thể làm chuyện này sao cho khéo léo, nhưng Nhan Hâm đúng là người có bản lĩnh.

Trái ngược với Nhan Hâm, Dương Dương lại có vẻ nóng bỏng hơn rất nhiều, màu son môi thích hợp nhất với cô chính là đỏ tươi rực rỡ, màu son này làm không khéo sẽ tạo ra một miệng như dính máu, ngược lại càng khiến cho ngũ quan của cô càng trở nên xinh đẹp mỹ lệ.

Nhan Hâm vừa vào cửa liền cảm giác được một ánh mắt hình viên đạn đến từ trưởng phòng kinh doanh Dương Dương.

Đúng lúc nàng ngước mắt lên nhìn về phía kia, Dương Dương lại đang bình tĩnh lật xem tư liệu, giống như ánh mắt vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Đây không phải là lần đầu tiên bị nhìn lén, nếu không phải sớm biết Dương Dương có thái độ thù địch với nàng, nàng sẽ cho rằng nữ nhân này thích nàng.

Dương Dương thích nàng, làm sao có thể chứ. Nhan Hâm cúi đầu, cười bản thân có chút tự mình đa tình.

Dương Dương cùng người trong phòng kinh doanh của mình cười cười nói nói, hướng về người của phòng marketing với vẻ mặt cười cợt, là khinh thường là thù địch lại châm biếm, biểu tình thật sự rất phức tạp, chỉ dùng ngôn ngữ thì không thể nào miêu tả được.

Phòng marketing cùng phòng kinh doanh đã tồn tại thù hận từ lâu, âu cũng do thái độ của 2 vị trưởng phòng, Dương Dương đối với kế hoạch hàng tháng của phòng marketing phê phán diễn đạt không lưu loát, cấp dưới thì nói những người đó không thực tế lại vọng tưởng rồi chỉ chỉ trỏ trỏ, nói xấu sau lưng.

Người của phòng marketing cũng không thích Dương Dương cùng nhân viên phòng kinh doanh, một đám đại lão già ngày nào nói chuyện cũng đều là tiền tiền tiền, mặc kệ marketing làm cái gì, kinh doanh chỉ có một câu, có thể kiếm tiền không?

Tầm thường! Phòng marketing cấp phòng kinh doanh một từ thật chuẩn xác.

Cuộc họp trước tiên là việc Dương Dương làm tổng kết cuối tháng, bảng báo cáo của cô luôn luôn rất đơn giản, tháng này mục tiêu là bao nhiêu, hoàn thành được là bao nhiêu, các chữ số biểu đồ đều giải thích công việc trong tháng một cách rõ ràng.

Phòng kinh doanh chẳng những vượt mức hoàn thành chỉ tiêu, mà còn tích lũy cho những tháng sau một số khách hàng tiềm năng, đây đích thực là một tin đáng chúc mừng.

Dương Dương cười như không cười chỉ đích danh phê bình kế hoạch của phòng marketing vừa nhiều lại không thực tế, thế cho nên chẳng ai muốn hoàn thành, người phía bên kia mặt xám như tro tàn, ai cũng muốn cầm xấp tài liệu đánh cô.

Những người của bộ phận khác làm thinh, đối với cảnh gà nhà đá nhau này thấy nhiều thành quen, ai chơi cứ chơi, việc ta ta làm.

Nhan Hâm mở máy tính chiếu PPT, ngoài việc đối chiếu số liệu và tiến hành phân tích bản kế hoạch cuối tháng ra, lại chiếu bản kế hoạch thị trường của tháng sau, sau đó trên PPT là kế hoạch "văn phòng quan ái*" mà việc trên hết sẽ làm là chúc mừng đứa con của nhân viên chủ quản đầy tháng, phía dưới là tổ chức tiệc sinh nhật mừng Dương Dương trong 33 tuổi.

*văn phòng xích lại gần nhau hơn.

Ba mươi ba tuổi... Ánh mắt của mọi người đổ dồn lên người Dương Dương, con số trên kia nhắc nhở mọi người giám đốc Dương đã hoàn toàn là gái trưởng thành, tới tận bây giờ vẫn chưa có tin tức cưới xin gì, trên tay lại không đeo nhẫn kim cương, dựa theo cách nói hiện tại thì chính là gái quá lứa lỡ thì.

Dương Dương xem chút nữa bề gãy cây bút máy trị giá gần vạn đồng trong tay, Nhan Hâm, tôi với cô thù này không quên!

Nhan Hâm lần thứ hai tiếp nhận hận ý, thầm nghĩ có một số người ở trong lòng cho rằng đối phương là kẻ thù, thì nhìn nơi đâu cũng giống kẻ thù, Dương

Dương cho rằng nàng cố tình làm khó cô ấy, dù cho nàng có giải thích với Dương Dương thì người kia cũng sẽ cho rằng đây là ché giấu.

Nhan Hâm mở ra PPT xem lại lần nữa, không khỏi sững sờ, kế hoạch quan ái này là do nàng nghĩ ra, nhưng nội dung còn lại do cấp dưới của nàng phụ trách bổ sung, lúc trước nàng không nhận ra được ý đồ của cấp dưới, đứng ở góc độ của Nhan Hâm mà xem thì cái PPT đẹp đẽ này không khác gì vữa cho nàng một bạt tai.

Dương Dương rất nhanh liền nuốt vào một miệng oán khí, tác phong nhẹ nhàng đối với mọi người nói: "Cám ơn ý tốt của giám đốc Nhan, tiệc sinh nhật vẫn chưa chuẩn bị kịp, nhưng mà lễ vật thì không tránh khỏi, hy vọng mọi người tích cực phát huy tình cảm đồng nghiệp, cứ việc chọn chỗ đắt tiền mà mua."

Sau khi kết thúc buổi họp, Dương Dương mang theo nhân viên phòng kinh doanh hùng hổ quay về văn phòng, cô đi tuốt phía trước, giày cao gót nện xuống sàn có thể đâm chết người, giống như nữ chiến sĩ Amazon dẫn theo đoàn quân anh dũng.

Nhan Hâm thu dọn xong máy tính, nhân viên vệ mặt trộm cười liên vẩy xung quanh nàng.

"Lần này chúng ta ngay trước mặt làm cho cô ta khó xử như vậy, không biết có mang hận hay không a?" Người nói chuyện hiển nhiên một chút cũng không sợ hãi, ngược lại còn hả hê dương dương tự đắc.

"Chúng ta làm sao có thể xấu xa như vậy, tuổi của phụ nữ là bí mật a, như thế nào lại bị chúng ta nói ra." Một người khác kiềm nén xúc động muốn cười to.

"Song chi có điều không nói đúng thật cũng không nghĩ tới, yêu nữ này lại có thể hơn ba mươi, cô ấy còn có vẻ như vẫn chưa có ý định kết hôn..."

"Ngay cả đối tượng cũng không có."

"Nhưng tôi nghe ai nói cô ấy được lão nhân bao nuôi mà."

"Ai?"

"Là Lão tổng của tập đoàn đúng không?"

"Có lẽ là người khác..."

Nhan Hâm nghe cuộc đối thoại càng ngày càng quá trớn, có dấu hiệu nói xấu, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Không nên ở chỗ này lan truyền tin tức không căn cứ, trở về làm việc đi."

"Nhan tỷ, chẳng lẽ chị không vui sao?" nhân viên hỏi nàng.

Nhan Hâm nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng không thích bị người khác nói đến tuổi tác."

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, Nhan Hâm với Dương Dương, hình như là cùng tuổi.

Nhìn thấy tất cả nhân viên đều im lặng, Nhan Hâm nói: "Được rồi, mọi người cũng đừng nghĩ nhiều, bây giờ trở về bắt tay vào làm việc đi, phòng Marketing tháng sau hoạt động tương đối nhiều, mọi người nhớ cố gắng hoàn thành."

"Vâng!"

Khi không còn ai, Nhan Hâm cúi đầu thở dài, mặt trận này là càng ngày càng hồng, nàng cũng không rõ ban đầu là ai phóng ra thù địch trước, mà hận ý lại không biết từ đâu mà đến.

Dương Dương chỉ biết cô đối với Nhan Hâm có vấn đề, thật sự là như thế, nàng ta chỉ biết liên tục khơi mào cơn giận của cô, khiến cho cô gắt gỏng y như một con rồng phun lửa.

Trên đường trở về thấy nhân viên trong công ty bu vào một chỗ chụm đầu ghé tai nói chuyện, nhìn cô chỉ trỏ, cô liền hoài nghi những người đó đang thảo luận về tuổi của cô. Chẳng lẽ không ai nhắc nhở Nhan Hâm bí mật trọng yếu nhất của phụ nữ chính là tuổi tác sao? Mà Nhan Hâm cũng là một phụ nữ trưởng thành hơn ba mươi tuổi.

Dương Dương nheo mắt lại, nếu Nhan Hâm xuất hiện ở trước mặt cô nhất định sẽ một phát cắn chết người.

Đang lúc bức bối thì trợ lý giám đốc đi vào văn phòng, Dương Dương báo pha cho cô một ly cà phê, đặc biệt ghi chú rõ muốn cà phê đen không đường, không sữa, cà phê dùng để pha phải là cà phê để trong ngăn tủ phía bên trái ở tầng cao nhất.

Trợ lý lại bung cho cô một ly cà phê ba-trong-một, Dương Dương bất quá mới nói hai câu cô gái nhỏ kia đã bỏ chạy ra ngoài, còn nói giám đốc ức hiếp cô ấy, làm Dương Dương giống như là nữ diễn viên phụ ác độc còn cô gái kia mới là vai nữ chính Bạch Liên Hoa.

Dương Dương gọi điện thoại cho phòng nhân sự, nói nếu người nọ muốn từ chức xin mời cô ta lần ngay đi, về sau tốt nhất nên đưa qua cho cô một

người có thể xử lý công việc thuận thực chứ đừng đưa mấy sinh viên mỗi ngày cứ khua môi múa mép bên cạnh cô.

Hôm nay là ngày quý gì mà mấy cái chuyện xui xẻo cứ đổ về một lần vậy a.

"Nghe nói bà nổi điên với trợ lý còn khiến cô gái nhỏ nhà người ta phát khóc?" Người nói chuyện mang theo tiểu ý, thanh âm dễ nghe có thể đi lòng tiếng quảng cáo.

"Nắm bắt tin tức nhanh quá ha, đồ nhiều chuyện." Dương Dương ngẩng đầu, chống cằm nhìn Trùng trùng dịch vụ hậu mãi, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nhún nhún như ăn khổ qua.

Người họ Đào kia, tên không rõ, mọi người hay gọi là Đào Tử tỷ, giới tính công khai, xưa nay luôn tự hào mình là gay, ở công ty liền trở thành bạn của mấy người phụ nữ.

Giọng nam êm tai trong điện thoại khiến cho người ta thoải mái, thế nhưng cũng nổi tiếng là một gã gay có ánh mắt quyến rũ cùng cử chỉ thanh lịch.

Dương Dương nói: "Anh tôi không phải chỉ vì việc nhỏ nhặt này chứ?"

Đào Tử tỷ kéo ghế dựa trước bàn làm việc của nàng ra, nhếch chân, nghiêng người ngồi xuống, quay mặt qua bắt đầu nói bát quái: "Nghe nói bà cười nhạo Tiểu Long nữ trước, sau đó Tiểu Long Nữ mới làm bà xấu hổ ngay tại trận."

Tiểu Long Nữ là ngoại hiệu đặc biệt cấp cho Nhan Hâm.

Diệt tuyệt sư thái lại là ngoại hiệu của Dương Dương, đến từ việc các đối thủ trong công ty muốn lật đổ Dương phải đều bị nàng diệt sạch. .

"Ha, ha ha, ha ha ha." Dương Dương cười lạnh đáp lại.

"Bà thấy chuyện này thế nào?"

Ánh mắt Dương Dương biến thành tia laser muốn xuyên thủng qua người hắn: "Lần này ông lại đặt máy ghi âm à?"

"Không phải, lần này là tôi ghi chép." Đào Tử tỷ phẩy tay nói.

"Câu trả lời của tôi là khôn hồn thì trở về phòng làm chuyện của ông đi, cẩn thận tiền thưởng tháng này một xu tôi cũng không cho ông!" Dương Dương hung hăng nói.

"Thật đáng ghét !" Đào Tử Tỷ giả vờ chấm chấm nước mắt, nói: "Kỳ thật tôi vẫn không rõ, vì cái gì bà lại hận Tiểu Long Nữ đến như vậy?"

"Tôi không hận cô ta, tôi sao phải hận cô ta." Dương Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

"Vậy là ghen tị."

"Cô ta có chỗ nào đáng giá để tôi ghen tị?" Dương Dương cơ hồ muốn đem răng nanh nghiền nát.

Đổ kị, đổ kị, ai thêm đổ kị Nhan Hâm! Trong đầu Dương Dương nổi lên một trận rít gào!

Nhưng mà, cô cứ không vừa mắt Nhan Hâm kia thế thì đã sao.

Loại không vừa mắt này đã có từ lâu, vào lúc cô phải đi giày cao gót đứng ở đầu đường bắt giao thông công cộng dưới ánh mặt trời chói chang thì Nhan Hâm đang ngồi máy bay đi Vân Nam, Côn Minh tham gia cái hội nghị khi gió nào đó. Lúc cô tại quán rượu cười làm lành bồi rượu lão già sỗ sàng thì Nhan Hâm mặc lễ phục của Armani ở bữa tiệc tối thượng lưu cao cấp đàm đạo cùng người văn minh... Nhan Hâm phải trả giá cái gì, cái gì cũng đều không có, lại muốn cùng cô đạt được vị trí cao nhất.

Cho nên cô nhìn không vừa mắt, từ tóc cho đến đầu ngón chân, chỉ cần là Nhan Hâm đều không vừa mắt.

"Aiii~ lòng dạ phụ nữ luôn phức tạp như vậy. Tôi nghe một vị danh nhân nói qua, vô duyên vô cớ nhục mạ như vậy chính là do xuất phát từ lòng đổ kị, cho nên..."

"Tư tưởng này hơi xa rồi đó, ông cứ ra ngay cho tôi." Dương Dương chỉ vào cửa nói.

Đào Tử Tỷ tao nhã đứng lên, nói: "Được rồi, tâm tình bà đã không tốt tôi cũng không quấy rầy bà ."

Hiện tại mới biết tâm tình của cô không tốt sao, thế cái ánh mắt này giờ là gì.

"Kỳ thật tôi tới cũng là tới hỏi bà một câu, sinh nhật bà định tính toán như thế nào đây!"

"Cút ngay ! ! ! ! !" Dương Dương giờ phút này không phải Diệt tuyệt sư thái nữa, mà chính là Mai Siêu Phong.

Hết Chương 3

Note: Đào Tử Ty thực ra là 1 gã đàn ông, gọi là san-ba nan tức đàn ông nhưng mang tâm hồn phụ nữ, ý đại loại là gay/bê đê, mà ko biết dùng từ nào nên thôi mình cứ để nguyên từ đó đi

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Một Ly Rượu Mơ Mơ Màng Màng

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Happy Birthday to you... Happy Birthday to you...

Giọng hát truyền đến trong điện thoại kia chính là màn biểu diễn của em trai trong nhà, thông qua điện thoại truyền đạt tới Dương Dương, vì cô hôm nay không trở về nhà.

Bữa tiệc sinh nhật của Dương Noãn Noãn được tổ chức trong một khách sạn, người trong nhà hào phóng tặng cho Dương gia tiểu công chúa một hộp quà mừng sinh nhật.

Dương Dương lão yêu bà này lại còn tránh xa cái tình cảnh như muốn làm người lệ rơi đầy mặt kia, một mình trốn ở thành phố lạnh lẽo này trong bụng quả thực có chút cô đơn.

Ý tứ câu chữ phát ra từ miệng em trai thật khiến cô muốn nổi điên.

Cái thằng cổ tình không sợ chết lại còn bày tỏ niềm yêu thương dào dạt với chị hai kính yêu, quyết định bắt cả gia đình cùng nhau ca hát cho cô nghe. Giọng nói oang oang của em trai cộng thêm âm thanh của các tiểu đệ, tiểu muội làm cho Dương Dương dờ khóc dờ cười.

Giọng nói Noãn Noãn yếu ớt truyền đến: Di oi, bà muốn cháu hỏi di, chừng nào thì mang dượng về nhà...

Dương Dương vắt trán nhũn mảy, nói: "Cháu cứ nói với bà nội, di muốn giải cứu thế giới nên không có thời gian tìm dượng."

Quả nhiên, tiểu công chúa thuần khiết đem nguyên văn nói với bà nội.

Mẹ nàng tức tới liên giựt lấy di động: "Tôi thế nào lại sinh ra đứa con gái bất hiếu như cô!"

"Không biết, mẹ hỏi chính mình đi." Dương Dương mặt không đỏ tâm không khiêu* nói ra lời đại nghịch bất đạo**.

*mặt không đỏ tâm không đập, ý ám chỉ không lo lắng.

*đại nghịch bất đạo: hỗn láo, mất dạy.

Cuộc đối thoại nhanh chóng chấm dứt, tiểu công chúa ở bên kia bị người nhà vây quanh, nhận lời chúc phúc của mọi người.

Bên này lão yêu bà ở trước gương đánh lên môi màu son điểm lệ, nàng cầm lấy túi xách nhỏ màu đen, mang thắt lưng chạm trổ tinh xảo, liếc mắt nhìn chính mình trong gương, khoe miệng giương lên một nụ cười quyến rũ: "Tìm một cái sinh nhật tươi đẹp thôi."

Cô thong dong bước ra khỏi nhà, trước cửa tiểu khu bắt một chiếc taxi, báo địa điểm muốn đi đêm nay: "Đến quán bar Lữ khách."

Con phố này có ít nhất hàng trăm quán bar, số quán bar hàng năm đóng cửa cũng như khai trương là nhiều vô số kể.

Có hai gian quán bar giăng co gần mười năm mưa gió không ngã, mở cách nhau một con đường nhỏ, một gian gọi là Lữ khách, một gian gọi là Người về.

Có lẽ đáp lời cái tên này, trong Người Về nơi nơi đều là tình nhân, còn trong Lữ khách thì toàn là khách qua đường thân đơn bóng chiếc, tịch mịch đau thương mà khát khao bất lực...

Ở đây đều là người cô đơn, tất cả đến đây đều mang theo mục đích, tìm kiếm con mồi hoặc là dự định trở thành con mồi của người khác.

Dương cô nương đích thị là kẻ đi săn, đêm tối không thể ngăn được ánh mắt sáng rực, tầm mắt giống như bắn ra tia X quang xuyên thấu vách tường, cùng với đó phát ra khí tức câu dẫn.

Cô ngồi trên chiếc ghế cao trong suốt ở quầy bar, người pha chế hỏi cô muốn uống rượu gì, Dương Dương nói: "Tôi chưa quyết định, anh có gì hay đề"

giới thiệu không?"

"Cô muốn một kết quả như thế nào?"

"Mơ mơ màng màng."

Đẩy tới trước mặt nàng một ly thủy tinh chứa chất lỏng trong suốt, Dương Dương cầm lấy uống một ngụm, mảy nhấn lại: "Sặc, cái này rõ ràng là rượu pha."

Người pha chế mỉm cười nghịch ngợm, một bên má hiện lên lúm đồng tiền rất sâu, nói: "Tôi chỉ là một người làm công, không thể mời cô uống rượu đất tiền."

Dương Dương lập tức nhìn ra ý tứ của người này, nói: "Rượu này tôi nhận."

Rượu vào người sầu càng thêm sầu, Dương Dương le lưỡi, rượu mạnh như thiêu đốt dạ dày cũng không thể làm khó cô, mấy năm nay vì chức vụ của mình cô uống rượu so ra còn nhiều hơn uống nước.

Cô uống hết ly này, có chút mơ mơ màng màng, trong quán bar lờ mờ đứng đây, nổi lên dục vọng ái muội, hooc-môn kích thích tràn ngập không gian.

"Tôi không muốn đêm nay trở về một mình." Dương Dương lầm bầm, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc làm cho giọng nói của nàng biến thành độc thoại.

"Đêm nay muốn tìm một người có thể làm tôi thoát mồ hôi, tốt nhất là người làm cho tôi cuồng loạn một đêm." Dương mơ mơ màng màng vừa nở nụ cười vừa đứng lên.

Đêm nay, sẽ là rất dài đây.

Cô không ngừng muốn uống rượu, rượu này càng uống càng tỉnh, cũng là càng lúc càng khó hồ đồ.

Nếu bắt đầu một ngày bằng việc đau đầu đến tê tâm liệt phế còn có miệng đắng lưỡi khô, Dương Dương thà rằng cô hôn mê luôn đi chứ không cần tỉnh lại.

Ánh nắng chói chang đánh thức cô, đem cô từ giấc mơ ngọt ngào trở lại hiện thực tàn khốc.

Cô tỉnh lại chỉ mất một phút đồng hồ liền ý thức được đây không phải là ở nhà mình, một căn phòng xa lạ kèm theo hương vị xa lạ.

Cô nằm trên một chiếc giường lớn, màu trắng thuần khiết, phía dưới là nệm cực kì mềm mại, tóc tai không có rối loạn, quần áo cũng không bẩn, sạch sẽ khó tin.

Cô vận vẹo cổ, bên trái, bên phải...

Sau đó tầm mắt dừng lại phía chân giường.

Một người con gái đưa lưng về phía cô mặc quần áo, tóc dài rối tung có chút uốn cong, trên người của nàng mặc đồng phục màu xám, cái loại nhan sắc này làm cô thấy quen thuộc, chẳng qua... đó là đồng phục mùa hè của công ty cô, mà người nọ...

Thử hỏi trên đời này có ai có thất lung tình tẻ như vậy a... Nhan Hâm!

Dương Dương xoay người nằm úp sấp ở trên giường, nghĩ đem đầu mình chôn dưới gối chết luôn cho xong, cô nghĩ thà rằng lúc này tỉnh lại là ở trong phòng của lão tổng cũng tuyệt đối không thể là tại giường của Nhan Hâm mà tỉnh, dù cho quần áo vẫn còn chỉnh tề.

Thân thể của cô cực kì ê ẩm, dù có mặc quần áo hay không thì chuyện này vẫn có thể cảm giác được. Duy nhất không nắm rõ chính là ngày hôm qua có phát sinh chuyện gì hay không, là ai chủ động, hay là hai người đều có chủ động.

Để cô chết đi, chết triệt để một chút, tốt nhất là bốc hơi luôn đi.

Nhan Hâm thông thả cài nút áo soni, nàng làm bộ như không biết chuyện người nọ trên giường đã tỉnh lại, cũng làm bộ như không có nhìn thấy biểu tình hối hận ở gương mặt đang được phóng to trong gương lớn.

Nàng giống như ngày bình thường, mặc quần áo tử tế rồi đi vào phòng tắm.

Chỉ là hôm nay có thêm một trình tự.

Nàng mở ngăn tủ lấy ra bộ đồ mà hôm qua người kia đã cởi đặt ngay ngăn ở chân giường, trước khi bước tới cửa nói với người kia, "Cô có thể ngủ thêm một chút."

Người nọ nằm trên giường biểu tình như bị điện giật.

Dương Dương ngồi dậy, nói: "Tôi một khắc cũng không ngủ nổi nữa." Cô ngồi dậy, ôm lấy quần áo, luống cuống tay chân mặc vào. Bra? Miễn, quần

lót, không mặc sao được, thế nhưng mặc như thế nào đây ...

Lúc Nhan Hâm đem cất bàn chải đánh răng, Dương Dương đã mặc quần áo vào thân thể gọi cảm nóng bỏng, giờ phút này đầu tóc cô rối bời, như người đàn bà đánh đá nửa đêm chạy như điên.

Cô đứng ở sau lưng Nhan Hâm, vẻ mặt tức giận, nói: "Mặc kệ ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đều không có nghĩa gì hết biết không?"

Nhan Hâm không tỏ thái độ, nàng đoán rằng ý của Dương Dương là muốn nàng hoàn toàn mất trí nhớ, nếu là như thế này, nàng chỉ có thể phối hợp mà thôi.

Hết Chương 4

Nói người ta không có ý nghĩa gì hết, mà về sau lại đeo bám người ta =,

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thanh Tĩnh

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

"Chúng ta... đều là người lớn, phải biết đối mặt với loại tình huống này như thế nào, không cần tôi phải dạy cô chứ?" Dương Dương bày ra dáng vẻ cột nhà, khoanh tay lại, đối với người trong gương nói.

Cô thì là vừa mới nhìn thấy người nào đó nhếch môi trong gương, cái nét mặt này gọi là khinh thường.

Dương Dương âm thầm nghĩ rằng, ngầm thừa nhận thái độ của mình và nàng giống nhau.

Đội cô đi đến cửa tiểu khu, đột nhiên trong đầu hiện ra một suy nghĩ, một ý nghĩ lóe lên giống như tia sét đánh xuống chém cô thành hai mảnh — Nhan Hâm là người trong giới sao?

Cảm giác kinh ngạc này có thể so với việc phát hiện Nhan Hâm là người ngoài hành tinh, hoặc là giống như biết nàng là một người chuyển đổi giới tính, có lẽ phần sau hai người cũng không có cùng nhận thức khiến cô kinh ngạc như vậy.

Trái đất này thật nhỏ, cái giới kia thật ghê gớm. (ý nói thế giới GG)

Dương Dương ôm lấy đầu đau như búa bổ, lao đảo dưới bóng cây ngô đồng bên vệ đường, ôm lấy đầu dựa vào đại thụ, ly rượu mơ mơ màng màng kia mặc dù ngon, nhưng không thể khiến cô yêu thích nó được.

Rượu có thể được việc, cũng có thể hỏng việc, đối với người đứng trước cả bàn rượu không ngã như Dương Dương mà nói hôm nay là một ngoại lệ, thực tế lúc đó cô không kiểm soát được bản thân mới không suy nghĩ mà cùng Nhan Hâm lên giường.

Nhan Hâm là ai a, là người cô không vừa mắt nổi trên thế gian này .

Quý tha ma bắt. Cô vừa chen vào trong thang máy vừa thăm mắng chính mình.

Cái giọng nói chuyện của người bên cạnh đi vào tai nàng được phóng đại lên gấp bội, nghiêng đầu né sang một bên, cô tựa đầu lên thành cửa lạnh như băng.

"Giám đốc?" Người bên cạnh lay lay tay Dương Dương.

Dương Dương vội tỉnh lại, giấu đi đôi mắt hơi đỏ lên nhìn chăm chăm người kia: "Có chuyện gì?"

Nhân viên thấp bé kia chỉ chỉ con số hiện lên, nói: "Thang máy hiện tại đã đến tầng 40 rồi."

Dương Dương ngẩng đầu nhìn thấy con số kia, tâm tình ảo não vây quanh cô: "Sao giờ cô mới nói cho tôi biết? Còn nữa, cô cũng đi theo tôi lên đây làm gì?"

Nhân viên kia vẻ mặt có chút khó khăn, xấu hổ che dấu tâm tình, nói: "Tôi thấy giám đốc như người mất hồn, sợ cô..."

"Tôi không sao, cảm ơn cô đã lo lắng." Dương Dương lắc đầu, đưa tay lên trán bắt gió, trong óc như có một dàn nhạc đang khua chiêng gõ trống.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Dương Dương mỉm cười chào hỏi đồng nghiệp, vừa lúc bước vào văn phòng cả người rũ xuống, xương cốt uể oải.

Dương Dương vốn định xin nghỉ, kết quả là nhìn thấy một đồng văn kiện chờ xử lý ở trên bàn, đành bỏ đi cái ý nghĩ lười biếng, chỉ hy vọng hôm nay có thể làm xong một cách thuận lợi.

Nhan Hâm như biến thành một cái cây mọc rễ trong lòng Dương Dương, như hạt cát bay vào trong mắt, lúc nghỉ ngơi mỗi khi có người bên cạnh nhắc đến cái tên này đều khiến cô kinh hồn bạt vía.

Mà ở nơi khác, Nhan Hâm cũng lâm vào thất thần, tay nàng cầm bút máy, nhìn chữ trên hợp đồng nhưng suy nghĩ không biết đã bay tới nơi xa xăm nào rồi.

Người nọ muốn nàng mất trí nhớ, thế nhưng chuyện này nào có đơn giản như vậy, Dương Dương uống rượu, nhưng nàng không có, những chuyện phát sinh tối hôm qua nàng đều tỉnh táo mà nhớ rất rõ, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, thậm chí là khi nàng tỉnh lại một lần lúc rạng sáng còn nghe thấy Dương Dương say khướt nói mớ.

Nhan Hâm thở dài thành tiếng, đây tự nhiên không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhan Hâm chạm mặt Dương Dương tại cửa phòng làm việc, khoảng cách ước chừng 2m, bình thường Dương Dương sẽ giống như một con khổng tước kiêu ngạo, nâng cằm bén nhọn, ánh mắt ngênh chiến khiêu khích, Nhan Hâm lại trước sau như một chỉ mỉm cười, không tỏ thái độ đáp lại.

Lần này ánh mắt Dương Dương lại không tỏ ra khiêu khích, cô đưa ánh mắt tránh đi chỗ khác, nhanh bước lướt qua người nàng.

Nhan Hâm cúi đầu, thầm nghĩ người này sao lại ngây thơ như trẻ con học mẫu giáo thế này.

Vận vùi nước chảy ào ào trong khi thần trí của Dương Dương đang lơ đãng ở phương nào rồi, cô ngơ ngác nhìn mình trong gương, ngắm nhìn biểu tình trên mặt hồi lâu.

Cô đã tỉnh táo lại, các dây thần kinh bắt đầu vận động trở lại, tựa như đồng hồ thời gian tua lại phản chiếu ra hình ảnh của chuyện xảy ra vào tối hôm qua.

Một loạt hình ảnh chạy qua trong đầu, đánh cho cô trở tay không kịp.

Cô nhớ rõ đêm đó đã uống rất nhiều ly rượu gọi là mơ mơ màng màng, kỳ thật chính là rượu pha, sau đó cô uống say, ở giữa một đoạn khoảng trống, trong lúc mơ mơ hồ hồ có người hỏi cô ai có thể đưa cô về, cô hô lên một cái tên, là Nhan Hâm.

Đúng, chính là Nhan Hâm! Kêu lên một tiếng như vậy, còn chuyện phát sinh tiếp theo thật là không thể tưởng tượng nổi.

Có người cầm lấy điện thoại di động của cô, không biết qua bao lâu thì có một người đi đến, người nọ đỡ cô dậy, dưới ngọn đèn lò mờ cùng ánh nến lập lòe hiện lên vẻ mặt bất lực.

Về mặt như vậy thật khiến cô sinh ra chán ghét, cảm thấy mình ở trong mắt người nọ giống như một con gián.

Đường càng không cho đi Dương Dương lại càng muốn đắm vào, kết quả... gây họa rồi.

Kết quả, người có liên quan lại phủ nhận chính mình.

Là cô chủ động đi vào phòng của Nhan Hâm, chủ động cởi sạch áo quần đi tắm rửa, may mà không có dùng sữa tắm và dầu gội, sau đó xiêu vẹo đi đến ngã lên giường của Nhan Hâm.

Sau đó...

Sắc mặt Dương Dương trắng bệch không còn giọt máu...

Chuyện tiếp theo chính là chuyện không dành cho trẻ em dưới 18 tuổi, hình ảnh khiến cô vô cùng mất mặt, cô thể nhưng lại ôm lấy eo của Nhan Hâm, nói cô đêm nay không muốn một mình, cô cần một người bồi cô.

Nhan Hâm hỏi: "Cô uống rượu à?"

Nàng nói, nàng so với bất cứ thời điểm nào cũng đều thanh tỉnh.

Rồi cô đem Nhan Hâm đẩy ngã, cũng là cô đè lên người Nhan Hâm, cầm lấy tay Nhan Hâm vuốt ve thân thể của mình, động tác vô cùng ái muội, cô chủ động mang theo Nhan Hâm cùng khoái hoạt, khi còn bắt đầu hạ cũng là thời điểm mang theo cảm giác thoải mái cô vội phát ra một tiếng ngậm.

Mà Nhan Hâm cũng thuận theo ý cô, không hất tay cô ra, ôm lấy người cô, cắn nhẹ vào cổ cô.

Là Dương Dương cổ vũ Nhan Hâm tiếp tục đi xuống, uống say mật ngọt của cô, hai người cuồng hoan, là cô như thiếu phụ lâu ngày thiếu tình dục mang

tất cả tư vị ngọt ngào dâng cho Nhan Hâm.

Khi thân thể đạt đến cao trào giống như có một dòng điện xuyên qua mãnh liệt, cô ôm lấy cổ Nhan Hâm, hai tay hết sức đan vào nhau, môi cô dán chặt vào môi mềm mại của Nhan Hâm, mở ra, đem lưỡi gât gạo lửa vào miệng Nhan Hâm, giống như người chết khát không buông tha một giọt nước nào..

Dương Dương nhớ lại hình ảnh nóng bỏng kia, ánh mắt dần nheo lại, ngăn không cho hai má mình đỏ lên, trong lòng dâng lên một nỗi buồn bực, muốn đem cả người chôn vào trong nước.

Cô sao lại có thể chủ động yêu cầu Nhan Hâm đối với cô như thế, chuyện này dễ như nói sao!

Cô nhớ rõ cuối cùng cũng không có lật Nhan Hâm lại, điều đó chứng minh Nhan Hâm cũng không nhất thiết là người trong giới, cùng lắm nàng chỉ thay Dương Dương tự an ủi một lần, không chừng bây giờ trong lòng nàng tràn ngập chán ghét.

Dương Dương đối với việc mình uống say liên loạn tính chán ghét vô cùng, thậm chí mình quả thực không phải người.

Sáng sớm đầu tuần cũng không phải vì quan hệ biến hóa của Nhan Hâm và Dương Dương mà ngừng họp, vẫn bắt đầu như giờ bình thường.

Lát sau khi tất cả đều đã đến đông đủ, mọi người mới phát hiện không khí hôm nay bỗng trở nên quỷ dị.

Người không có thay đổi, không có thêm cũng không có bớt, càng không có người ngoài xuất hiện, nhưng mà khí tức cực mạnh thường ngày của hai người lại cố tình được đem giấu đi.

Nhan Hâm mắt dán vào màn hình máy tính, một tay chống cằm, chắn đi ánh mắt thăm dò của người bên cạnh.

Mà Dương Dương ở bên này lại lựa chọn một vị trí tít trong góc, cúi đầu nhìn chăm chăm đồng văn kiện, một khắc cũng không ngẩng đầu lên.

Có chuyện gì đây?

Dương Dương ho nhẹ một tiếng, phát ra âm thanh khàn khàn, nói: "Người đã đến đủ chưa?"

Mọi người âm thầm nói: Sớm đã đến đủ rồi, ai bảo giám đốc cứ luôn cúi đầu.

"Vậy giờ bắt đầu họp." Dương Dương nói xong liền ngồi xuống.

Trong cuộc họp, ánh mắt Dương Dương và Nhan Hâm tình cờ chạm phải nhau, cũng không chịu đan chéo nhau.

Người ngồi ở vị trí chủ tịch chứng kiến rõ cảnh tượng này, ánh mắt hai người như muốn tránh nhau thêm.

Cuộc họp kết thúc, lão tổng bảo Dương Dương lưu lại, nói: "Đến phòng làm việc của tôi, chúng ta nói chuyện một chút."

Hết Chương 5

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình Cũ Khó Quên

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

"Ngồi đi." Kiều tổng thay Dương Dương kéo ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống.

Dương Dương thoải mái ngồi xuống ghế lại thấy khó chịu, giống như đây không phải là ghế dựa, mà là một dụng cụ tra tấn.

Kiều tổng vòng qua chiếc bàn lớn ngồi vào ghế của mình, hai tay chấp lại trước ngực chống cằm, cặp mắt sáng rực có thể nhìn thấu mọi thứ dừng lại trên khuôn mặt Dương Dương.

Dương Dương cảm thấy khuôn mặt nóng ran, cảm thấy mình trước mặt Tổng giám đốc chuyện gì cũng bị nhìn ra.

Cô nói: "Gọi em tới là muốn ngắm em sao?"

Nếu thật là như vậy, Dương Dương sẵn lòng đứng ở chỗ này để cho Kiều tổng xem chán thì thôi.

Kiều tổng nói: "Tôi mới đi có bốn ngày, khi trở về thì công ty liền có sự thay đổi. Em, và cả Tiểu Nhan nữa, hai người trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì." Dương Dương cúi đầu.

Kiều tổng nhào người qua bàn lớn nắm lấy tay cô, lòng bàn tay ấm áp truyền đến tận tâm Dương Dương, chân thành nói: "Khi nào em mới có thể cùng Tiểu Nhan chung sống hoà bình?"

"Chúng em không có vấn đề gì cả... ok, em thừa nhận cả hai có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng việc này không liên quan gì đến công việc." Dương Dương vốn định kể tiếp nhưng sợ Kiêu tổng khinh thường, rốt cục đành thừa nhận.

"Thật sự không có vấn đề gì sao?" Kiêu tổng cười như không cười làm cho Dương Dương nổi da gà.

"Chúng em..."

"Em hẳn nắm rất rõ quy định của công ty, điều thứ nhất là gì?"

"Em không có cùng cô ấy nói chuyện yêu đương!" Dương Dương bỗng dừng nhớ tới điều cấm kị kia, yêu đương chốn văn phòng, chết! Vì thế run run buột miệng thốt ra.

Lão tổng nheo mắt lại: "Sao em lại nghĩ tới chuyện này?"

Điều thứ nhất rõ ràng là hài hòa đoàn kết, khi nào lại thành chuyện yêu đương, lẽ nào có người trong lòng có quỷ?

Dương Dương đành gượng cười che đi sự xấu hổ, ánh mắt trốn tránh, chỉ sợ ánh mắt của lão tổng có thể nhìn thấu hết.

Nói đến Kiêu Hãn Thời, Dương Dương đối với cô ấy chỉ có bội phục, đáng vẻ không khoa trương giống như nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng.

Cô là một nhân vật huyền thoại, qua vài chục năm hoàn toàn có thâm niên đi viết tự truyện, tựa là "Cuộc đời của người phụ nữ huyền thoại".

Một người con gái mới hai mươi mấy tuổi đã quyết tâm trở thành một người không thua kém bất kì ai, vì thế từ bỏ công việc nhàn hạ ra ngoài kinh doanh, chọn con đường khó khăn gian khổ. Dương Dương cũng bởi vì ngưỡng mộ con người này nên mới quyết định đi theo cô ấy.

Lúc Kiêu Hãn Thời mới gây dựng sự nghiệp, Dương Dương chỉ là một sinh viên hoài bão vừa mới ra trường, không chút do dự từ bỏ những cơ hội khác lựa chọn con đường này. Cũng chính lúc đó, Nhan Hâm tới công ty, gia nhập vào đội ngũ kinh doanh.

Mà hai người giống như một cặp oan gia trời sinh, chỉ cần các nàng đi cùng một chỗ, người chung quanh đều có thể cảm nhận được bầu không khí liền trở nên gượng gạo.

Vì sao lại như thế, chính Kiêu Hãn Thời cũng không tìm được nguyên nhân, ai cũng là trợ tá đắc lực không thể thiếu của cô, nhưng không có cách nào để hợp hai cực đó lại.

"Tôi thực không có biện pháp với hai người." Kiêu Hãn Thời nhũn mày, nói: "Hôm nay đặc biệt kì lạ, em lại không gây sự với em ấy. Bắt đầu từ khi nào con báo với bộ móng vuốt dài lại mất đi sức chiến đấu vậy?" Kiêu Hãn Thời vừa cười vừa trêu.

Dương Dương không hiểu mà cảm thấy chột dạ, nói: "Kiểu tỳ, cái này không có gì đặc biệt hết, em vẫn là em, cô ấy vẫn cô ấy, chúng em vẫn vậy thôi."

"Tôi không nói hai người có cái gì thay đổi a, sao em phải kích động như vậy?" Kiêu Hãn Thời cười như không cười nhìn cô.

Dương Dương sợ mình đứng ngây ngốc ở nơi này thêm vài phút nữa sẽ bị Kiêu Hãn Thời nhìn đến cái quần lót cũng không còn, vội đứng lên, nói: "Vậy là tốt rồi. Em còn có việc gấp phải làm, không ở đây mà chậm trễ thêm nữa."

Kiêu Hãn Thời ngoắc tay gọi cô, lấy phong thái của nữ vương: "Lại đây."

Dương Dương dừng bước, đi đến trước bàn, Kiêu Hãn Thời lại lắc đầu, nói: "Đến trước mặt tôi."

Dương Dương chậm chạp đi tới, Kiêu Hãn Thời kéo tay cô lại đứng trước mặt mình, rồi thay cô cài lại cúc áo sơ mi trên cùng.

Tìm Dương Dương đập mạnh, thầm nghĩ, quả nhiên đã bị thấy hết.

"Em a, thật chẳng cần thận chút nào." Kiêu Hãn Thời nhẹ nhàng vuốt lại cổ áo của cô, nói: "Dương Dương, thật có lỗi tôi không về kịp để tổ chức sinh nhật cho em."

"Không sao..."

"Xem ra không có tôi em vẫn vui vẻ đến thoải thích nhỉ." Nụ cười của Kiêu Hãn Thời như cách một lớp kính, Dương Dương cúi đầu, không giải thích gì thêm.

"Đi đi, làm việc cho tốt, nhớ phải đi mua cái khăn lụa quàng vào cổ để che dấu vết kia lại nhé." Kiều Hân Thời đặt tay lên bả vai của cô nói.

Dương Dương đi ra khỏi văn phòng một lúc sau mới thở phào một hơi, cô sờ sờ vào cổ mình, dấu vết nơi đó vẫn còn sót lại hơi ấm.

Chống gậy cao gót xuống thăm quay ghé dựa một vòng, xoay lại phía bàn làm việc bằng gương, về mặt Kiều Hân Thời suy tư, trong đầu cô hiện lên một phỏng đoán, một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Cô hà hê nhất chính là 90% giữa hai tên lãnh đạo kia nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Bởi vì trong đầu toàn nghĩ đến chuyện xảy ra ngoài ý muốn với Nhan Hâm trong đêm sinh nhật đó, Dương Dương cảm thấy cho dù mình làm việc gì cũng không thể chuyên tâm được, dứt khoát xin nghỉ phép với người đối diện, đem hết tất cả các ngày nghỉ phép trong mấy năm cộng lại quy đổi ra. Quản lý nhân sự vô cùng kinh ngạc, về mặt ngờ ngác nhìn Dương Dương như người ngoài hành tinh.

Cô chẳng qua muốn tham dự lễ cưới của bạn thân chứ có phải muốn thành thân đâu, bọn họ làm gì phải kinh ngạc đến nghẹn mặt ra như thế?

Mặc kệ thế nào, Dương Dương cầm lấy tờ giấy được phê nghỉ phép một tháng.

Khi vừa mới ra khỏi cửa sân bay, cô lại muốn mua một vé máy bay bay về ngay lập tức, hôn lễ này đối với cô mà nói hoàn toàn như một trò hề, mối tình đầu bạn trai của cô kết hôn với mối tình đầu bạn gái của cô, cô tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây, cho nên, nhanh đi thôi...

"Cung à, mình nhìn thấy cậu rồi!" một giọng nữ vang lên ở trước sảnh sân bay, về mặt của Dương Dương lập tức tối sầm lại, người nên tối cuối cùng cũng đã tới.

"Darling, lại đây nào." Sau giọng nữ ngọt lịm là một giọng nam cất lên, cách xưng hô thân mật làm cho những người Trung Quốc vốn bảo thủ quay ra liếc xéo.

Dương Dương mặc quần vải lanh cùng chiếc áo sơ mi trắng khoác thêm ba lô du lịch màu đen chậm rãi bước về phía hai người kia, miệng càng không ngừng lầm bầm, nói không thành tiếng: "Các người tốt nhất đừng có khoa trương như vậy, bằng không..."

Sự thật chứng minh, hiện thực tàn khốc, cặp vợ chồng trẻ trung xinh đẹp lập tức phi đến vây lấy cô, cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp mà cô từng yêu nay đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành, sau đó hôn Dương Dương cái chóc, nói: "Cung à, mình thật phần khích khi cậu chịu đến dự, mình thật sự rất rất vui a càng ngày mình càng thích cậu, làm sao bây giờ!"

Tên đàn ông bên phải lại càng khoa trương, ôm chặt lấy, thậm chí còn hôn vào má cô, nói: "Darling, so với trong tưởng tượng của anh em còn hấp dẫn hơn nhiều a!"

"Biến đi!" Dương Dương lần lượt trừng mắt liếc hai người rồi đẩy cả hai ra xa, tạo cho mình một khoảng cách an toàn.

Dương Dương chỉnh lại áo sơ mi rộng thùng thình của mình rồi nói: "Tôi có danh có họ, bớt gọi tôi bằng kiểu xưng hô buồn nôn như vậy đi."

Không chỉ một mà là cả hai người, đã buồn nôn nay càng buồn nôn hơn a!

Vì để tránh hiểu lầm cũng để tránh hai người kia khỏi quấy rối tình dục, Dương Dương quyết định rời xa biệt thự nhỏ bên bờ biển mà ở khách sạn bên dưới. Nơi này không lớn nên ban ngày có thể chạy một hơi là hết cả thị trấn, buổi tối còn có thể đi đến quán bar uống rượu cho đến tận đêm khuya, nửa đêm thành thói quen về khách sạn, cô không có cố gắng đi tìm ái mộ cho mình càng không tận lực chối từ ái mộ được đưa đến tận cửa, cả nam lẫn nữ ở trong này đều vui chơi hết mình, đáng tiếc Dương Dương luôn không thể chiến thắng được cái hồ trong lòng mình, không tự giác mà lấy người trước mặt đem so sánh với người chợt hiện lên trong đầu, kết quả cô đem theo một chai rượu vang ngồi ở ban công khách sạn nghe nhạc.

Cô đơn không phải như vậy sao?!

Đêm trước ngày đám cưới, Lisa và Hứa Hiền Vũ cùng bạn bè hai bên tổ chức tiệc chia tay hội độc thân, Lisa quyết định trải qua đêm độc thân cuối cùng của mình ở bờ biển, lại chỉ có Dương Dương ở cùng cô ấy.

Hai người cùng ngồi trên phiến đá, khoác chung một chiếc chăn, gió biển thổi vào mang theo vị mặn mòi, bị bao quanh bởi sự sợ hãi cùng không gian hoang vắng vô tận.

Lisa giống như chết đuối ôm chặt lấy Dương Dương, cô ấy hỏi cô: "Mình làm như vậy đúng hay không?"

"Mình không biết." Dương Dương bình tĩnh nói giống như người trên trời vậy.

Lisa đem mặt chôn ở trên cổ Dương Dương, nước hoa hôm nay Dương Dương dùng như một thứ độc dược, mùi hương khiến người ta say đắm.

Khi những giọt nước mắt nóng hổi của Lisa rơi xuống, trong lòng Dương Dương như bị ai đó khẽ chạm vào.

Cô không biết từ nơi nào toát ra một thứ tình cảm ấm áp, ôm Lisa vào trong ngực của mình, đem tấm chăn quấn kín hai người.

"Dương Dương, khoảng thời gian đẹp nhất của mình chính là lúc chúng mình ở bên nhau, năm ấy ở chòm sao từ mưa sao băng, cậu từ trong nhà chạy tới,

mang mình lên sân thượng ngắm mưa sao băng."

"Ừ." Lisa đang cuộn mình trong lòng ngực cô ngược lên, như một đứa trẻ bé bỏng. Cằm của Dương Dương đặt trên trán Lisa, năm ấy cô vẫn nhớ.

Đó là khoảng thời gian tươi đẹp của Lisa, chứ không phải của Dương Dương. Dương Dương cho rằng khoảng thời gian đẹp nhất của mình là cái ngày cô cầm trên tay một khoản kếch xù trước nay chưa từng có, công ty tổ chức tiệc rượu, cô mặc một bộ lễ phục đắt tiền nhất từ trước đến nay, đi trên đôi giày cao gót mà nửa năm tiền lương cô mới mua được, cô nhớ rõ đêm đó có người đã chúc mừng cô, chúc cô con đường công danh như gấm.

Bóng đêm dần chìm xuống, hừng đông xuất hiện, bởi vì ôm nhau cả đêm mà toàn thân hai người ê ẩm, nhìn ánh bình minh chiếu rọi khắp biển khơi.

Màu cam đẹp như thế, giống như một quả cầu lửa cứ cháy mãi không tắt.

Hai người chậm rãi trở về biệt thự, Lisa đi phía sau Dương Dương, nói: "Mình từng có một giấc mơ ngắn ngủi, mơ thấy cậu làm phù dâu trong đám cưới của mình. Sau đó mình thức giấc, phát hiện mình đang gục đầu xuống bàn học ngủ, cậu đã nói với mình những mơ mộng hão huyền đó sẽ nhanh chóng kết thúc... Mình đột nhiên cảm thấy được đây mới chính là giấc mơ của mình..."

Lisa bỗng oà khóc, Dương Dương bị lời của cô ấy làm cho sợ tới mức không biết làm sao.

Hứa Hiền Vũ từ cầu thang gỗ của biệt thự chạy xuống, chiếc áo sơ mi trên người anh ta bị xé thành nhiều mảnh, trên mặt tô đầy son, trước ngực mặc Bra, quần tây biến thành cái khổ hình chữ 'T', anh ta không thèm để ý đến bộ dạng thảm hại của mình chạy về phía Lisa ôm lấy cô ấy rồi nói: "Vợ yêu, sao lại khóc thế này?"

Lisa ngược lại gục đầu vào trong lòng anh ta, nói: "Em đang vui mừng khôn xiết, em vừa nghĩ tới việc ngày mai sẽ kết hôn với anh...vui đến... muốn khóc..."

"Không phải ngày mai, là hôm nay." Hứa Hiền Vũ mỉm cười nói.

Hai người quán quýt không rời, Dương Dương lại chạy càng xa. Cô đi bộ trên bờ cát, người khác nhìn vào giống như một thiếu nữ đang ngượng ngùng tản bộ.

Cô bỗng dưng rất muốn thoát khỏi mối quan hệ lằng nhằng này, nhốt mình trong thế giới riêng của mình.

Đám cưới của Lisa diễn ra rất long trọng, cha của Lisa vì muốn con gái yêu của mình được nở mày nở mặt với bên ngoài nên không ngại bỏ ra một khoản tiền lớn để tổ chức, mà người nhà của Hứa Hiền Vũ cũng hào phóng chi tiền, thay bọn họ lo liệu đám cưới này.

Bọn họ chỉ cần mặc thật đẹp nhận sự thêm muốn từ mọi người, còn những thứ khác bọn họ không cần quan tâm.

Dương Dương mặc lễ phục phù dâu màu trắng, chân cũng mang đôi giày cao gót màu trắng, trên mặt đôi giày có đính một đoá hoa trà trông sống động như thật.

Mà bộ áo cưới của Lisa cũng hết sức lộng lẫy, nếu không phải Lisa ngăn cản, người mẹ thích chưng diện của cô ấy thiếu điều đem cả kim cương đá quý khảm lên chúng.

Trong buổi lễ Dương Dương ngồi uống rượu rất lâu, hễ ai đến mời cô một ly, cô đều hào phóng nhận, cho đến khi ý thức dần dần mờ hồ...

Tỉnh lại miệng đắng lưỡi khô, cổ họng khó chịu như nuốt phải một vốc cát, mà trên cô lại thấy như có vật gì đè lên nặng trĩu, khiến cho hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn thường lệ.

Người kia là Lisa?

Dương Dương sững sốt vì sự tồn tại của cô ấy, hôm nay là đêm tân hôn của Lisa, cô ấy hẳn phải ở trên giường Hứa Hiền Vũ mới đúng, Dương Dương sờ soạng chiếc bàn bên cạnh, mãi mới tìm được công tắc đèn bàn.

Đèn được bật sáng, ánh mắt mệt mỏi như bị kim châm của Dương Dương hé mở.

Dương Dương hai mắt mở to, tiêu cự từ tập trung, dừng lại trên khuôn mặt Lisa.

Lisa lơ mơ mờ đôi mắt đang buồn ngủ, dụi dụi mắt nói: "Làm sao vậy?"

"Sao cậu lại ngủ trong này? Hứa Hiền Vũ đâu? Hôm nay cậu là cô dâu không phải là nên ở cùng với chú rể sao?"

Lisa cúi đầu: "Đêm nay mình muốn cậu giúp mình."

"Cậu đối với việc kết hôn vẫn còn sợ hãi ư?" Dương Dương hỏi.

Lisa gật đầu rồi lại lắc đầu: "Không phải mình sợ kết hôn, mình vẫn luyến tiếc cậu. Cho nên đêm nay ở bên mình được không, không cần nói cái gì hết, giống như chúng ta trước kia, mỗi khi mình buồn cậu đều ôm lấy mình, cậu nói sẽ ở bên mình cả đời, thế nhưng chưa đi hết đường cậu đã nói chia tay."

"Chia tay là quyết định đến từ hai phía. Chúng ta ở bên nhau không hợp."

"Minh biết, đêm nay cho mình tùy hứng một lần, Dương Dương, được không?"

Dương Dương vào lúc này vẫn đang do dự, cô nhìn vào đôi mắt đang khẩn cầu của Lisa, bất kể thế nào cũng không đủ nhẫn tâm.

Hai người giống như ngày trước nằm cạnh nhau, tưởng tượng cả hai vẫn đang ở trên sân thượng chật hẹp của trường trung học, Lisa sợ lạnh, cho nên cô ấy luôn rúc cả người vào trong ngực Dương Dương, mà Dương Dương lại thích đem miệng mình dán vào tai Lisa, thổi nhẹ nhẹ vào bên trong lỗ tai của Lisa.

"Minh vẫn còn yêu cậu, Dương Dương. Trước giờ vẫn không quên được cậu." Nước mắt Lisa nhỏ xuống cánh tay Dương Dương.

"Giao nhân, đừng khờ như vậy, tất cả cũng đã qua, hiện tại người cậu yêu chính là Tiểu Hứa."

"Minh yêu anh ấy, mình biết chứ, bằng không mình sẽ không lấy anh ấy, nhưng rõ ràng người mình yêu nhất không phải là anh ấy."

"Lisa, dừng lại đi."

Lisa khóc nói: "Cậu để mình nói hết được không, chỉ hôm nay thôi."

Cứ cho Dương Dương là người tốt nhất trên đời, chịu nghe cô ấy trút bầu tâm sự, nhưng như thế chưa chắc đã đúng đắn, vì là đêm tân hôn của Lisa và Hứa Hiền Vũ, có một số đề tài không nên nhắc tới.

Dương Dương im lặng đứng dậy, nàng nhìn Lisa đang sừng sốt nói không nên lời buông một câu: "Ngủ ngon."

Nói xong Dương Dương nhặt chiếc váy đang nằm dưới nền gạch hoa hồng của mình lên. Cô đi tìm Hứa Hiền Vũ, đem tân phòng cùng cô dâu trả lại cho anh ta.

Nửa đêm Dương Dương trở về phòng khách sạn tắm rửa rồi thu dọn lại đồ đạc của mình, sau đó liền đáp chuyến bay sớm nhất trở về nhà.

Hết Chương 6

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Năng Lượng Dồi Dào Điên Cuồng Làm Việc.

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Về đến nhà trong khoảng thời gian này làm cho Dương Dương thấy được, rảnh rồi đến không có việc gì làm không phải hạnh phúc mà là tra tấn, mỗi ngày mở mắt ra đều nhìn thấy bốn bức tường trắng, ánh nắng rọi xuống tấm chăn khiến cô cảm thấy chán nản, ăn cái gì cũng không ngon, không muốn đi ra ngoài, phim ảnh đối với cô cũng mất đi sức hấp dẫn. Một người mới ngoài ba mươi đáng lẽ nhiệt tình phải như nham thạch đang nóng chảy vậy mà lúc này lại lặng thinh y như một bà cụ non.

Nhan Hâm đi một vòng bên ngoài lại quay trở về văn phòng, nhìn thấy nhân viên của mình đang túm tụm vào một chỗ để tám chuyện, khuôn mặt ửng hồng lộ ra vẻ hưng phấn, hai con mắt sáng rực vì mong đợi.

Cô không cần đoán cũng biết bọn họ đang nói về chuyện gì, mấy ngày hôm nay vấn đề nóng hổi nhất trong công ty chỉ có một, Diệt tuyệt sự thái bí mật kết hôn!

Lúc đầu cũng chẳng biết tin tức đó từ đâu ra, một đồn mười mười đồn một trăm, tin đồn rất nhanh bị thổi phồng vượt quá sức tưởng tượng, mà tin đồn này lại khiến gọi lòng hiếu kỳ của toàn thể nhân viên trong công ty, kể cả Lý Tầu làm quét dọn cũng tham gia 'góp vui'.

"Nhan tỷ, chị và giám đốc Dương ít nhiều cũng có chút quan hệ, chắc cũng biết chút thông tin chứ?" Khuôn mặt của trợ lý thiếu chút nữa dán cả lên nàng, Nhan Hâm liền lùi một bước, tạo một khoảng cách an toàn, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được ngọn lửa bất quái đang cháy hừng hực trong người cô ta.

Tuổi trẻ đúng nhiều chuyện, hể người khác có chuyện gì y như rằng máu tò mò lại nổi lên.

Nhan Hâm không chút nghĩ ngợi, nói: "Chị không biết gì hết."

"Không thể nào. Nhan tỷ, chị nhất định là nói dối." Về mặt của cô gái nhỏ nhăn nhó.

Nhan Hâm nói: "Điều chị nói là sự thật."

"Cô ấy không gửi thiệp mời cho chị sao? Không khoe chiếc nhẫn kim cương to như trứng bò câu sao?"

"Vì cái gì em cho là như thế?" Nhan Hâm ngừng việc, xoay ghế về phía trợ lý, khi ánh mắt nàng và trợ lý giao nhau liền không dám cùng nàng đối mặt.

Trợ lý giải thích: "Thế mới giống với cô ấy!" Dựa theo tính cách của giám đốc Dương, nếu kết hôn tuyệt đối sẽ không phải với một tên bạch diện thư sinh nghèo xác nghèo xơ, hay mấy gã giàu xổi dẫu óc nông cạn, cô ấy sẽ tìm một đại gia hoặc thiếu gia thế hệ thứ hai nào đó, nếu tìm được rồi nhất định sẽ ở trước mặt Nhan Hâm khoe ba ngày ba đêm, không thể nào sóng yên biển lặng chuyện gì cũng không có.

Nhan Hâm nói: "Không có là không có, dù là gì đi chăng nữa cũng không hề có. Còn bản kế hoạch của em đã viết xong chưa? Nếu xong rồi thì đưa cho chị, chưa thì mau lo viết đi."

Nhan Hâm thẳng thừng dập tắt ngọn lửa bát quái của người khác, trợ lý mang theo một trái tim đã hoá thành cát bụi đi ra ngoài, bao nhiêu ánh mắt lập tức như sói đói đổ dồn về phía cô.

Cô nhún vai, nói: "Nhan tỷ vẫn không chịu nhà ra."

"Vậy càng có vấn đề!" Chủ đề mới lại được tạo ra.

Tiếng bút ma sát trên giấy tạo ra tiếng động nhỏ, động tác trên tay đột nhiên dừng lại, Nhan Hâm nghĩ đến chuyện kết hôn của Dương Dương, bên ngoài đồng nghiệp phỏng đoán cô ấy xin nghỉ để kết hôn không phải không có lý, với cái tính coi công việc là chính, tiền lương là chủ yếu, không có việc khi không lại xin nghỉ phép, hơn nữa còn gộp hết tất cả các ngày nghỉ trước giờ lại. Dương Dương thật sự có nhiều dấu hiệu chứng tỏ mình đã bí mật kết hôn, nhưng Nhan Hâm không tìm ra được mối liên hệ nào giữa kết hôn và cô ấy. Không phải cô ấy thích nữ nhân sao? Nhan Hâm dựa vào chuyện trước đó mà phỏng đoán.

Nhan Hâm lắc đầu cười, nàng quan tâm cô ấy làm cái gì cơ chứ, mặc kệ lý do ra sao, đây đều là việc riêng của Dương Dương, liên quan gì đến nàng.

Dương Dương ở nhà nhàn rỗi tới mức sắp như cây nấm mốc meo, đành lết ra ngoài tắm nắng, lôi ra một tờ roi, nhanh chóng quyết định thu dọn đồ đạc đến thị trấn Mudu du lịch. (*)

Mấy ngày này cô thoải mái vô cùng, tìm một nhà nghỉ có phong cách cổ, chọn một gian phòng có chiếc giường lớn và ban công hướng ra phía con sông nhỏ. Người khác tới nơi này đều chọn giường gỗ, chỉ có cô không muốn ngủ trên cái thứ đó, buổi tối mở to mắt nhìn thấy bóng mình phản chiếu trên mặt gỗ bóng loáng khiến cô sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, cho cô nàng thà chọn một cái giường lớn còn hơn.

Cô dựa lưng vào chiếc ghế lưới đặt trước ban công, trên tay cầm một tách trà xanh, đói bụng sẽ mặc một chiếc váy rộng lê dép ra ngoài kiếm ăn, no rồi thì ngủ, ngủ dậy tiếp tục lên mạng kiểm đồ ăn.

Như vậy một ngày còn thấy mới mẻ, hai ngày còn là hưởng thụ, ba ngày liền biến thành chán nản.

Cô thay chiếc váy rộng thùng thình bằng chiếc váy công sở, mang đôi giày cao gót, lấy lại trạng thái sẵn sàng chiến đấu, cảm giác trở lại công ty thật hạnh phúc a, làm cho tế bào toàn thân xúc động dâng trào.

Khi trở lại công ty, cô ngỡ ngơ công ty đang có chuyện gì, bằng không vì sao tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn cô một cách mờ ám, hơn nữa lại còn tùm tùm cục kì gian tà.

Cô tóm lấy cà-vạt của một đồng nghiệp vừa đi ngang qua, hỏi: "Cậu nói rõ cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chàng trai bị tóm kia như tôm bị luộc lùi lại, đáp: "Em không biết, em chỉ đi ngang qua..."

Dương Dương buông người nọ ra, mang theo cục tức đi về văn phòng của cô, tốt nhất công ty không bị phá sản, cô không bị mất chức, lão tổng không hoang tưởng vớ vẩn mà điều cô đi công tác nước ngoài bằng không cô sẽ ở công ty này diệt sạch hết cả đám trước khi phá huỷ cả công ty.

Nhan Hâm nghe Dương Dương trả phép đi làm trở lại, cũng giống như những người khác, khuôn mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tin đồn ngay lập tức lại được thêm thắt, nào là có lẽ nào trước ngày hôn lễ chú rể đã chạy trốn, vân vân và vân vân.

Nhan Hâm nhìn trên người Dương Dương đầu đầu cũng không thấy giống với cô dâu mới cưới, hết thấy trước sau như một, không có gì thay đổi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, với nàng hay đối với bất kì ai mà nói, trạng thái như vậy hẳn là tốt nhất.

Dương Dương lấy tay giữ cánh cửa lại, cô nhìn Nhan Hâm ở cách đó không xa, vẻ mặt đầy nghi hoặc, hỏi: "Cô tới đây có việc gì?"

Nhan Hâm cảm thấy thái độ thù địch quen thuộc, tin rằng giữa hai người không có gì thay đổi, nói: "Chào mừng cô trở lại công ty." Nụ cười trên mặt

Nhan Hâm khiến cho Dương Dương sợ đến nổi da gà, Nhan Hâm tự nhiên lại nhìn cô cười, còn dùng lời nói buồn nôn đến tận óc hoan nghênh cô trở về?

Cho nên giờ phút cảm giác quý dị tràn ngập, hoặc là Nhan Hâm bị người ngoài hành tinh tẩy não, hoặc chính nàng đang nằm mơ, mơ thấy Nhan Hâm bị người ngoài hành tinh tẩy não.

Dương Dương trầm nghĩ, vì cơ thể nàng khỏe mạnh cũng vì hai người có thể thân nhiên đối mặt, Nhan Hâm không cần đứng trước mặt cô phóng ra địch ý. Hôm trước rõ ràng đã giao hẹn quên hết những chuyện xảy ra đêm hôm đó, cái gì cũng không cần nhớ.

Buổi chiều Dương Dương liên tục nhận được hàng tá lời thăm hỏi cùng ánh mắt quan tâm sau đó mới biết vì sao mọi người đều thành ra thế này.

Con giận sôi trào, cô một bước bay khỏi văn phòng, trong phòng làm việc tay của Nhan Hâm run lên, cây bút vạch một đường dài trên giấy.

Nàng đang xót cho bảng báo cáo số liệu vừa mới đóng dấu thì cửa văn phòng đột nhiên bị mở tung ra.

Ở cửa, Dương Dương toàn thân xám xịt, đã thế còn được bao quanh bởi một ngọn lửa đỏ rực đang hùng hực cháy.

Nhan Hâm đoán nguyên nhân cô ấy tới đây, tám chín phần là do tin đồn, nhưng vấn đề là tin đồn đó có liên quan gì đến nàng?

"Cô vì sao lại nói tôi xin nghỉ phép là để kết hôn?" Dương Dương bốc hỏa đóng sầm cửa lại rồi đem tất cả cửa chớp kéo xuống, đợi khi không gian hoàn toàn kín bưng cô mới tiến lại trước mặt Nhan Hâm, hai tay chống xuống bàn, khuôn mặt đầy giận dữ như muốn dán sát mặt Nhan Hâm.

Hết Chương 7

(*): tên một thị trấn cổ bên sông, nằm trong thành phố Tô Châu, tỉnh Giang Tô, Mudu là thị trấn có lịch sử lâu đời với vẻ đẹp tự nhiên thơ mộng. Nơi đây vốn là một thị trấn thương mại sầm uất vào đời Minh và Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ôm Cây Đợi Thỏ

Editor: Lamna Nguyễn

Beta: Ddil

"Không..." Không phải tôi. Nhan Hâm chớp mắt vài cái, trầm nghĩ Dương Dương hẳn chưa hề ý thức được mặt của cô đang gần sát mặt mình như thế nào, gần đến nỗi lông mi cũng muốn chạm vào nhau luôn rồi.

"Cô còn ở khắp nơi nói tôi trước khi kết hôn bị người ta đá, chuyện này có hay không?" Dương Dương nghĩ đến những lời cô vừa nghe được, quả thực không thể tin nổi những lời này lại có thể là từ miệng Nhan Hâm truyền ra, cô nghĩ Nhan Hâm ít ra cũng không phải là người tung tin đồn nhảm, cô hẳn là...

Dương Dương cũng không nói lên được, trong mắt cô Nhan Hâm chính là một người có tài, tu dưỡng đạo đức rất tốt, cho nên càng không thể đặt điều hãm hại nàng như vậy.

"Tôi..." Không có.

"Giờ cô giải thích như thế nào đây?" Dương Dương phần nộ cắt ngang lời phản bác của Nhan Hâm.

Nhan Hâm nói: "Tôi chưa từng bịa đặt. Những lời này cũng không phải do tôi nói."

"Vậy sao bọn họ đều bảo là do cô nói? Còn nói tôi gửi thiệp hồng cho cô, ở trước mặt cô khoe ra nhẫn kim cương to như trứng bò câu cùng xe thể thao BMW, tôi có nhẫn kim cương to như trứng bò câu khi nào vậy? Cô xem chỗ này đi, có cái gì không?" Dương Dương giờ tay lên.

"Cô tin cũng được không tin cũng chẳng sao, tôi đã tự mình giải thích, những thứ khác là chuyện của cô." Giờ phút này nói với Dương Dương chẳng khác gì hướng con sư tử đang tức giận mà giải thích, cái gì gọi là dùng lí trí mà đối xử sự vật một cách khách quan cũng đều buồn cười như nhau cả thôi.

Dương Dương nói: "Tôi không có kết hôn." Lời của cô giống như trình trọng tuyên bố với người nào đó.

Nhan Hâm sùng sốt giây lát rồi nói: "Ah."

"Cho nên càng không có hôn lễ."

"Uhm."

Bầu không khí lúc này xấu hổ đến vô cùng, Dương Dương đã bình tĩnh trở lại. Cô nói tiếp: "Còn nữa... Tôi muốn hỏi cô một việc, cô có nhìn thấy sợi dây chuyền của tôi không?"

"Dây chuyền gì?" Nhan Hâm khó hiểu hỏi lại.

"Chính là sợi dây chuyền phi thủy tôi vẫn luôn đeo trên cổ! Tôi nghĩ nó đã bị rơi ở nhà của cô." Dương Dương vô cùng xấu hổ, cô căn bản không nghĩ sẽ nói chuyện này, dù sao hỏi đối tượng tình một đêm về thứ bị rơi lại chẳng phải là chuyện quang vinh gì, huống chi hai người còn là đồng nghiệp. Thế nhưng ngọc phi thủy kia đối với cô mà nói cực kì quan trọng, là thứ cô đã đeo trên cổ từ nhỏ, người còn thì ngọc còn, cô từ nhỏ đã mang theo miếng ngọc này, không thể dễ dàng vứt bỏ nó. Ở điểm này mà nói, Dương Dương là một người truyền thống, cô tin vận mệnh của ngọc và người gắn bó mật thiết với nhau. Lúc mới đầu không để ý, chỉ cảm thấy giống như có cái gì thiếu thiếu, ngày đó ở hôn lễ đột nhiên mới phát hiện ra chính là thiếu sợi dây phi thủy ở trên cổ mình, ban đầu cô hoài nghi vật kia rơi ở đâu đó, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy tình huống khả thi nhất là ở nhà Nhan Hâm.

Nhan Hâm chưa dọn dẹp nhà nên cũng không biết chuyện ngọc phi thủy của Dương Dương có rơi ở nhà nàng hay không. Nàng nói: "Tôi về nhà sẽ xem giúp cô."

"Làm phiền cô rồi."

"Không có gì."

Cả hai người đều không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với đối phương, chỉ có thể bày ra thái độ nho nhã khách sáo.

Vào giờ tan ca, Nhan Hâm nhận được một cuộc điện thoại, người gọi là mẹ của nàng – Cố Thụ Nhã, trong điện thoại nói bà đã đến nhà trẻ đón Tông An, tối sẽ đưa Tông An về lại nhà nàng.

Tiếng Tông An trong điện thoại gọi mẹ, thanh âm ngọt ngào như mật làm nàng không khỏi mỉm cười.

Quan hệ giữa Cố Thụ Nhã cùng con gái có chút rạn nứt, không phải là không thương, bà yêu thương Nhan Hâm, năm đó liều mạng sinh ra đứa con này, từ đó về sau không thể sinh con được nữa, bà cũng chưa từng oán hận, ngược lại lòng tràn đầy vui mừng cảm tạ trời đất đã ban cho bà một bảo bối mình châu, phần tình cảm này chưa từng thay đổi, nhưng về sau khi Nhan Hâm quyết định ly hôn, Cố Thụ Nhã đột nhiên không biết nên yêu thương nàng như thế nào nữa, con gái là do bà sinh ra, nhưng tự nàng thoát ly khỏi tay bà, trưởng thành thành một người xa lạ.

Cố Thụ Nhã dọn dẹp phòng của Nhan Hâm, thực ra phòng vẫn sạch sẽ cũng không cần bà phải dọn dẹp, nhưng bà chỉ muốn làm tròn trách nhiệm của mình một chút.

Nhan Hâm vừa về nhà liền bị Tông An ôm lấy đùi, Tông An ngẩng đầu lên nhiệt tình gọi mẹ mẹ, Nhan Hâm ôm lấy cô bé, phát hiện Tông An đã cao hơn, sắp làm cho nàng ôm không nổi rồi.

Nhan Hâm cùng Cố Thụ Nhã thăm hỏi qua loa, tùy ý nói vài ba câu chuyện phiếm, từ lúc Nhan Hâm ly hôn giữa hai người như có một khoảng cách không thể vượt qua.

Cố Thụ Nhã tìm thấy một sợi dây chuyền ở khe giường, trên dây chuyền có một miếng phi thủy màu xanh biếc, bà chưa bao giờ nhìn thấy vật này trên người con gái, lật ra mặt sau có khắc tên một người.

Nhan Hâm ôm Tông An từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy mẹ mình đứng trước cửa sổ thất thần nhìn vật gì đó ở trong tay, Tông An kêu to làm cho bà phục hồi lại tinh thần.

Cố Thụ Nhã đem phi thủy đặt ở đầu giường, nói: "Vật này là của con, cất cẩn thận, coi chừng mất."

Nhan Hâm thầm nghĩ đây hẳn là cái mà Dương Dương đã nói, quả nhiên đã rơi ở nhà nàng, ngày mai nên mang trả lại. Nhan Hâm mãi suy nghĩ, không chú ý đến vẻ mặt bất ổn của mẹ mình.

Trước mặt Dương Dương xuất hiện một cái hộp trang sức, cô ngẩng đầu, người đến là Nhan Hâm.

Nhan Hâm hiếm khi đi vào văn phòng của cô, đi tới cũng lặng yên không một tiếng động, lại còn đưa cho cô một cái hộp.

"Đây là cái gì?"

"Của cô." Nhan Hâm để cái hộp lại sau đó liền rời đi.

Dương Dương mở hộp ra, trên mảnh vải gấm là phi thủy cô bị mất, quả nhiên rơi ở chỗ Nhan Hâm. Phi thủy gọi lại cô nàng ký ức về đêm hôm đó, buổi tối kia không tính là hồngбет, ít nhất lần đầu tiên trong đời cô đây không phải là buổi tối đặc biệt nhất thì cũng là kỉ niệm có giá trị tuyệt đối. Nếu đối phương không phải Nhan Hâm, cô có lẽ sẽ không thêm nhớ đến.

Trong đầu Dương Dương thấy rối rắm, cùng Nhan Hâm có quan hệ phóng đảng như vậy thật khó có thể tin nổi.

Đã 10 giờ đêm, Nhan Hâm dùng ba câu chuyện chuyện cổ tích trao đổi công bằng với Tòng An, làm Tòng An cam tâm tình nguyện ngủ trên giường mà không hỏi mười vạn câu hỏi vì sao.

Lúc nàng tắm rửa xong di động liền reo lên không ngừng, nàng quần khăn tắm đi đến cầm lấy di động, dãy số quen thuộc hiện lên, dãy số kia hiện lên trong tâm trí của nàng hai lần, một lần là khi người ở quán bar gọi cho nàng thông báo có người uống rượu đến say mềm, lần còn lại chính là lúc này.

Người ở quán nói chủ nhân của số điện thoại này đã say đến mức không thể đứng dậy về nhà, nếu nàng không phiền thì làm ơn đến rước về giùm.

Nhan Hâm nói: "Anh có thể gọi cho số khác trong danh bạ."

Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, có thể tha thứ, lần thứ hai chính là biết rõ còn có phạm, Nhan Hâm không muốn mình có cơ hội tái phạm, quyết định cự tuyệt.

Người ở đầu dây bên kia dừng một lúc lâu, lâu đến mức làm cho Nhan Hâm nghĩ đến anh ta đã cúp điện thoại, lúc này đột nhiên có âm thanh khác vang lên: "Nhan Hâm, cô tới đón tôi được không? Tôi phải về nhà... Phải về nhà! Nhan Hâm... cô đang ở đâu... Nhanh tới đón tôi!"

Giọng nói của Dương Dương mang theo men say trong điện thoại truyền đến, làm cho lòng Nhan Hâm rối loạn không thôi.

"Cô có thể tìm người khác."

"Không được, tôi chỉ muốn cô... Nhan Hâm, cô rốt cuộc có đến hay không!" Dương Dương bắt đầu khóc lóc om sòm.

"Tôi..." Nhan Hâm đột nhiên do dự, tay nàng xiết chặt khăn tắm, cảm giác mình giống như đi trên cầu độc mộc, tiến thoái lưỡng nan.

Một người khác cầm lấy điện thoại: "Cô Nhan, cô lại đây đón cô Dương đi, cô ấy hiện tại đã say lắm rồi, chúng tôi cũng không có khả năng quản cô ấy."

"Được rồi, chờ tôi một chút." Nhan Hâm lúc này giống như bị sóng thần đánh cho không còn một thứ gì.

Nàng hận lòng mình không đành để người nọ ở bên kia tự sinh tự diệt, huống chi người nọ sau khi uống say như thế nào chính nàng là người rõ nhất.

Sau khi cúp điện thoại, người của quán bar khổ não, bất đắc dĩ nhìn Dương Dương ở bên cạnh thần thanh khí爽, nói: "Tôi là làm theo ý của cô rồi đấy nhé."

Dương Dương nâng ly rượu lên, gạt gạt đầu, khẳng định kỹ năng diễn xuất, nói: "Mục Nhĩ, tôi cho rằng anh tuyệt đối có năng khiếu làm diễn viên."

"Tôi cũng khẳng định cô tuyệt đối có năng khiếu lừa người." Mục Nhĩ hồi hận vì bị người này ép buộc khiến anh ta làm trái với đạo đức nghề nghiệp, lừa gạt người ta đến đây.

Anh ta không rõ Dương Dương làm vậy có mục đích gì, nhưng ít ra anh ta hiểu rõ, đây là giúp Dương Dương gạt người.

Dương Dương hôm nay không có tâm trạng uống rượu đến say bí tỉ, nhưng có nhã hứng uống hơi ngà ngà.

Cô đoán người nọ giờ phút này có lẽ đang đi đến gần cô, nghĩ đến đây tim bỗng đập nhanh hơn bình thường, cô uống một ngụm rượu, áp chế cái cảm xúc kích động chết tiệt kia lại.

Hết Chương 8

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sáng Nay Có Rượu, Sáng Nay Say

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Màn đêm buông xuống, một con phố toàn các quán bar liền biến thành vùng màu sắc sặc sỡ, đèn treo trên cây nhấp nháy đủ màu, dưới mái hiên thì treo đủ loại đèn lồng, trước cửa đèn nê-ông lấp lánh chọt xanh chọt đỏ, người người tập nập lui tới đủ mọi dáng hình.

Nhan Hâm đẩy cửa Lữ Khách bước vào, tìm kiếm Dương Dương ở bên trong.

Đám đông chật chội, muốn đợi một người thì dễ, nhưng muốn tìm một người thì phải mất khá nhiều công sức, Nhan Hâm chen vào đám người, đi đến nơi lần trước thì nhìn thấy Dương Dương.

Nàng hướng về phía ánh mắt đang cười kia, người lừa nàng tới căn bản không có say rượu, mà đang ngồi ở băng ghế cao chống cằm xem cuộc vui. Chính mình vất vả đi tới để giờ đây biến thành kẻ ngốc cho người khác vui đùa.

Về mặt Nhan Hâm trở nên cực kì không tốt, Dương Dương cũng chú ý tới, cô giải thích: "Tôi vừa nãy thật sự có uống rượu."

Cô đánh cuộc Nhan Hâm sẽ tới, kỳ thật trong lòng cũng không phải xác định trăm phần trăm, khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Hâm đi đến trong lòng giống như bị một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy, cảm giác trăm mối ngón ngang, mừng vui lẫn lộn.

Sự chờ đợi của cô rốt cùng được đền đáp, giống như cô tự tay gieo mầm, vốn tưởng rằng sẽ mọc lên cỏ, càng không nghĩ sẽ lại nở ra hoa, vì thế kinh ngạc vô cùng.

Nhan Hâm nghĩ thầm trong bụng có quỷ mới tin. Ánh mắt Dương Dương trong veo thế kia, ngôn ngữ lưu loát, cái dáng vẻ này mà có thể gọi là uống say sao.

Nàng quay đầu định bỏ đi, cổ tay liền bị Dương Dương bắt lấy, Dương Dương dùng sức kéo nàng đến bên quầy bar, nói: "Vất vả lắm mới ra ngoài một lần không nên trở về sớm như vậy."

"Tôi không muốn uống rượu." Nàng kiên quyết, vừa bị người ta lừa gạt, bây giờ làm sao có thể bình tĩnh hòa nhã mà ngồi uống rượu ở đây chứ.

Hướng chỉ Dương Dương cũng không phải không biết hai người căn bản không thích hợp ngồi cùng một chỗ.

"Tôi xin nhận lỗi, tôi thành thật xin lỗi cô." Dương Dương thầm nghĩ phải giữ Nhan Hâm lại, chỉ cần có thể giữ lại muốn cô nói gì cũng đều không thành vấn đề.

Nhan Hâm nhìn về phía nàng, trong mắt tràn ngập nghi ngờ: "Cô có mục đích gì?"

"Tôi... Ha ha, kỳ thật hôm nay kêu cô đến là muốn biết ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã trải qua những chuyện như thế nào." Dương Dương nhìn Nhan Hâm, lẽ nào quán bar thật sự có tồn tại sức mạnh thần bí nào sao, làm cho Nhan Hâm thoát nhìn chằm chằm những không khiến cô cảm thấy chán ghét, ngược lại càng nhìn càng cảm thấy nàng đẹp, không thể dời đi tầm mắt.

"Có người nói chúng ta đều là người trưởng thành, nên biết quy tắc của trò chơi." Ánh mắt Nhan Hâm lạnh lùng liếc qua Dương Dương, người đầu mà mồm miệng mâu thuẫn với nhau đến vậy.

Dương Dương cười gượng, nói: "Ngày đó người nhận điện thoại tại sao lại là cô?"

Nhan Hâm ngồi trên ghế cao, bartender lập tức đẩy tới ly rượu theo ý của Dương Dương, Nhan Hâm nói: "Ngày đó so với quá trình hôm nay không khác lắm, cô uống say, kêu tên của tôi, bọn họ liền bấm số trong di động của cô, sau đó gọi tôi đến."

Câu trả lời Dương Dương muốn không phải cái này, cô muốn biết đáp án của một người: "Nhưng tại sao cô lại đến?"

Nhan Hâm vừa uống một ngụm rượu liền bị lời này làm cho sặc, nàng che miệng kịch liệt ho khan nuốt xuống, ánh mắt Dương Dương nhìn làm cho nàng cảm thấy thật xa lạ.

"Lúc ấy không còn cách nào khác, tình huống đặc biệt, tôi không thể không làm như vậy." Nhan Hâm cúi đầu, tránh cái nhìn chăm chú của Dương Dương, may mắn đèn trong quán bar mờ ảo, nàng không phải đối mặt với Dương Dương.

Dương Dương nói: "Cô hoàn toàn có thể mặc kệ tôi."

"Nếu sớm biết rằng sau đó sẽ phát sinh chuyện như vậy, tôi chắc chắn sẽ không để ý tới cô." Nhan Hâm nhỏ giọng nói.

Trên thế giới luôn luôn có nhiều sự việc sẽ làm cho cô sau này hối hận, cố tình muốn hối hận căn bản không tồn tại, sự tình nếu đã xảy ra, hai người cũng không phải thiếu nữ thuần khiết mười tám đôi mươi, sao lại không thần nhiên đối mặt chứ?

"Sau đó cô tới đây tìm tôi, tôi ra sao, dáng vẻ như thế nào? Sau khi uống rượu có nói năng nhảm nhí hay không?" Dương Dương và Nhan Hâm đều uống hai ly rượu, chất cồn khiến thần kinh đang căng thẳng của hai người dịu đi, cũng làm cho không khí trở nên tốt hơn, bớt đi lúng túng, Dương Dương đánh bạo hỏi nàng ngày đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhan Hâm nói: "Cô xem chút nữa là nhảy thoát y ..."

"Sao lại có thể như thế được!" Dương Dương tuyệt đối không tin đó là cô. Cho dù là có thì cô cũng tuyệt đối không thừa nhận. Đùa quái gì thế, đây không phải là hủy mất cả đời trong sạch của cô sao!

"Cô nhảy lên quầy bar nói muốn trình diễn một ca khúc, nếu không cho cô hát cô sẽ ở lại chỗ này nhảy cả đêm, cô còn nói..."

"Tôi đã nói gì?"

"Cô nói đêm nay thật quanh quẩn, muốn tìm một người có thể khiến cô không cảm thấy cô đơn."

Trên mặt Dương Dương hần lên ba đường đen kịt, thì ra sau khi uống say cô thật là như vậy... Thắng thắng mà dâm~ dâm, lại có thể đem lời trong lòng nói ra từ đầu đến cuối.

"Còn gì nữa không?"

Nhan Hâm nhìn vẻ mặt phức tạp rồi rầm của Dương Dương, tâm tình nhất thời tốt lên, nàng uống hết nửa ly rượu trong tay, bartender nhanh chóng rót cho nàng một ly khác, nói: "Ly này tôi mời." Nói xong liền nháy mắt với ngụ ý tràn đầy ý nhị này.

Ngày lập tức, một ánh mắt sắc bén được ném tới, ánh mắt của Dương Dương có thể giết chết cậu ta, nói: "Làm việc của mình đi, đã nói hôm nay tôi mời khách, một ly rượu tôi cũng không mời nổi sao." Ngụ ý muốn làm cho cậu ta đừng lộn xộn.

Bartender nhún vai, nói: "Sao cũng được."

Nhan Hâm cười rộ lên, nói: "Cậu thật đáng yêu."

Bartender ở Lữ Khách có biệt hiệu tiểu chó săn lập tức đỏ mặt, bị chị hai này đùa giỡn cảm giác thật sự quá tốt, đêm nay nhất định cậu ta sẽ có một giấc mộng đẹp.

Dương Dương nói: "Lời nói của tôi cô không cần lập lại, nhưng cuối cùng tôi có làm chuyện đó không?"

"Không có."

"Có."

Hai giọng nói đồng thời vang lên, nói không là Nhan Hâm, nói có là bartender. Bartender nói: "Những chuyện cô làm khỏi phải nói có bao nhiêu phần khiêu khích, làm cho người ta trước mặt sáng ngời, trong lòng kinh ngạc đến hồ cũng chấn động..."

"Ngày mai tôi gọi ông chủ sa thải cậu." Dương Dương dùng chanh ném cậu ta.

Nhan Hâm nói: "Kỳ thật không khoa trương đến như vậy, chẳng qua cô vừa nhìn thấy tôi liền đòi tôi đem cô mang về."

"Chỉ vậy thôi sao?" Dương Dương hoài nghi giữa đoạn này không biết còn sót chỗ nào không, cô có phải thật sự đã nhảy thoát y không, hay là cô một bên hô tôi thật cô đơn, một bên nhảy thoát y, một bên ôm lấy đùi Nhan Hâm đòi nàng đưa mình trở về?

Mặc kệ là như thế nào, trên mặt đường đen càng ngày càng nhiều, chỉ chít như tóc trước mặt vậy.

Sau đó không khí lắng xuống từng chút từng chút một, Nhan Hâm ở trong này ngừng nói, còn lại Dương Dương cúi đầu uống rượu, hai người đồng thời duy trì trầm mặc.

Hai người ngầm thỏa thuận chẳng nói năng gì, đi ra khỏi quán bar sau đó đợi gần nửa giờ mới bắt một chiếc taxi, quyết định đưa Nhan Hâm về nhà trước, dù sao chỗ Nhan Hâm ở cũng gần hơn một chút.

Dương Dương chẳng còn cách nào khác ngoài việc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thành phố lúc này vẫn còn rất nhộn nhịp, đêm đẹp để thể này mà ngủ thì thật là phí.

Tối nay, Nhan Hâm xuống xe, Dương Dương cũng xuống xe theo, cô đối với cảnh vật xung quanh có một chút ấn tượng, ký ức cùng hiện thực chồng lên nhau, cô cảm nhận men rượu có chút làm mình hoa mắt.

"Sao cô không về nhà?"

"Không thể mời tôi đi lên uống một ly cà phê ah?" Dương Dương âm thầm mắng chính mình, cô đang diễn trò sao?

Nếu cô còn có thể suy nghĩ như bình thường, lúc này hẳn nên lập tức không chút do dự trở về nhà mình, thế nhưng hai chân cô lại giống như bị đóng đinh không thể nhúc nhích.

Nhan Hâm bật cười một tiếng, Dương Dương lập tức ngượng ngùng cúi gầm xuống.

Bản năng của nữ nhân nói cho Nhan Hâm biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện vượt quá lý giải của nàng, nàng tự thôi miên tất cả những chuyện này chỉ là do nàng suy nghĩ quá nhiều, nhưng trong lòng có một giọng nói rất rõ ràng tố giác nàng, nàng nghĩ như vậy là bởi vì nàng đang chờ mong, không phải sao?

"Ở nhà tôi không có uống cà phê." Nhan Hâm nói.

"Một ly nước lọc cũng được." Lòng Dương Dương rối như tơ vò, không ngừng tự hỏi mình, cái cô đáng chết này, cô hiện tại thật sự nghiêm túc sao, cô có biết người trước mắt là ai hay không, là Nhan Hâm a, là Nhan Hâm mà cô ghét nhất, thế nhưng vì sao lại muốn vào nhà của nàng.

Lòng của Dương Dương vì biểu tình của Nhan Hâm mà nhảy lên, vì một câu nói của Nhan Hâm mà rớt xuống, đánh nhau kịch liệt suốt nửa chém có thành từng mảnh nhỏ.

Cô đi theo Nhan Hâm lên tầng, đi vào thang máy, bấm vào số tầng muốn đến, đi vào thang máy, đi ra thang máy, rồi tới hành lang..

Một màn này đối với cô mà nói thật sự rất quen thuộc, cô trải qua một lần cả đời khó quên.

Nhan Hâm mở cửa ra, tay vừa sờ lên tường định tìm công tắc thì thân thể đột nhiên bị ôm lấy, nàng phát ra kinh hô, đất trời một màu đen sẫm, rồi nàng nhận ra mình bị áp lên cửa.

Một màn này không giống với buổi tối hôm đó, đêm đó không có phát sinh chuyện này, mà Dương Dương cũng không dùng ánh mắt trong suốt như thể nhìn nàng.

Trong bóng đêm tiếng hít thở của hai người trở nên dồn dập, giống nhịp trống đánh thỉnh thoảng, hai người tìm đập như sấm, ai cũng không lừa được đối phương.

"Ngày đó chúng ta cũng thế này sao?"

"Không phải..." Nhan Hâm nhẹ giọng nói.

Tay nàng vẫn còn sờ soạng trên tường, lại bị cái tay khác đè lại, Dương Dương nói: "Đừng bật đèn."

"Vì sao?"

Trong lòng Dương Dương hiểu rõ, cô không muốn nhìn Nhan Hâm một cách rõ ràng, như bây giờ là tốt nhất, trong bóng tối Nhan Hâm như biến thành một người con gái đầy mê hoặc, làm cho đầu óc của cô nóng lên, muốn cùng nàng ấy một đêm triền miên không ngừng.

"Bởi vì như thế này càng có cảm giác." Dương Dương nói, "Còn cô thì sao, có muốn giữ tôi lại không, nếu cô nói không, tôi liền bước đi, coi như chuyện hôm nay chưa từng phát sinh."

Nhan Hâm miệng đắng lưỡi khô, hiện tại quyền lựa chọn nằm trong tay nàng, thế nhưng nàng lại do dự.

Nàng đối với cái ôm này tràn ngập khát vọng, nàng cũng biết Dương Dương có cùng cảm giác giống nàng, hai người đối với đối phương có lực hấp dẫn nguyên thủy, giống như hai động vật phát tình, nhưng cũng là không giống, quan hệ của hai người cũng chẳng hề đơn thuần, một đêm này sẽ sinh ra vô số vấn đề, thà từ chối như vậy còn hơn phát sinh chuyện không tốt.

Nhan Hâm mở miệng, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Dương Dương đếm tới mười, không nghe được Nhan Hâm nói mình quay về, liền đánh bạo hôn nàng, nụ hôn mang theo mùi rượu bởi vì không xác định mà có vẻ liều lĩnh.

Nhan Hâm nói đứt quãng: "Cô sẽ không hối hận..."

Hối hận? Đó là chuyện của ngày mai. Trong đầu Dương Dương chỉ hiện lên một câu.

Hết Chương 9

(*) cái tựa đề là 1 câu trích trong bài thơ "Tự Khiển" (自遣) của La Ẩn (羅隱). Nguyên văn thế này:

得即高歌失即休,

多愁多恨亦悠悠。

今朝有酒今朝醉,

明日愁來明日愁。

Đắc tức cao ca thất tức hưu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Còn đây là bản dịch thơ Lanna thấy hợp nhất:

Được cứ vui ca... thua tính sau

Can chi lại phải mãi hận sầu

Hôm nay còn rượu, ta ngất ngưỡng

Mai buồn lại đến ... có sao đâu

Lanna nghĩ ý tác giả đại loại giống như 2 câu cuối, ý nói bạn Dương Dương

Hôm nay có rượu cứ uống cho say đi đã, ngày mai buồn đến cứ mặc ngày mai

Đây là chuyện của ngày mai giờ cứ triển miên với bạn Nhan đi đã.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hồ Nháo, Hồ Nháo A!

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Lần quan hệ để lại cho Dương Dương ấn tượng sâu sắc nhất không phải là đêm đầu tiên cùng Lisa cũng không phải lần đầu tiên cùng nam nhân, cô ấn tượng nhất là cái người mà đến bây giờ cô không thể nhớ nổi tên, người nọ từ một nơi xa xôi chạy tới, vì cô mà đến, trên người mang theo mùi hương sơn chi nơi thành thị, hai người trước kia từng gặp mặt vài lần, cũng chưa từng nói bắt đầu, mãi đến một ngày Dương Dương lấy hết dũng khí tìm cô ấy. Buổi tối đó vừa gặp mặt hai người liền lên giường, kịch liệt đến nỗi muốn đem giường đốt cháy, tình cảm mãnh liệt qua đi người nọ quay trở về, trước khi đi nói cho Dương Dương biết bản thân vẫn luôn luôn thích cô, chỉ tiếc hiện tại biết đã quá muộn.

Mà Dương Dương có một câu cũng chưa từng nói với người đó, cô cũng từng nhớ tới người đó, như giấc mơ không bao giờ thành hiện thực của cô, coi như là một đoạn tình cảm có ý nghĩa, nhưng người nọ không biết, nói tóm lại, cũng chậm rồi, đã muộn rồi.

Vì thế một đêm đó trở thành ấn tượng sâu sắc nhất, thủy chung nhớ rõ mỗi người nọ nóng bỏng như thế nào, nằm ở bên tai Dương Dương ni non, tại không sớm nói cho tôi biết, tôi vẫn nghĩ cả đời này cũng không còn hy vọng...

Tại sao? Dương Dương ở trong lòng thở dài, cô thật muốn hỏi Nhan Hâm, trong lòng cô có thích tôi chút nào không?

Có điều cô không dám mở miệng hỏi, cô sợ Nhan Hâm xem thường mình.

Tình một đêm là chuyện thuần khiết cỡ nào a, đừng để tình cảm vậy bản cô.

Dương Dương cạy mở đôi hàm răng đang cắn chặt của Nhan Hâm ra, đầu lưỡi thuần thực di chuyển, cùng lưỡi Nhan Hâm quấn lấy nhau, tham lam muốn hút lấy mật ngọt, dùng răng khê cắn cánh môi mềm mại.

Nhan Hâm dưới sự khiêu khích tiết tấu rối loạn, vốn cố chấp muốn đẩy ra nhưng tay lại mềm nhũn vô lực.

"Đừng ở chỗ này..." Nhan Hâm nghĩ đến đây là phòng khách, lá gan của nàng chưa lớn đến nỗi ở trong phòng khách làm loại chuyện này.

Giường là lựa chọn duy nhất nàng có thể chấp nhận.

"Phòng của cô ở đâu?" Hai người biến thành quái vật bốn chân, động tác cứng nhắc hướng phòng Nhan Hâm đi đến, dính chặt lấy nhau không tách rời.

"Bên trái, không phải, tôi là nói bên trái của tôi, bên phải của cô... Không phải ở đây, chỗ này có người ở, bên này..." Nhan Hâm đứt quãng chỉ dẫn phương hướng.

Hành quân cách xa vạn dặm rốt cuộc cũng đến được đích, Nhan Hâm đưa lưng về phía cửa đẩy cửa mở ra, Dương Dương dùng chân giữ cửa, hai người song song đi đến giường lớn của Nhan Hâm, dục hỏa thiêu đốt, có giường lại không có đèn, ngọn lửa dục vọng càng không thể dập tắt.

"Nhẹ một chút..." Dương Dương cời quần áo tư thế giống như lang sói lột da, Nhan Hâm bị cô dọa đôi chút.

Dương Dương cời xong quần áo trên người Nhan Hâm, cũng tự cời quần áo của mình, chờ cho tới khi chiếc quần lót cuối cùng bị đá văng ra, Nhan Hâm xoay người đè lên thân thể cô.

Trong bóng tối Dương Dương chớp mắt mấy cái, nói: "Cô muốn làm gì?"

"Hôn cô." Nhan Hâm vén mái tóc suôn mềm ra phía sau, cúi đầu ngậm lấy bộ ngực đầy đặn của Dương Dương.

Dương Dương dù dễ chịu nhiều cách mấy cũng không quên phát ra nghi hoặc: "Thế nhưng hôm nay không phải tôi..." Cô không phải người cổ hủ, cũng không phải thuộc dạng T mắc chứng lãnh cảm, cô cho rằng đẹp nhất vẫn là lúc hai bên cùng dìu nhau lên đến đỉnh hạnh phúc, nhưng mà Nhan Hâm ngay từ đầu đã khí thế đem cô đặt ở dưới thân làm cho cô cảm thấy chính mình hình như giống thịt bò béo bỏ được dâng lên tận cửa.

Ngón tay Nhan Hâm đặt trên môi cô, ngăn cô nói tiếp: "Muốn dùng sức một chút sao? Tôi không được khoẻ cho lắm, thông cảm."

Dương Dương nheo mắt, hừ nhẹ nói: "Thế này là có thể ... Thoải mái..."

【 việc ở giữa cũng không có gì quan trọng, có thể miêu tả giống như ta đang cười ngửa nhíp nhàng】

Dương Dương thờ hồn hên, toàn thân run rẩy, thoải mái như chiếc thuyền nhỏ đang bồng bềnh trên mặt biển, cô không có quên cảm ơn người bên cạnh, nhận thấy người bên cạnh đã động tình, liền bỏ xuống, hôn một đường dọc theo thân thể Nhan Hâm.

Nhan Hâm bầu chặt vào bả vai của cô, nói: "Cô có thể từ từ hăng tiến tới."

"Nhưng cô không thể chờ lâu được. Hiện tại đến phiên tôi, cô hãy nằm đó hão hão hưởng thụ đi." Dương Dương ním cười thì thảo bên tai Nhan Hâm, không nghĩ tới hơi thở của mình làm cho Nhan Hâm thờ dài giống như rên rỉ, âm thanh đó giống như âm thanh của trời thổi vào trong tai cô, làm cho cô biết được đây chính là điểm mẫn cảm của Nhan Hâm.

Cô mở miệng ngậm lấy vành tai của Nhan Hâm, răng nanh khẽ cắn vào chỗ đầy đặn trên vành tai, đôi lấy một âm thanh khiến trong lòng cô rên rỉ.

Cô thông thả nhắm nháp thân thể Nhan Hâm, trước kia chưa từng cẩn thận ngắm nhìn thật kĩ nàng, song chỉ cần liếc mắt một cái cũng đã có thể hoàn toàn hiểu rõ thân thể của nàng có bao nhiêu phần tốt đẹp, nhất là vòng eo thon thả này, thời điểm hai tay ôm lấy nàng, tim Dương Dương đã rung lên liên hồi.

Cô tách hai chân của Nhan Hâm, rải những nụ hôn nồng nhiệt từ hông xuống hai bên đùi mà không bỏ sót một chỗ nào.

Thân dưới Nhan Hâm đặt trên vai Dương Dương, thân thể giống như mất đi điểm tựa, hai tay nắm chặt lấy chiếc gối bên dưới. Hơi thở nóng rực đang quét lên phần đùi non của nàng, những nụ hôn nồng nhiệt giống một đám đầu chân giày xéo cõi lòng nàng, đầu lưỡi từ đầu gối nàng đang di chuyển vào phía trong, giống như một đứa trẻ tham lam liếm láp cây kẹo của mình.

Dương Dương ném hết cơ thể của nàng mới dừng lại ở nơi quan trọng nhất, nơi đó chờ mong đến bút rút, thế nhưng Dương Dương vẫn nhón nhờ treu chọc đắc ý chết đi được.

Nhan Hâm làm sao có thể mở miệng cầu cô đây, nàng cắn chặt răng, đè nén khát vọng của cơ thể xuống.

Dương Dương rốt cục cũng đi tới giữa hai chân nàng, nhắm nháp hương vị của nàng, đôi môi ngậm lấy đỉnh hồng quả, đầu lưỡi đưa qua đưa lại, điện lưu từ trong người truyền ra, kích thích khiến cho ngón chân Nhan Hâm co quắp lại, giữa hai chân càng thêm ướt át, thậm chí xuống khăn trải giường bên dưới, Nhan Hâm xoay đầu sang một bên, vùi mặt dưới gối, cắn chặt lấy bao gối, trong miệng phát ra tiếng ư ư là lút.

Dương Dương không vội cũng không dây dưa mà tiến công, vào bên trong nhắm nháp hương vị tuyệt vời của nàng, Nhan Hâm đã trải qua trận tra tấn dài đằng đẳng, thân thể đau mỏi đến độ không thể khống chế, cuối cùng nổ tung, lí trí của nàng vỡ vụn.

Nhan Hâm ngồi dậy, rồi lại đổ người xuống giường, Dương Dương một tay vẫn đặt trên hông nàng, nàng nhìn vào cái tay kia, chân mày khẽ nhíu lại.

Dương Dương đang nằm sấp trên giường ngủ, nửa mặt chôn vào gối, một bên tóc che lấy nửa khuôn mặt còn lại, mặc dù vậy nhưng Nhan Hâm vẫn nhận ra được nàng là Dương Dương.

Nàng ngồi dậy, đem chăn quấn lấy thân thể trần trụi của mình, phản môn của Dương Dương bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi, nước da trắng bóng như ngọc.

Nhan Hâm lúc này mới nhìn rõ sau eo Dương Dương có hình xăm, là cánh. Nàng dò tìm mắt khỏi người Dương Dương, quần lấy chăn đi về phía phòng tắm.

Dương Dương bị lạnh nên tỉnh giấc, lúc mắt vừa hé mở thì bắt gặp một đôi mắt trong veo.

Cô dụi dụi mắt mới nhìn rõ đôi mắt ấy đến từ một bé con đang ghé đầu ở thành giường, bé con thoạt nhìn có vẻ được chăm sóc tốt lắm, tóc cắt đầu nấm, đôi mắt to, hai má hồng hào, hai mắt giờ phút này nhìn cô vì tò mò mà phát sáng.

Dương Dương bị giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của cô bé, liền nhặt lấy quần áo dưới sàn nhà lên rồi vọt nhanh vào phòng tắm.

Nhan Hâm đang tắm rửa gột đi mồ hôi trên người cùng chất còn đọng lại giữa hai chân nàng thì cánh cửa kính bất ngờ bị mở ra, Dương Dương hồn hên đứng ở cửa, một tay chỉ vào cô bé bên ngoài cửa, nói: "Cô nói rõ cho tôi biết, đứa bé kia là sao?"

"Tùng An, sao con đã dậy rồi?" Nhan Hâm phát hiện Tùng An đang đứng ở cửa, bị dọa một phen, quần lầy khăn tắm, muốn đưa Tùng An ra ngoài, tình huống hiện tại không thích hợp để Tùng An nhìn thấy, cũng không phải sợ cô bé bị ám ảnh đầu óc, mà chỉ sợ cô bé hỏi quá nhiều câu hỏi.

Tùng An ngạc nhiên khi thấy nơi này đột ngột xuất hiện một người lạ, hỏi: "Mẹ, cô ấy là ai?"

"Là bạn của mẹ." Nhan Hâm bế Tùng An đi ra ngoài, mang cô bé đến phòng của mình, hỏi: "Tùng An đã đánh răng chưa?"

"Dạ chưa, mẹ, cô ấy là ai?"

"Mẹ đã nói cô ấy là bạn của mẹ." Nhan Hâm cảm thấy được hai mắt của đứa trẻ này nhìn xuyên qua sự bình tĩnh trên mặt nàng cho đến sự khản trương trong lòng nàng.

Nhan Hâm giúp Tùng An quét kem vào bàn chải đánh răng, nói: "Trước tiên dùng bàn chải chú ếch đánh răng, đánh hàm răng thân yêu cho thật sạch sẽ rồi chúng ta sẽ cùng nhau ăn sáng, được không?"

"Dạ." Tùng An cầm lấy bàn chải hình con ếch cùng chiếc cốc Hello Kitty bắt đầu chải qua chải lại, Nhan Hâm trở lại phòng nhìn đến Dương Dương quần áo đã gọn gàng, giờ phút này đang đứng dựa vào tường khuôn mặt phủ một lớp sương lạnh.

Nhan Hâm hỏi: "Cô có muốn ăn sáng không?"

Dương Dương nổi giận đùng đùng nói với nàng: "Cô có biết trên đời này tôi ghét nhất loại người nào không?"

"Sao cơ?" Nhan Hâm khó hiểu hỏi.

"Tôi ghét nhất đối phương không chung thủy, tôi mặc kệ trước kia cô cong hay thẳng, nhưng khi kết hôn cô phải có trách nhiệm với gia đình, nếu cô đã kết hôn cũng đừng đi trêu đùa tôi." Nói xong cô mang theo một bộ dạng tức tối rời đi.

Nhan Hâm nhìn theo bóng lưng của cô rồi nhún mày, vốn định đuổi theo, thế nhưng nhìn một hồi thì thấy thôi bỏ đi, nàng đi vào phòng tắm, để khăn tắm tại trên tường, khẽ nói: "Ồ nháo."

Hết Chương 10

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Điều Mang Ý Xấu

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Dương Dương lúc còn trẻ cũng hết sức lông bông, một dạo công ty còn khuyết chỗ trống, khi đó Kiều tổng đã lôi kéo cô về đảm nhiệm vị trí đó. Kiều tổng nói chuyện rất độc địa, có thể khiến một con muỗi sau khi nghe xong liền đi tự sát, Dương Dương rất muốn kêu gào với cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn bị cô ấy áp chế.

Dương Dương tìm được đối tượng để yêu, yêu rồi do hoàn cảnh phải xa nhau, toàn bộ tâm tình của mình đều đặt ở nơi này.

Kiều tổng đối với chuyện của Dương đều phủ định, cô cho rằng yêu đương là chuyện vô nghĩa, cô không yêu đối phương, đối phương cũng chưa chắc đã yêu được cô, khi ở bên nhau chỉ có hưởng lạc chứ chẳng còn màng thế thế sự nữa.

Cô muốn cứu Dương Dương, thế nhưng Dương Dương chưa hẳn đã cần cô cứu. Dương Dương kịch liệt phản đối cô xen vào, hỏi cô có phải khinh thường giới tính của Dương Dương hay không.

Kiều tổng rất bình tĩnh mà trả lời Dương Dương: "Tôi phản đối mới là đúng, tôi xuôi theo ý em mới thật sự là sai lầm. Nếu tôi kì thị em tôi sẽ không phải phản đối thế này ngược lại sẽ coi em như vô hình, thế này đối với em mới đúng là sỉ nhục. Cũng bởi vì tôi xem em như người bình thường, cho nên cái gì nên phản đối thì sẽ phản đối, nên ngăn cản thì không thể không ngăn cản."

"Tại sao?"

"Em vẫn luôn miệng nói mình là người bình thường, nhưng em lại muốn tôi phải đối đãi đặc biệt với em, nếu ngay cả em cũng không chấp nhận khuynh hướng giới tính của mình, thì còn cần tôi đối đãi đặc biệt với em sao?" Kiều tổng nói một câu khiến Dương Dương không thể nói lại được.

Trong khoảng thời gian đi theo Kiều tổng, Dương Dương từ từ dựa vào người Kiều tổng, một tấm gương tốt như thế không khác nào ngọn đèn trong đêm tối.

Khi cô phiền não nhất nơi đầu tiên cô đi đến chính là trước mặt Kiều Hân Thời, cô giống như một con chiên ngoan đạo thành kính hướng về Kiều Hân Thời thú tội, chờ mong cô ấy sẽ giải đáp cho mình.

Kiều Hân Thời nhìn thấy vẻ mặt thiếu ngủ của Dương Dương ở văn phòng mình giống như một con gà chọi không có mào vậy, có ý muốn nện vào đầu cô để cô bừng tỉnh lại.

Cô ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, điệu bộ giống như bác sĩ tâm lý, nói với Dương Dương: "Thôi nào, có chuyện buồn gì nói bớt cho tôi nghe."

"Chuyện này không phải xảy ra với em." Dương Dương cuối cùng cũng có cơ hội để trút bầu tâm sự, cô vội vàng kéo ghế dựa sát lại, bịa ra một người bạn nào đó.

"Nói." Kiều Hân Thời không vạch trần.

"Đây là chuyện người bạn của em gặp phải, cô ấy trước đây rất ghét một người, bất kể gặp người đó lúc nào cũng đều không ưa."

Kiều Hân Thời cười thầm, nhưng vẻ mặt vẫn vờ như nghiêm túc.

"À, hoá ra thế, rồi sao nữa?"

Kiều Hân Thời cố nhịn không để mình bật cười, Dương Dương cố che giấu bản thân mình thất bại rồi, nhưng vẫn cố sống cố chết nói dối, dù sao như vậy cô mới có gan nói ra: "Có một ngày người bạn đó đột nhiên phát hiện tình cảm mình dành cho người nọ đã thay đổi, đến nỗi cô ấy không thể kiểm soát được hết, ngay cả cảm giác chán ghét trước kia bỗng nhiên đều có lực hấp dẫn, vào một đêm nào đó..."

Đã xảy ra chuyện không dành cho trẻ em. Kiều Hân Thời cúi đầu, che đi vẻ mặt của mình, kinh nghiệm thử thách tính nhẫn nại của cô xem ra còn cần trau dồi thêm.

"Nhưng người kia là phụ nữ đã có chồng, hơn nữa còn có con rồi. Gia đình đầm ấm hạnh phúc." Mặc dù bịa chuyện người khác để nói chuyện của mình nhưng tâm vẫn còn đau muốn chết. Dương Dương trong mắt nào nề nhưng cô vẫn không phát hiện ra.

Kiều Hân Thời nghĩ mãi không ra, ai kết hôn, ai gia đình hạnh phúc?

"Kiều tổng, em nên làm gì bây giờ?" đôi mắt Dương Dương khao khát nhìn cô.

"Hóa ra người em thích không phải Nhan Hâm." Kiều Hân Thời không nói gì.

Dương Dương nói: "Ai nói không phải... với cô ấy thì có quan hệ gì chứ?" Cô kịp thời thu lại lời nói.

Kiều Hân Thời tỉ mỉ xem xét vẻ mặt của Dương Dương, muốn nhìn thấu cả suy nghĩ của cô, sau một hồi giả vờ cao thâm mà nói: "Đáp án của chuyện này kì thật ở trên người người kia, chỉ cần 'người bạn' của em có thể hỏi người ta thì tất cả các vấn đề nan giải đều như mây trôi gió thoảng."

Dương Dương xuất ra một tràng cười: "Ô hô, Kiều tổng chị cũng đã bắt kịp thời đại rồi đấy, cũng bắt đầu sử dụng internet rồi ha."

Kiều Hân Thời cảm chồng vãn kiện đánh vào đầu cô, nói: "Chị cũng chỉ mới bốn mươi tuổi thôi, không phải bà lão bảo thủ. Em vẫn còn đứng chết trân ở đây làm cái gì? Mau chạy đến hỏi đi a."

Dương Dương đi ra tới cửa, tay đặt trên cánh cửa, định bước đi thì chân khựng lại, cô quay đầu hỏi Kiều Hân Thời: "Kiều tổng, theo ý của chị, hai người phụ nữ ở bên nhau đến suốt đời tỉ lệ khoảng bao nhiêu %?"

"Em hỏi tôi làm cái gì? Em hỏi mình trước đi."

Hỏi? Không hỏi? Dương Dương trong lòng rối rắm.

Nhan Hâm bên này cũng bận đọc cả một ngày, cấp dưới thấy nàng hôm nay khác thường đâm ra khó hiểu, thậm chí có người còn hoài nghi đây là dấu hiệu công ty sắp phá sản, bị mọi người mắng rằng miệng quạ đen.

Đang làm việc thì mấy người dừng lại rồi tùm năm tùm ba bàn tán về hành vi khác thường của Nhan Hâm hôm nay: "Nhan tỷ có phải đang có chuyện gì buồn phiền không?"

"Em đoán thôi!" Người đang giả bộ đáng yêu kia bị mọi người đồng loạt xem thường.

"Chắc chuyện tình cảm không thuận lợi, người tốt như Nhan tỷ luôn không được trân trọng. Nếu là tôi tôi nhất định sẽ không để cho nàng khổ sở!" Một gã trẻ tuổi lòng đầy căm phẫn.

"Này này này, buồn nôn buồn nôn quá a, cậu đang làm đạo diễn phim Quỳnh Dao đấy à!" Người bên cạnh đưa ra kháng nghị.

"Các người đang nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy." Nhan Hâm cầm văn kiện đứng ở phía sau bọn họ một lúc lâu, đáng tiếc toàn bộ đều đang chụm đầu lại rất nhập tâm nên chẳng ai phát hiện ra nàng, nàng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người cùng lúc quay đầu lại, ánh mắt cháy bỏng đổ dồn về phía nàng, Nhan Hâm lùi một bước, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chúng em nói chuyện trên trời dưới đất ấy mà."

Nhan Hâm đem văn kiện trong tay phát cho bọn họ, nói: "Trò chuyện tâm sự lâu như vậy rồi, có khát không?"

"Không khát." Điều bộ thân mật khác thường của Nhan Hâm làm cho bọn họ nổi da gà, không ai dám nói có.

Nhan Hâm vẻ mặt vẫn tươi cười như trước, đối bọn họ nói: "Không khát thì thôi vậy, tôi vừa mới bảo Tiểu Triệu chạy xuống mua kem ly, hiện giờ gọi cậu ta trở về còn kịp."

"Khát, khát chết rồi a!"

Nhan Hâm bị bọn họ chọc cười: "Trò chuyện ăn uống cũng không để công việc trì trệ, biết không hả?"

"Dạ biết!"

Kem ly rất nhanh được đưa đến, nhưng Tiểu Triệu bảo đi mua kem lại chẳng thấy đâu, thay vào đó người đi vào lại là cửa phòng kinh doanh.

Nhân viên của phòng kinh doanh mang theo hơn 50 phần kem ly để trong một cái túi to, nói: "Giám đốc Dương nói hôm nay cô ấy mời." Nói xong liền rời đi, không cho bọn họ có cơ hội trả lại.

Biểu tình trên mặt mọi người có nhiều điểm bất đồng, nhưng điểm giống nhau duy nhất đó là bị sốc.

"Ăn vào sẽ không chết chứ?" Người đang hỏi nhìn về phía mọi người, mọi người mù tịt lắc đầu, bọn họ làm sao biết Diệt tuyệt sư thái đang suy nghĩ cái gì.

Nhan Hâm cúi đầu, cảm xúc trong lòng rối rắm, đoán không ra người nọ rốt cuộc muốn làm cái gì.

Người bên cạnh nháy mắt đưa ly kem cho đồng nghiệp đứng gần Nhan Hâm nhất, muốn cô làm vật hi sinh để hỏi Nhan Hâm nên xử lý thế nào đối với viên đạn bọc đường đến từ phía địch này.

Nhan Hâm nói: "Nếu giám đốc Dương có ý tốt thì mọi người không nên lãng phí."

Tình hình thời tiết hôm nay đặc biệt kỳ lạ, phải chăng có người ra khỏi cửa đã bị thiên thạch va trúng đầu.

Dương Dương bỏ tiền mua mấy chục thùng kem ly chia cho mọi người ăn, nhìn mọi người vui vẻ vì được thưởng, nói: "Thường cái gì đâu, một ly kem có mười lăm đồng sao có thể gọi là thưởng được, mọi người nếu cố gắng làm việc tích cực thì lần sau đặt ở đây sẽ là kem Haagen-Dazs(*) !" "

"Dương quản lý đã lên tiếng, lần sau mời chúng ta ăn Haagen-Dazs!" Trong phòng làm việc hoan hô nhảy nhót.

Khi không nuôi một đám sói đói, Dương Dương đành chịu phận bất hạnh, ai bảo chính cô nêu ra cái tên này, người khác không chủ chi thì đúng là nói gì cũng được mà .

Lúc ăn cơm trưa, Nhan Hâm vì tránh Dương Dương mà ra khỏi văn phòng sớm một chút, ngờ đâu Dương Dương cũng có ý tưởng giống như vậy, tan tầm sớm nửa giờ.

Hai người gặp nhau trong thang máy, tầm mắt cứ vậy mà nhìn thẳng về phía trước, không có chạm nhau.

Thang máy đi xuống, dừng lại từng tầng, người cứ lần lượt tiến vào, hai người bị chen càng ngày càng sát lại nhau, đến tận khi dính chặt cùng một chỗ.

Hết Chương 11

(*) kem Haagen-Dazs là hãng kem nổi tiếng nhất thế giới xuất phát từ Mỹ. Có một chuỗi các cửa hàng kem, bán thương hiệu kem ở các nước trên thế giới, mở ra hơn 700 chi nhánh ở 54 quốc gia hoặc khu vực. Sản phẩm của Haagen-Dazs bao gồm kem, quán bar kem, kem nước đá và pho mát đông lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cùng Dấu Hút Nhau

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Mỗi một tác da thịt của Dương Dương giống như bị kiến bò lên, cứ như bị Nhan Hâm phóng điện xuyên qua, đèn báo động trong đầu sáng lên, nhắc nhở cô tránh xa một chút, một chút nữa...

Bởi vì trong lòng để ý cho nên dù có làm gì đi chăng nữa cũng đều cảm thấy xấu hổ, Dương Dương khẽ liếc nhìn Nhan Hâm, chỉ thấy phản nghiêng khuôn mặt, đường nét khuôn mặt thanh thoát hài hòa, tóc dài mượt phủ xuống che một nửa bên mặt, biểu tình của Nhan Hâm trấn định đến đáng sợ, giống như trong hai người chỉ có mình Dương Dương cảm giác tốt đẹp, còn tưởng rằng qua thời gian lâu như vậy Nhan Hâm nhất định cũng sẽ nhớ đến cô.

Phụ nữ tự mình đa tình là đáng buồn nhất, Dương Dương hận không thể đem ý tưởng vô vị kia loại ra khỏi đầu.

Dương Dương bước nhanh ra khỏi thang máy, giọng nói của Nhan Hâm ở phía sau níu giữ bước chân của nàng: "Dương Dương, đợi một chút."

Hai chân Dương Dương nhất thời biến thành cột đá, Nhan Hâm đi giày cao gót đến bên cạnh nói: "Tìm chỗ nào đó ngồi đi, tôi có vài lời muốn nói với cô."

"Không không, hiện tại tôi muốn đi ăn cơm." Dương Dương có thể tưởng tượng cảnh hai người ngồi ăn cùng một chỗ. Chỉ có một từ để hình dung – xấu hổ.

"Vậy cùng đi ăn cơm đi." Nhan Hâm nói chuyện âm thanh ôn nhu, thái độ cũng không có chút hung ác nào, thế nhưng lỗ tai Dương Dương hôm nay có chút vấn đề ngoài ý muốn, nghe thế nào lại thấy có chút ý tứ ra lệnh.

Dương Dương nghĩ nếu đã không thể trốn tránh vậy thì đừng cảm đối mặt đi.

Hai người ngồi vào một bàn ở nhà hàng Pháp dưới lầu, người phục vụ nhanh chóng bưng trà cùng món khai vị tới, sau đó bưng lên món ăn nguội, bỏ sung vào chỗ trống giữa hai người.

Dương Dương đã từng đối mặt với đủ loại người trong xã hội, dù người ngồi ở đối diện tâm tư quỷ dị như thế nào nàng cũng đều có thể ăn uống nói chuyện tự nhiên, thế nhưng giờ phút này cứ như có một tảng đá lớn chắn ngang cổ họng, làm cho nàng dù đối cũng không muốn động đũa.

Nơi này có bất điều hoà không vậy?

Nhan Hâm nói: "Cô không phải hiểu lầm tôi chứ?"

Dương Dương ngẩng đầu, vốn định cười trừ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhan Hâm khiến nụ cười không thể nào phát ra nổi.

Cô dứt khoát để đũa xuống, nghiêm túc nói: "Không có."

"Có." Nhan Hâm nói.

"Được rồi, có thì sao? Giám đốc Nhan sẽ không định ở đây mà giải thích chuyện hiểu lầm không đáng kể kia với tôi chứ?" Dương Dương thả lỏng.

"Buổi sáng hôm đó..."

"Chúng ta không cần nhắc lại chuyện đó được không?" Dương Dương cúi đầu trầm nghĩ muốn đứng lên.

"Buổi sáng trước khi cô ra khỏi cửa nói với tôi cô khinh thường người đã kết hôn rồi còn muốn đùa giỡn, là ý này phải không?" Nhan Hâm không để Dương Dương trốn tránh.

Tại sao núi lửa còn chưa phun trào, tại sao thiên thạch còn chưa rơi xuống, tại sao mà... Dương Dương trong lòng mặc niệm, nói: "Giám đốc Nhan, chúng ta đều là người trưởng thành 'chín chắn', hơn nữa tại phòng làm việc của mình lại bỏ đi lâu như vậy, hẳn là còn nhiều công việc cần được giải quyết."

Dương Dương cầm lấy hóa đơn, nói: "Chuyện chúng ta dừng ở đây đi, mặt khác cảm phiền giám đốc Nhan quên chuyện ngày ấy đi được không? Tôi không muốn chúng ta cùng rước lấy phiền toái không cần thiết."

Bữa cơm này ăn thật xa xỉ, một miếng cũng chưa ăn, tách trà cũng chưa đụng đã tính tiền.

Nhan Hâm giữ lấy tay Dương Dương, nói: "Tôi đã ly hôn rồi."

"Tôi quan tâm chuyện đó làm gì..." Dương Dương nói chưa hết câu thì kinh ngạc nhìn về phía Nhan Hâm, cô phát hiện mình thật sự hoàn toàn không biết tí gì về Nhan Hâm, cũng là đồng nghiệp bao nhiêu năm như vậy, đầu tiên không biết nàng đã kết hôn, thứ hai không biết nàng có con nhỏ, mà thứ ba hiện

tại mới biết được nàng đã ly hôn!

Nhan Hâm đứng lên, đoạt lấy hóa đơn trong tay Dương Dương, nói với cô: "Được rồi, chuyện tôi muốn nói cũng đã nói xong, bữa cơm này tôi mời."

Dương Dương đoạt lại từ tay nàng, nói: "Không cần."

Người phục vụ đứng ở một bên, nhìn tình cảnh rơi vào cục diện bế tắc, không biết nên lấy của bên nào, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu: "Vậy hai người AA sòng phẳng đi, của ai người nấy trả." Người phục vụ thầm nghĩ, chuyện trước mặt thật sự khó gặp, hai người phụ nữ giành nhau trả tiền, chỉ là mấy chục đồng thôi mà, cần gì liều mạng đến sống chết như thế.

Hai người ai cũng không muốn để đối phương trả tiền, dứt khoát tự trả.

Cơm trưa ai cũng không ăn no, bầu không khí như thế thì ai có thể ăn cho vào được chứ, Dương Dương trở lại văn phòng kêu đồ ăn mang tới, anh chàng trẻ tuổi đưa cơm đến, vào theo sau là Đào Từ Tỷ.

Dương Dương quay lại nhìn một cái rồi xé lớp bao đóng gói, mở đôi đũa ra, coi như không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nham hiểm đáng sợ của Đào Từ Tỷ kia.

"Bà và Tiểu Long Nữ ngồi ăn cơm với nhau!" Đào Từ Tỷ dùng lời nói ngắn gọn nhất tưởng tượng lại cảnh chiến tranh tàn sát khốc liệt máu văng tung tóe.

Khụ khụ, khụ khụ khụ... Hôm nay đầu bếp sao lại cho nhiều ớt cay thế này! Dương Dương lau nước mắt, trong đôi mắt đầm lệ mờ mịt cũng không quên bắn ra ánh mắt giết chết người trước mắt, nói: "Thì đã sao? Tôi không thể ăn cơm cùng cô ấy sao?" Đồ nhiều chuyện.

"Vấn đề là các người một miếng cũng không ăn."

"Làm sao ông biết chúng tôi có ăn hay không, ông là chúa Jesus cứu thế chắc?" Dương Dương uống trà để trôi bớt vị cay xè trong cổ họng.

Đào Từ Tỷ nghiêng người ngồi xuống, nhếch chân lên bắt chéo, ra dáng vô cùng thanh lịch: "Tôi ngồi bàn bên cạnh. Chẳng qua hai người đều không phát hiện ra mà thôi."

Sặc...

Chết mất thôi, hôm nay chắc chắn không thích hợp để ăn cơm mà, đến cả uống nước cũng xui xẻo.

"Bây giờ là thời gian làm việc, không có việc gì thì ra khỏi phòng làm việc của tôi đi, tốt nhất là cuộn thành một khối mà lăn ra ngoài." Ngón tay Dương Dương chỉ đến phương hướng chính xác, ý bảo Đào Từ Tỷ dùng phương thức êm ái nhất tự động biến mất khỏi trước mặt cô.

Đào Từ Tỷ lấy ngón tay đặt lên môi của mình, lộ ra biểu tình khoa trương, nói: "Gay thật, tôi có phải đã nói gì sai rồi không?"

"Đi ra ngoài!"

Thời điểm người lao động trở nên biếng nhác vừa đúng giờ tan tầm, hình ảnh nhào đến máy chấm công giống như con gà xúc động đến đỏ mặt tía tai, điên cuồng mà nhắm về phía trước, đưa ra ngón tay cái cao quý, cố gắng có thể nhanh một bước mà chạm vào màn hình máy chấm công.

Nhìn một đám người lao đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại cô phụ trách làm vệ sinh.

Dương Dương cầm lấy túi xách, đóng cửa phòng làm việc của mình lại, khi đi ngang qua cửa phòng làm việc của Nhan Hâm chú ý thấy bên trong còn sáng đèn.

Mặt Nhan Hâm khuất sau màn hình máy tính, hai tay di chuyển nhanh, liên tục gõ lên bàn phím, trong văn phòng vắng người âm thanh lớn này càng trở nên nổi bật.

Dương Dương cong ngón tay lại gõ lên thành cửa thủy tinh 3 tiếng, Nhan Hâm ngẩng đầu, thời khắc nhìn thấy Dương Dương hiện ra biểu tình hết sức kinh ngạc.

Dương Dương cách lớp cửa thủy tinh nói với nàng: "Tan ca chưa?"

Nhan Hâm không giải thích được Dương Dương làm như vậy là có mục đích gì, mở cửa văn phòng ra, đứng đối diện hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, chỉ muốn hỏi cô chừng nào thì tan ca?" Nếu không phải đã xác định rõ mình không có bị cái gì rơi vào đầu, Dương Dương sẽ cho rằng mình bị tẩy não, nếu không tại sao trong một đêm đột nhiên toát lên tình yêu thương đồng nghiệp nhiều như vậy? Dồi dào như nước suối không ngừng tuôn chảy ào ào.

Nhan Hâm nhìn thẳng vào mắt Dương Dương, nói: "Cô có ý gì?"

"Tôi..."

Kỳ thật Dương Dương cũng không hiểu cô thật ra đang suy nghĩ cái gì. Chính là, hành động luôn đi trước suy nghĩ một bước.

Nhan Hâm cúi đầu, thờ dài, trong phòng làm việc trống trải chỉ có hai người bọn họ giống như châu ngọc rơi xuống đất, nàng nói: "Tôi không biết cô rốt cuộc muốn làm cái gì, cô đã muốn coi như mọi chuyện đều chưa từng phát sinh thì đừng tới gần tôi nữa được không, làm tôi có cảm giác chỉ một mình mình ở nơi này khảm trương vậy."

"Cô đang khảm trương sao?" Dương Dương đột nhiên như được tiếp thêm sinh lực, một tay chống trên cửa, nói: "Tôi cứ nghĩ cô xem thường tôi, dù cho tôi ở trước mặt cô có khiêu vũ đẹp đến mức nào thì cô cũng sẽ chẳng nhú mày lấy một cái."

Về mặt Nhan Hâm luôn luôn là phong khinh vân đạm*, cảm giác như mình đứng ở trước mặt nàng giống như trang giấy mỏng đến không thể mỏng hơn, thì ra mình vẫn là có trọng lượng trong mắt nàng.

*phong vân khinh đạm: nhàn nhạt, sắc mặt không đổi

Nhan Hâm hồi tưởng lại, Dương Dương đúng là đã từng khiêu vũ trước mặt nàng, nhưng bản thân cô ấy không biết mà thôi. Mà biểu tình của nàng khi đó cũng kinh ngạc nói không nên lời, còn có nhú mày hay không thì nàng chịu không nhớ được.

Dương Dương nói: "Bữa cơm lúc trưa thật vô nghĩa."

"Là do cô không muốn tiếp tục nói chuyện."

"Khụ khụ, lúc sau khi tôi muốn nói tiếp thì cô đã định đi rồi." Dương Dương thẳng thắn tự kiểm điểm, hai người đều rất buồn bực, cái tôi cũng lớn, nếu như một người hạ mình một chút, thì trưa nay không chừng cuộc đối thoại sẽ không như vậy.

"Tôi biết gần đây có một nhà hàng không tệ, nếu cô không vội về thì chúng ta đến đó ăn đi." Lúc Dương Dương nói câu này chỉ dám nhìn chằm chằm xuống gạch men cùng mũi chân, không dám nhìn mặt của Nhan Hâm, cô sợ mình nhìn thấy vẻ mặt cự tuyệt.

"Không được." Nhan Hâm nói.

Tâm Dương Dương như bị quất mạnh một cái, vẫn cố cười nói: "Cái này không liên quan..."

"Tôi phải đi về đón Tông An."

"Ah, có xa không?"

"Cách nơi này cũng không xa lắm." Nhan Hâm đột nhiên phát hiện mình cẩn thận đứng lên, giống như mỗi bước đi đều mang theo cảm giác bất an.

"Chúng ta cùng đi, phần ăn cho trẻ em ở đó cũng không tệ." Dương Dương cố gắng nhớ lại, nhà hàng này có phần ăn cho trẻ con không nhỉ?

Hết Chương 12

Dương Dương gian manh như quỷ ==

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Phần Ăn Kfc

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Nhan Hâm cùng Dương Dương ngồi trên ghế đợi ở nhà trẻ, xung quanh toàn là ông bà cha mẹ tới đón trẻ về, bọn họ vây quanh một chỗ nói về chuyện nuôi nấng chăm sóc trẻ con vô cùng náo nhiệt, còn hai người bọn họ cứ như thể quái vật ngoài hành tinh nhảy dù xuống đây.

Một bác gái ngồi bên cạnh Nhan Hâm thân thiết nhiệt tình hỏi: "Con cô học lớp mấy?"

"Lớp lá ạ." Nhan Hâm bình thản trả lời.

Về mặt bác gái như kiểu không tin nổi, đánh giá Nhan Hâm, nói: "Cô thoát nhìn không giống người có con sáu tuổi."

"Cám ơn." Nhan Hâm có chút không quen với lời khen thật thà này.

Dương Dương quay đầu sang một bên nhưng vẫn bị Nhan Hâm bắt gặp cô đang mỉm cười.

Giờ phút này, cảnh tượng giống như trong mơ vậy, nếu lúc đó hai người không điên, cảnh này đương nhiên cũng sẽ không xảy ra. Cũng không biết mọi chuyện rẽ sang hướng nào, Dương Dương lại có thể cùng nàng đến nơi này đón con.

Dương Dương nhìn ngắm mấy đứa trẻ đang chơi đùa ở xa xa, nhìn chán lại trở về, ánh mắt đặt ở trên người Nhan Hâm.

Dương Dương vẫn luôn cảm thấy Nhan Hâm là một người đặc biệt, thần bí giống như ngọn gió trong suốt, kết hôn sinh con lúc nào cũng không ai biết, bây giờ nghĩ lại Kiều tổng hẳn là biết rõ, nhưng lại cố tình không nói cho cô. Nhan Hâm làm mẹ chẳng những không bị gia đình hành hạ khiến dung nhan tiều tụy, ngược lại càng phát ra sức hấp dẫn thú vị.

Tiếng chuông vang lên đều đều, xa xa truyền đến âm thanh rầm rầm của trăm bước chân, mấy đứa trẻ đáng yêu mặc đồng phục mẫu giáo lưng đeo đủ loại cặp sách từ hành lang bên kia chạy tới, giống mấy chú nòng nọc nhỏ bơi đi tìm mẹ.

Nhan Hâm tìm kiếm Tông An trong đám người, tầm mắt đảo qua những khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính trước mắt, bên trong không có Tông An.

Mãi cho đến khi đám người tản đi, Nhan Hâm gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, lúc này Tông An mới được một người nắm tay kéo đi tới, người kia mặc quần jean áo pull, tóc cắt ngắn gọn gàng, nở nụ cười hiện lên má lúm đồng tiền.

Người nọ đưa Tông An đi đến trước mặt Nhan Hâm, hai mắt Tông An đỏ đỏ, giống như chú thỏ con.

Nhan Hâm ngồi xuống, vuốt phẳng quần áo cho Tông An: "Nói cho mẹ nghe, đã xảy ra chuyện gì?"

Tông An lắc đầu, mím chặt môi không chịu nói.

Người kia mỉm cười nói: "Mẹ của Tông An, chào chị, tôi là cô giáo mới, tên Phạm Đồng Đồng. Chuyện là thế này, trưa nay có mấy đứa bé trai không ngoan cứ làm trò đùa dai. Có điều Tông An rất dũng cảm, đánh đuổi mấy đứa trẻ hay bắt nạt đó đi hết." Một tay Phạm Đồng Đồng nắm lại thành quyền diển tả động tác, Dương Dương nghĩ thầm cô gái trẻ này thật sự là giáo viên mẫu giáo sao, hình như hơi bị nhiệt tình quá mức.

Lời của cô nói quá nhanh, thế nên người ngoài nghe không được rõ ràng lắm, chỉ loáng thoáng nghe được cô giới thiệu mình là Phạm Đồng*.

*Chơi chữ, ý nói tên em là thùng cơm or kẻ ăn hại chứ ko phải Phạm Đồng Đồng nữa. Từ 范童 phát âm là fàntóng, còn từ 饭桶 phát âm là fàntǒng, vì em nói quá nhanh nên cái từ fàntóngtóng (2 thanh 2 liền đọc nhẹ đi và đọc nhanh nó sẽ nghe giống thanh 3).

Tông An kéo lấy tay của cô giáo, nói: "Cô Phạm Đồng đã bắt bọn họ xin lỗi con."

"Cảm ơn cô giáo. Sau này Tông An còn phải nhờ cô chiếu cố nhiều." Nhan Hâm nói.

Phạm Đồng Đồng gật đầu, nói: "Kỳ thật cũng là lỗi của tôi, bức tranh của bài học hôm nay là về ba mẹ, kết quả Tông An nói ba và mẹ của bé không ở cùng nhau, mấy đứa trẻ khác liền không ngừng bàn tán chuyện này. Nếu tôi có thể chú ý sớm một chút bé cũng sẽ không bị bắt nạt."

Nhan Hâm cúi đầu, Tông An ngửa đầu nhìn nàng, đối với nàng tin tưởng tuyệt đối.

"Đúng là như vậy. Tôi tin Tông An có thể hiểu và chấp nhận được." Nhan Hâm không cho rằng để một đứa bé 6 tuổi chấp nhận điều này là một chuyện tàn nhẫn. Nàng tôn trọng Tông An, xem cô bé như một đứa trẻ dũng cảm, độc lập.

Tầm mắt Phạm Đồng Đồng từ trên người Nhan Hâm chuyển qua Dương Dương, giác quan thứ 6 vốn không nhạy bén trong nháy mắt sáng lên, cô lập tức nghĩ đến một loại khả năng.

Cô giáo Phạm trên mặt lộ ra nụ cười gian tà, Dương Dương thật muốn biết cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

Trước khi chào tạm biệt, Phạm Đồng Đồng luôn nói hiểu hiểu, làm cho đầu óc Dương Dương trở nên mờ mịt.

Vốn dĩ ghế ngồi bên cạnh Nhan Hâm là của Tông An, nhưng Dương Dương đi trước một bước đoạt lấy ngay vàng, Tông An đứng ở ngoài xe oán hận nhìn cô.

Để công bằng, Nhan Hâm quyết định vị trí bên cạnh không cho ai ngồi hết, hai người cùng nhau ngồi ở ghế sau đi.

Dương Dương chia tay ra trước Tông An nói: "Bé cưng, chị là bạn của mẹ em, em có thể gọi chị là Dương tỷ tỷ."

Mắt Tông An to sáng lấp lánh, bộ dạng xinh xắn giống như búp bê: "Mẹ nói phải có lễ phép."

"Hả?"

"Mẹ, phải gọi là dì đúng không ạ?" Tông An hỏi đáp án từ Nhan Hâm.

Trên mặt Dương Dương rũ xuống mấy đường đen kịt, nói: "Không sao, vậy gọi Dương a di cũng được."

Đột nhiên có ảo giác bị cô bé ức hiếp, Dương Dương suy xét, nghĩ tâm tính muốn hưởng lợi của người khác quả là không được.

"Chào Dương a đi ạ."

Nhà Dương Dương họ hàng rất nhiều, trẻ con cũng nhiều vô số kể, đối phó với con nít đều có một loại thủ đoạn, chỉ chốc lát liền chơi trò cù lét Tòng An, Tòng An cuộn tròn lại trong lòng cô, tay Dương Dương chui qua cánh tay nhỏ liều mạng chọc cười, Tòng An phát ra tiếng thét chói tai, kèm theo từng trận tiếng cười.

Nhân lúc đèn đỏ, Nhan Hâm quay đầu nói: "Trật tự một chút."

Dương Dương cùng Tòng An hai người lập tức ngậm miệng.

Nhan Hâm hỏi: "Nhà hàng cô nói là ở chỗ nào?"

Dương Dương hướng dẫn tỉ mỉ: "Tôi cùng chủ nhà hàng đó là chỗ quen biết, cho dù kín người cũng sẽ cho chúng ta một chỗ, cho nên không cần lo lắng. Giờ tôi gọi điện thoại xác nhận."

Dương Dương cúp điện thoại, giọng điệu trầm trọng nói với Nhan Hâm: "Bên kia nói ngày nào cũng có thể, nhưng hôm nay thì không thể."

Nhan Hâm khó hiểu hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì chỗ đó đang tổ chức giao lưu tìm người yêu, trẻ con không nên đến." Dương Dương nhìn về phía Tòng An, nơi đó toàn nam nữ đôi khát tìm đối tượng, hai người bọn họ đem trẻ con vào khác nào phá đám.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên tìm chỗ khác." Dương Dương tự trách mình không thôi, chuyện cùng đi ăn cơm do cô đề ra, không hỏi kĩ càng từ trước là lỗi của cô, không thể nói không liên quan tới cô. Không chừng Nhan Hâm sẽ trách móc cô nữa, sự linh hoạt thường ngày của cô đi đâu rồi?

Cuối cùng, ba người vào KFC gọi một combo gia đình. Mua phần trẻ em được tặng kèm Hi Dương Dương hoặc Khôi Thái Lang*, Tòng An muốn Hi Dương Dương còn chưa đủ, còn muốn được Khôi Thái Lang nữa, Dương Dương liền quên luôn ý định trước đó của mình, cũng mua một phần trẻ em.

Ba người ngồi ăn bên cạnh cửa sổ, phía dưới toàn là đồ ăn thừa đã được vứt đi, bên cạnh là khu vui chơi trẻ em, bên trong một đứa trẻ đang trượt lên trượt xuống trên cái cầu trượt nhỏ, tiếng kêu có thể làm thủng cả màng nhĩ.

Mà Tòng An bên cạnh đang ngoan ngoãn ăn salad, cùng những đứa trẻ đó quả thực khác biệt. Nếu không phải ngón tay dính đầy dầu mỡ, Dương Dương muốn xoa đầu Tòng An, khen ngợi cô bé, Nhan Hâm nuôi nấng con gái đúng thật thông minh ngoan ngoãn mà.

Nhan Hâm ăn phần cánh gà thay Dương Dương, hai tay dùng khăn giữ lấy hai bên đầu cánh gà, vẫn đang nhiu mảy, vẻ mặt khó xử.

"Cô không thích ăn KFC à?"

"Phiền phức." Nhan Hâm phát ra âm thanh mơ hồ.

Đúng rồi, xem như hai người lần đầu tiên hẹn hò đi... Dương Dương bưng tỉnh, nhưng cũng hối hận không thôi, lần hẹn hò đầu tiên mà lại chọn phải chỗ này, kèm theo tiếng thét chói tai của mấy đứa trẻ kia, có thể nói đây là thất bại lớn nhất lần đầu tiên trong đời của cô.

Sau khi ăn xong KFC, Nhan Hâm đưa Dương Dương về nhà, bởi vì nhà cô nằm gần công ty nên chẳng mấy chốc đã đến.

Đến dưới lầu Dương Dương xuống xe, Tòng An lập tức chui lên ngồi cạnh mẹ, hạ cửa kính xuống vẫy tay chào tạm biệt Dương Dương.

Mùi vị cánh gà cùng hamburger trong bụng Dương Dương vẫn còn dọn lên. Ngày hôm nay hồngбет rồi, muốn lãng mạn không có lãng mạn, muốn bắt ngờ cũng không có bất ngờ, hai người nói chuyện không nói quá một câu, tất cả tâm trạng tốt đều bị tiêu tan, cô nhìn người bé, rồi lại nhìn sang người lớn, chẳng còn hào hứng mà vẫy tay nói: "Ngày mai gặp ở công ty."

Nhan Hâm gạt đầu với cô, vẻ mặt biến hoá của Dương Dương lọt vào mắt nàng, khiến nàng cho rằng Dương Dương không hứng thú với việc ở cạnh nhau ngày hôm nay, nàng mới nhận thấy hoá ra chỉ có một mình nàng vui vẻ.

Dương Dương đi vào trong nhà, tiện chân đóng cửa cái rầm.

Cô vứt túi xách ở ghế salon, thân thể nặng nề ngã xuống ghế sofa.

"Nhất định không có hi vọng cho lần sau rồi." Cô bò dậy, đến bên tủ lạnh chọn đồ uống.

Đào qua sữa, sữa chua và nước trái cây, cuối cùng dừng lại ở một chai vang đỏ, xem ra hôm nay cô cần rượu để giúp các dây thần kinh được thả lỏng.

Thấy toàn thân lạnh toát, cô thoáng rùng mình, hắt hơi mấy cái rồi tự nhủ: "Chẳng lẽ bị cảm?"

Hôm nay Tòng An rất vui vẻ, về nhà không giống như thường ngày ngoan ngoãn đọc sách mà cầm món đồ chơi chạy tới chạy lui.

Nhan Hâm ôm lấy Tòng An, bế cô bé vào phòng tắm rửa.

Tòng An dựa vào vai Nhan Hâm, món đồ chơi trong tay còn chưa chịu bỏ xuống, lúc Nhan Hâm giúp cô bé cởi quần áo ra, Tòng An nói: "Cô giáo nói hôm nay là sinh nhật của con."

Tay Nhan Hâm dừng lại một chút, nói: "Ngày mai mới là sinh nhật của con." Sinh nhật của Tòng An thật ra là hôm nay, nhưng hai người đã li hôn, nàng và chồng trước đều muốn tổ chức sinh nhật cho Tòng An vào ngày này, làm cho Tòng An đáp ứng không xuể, cuối cùng hai người thoả thuận tự lui một bước, công bằng một ngày, một cái làm trước một ngày một cái làm trễ một ngày.

Ngày hôm qua ba của Tòng An đã thay cô bé tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, mà sinh nhật còn lại do Nhan Hâm tổ chức là vào ngày mai.

"Dạ."

"Sinh nhật vui vẻ." Nhan Hâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang uỷ khuất, nàng cũng không hy vọng Tòng An bị kẹt ở giữa thế này nhưng không phải cái gì cũng được như mong muốn, Tòng An là con của anh ta, đã định trước có một gia đình không toàn vẹn.

"Con thích Dương a di không?"

"Không thích ạ."

"Vì sao không thích?"

"Dì ấy là người xấu." Cảm giác của trẻ con vốn vô cùng nhạy bén, sớm đã ý thức được nguy cơ.

"Dì ấy đối với con không tốt ư?" Nhan Hâm không khỏi lo lắng.

"Dì ấy đã giúp con mừng sinh nhật của mình." Tòng An cúi xuống chơi với món đồ chơi.

Phạm Đồng Đồng len lén mở cửa, hương thơm của đồ ăn xông lên mũi cô, cô hít hít vài cái, lén lút chạy vào phòng, bỏ túi xách xuống.

"Cậu còn nhớ rõ thời gian quy định là mấy giờ chứ?" Sau lưng truyền tới một giọng nói dễ nghe nhưng lạnh lạnh, khiến cho Phạm Đồng Đồng như con mèo bị hù sợ, toàn thân lỏng lẻo đứng đờ.

Thư Tiếp về tới nhà đã thay một bộ đồ bộ thoải mái dễ chịu, thân mang tạp dề, trên tay cầm một cái thìa, cả người đều toát lên vẻ nữ công gia chánh. Nhưng sự tức giận trên gương mặt cô đã làm tiêu tan đi vẻ ân cần, làm cho người ta cảm thấy được đây không phải một bà chủ gia đình nữa mà đích thật là một tên sát nhân.

Phạm Đồng Đồng vội xoay người, cười nói: "Sau khi tan sở mình đi ăn cơm cùng đồng nghiệp."

"Ai trả tiền?"

"Tổ trưởng của bọn mình." Phạm Đồng Đồng vội thề tuyệt đối không phải cô bỏ tiền.

Thư Tiếp thờ dãi một hơi, nếu như Phạm Đồng Đồng có chút chi li thì cô đâu cần mỗi ngày giống như oán phụ nhìn cô ấy chăm chăm.

"Ăn cơm." Thư Tiếp ra lệnh.

Phạm Đồng Đồng đi sau lưng cô hào hứng kể chuyện, cảm xúc kích động cô ấy đè nén cả ngày hôm nay rốt cục cũng xả ra được, "Cậu còn nhớ không, mình đã từng kể qua cho cậu ở lớp mình có một cô bé siêu đáng yêu, tên của cô bé cũng siêu dễ nghe."

Thư Tiếp hừ lạnh một tiếng: "Người có thể khiến cho cậu dùng hần 2 lần từ 'siêu' đó tớ có thể không nhớ sao!"

"Đúng đúng, chính là Nhan Tòng An a, sau đó nè, hôm nay mình đã gặp mẹ của cô bé, là một siêu siêu cấp đại mỹ nhân, siêu cấp ngự tỷ chuẩn luôn." Phạm Đồng Đồng hạ giọng, giống như sợ người khác nghe được lời kể tiếp của mình, "Hơn nữa Tòng An không có ba, chỉ có mẹ, bên cạnh mẹ của bé là một đại mỹ nhân khác."

Thư Tiếp gấp cho cô một miếng thịt, nói: "Đừng tưởng mình cong mà cho rằng cả thế giới đều vẹo."

"Người ta không có xạo mà, mình linh cảm được..."

"Linh cảm của cậu nên dành cho việc mua vé số đi." Thư Tiếp không thể không đập tan ảo tưởng của cô, linh cảm của Phạm Đồng Đồng gần giống như bản năng vậy.

"Minh hận cậu..." Phạm Đồng Đồng ảm ức vui mặt vào chén cơm.

Nhan Hâm dùng khăn tắm lớn bao quanh người Tòng An, Tòng An bé bỏng như búp măng non trốn nhanh vào trong khăn tắm.

Đột nhiên cảm thấy lạnh, Nhan Hâm nghiêng đầu hất hơi mấy cái, hy vọng không phải là cảm cúm.

Hết Chương 13

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trở Lại Chốn Cũ

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Dương Dương nghe em trai thông báo về việc mẹ của cô không lâu nữa sẽ tới nhà. Cô liền nghĩ ngay đến chuyện bỏ nhà đi lánh nạn, hơn nữa nên dán thêm một tờ giấy niêm phong ngay cửa chính để mẹ cô thấy khó mà lui. Có điều nghĩ ra được bao nhiêu biện pháp đều không thể thực hiện được, bởi vì ngay khi điện thoại vừa cúp thì tiếng chuông cửa đã vang lên.

Dương Dương nổi da gà lên khắp người, cái loại này chỉ khi nào gặp mẹ cô thì mới xuất hiện.

Đứa em quái quỷ này thật vô dụng, thông báo trễ như vậy, làm hại cô giờ có cánh cũng không thể trốn thoát được.

Cô cố hết sức kéo dài thời gian, chỉ mong tiếng chuông cửa như đòi mạng kia sẽ chấm dứt, thế nhưng người đứng ở cửa so ra còn cố chấp hơn, kiên trì dùng tiếng chuông cửa phá nát ý chí của cô.

Cuối cùng thì người đầu hàng cũng chỉ có thể là cô. Đấu với trời cũng không bằng đấu với mẹ.

Cánh cửa được hé ra hết sức nhẹ nhàng, Dương Dương không cam tâm thốt lên: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

"Mẹ không thể đến được à?" Bà hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra, đi vào trong phòng, nói: "Mẹ tới xem cô lúc nào cũng bận rộn cái gì?"

"Công việc, ngoại trừ công việc ra thì con còn có thể bận chuyện gì được nữa." Dương Dương đuổi người một cách uể oải, nói: "Lúc 3 giờ con còn có một bữa tiệc xã giao, con đi ngủ đây."

"Đứng lại, cô đứng lại đó cho tôi..." Tiếng của mẹ bị Dương Dương bỏ lại phía sau, cô lấy tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc bay ra khỏi nhà.

Lái xe quanh quần một vòng bên ngoài, đúng lúc đang không biết phải đi đâu cô mở ví rút ra phiếu tập thể hình được công ty phát .

Công ty mỗi năm làm ăn đều có lãi, Kiều Hân Thời cũng không phải là bà chủ keo kiệt, thường xuyên thay đổi cách thức phát thưởng, ăn uống từ trước đến nay không ít. Đó là lí do vì sao mấy năm nay người trong công ty hầu như không bỏ đi, ngược lại càng có thêm cảm tình để ở lại.

Dương Dương trên cơ bản chưa bao giờ đi đến trung tâm thể dục, công việc bận rộn chính là việc tập thể dục tốt nhất, có lúc cô vội tới mức sáng đi Nam Kinh, giữa trưa đã có mặt ở Bắc Kinh, tới rạng sáng mới đặt chân về tới nhà, đâu có thời gian để cho mỡ tích tụ nữa chứ, cho nên thể trọng của cô chưa bao giờ cao hơn ba chữ số*.

*tính theo cân bên đó thì $\leq 50\text{kg}$ bên mình, 1 cân của TQ = 1/2kg

Cô cầm tấm phiếu đi đến trung tâm thể dục thể hình, thể còn hơn một tháng nữa mới hết hạn, cô cũng lấy thêm một bộ đồ tập màu đen và một chiếc khăn.

Đi một vòng quanh phòng tập, cuối cùng cô bước lên máy chạy bộ, thông dong chạy từ từ.

Mỗi tuần sẽ có ba lần cố định Nhan Hâm đến phòng tập thể dục thể hình, mấy năm nay trừ phi gặp sự cố ngoài ý muốn nếu không thì không có lí do gì ngăn cản thói quen của nàng.

Quy luật sinh hoạt của nàng giống như một chiếc hộp nhạc đã được lên dây cót, mỗi giờ mỗi phút đều đi theo quỹ đạo, vững vàng mà tiến lên.

Sau khi hoàn thành chương trình học Yoga, nàng từ trong phòng học đi ra, tầm mắt vô tình đảo qua cánh cửa kính của phòng học vũ đạo bên cạnh, bên

trong đám người phía dưới bắt gặp một hình dáng quen thuộc, nàng dừng bước lại, hướng lớp học kia đi đến.

Dương Dương đang chạy từ từ trên máy chạy bộ, đeo tai nghe điện thoại, hai cánh tay đong đưa tự nhiên, tấm lưng đã đầm mồ hôi.

Nhan Hâm đi đến bên cạnh cô im lặng một lúc, Dương Dương vẫn còn đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Nàng nghĩ sao lại có thể như vậy được, người trước mắt đuổi theo nàng tới tận đây sao. Trong đầu hiện lên ý nghĩ như vậy, đã lập tức bị nàng phủ nhận, nàng nghĩ không nên tạo ra không gian để tự mình đa tình.

Dương Dương thở một hơi dài nhẹ nhõm, từ máy chạy bộ bước xuống, quay người lại thì bị Nhan Hâm đứng bên cạnh làm cho giật mình, tìm đường như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Cô bị kinh sợ vuốt vuốt ngực, nhìn Nhan Hâm nói: "Cô...cô đứng ở đây làm gì, làm tôi sợ chết khiếp."

Nhan Hâm nào có biết phản ứng của cô dữ dội như vậy, nói: "Tôi không biết cô lại nhát gan như thế."

"Bộ gan tôi lớn mới không bị dọa hả." Dương Dương còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, thời điểm Nhan Hâm xuất hiện trong mắt cô còn tưởng mình sinh ra ào giấc, ai ngờ ảo giác đó lại là thật nên cô mới bị hoảng sợ như thế.

Dương Dương mượn nước để làm dịu đi cảm xúc, dùng khăn mặt lau đi mồ hôi trên trán, ánh mắt nhìn vào bộ đồ tập yoga đang bao lấy những đường cong mỹ miều trên thân thể Nhan Hâm, nói: "Cô thường xuyên đến nơi này tập luyện sao?"

"Thường xuyên." Kể cả hai ngày cuối tuần.

"A." Dương Dương mãi nghĩ đến phải nói gì tiếp theo nên không để ý đóng nắp chai quá chặt khiến ngón tay bị đau.

Nhan Hâm đi về phía phòng nghỉ, Dương Dương cũng đi theo sau.

Về cơ bản, lúc này trong phòng nghỉ không có ai ngoài hai người họ, giữa hai người vẫn có chút khoảng cách, nó đã trở thành khoảng cách an toàn giữa hai người.

"Tối hôm nay không cần phải chăm sóc bé con sao?" Dương Dương hỏi.

Nhan Hâm ừ một tiếng, nói: "Hôm nay Tông An ở lại nhà ba, ngày mai còn phải tham gia trại hè do trường tổ chức nữa."

Trước giờ, Nhan Hâm chưa từng cùng ai nói chuyện về gia đình và con cái, đề tài này là cấm kỵ đối với nàng, rắc rối phức tạp, nàng mà nói không rõ người ta cũng chẳng hiểu được.

Có lẽ do mới tập Yoga xong nên tâm tình thư thái, bức tường đề phòng cũng quên không dựng lên, mới có thể cùng Dương Dương nói về vấn đề này.

"Sao cô lại kết hôn?" Dương Dương muốn thăm dò tâm trạng của Nhan Hâm.

Nhan Hâm sững sốt, rồi nói: "Đa số phụ nữ Trung Quốc đều đã kết hôn." Hôn nhân cũng không đồng nghĩa phải có tình yêu.

Khoé miệng Dương Dương giương lên, nói: "Một số phụ nữ kết hôn vì muốn dùng tình yêu trói buộc chồng mình, một số lại không biết mình muốn gì nên để mặc cho nước chảy bèo trôi. Lại có một số phụ nữ chỉ nghĩ muốn tìm người cấp cho mình một cái mợ để tránh việc sau này chết không ai chôn. Không biết cô thuộc loại nào?"

Vấn đề của Dương Dương bén nhọn như một mũi châm, chọc phá cục diện hài hoà mà hai người cố gắng duy trì, Nhan Hâm đứng lên, nói: "Quan hệ của chúng ta không tốt đến mức có thể nói về những chuyện này."

Tay nàng bị Dương Dương giữ chặt, tay Dương Dương như một chiếc còng sắt gao nắm cổ tay mảnh khảnh của nàng, Nhan Hâm tưởng chừng nếu nàng cố gắng vùng vẫy thoát khỏi sẽ làm đứt cánh tay mình mất.

Đôi mắt Dương Dương sáng rực, hết sức chăm chú mà nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu tâm can: "Chúng ta là quan hệ gì, muốn tôi nói ra sao?"

"Không cần." Nhan Hâm nhỏ giọng nói.

Nhan Hâm không nói gì, nàng đem chuyện riêng của mình thủ khẩu như bình*, không cho Dương Dương tiếp tục dò hỏi.

Điện thoại Dương Dương rung lên, là số máy bàn ở nhà riêng gọi tới, cô không cần hỏi cũng biết người gọi là ai.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?" Dương Dương lấy tay che bớt tiếng.

"Không cần làm cơm cho con ăn, tối nay con ăn cơm ở bên ngoài. Con đã nói là có hẹn mà... Là đồng nghiệp, vâng, nữ đồng nghiệp, mẹ không cần vui vẻ như vậy." Mắt Dương Dương tròn trắng, mẹ cô trong điện thoại cứ nghĩ rằng đêm nay cô hẹn hò mà vui vẻ không thôi, thế mà cô lại tàn nhẫn phá tan cái sự vui sướng đó, nói cho bà thực tế hiện tại con gái bà không có khả năng kết hôn.

Dương Dương cúp điện thoại, Nhan Hâm hỏi: "Hình như cô đang vội?"

"Tôi lừa mẹ tôi đó. Tôi không có cuộc hẹn nào hết, hôm nay vốn định ở nhà tận hưởng một ngày, kết quả mẹ của tôi đến tìm, tôi chỉ định ra ngoài đi dạo, trùng hợp lại thấy phiếu tập thể dục trong ví, tâm huyết dâng trào tới nơi này tập thể hình, không nghĩ tới cư nhiên có thể tìm được cô ở đây, cô nói xem đây có xem là duyên phận không." Dương Dương nháy mắt, vui đùa lại mang theo khiêu khích.

"Cô có tin vào duyên phận không?" Dương Dương tò mò hỏi.

Duyên phận... Nhan Hâm nhìn cô, nói: "Tôi tin rồi cũng vô ích."

"Tại sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì nó luôn tới quá muộn." Nhan Hâm khá xúc động, duyên phận đã đến muộn rồi biến thành nghiệt duyên, lúc nàng đang mơ mộng nhất thì nó lại chậm chạp không đến, đợi tới khi nàng tự tìm tới cũng là lúc bức tường thành đã sụp đổ hoang tàn.

Nếu đã như vậy, chi bằng không đến.

Tâm trạng của Nhan Hâm rõ ràng đang đi xuống, Dương Dương nhận thấy được sự biến hoá của nàng, không tự chủ đặt tay lên lưng nàng, nói: "Đang nghĩ đến chuyện gì khiến cô không vui sao?"

Nhan Hâm lắc đầu, nói: "Tôi nghĩ đã đến lúc mình phải về rồi." Nàng hẳn nên trở về thế giới của mình để đường thương mới đúng.

Dương Dương cũng không nghĩ ngày hôm nay sẽ chấm dứt sớm như vậy, cô mặt dày muốn theo Nhan Hâm về nhà, cô phát hiện mình chủ động cũng không rước lấy sự kháng cự của Nhan Hâm, thái độ của Nhan Hâm luôn ái muội không rõ ràng, không cự tuyệt, cũng không ủng hộ, cô chỉ cần lập đi lập lại quyết tâm tiến lên của mình, biến da mặt dày đến vô đối.

Nhan Hâm và cô đều tắm trong một phòng tắm, mùi hương trên người đều giống nhau, kèm theo hơi ẩm, không phân rõ lẫn nhau.

Đi vào trong phòng Nhan Hâm, Dương Dương hiểu được cái gì gọi là trở lại chốn cũ, cô đi vào phòng rồi đánh giá cách bố trí trong phòng, nhớ tới bản thân mình mỗi lần đến đây đều kèm theo hoả hoa mãnh liệt, thân thể không tự giác mà khơi dậy lửa nóng, cả người vừa mới tắm xong đã có mồ hôi.

Nhan Hâm tự hỏi mình làm như vậy là đúng hay sai, sự phóng túng của mình chắc chắn là sai lầm, nhưng cũng kiềm chế không được mà làm như vậy, giống như chính mình đang thuyết phục bản thân, sẽ không có vấn đề gì hết, cái gì cũng sẽ không thay đổi.

Nàng mở cửa, để cho Dương Dương tiến vào, nhẹ nhàng đi vào bếp rót cho mình một chén trà.

Hết Chương 14

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lý Trí Chiến Thắng Cảm Xúc

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddıl

Trước kia có rất nhiều chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng chuyện cứ như thế mà xảy ra.

Dương Dương ngồi trên ghế sofa trong nhà, nhận lấy ly nước lạnh từ tay Nhan Hâm.

Nhan Hâm ngồi xuống phía trước cô, vừa mới thay một bộ đồ ở nhà, thay bộ đồng phục thành váy dài mềm mại, bên trên mặc một chiếc áo T-Shirt rộng thùng thình, xương quai xanh theo cổ áo rộng lộ ra, bên cạnh cổ áo có thêu một bông hoa tường vi nhìn như trên cổ nàng có hình xăm vậy.

Cảm giác khi nhìn thấy người trước mắt đã thay đổi, phát hiện không còn chán ghét nữa, đầu đầu cũng đều là kinh diễm.

Dương Dương cầm ly nước uống ừng ực, hỏi: "Cô còn phải làm chuyện gì à?"

"Tôi? Không có gì, ngồi xem tv, nghe vài bài hát, sau đó tới 10h thì đi ngủ." Nhan Hâm lần đầu tiên cảm thấy được căn phòng của mình quá nhỏ, Dương Dương ngồi ở đây lúc nào cũng lọt vào tầm mắt của nàng. Nàng thầm nghĩ, người này hỏi nàng vì cái gì cơ chứ, Dương Dương người này cũng thật là vô liêm sỉ, chẳng bao giờ nói rõ ràng cái gì cả, trong lời nói luôn khiến nàng có ít nhiều hiểu lầm.

"Tôi cũng không có việc gì làm. Buổi tối không biết đi nơi nào, cho nên hỏi thử xem cô có ý định gì không."

"Cô hẳn nên về nhà mình." Nhan Hâm thản nhiên nói.

Dương Dương nghe được ý tứ của Nhan Hâm liền cười: "Thế nhưng tôi có nhà mà không thể về a, mẹ của tôi đang ở nhà."

Chuyện đó thì có quan hệ gì với tôi chứ? Nhan Hâm định thốt lên nhưng rồi lại nuốt vào trong bụng.

Dương Dương ngửa người tựa vào ghế sofa mềm mại, nói: "Ghế sofa này ngồi xuống thật là thoải mái, ngồi xuống rồi không muốn đứng dậy nữa."

"Chưa thấy ai vô si như cô..." Nhan Hâm nói thầm.

Nàng nói: "Tùy cô muốn ngồi đến khi nào thì ngồi."

Nàng quyết định không thêm đề ý đến sự tồn tại của Dương Dương, việc gì cần làm thì tiếp tục làm, có lẽ cứ để Dương Dương solo một mình đến chán rồi cô ấy sẽ đi. Nàng ôm suy nghĩ như vậy.

Nhan Hâm quyết định coi cô như cái bóng, ánh mắt của Dương Dương dán trên người Nhan Hâm như hình với bóng, xem cách nàng bố trí phòng, thu dọn sửa sang lại đồ đạc, kể cả khi nàng vào bếp cũng không rời mắt.

"Cô luôn luôn coi đồ trong nhà người khác như đồ trong nhà mình sao?" Nhan Hâm nhìn Dương Dương ngồi ở ghế sofa xem TV nhin không được đành lên tiếng.

Dương Dương rời tầm mắt khỏi TV nhìn sang khuôn mặt nàng, Nhan Hâm nhiu mày, hơi có vẻ hờn giận.

Cô cười cười, nói: "Cô rốt cục cũng nhìn đến tôi?"

"Một người to như vậy ở trong này, tôi không muốn chú ý đến cũng khó."

Dương Dương nói: "Tôi không muốn về nhà. Muốn ở đây." Dương Dương kỳ thật luôn luôn chờ đợi phản ứng Nhan Hâm, là chấp nhận hay cự tuyệt, nhưng Nhan Hâm lại vĩnh viễn cho cô một đám sương mù, không quả quyết cự tuyệt, cũng không khẳng định.

Dương Dương đang đợi Nhan Hâm phát tiết. Cô nghĩ có lẽ tới lúc đó cô sẽ thấy được suy nghĩ thật lòng của Nhan Hâm.

Trời chạng vạng tối, Nhan Hâm đang ở trong bếp nấu cơm, những lúc Tông An không có nhà nàng đều tự xuống bếp nấu phần ăn cho mình, hôm nay nguyên liệu nấu ăn lấy ra vượt mức bình thường, hơn nữa lại còn ngoài ý muốn, mà những điều này đều vượt ra khỏi tiềm thức của nàng.

Nhan Hâm tức giận đem những nguyên liệu kia cất bớt đi, chỉ làm phần ăn cho một mình mình thôi, nhưng rồi lại nghĩ nếu không đủ thì phải làm sao bây giờ.

Buổi chiều hôm nay Dương Dương đã xem hết ba bộ phim, nội dung cũng chỉ cười ngửa xem hoa, đơn thuần chỉ muốn giết thời gian.

Nhan Hâm bụng mấy đĩa thức ăn đi ra, ít có cảm thông, cô đọc được ý tứ của Nhan Hâm, cô thật sự là không khí vô hình với nàng ấy.

Dương Dương có chút lạc lõng, hụt hẫng, trong lòng khó chịu.

Nhan Hâm ăn chưa được vài miếng, lại nhìn thấy vẻ mặt kia của Dương Dương, lớn già đầu rồi còn làm bộ đáng thương, ngoài xa cách còn có rồi rấm nói không nên lời.

Nhan Hâm buông đũa, nói: "Cô có đói bụng không?"

"Đói." Dương Dương không từ bỏ bất cứ khả năng nào.

Nhan Hâm đem đồ ăn đã hâm nóng lại rồi bụng ra, nàng coi như thỏa hiệp với Dương Dương, cũng coi như thỏa hiệp với chính mình, thầm nghĩ có lẽ chính vì nàng không quyết đoán nên mới có thể dung túng Dương Dương kiêu ngạo càn rỡ đến như vậy, cứ thế mà nhanh chóng chiếm cứ một nửa giang sơn của nhà nàng.

"Đã có ai từng nói cô là mẹ hiền vợ đảm chưa?"

"Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?"

Trong không gian chỉ có 2 người, câu nói này thốt ra làm người ta có cảm giác không sao nói rõ được, khiến bầu không khí trong nháy mắt trở xuống cực âm.

Dương Dương cầm đũa chọc chọc vào đĩa súp lơ xào, cô chán ghét cả rốt màu đỏ, thế nhưng cả rốt thoát nhìn lại trông rất tươi ngon. Lời nói của Nhan Hâm làm cho đầu cô trống rỗng, tai không ngừng lặp lại những vấn đề vừa nghe được, đầu lại không nghĩ ra được đáp án nào.

Nhan Hâm ăn một miếng cơm, thời gian chờ đợi nàng giống như lửa khách đi trên sa mạc cạn nước, cổ họng khô khốc. Cơm làm dịu đi cổ họng nhưng không cách nào làm dịu đi lòng của nàng.

Dương Dương gấp một miếng cà rốt-thứ có hương vị mà cô ghét nhất nhét vào trong miệng, cố gắng nuốt xuống.

Dương Dương nói: "Tôi muốn hiểu thêm về em."

"Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?" Ánh mắt Nhan Hâm như một thanh kiếm đâm thẳng vào trong lòng Dương Dương, như muốn phá đi tầng sương mù trong lòng cô, muốn nhìn đến ý nghĩ thuần túy sâu xa nhất.

"Thái độ của tôi đối với em trước đây là không đúng, đã xem nhẹ rất nhiều thứ, tôi cảm thấy chúng ta càng có nhiều thời gian tìm hiểu thì sau này càng có thể xóa tan mọi hiểu lầm."

"Tôi hỏi cô đến cùng là muốn làm cái gì?"

"Tôi muốn theo đuổi em." Dương Dương nói xong liền sùng sốt, cô thật sự không nghĩ tới bản thân sẽ nói ra lời giật mình như vậy.

Không thể tưởng tượng được có thể đi đến bước này, chính cô vẫn còn đang tự đấu tranh tư tưởng, trước đó cô còn có đủ loại lý do ngăn cản chính mình tới gần Nhan Hâm, ví dụ như quan hệ của hai người cho tới bây giờ cũng không tốt, tính cách Nhan Hâm lạnh nhạt khó gần, thoát nhìn ở chung sẽ không tốt, hai người lại còn là đồng nghiệp...

Nhưng giờ phút này toàn bộ đã bị cảm giác xúc động đánh bại, cô muốn theo đuổi Nhan Hâm. Trước kia cô chưa từng dùng ánh mắt thiện cảm nhìn đến thân thể cùng tâm hồn của Nhan Hâm, ánh mắt của cô bị đố kỵ cùng chán ghét che mờ, chuyện xảy ra buổi tối ngày sinh nhật kia bỗng biến thành đầu một sợi dây, mà cô xuất phát từ tò mò đã nắm lấy sợi dây đó, đi một bước lại một bước bỏ xuống những thành kiến trong lòng.

"Dương Dương, cô đừng đùa với tôi." Nhan Hâm không tin, nếu hai người chỉ có hiểu lầm cùng thành kiến, nàng ngược lại sẽ cảm thấy tốt hơn một chút, ít nhất nàng sẽ tương đối thích ứng. Tại sao Dương Dương lại muốn theo đuổi nàng? Vì tình cảm đột nhiên mãnh liệt đó hay vì nguyên nhân nào khác?

Một người có thể vô duyên vô cớ hận một người, giống như mấy năm trước đây Dương Dương đối với nàng chán ghét. Nhưng nàng không tin có người có thể vô duyên vô cớ mà yêu một người.

Dương Dương tiếp tục ăn miếng cà rốt thứ hai, cô rõ ràng không thích ăn cà rốt, thế nhưng vẫn gắp lên.

Dương Dương nói: "Em có muốn nghe cảm giác của tôi đối với em không? Chúng ta làm đồng nghiệp lâu như vậy, tôi từng có vài lần ảo tưởng với em, nhưng ngoại trừ chuyện đó ra trong đầu chưa từng phát sinh ý nghĩ cùng em biến thành mối quan hệ ngoài đồng nghiệp."

"Tôi biết." Nhan Hâm tin tưởng bầu không khí tràn ngập khói thuốc súng giữa hai người, chán ghét đối phương còn không kịp, nào có tâm tình đi nói chuyện yêu đương.

"Nhưng ngày đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn, về sau tôi biết em cũng có thể có khả năng thích tôi, tôi càng muốn kiểm soát những ý nghĩ trong đầu, bên trong càng không ngừng thoát ra đủ loại suy nghĩ. Trong chốc lát nghĩ tại sao lại không phát hiện sớm một chút, trong chốc lát lại nghĩ kỳ thật em không phải hoàn toàn chính là khẩu vị của tôi sao."

Nhan Hâm buông dưa xuống: "Cô đừng nói thêm gì nữa, đến bây giờ tôi mới biết trong đầu cô chứa nhiều suy nghĩ cặn bã như vậy."

"Là hoang tưởng." Dương Dương nở một nụ cười nhạt, nói: "Em thật sự không có một chút suy nghĩ nào về quan hệ với tôi sao?"

Nhan Hâm trầm mặc một lát, đặt lý trí sang một bên, nói ra lời trong lòng: "Có. Ngày hôm đó lúc cô đến tìm tôi, lúc cô thật yên lặng theo sát tôi, biết được suy nghĩ của cô lúc đó, tôi cũng không giống chính mình, không thể chán ghét cô, thậm chí là có chút vui mừng, tôi cũng từng âm thầm tự hỏi mình. Lúc cô cùng tôi đi đón Tòng An, tôi đã nghĩ nếu như là cô thì cũng tốt."

Trong lòng ngực Dương Dương phát ra tiếng trống ngày càng dồn dập, máu chảy càng lúc càng nhanh, sự chờ mong của cô sắp đạt đến đỉnh điểm.

Dù chỉ một phút Dương Dương cũng không dừng lại, cô rất nhanh sửa sang lại văn kiện, đem hồ sơ xếp chồng như núi căn cứ vào thời gian sắp xếp theo thứ tự, đây vốn là việc của trợ lý, kết quả hôm nay ngoài ý muốn bị cô đoạt lấy, chính mình vui đầu tự làm khổ bản thân, hy vọng có thể dùng sự bận rộn mà thanh thần trong phút chốc.

Cô nhớ rõ ngày đó Nhan Hâm đã trả lời như thế nào, nàng nói cảm ơn cô, nhưng thật có lỗi, nàng ấy không có cách nào tiếp nhận.

Từ đầu đến cuối Nhan Hâm bình tĩnh đến đáng sợ, nàng phân tích nguyên nhân hai người không thể cùng một chỗ, Nhan Hâm theo đuổi ổn định, cô lại thích sự tự do, nàng ấy hy vọng tình cảm là một đối với một, so với hôn nhân càng vững chắc, cả hai đều coi tình cảm giống như tín ngưỡng, hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Mà Dương Dương lại không có cách nào khiến cho nàng yên tâm. Nhan Hâm lại không muốn một đoạn tình cảm không có kết quả.

Dương Dương bỏ mạnh văn kiện vào hộp, âm thanh mạnh mẽ vang lên giống như một bàn tay đánh lên mặt của nàng.

Không cần soi gương cũng biết khi đó trông cô buồn cười cỡ nào, ở thời điểm không lãng mạn nhất tỏ lộ với người ta, không đầu không cuối chỉ là sau khi ăn xong miếng cà rốt nói ra những lời tùy tiện.

Những lời từ chối Dương Dương đã nghe qua vô số lần, lúc tìm việc làm luôn bị từ chối, bọn họ nói với cô thật có lỗi, cô tốt lắm nhưng lại không phải người chúng tôi muốn tìm, lúc nói lời thương yêu đối phương cũng nói như vậy, cô tốt lắm, nhưng chúng ta không thích hợp.

Dương Dương tự nói với mình cô chắc chắn có thể tìm thấy vị trí thích hợp cũng như người quan trọng của mình. Ở một nơi nào đó vẫn luôn có một người đang đợi cô.

Lần này cô bị Nhan Hâm từ chối, thế nhưng lại không biết làm thế nào để thoát khỏi cảm giác đau đớn này.

Lớp bụi mờ phủ trên chồng hồ sơ bay lên, thổi vào mắt làm cho mắt của cô cảm thấy nóng lên, có cảm giác xúc động đến muốn khóc.

Hết Chương 15

Có người nói, khi yêu một người, việc đầu tiên bạn muốn làm chính là đối xứng hô ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôi Vẫn Chưa Nói Thích Em

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddıl

Càng áp chế càng kiên cường, có lúc bại lúc thắng. Dương Dương tự nhủ với bản thân mình như vậy, xương càng khó gặm càng phải gặm cho bằng được. Nhưng Nhan Hâm không phải là xương, nàng giống như một khối đường, Dương Dương không nỡ ăn. Đành để nó từ từ hoà tan trong miệng.

Cửa văn phòng khẽ mở, một cô gái trẻ với bộ đồng phục mới toanh thò đầu vào. Trên mặt biểu hiện sự lo lắng, sợ sệt của nhân viên mới, cô rụt rè khẽ liếc mắt vào trong.

Dương Dương không nhận ra người trước mặt mình: "Cô tìm ai?"

Cô gái dạ một tiếng rồi bước vào văn phòng, cô thậm chí không phát hiện tay chân mình đang luống cuống, đi tới trước mặt Dương Dương, cô đưa ra tờ giấy thoả thuận cấp trên đưa cho, nói cho Dương Dương biết cô là thư kí mới được chọn.

"Lý Khê Du? Cô đã sắp xếp lại đồng hồ sơ chưa?" Dương Dương làm bảo mẫu đã đủ rồi, cô đòi hỏi một người có tuổi có trái tim khoẻ mạnh và sức chịu đựng tốt.

"Vâng!" Cô gái trẻ vội nói, khuôn mặt đỏ bừng.

"Sao chép, sửa rồi in văn bản này sau đó soạn bản tổng kết?"

"A...vâng, nhưng mà em sẽ phải học hỏi thật nhiều." Lý Khê Du thiếu chút nữa thờ không nổi.

Dương Dương cầm trên tay thứ gì đó đưa cho cô, nói: "Bắt đầu từ vị trí này, phải làm việc cho tốt. Tôi không thích ai hoàn thành nhiệm vụ mà không có kế hoạch, càng không muốn nghe bất cứ lí do gì, nếu cô cảm thấy làm việc ở đây quá áp lực thì cô có thể xin sang điều sang bộ phận khác nếu muốn, đương nhiên tôi cũng có thể đuổi việc cô bất cứ lúc nào."

"Em sẽ cố gắng hết mình." Lý Khê Du hít sâu một hơi trịnh trọng nói.

Khỏe miệng Dương Dương khẽ giương lên, bị vẻ mặt nghiêm trang thái quá của cô gái chọc cười, nói: "Được rồi, cô đi làm việc của mình đi."

"Vâng ạ!" Lý Khê Du ôm tập hồ sơ đi ra ngoài. Dương Dương mất một lúc mới nhớ ra rằng cô căn bản không cần đưa những hồ sơ đấy, cô đã chỉnh sửa lại hết rồi, cũng bởi vì muốn làm dịu đi tâm tình lúc này.

Buổi chiều mở một cuộc họp, ngoài việc tổng kết, nhắc nhở công việc của nhân viên còn phải thảo luận về hoạt động đoàn thể của toàn công ty sẽ diễn ra trong mấy ngày nữa. Đây là phúc lợi của nhân viên, thật vất vả mới có cơ hội khiến công ty bỏ tiền nên mọi người đều tích cực góp ý, tại cuộc họp ai cũng tranh nhau lên tiếng, hân không thể nói ra hết suy nghĩ của mình.

Công ty sẽ tận lực thỏa mãn cái bọn họ cần, đương nhiên là trong phạm vi hợp lí.

Nhan Hâm luôn luôn là người phụ trách hoạt động này, phòng marketing phụ trách sắp xếp công việc, mà những lúc như thế này người của phòng kinh doanh giống như đại gia, bọn họ là người có quyền đưa ra yêu cầu, mà công ty cũng muốn thưởng cho những người kiếm ra lợi nhuận cho mình nên cũng dễ làm theo ý bọn họ.

Năm nay mấy vị đại gia phòng kinh doanh đưa ra đề xuất đi picnic ở nơi thâm sơn cùng cốc, cánh đàn ông thì cực kì thích thú với việc này, một mặt vừa

tương tượng ra cảnh gặp tai nạn gian nan nguy cấp gì sẽ làm anh hùng cứu những mỹ nhân đồng nghiệp yếu đuối mỏng manh, một mặt thì nghĩ ở giữa thiên nhiên như thế sẽ thể hiện được khí phách đàn ông.

Còn phái nữ hầu như chẳng ai mong muốn phải đi đến nơi hoang vu sơn dã, đến những nơi như thế chỉ bằng các quý cô dành cả ngày hôm đó để đi dạo phố, xem phim thì hơn.

Vì thế hai phòng kinh doanh và marketing lại bắt đầu ầm ĩ.

Người ở các bộ phận khác lại được dịp nhàn nhã uống trà, thưởng thức vở kịch cũ rích trước mắt.

Dù ở nơi đầu sóng ngọn gió nhưng Kiều tổng cũng chẳng quan tâm, tay lướt nhanh trên con chuột, vẻ mặt càng nghiêm túc.

Dương Dương nghe ngó qua, trên màn hình xuất hiện hình ảnh mấy con trong trò pikachu, Kiều tổng chơi trò này không giỏi, nhiều lần nguy cấp luôn mất phương hướng, di chuyển chuột lung tung nhưng không biết chỉ vào đâu.

Dương Dương vươn tay chỉ vài con, Nhan Hâm ho nhẹ mấy tiếng, ý bảo hai người bọn họ đừng nên quá lố.

Kiều tổng nhờ Dương Dương chỉ suất chút nữa đã thắng, lại bị phía bên kia chinh lại, đành tắt game đi, ngồi ngay ngắn lại, nhìn sang Dương Dương hỏi: "Em thấy thế nào?"

Dương Dương đem bản ghi chép đã được in sẵn ra, nói với tất cả mọi người: "Tôi đã tổng kết lại các hoạt động của công ty trong mấy năm gần đây, phát hiện vài quy luật sau, toàn là ăn nhậu. Chúng ta có 5 lần nướng BBQ, 4 lần đi hái quả dương mai, 7 lần du lịch. Chúng ta cần phải kiếm một cái gì mới mẻ hơn."

Người bên dưới vỗ tay hoan hô: "Giám đốc muôn năm!"

Người ở phòng marketing nhìn về phía Nhan Hâm, mong chờ nàng sẽ vì họ nói một câu.

Nhan Hâm nói: "Hoạt động trước giờ của chúng ta đúng là có rất nhiều chỗ trùng lặp."

Thừa nhận lỗi lầm của mình rồi sửa chữa, đây mới là đứa trẻ ngoan.

Nhan Hâm nói thêm: "Tuy nhiên, chúng ta cũng phải xem xét kỹ lưỡng trước khi thực hiện kế hoạch. Chúng ta phải tính cả thời gian lẫn khoảng cách, không làm công việc bị trì hoãn, điều kiện đầu tiên phải khiến mọi người tận hưởng thật thoải thích."

"Tôi biết giám đốc Nhan luôn có ý tốt." Dương Dương bỗng thốt ra một câu.

Không chỉ Nhan Hâm nhìn cô, mà tất cả phòng họp đều nhìn cô. Dương Dương bình tĩnh cười, nói: "Tôi nói sai gì sao?"

Không nói sai, chỉ là không nghĩ câu đó thốt ra từ miệng Dương Dương, không chừng Dương Dương đã bị người ngoài hành tinh nhập vào rồi. Người bên ngoài thầm nghĩ.

"Cảm ơn tấm lòng của giám đốc Dương. Chúng ta hàng năm đều vì mọi người mà chuẩn bị các hoạt động khác nhau, cố gắng tạo cho mọi người cảm giác tận hưởng thoải mái nhất. Mọi người luôn hi vọng có một hoạt động đầy tính đột phá, nổi tâm tư này chúng ta có thể hiểu được. Ở trong công ty, 50% đội ngũ nhân viên là nữ, chúng ta sắp xếp thế nào cũng phải suy xét làm sao để tất cả mọi người đều có thể tham gia được."

Kiều tổng khẽ gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nói: "Tôi sẽ nói lên ý kiến của mình, mới mẻ đúng thật phải cần, nhưng cũng không được thái quá."

Cấp dưới thúc giục Dương Dương ra tay vì bọn họ, Dương Dương cười cười, nói: "Thế cứ vậy đi, chúng ta mỗi người nhượng một bước, giám đốc Nhan đưa ra vài đề xuất, nhưng quyền chọn lựa trong tay mọi người, cô thấy như vậy có được không? Giám đốc Nhan cảm thấy tôi nói có được không?" Dương Dương nhìn vào mặt Nhan Hâm, Nhan Hâm lại dùng tập tài liệu che đi ánh mắt của nàng, nói: "Giám đốc Dương nói thế tôi cũng tán thành."

Người của phòng kinh doanh và marketing ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ chắc bị ảo giác rồi, bằng không sao lại chứng kiến một cảnh tượng một người như bằng một người như lửa có thể thống nhất ý kiến như vậy chứ?

Cấp dưới nói Dương Dương đã phản bội lại bọn họ, đứng về phía địch bán đứng quyền lợi của quân ta, Dương Dương chỉ cười đáp lại: "Miễn là đúng đắn, tôi đều ủng hộ vô điều kiện."

Dương Dương đi tới thang máy thì bắt gặp Nhan Hâm đi ra rồi quay trở lại phòng họp.

Nhan Hâm đang viết cái gì đó trên giấy, chăm chú tới mức không phát hiện Dương Dương cũng trở lại.

Dương Dương gõ lên cửa vài cái để gây sự chú ý.

"Giám đốc Nhan, giờ này em đã bắt đầu viết kế hoạch rồi sao?" Dương Dương hỏi.

Nhan Hâm ngừng lên, ánh mắt dừng lại trên người cô vài giây rồi nhìn sang chỗ khác, nói: "Giám đốc Dương, cô không cần phải xử sự như thế."

"Xử sự thế nào cơ, tôi không hiểu em đang nói cái gì?"

"Dương Dương" Nhan Hâm đặt mạnh cây bút xuống bàn, tức giận nói: "Cô không thể cư xử như trước đây sao?"

Dương Dương nhún vai, nói với nàng. "Tôi bây giờ cảm thấy không thể ghét em được." Ngược lại, còn là yêu không tả nổi. Trước đây luôn để ý tới Nhan Hâm, bản thân làm tưởng đó là chán ghét, tiềm thức không muốn mình tìm hiểu sâu về nàng, thân thiết nàng, cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, chỉ biết luôn luôn bài xích nàng. Nhưng bây giờ, nàng trong đôi mắt Dương Dương không thể tìm được cách nào để khó chịu cả.

Nhan Hâm nói: "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không cân nhắc đến chuyện đó."

Câu nói này nghe một lần là đủ lắm rồi, Dương Dương cũng không phải một M thích tự ngược mình, không cần phải nghe đi nghe lại những lời nói khiến mình đau lòng như thế này.

Dương Dương nói: "Tôi nói không chán ghét em nữa cũng không có nghĩa là nói tôi thích em."

Nhan Hâm sững sốt, không nói nên lời.

Dương Dương tựa người vào cửa, cô cũng muốn trở lại như trước đây, lúc đó cô chưa từng có tình cảm với Nhan Hâm, cũng không vì một câu nói, một ánh mắt của nàng ấy mà khiến tâm tư rối loạn. Thật ngớ ngẩn, thật ngây thơ hồn nhiên quá mà.

Người bạn của phụ nữ (tuýp phờ nờ), khuê mật tốt nhất để đại đa số chị em phụ nữ trong và ngoài nước tí tê một lần nữa xuất hiện ở văn phòng Dương Dương.

Đào Từ Tỷ không những mang đến một chồng thư thật dày những nỗi niềm, tâm sự xi vả của chị em phụ nữ còn mang theo đôi mắt soi mói bà tám của mình nữa.

"Tất cả mọi người ở cuộc họp đều đang bàn tán về việc cô cùng Tiểu Long Nữ song kiếm hợp bích."

Dương Dương nói: "Không có việc gì thì lặn đi, công việc của tôi chất đống, không rảnh nói chuyện phiếm với anh."

Đào Từ Tỷ nếu vì mấy câu nói này mà bỏ đi thì thật có lỗi với cái danh Đào Từ Tỷ quá, y đi đến bên cạnh Dương Dương, giơ tay sờ trán cô rồi lại sờ sang trán mình, để một lúc lâu mới tự hỏi: "Kì lạ thật, cô rõ ràng không bị sốt mà ta."

"Biến." Dương Dương dùng ánh mắt giết người.

"Tôi biết rõ nội tình rồi, mau mau hối lộ tôi đi." Đào Từ Tỷ chống tay lên cằm, dùng thân thể già nua 35 tuổi của mình làm điệu bộ của thiếu nữ mới lớn.

"Cút ngay." Dương Dương nhấn mạnh.

"Được rồi, người ta đi là được chứ gì, đúng rồi, darling của người ta sẽ trở về vào cuối tuần này, cô đi cùng tôi đến đón anh ta được không?"

"Người yêu của anh kêu tôi đi làm gì." Dương Dương từ chối làm vật tể cho Đào Từ Tỷ.

Y bảo Dương Dương đi là muốn Dương Dương kiểm tra hộ bản năng đàn ông của gã kia, để xem xem gã đàn ông kia có thích phụ nữ hay không. Dương Dương dị ứng chuyện này kinh khủng. Cô cảm thấy mình giống như bị lợi dụng, nhưng Đào Từ Tỷ lại là bạn thân của cô, cô không tiện xuống mặt từ chối.

Đào Từ Tỷ nói: "Một lần này thôi, giúp tôi một lần cuối cùng được không?"

Dương Dương đặt đồng tài liệu xuống, nói một cách nghiêm túc: "Đào Diệu Tổ, tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới để vào trong tai đây, tình cảm không thể đem ra thử nghiệm được, anh không tin tưởng người kia sẽ không thể ở cùng nhau được. Nếu anh ta có tư tưởng vượt quá giới hạn thì cho dù anh ta không phải lưỡng tính hay yêu người khác giới thì vẫn sẽ đi tìm người khác."

Đào Từ Tỷ cuối đầu, tâm trạng chùng xuống, giọng nói cũng trở nên trầm xuống: "Tôi không sợ anh ta ngoại tình, tôi sợ đến lúc đó anh ta lại lựa chọn kết hôn. Cô cũng biết rồi đó, tôi đã tới cái tuổi này, hoặc là vui chơi qua đường hoặc là dùng chân trụ gự."

"Anh... tôi không biết phải nói sao với anh nữa, sao anh còn ấu trĩ hơn cả tôi vậy nè." Dương Dương vỗ vai y, nói: "Đây là lần cuối cùng đó nha."

Thật ra trong lòng Dương Dương hiểu rõ, đây không phải là lần cuối, chỉ cần trong lòng Đào Diệu Tổ thấy bất an thế nào y cũng sẽ không ngừng thử nghiệm thêm một lần nữa. Y luôn không có cảm giác an toàn, đối với bất kì ai cũng không yên tâm, đây là thuộc về bản chất rồi, y sẽ không ngừng ngờ vực, sau đó tự mình củng cố cái ngờ vực đó.

Dương Dương đã trải qua một tháng đuổi theo một bản hợp đồng, không biết bị đối phương chuốc uống bao nhiêu rượu, cho được bao nhiêu lợi ích,

thiếu chút nữa hi sinh sắc đẹp rồi, vất vả lắm đôi phương mới chấp thuận kí hợp đồng, đột nhiên dính một đòn hồi mã thương, người trong công ty đó cư nhiên cùng người trong công ty khác bàn bạc, sau đó lại còn tự ý kí hợp đồng đầu thầu nữa.

Công ty nọ tuy rằng là đối thủ không đội trời chung, nhưng người công ty nọ và tên này không ngờ lại là bạn bè. Bọn họ trước tiên kí hợp đồng đầu thầu rồi mới biết Dương Dương đã đạt được thoả thuận, cho nên sau đó đã tiết lộ cho Dương Dương, nghe xong Dương Dương giận tím mặt, nguyên rủa Quý Tôn Từ* một trận trong văn phòng.

*chửi hần là cháu con rùa

Tất cả mọi người hận không thể chạy đến chém cho tên đó một nhát, nguyên nhân của việc đánh lè này rõ ràng là hần muốn ăn phần nhiều hơn, Dương Dương không có dao thật, súng thật đánh dùng đến sắc đẹp, vậy mà hần chịu không được liền đâm cô một nhát, đem việc làm ăn giao cho người khác.

Dương Dương nghiêng rằng, thật không biết phải làm sao.

Cùng cấp dưới tăng ca ngồi bàn bạc kế sách tìm đường rút lui, sau đó tìm những công ty khác, kinh doanh không thể không làm, nhưng các điều kiện phải tốt cho công ty.

Hết Chương 16

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dương Dương Là A Di Kỳ Quái

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Đến 2h sáng cuộc họp mới chấm dứt, mọi người mang theo cơ thể rã rời đứng dậy khỏi bàn họp, Dương Dương sợ bọn họ giữa đêm khuya lái xe về nhà gặp điều gì bất trắc nên đã sớm gọi xe taxi đưa mọi người về nhà, chi phí thuê xe đều do công ty chi trả.

Đội tất cả mọi người về hết, Dương Dương mới nán lại xem tài liệu, mãi cho tới lúc rạng sáng, cơ thể chống đỡ không nổi gục xuống bàn làm việc nghỉ ngơi.

Từ hôm ở nhà ba trở về, Tông An có triệu chứng bị sốt, khuôn mặt trắng nõn trước giờ lại trắng bệch không có chút máu, trán nóng hơn so với nhiệt độ bình thường rất nhiều. Hơn nữa, thân nhiệt của trẻ nhỏ lúc nào cũng cao, nhiệt độ nóng như vậy càng khiến Nhan Hâm lo lắng.

Sáng sớm tinh mơ, nàng đã thức dậy nấu cháo rau diếp cá cho Tông An ăn, sau đó gọi mẹ nhờ bà đưa Tông An đến bệnh viện khám bệnh, mặt khác nàng cũng bận làm những chuyện khác. Sắp xếp xong mọi thứ thời gian vẫn còn rất sớm.

Nhan Hâm đến công ty vào thời điểm trên đường không có nhiều xe cộ, thành phố đông đúc này vừa mới thức dậy, đột nhiên trở nên rộng thênh thang. Mấy chiếc xe đua thể thao đang lao vút trên đường, lướt qua Nhan Hâm hồ hết rồi phóng thẳng.

Nhan Hâm đi vào trong thang máy, lúc này bên trong cũng chỉ có một mình nàng, đến công ty phát hiện cổng công ty đã mở. Phòng làm việc sâu trong cùng vẫn còn sáng đèn.

Nàng nghi ngờ bước vào phòng kinh doanh, bên trong thật lộn xộn, trên bàn làm việc giấy tờ ngổn ngang, còn bày một đồng ly cà phê, một người đang gục mặt trên bàn ngủ, nằm trên đồng văn kiện giấy tờ.

"Hó?...mấy giờ rồi..." Dương Dương chống tay, con mắt mệt mỏi mở không ra, mí mắt vẫn dính chặt vào nhau, cô hé mắt nhìn vào đồng hồ trên tường.

"Còn hai tiếng nữa mới tới giờ làm." Nhan Hâm nói.

Dương Dương nghe được giọng nói của nàng, còn chưa tin bản thân mình đang tự nói chuyện. Mãi cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhan Hâm mới khẳng định giờ phút này người đang đứng trước mặt cô là Nhan Hâm.

Nhan Hâm cầm lấy bảng kê trên bàn, hỏi: "Tối qua cô làm tăng ca tới mấy giờ?"

"Không phải tối qua, chính xác là rạng sáng hôm nay. Vừa mới ngủ chưa được bao lâu, còn em, sao lại đi làm sớm vậy?"

"Tông An bị sốt, tôi vừa đưa bé đến chỗ mẹ mình, nhờ mẹ đưa bé đến bệnh viện khám bệnh." Nhan Hâm nhìn lên cái tên công ty quen thuộc bên trong bảng kê.

"Tòng An bị sốt à? Không mặc đủ ấm sao?" Dương Dương cảm thấy trẻ con mà sinh bệnh là đáng thương nhất, y tá sẽ mang khẩu trang cầm 1 cây kim tiêm đâm vào cánh tay bọn nhỏ. Một mũi, lại thêm một mũi nữa....Dương Dương ngáp một cái, mới sáng sớm đã nghĩ mấy chuyện như vậy có phải rất biến thái hay không?

Nhan Hâm nói: "Ba của Tòng An đang bận nhiều việc, không có tâm trí mà chăm sóc Tòng An, tôi đang cân nhắc trong khoảng thời gian này sẽ đưa bé về lại nhà mình."

Thế nhưng mọi chuyện không dễ dàng như Nhan Hâm nghĩ, Tòng An tuy mạng họ của nàng, nhưng người bên kia cũng không đồng ý cho đứa bé trở về, hơn nữa nghĩ đến việc nàng độc thân, bọn họ lại sợ Nhan Hâm chăm sóc đứa bé không tốt, lại càng không đồng ý buông tay.

Nếu như ba của Tòng An có thể chăm sóc tốt cho Tòng An thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ anh ta đã có tình yêu mới, dần dần quên mất sự tồn tại của Tòng An, khiến cho người làm mẹ như nàng đau lòng không ngớt.

Nhan Hâm nghĩ tới việc đó về mặt đêm chiều, như một con thuyền một mình lênh đênh ngoài biển khơi bao la rộng lớn.

Dương Dương theo bản năng muốn cầm tay nàng, không để nàng thất thần như vậy.

Dương Dương đứng dậy, phần hông truyền đến một cảm giác đau nhức. Cô cắn răng chậm chậm đứng thẳng dậy, nói: "Tôi thật sự già rồi, mới thức thâu đêm có mấy hôm đã chịu không nổi, đúng là tuổi trẻ đã bay đi mất rồi."

Nhan Hâm nói: "Ngày nào cô cũng bận rộn như vậy sao? Tôi nhớ rõ công ty đã tích lũy được một lượng khách hàng đáng kể trong quý này rồi mà, về mấy này làm gì còn có áp lực."

"Mấy hôm trước đúng thật không có áp lực gì, nhưng người trong công ty đó lại tự mình chạy đơn, áp lực theo đó mà đến, vì việc này, tôi đã theo đuổi bản hợp đồng này cả một tháng trời, điều kiện cũng đã thỏa thuận xong rồi, tên đó lại tự ý kí hợp đồng với công ty khác."

Dương Dương giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay cô chống vào hông rồi vịn qua vịn lại, cơ thể giống như máy móc lâu ngày không được tra dầu mỡ mà hoạt động không được linh hoạt.

Nhan Hâm nói: "Cô có thể nói chuyện với giám đốc bên đó."

"Tôi đã nhờ người trung gian hẹn gặp giám đốc của Trung Nhuận, giám đốc cũng đứng về phía chúng ta, nhưng người nọ lại là thân thích của tổng giám đốc, tổng giám đốc giao toàn quyền xử lí cho anh ta. Cho nên giám đốc cũng hết cách, nói lần sau nhất định sẽ ưu tiên cho chúng ta." Dương Dương lắc đầu, đối với chuyện này không còn hi vọng. Những gì có thể cô đều đã cố gắng làm, nhưng thành sự tại thiên, giờ chỉ biết thấp hương cầu Phật mà thôi.

Nhan Hâm nói: "Tổng giám đốc của Trung Nhuận rất thích sưu tầm rượu quý."

"Tôi cũng từng nghe nói qua, nhưng như thế có thể nói lên được điều gì?" Dương Dương không hiểu vì sao Nhan Hâm lại nói chuyện này.

"Cuối tuần này ông sẽ mời người đến thưởng thức rượu ở nhà máy rượu."

"Làm sao cô biết?" Dương Dương tin những gì Nhan Hâm nói không phải giả. Nhưng thông tin này nàng ấy lấy từ đâu?

"Bởi vì người được mời đến là tôi." Nhan Hâm đáp.

Quan hệ xã hội nhất định là một mạng lưới to lớn, mỗi một người đặt trong cái mạng lưới đó đều sống trong một mối quan hệ xã hội. Một số nguyên rủa các mối quan hệ đó, một số lại được hưởng lợi từ nó. Thích hoặc ghét nó, xã hội là như vậy, không vì một ai mà thay đổi được.

Dương Dương nhờ mối quan hệ để gặp được Tổng giám đốc của công ty đối tác, không phải ngồi ngay ngắn trong phòng làm việc mà hiện tại hai người đang ngồi đối diện thưởng thức rượu vang thượng hạng, nói đến những đề tài không liên quan tới công việc.

Ánh mắt Dương Dương dừng lại trên người Nhan Hâm, lần này là Nhan Hâm thay cô nói sợi dây này, bắc cây cầu này, cô cảm ơn Nhan Hâm, rồi lại cảm thấy bản thân mình như đang lợi dụng Nhan Hâm.

Vốn dĩ tuyệt đối không thể đem tình cảm và lợi ích lên trên bàn cân được. Dương Dương trầm nghĩ sau này cô khó có thể đối mặt với Nhan Hâm.

Nhan Hâm gọi tổng giám đốc công ty Trung Nhuận là bác, người nọ khuôn mặt hiền hậu, nếu không phải Dương Dương đã biết trước biểu hiện của ông ấy trên thương trường thì sẽ nghĩ trên đời này còn có một doanh nhân hoà nhã như vậy sao.

Tần Nhạc Đạt đối với người Nhan Hâm đưa tới tỏ vẻ rất hứng thú: "Hâm Hâm nhất định xem cháu là người bạn tốt nhất, bằng không sẽ không đưa tới nơi này. Ta đã chứng kiến Hâm Hâm lớn lên, nó được nuôi dưỡng tính tình như một đại tiểu thư, không phải một người vô cùng hợp ý sẽ không thể tiếp cận được."

Dương Dương nhìn về phía Nhan Hâm, ánh mắt như đang hỏi, có đúng vậy không?

Nhan Hâm cầm lấy chiếc ly, mượn việc uống rượu để tránh ánh mắt dò hỏi của Dương Dương.

Tần Nhạc Đạt nói tiếp: "Ồ công ty không ai ưa Nhan Hâm, đúng không?"

Nhan Hâm nhẹ giọng phản đối: "Đại bá, sao bác lại hạ thấp giá trị của cháu thế?"

Dương Dương nói: "Ai mà không yêu Nhan Hâm được chứ ạ, mọi người đều yêu quý cô ấy." Ti như Dương Dương này, chỉ một buổi tối đã yêu Nhan Hâm rồi.

Nhan Hâm đọc được ý tứ trong câu nói của Dương Dương, khuôn mặt hơi nóng lên, cũng không biết có phải do rượu hay không nữa.

Tần Nhạc Đạt cùng Dương Dương nói chuyện rất lâu, chủ đề đều xoay quanh Nhan Hâm, là thâm giao với Nhan gia bao năm, Tần Nhạc Đạt cực kì hiểu rõ chuyện của Nhan Hâm. Dương Dương cũng nhờ ông mà mới được chút thông tin về quan hệ của Nhan Hâm, sau đó trong lòng đã ráp lại được một Nhan Hâm hoàn chỉnh.

Dương Dương tạm thời rời khỏi đi vào toilet. Tần Nhạc Đạt nói với Nhan Hâm: "Cô gái này là giám đốc Dương lúc trước đã đến đàm phán với công ty ta, ta nhớ không lầm chứ?"

Trong mắt Tần Nhạc Đạt hiện lên sự lọc lõi của một người làm kinh doanh. Ông không phải một con mèo ngoan ngoãn, dịu dàng, trên thương trường đã tôi luyện được một con mắt nhìn người. Ông có ấn tượng rất sâu sắc đối với giám đốc Dương, ngoài sự hiểu biết sâu sắc cùng sự quyết đoán của cô, chủ yếu cô còn có khuôn mặt xinh đẹp mê đắm lòng người, cả hai hoà cùng nhau càng biến thành một người đáng chú ý.

Nhan Hâm đáp: "Vâng."

"Cháu mạng cô ấy đến đây cũng không phải để giới thiệu bạn cháu cho ta, đại bá đoán không sai chứ?"

Nhan Hâm biết không thể gạt được đại bá: "Kì thật dạo gần đây cô ấy liên tục liên lạc với bác, bản hợp đồng đã được thoả thuận chỉ còn thiếu mỗi con dấu, kết quả có người đơn phương hủy bỏ giao ước, cùng người công ty khác kí hợp đồng."

"Ồ? Có việc này sao? Cấp dưới không nói cho ta biết, ta cũng không nắm rõ. Chờ ta đi tra cứu chuyện này. Ta vẫn luôn nói với bọn họ, tiền có thể kiếm ít cũng được, quan trọng là chữ tín phải đặt lên hàng đầu."

Nhan Hâm nói: "Cảm ơn đại bá."

"Việc này có gì phải cảm ơn, không nên khách sáo như vậy. Theo ta thấy, giám đốc Dương là một người không tầm thường, nhìn đáng về ban nãy của cô ấy, rõ ràng trong bụng rất gấp rút, nhưng cũng cố chịu đựng không nói một câu nào về công việc."

"Về mặt này, cô ấy quả thực rất xuất sắc."

Tần Nhạc Đạt mỉm cười, nói: "Thật hiếm thấy, người có thể được Nhan Hâm đại tiểu thư khen ngợi rất ít, có thể chỉ có một thôi."

Dương Dương trang điểm xong rồi cùng Nhan Hâm rời khỏi nơi đó.

Tần Nhạc Đạt cũng đang chuẩn bị rời khỏi, ông gọi người tới nhà máy sản xuất rượu, ngoài nói những chuyện liên quan tới rượu ra còn muốn bọn họ tìm giúp ông một tài xế lái xe.

Nhân viên mỉm cười nói: "Tần tiên sinh không cần dặn dò việc khác, tài xế đã được gọi từ trước, hiện đang chờ ngoài cổng."

Đã có người chuẩn bị sẵn từ trước thay ông rồi, Tần Nhạc Đạt biết được sau đó liền khen ngợi người này chu đáo.

Dương Dương và Nhan Hâm sớm đoán được không thể tự mình lái xe về nên đã gọi taxi chờ ở bên ngoài. Lúc về Dương Dương còn mang theo mấy chai rượu, nếu như cuộc gặp gỡ lần này có hiệu quả, cô hẳn phải mở mấy chai rượu ăn mừng mới được.

Nhan Hâm uống một chút rượu, hai má đã ửng đỏ, tay nàng đặt trên đầu gối, ánh mắt thùy chung vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Dương khẽ nói: "Cảm ơn em đã giúp đỡ." Câu nói như phủ một lớp mù tạt trên lưỡi khiến cảm xúc Dương Dương lẫn lộn.

Nhan Hâm đáp: "Tôi làm vì công ty. Cho nên cô cảm ơn tôi một lần là đủ rồi, không cần phải lặp đi lặp lại."

"Em không muốn tôi cũng không nói nữa." Dương Dương nói thêm: "Là đồng nghiệp với em bao nhiêu năm tôi lại không biết em với Tần tổng lại có mối thâm giao như vậy."

"Cô có nói cho tôi biết những mối quan hệ của cô không?" Nhan Hâm vặn lại.

Dương Dương sững người, hiểu được ý tứ trong câu nói của nàng, cười thầm, đáp: "Quả thực sẽ không."

Dương Dương chợt cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên, cô nhoẻn mắt khẽ hát, hát theo lời bài hát đang phát trên radio trong xe, tài xế lên nhìn vào gương chiếu hậu, còn nghĩ người đằng sau phê thuốc đang bay.

Chương 19: Không Được Nhức Nhích, Ngoan Ngoãn Để Tôi Đưa Đi

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Khoảng thời gian Tòng An bị bệnh đều là do Nhan Hâm chăm sóc, Lý Tường chỉ đến thăm cô bé một lần sau đó không thấy đến nữa.

Ngay cả Tòng An cũng cảm nhận được sự thờ ơ của ba mình, cô bé ngược lại còn vỗ về Nhan Hâm: "Con thích ở cùng với mẹ cơ."

Nhan Hâm ôm lấy Tòng An: "Tòng An, nếu như ba có mẹ mới, con có muốn đến ở cùng ba không?"

"Không muốn, con không thích những đi ở cạnh ba, các dì ấy cũng không phải là mẹ, con muốn ở với mẹ thôi." Tòng An giang đôi tay ngăn ngùn ra, chỉ ôm được tới lưng Nhan Hâm, Tòng An vỗ vào lưng Nhan Hâm, làm ra vẻ người lớn.

Nhan Hâm lại trách bản thân mình, Lý Gia không chịu giao Tòng An cho nàng, sợ nàng không thể chăm sóc cô bé thật tốt, nhưng nhìn từ tình cảnh hiện nay xem ra Lý gia cũng không toàn tâm toàn ý chăm sóc Tòng An được.

Nếu nàng có thể mang Tòng An về bên mình, nàng sẽ chăm sóc cô bé một cách tốt nhất.

Cơ thể trẻ con hồi phục rất nhanh, chỉ mất vài ngày đã có thể tung tăng chạy nhảy.

Thế nhưng Nhan Hâm lại bị nhiễm virus cúm từ Tòng An.

Nàng thấy khó chịu trong người, vì công việc trước mắt đang ngập đầu, nàng không có thời gian để đến bệnh viện, chỉ có thể uống thuốc hạ sốt mà thôi.

Đến chiều, nhân viên phát hiện ra vẻ khác thường của nàng đều cảm thấy lo lắng.

Nhan Hâm giao cho bọn họ vài việc rồi vội vàng nghỉ ngơi, thuyết phục bọn họ trở ra.

Dương Dương đang tận hưởng các mối quan hệ thân thiết, chưa đến 24h trước vừa cùng Kiều tổng uống rượu, sau đó người ở công ty kia nhận được thông báo, thì vội vàng muốn hẹn nàng ra nói chuyện.

Nói chuyện cái quái gì chứ? Bàn cũng đã lật rồi còn nói chuyện tình cảm gì nữa? Bộ cho rằng người trên thế giới này đều là quả hồng mềm, hấn muốn nắn thế nào thì ra thế ấy sao?

Làm tăng ca suốt mấy đêm liền, hơn nữa mọi nhân viên cấp dưới đều cố gắng tận lực, đề án thứ hai cũng đã được đưa ra rồi, cho dù không kí được hợp đồng thì bọn họ cũng có phương án B để sử dụng, kể cả bên kia ra điều kiện thấp hơn một chút nhưng ít ra vẫn còn có chữ tín, sẽ không nói một thành hai.

Người kia hốt hải chạy đến công ty bọn họ mong muốn gặp được Dương Dương nhưng đã bị người ở phòng kinh doanh chặn lại.

Người ngăn anh ta lại chính là Lý Khê Du, trong mắt anh ta cô thư kí này vẫn là một người mới, trên người vẫn còn mang mùi không lưu loát của một người mới bước ra ngoài xã hội, anh ta nói cho cô lần này tới là có mục đích, cũng không muốn Lý Khê Du từ chối anh ta.

"Xin thứ lỗi, tôi thật sự không thể để ngài vào trong, giám đốc Dương vẫn còn bận rất nhiều việc, ngài nên hẹn trước một hôm. Song nếu như ngài không bận gì thì có thể đến vào ngày mai được không?"

"Tại sao phải chờ đến ngày mai? Bây giờ tôi muốn bàn chuyện làm ăn với giám đốc Dương phải đợi đến ngày mai sao?"

Lúc Lý Khê Du cùng người nọ dây dưa, Dương Dương và nhân viên của mình đang dùng điểm tâm trong văn phòng, cô kêu người ra chợ trái cây mua đủ loại trái cây về chiêu đãi mọi người vì mấy ngày nay đã cực kì vất vả, trên chiếc bàn lớn bày biện hàng đồng các loại quả tươi ngon, mọi người cũng không phân chức vụ cao thấp, người đứng người ngồi, vừa ăn hoa quả vừa nói về người ở bên ngoài kia.

"Cái tên ngu ngốc mắt trắng dã này, không nhìn ra chúng ta không muốn tiếp hấn hay sao?" Một nhân viên chỉ vào người trong màn hình nói.

Dương Dương cười khẩy, nói: "Các cô cậu làm sao phân bì với anh ta được, người thân thích được tổng giám đốc chống lưng đấy,"

"Thảo nào." Lúc người mọi người mới ngộ ra.

Lý Khê Du bị anh ta làm phiền dần chống đỡ không nổi, lúc này Dương Dương mới bảo nhân viên của mình đóng một màn kịch, cầm hồ sơ của công ty khác đi ra ngoài.

Dương Dương nói: "Cậu bảo với anh ta, giám đốc Dương một khi đã giận lên thì hậu quả rất nghiêm trọng, nếu anh ta muốn nói lại đàm phán, có thể thì ngày mai hãy đến, nhưng người đưa ra điều kiện nhất định phải là bên phía chúng ta."

"Giám đốc Dương thật sáng suốt!"

Sau đó mấy người kia đi ra ngoài, giả vờ vô tình để lộ ra thông tin về công ty dự định kí hợp đồng khiến tên kia hốt hoảng một phen.

"Điều kiện của chúng tôi tuyệt đối tốt hơn họ, ai mà không biết chứ." Anh ta vội vàng tự PR.

Nghे xong câu đó, người thì lộ ra vẻ khinh bỉ, người thì lắc đầu, cười nói: "Điều kiện là một chuyện, nhưng trong kinh doanh cái đặt lên hàng đầu là chữ tín, thà lợi nhuận ít hơn một chút cũng tuyệt đối không được tin lầm người. Có cơ hội lần sau sẽ liên hệ, tạm biệt."

"Mấy người không đi làm diễn viên thật đáng tiếc." Dương Dương lắc đầu cười.

Đúng như dự đoán, người kia nhanh chóng gọi điện thoại cho Dương Dương, cô cầm điện thoại lên giả vờ kinh ngạc, nói: "A, là Lý tiên sinh hà, thật xin lỗi, thật xin lỗi, mấy ngày nay công việc bẻ bộn quá, cho nên chẳng có thời gian trống. Tôi thì bận bịu với chuyện hợp tác, Lý tiên sinh sẽ không quý nhân đa vọng* mà quên hết mọi công việc chứ?"

*Quý nhân đa vọng: ý mỉa mai người hay quên.

Bên kia giải thích một hồi, Dương Dương nghe xong cười càng rạng rỡ, nói: "Lý tiên sinh, ngài đáng lẽ nên nói sớm với tôi một chút, a, bây giờ chúng tôi phải đến chỗ kí hợp đồng rồi, không phải đã muộn rồi sao?"

"Thôi được rồi, nhưng mà ngày mai tôi có việc, ở nhà hay ở công ty còn chưa biết được. Rồi rồi, bắt quá tôi sẽ sai người ở công ty chờ ngài." Dương Dương nói thêm vài lời khách sáo với anh ta sau đó mới cúp điện thoại, những người khác dựa vào khuôn mặt cô thấy được thắng lợi đã nằm chắc trong tay.

Dương Dương phun hạt dưa trong miệng ra, tùy ý chỉ vào trong đám người, hỏi: "Ngày mai cậu có bận gì không? Nếu không thì tiếp anh ta. Phải giả bộ, đừng để anh ta xon xen."

"Yes madam!" Người kia cười tiếp nhận nhiệm vụ.

Có thù tất phải báo, đó là một phần trong tính cách của Dương Dương. Xừ lí xong hết thù hận cũ, trong lòng cô mới thoải mái được, thầm nghĩ hoạt động tập thể vào buổi tối nhất định sẽ vui đùa thật thoải thích.

Phòng marketing lần này bỏ ra không ít tâm huyết, dựa theo ý tưởng của Dương Dương mà nghĩ ra nhiều phương án, sau đó phát thông báo cho toàn thể mọi người trong công ty để bỏ phiếu lựa chọn.

Kết quả cuối cùng sẽ đi cắm trại ở cánh rừng vùng ngoại ô, kết hợp dã ngoại BBQ với thăm thú làng quê. Công ty còn chi thêm tiền bổ sung cho mọi người một hạng mục là vào buổi chiều sẽ tổ chức trò chơi CS*.

*như game bắn CS, bắn trận giả

Lúc này, hoạt động đoàn thể đã trở nên phong phú, ngắn gọn súc tích hơn. Thứ vị nhất trong những lần sắp xếp của phòng marketing các năm qua, đây là lời khen của các nhân viên dành cho phòng marketing.

Sau khi tan sở, mọi người trở về rất sớm để chuẩn bị. công ty đã bố trí sẵn một xe chờ ở quảng trường phía dưới.

Dương Dương phụ trách sắp xếp bố trí các nhân viên trên xe, tập hợp người phụ trách các phòng ban lại báo cáo tình hình thực tế.

"Người bên marketing tới rồi." Người báo cáo không phải Nhan Hâm mà là thư kí của nàng.

Dương Dương ngạc nhiên hỏi: "Nhan Hâm đâu? Cô có thấy cô ấy không?"

Thư kí của Nhan Hâm mới nhớ ra thiếu mất người, người đứng đầu đã vắng mặt. sao lại nói marketing đã đầy đủ rồi cơ chứ, cô ta chạy lên xe tìm người, tìm hết xe cũng không thấy, cuối cùng thờ hồng học chạy về thông báo với mọi người không thấy Nhan Hâm đâu cả.

Nghе thấy thế trong đầu Dương Dương bực bội khó chịu. Cô nhìn qua danh sách, trừ những người đã xin phép thì tất cả mọi người đều đến rồi, Nhan Hâm lại chưa tới, bọn họ không thể xuất phát được.

Một nữ nhân viên bên phòng marketing chạy xuống nói cho Dương Dương một tin quan trọng: "Giám đốc Nhan trong người không khỏe."

"Cô ấy làm sao vậy?" Dương Dương thay đổi sắc mặt, giọng nói nghiêm trọng hỏi người này. Khẩn thiết đến mức muốn biết câu trả lời ngay.

Cô gái trẻ nói: "Chính xác là khoảng đầu giờ chiều, sắc mặt của giám đốc Nhan trở nên không bình thường, chúng em có hỏi giám đốc cần đến bác sĩ hay không, nhưng chị ấy nói đã uống thuốc rồi nên không có gì đáng lo."

"Đồ ngốc này, không chừng bị lây bệnh từ con rồi." Dương Dương khẽ mắng.

Ý thức được mình vừa phơi bày một bộ mặt không bình thường, Dương Dương nhanh chóng lấy lại vẻ mặt, nói: "Mặc kệ cô ấy, chúng ta xuất phát."

"Nhưng mà..." Cô gái trẻ có chút lo lắng.

"Cô lên xe trước đi." Dương Dương giục cô ta lên xe, chờ tất cả mọi người lên xe mới đem danh sách kiểm tra lại lần nữa rồi sau đó Dương Dương xuống xe, cô bảo tài xế cứ đi trước, cô sẽ phóng xe đến sau.

Người trên xe ghé vào cửa sổ hỏi cô vì sao chưa đi, Dương Dương phát tay nói: "Tôi còn có việc, có gì lát nữa sẽ lái xe đuổi theo. Đi đi."

Nhìn thấy chiếc xe đã khuất dạng, Dương Dương mới trở về công ty, giống như hậu tận thế, cả thế giới chỉ còn một mình cô.

Cô đi vào trong phòng làm việc của Nhan Hâm, nhìn thấy nàng ấy vẫn đang cúi đầu làm việc, đúng là một người phụ nữ chăm chỉ, cũng là người cô muốn bóp chết nhất.

"Công việc nhiều đến độ cần người đang bệnh phải làm sao?" Dương Dương đi đến trước bàn làm việc của nàng, thoáng thấy gương mặt đỏ hồng bất thường của nàng, biết nàng phát sốt rồi. Đã bệnh rồi còn ngồi ở đây làm việc, muốn tự ngược mình hay để cho ông chủ cảm động đây?

Nàng đâu yêu cầu Dương Dương đến quán nàng chứ? Nhan Hâm không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Tôi không sao."

"Còn nói không sao, em xem em đi, cái trán có thể luộc được trứng rồi đó." Dương Dương lấy tay đặt lên trán Nhan Hâm, Nhan Hâm cảm thấy được tay cô mới là nóng nhất, cơ thể tự động quay đi chỗ khác tránh để cô động vào.

Tay Dương Dương lơ lửng giữa khoảng không, không vui nói: "Sợ gì vậy, sợ tôi bị bệnh AIDS hả?" Ngủ cũng đã ngủ rồi còn không cho mình chạm vào người một chút nữa.

Dương Dương thẳng thắn không có nghĩa Nhan Hâm hoàn toàn chấp nhận, Nhan Hâm không tiếp nhận ý tứ trong câu nói của cô, nói với cô: "Cô có thể để tôi tập trung vào công việc hay không?"

"Không được, tôi mà để em tiếp tục tới lúc em chết người chịu trách nhiệm sẽ là tôi. Đứng lên đi, tôi đưa em về nhà."

"Không cần..."

Lúc này Dương Dương khẳng khái cho rằng phụ nữ nói không cần tức là có.

Cô cầm chặt tay Nhan Hâm, buộc nàng rời khỏi đồng văn bản, tài liệu kia, sau đó tiện tay tắt phụt máy tính, khiến nàng muốn bận rộn cũng không bận rộn được.

Nhan Hâm có chút tức giận, Dương Dương xâm phạm quyền riêng tư của nàng, nàng đứng bật dậy, cảnh vật trước mắt bỗng dung chao đảo, may thay có người đưa tay ra đỡ lấy nàng để nàng không ngã xuống.

"Người ôm thì phải ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi." Dương Dương không màng đến sự chống cự của Nhan Hâm, cứ thế đưa nàng đi.

Đi ra khỏi phòng làm việc mới phát hiện công ty đã không còn một ai.

Nhan Hâm thắc mắc hỏi Dương Dương: "Bây giờ chưa đến lúc tan sở, mọi người đi đâu cả rồi?"

Dương Dương quay lại, ánh mắt lạ lùng nhìn Nhan Hâm giống như nàng là người đến từ hành tinh khác.

"Hôm nay có hoạt động tập thể, em không biết sao?"

"Tôi..." Nhan Hâm lúc này mới nhớ ra, hôm nay là ngày hoạt động tập thể, nàng cũng không biết mình bị sao nữa, rõ ràng một chút ấn tượng cũng không có.

"Em thật sự bị bệnh đến mê mang." Dương Dương lắc đầu. Bộ dạng không biết phải làm sao để hạn đây.

Dương Dương đưa Nhan Hâm đến bệnh viện khám, may sao bệnh việc chưa tới giờ tan tầm, hai người rất nhanh khám xong và được cấp thuốc.

Trên xe, Nhan Hâm cầm một bạch thuốc, nhìn Dương Dương đang lái xe, nói: "Thuốc này trong nhà tôi đều có, vốn không cần đến bệnh viện."

"Đến bệnh viện khám mới yên tâm được, tốn tiền không quan trọng." Dương Dương bác bỏ.

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Nhan Hâm, bệnh khiến cho sắc mặt Nhan Hâm toát ra vẻ yếu ớt, không giống như vẻ xa cách trước đây, làm cho cô cảm thấy thật gần gũi.

Hết Chương 18

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Khi Bảo Mẫu Là Ác Bác Dương Dương

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Nhan Hâm không phải không phát hiện ra Dương Dương đang nhìn nàng, nàng tựa đầu vào cửa sổ xe, tự nhủ bản thân tạm thời nghỉ một lát, một lúc sau sẽ tỉnh lại.

Nàng cũng không biết lúc mình tỉnh lại là khi nào, trong lúc mơ màng nàng thấy mình đã nằm trên giường trong phòng mình rồi.

Lúc nàng nửa tỉnh nửa mê đã luôn nghe thấy giọng nói của Dương Dương, cô ở bên tai mình nói rất nhiều, lúc thì là lời ngọt ngào, lúc thì thẳng thừng trách móc.

Ngay cả phản bác lại nàng cũng không có sức, thuốc đã bắt đầu phát tác, cơ thể nàng như chiếc lá bay, phiêu diêu phiêu diêu, không biết bị thổi đến tận phương trời nào rồi.

Dương Dương sử dụng phòng bếp trong nhà Nhan Hâm, đun một nồi nước, cô nếm nếm gia vị, đối với tài nấu ăn của bản thân tràn đầy tin tưởng.

A di kì quái xuất hiện trong nhà mình, đưa mẹ về rồi sau đó mẹ nằm lì bì trên giường không đứng dậy nổi, hơn nữa hiện giờ a di đang mang tạp dề của mẹ lác lư trong bếp, a di kì quái rốt cuộc có mục đích gì đây. Tông An đứng ngoài cửa phòng bếp quan sát người bên trong.

A di kì quái đang cầm dao băm thịt gà, nhưng sao đi ấy cứ cười tủm tỉm suốt vậy? Bộ băm thịt gà là việc hạnh phúc lắm sao?

Trên đầu Tông An xuất hiện một đồng chấm hỏi.

Dương Dương luôn giữ vững triết lí sống của mình, đem triết lí phải đối đãi tốt với bản thân mình là lẽ sống. Bao năm độc thân như vậy, cô tự phải biết nấu vài món ăn, vào những lúc tan tầm hoặc ngày cuối tuần sẽ tự tay xuống bếp làm vài món tự thưởng cho mình, đối với bản thân tuyệt đối không được so đo. Cho nên dù những khi không còn tiền cũng phải có được một bữa ăn ngon, phải để lại dư vị hạnh phúc sau khi ăn.

Cô đem thịt gà đã được băm nhỏ cho vào trong bát, đổ vào canh gà, sau đó cho thêm nước, muối, gạo.

Tông An tưởng mình trốn kĩ lắm nhưng Dương Dương đã chú ý đến bé gái nhỏ đang lén lút nhìn cô lâu rồi. Cô cố tình lơ đi, mặc cho cô bé dùng ánh mắt tò mò đánh giá mình.

Cô làm cái gì, ánh mắt Tông An đều nhìn theo. Khiến cô cảm thấy hứng thú, muốn đùa với bé cún đáng yêu này một chút.

Dương Dương đến tuổi này rồi vẫn không có khái niệm sẽ sinh con, trong dòng họ Đại Tân Sinh trẻ con nhiều vô số kể, cô ngắm bọn trẻ này đến phát chán, chúng khiến cô càng muốn sống độc thân hơn.

Tông An là đứa trẻ duy nhất cô không bài xích, có lẽ bởi cô bé rất giống Nhan Hâm, cô không sinh ra cảm giác ghét bỏ cô bé được. Mà Nhan Hâm chăm sóc dạy dỗ con mình rất tốt, những đứa trẻ bằng tuổi Tông An như mấy con khỉ con nghich ngợm, ương bướng, còn Tông An lại là một đứa bé hết sức ngoan ngoãn, được giáo dục tốt.

Súp gà đã được nấu chín, sau đó cô bắc nồi xuống, nước súp trong veo trông như một bông hoa, rải hành lá lên một lớp rồi một lớp, sau đó chính thức cho ra chén.

A di kì quái đang đi tới đây, Tông An trốn đằng sau cánh cửa, Dương Dương dừng lại trước mặt cô bé, hỏi: "Có đói bụng không?"

"Dạ có." Tông An khẽ gật đầu.

"Đi, cầm lấy bát và thìa của con, chúng ta dọn cơm ăn."

Tông An do dự một lúc, sau đó ngoan ngoãn cầm lấy bát thìa của mình đi theo sau Dương Dương, giống như gà con lon ton theo gà mẹ.

Nhan Hâm nghe được âm thanh nhỏ nhẹ bên tai, lúc bên trái, lúc bên phải. Tòng An hỏi mẹ có muốn cô y tá tiêm một mũi không?

Nhan Hâm nhớ tới lúc trước đưa Tòng An đến bệnh viện khám bệnh, y tá tiêm cho Tòng An, Tòng An khóc lên nói không muốn rồi ôm chặt lấy Nhan Hâm, van nài đừng cho cô y tá đến gần mình.

Với con bé, chuyện bị kim tiêm là chuyện cực hình nhất thế gian này, bây giờ chắc con bé muốn trả thù mình lúc đó nhằn tâm để con bé bị tiêm?

Nhan Hâm đem Tòng An ôm vào lòng, đầu óc không tỉnh táo, cho nên không phát hiện Tòng An mà mình ôm to hơn gấp mấy lần.

Dương Dương không nghĩ tới Nhan Hâm sẽ ôm lấy mình, Nhan Hâm vẫn đang nhắm mắt, nàng hành động như vậy chắc cũng do mộng du. Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy nàng lúc bệnh so với lúc bình thường đáng yêu hơn gấp bội.

"Mẹ ơi...con nữa..." Tòng An ghé vào cạnh giường, ghen tị vì Dương Dương được mẹ ôm lấy, cô bé cũng muốn được mẹ ôm.

Dương Dương đưa tay ra hiệu đừng lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Mẹ đang mệt, để mẹ ngủ thêm một lúc nữa đi."

"Mẹ ơi." Tòng An bò lên giường, cơ thể nhỏ nhắn cũng rúc vào người Nhan Hâm, cùng Dương Dương ôm lấy mẹ.

Dương Dương nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Nhan Hâm, tựa như đang vuốt ve bông hoa hồng.

Bị người khác vừa vuốt ve lại vừa hôn, cho dù là tảng đá cũng tỉnh lại.

Nhan Hâm ngã bệnh cơ thể suy nhược, lại bị Dương Dương lợi dụng trực lợi, có phải nên gọi đến 110 tố cáo cô quấy rối tình dục không?

Dương Dương thấy nàng tỉnh dậy không những không thu liễm hành vi sắc lang của mình lại còn ngang nhiên hơn, sau đó đưa tay sờ trán nàng, nói: "So với ban nãy có giảm sốt một chút."

"Được rồi." Nhan Hâm mở miệng, bảo cô ngưng hành vi của mình lại. Giọng nói khàn khàn chứng tỏ giờ phút này cơ thể nàng yếu tới mức nào.

Dương Dương âm thầm kiểm chế bản thân mình, không sòng lòng nói: "Bây giờ vẫn thấy khó chịu à? Có cần đưa đến bác sĩ khám không?"

"Tôi không cần cái gì hết, chỉ cần cô cách xa tôi một chút." Dương Dương quần chặt lấy nàng làm nàng cảm thấy nhiệt độ toàn thân tăng lên, huống chi sau lưng còn có Tòng An, hai người đem nàng giống như miếng thịt bị kẹp chặt giữa hai miếng hamburger, chẳng lẽ Dương Dương không thấy nàng đang nóng đến toát mồ hôi sao?"

Dương Dương nâng người nàng dậy, trước tiên đưa thuốc cho nàng, Nhan Hâm ngoan ngoãn uống hết chỗ thuốc hạ sốt đó, Nhan Hâm không có phản ứng gì, thế nhưng người sợ thuốc như Tòng An phải chau mày.

"Cô..." Nhan Hâm muốn hỏi sao Dương Dương lại ở trong nhà mình.

Lúc này di động của Dương Dương vang lên, Dương Dương định không nghe điện thoại nhưng trên màn hình hiện lên tên Kiều tổng, không muốn nghe cũng không được.

"Giám đốc Dương, em và giám đốc Nhan đều không thấy, có thể cho tôi biết lý do không?" Phía sau Kiều tổng tràn ngập âm thanh thiên nhiên, ve kêu râm rân, tiếng các đồng nghiệp đang vui vẻ cũng truyền tới trong điện thoại, dường như có thể cảm nhận được không khí nơi đó.

Dương Dương hạ giọng nói với Kiều tổng: "Giám đốc Nhan bị sốt, em ở lại chăm sóc cô ấy."

"Giám đốc Nhan bao nhiêu tuổi rồi? Tôi nhớ không lầm cũng quá tuổi vị thành niên khá xa rồi chứ nhỉ, có cần em phải chăm sóc nữa không?" Kiều tổng trầm nghĩ muốn trêu chọc Dương Dương một chút. Ai bảo hoạt động lần này thiếu đi hai người đẹp, không cách nào kích thích dòng máu anh hùng của mấy nam đồng nghiệp được.

Dương Dương sao lại không nghe ra ý trêu chọc chứ: "Kiều tổng, em chỉ phát huy tình cảm tương thân tương ái giữa đồng nghiệp với nhau thôi a."

"Ha ha, tuy em thôi, lần sau có vắng mặt cũng không xử lý, trừ vào tiền thưởng."

"Vâng." Dương Dương bắt đầu dĩ nhiên. Chút tiền mọn cũng bóc lột, Kiều tổng thực sự không có tình người a.

"Bảo giám đốc Nhan phải nghỉ ngơi thật tốt, em ấy không cần lo lắng các chuyện sắp tới. Để em ấy nghỉ ngơi vài ngày, sau đó đến lãnh tám phiếu mua hoa quả ở siêu thị làm đồ bồi dưỡng." Trước mặt Kiều tổng xuất hiện một xiên cánh gà nướng với cả tim ngon lành, sau đó cô nhìn thấy một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn.

"Kiều...Kiều tổng, mời chị ăn."

"Cảm ơn, cô làm ở bộ phận nào vậy?"

"Em là Lý Khê Du...Em là thư ký, ở bộ phận do giám đốc Dương phụ trách. Em vừa mới đến làm được vài ngày." Lý Khê Du không dám đối mặt với

Kiều tổng, vô tri vô giác cúi xuống.

"À." Kiều tổng im lặng nhớ kĩ cái tên này, sau này công ty có tổ chức tiệc nướng nhất định phải đem người này theo. Có thể nướng ra cánh gà đẹp mắt thế này thì người quả thật có giá trị.

Cô tao nhả gặm cánh gà, nghe giọng Dương Dương trong điện thoại đang cúi kính, càng cười tươi hơn.

"Tại sao giữa bọn em lại phân biệt đối xử vậy?" Dương Dương muốn gào lên, sắp đúng thật thiên vị mà.

"Bởi vì em ấy bị bệnh, thuộc vào lí do bất khả kháng, còn em, em tự mình chạy tới chăm sóc cho người ta, cho nên xét ở một góc độ nào đó em đã tự ý vi phạm nội quy." Cánh gà ngon thật, cả cũng ngọt nữa, Kiều tổng nhìn Lý Khê Du bằng con mắt tán thưởng, sau đó lại thêm một xiên thịt viên nướng cùng khoai tây xuất hiện trước mặt, cô gái nhỏ vẫn thẹn thùng nói: "Kiều tổng, còn rất nhiều nên chị muốn ăn cái gì thì bảo em."

"Ừ, cảm ơn em." Kiều tổng nghĩ thầm, có Lý Khê Du ở đây cô không cần Dương Dương nữa.

Dương Dương tròn tròn: "Chị chẳng qua muốn trả thù em không nướng cánh gà cho chứ gì."

Nguyên tắc của Kiều tổng, coi phụ nữ cũng giống như đàn ông, còn đàn ông thì giống dã thú, mà cô lại coi Dương Dương lúc thì giống như đàn ông lúc thì giống dã thú.

Giá trị của Dương Dương ngoài việc kiếm tiền cho cô còn nướng đồ cho cô nữa, cho nên lần này Dương Dương không nói không rằng biến mất không thể không khiến cô bức được.

Kiều tổng ăn xiên nướng của Lý Khê Du đưa cho, nói: "Không, hiện tại tôi không còn cần em nữa." Có người mới, so với người cũ thích hơn gấp nghìn lần, cô cần gì phải luyến tiếc chứ.

Dương Dương cúp máy, vì mình chọn sai chủ mà thấy tủi thân, nhưng nếu có cho cô chọn lại cô vẫn chọn đi theo Kiều tổng, không chỉ vì chức vụ kia mà còn vì được quen biết Nhan Hâm nữa.

Nhan Hâm rửa mặt qua loa, còn Tông An ngoan ngoãn ngồi trước bàn chờ mẹ quay lại.

Dương Dương nói: "Nhan Hâm, tôi phải về nhà một chuyến, tối sẽ quay lại, còn em gái nhỏ Tông An, ngoan ngoãn chờ a đi tới nhà, nếu mẹ không chịu ra mở cửa cho a đi, con nhớ ra mở cho a đi ha?"

"Tạm biệt ạ." Tông An vui vẻ vẫy tay.

Dương Dương véo yêu khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, cười cười nói: "Sẽ gặp lại ngay ý mà."

Tông An lập tức xì mặt xuống.

Cung à, không muốn thấy chị cũng không được đâu, hiện tại chị yêu mẹ cung lắm không muốn rời xa đâu.

Nhan Hâm vừa từ trong phòng tắm đi ra, tinh thần cũng đỡ hơn một chút, bệnh khiến nàng có phần xanh xao, Dương Dương dặn: "Nhớ uống thuốc đúng giờ."

Phiền. Trong bụng Nhan Hâm chỉ hiện lên chữ đó, đành nói: "Ừ."

"Tôi sẽ sớm quay lại."

"Không cần phải..." Nhan Hâm còn chưa nói hết, Dương Dương đã đi rồi, cũng không biết có nghe được hay không, Nhan Hâm mong cô nghe được sẽ không quay lại nữa.

Tĩnh tĩnh Dương Dương vô cùng sâu sắc.

Chờ ruồi bọ bay đi rồi Nhan Hâm mới phát hiện ra căn phòng thật trống trải, nàng với Tông An ngồi đối mặt nhau, cũng không biết nói cái gì, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã về chiều, Tông An cũng nhìn theo nàng.

"Mì mì a đi nói tôi sẽ quay trở lại." Tông An chống tay lên cằm, khuôn mặt tròn trịa như một quả táo.

Dương gọi là mì mì, cô giáo Đồng Đồng đã từng nói qua, vậy Dương Dương a đi gọi là mì mì a đi cũng không sai.

Nhan Hâm lắc đầu, nói: "Mẹ không nghĩ tới đi ấy." Nhan Hâm chỉ cảm thấy bối rối, trống rỗng, không biết trong tim đang chờ đợi cái gì nữa, như thế là vì ai.

Hết Chương 19

Mình đề cho Tông An gọi Dương Dương là a đi luôn mà không đổi lại thành đi vì cảm thấy từ a đi thông qua cách gọi đùa nhỏ nghe sẽ dễ thương hơn, giống như đi Dương Dương thì nghe được, nhưng đi mì mì thì không hay lắm ^^!

Chương 21: Lịch Trình Phấn Đấu Của Dương Mị Mị

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Cuộc sống tùy vào công việc mà nghỉ ngơi giải trí, mỗi ngày ngủ tầm 6 tiếng. Nhân sinh của Dương Dương hết thầy đều quay xung quanh bản thân, từ nhỏ đến lớn đều quen độc lập. Lúc yêu đương cũng chưa từng dành toàn bộ thời gian của mình cho người khác, luôn giữ vững trận địa, không chịu trở thành tù binh của ái tình, chỉ sợ vì tình yêu mà đánh mất chính mình.

Hiện giờ trong đầu cô chỉ có mỗi Nhan Hâm, trở về cũng chỉ nghĩ nhanh chóng đi gặp nàng ấy.

Sau khi về đến nhà tắm rửa thay quần áo, khoan khoái tính toán thời gian ra khỏi cửa.

"Đã đỡ hơn chút nào chưa?" Dương Dương vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Nhan Hâm. Đường từ nhà mình đến nhà Nhan Hâm cô đã đi qua vài lần, mỗi một góc đều ghi nhớ trong lòng, quen thuộc giống như cuộc hành trình mà nàng dành toàn lực để đi.

Cơ thể Nhan Hâm không thoải mái nên làm gì cũng không có hứng thú, liền ngồi ở trên giường cùng Tòng An đọc sách, lúc Tòng An học tiếng Anh nàng ngồi sửa cách đọc từng âm từng từ lại cho bé.

Giọng nói của Dương Dương từ di động truyền đến, một lúc sau Nhan Hâm đột nhiên phát hiện mình có chút nhớ nhưng sự quan tâm chăm sóc đó.

"Tốt hơn nhiều rồi." Nhan Hâm tựa vào đầu giường, tay trái cầm sách tiếng Anh, Tòng An cũng ngẩng đầu nhìn nàng. Nhan Hâm xoa đầu Tòng An, giờ khắc này sự yên lặng làm cho nàng cảm thấy đau lòng.

Bao nhiêu ngày qua chỉ có nàng một mình chống đỡ với sự yên ổn cùng bấp bênh của sinh mệnh, đau đớn hay vui vẻ cũng đều là một người nhấm nháp, cũng đã mau quên mất cái cảm giác được người khác quan tâm.

"Nhan Hâm, còn đó không?" Dương Dương còn tưởng rằng Nhan Hâm đã đem điện thoại để sang một bên, không xác định hỏi một câu.

"Còn. Cô có chuyện gì sao?"

"Tôi lập tức tới ngay, hiện tại đang ở ngã tư, có lẽ 10 phút nữa sẽ đến nhà em."

Tại ngã tư tro mắt nhìn đèn xanh biến thành đèn đỏ, Dương Dương bắt đầu nhìn con số đang đếm ngược từng giây.

"Tôi đã nói không cần phiền cô ."

"Tôi cũng đã nói mình không cảm thấy phiền, nếu có người khác tới chăm sóc em, tôi có thể không quản, nhưng tình huống này căn bản là không có ai." Dương Dương tranh thủ giành quyền lợi cho mình, cho dù xem cô giống như người lao động đại hạ giá không cần tiền, nhưng đối với cô mà nói đó là vui vẻ chịu đựng.

Rất lâu trước đây Dương Dương từng nghe được một câu, tình yêu là gì, tình yêu chính là đối xử với người mình yêu giống như trẻ nhỏ, lo lắng người ấy sẽ cảm lạnh, lo lắng người ấy sẽ quên ăn cơm đúng giờ, lo lắng người ấy khi không có mình bên cạnh sẽ gặp chuyện không hay. Tình yêu cũng chính là đem bản thân mình biến thành kẻ mạnh không có gì làm không được, giống như không phải sống vì chính mình mà là vì người ấy.

Nhan Hâm là người lớn, nhưng Dương Dương vẫn không bỏ xuống được.

Thật khó để nói lên lời từ chối. Nhan Hâm bởi vì do dự mà trầm mặc.

Dương Dương nhỏ giọng khẩn cầu: "Cho tôi một cơ hội được không?" Cho cô một con đường đi đến trái tim nàng, cô sẽ không chùn bước mà chạy ào vào. Dù muốn cô trèo qua núi cao vượt qua biển rộng, cô đều đã sẵn sàng ở vạch xuất phát.

Cô đã không còn là một cô gái trẻ tuổi ngây thơ, tình yêu của cô lý trí mà bình tĩnh, không có cuồng nhiệt cùng ảo tưởng, hết thầy đều là suy nghĩ tường tận đến kết quả.

"Ừm." Nhan Hâm nghĩ có lẽ chính mình bị bệnh đến yếu ớt mất rồi, cho nên không biết từ chối những lời này như thế nào.

Dương Dương vui thích như lấy được giấy ân chuẩn, suýt nữa quên hết tất cả.

"Mì mì a đi muốn đến đây à?" Tòng An hỏi nàng.

Nhan Hâm nói: "Ừ."

Ánh mắt trong trẻo của con trẻ làm cho Nhan Hâm nhất thời sinh lòng lo lắng, nếu có một ngày, quan hệ của nàng cùng Dương Dương tiến thêm một bước, Tòng An có thể bài xích sự tồn tại của Dương Dương hay không?

Có lẽ sẽ không có một ngày như thế, nhưng... Nhan Hâm phát hiện mình càng ngày càng quản không được lòng, Dương Dương từng bước ép sát, nàng từng bước thoái nhượng, không biết khi nào sẽ buông vũ khí đầu hàng.

Dương Dương ôm ấp chờ mong ẩn lên chuồng cửa, sau đó hai tay nắm chặt ở sau lưng, khăn trương chờ đợi cánh cửa trước mắt mở ra, một giây đồng hồ hai giây ba giây đồng hồ... Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cánh cửa trước mắt vẫn bất động.

Cho dù chỉ mới phút chốc, cô lại cảm thấy dài như vô tận.

Cửa hé ra một khe hở, bên trong lại chẳng có ai, Dương Dương không khỏi nhú mày.

"Mì mì a đi, lại tới nữa a." Phía dưới truyền đến tiếng của Tòng An, Dương Dương cúi đầu, nhìn khuôn mặt tròn như quả táo mím cười, nói: "A đi mua bánh ga-tô cho con, muốn ăn không?"

Tòng An nghiêm túc suy nghĩ, cửa chậm rãi mở ra, Dương Dương tăng thêm lực dụ dỗ: "Xiu nữa còn có thêm nước trái cây."

Khe cửa lại mở ra.

Tiếng Nhan Hâm từ bên trong truyền tới: "Tòng An, mời đi vào nhà đi con."

Đúng rồi đúng rồi, thỏ con ngoan ngoãn mau mở cửa, a đi muốn ăn thỏ mẹ. Dương Dương vui vẻ ở trong lòng.

Ngoại trừ bánh ngọt và nước trái cây còn có một phần lễ vật KFC, đem thỏ con đồ dành xong sẽ tiếp tục đi đồ dành Nhan Hâm.

Dương Dương đầu tiên sờ qua trán Nhan Hâm, nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống nhiều, chỉ nóng hơn so với bình thường một chút.

Nhan Hâm đẩy tay cô ra: "Cô chạy tới chạy lui vậy không thấy phiền sao?"

"Không phiền." Dương Dương cười thật rạng rỡ, chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như lúc này.

Đồ đại mỹ nhân và tiểu mỹ nhân ăn no xong, Dương Dương càng không ngừng tìm cơ kéo dài thời gian, tốt nhất tính toán có thể ở nhà Nhan Hâm qua đêm, nhưng thoạt nhìn Nhan Hâm rất kiên định không chịu để cho cô được lợi, nhìn theo cô rời đi.

Dương Dương chậm rãi bước đi thông thả tới cửa, nói: "Buổi tối có chuyện gì nhớ gọi cho tôi ngay. Biết chưa?" Cẩn thận mỗi bước đi, chỉ cần Nhan Hâm gọi cô lưu lại, cô nhất định sẽ cời hết quần áo nằm trên giường hoan nghênh nàng đến chà đạp. Bất quá xem ra cơ thể Nhan Hâm đang bệnh nên còn yếu, cô vẫn nên buông tha nàng cô đi. Đêm nay đã thú nhốt ở nhà vẫn tốt hơn.

Nhan Hâm nắm tay Tòng An tiễn Dương Dương rời đi, ba người ở trước cửa đây đưa một lúc, giống như cảnh tiễn người đi xa.

"Có chuyện khác cũng có thể tìm tôi." Dương Dương trong lòng lăm lăm, 'giữ tôi lại đi mà'.

Nhan Hâm nói: "Đúng rồi, còn có chuyện quên."

Dương Dương kích động không thôi, đã thấy Nhan Hâm ngồi xổm xuống, nói với Tòng An: "Tòng An, trước khi a đi đi phải nói cảm ơn a đi đã quan tâm."

Tòng An vẫy tay, nói: "Cảm ơn a đi."

"Nói chào a đi."

"Chào a đi." Tòng An nghe lời mẹ.

Dương Dương nán lòng thoái chí, ôm một trái tim vỡ vụn đi ra cửa, vừa đến cửa, cô ra một đòn hồi mã thương, cầm tay Nhan Hâm kéo vào lòng, Nhan Hâm đang tiến về phía trước tay không kịp, Dương Dương một tay nắm lấy eo của nàng, chuẩn xác hôn lên môi, hô hấp của hai người hòa lẫn vào nhau, lông mi Nhan Hâm khẽ rung động, giống như bướm bướm bị kinh hãi mà bay lên.

Đôi mắt gần trong gang tấc mang theo ý cười khi thực hiện được mục đích, còn có chân thành thâm tình, Nhan Hâm cùng cô dựa vào gần như vậy, có thể nhìn thật rõ.

Dương Dương, cô... trong mắt Nhan Hâm là kinh ngạc.

Tay Dương Dương càng thêm dùng sức, làm cho Nhan Hâm càng thêm gần sát nàng, hai người da thịt gần bó, nhiệt độ cách quần áo cũng tăng lên, Nhan Hâm chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ cái hôn cực nóng bỏng mà cũng thật ôn nhu này.

Sau một hồi, hai người thở gấp tách ra, Dương Dương giống như thực khách ăn uống no đủ, cảm thấy mỹ mãn chào tạm biệt.

Nhan Hâm lại phải đối mặt với đôi mắt trong suốt của Tòng An, á khẩu không trả lời được vì sao nàng lại cùng mị mị a di hôn môi.

"Vì sao lại hôn ả?" Tòng An quả nhiên hỏi.

Nhan Hâm ngẫm lợ ra biểu tình buồn bực, ở trong lòng thở dài, Dương Dương là hại chết nàng a.

Bầu không khí của công ty sau khi hoạt động trở lại là cực kì không tập trung, ngày đầu tiên đi làm lại Dương Dương liền cấp cho mỗi người một viên thuốc trợ tim, đem tính tích cực làm việc của toàn bộ nhân viên huy động trở lại, buộc bọn họ từ Siberia trở về, quay lại với xã hội tư bản chủ nghĩa bóc lột tàn khốc.

Dương Dương giống như một giáo viên nhiệt huyết sôi trào muốn giáo dục đám người ăn không ngồi rồi kia, thái độ làm việc nhiệt tình ngoài ý muốn kia khiến cho mọi người từ trên xuống dưới đều chú ý.

Kiều Hân Thời gọi cô đến văn phòng gặp, nói chuyện về biểu hiện làm việc cô ngày hôm nay.

Dương Dương ôm trong tay một xấp văn kiện, lần lượt lấy ra từng tờ một mở ra đặt trước mặt Kiều Hân Thời, đơn giản bảo cô nhanh chóng ký tên.

Kiều Hân Thời nhất thời nhúc nhủ đầu, hối hận vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà đem phiền toái tìm đến.

Cô lấy bút ra bắt đầu ký tên, Dương Dương cầm lấy tập ảnh đặt trên bàn làm việc, xem ảnh chụp ngày hôm qua.

Cô nhiều lần nhìn thấy Lý Khê Du xuất hiện ở bên cạnh Kiều Hân Thời, lần nào tay cũng đều không phải trống không, cái đĩa trên tay đầy ắp đồ nướng, Kiều Hân Thời cũng ăn được đồ ngon rồi.

"Những thứ này đều do Lý Khê Du nướng sao?" Dương Dương kinh ngạc hỏi Kiều Hân Thời.

Kiều Hân Thời từ đồng báo biểu ngẩng đầu, nhớ tới mỹ vị ngon miệng ngày đó, nhìn không được hoài niệm lại: "Đúng vậy, em cũng không phát hiện được trong đám nhân viên của mình không ngờ lại ẩn giấu nhân tài phải không."

"Không tệ, được lắm, lần sau có hoạt động nhất định phải đưa cô ấy đi."

"Người của em rất hữu dụng nha." Kiều Hân Thời cười cười, sớm đã có tính toán như vậy. "Không cùng chúng tôi đi chơi, em không tiếc tí nào sao?"

"Cũng bình thường" Dương Dương có chuyện quan trọng hơn phải làm, chiếu cố Nhan Hâm so với đi ra ngoài chơi hạnh phúc hơn một trăm vạn lần, cô không có gì phải cảm thấy đáng tiếc.

"Ah, tôi sao lại có thể quên em còn muốn phát huy tinh đồng nghiệp đi chiếu cố Nhan quản lí chứ." Kiều Hân Thời bỗng nhiên như tỉnh ngộ.

Dương Dương sớm đã xem thấu hành động nhằm chán kia, hừ lạnh một tiếng: "Cất, biết rõ còn cố hỏi."

"Tình trạng cơ thể Nhan quản lí thế nào?"

"Tốt lắm, vô cùng tốt." Dương Dương nói.

"Dương Dương, đừng càng lún càng sâu." Kiều Hân Thời thỉnh thoảng ra một câu làm cho Dương Dương không hiểu vì sao.

Dương Dương khó hiểu hỏi: "Chị có ý gì?"

"Nhan Hâm có thể yêu thích phụ nữ, nhưng em ấy không phải là người trong thế giới của em, em ấy đã từng kết hôn, từng có con, tôi không cho là em ấy sẽ cùng em chung một chỗ."

Dương Dương cười rộ lên, nói: "Như thế thì đã sao, em thích cô ấy, Kiều tổng là sợ em làm phiền cô ấy sao?"

"Các em đều là trợ thủ đắc lực, phụ tá đắc lực của tôi, tôi không hy vọng nhìn thấy hai người các em bởi vì chuyện tình cảm mà không thoải mái."

"Kiều tổng, chị nhầm rồi." Dương Dương thâm ý nói.

Cô tin rằng từ ban đầu Kiều Hân Thời đã hiểu lầm, Kiều Hân Thời cho rằng Nhan Hâm và cô không cùng một thế giới, thế nhưng hết lần này đến lần khác sự thật lại xảy ra trước mắt, Nhan Hâm cùng cô giống nhau, hai người cùng có cảm giác, từ linh hồn đến thân thể đều vô cùng phù hợp, không có gì thích hợp hơn việc hai người ở cùng một chỗ

Kiều Hân Thời lo lắng cũng là có đạo lý, Nhan Hâm không giải thích rõ, Dương Dương cũng sẽ không ra về thông minh mà thay Nhan Hâm ra tù, liền ủy khuất Kiều tổng yêu nước thương dân vài ngày, đợi cô theo đuổi Nhan Hâm xong sẽ thoải mái nói cho Kiều tổng, đến lúc đó nhất định phải làm cho cô ấy rớt quai hàm.

"Hai người này ở bên nhau liệu có được không?" Lúc Dương Dương cất bước, Kiều Hân Thời luôn luôn tự hỏi đề tài này, ký ức của ngày hôm qua chợt hiện lên, khi Lý Tường chồng cũ của Nhan Hâm tìm đến cô.

Lý Tường cùng cô có quan hệ thân thích, cũng bởi vì cuộc hôn nhân của Lý Tường mới khiến cho cô quen biết Nhan Hâm.

Trong trí nhớ, Lý Tường chỉ đi tìm cô ba lần, lần đầu tiên tới tìm cô là hy vọng Nhan Hâm từ chức, cậu ta muốn Nhan Hâm từ chức về nhà nội trợ, Nhan Hâm quả quyết cự tuyệt, vào lúc đó Kiều Hân Thời đứng ra ủng hộ Nhan Hâm, mà cũng là đắc tội nhà họ Lý.

Kiều Hân Thời luôn luôn hối hận, có lẽ lúc ấy mình nên khuyên Nhan Hâm trở về, hôn nhân của Nhan Hâm cùng Lý Tường cũng không đến mức đi đến điểm kết thúc.

Hết Chương 20

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Dương Mị Mị Muốn Đánh Gục Nhan Thỏ Mẹ

Editor: Lanna Nguyễn

Beta: Ddil

Không phải chỉ có cô, mọi người xung quanh Nhan Hâm, phạm là người đã gặp qua Lý Tường cùng Nhan Hâm cho dù là người xa lạ đều cảm thấy được bọn họ hẳn là phải cùng một chỗ. Người nam đẹp trai, cao lớn, phong độ, người nữ uyển chuyển hàm xúc xinh đẹp, bối cảnh gia thế giống nhau bồi dưỡng ra hai người đều có khí chất cùng ý nhị, thời điểm nhìn thấy bọn họ trong đầu chỉ có một suy nghĩ đây hẳn là một đôi do trời đất tạo nên.

Thế nhưng tài tử giai nhân lại không có cái kết thiên trường địa cửu.

Lần thứ hai là khi Nhan Hâm muốn ly hôn, Lý Tường muốn cô khuyên Nhan Hâm bỏ đi suy nghĩ đó, khi ấy Nhan Hâm tin nhiệm nhất chính là Kiều Hân Thời, quyết ý ly hôn người đầu tiên được biết chính là Kiều Hân Thời, Kiều Hân Thời thắc mắc hỏi Nhan Hâm tại sao lại muốn ly hôn, Nhan Hâm dùng ánh mắt kiên định nói với cô mình không muốn duy trì một cuộc hôn nhân không có tình yêu.

Nhan Hâm nói mình không yêu Lý Tường. Không muốn tiếp tục lừa dối bản thân.

Lý Tường ở một bên gào thét, yêu hay không có quan hệ gì, không phải cuộc hôn nhân nào cũng có tình yêu, thế nhưng bọn họ vẫn chung sống cùng nhau cả đời đó thôi.

Nhan Hâm kiên quyết tuyệt tình làm cho Lý Tường sụp đổ, cậu ta không thể giữ lại trái tim Nhan Hâm đã muốn rời đi, đến lúc rơi vào đường cùng mới đáp ứng ly hôn.

Ngày ly hôn đó có mặt Kiều Hân Thời cùng Lý Tường, Tông An còn nhỏ, nằm yên trong lòng Nhan Hâm mà ngủ, không lo không nghĩ mơ giấc mộng đẹp. Không biết đến khi mình tỉnh lại ba mẹ đã không còn ở cùng một chỗ.

Thoạt nhìn hôn nhân giữa đôi trai tài gái sắc trong một ngày mà sụp đổ, không ai có thể hiểu được nguyên nhân Nhan Hâm ly hôn, một mình nàng làm việc, chăm sóc con nhỏ, từng ngày bình đạm trôi qua.

Thế nhưng bây giờ dường như có cái gì đó đã bắt đầu thay đổi.

Lần thứ ba chính là ngày hôm qua, Lý Tường đến nhà thăm hỏi, cậu ta muốn Kiều Hân Thời thay mình chuyển lời đến Nhan Hâm, cậu ta quyết định tái hôn, muốn lấy lại quyền nuôi nấng Nhan Tông An.

Lý Tường có vợ mới, lại muốn đem Nhan Tông An về bên người. Thời điểm Lý Tường nhắc tới Nhan Hâm vẫn còn lưu lại một tia khổ sở.

Cậu ta toàn tâm yêu Nhan Hâm, yêu đến mức có thể đem tính mệnh của mình giao vào tay người nọ, nhưng nàng lại không chút do dự quay người rời đi, chỉ để lại một câu "Em không muốn lại lừa dối chính mình."

"Em có thể tự nói với em ấy." Quan thanh liêm cũng khó quản việc trong nhà, Kiều Hân Thời không nghĩ lại có lúc phải đứng giữa hai người.

Lý Tường sớm đoán được Kiều Hân Thời sẽ cự tuyệt mình.

"Tôi cũng muốn nói với cô ấy, thế nhưng cô ấy vốn còn không thèm nhìn, cô ấy không để tôi ở trong lòng thậm chí còn không đặt tôi ở trong ánh mắt. tôi không rõ ... Đến cùng là tính toán cái gì! Kiều Hân Thời, chị vẫn luôn che chở cho cô ấy, nếu không phải chị để cô ấy đi ra ngoài làm việc cô ấy cũng sẽ không...."

Kiều Hân Thời đập mạnh tay xuống bàn, đè nén tức giận trong lòng, cố gắng lấy khẩu khí vững vàng nói với cậu ta: "Nhan Hâm là một người độc lập, em ấy không phải là đồ vật của cậu, cậu đến bây giờ cũng không nhận thức được điểm ấy còn xứng nói lời yêu sao! Cậu đừng ở chỗ này diễn mấy cái vẻ mặt đấy cho tôi xem, xét về thứ bậc tôi vẫn là chị họ của cậu."

Về vai vế, Kiều Hân Thời là biểu tỷ* của Lý Tường. Kiều gia, Lý gia đều lấy gia quy trị gia, tuyệt đối không chấp nhận được loại hỗn xược này.

*biểu tỷ: chị họ bên ngoại.

Tính tình Kiều Hân Thời tốt đến mấy cũng bị Lý Tường chọc giận, phạt Di Lặc cũng có thời điểm tức giận.

Lý Tường an tĩnh lại, ngũ quan tuần tú của cậu ta bị một tầng lo lắng bao phủ.

Kiều Hân Thời nói: "Chị sẽ không lại làm người truyền lời của em đâu, em nên nói rõ ràng với em ấy. Đứng ở lập trường của Nhan Hâm mà thương lượng, chị cho rằng em không nên đoạt lấy Tòng An, em muốn có con thì để vợ của em sinh đi, cô ta không sinh thì em tìm người phụ nữ khác, Nhan Hâm chỉ một mình Tòng An, em muốn tách bọn họ ra, không phải quá mức tàn nhẫn sao."

Lý Tường mỉm cười chua xót: "Em không phải muốn cướp Tòng An đi, em muốn đoạt lại Nhan Hâm, thế nhưng, cô ấy không để cho em có cơ hội này."

"Lý Tường, các em là có duyên không phận, sớm buông tay một chút đối với các em mới đều có lợi." Phong độ của Lý Tường trước Nhan Hâm thất bại thảm hại không còn sót lại chút gì.

Tay quản lý bội tin hôm trước lần thứ hai đến công ty giải thích, thậm chí không tiếc hạ thấp điều kiện yêu cầu nhằm cứu vãn hợp tác lần này. Có tin tức nói lần này thượng cấp trực tiếp tạo áp lực, ngay cả giám đốc cũng chịu áp lực không nhỏ, cái gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười, muốn sống chỉ còn cách tìm nguyên nhân mà cứu vãn.

Từ trong đáy lòng Dương Dương thầm cảm ơn Nhan Hâm hỗ trợ, đồng thời cũng hiểu được mình thiếu Nhan Hâm một ân tình.

Một lần, hai lần không đàm phán thành công, bên này Dương Dương là cố ý làm bộ làm tịch, lần thứ ba thay đổi người phụ trách đến nói chuyện làm ăn, Trung Nhuận một lần nữa điều chỉnh, lại bày ra thành ý muốn hợp tác, Dương Dương cũng sửa lại thái độ chống đối, cùng bọn họ thương lượng nói chuyện làm ăn.

Hiệp ước ký xong Dương Dương rút cục mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, xin một khoản quỹ hoạt động, mời mọi người đến nhà hàng ăn lẩu.

Cô muốn mời Nhan Hâm một lần, vì để đáp tạ nàng lần này đã hỗ trợ, dọn trước để lại cho mình hai chỗ trống, một chỗ là cho Nhan Hâm.

Trên đường đi đến văn phòng Nhan Hâm, trong đầu Dương Dương nghĩ ra đủ loại lời mời, không muốn hành vi của mình trong mắt Nhan Hâm biến thành nịnh nọt.

"Đúng lúc tôi muốn đi tìm cô." Dương Dương vào cửa chẳng những không bị Nhan Hâm đuổi đi, ngược lại còn nhận được một câu như vậy.

Dương Dương nói: "Tôi cũng có chuyện tìm em"

Vừa khéo, hai chuyện liền ghé vào một chỗ, Nhan Hâm cười nói: "Cô nói trước hay là tôi nói trước?"

Dương Dương nghĩ đến biện pháp giải quyết, cô lấy ra hai tờ giấy, một tờ đưa cho nàng, một tờ mình cầm: "Viết ra giấy, như vậy sẽ không có mâu thuẫn nữa."

Nhan Hâm cầm lấy tờ giấy, cân nhắc một lát sau viết xuống, sau đó đưa cho Dương Dương, trong tay nàng cũng nhận lại một tờ giấy.

Tôi muốn mời cô ăn cơm.

Có rảnh thì cùng đi ăn cơm.

Hai tờ không đồng dạng nhưng nội dung lại giống nhau.

Nhan Hâm cùng Dương Dương ngẩng đầu, nhìn về phía đối phương trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, cũng nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hai người không tự giác cười rộ lên, Dương Dương nói: "Em tại sao lại muốn mời tôi ăn cơm?"

"Cám ơn cô mấy ngày nay chiếu cố, còn có Tòng An rất thích món quà nhỏ cô tặng, bé cũng thích đồ ăn cô làm." Nhan Hâm nhắc tới con mình, bị ánh sáng nhu hòa của mẫu tính bao phủ, người đã làm mẹ có chút không giống bình thường.

Dương Dương nói: "Hợp tác cùng Trung Nhuận thuận lợi hoàn thành, trung gian là nhờ em hỗ trợ. Chúng mình ngày mai đi ra ngoài ăn lẩu, em có muốn đi cùng hay không?"

Dương Dương nghĩ, chủ ý không lãng mạn như vậy mà mình cũng có thể nói ra, đủ để thuyết minh trước đó cô không suy nghĩ kỹ càng.

"Chỉ là làm ít việc còn con, hơn nữa đều là vì công ty." Nhan Hâm không hy vọng Dương Dương vẫn giữ ở trong lòng.

"Chỗ nào có lẩu ăn vậy?" Giám đốc phòng Tài vụ Tần Hoài thỉnh tai nhanh nhẹn, mới vừa vào cửa liền nắm được điểm mấu chốt, nhanh chóng xác nhận.

Chỉ cần Tần Hoài Tần đại tỷ tham dự tiến vào, chuyện chưa làm cũng biến thành sự thật, việc nhỏ thì sẽ biến thành đại sự.

Quả nhiên, sau khi Tần đại tỷ nhanh chóng thông báo cho toàn bộ chủ quản, bữa tiệc nhỏ của phòng Dương Dương nháy mắt biến thành tiệc liên hoan của toàn công ty.

Kiều Hân Thời phê chuẩn đơn xin, đáp ứng toàn bộ do công ty chi trả. Nhất thời toàn dân phấn khích điên cuồng, trước cửa công ty dán lệnh truy nã "Lão tổng tôi yêu cô", "Kiều tổng em yêu chị".

Dương Dương nhìn thấy tình huống biến thành như vậy, nụ cười dần dần biến mất, cô thầm nghĩ cùng Nhan Hâm hai người ngồi ở trong góc gần điều hòa ăn cái lẩu, không hơn, vì sao lại biến thành như vậy.

Bất quá cũng may mắn là làm rùm beng, Nhan Hâm không có lý do để từ chối, càng không thể không đi theo.

Dương Dương nói: "Lần sau em mời lại tôi, đừng quên."

Dương Dương muốn không phải chỉ là một bữa cơm, mà là một lần xâm nhập cơ hội phát triển, cô tin tưởng trước lạ sau quen, vài ba lần có thể bám dính như mật đường.

Nhan Hâm nói: "Được thôi."

Nàng không có cự tuyệt, thì nghĩa là cho Dương Dương hy vọng.

Khi thói quen trở thành tự nhiên, uống cà phê thành thói quen, Nhan Hâm phát hiện một ngày thời gian cùng Dương Dương ở chung chiếm tỉ trọng vô cùng lớn.

Dương Dương luôn không ngừng xuất hiện trước mặt nàng, làm cho nàng sinh ra phản xạ có điều kiện, vừa đứng lúc nhớ đến cô, ngay sau đó cô sẽ lập tức xuất hiện.

Cô ấy sẽ lấy đủ các loại lý do, hoặc là cảm tạ hoặc là thảo luận công việc, chiếm lấy thời gian của nàng, làm cho nàng muốn cự tuyệt cũng không có biện pháp, ai bảo Dương Dương có một ý chí sắt thép, lại có tài ăn nói giống hồ ly.

Làm xong hết công việc một ngày, Nhan Hâm đóng máy tính thu dọn mọi thứ, lẳng lặng ngồi ở trong phòng làm việc, trong căn phòng im lặng chỉ có tiếng chuyển động của kim đồng hồ, công việc của nàng là chờ đợi một công việc, chính nàng cũng không phát hiện mình đã nuôi thành thói quen chờ đợi.

Không lâu sau liền có tiếng gõ cửa, một người đẩy cửa bước vào, trên mặt mỉm cười, ý cười che kín đôi mắt xinh đẹp, cô lấy giọng điệu nhẹ nhàng hỏi "Sau khi tan tầm định đi đâu?"

Nhan Hâm mỉm cười: "Tôi không biết."

"Vừa lúc có người tặng tôi mấy vé xem phim, không bằng chúng ta. . ."

Lấy có, lại là lấy có. Dương Dương luôn có nhiều cái trùng hợp như vậy, hết lần này đến lần khác rủ Nhan Hâm đi.

Nhan Hâm nói: "Cũng được, cũng vừa đúng lúc tôi muốn xem phim điện ảnh."

Cứ như thế, liền nhất trí đồng ý.

Dương Dương ngồi trong rạp chiếu phim, một tay cầm bông ngô một tay cầm ly kem Haagen-Dazs, ánh sáng từ màn ảnh chiếu sáng khuôn mặt cô.

Lúc sáng lúc tối, Dương Dương vẫn xụ mặt, rõ ràng hơn là tức giận, bất mãn không cam lòng.

Dương Dương cảm thấy bị lừa gạt, không nghĩ tới Nhan Hâm như vậy mà lại có thể lừa cô.

Cô trùng hợp có vé xem phim, Nhan Hâm lại trùng hợp muốn xem phim điện ảnh, mà Tòng An cũng trùng hợp rảnh rỗi, sau đó ba người an vị tại rạp chiếu phim xem Kungfu Panda, Tòng An ngồi ở giữa hai người bọn họ, ngăn cách hai người ở hai bên.

Tòng An vui vẻ cùng Nhan Hâm nói chuyện về nội dung bộ phim, Dương Dương giống nuốt vào hoàng liên*, trên mặt viết rõ từ đau khổ.

*hoàng liên: một loại thuốc đông y.

Tùng An xem một hồi liên ngủ mất, Dương Dương ôm lấy Tùng An đặt trên đầu gối của mình, chiếm lấy vị trí của Tùng An.

Nhan Hâm quay đầu lại liền phát hiện người bên cạnh mình thay đổi, người này không cần nàng cúi đầu nói chuyện, nhưng lại sẽ hôn nàng.

Lần đầu tiên hôn chỉ là chạm thoáng qua, là thuộc loại không cần thận, dưới nhiệt độ cực thấp của điều hòa trong rạp chiếu phim, ma sát nhẹ cũng đủ làm nhiệt lượng tăng lên khiến hai người đều rung động không thôi.

Lần thứ hai thì là có thể, Dương Dương dùng kiên trì mềm hoá phản kháng, dần dần khiến Nhan Hâm đáp lại.

Bị kẹp giữa 2 người Tùng An cảm thấy oi bức, vận vẹo thân thể giãy dụa đứng lên, đem hai người ý loạn tình mê tỉnh lại.

Lúc tiếng nhạc phim vang lên, Nhan Hâm nghe được Dương Dương thắm thì bên tai nàng: "Liên đêm nay đi."

Đêm nay là có ý gì? Nhan Hâm muốn biết được đáp án từ Dương Dương, Dương Dương lại ôm Tùng An hết sức chăm chú nhìn màn hình lớn, biểu tình nghiêm túc miễn bàn có bao nhiêu giả dối.

Đội Nhan Hâm quay đầu nhìn lại về phía màn hình, Dương Dương lại quay đầu nhìn nàng, khoe miệng tràn đầy ý cười.

Dương Dương đối với đêm nay có mười vạn phần chờ mong.

Hết Chương 21

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dương Dương Cởi Đồ Ra Chính Là Sói

Editor: Dd11

Rượu là thứ làm cho bầu không khí trở nên huyền ảo, có thể làm cho người ta quên đi phiền muộn, cảm nhận được vui vẻ, có thể làm giảm khoảng cách giữa người với người, làm cho hai người trở nên thân mật khăng khít, giống như rượu cũng làm mối quan hệ thay đổi tốt hơn, trải qua mấy bình rượu đã gắn kết mối quan hệ giữa cô với Nhan Hâm, mà lần này y vậy cũng sẽ thay đổi cả hai người.

Trong lòng Dương Dương đã có kế hoạch chu đáo, cho nên cả ngày mặc kệ làm gì cũng đều đặc biệt tích cực.

Đôi mắt Dương Dương như thiếu nữ hoài xuân, trong veo như nước, bởi vì mong chờ mà toả sáng lấp lánh. Đơn giản mà nói, giống như một kẻ khờ có được hạnh phúc.

Nhan Hâm chờ hai người trở về nhà mình, xe dừng ở tiểu khu, một chiếc xe màu đen đỗ bên cạnh cổng lớn thu hút sự chú ý của nàng.

"là Ba..." Tùng An nhận ra chiếc xe màu đen trước.

Nhan Hâm nói với Tùng An: "Hôm nay đi chơi vui không?"

"Vui ạ." Tùng An mỉm cười giống như đoá hoa hương dương đón lấy ánh sáng từ phía mặt trời, ngày hôm nay chẳng những có người chơi cùng nhóc, còn có người mua cho nhóc gấu nhồi bông Kungfu Panda.

Tùng An đi qua đi lại giữa hai nhà. Thời điểm Nhan Hâm cùng Lý Tường ly hôn đã quyết định đôi bên đều có quyền nuôi dưỡng con, chính là không muốn Tùng An có cảm giác mất mát. Lịch trình của Tùng An là do hai người bàn bạc sắp xếp với nhau, có gì sẽ thông báo cho đối phương biết trước, tránh việc có lúc không ai chăm sóc Tùng An hoặc có lúc hai nhà cùng nhau tranh giành Tùng An.

Hôm nay Lý Tường tới sớm hơn là Nhan Hâm nghĩ, từ sớm đã chờ ở đây rồi.

Nhan Hâm để ý Dương Dương còn đang ngồi bên cạnh Tùng An, nàng quay đầu lại nói với Dương Dương: "Tôi mang Tùng An xuống xe trước, cô ở trong xe chờ tôi."

Dương Dương có thể cảm nhận được ý tứ của Nhan Hâm, nàng không muốn cho cô xuống xe gặp người kia, mặc kệ có mục đích gì, cô cũng vô điều kiện làm theo theo lời Nhan Hâm nói.

Nhan Hâm mang theo Tông An xuống xe, Lý Tường cũng xuống xe.

Anh ta là điển hình cho mẫu người thành đạt, ngoại hình đẹp nhờ gien di truyền từ bố mẹ, đi xe hơi rẻ tiền cũng bị người ta hiểu lầm thành xe giá trị trăm vạn, người mặc âu phục, lúc nào cũng duy trì được vẻ điềm đạm.

Người như vậy ở trong mắt người khác sẽ được liệt vào mẫu người hiếm có, nhưng Nhan Hâm lại cảm thấy thật xa lạ.

Người trước mắt quá mức hoàn hảo, bất kỳ người con gái nào gả cho anh ta cũng sẽ không hối hận, sẽ có được hạnh phúc cả đời, nhưng nàng lại buông tay.

Nhan Hâm nắm tay Tông An đi đến trước mặt Lý Tường, nói với anh ta: "Tường, anh không cần bớt thời gian riêng để chờ chúng em, em sẽ đưa Tông An đến."

Mỗi lần ở gần Nhan Hâm, sự bình tĩnh của Lý Tường đều mất tác dụng. Tình yêu của anh ta cùng sự không cam lòng hòa lẫn vào nhau, người trước mắt là cố tình như không cảm thấy nội tâm mâu thuẫn của anh ta.

"Anh sợ em bận." Anh ta còn muốn đem vấn đề nuôi nấng Tông An ra nói chuyện với Nhan Hâm, để xem lúc đó Nhan Hâm sẽ có phản ứng gì, anh ta thật sự tò mò.

"Tông An, về tới nhà thì nhớ gọi điện thoại cho mẹ, đừng quên mặc ấm nhé."

"Dạ." Tông An ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngày mốt mẹ tới đón con, đến lúc đó con muốn đi chơi đâu thì nhớ viết vào giấy nói cho mẹ biết." Nhan Hâm hôn lên khuôn mặt Tông An, mỗi một lần chia lìa giống như lấy dao cắt vào lòng nàng, nỗi đau này dù trải qua vạn lần cũng sẽ không hề suy giảm.

Lý Tường hỏi: "Tông An có làm ảnh hưởng tới đời sống tình cảm của em không?"

Nhan Hâm mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, em có nhiều thời gian để chăm sóc tốt cho Tông An, nhưng còn anh, sau này vợ của anh sẽ mang thai, anh hẳn không có tâm sức để chăm sóc Tông An, anh làm ơn mang Tông An trả lại em được không?"

Ánh mắt Lý Tường chợt dịu xuống, anh ta phát hiện sắc mặt Nhan Hâm có chút cảm xúc khác thường, vẻ hoạt bát như vậy trước kia khi sống cùng anh ta chưa từng xuất hiện qua.

Nàng không có chối, thì coi như đã thừa nhận rồi.

Lòng Lý Tường rối như tơ vò vội ôm lấy Tông An, giống như ôm lấy hy vọng: "Sẽ không, cho dù Tư Nghiên có con, Tông An vẫn là người anh yêu thương nhất."

Khi xe Lý Tường lướt chậm qua xe Nhan Hâm, tầm mắt của anh ta cùng Dương Dương giao nhau, sắc mặt Lý Tường hiện lên chút kinh ngạc, cũng đủ để Dương Dương nhìn thấy.

Sau khi Tông An bị mang đi, tinh thần của Nhan Hâm mất mát đi nhiều, giống như một phần thân thể của nàng bị lấy mất.

Dương Dương xung phong nhận việc nấu ăn, liền hỏi Nhan Hâm nàng thích ăn những món gì, sau đó hai người đi ra ngoài mua thức ăn.

Dương Dương có mục đích nên đi tới quầy rượu, đứng ở đó chọn rượu vang.

Cô hỏi Nhan Hâm có thích rượu đỏ không, Nhan Hâm nói vang đỏ hay vang trắng cũng đều như nhau, không có cảm giác gì hết, Dương Dương nhìn các loại rượu đủ mọi màu sắc, thề nhất định phải tìm được một chai thật ngon, không cần quan tâm tới giá cả cũng không cần quan tâm tới chất lượng chai rượu, có thể chuốc say Nhan Hâm mới chính là rượu tốt. Cô suy nghĩ chọn một loại hơi ngọt, loại rượu đỏ có tác dụng thâm tử từ.

Lúc cô bỏ chai rượu vào trong giỏ hàng, Nhan Hâm dường như đã thấy cô lộ ra răng nanh tà ác, trông rất khó coi, nhưng cũng không làm người ta chán ghét.

Món Hoa, món Tây mỗi thứ đều mua một ít, Nhan Hâm rất am hiểu làm món Hoa, Dương Dương lại ưa thích làm món Tây, hai người đều tự phát huy sở trường của mình, cố gắng dung hòa lẫn nhau.

Dương Dương không biết khi nào thì lên bờ vào trong giỏ một cây nến thơm, rõ ràng như vậy, Nhan Hâm có ngốc đến mấy cũng sẽ nhìn thấy ý đồ của Dương Dương.

Nàng chính là giả ngốc, không có trêu chọc Dương Dương về điểm này rất chu đáo, trên đường trở về, hạt giống chờ mong bắt đầu nảy mầm, nàng suy nghĩ nếu như mình thật sự không muốn, bây giờ có thể cự tuyệt cô ấy, ngay tại ngã tư đường có thể dừng xe bảo Dương Dương xuống, Dương Dương tuyệt đối sẽ không nói không được.

Nhưng nàng không có làm như vậy, nói cho cùng trong lòng nàng cũng không còn đủ bình tĩnh. thôi thì đêm nay là người tình tôi nguyện vậy.

Người trưởng thành sẽ không dùng đủ mọi loại cớ để che dấu cho hành vi của mình, ví dụ như do tuổi tác còn bồng bột, ví dụ như do xúc động, hoặc là

do tình huống bức bách. Nếu đã suy nghĩ kỹ càng thì sẽ không có bất kỳ lý do gì để hối hận.

Dương Dương ở quầy rượu đã có ý đồ rất rõ ràng, cô muốn cho lý trí Nhan Hâm chìm đắm trong rượu, làm cho Nhan Hâm buông lơ cảnh giác.

Dưới ánh nến trắng mùi xạ hương, bữa cơm này ăn thật lâu, Dương Dương cùng Nhan Hâm vui vẻ trao đổi, hai người biết nhau nhiều năm như vậy, có thể cùng một chỗ trò chuyện cũng chưa từng có đêm nào nói nhiều như thế.

Cô không coi Nhan Hâm là kẻ địch thì nhận thấy Nhan Hâm là người rất có kiến thức, sống công bằng, nàng có một cái nhìn chi tiết đối với mọi việc, không thiên vị, là người có được sự bình tĩnh hiếm hoi trong số những phụ nữ sống cảm tính.

Ánh nến nhảy lung linh lúc sáng lúc tối, rọi lên mặt người trước mắt, ánh sáng cùng hình ảnh giao hoà chuyển động, làm cho hình dáng mờ nhạt của Dương Dương dần dần rõ ràng, mà gương mặt cũng tản ra ánh sáng. Nhan Hâm chống cằm, hết sức chăm chú lắng nghe Dương Dương nói về quá khứ cô đã trải qua, Dương Dương kể chuyện rất sống động, Nhan Hâm giống như theo cô trôi dạt lợi suất.

Nhan Hâm là người rất biết lắng nghe, nàng tạo cảm hứng cho mọi người, làm cho người ta cảm thấy được nàng ở trong mắt họ là một người tồn tại độc lập so với những người khác, Dương Dương hiểu được vì sao tất cả mọi người đều không thể chán ghét Nhan Hâm, có thể gọi mình là Diệt Tuyết, nhưng phải gọi nàng là Tiểu Long Nữ, nàng xinh đẹp, làm cho ai cũng mơ ước.

Say, uống rượu liền dễ dàng say, ánh mắt Nhan Hâm nhướng lên lại díp xuống, tay chống đỡ cảm bắt đầu không có lực, nàng lộ ra dáng vẻ say rượu của mỹ nhân thật câu dẫn lòng người.

Mưu kế của Dương Dương cuối cùng cũng đã thành công, thế nhưng vào thời khắc này cô lại không biết phải làm sao.

Như nhặt được guồng bầu mà không có chỗ để xuống tay, tim đập như sấm, thậm chí đến Nhan Hâm cũng có thể nghe thấy, Dương Dương âm thầm mắng chửi mình không nên việc, một mặt nói với Nhan Hâm: "Có mệt hay không? Có muốn ngủ không?"

Mỹ nhân hiện lên ý cười nhàn nhạt, khoé môi cong lên hơi gọn sóng, Dương Dương dường như bị nàng đoạt lấy linh hồn, ngây ngốc ngắm nàng.

"Ừm, thật sự mệt mỏi." Nhan Hâm gật đầu, chậm rãi đứng dậy, Dương Dương đỡ nàng đi vào phòng ngủ, Dương Dương đã tới nơi này nhiều lần, cũng đủ cho cô quan sát cách bố trí ở nơi này, ngoại trừ phòng bếp thì nơi quen thuộc nhất của cô còn có phòng ngủ, ứng với một câu nói của người xưa, no ấm thì nghĩ đến tình dục (1).

Nhan Hâm chậm rãi ngã xuống giường, Dương Dương ngồi xuống bên cạnh nàng vén tóc dài của nàng sang bên, thì thầm với nàng "Nhan Hâm tôi thích em."

"Còn em, em có hay không rung động vì tôi?"

"Em không trả lời tôi, tôi coi như em đã đồng ý, bằng không em cũng sẽ không mời một người em không thích tiến vào đúng không?"

"Nhan Hâm em nói em không chấp nhận tôi là bởi vì tôi không thể cùng em đi hết cuộc đời này, nhưng tại sao em lại không hiểu, cuộc sống không phải là từng ngày trôi qua hay sao, hôm nay tôi cùng em ở chung một chỗ, ngày mai cũng sẽ như vậy, tháng ngày tích lũy còn không phải là cả đời."

"Chúng ta còn chưa trải qua, làm sao mà em biết tôi sẽ không ở bên em."

"Nhan Hâm, đợi ngày mai em tỉnh lại, tôi lại chào tạm biệt em, lần này em nhất định phải chấp nhận." Ngón tay Dương Dương lướt qua hai má Nhan Hâm, dừng lại trên đôi môi hồng nhuận* của nàng, đôi môi hồng nhuận giống như cánh hoa hồng kiều diễm nhất, trên mặt còn mang theo mùi rượu mê người, hấp dẫn sự chú ý của cô.

*hồng nhuận: hồng hào, tròn mọng.

Dương Dương đem nụ hôn bao phủ lấy môi nàng, chậm rãi hôn sâu, tay Nhan Hâm cũng vô thức nâng lên, ôm lấy cổ cô.

Tay chạm vào khoá kéo trên váy Nhan Hâm cũng không tiếp tục kéo xuống, lý trí cuối cùng của Dương Dương bỗng nhiên nổi dậy chắn trước mặt cô, nếu Nhan Hâm hối hận thì phải làm sao? Cô ấy có thể hay không...

Dương Dương lúng túng mất cả buổi, Nhan Hâm mở to đôi mắt mơ màng, Dương Dương rõ ràng thấy được ý cười trong đôi mắt nàng.

"Dương... còn muốn để em chờ bao lâu?" Nhan Hâm cúi đầu thẹn thùng nói.

Dương Dương nuốt nửa nghẹn thở, cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, thấp giọng đáp: "Tuân mệnh."

Nói xong, không chút do dự cởi bỏ quần áo của Nhan Hâm, dùng cơ thể gần như có thể làm tan chảy núi băng nhiệt tình hoà tan nàng.

Thân thể Nhan Hâm đang run rẩy, người đổ đầy mồ hôi, hương vị của dục vọng chính là mùi của mùa hè quen thuộc, Dương Dương chôn trong lòng ngực Nhan Hâm, giống như đã thú tham lam hôn lấy đỉnh núi tuyết trắng trước ngực.

Ngón tay Nhan Hâm bấu trên lưng trần của Dương Dương, đầu ngón tay để lại trên da thịt Dương Dương từng vết dài ửng đỏ, Dương Dương không thấy đau, ngược lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Thân thể trắng như tuyết giãn ra, vụn vụn, ba màu trắng – đỏ – đen trở thành thiên đường trong mắt Dương Dương, cô thưởng thức mỗi một tác hương vị da thịt của Nhan Hâm, cô gắng khắc sâu cảm giác này trong ký ức của cô.

Hai người không ngừng vụn vụn trên drap giường tuyết trắng, ma sát tạo ra nhiệt lượng vô hình cùng với mồ hôi nóng bỏng.

Âm thanh rên rỉ dồn dập, cánh tay đan vào nhau, thân thể giống như dây leo quấn vào một chỗ, như cành lá kề sát vào nhau.

Tay Dương Dương lướt qua lưng Nhan Hâm, tiến đến nơi giữa hai chân nàng đang khép chặt, tìm được trong bụi cỏ nụ hoa mới vừa chớm nở, vuốt ve hồi lâu đến khi ngón tay được bao phủ bởi mật ngọt nóng rực, cô không phải bởi vì vậy mà dừng lại, cô tách ra hai cánh hoa căng mọng, tiến nhập vào nơi sâu nhất, một lối đi có được sự bao dung và hoan nghênh của Nhan Hâm, âm áp cùng ướt át đó làm cho cô như lên tới thiên đường.

Nhan Hâm đè nén rên rỉ, âm thanh thân thể bị nàng giấu dưới khớp hàm. Dương Dương dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi của nàng cùng khớp hàm, để tiếng của nàng được thoát ra, đồng thời tay cũng dùng sức đi sâu vào một điểm, làm cho thân thể Nhan Hâm trở nên căng cứng, rốt cuộc cũng giải thoát thứ âm thanh tuyệt vời đó.

"Còn muốn nữa sao? Nói cho tôi biết em còn muốn bao nhiêu?"

"Dương... đủ rồi... không... dừng dừng lại..." Không ngừng để cho dục vọng dâng cao, đơn giản là Dương Dương giờ trở nên dai, trừng phạt làm cho Nhan Hâm bị lơ lửng giữa không trung, thân thể của nàng chịu đủ tra tấn, Dương Dương lại hôn lên thân thể nàng, như đổ thêm dầu vào lửa.

Lý trí Nhan Hâm bị siết chặt, nàng cắn chặt răng, chịu đựng tâm lý xấu hổ, vụn vụn thân thể chủ động khát khao được nhiều hơn.

Một người xinh đẹp như vậy lại trở nên phóng đảng, Dương Dương đem cảnh đẹp trước mắt thu hết vào trong mắt. Dương Dương cho Nhan Hâm sự "yêu" mà nàng muốn, khiến cho nàng cao giọng hét lên: "A... A... Ừm... Dương, em không được..."

"Em thật đẹp, tôi muốn biết khi em khóc thì trông sẽ như thế nào, Nhan Hâm, nói yêu tôi, nói em yêu tôi."

"Em yêu Dương." Nhan Hâm mơ mơ màng màng cũng là lúc đỡ xuống chiếc mặt nạ lý trí, nói ra lời từ trong đáy lòng.

Những lời này xuyên qua xương cốt, đào khoét da thịt, đánh trúng trái tim Dương Dương, cô ôm chặt Nhan Hâm, chôn mặt trong ngực nàng, thời điểm dục vọng thống trị cơ thể làm cô chỉ muốn khóc, ánh mắt nóng lên, yết hầu khô khốc, nhiệt lưu lại bắt đầu chuyển động trong lòng...

Chấn mền lộn xộn, gối đầu cũng không biết đi nơi nào, giống như Dương Dương đã đá bay chúng xuống giường, cô khởi động nửa người trên, nâng mặt Nhan Hâm lên hôn thật sâu vào môi nàng.

Nụ hôn này thậm chí có thể chạm đến trái tim Nhan Hâm, cướp đi toàn bộ hơi thở của nàng.

"Nhan Hâm, tôi cũng yêu em." Dương Dương nói với Nhan Hâm, cao triều giống như pháo hoa nổ tung sống động giữa không trung, toàn bộ khoảnh khắc đó đều được Dương Dương thu hết vào trong đáy mắt, cảnh tượng xinh đẹp rung động lòng người, làm cho người ta mất hồn lạc lối.

Nhan Hâm nằm trên giường lớn, đường cong cơ thể giống như bức họa thác nước tuyệt đẹp từ trên núi chảy xuống, tóc dài ướt đẫm mồ hôi dính sát trên làn da trắng nõn của nàng, mà dấu vết Dương Dương để lại trên người nàng lại như biến thành một đóa hoa thanh nhã nở rộ.

Dương Dương tôn thờ thân thể nàng bằng những nụ hôn, miệng lưỡi chạm đến da thịt nàng đều mang đến từng đợt run rẩy.

Nhan Hâm trải qua cao triều đã mềm yếu không còn sức lực, ngay cả lời cự tuyệt cũng thật nhẹ nhàng, giống như cúi đầu van xin.

"Dương Dương, đủ rồi, cho em nghỉ ngơi chút."

Nhan Hâm xinh đẹp như thế làm cho Dương Dương không thể buông bỏ, cô thấy không bao giờ đủ, nếu không đủ, tiếp tục sẽ làm vòng eo mềm yếu của Nhan Hâm rã rời, không thể động đậy. Dương Dương ngược lại còn kéo nàng dựa vào giường lớn lộn xộn, nụ hôn nóng bỏng trượt trên lưng Nhan Hâm, dừng ở mông nàng.

Tiếng của Nhan Hâm trở nên mơ hồ: "Dương Dương, ngừng, không cần đi xuống nữa, em không còn sức....."

"Người không còn sức lực chính là tôi, tôi hi vọng em vĩnh viễn cũng không quên được tôi." Cô làm cho Nhan Hâm tới cao trào vô số lần, làm cho nàng từ linh hồn đến cơ thể đều phải nhớ kỹ cô.

Người con gái tốt đẹp ở nơi đây, cô có thể liên tục hưởng thụ, chỉ cần người dụng tâm yêu thương cô, cho cô vô vàn tình yêu.

Ngón tay Dương Dương thuận lợi tiến vào khe suối ẩm ướt, để lại từng trận co rút sâu trong đáy cốc, tay Nhan Hâm nắm chặt drap giường, trong lúc thân thể căng cứng có thể cảm giác được sự tồn tại của nó, mỗi một lần xâm nhập đều làm cho nàng run rẩy hét lên, Nhan Hâm nói nàng mệt rồi, không được nữa, mặc kệ nói bao nhiêu lần Dương Dương cũng sẽ không dừng tay, cô cho Nhan Hâm chính là vô số lần hạnh phúc mà Nhan Hâm khao khát, bao phủ lấy nàng đang đắm chìm bên trong.

"Đủ rồi đủ rồi... xin Dương... em từ bỏ...." Nhan Hâm chưa bao giờ nhận quá nhiều như vậy, thân thể nàng như bong bóng đã căng đến cực hạn, đến mức chỉ cần một cái chạm cũng có thể phát nổ, thế nhưng khi cứ cuộn cuộn đến không ngừng, nàng không biết đến khi nào thì chính mình sẽ vỡ tung

thành hàng trăm mảnh nhỏ.

Giọng nàng thỏn thức, âm thanh càng lúc càng nhỏ.

Dương Dương nói: "Không có vấn đề, còn có thể tiếp tục."

"Không... sẽ không được..." Nhan Hâm tiếp lời Dương Dương như thế, Dương Dương lại càng ra sức trêu chọc, tay cô không ngừng ra vào, đồng thời hôn lên đoá hoa sung đỏ, đầu lưỡi quét một đường, thổi hơi nóng vào đó.

Nhan Hâm cảm thấy được thân thể đã không còn thuộc về mình, tại thời điểm giải thoát cuối cùng, bong bóng rút cuộc cũng phát nổ, linh hồn như mất đi sợ dây trời buộc, bay tới chín tầng mây.

Hết Chương 22

(1) Câu này trích từ trong hai câu nói của người xưa: "Bảo noãn tư thâm dục, Cơ hàn khởi đạo tâm"

Nghĩa là "No ấm thì nghĩ đến tình dục, đói rét lại sinh lòng trộm cắp."

Dài lol, hại não == tổn thời gian gấp đôi để làm mượt so với các chap thường. Nản nhất là làm mấy chương lộn lộn như này ==

Dương Dương cảm xúc, làm như kiểu ngày mai chết đến nơi, hành hạ Nhan Hâm của người ta :'(

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dương Mị Mị Phát Xuân Mãnh Liệt

Editor: Ddil

Nhan Hâm bị nóng làm tỉnh, người dán sát sau lưng giống y như lò lửa vẫn còn chưa đủ sao mà người nọ còn không ngừng đem chân kéo lên, nàng dùng chân hất xuống, người nọ lại kéo lên, giống như nàng là một bé gái không hiểu chuyện mà cô lại là một vú em rất giỏi chăm sóc người khác.

Nhan Hâm nóng nực đỏ mồ hôi khắp người, bình thường điều hoà luôn thổi khí mát lạnh thích hợp thoải mái cả người mà giờ giống như mất đi tác dụng. Nàng vươn tay bên giường mò mẫm, sờ soạng nửa ngày mới nhớ lại remote không ở bên cạnh mà ở phía bên kia.

Tay Nhan Hâm trườn qua người Dương Dương, hai mắt mở to nín thở, cố gắng tìm kiếm dấu vết remote.

Gần tới, còn chút nữa thôi.

Người dưới thân đột nhiên xoay người lại, đem nàng nằm lại bên dưới, nàng trở mắt nhìn remote ngày càng cách xa mình.

Dương Dương chôn mặt trong cổ nàng, âm thanh truyền đến thông qua gối đầu, nhừa nhựa tựa như keo hồ: "Nhan Hâm em lạnh không?"

Không lạnh, nóng muốn chết.

Nhan Hâm nhịn không được thờ dài, muốn đem người trên người nàng đẩy ra.

Nhưng mà Dương Dương lại mạnh mẽ đến nữa, cơ thể giống như côn trùng không ngừng nghi bò lên người nàng, chân trần thon dài của cô lại tiến vào giữa hai chân mà cọ vào vùng tư mật mẫn cảm của nàng.

Cái tay dưới chân lại tiếp tục hoạt động, bò lên thắt lưng mỗi muốn chết của Nhan Hâm cùng mông của nàng.

Ký ức điên cuồng hôm qua bị đánh thức, một màn đó lại hiện lên trước mắt, cơ thể mỗi một đến chết lặng lại muốn có cảm giác, nhiệt lưu bắt đầu khởi động, giống như theo cơ thể tràn xuống bên dưới drap giường.

Miệng quá độ sẽ chết, Dương Dương là muốn giết chết nàng sao?

Nhan Hâm nói: "Thật sự đủ rồi... Dương Dương, em nói Dương dừng lại đi."

Dương Dương cắn vào xương quai xanh của nàng nói: "Em nhất định rất lạnh, đừng lo, tôi lập tức làm cho em nóng lên."

Có ma mới cảm thấy lạnh, nàng bây giờ nóng muốn đột quy luôn rồi. Dương Dương chính là tìm một cái cơ quang minh chính đại để tấn công tiếp.

"Ừm. Em không cần..." Môi của Nhan Hâm lần nữa bị chặn lại, cả tiếng thở hổn hển cũng bị Dương Dương nuốt lấy.

Đầu lưỡi của Dương Dương quấn lấy môi nàng, lúc mút lúc lại cắn nhẹ, làm cho hai người dính chặt không thôi.

Cảm giác đến đây, cực tuyệt đã trở thành nhiệm vụ khó nhằn.

Dương Dương lại như trước nhanh chóng tiến trong thế giới của nàng, da thịt ẩm áp như một tầng sóng cuộn cuộn đánh úp lại, nuốt lấy cô, kéo cô vào nơi sâu thẳm nóng bỏng.

Nàng giống như hoa nở rộ tung bùng, nước xuân tràn trề.

Nhan Hâm nâng lên thất lưng mềm yếu, rên rỉ theo đó.

Thân thể Nhan Hâm đã mẫn cảm đến mức tận cùng, Dương Dương nhẹ nhàng chậm rãi dùng lưỡi nhấm nháp, một bên ngậm lấy đỉnh trái cây sung đỏ, từng đợt tê dại làm cho Nhan Hâm nhũn mảy, ngón chân co quắp lại một chỗ.

"Ừm... Ừ... A..." Ngón tay Nhan Hâm bấu trên lưng Dương Dương để lại thêm những dấu vết mới. Nàng liếm khoé môi khô khốc, đầu lưỡi vô thức liếm trúng môi Dương Dương, lại giống như cá mắc vào lưới, bị Dương Dương bắt được.

"Hiện tại không lạnh nữa, đúng hay không?" Giọng điệu nói chuyện dấu không được đặc ý..

Đồng hồ sinh học của Nhan Hâm tự nhắc nhở nàng, nếu không chấm dứt trận hỗn chiến này thì hai người nhất định phải đối mặt với kết quả đi làm muộn, muộn là việc nhỏ, giải thích chuyện hai người cùng nhau đến muộn như thế nào mới chính là sự tình làm cho hai người đau đầu. Nếu hai người bọn họ không hẹn mà cùng muộn, người trong công ty sẽ nghĩ gì?

"Nhanh lên, Dương Dương nhanh lên." Nhan Hâm cầu Dương Dương.

Dương Dương cho là Nhan Hâm yêu cầu khẩn cấp, vì thế vui vẻ nghe theo mệnh lệnh, cơ thể bò xuống dưới, chần không ngừng nhấp nhô sau dừng lại, Nhan Hâm nắm lấy mái tóc dài của Dương Dương, vì đột nhiên bị kích thích mà hít sâu một hơi.

Nhan Hâm vẫn không ngừng run rẩy, hai chân co rồi lại duỗi thẳng, trong bụng như có ma quỷ hút sạch không khí, làm cho người nàng không còn hơi sức, nàng run rẩy, bụng dưới truyền đến run rẩy lại càng thêm mãnh liệt, lý trí của nàng vốn không thể kháng cự lại thứ dục vọng này.

Rốt cuộc khi nàng tỉnh táo lại mới ý thức được bản thân đã lên đỉnh, bụng vẫn còn co thắt, cả người run rẩy không ngừng, vừa mệt lại vừa rất thoải mái.

Dương Dương chui từ trong chăn ra, đem bờ môi nóng ướt hôn lên môi nàng, đầu lưỡi tham lam tiến vào nơi sâu nhất, đem hương vị nồng đậm dâng đến trong miệng nàng.

Nhan Hâm dùng hết sức lực đẩy cô ra, thẹn quá hóa giận nhìn cô: "Dương Dương, Dương... Dương không thấy dơ bẩn à!"

Hương vị ấy vẫn lan tràn trên đầu lưỡi nàng, giống như khắc sâu ký ức vào trong đầu nàng, làm cho nàng vĩnh viễn cũng không thể nào quên.

Dương Dương ôm lấy chăn, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn nói: "Chỗ nào của em cũng đẹp, một chút cũng không dơ bẩn."

Nhan Hâm chỉ muốn hét lên: "Lần sau không được làm như vậy."

"Ồ, lần sau thì để lần sau nói." Dương Dương ngáp một cái thật lớn, nói "Hay là hôm nay chúng ta xin phép nghỉ đi?"

"Em muốn đi làm."

"Em có thể dậy nổi sao?" Dương Dương mỉm cười nhìn Nhan Hâm cố gắng từ trên giường đứng lên, nỡ nhân một môi từ đầu đến chân tăn ra mùi vị phong tình, nhìn vào lưng và mông của nàng trong đầu liền tự động hiện lên cảnh đẹp, nàng ở dưới thân mình vịn vẹo cơ thể, drap giường bị nàng co quây mà trở nên lộn xộn, mồ hôi trong suốt mơ hồ chảy trên da thịt nàng, như những giọt sương đọng trên hoa sen.

"Như lang như hổ mười năm gặp một a." Dương Dương cười lầm bầm lầu bầu.

Quả nhiên như lời Dương Dương nói, Nhan Hâm phát hiện mình không được.

Hai chân mềm yếu như mất đi xương cốt, không có cách nào chống đỡ sức nặng của cơ thể, mỗi một bước đi lại cảm giác được sự ma xát giữa hai chân...

Nhan Hâm thu dọn quần áo mang đến trước mặt Dương Dương nói: "Rời giường đi làm."

"Nhan, buổi tối đẹp dễ như vậy không thể có một buổi sáng tốt đẹp luôn hay sao?"

Bữa sáng không có món ngon, không có ẩn ý đưa tình, chỉ có mệnh lệnh của nữ vương.

Nhan Hâm chẳng lẽ không lưu luyến một chút nào sao?

Nhan Hâm nói "Ban ngày là thuộc về công việc."

"Công và tư rõ ràng, tôi biết đây là nguyên tắc của em, tôi đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Dương Dương giơ tay lên, cúi chào giống như đội viên đội thiếu niên tiền phong.

Dương Dương như một người hưng phấn quá mức, như một con chuột ăn uống no đủ, từ trong hang ổ chui ra.

Nụ cười trên mặt không chỉ khó coi, mà còn rất chướng mắt.

Nhan Hâm không quên dặn một câu: "Em không nghĩ sẽ công khai mối quan hệ của chúng ta ở trong công ty, hy vọng chúng ta cùng nhau giữ bí mật được không?"

Lần đầu tiên Nhan Hâm thừa nhận quan hệ của hai người, Dương Dương thật vui khi nghe nàng nói như vậy. Hơn nữa, Dương Dương cho rằng cũng nên giữ bí mật, bởi vì trong công ty thích Nhan Hâm không chỉ có một mình cô, cô không muốn rước thêm nhiều rắc rối, mang đến nguy cơ cho quan hệ của hai người.

Cô hôn khoé môi Nhan Hâm nói: "Được rồi, ở nơi đó tôi hoàn toàn nghe em, đi nơi khác em nghe tôi là được, như vậy công bằng rồi chứ?"

Việc nhỏ thì nghe Nhan Hâm, việc lớn như chuyện giường chiếu thì nghe Dương Dương.

Dương Dương nhận được cái liếc mắt xem thường từ Nhan Hâm, vui tươi hơn hờ đón lấy, khi mỹ nhân xem thường cũng xinh đẹp nữa.

Người bị bao phủ bởi tình yêu nhìn cái gì cũng đều thấy tốt đẹp.

Nhan Hâm trầm nghĩ, Dương Dương thật là đặc ý quá mức, cho cô một chút cảnh xuân cô liền xán lạn như mùa xuân đến rồi. Cô có phải hay không quên lần đầu tiên của hai người là ai yêu cầu ai, ai ham muốn không ngừng...

Nhan Hâm bao lâu nay thanh tâm quả dục từ sau khi gặp Dương Dương thì không còn sót lại một chút gì, nàng quyết định lần sau sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho Dương Dương, không để cho cái đuôi sau mông cô ấy nhô lên trời.

"Chào buổi sáng." Tâm trạng Dương Dương tốt lắm cho cô duy trì mỉm cười cả ngày, đi vào công ty không ngừng chào hỏi, từ dưới lầu chưa quen, đến lễ tân trước cửa, cả toàn bộ già trẻ lớn bé trong công ty, cô cũng đều chào hỏi và mỉm cười vô điều kiện.

"Buổi sáng tốt lành." Ngành nhân sự nhìn thấy quản lý xinh đẹp cười tươi như hoa, không cần biết theo góc độ thị giác hay góc độ thính giác, đều cảm thấy sự tình là cảnh đẹp ý vui.

Dương Dương cười khanh khách đi qua, giống như có gió dưới lòng bàn chân, cả người như được nâng lên lướt trên không trung.

Lý Khê Du ở văn phòng đón tiếp cô, Dương Dương vươn ngón tay thon dài đùa giỡn khuôn mặt trắng nõn của cô, nói: "Làn da của Tiểu Du thật đẹp, tuổi trẻ thật tốt, muốn quý trọng thời gian tốt đẹp, mau tìm đối tượng."

A. Lý Khê Du bị cô đùa giỡn xong rồi còn không biết, ngược lại còn ngây ngô ngẩn người.

Đội Dương Dương vào cửa, ánh mắt Lý Khê Du cùng mọi người trao đổi rất nhanh.

Mùa xuân của quản lý đến rồi.

Không phải mùa xuân, là giữa mùa hè rạo rực nha.

Là căng tràn sức sống a, quản lý, chị không phải đang phát xuân chứ?

Theo thông tin nội bộ từ trong văn phòng tuần ra, Dương quản lý bình thường chán ghét nhất duyệt kế hoạch công tác, giờ đây đang vừa làm vừa ca hát.

Lý Khê Du sờ sờ mặt mình, thầm ghen tị, cô nghĩ không biết bao giờ mùa xuân của mình mới đến đây?

Hết Chương 23

Cuối cùng cũng xong 2 màn lẫn lộn, quá mệt ==

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Biến Sếp Thành Người Của Mình

Editor: Ddil

Dương Dương và Nhan Hâm đang ở trong giai đoạn tuần trăng mật, ngoại trừ trong lúc làm việc hai người phải giả bộ như không có quan hệ với nhau, thì phần lớn thời gian còn lại hai người luôn luôn gắn bó với nhau, giống như cao nầu chín lâu năm, muốn xé cũng xé không ra.

Dương Dương muốn nhốt chặt Nhan Hâm trong lòng mình, đến ba mươi mấy tuổi mới phát hiện thì ra mình có thể yêu một người si mê điên cuồng đến như vậy, buổi tối Dương Dương ngay cả nằm mơ cũng nhoén miệng cười, cười xong rồi thì ôm người bên cạnh ngủ tiếp.

Cuộc sống bị người ta chiếm trọn, mỗi một phút giây đều phải đối mặt với Dương Dương, Nhan Hâm vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được chuyện này, Dương Dương tấn công quá nhanh, không cho nàng thời gian do dự, cũng chẳng đợi nàng kịp thích ứng thì cô đã chạy tới trước mặt nàng.

Đôi khi Nhan Hâm muốn nhắc nhở Dương Dương chú ý một chút, không nên đem tình cảm tiêu xài hoang phí như thế, tế thủy trường lưu mới là căn bản*.

*tế thủy trường lưu: tuổi nhỏ nhưng chấy dài, câu trên ý nói cần một tình yêu không chớp nhoáng, dần dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút, âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Kiều tổng đi công tác, Dương Dương phụ trách mạng hành lý và đưa cô ấy ra sân bay, ở trên xe, ánh mắt của Kiêu tổng nhiều lần lướt trên người Dương Dương, chỉ cần bị Kiêu tổng xem vài lần thì nhất định sẽ mang thai, cho nên khi Kiêu tổng nhìn cô một lần nữa thì Dương Dương đành phải lên tiếng: "Kiêu tổng, chị còn nhìn em một lần nữa là em thu phí nha."

"Em là người của tôi, còn so đo cái gì nữa. Em xinh đẹp như vậy, nhìn một chút cũng không được sao?"

"Em đương nhiên sẵn lòng cho chị nhìn, nhưng hiện tại em là hoa đã có chủ, không nghĩ để đậu hũ cho chị ăn hết chất."

"Ài?"

"Chị đoán đi." Dương Dương cười thầm.....

Trong đầu Kiêu Hân Thời chỉ xuất hiện đúng tên của một người, không có ai khác.

"Thật là giám đốc Nhan."

Lời nói của Kiêu Hân Thời không phải kích động cũng không phải kinh ngạc mà là thần nhiên cùng với buồn rầu, làm cho Dương Dương cảm thấy cô ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện hai người ở bên nhau.

Dương Dương không nghĩ tới phản ứng của Kiêu Hân Thời sẽ như thế này.

"Kiêu tổng, chị cảm thấy chúng em không nên ở cùng nhau sao?"

Kiêu Hân Thời nghĩ đến vấn đề này liền đau đầu vô cùng, cô chau mày, nếu không phải trước mặt là Dương Dương, cô vốn không muốn nghĩ tới những chuyện phiền toái thế này, ai vui vẻ yêu ai thì cứ yêu đi, liên quan gì với cô đâu, nhưng tại sao ba người lại cố tình tạo thành một cái vòng tròn bao vây cô như vậy.

Kiêu Hân Thời như vừa trải qua một hồi đấu tranh mới một không chịu nổi, cô tựa người lên ghế nhẹ nhàng nói: "Nhan Hâm đã kết hôn."

"Em biết."

"Người kia của em ấy là em họ của tôi."

"....." Dương Dương nhìn người trong kính chiếu hậu, thật lâu không có mở miệng nói chuyện.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Lý Khê Du đẩy cửa bước vào, cô đi tới trước bàn làm việc của Dương Dương đợi cô ấy hoàn thành hết công việc đang có trong tay.

Mới đến làm vị trí này được vài ngày, nhưng đối với tính tình của Dương Dương thì Lý Khê Du cũng coi như hiểu rõ, trong công việc Dương Dương thật sự nghiêm túc giống như nhà độc tài, không cho phép ai quấy rầy cô, phải đợi cho đến khi cô chịu ngược lên.

15 phút đồng hồ trôi qua, rốt cuộc Dương Dương cũng đã xong hết việc trong tay.

Cô hỏi Lý Khê Du: "Có việc gì?"

Lý Khê Du đưa một bản báo cáo, nói: "Đơn xin nhận làm việc chính thức ạ."

"Thời gian trôi qua nhanh thật, em tới công ty cũng đã hơn hai tháng, ở trong công có quen không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Lý Khê Du ra sức lắc đầu, "Em cực kỳ thích bầu không khí làm việc ở công ty, hơn nữa giám đốc Dương là một người tốt, được làm việc dưới quyền của giám đốc Dương là vinh hạnh của em."

"Miệng thật ngọt. Cần thận mắc bệnh tiểu đường." Dương Dương mỉm cười lắc đầu, cô xem profile của Lý Khê Du, bất thành linh buông ra một câu: "Kiều tổng nói chị ấy rất đánh giá cao em, muốn giữ em ở bên cạnh chị ấy, đối với chuyện này, em thấy sao?"

Lý Khê Du giống như rất ngạc nhiên, hai mắt thật sự mở to lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Kiều Tổng thật sự nói như vậy à?" Cô thắc mắc hỏi, trên gương mặt cô lộ rõ xuất hiện niềm vui sướng.

Dương Dương liền mỉm cười rạng rỡ, nói: "Đương nhiên... là gat em đó, Tiểu Du, tôi ở đây là muốn nhắc nhở em, trong công ty có câu, em là người của Sếp, nhưng Sếp lại không phải là người của em."

"Biến Sếp thành người của em không tốt sao ạ." Tiếng Lý Khê Du nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, Dương Dương bắt đúng chuyện từng chút từng chút một, không khỏi nhìn Lý Khê Du bằng một cặp mắt khác xưa.

Trong quá trình thực tập của mình, Lý Khê Du được đánh giá khá cao, mặt khác đôi lúc thấy Lý Khê Du viết rất nhiều thứ, đều là những điều Lý Khê Du đã quan sát được. Cuối cùng Dương Dương cũng ký tên xuống, sau đó đưa lại bảng đánh giá cho Lý Khê Du. Dương Dương đứng lên, đồng thời đưa tay đến trước mặt Lý Khê Du, nói: "Hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Cảm ơn giám đốc Dương." Lý Khê Du cảm động bắt tay cô.

"Hâm Hâm" Từ hành lang bên kia truyền đến một tiếng gọi hào hứng, thu hút sự chú ý của người khác, Dương Dương bước nhanh trên đôi giày cao gót đi tới, đồ công sở vấy bẩn bó sát mỏng, khi đi đầu gối thẳng tắp, khí chất ngự ty từ bên trong mà toát ra bên ngoài.

Nhưng cái đó không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là cô kêu tên người kia rất thân thiết.

Người có tên tương tự như cái tên phát ra từ miệng Dương Dương cũng chính là Nhan Hâm – người đang đứng trước cửa thang máy, mà Nhan Hâm thì không may may có phản ứng, giống như không hề nghe thấy gì, hết sức chăm chú nhìn con số trên thang máy đang nhảy xuống.

Rốt cuộc tới tầng của nàng, Nhan Hâm bước vào thang máy trước, Dương Dương theo sau, đợi Dương Dương đi vào rồi, Nhan Hâm liền ấn nút đóng cửa thang máy, đồng thời hướng ra những người đang chờ thang máy ở ngoài ấy nói: "Thật ngại quá."

Theo ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, cửa thang máy từ từ khép lại.

Trong không gian riêng tư, Dương Dương ngửi được mùi hương tươi mát trên người Nhan Hâm, trong lòng có chút xúc động.

Nhan Hâm khó mà không giận Dương Dương đang ở trước mặt, nàng nheo mắt lại, nói với Dương Dương: "Giám đốc Dương, cô đi làm nhiều năm như vậy, hẳn có thể phân rõ giới hạn giữa công việc và cuộc sống riêng tư, sau này đừng gọi tôi như vậy ở nơi công cộng. Đồng nghiệp quá quen với chúng ta, biết chúng ta vốn không có thân thiết như vậy."

"Giám đốc Nhan nói điều này, tôi mới chợt nhớ là khi này mình gọi tên theo thói quen, là tôi nhất thời quên mất, thỉnh giám đốc Nhan tha thứ." Dương Dương nở nụ cười, đồng thời dùng lời nói vui đùa để xoa dịu cơn giận của Nhan Hâm.

"Khi nào thì chúng ta mới có thể không cần để ý tới người khác nghĩ như thế nào?" Dương Dương hỏi Nhan Hâm.

"Không biết, nhưng trước mắt, tôi cùng giám đốc Dương không cần quá thân thiết. Mong cô nhớ kỹ." Giám đốc Nhan đưa lưng về phía Dương Dương nói.

Hai người chính là một phần bò bít tết chỉ chín ba phần, chưa chín, một chút cũng chưa chín, buổi tối căn bản không cùng về nhà ăn cơm, không cùng nhau tắm, không cùng nhau lăn lộn trên một chiếc giường, Dương Dương không biết mùi mồ hôi trên cơ thể Nhan Hâm có hương vị gì, Nhan Hâm cũng không biết thời điểm động tình thì Dương Dương sẽ trở nên nóng bỏng và ham muốn như thế nào.

Dương Dương không biết từ lúc nào đã dán sát sau lưng Nhan Hâm, Nhan Hâm xoay người giận dữ nhìn cô, thấp giọng nói: "Nghiêm túc dùm cái, cũng không nhìn xem đây là đâu sao, là nơi công cộng đó."

"Được thôi, cái này tôi nghe lời em, em nợ tôi một lần."

"Tôi nợ cô một lần hồi nào...." Bất ngờ như vậy làm Nhan Hâm nhất thời nghĩ không ra chuyện gì, Dương Dương giống như mang trên lưng con mèo chiến lợi phẩm, nhẹ nhàng từng bước ra khỏi thang máy, Nhan Hâm đuổi theo phía sau cô, đuổi tới chỉ để cô hỏi cho ra lẽ.

Nợ thể xác trả thể xác*, Dương Dương trong lúc ăn cơm ném cho nàng một câu như vậy.

*肉债肉偿: chả biết Hâm Hâm nợ Dương Dương thể xác hồi nào, nhìn chung là kiếm chuyện lợi dụng đi.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Thời gian Tòng An ở nhà họ Lý ngày càng dài, theo như cách nói của Tòng An, thì Lý Tường đưa cô bé tới nhà Tư Nghiên, là muốn cho cô bé và Tư Nghiên ở chung với nhau.

Lý Tường nói anh ta và Sở Tư Nghiên quen nhau sau khi ly hôn với Nhan Hâm, nhưng ở trong lòng Nhan Hâm hiểu được, ở thời điểm hôn nhân đi vào bế tắc, Lý Tường đã quen Sở Tư Nghiên rồi. Lúc ấy Nhan Hâm vẫn còn là vợ của Lý Tường, nhưng lại không tức giận hay đau lòng như mong đợi.

Nàng đã tự mình kiểm điểm vấn đề này trên người mình, nàng không có vì sự phản bội của Lý Tường mà sinh ra tức giận, là bởi trong lòng không có một chút tình yêu.

Tình yêu nên tuyệt đối trần ngập dục vọng chiếm hữu, tình yêu vị tha là không tưởng ở đời.

Sau khi Nhan Hâm cùng Lý Tường ly hôn, nàng vẫn mong Tư Nghiên ở bên Lý Tường sẽ được tán thành, tuy rằng theo một nghĩa nào đó, Sở Tư Nghiên là người thứ ba trong mối quan hệ của hai người, nhưng Nhan Hâm không những không giận cô ấy, ngược lại còn rất thông cảm với cô ấy.

Người con gái vị tha thật sự rất vĩ đại, nhưng nếu lòng vị tha đó lại dành cho một người đàn ông không biết quý trọng thì đúng là bi kịch.

Sở Tư Nghiên với Nhan Hâm vừa giống nhau lại vừa không giống. Nhan Hâm nhớ rõ có một lần hai người gạt Lý Tường gặp mặt riêng với nhau, trong một quán trà yên tĩnh, Sở Tư Nghiên ngồi đối diện nàng, hình dáng của cô ấy làm Nhan Hâm cảm thấy rất quen thuộc, cứ như mỗi lần soi gương nhìn thấy khuôn mặt mình trong đó, nhưng thời điểm Sở Tư Nghiên bắt đầu nói chuyện, Nhan Hâm lại cảm thấy được không hề giống, một chút cũng không giống, hoàn toàn là hai người xa lạ.

Sở Tư Nghiên là một mẫu phụ nữ lương thiện, nhẫn nại, có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, am hiểu lòng người, tình yêu của cô ấy là âm thầm và hỗ trợ, theo sau người đàn ông của mình như hình với bóng.

Cô ấy là người nhu nhược, Nhan Hâm không cảm thấy mình giống như hoa Đắng Tiêu cần dựa dẫm vào Lý Tường. Hai người không giống một chút nào.

*Hoa Đắng Tiêu: loài hoa thích ẩm áp – câu trên chắc ý nói là người như loài hoa này là người luôn cần được bảo hộ, dựa dẫm vào người khác, đại loại theo mình hiểu là vậy.

Hôn lễ của Sở Tư Nghiên và Lý Tường sắp tới, mẹ của Lý Tường cũng có tới tìm nàng cùng nàng nói qua chuyện này, nói thật, mẹ chồng trước đối với Nhan Hâm không tệ, chỉ là quan niệm của hai người khác nhau không thể hòa hợp, mẹ chồng hi vọng nàng từ chức, ở nhà chăm con, trợ giúp cho chồng, nàng đối với sự sắp xếp này nhất quyết nói không, quyết định đi ra ngoài làm việc.

Từ đó về sau thái độ của mẹ chồng đối với nàng cũng không còn mặn mà như lúc mới đầu, ngược lại Sở Tư Nghiên lại rất ngoan ngoãn nghe lời lấy lòng bà.

Lý gia cần một người vợ tốt, chứ không phải một người phụ nữ có tên là Nhan Hâm.

Ký ức của Nhan Hâm lùa về, nhớ lại mấy năm hôn nhân trước đây, ký ức vẫn còn khắc sâu trong nàng, bởi vì vào thời điểm quyết định đó làm cho thế giới của nàng sụp đổ, người nhà thì không thấu hiểu, chồng lại rất giận dữ, còn có tiếng khóc của con làm cho nàng khó mà quên được, nhưng nàng lại không hề hối hận.

Nàng không muốn phải lừa mình dối người, rõ ràng là không thương cũng không cần giả bộ nữa, tự an ủi chính mình người không có tình yêu cũng vẫn có thể tồn tại.

Cho tới lúc thật sự nếm trải được hương vị của tình yêu, Nhan Hâm tin rằng quyết định ban đầu của mình là đúng.

Mẹ ở trước mắt cô bé, nhưng tâm hồn lại bay đi nơi khác, Tòng An lôi kéo vạt áo của Nhan Hâm: "Dì Tư Nghiên nói nàng đi muốn dẫn con đi nước ngoài."

"Dì muốn mang con đi đâu chơi sao?" Nhan Hâm không đặc biệt để tâm.

Tòng An chu miệng phụng phịu, nói "Không phải ạ, dì nói muốn sống luôn ở nước ngoài."

"Cái gì? Dì nói với con như vậy sao?" Nhan Hâm thả tin là Tòng An hiểu sai ý, còn nếu như là thật, vậy có nghĩa là Lý Tường muốn cướp đi con đang ở bên cạnh nàng.

"Mẹ, mẹ có còn cần con không?" Tòng An lắc lắc vạt áo Nhan Hâm, vẻ mặt đáng thương.

Nhan Hâm nói: "Sao mẹ lại không cần con, mẹ chỉ muốn giấu Tòng An vào trong túi áo, đi đâu cũng sẽ mang theo."

Chuyện này làm cho đầu óc Nhan Hâm không yên, nàng muốn gặp gặp mặt Lý Tường để nhận được câu trả lời từ anh ta, nếu Lý Tường không có ý định như vậy, nàng coi như tự mình đa nghi, còn nếu anh ta nghĩ như vậy, vậy nàng..

Nàng không biết phải làm sao bây giờ.

Khoảng thời gian gần đây, Nhan Hâm luôn thất thần, có những thời điểm bất tri bất giác tâm hồn như đi lạc vào cõi thần tiên xa xăm.

Dương Dương thầm nghĩ trong lòng nàng nhất định cất giấu chuyện gì đó.

Cô với Nhan Hâm đâu phải người xa lạ, Nhan Hâm vẫn không chịu chiu sê, nói ra phiền não cho cô biết, cho nên Dương Dương vẫn là đang suy nghĩ tìm cách.

"Có chuyện gì, tôi có thể giúp em được không?" Dương Dương tìm Nhan Hâm, quyết tâm lấy được câu trả lời từ nàng.

Nhan Hâm đã suy nghĩ biện pháp giải quyết mấy ngày qua, trong lòng ngày càng căng thẳng, càng ngày càng không rõ ngọn nguồn, nàng mơ hồ có linh tính, Lý Tường là thật muốn cướp Tòng An ra khỏi nàng.

Dương Dương ngồi xuống trước mặt nàng không có ý rời đi, Nhan Hâm thở dài một tiếng, tay vuốt qua trán, vén tóc mái lên, nói "Bây giờ em đang rất rối, Dương có thể để em yên tĩnh một chút không?"

"Được, chừng nào em muốn nói thì kêu tôi, tôi lúc nào cũng sẵn sàng làm thùng rác cho em." Dương Dương khẳng khái cùng hào phóng đem cô cho Nhan Hâm tùy ý sử dụng, cô cầm lấy tạp chí ngồi xem ở một bên, một chút cũng không rời Nhan Hâm, làm cho Nhan Hâm kinh ngạc, Dương Dương sẽ chờ cho đến khi Nhan Hâm chịu mở miệng, bằng lòng nói ra muện phiền trong lòng nàng.

Sau một hồi, muốn kiềm chế nhưng uất ức càng lúc càng mạnh mẽ, Nhan Hâm không cần phải cố gắng đi tìm chi nữa, mà chính là đã tìm được Dương Dương đang ngồi ở bên cạnh nàng rồi, Dương Dương đợi ở đây chính là để mọi lúc mọi nơi đều có thể làm thùng rác cho cô.

Nhan Hâm nhẹ nhàng gọi tên cô: "Dương Dương..."

"Ở đây. Bây giờ em muốn nói sao?" Dương Dương ngay lập tức trượt từ ghế dựa đến trước mặt Nhan Hâm, Nhan Hâm nắm tay cô và nói: "Em hiện là đang lo lắng cho Tòng An."

"Trẻ con đều là hiếu động đáng yêu giống nhau, em có cái gì phải lo lắng chứ?"

"Lý Tường muốn đưa con em ra nước ngoài. Trong khoảng thời gian này Lý Tường có rất nhiều hành vi khác thường, làm cho em cảm thấy được anh ta đang tính toán chuyện gì, thế nhưng trăm lần vạn lần em cũng không ngờ anh ta muốn mang con em đi."

Dương Dương nghĩ đến phải xa rời Tòng An đáng yêu, cũng sinh ra luyến tiếc, nhưng quan trọng nhất là cô sợ Nhan Hâm khó chấp nhận.

Cô nói: "Em có cùng chồng trước của em nói qua chuyện này chưa? Là anh ta nói muốn mang con đi hay là do tự em nghĩ thế."

"Em.. Em hi vọng đây là do em suy nghĩ lung tung." Nhan Hâm hoàn toàn rối loạn, là mẫu người bình tĩnh nhưng đối diện với tình huống này nàng cũng không thể bình tĩnh nổi.

Dương Dương cầm tay nàng, ở bên cạnh an ủi nàng, tận đáy lòng Nhan Hâm cảm thấy có cô ở bên cạnh mình thật tốt. Ít nhất vào thời điểm mình sắp ngã xuống sẽ có người đem mình nâng dậy.

Hết Chương 24

Dương Dương lúc cần cũng rất tâm lý ^^ Dương Dương là cái thùng rác xinh đẹp ah~

Mặc dù danh xưng của Trung Quốc chỉ có wo – ni, nhưng dựa trên ngữ cảnh và cách xưng hô ở đất nước chúng ta, cho nên Nhan Hâm vẫn xưng tôi – cô với Dương Dương khi ở công ty chứ không có thay đổi như khi hai người ở riêng ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Giấu Dương Mị Mị Trong Tủ Quần Áo

Editor: Ddil

Cảm tình thân thiết không phải là hai người sẽ sống chung sao? Dương Dương đem sự nhiệt tình cùng thân thể của mình kính dâng cho Nhan Hâm, mà cô cũng chiếm được hồi đáp tương tự ở nơi Nhan Hâm, khoảng thời gian hai người ở cùng một chỗ thật tốt đẹp, in sâu trong trí nhớ của Dương Dương.

Mỗi đêm, hai người giống như đứa trẻ chưa từng được tiếp xúc với tình yêu cho nên đem hết toàn lực mà yêu, mỗi ngày ở cùng một chỗ hai người cũng không ngừng khám phá lẫn nhau, dùng tình yêu để giải mã đối phương.

Dương Dương hận không thể dọn nhà mình đến đây, cùng Nhan Hâm sớm chiều ở chung tốt đẹp, Nhan Hâm trước sau vẫn luôn duy trì không gian độc

lập của riêng nàng, cho phép Dương Dương đến ở tạm trong nhà nàng nhưng lại không cho phép cô dọn hẳn qua luôn.

"Dương không thấy là quá nhanh sao? Hơn nữa em vẫn chưa sẵn sàng để sống chung với Dương." Nhan Hâm nói.

"Không sao, tôi có thể cho em từ từ quen dần với sự tồn tại của tôi, một ngày lại một ngày tích lũy dần đến lúc đó em sẽ không bỏ tôi được." Dương Dương vô cùng có niềm tin đối với chính mình. Kháng chiến chống Nhật kéo dài tám năm, Vương Bảo Xuyên (1) cũng phải chịu khổ cực suốt mười tám năm, căn cứ vào vô số tấm gương người đi trước mà nói, Dương Dương hiểu được muốn làm chuyện lớn thì nhất định phải nhẫn nại.

Nhan Hâm di chuyển vị trí của mình, thoát ra khỏi sự trói buộc của Nhan Hâm đang sắp bóp nghẹt nàng, đuổi người ở phía bên kia giường lớn.

Tình cảm của nàng đối với Dương Dương thật sự không có nửa phần giả dối, nhưng mà nàng vẫn không thể từ bỏ sự tự do, nếu một ngày nàng cho rằng Dương Dương còn hơn cả tự do, thì lúc đó nàng sẽ lựa chọn cùng chung sống với Dương Dương, nhưng không phải bây giờ.

Dương Dương có thói quen nằm sấp ngủ, hai tay ôm gối đầu, mặt nghiêng về hướng Nhan Hâm. Không chớp mắt nhìn Nhan Hâm.

"Còn không ngủ?" Ánh mắt Dương Dương nóng rực như mời gọi người không thể bỏ qua, Nhan Hâm muốn ngủ, lại bị cô làm cho ngủ không được.

Dương Dương vươn tay, đầu ngón tay lướt qua xương quai xanh của Nhan Hâm và cổ của nàng, nói: "Hâm Hâm, tôi rất may mắn, nếu khi đó bỏ lỡ em, bây giờ tôi một mình sẽ rất cô đơn."

"Dương từng nói Dương thích độc thân." Nhan Hâm nhớ rõ vào mấy năm trước công ty có hợp tác với một xí nghiệp, tổng giám đốc bên đó muốn theo đuổi Dương Dương, Dương Dương phát biểu tuyên ngôn độc thân dọa người ta phải rút lui.

Dương Dương cười rộ lên: "Đó là bởi vì không biết có Nhan Hâm tốt, một khi đã biết thì sẽ không nghĩ tới sống độc thân nữa." Giọng cười của cô càng lúc càng đậm đến mức chói tai.

Nhan Hâm xoay người đưa lưng về phía cô, nói: "Ngủ."

"Hôn cái ngủ ngon." Dương Dương ở ngay sau lưng Nhan Hâm, tìm kiếm một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Bốp.... Nụ hôn đã không đến, một cái tát không nặng không nhẹ lại dán sát vào mặt.

Dương Dương vuốt ve hai má, thầm nghĩ chính mình ngộ nhận có chút không tốt.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Ánh sáng mặt trời chiếu lên giường lớn, rọi đến hai đôi chân trắng nõn, trong đó một đôi chân bị phơi nắng dần nóng lên, người nọ ní non vài tiếng, thụt chân vào trong chăn. Động tác của cô làm người bên cạnh có phản ứng, người bên cạnh cũng vì vậy mà thay đổi vị trí, đem người đang chôn ở trong ngực nàng đẩy ra.

Bức màn bị gió thổi bay phát ra âm thanh phấp phật, nhưng đây không phải là âm thanh duy nhất trong phòng, còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người ở trên giường.

Còn sớm, vẫn chưa đến giờ, nhưng rất nhanh sau đó có chuyện làm cho hai người ngủ không yên.

Tiếng chuông cửa phá vỡ không gian tĩnh lặng bên trong, âm thanh cứ vang lên rồi lại dừng trong chốc lát, người ngoài cửa thật kiên nhẫn chờ đợi, nhưng thấy cửa vẫn chưa mở, thì ấn chuông thêm lần nữa.

Nhan Hâm nghe thấy tiếng chuông cửa trước, nàng liền tỉnh dậy, tay tìm kiếm đồng hồ bên giường.

8 giờ sáng, hôm nay là chủ nhật, vốn hai người dự tính thức dậy muộn một chút... Nhan Hâm vẫn còn đang ngái ngủ, hai mắt mông lung nhìn thời gian trên màn hình hiển thị của đồng hồ thấy vẫn còn sớm để nàng phải dậy.

Hành động của nàng làm cho Dương Dương cũng tỉnh ngủ, cô mơ màng nhura nhura nói: "Mới sáng sớm ai tới tìm chúng ta?"

"Là mẹ em." Đầu Nhan Hâm đau như muốn vỡ ra,. Cả nàng với Dương Dương đều cùng nằm trên một chiếc giường, bên dưới chăn hai người không một mảnh vải, nếu bị mẹ nàng bắt được, không biết một người gia giáo đang hoàng như bà sẽ có phản ứng gì.

Tóm lại nàng tuyệt đối không thể để cho mẹ nhìn thấy Dương Dương ở trong này.

Nhan Hâm đem chăn kéo xuống, cơ thể trần trụi của Dương Dương hiện ra trước mắt nàng, mông bị ánh mặt trời rọi đến trắng bóng.

Dương Dương còn chưa nghĩ tới, đã bị Nhan Hâm kéo chăn xuống, liền giả chết nói: "Hâm Hâm, em nhìn thấy đã vừa lòng chưa?"

Nhan Hâm không có tâm trạng thương thức sự hài hước của Dương Dương, nàng kéo Dương Dương dậy, nói: "Mau dậy, Dương nhanh đi vào phòng tắm trước, người chưa đi thì không được đi ra."

"Cái gì? Em muốn tôi đi vào phòng tắm... Chúng ta quen nhau là chuyện bình thường mà Hâm Hâm. Em tình tôi nguyện, em ly hôn còn tôi độc thân, hai

chúng ta cũng không phải yêu đương vội vã, tại sao..."

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nhan Hâm, Dương Dương không dám nói đùa thêm nữa. Đôi môi Nhan Hâm nhún thành một đường thẳng, cả người tỏa ra một loại khí lực làm cho người ta không thể cưỡng lại.

"Okay. Chỉ cần em vui là tốt rồi." Dương Dương mỉm cười ra vẻ không có gì, từ trên giường bước xuống, khóa thân đi vào phòng tắm.

Sau lưng truyền đến giọng nói của Nhan Hâm "Xin lỗi, để Dương chịu thiệt thòi rồi." Nhan Hâm cảm thấy mình hoàn toàn triệt để là người xấu, Dương Dương giống như quả táo trong lúc hai người ngọt ngào với nhau, vậy mà nàng nở đem nhét vào phòng vệ sinh, nếu người bị đối xử như vậy là nàng, nàng cũng sẽ khó chịu. Nàng thật lòng xin lỗi, ôn nhu hướng về phía Dương Dương giải thích.

Dương Dương quay người lại, vẫn tươi cười: "Chúng ta đã có thói quen trốn trong tủ quần áo*", cái này chỉ là chuyện nhỏ." Dương Dương không có ả ý gì khác lại làm cho Nhan Hâm thở dài.

*chỉ những mối quan hệ không thể công khai, đồng tính hay ngoại tình đều trốn trong tủ quần áo cả thôi ==

Tình cảm cho dù có hợp với lễ thường, thì hai người con gái yêu nhau cũng khó có thể chấp nhận được, đây vốn là bi kịch không thể hoá giải được, là hai người lựa chọn con đường này thì phải chấp nhận gánh vác hậu quả.

Dương Dương ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, ôm đầu than thở, làm sao bây giờ, bóng ma nhỏ trong lòng cô sắp không thể trấn áp được nữa. Cô có suy nghĩ cùng Nhan Hâm công khai đi gặp cha mẹ nàng và cha mẹ của mình, cô không muốn mình với Nhan Hâm giống như những người lên lút yêu nhau, lúc nào ở đâu cũng phải lo lắng sợ hãi.

Cô hít sâu một hơi, đem suy nghĩ còn sót lại đó áp chế đi.

Cố Thụ Nhã đón Tông An từ Lý gia về, ở Lý gia cũng có nói chuyện với bà thông gia, gia đình họ để lộ ra một ít sơ hở, bà thông gia nói Lý gia không muốn tương lai của Nhan Hâm bị chậm trễ, hi vọng Nhan Hâm mau chóng tìm được người mới để tái hôn.

Cố Thụ Nhã thuộc lại phụ nữ có giác quan thứ sáu cực kỳ nhạy cảm, bà cảm giác được chuyện này có liên quan tới Tông An.

Kỳ thật tận sâu trong lòng bà cũng hi vọng Nhan Hâm có thể tìm được người mới mà tái hôn, không cần quá tốt, gia thế cũng không cần phải môn đăng hộ đối với Nhan Gia, chỉ cần Nhan Hâm thích là được rồi.

Thế nhưng Nhan Hâm từ sau khi ly hôn cũng không có bạn trai, mà biểu hiện trong khoảng thời gian gần đây lại làm bà có chút lo lắng.

Bà ôm Tông An bấm chuông cửa một hồi lâu mới thấy Nhan Hâm ra mở cửa.

Cố Thụ Nhã đi vào phòng, nhìn thấy một bình hoa Bách hợp lớn trên bàn, ngay khi cửa vừa mở ra, hương hoa đã lan toả khắp phòng.

Trên bàn có hai chai rượu đỏ, hai cái đĩa. Dấu vết của đêm qua còn lưu lại, có thể thấy được tối hôm qua ở đây đã xảy ra chuyện lãng mạn cỡ nào.

Những nơi mà Cố Thụ Nhã nhìn, Nhan Hâm cũng nhìn thấy, Nhan Hâm không nghĩ mẹ nàng sẽ chú ý tới nơi này, trong lòng hốt hoảng, sợ mẹ sẽ nhận thấy được gì khác thường.

Cố Thụ Nhã nhìn về phía phòng ngủ, cửa phòng ngủ khép hờ, không biết bên trong có người hay không.

Dương Dương nghe tiếng cửa bị kéo ra, nhìn đến trước cửa thấy ánh mắt chăm chú tròn trĩnh của Tông An, khi tầm mắt của cả hai giao nhau đều vô cùng ngạc nhiên.

"Mì Mì a di, di thật sự không mặc quần áo!" Tông An kinh ngạc nói, Dương Dương dùng khăn tắm che cơ thể của mình lại, ngón tay đặt trên môi khẽ xuyt, Tông An ngoan ngoãn nghe lời, lấy bàn tay nhỏ bé che miệng lại, tỏ vẻ tuyệt đối im lặng.

Hết Chương 25

(1) Trong lịch sử về các đại mỹ nhân, Vương Bảo Xuyến triều nhà Đường là vị mỹ nhân có cá tính mạnh mẽ, nàng có thể chịu được khổ nhọc, cần kiệm lại có trách nhiệm, không ngừng phấn đấu và tu luyện bản thân từ trong những khó khăn, Vương Bảo Xuyến nổi tiếng với mỗi tình sắc son cùng vị anh hùng Tiết Nhân Quý, nàng từ một thiên kim tiểu thư con nhà Thừa tướng, vì thấy cầu chiêu thân chọn rể, nàng ko ngại vị hôn phu nghèo khó và sẵn sàng sống cuộc sống cơ hàn vì chồng con suốt mười tám năm.

Chương nào cũng ngắn vậy thì đỡ quá ==))

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Dương Mị Mị Làm Trò Ấu Trĩ

Editor: Ddil

"Đừng ở đây, con đi ra chỗ khác đi." Đôi mắt với đôi mắt trong sáng của trẻ con, Dương Dương cảm thấy vô cùng hồ thẹn, còn cảm thấy thật xấu hổ, Tông An xuất hiện ngoài ý muốn làm cho cô nghẹn ngào, tâm tư như treo lơ lửng giữa cuồng hống.

Huống hồ ở bên ngoài còn truyền đến tiếng nói chuyện, làm cho cô ý thức được ngoài cửa còn có mẹ của Nhan Hâm.

Tiếng đối thoại càng lúc càng gần.

Mẹ của Nhan Hâm và Nhan Hâm đang nói cái gì?

Muốn cô ấy tìm đối tượng?!

Về mặt Dương Dương càng ngày càng kỳ cục, Tông An khó hiểu nói: "Mị Mị a di, bụng của di khó chịu sao?"

"Không có." Dương Dương là cảm thấy tim, gan cả lá rách đều không dễ chịu.

Nhan Hâm không thẳng thắn từ chối, mà là tránh né, chẳng lẽ sau này cô ấy còn muốn đi tìm đối tượng?

Thật sự không có khó chịu sao, nhưng mà nhìn dáng vẻ giống như không thoải mái của Dương Dương, Tông An lại càng thắc mắc.

Từ sau khi Nhan Hâm ly hôn, nàng không dính dáng gì đến chuyện tình cảm nữa, Cố Thư Nhã lo lắng chính là điểm này, sợ nàng cô đơn cực khổ suốt đời. Tuổi đẹp nhất của phụ nữ không phải là ngay mấy năm này sao, bây giờ không tranh thủ tìm một đối tượng tốt, về sau khó có cơ hội tìm được. Trước mắt thì nghĩ không muốn, đến lúc muốn thì lại tìm không thấy, đây không phải là làm chậm trễ cả đời mình sao?

Nhan Hâm không muốn bàn đến mấy chuyện này, nàng sẽ thật khéo léo kiên trì cho đến khi người khác bỏ cuộc trước. Nếu là chuyện có liên quan đến tương lai sau này, thì đó cũng là chuyện của cả đời nàng.

Cố Thư Nhã lần thứ hai bàn đến đề tài hôn nhân này, có chỗ nào tốt để nói chuyện được với Nhan Hâm đâu, bây giờ ở đây cũng là do bà khẳng khái đòi gấp thôi.

"Mẹ sợ sau này không có ai chăm sóc con."

Điều Cố Thư Nhã sợ nhất không phải là vấn đề này sao? Có người phụ nữ nào có thể cô độc đi hết một đời đâu, về già còn không phải sẽ muốn tìm một ai đó để dựa vào.

Nhan Hâm vén tóc ra sau tai, cười nhạt với bà: "Mẹ, con không phải có Tông An sao, con bé sẽ chăm sóc con."

"Tông An sau này cũng sẽ lập gia đình."

"Mẹ, không đề cập đến chuyện này được không, mẹ thích nói, con cũng không muốn nghe."

Cố Thư Nhã thấy Tông An vào toilet lâu như vậy không có đi ra liền đi tới để tìm cô bé, bà gõ cửa toilet, Tông An mở cửa ra, chỉ chừa một khe hở nhỏ, nói "Bà ngoại, con okay."

"Bà ngoại phải về nhà, con ở lại với mẹ hai ngày, nhớ bà ngoại thì cứ gọi điện, được không?" Cố Thư Nhã nói với Tông An.

Tông An là thiên sứ nhỏ, bảo bối nhỏ của Nhan gia, hôn nhân của con gái với Lý Tường tuy thất bại, nhưng mà Tông An được tất cả mọi người yêu quý gọi là bảo bối.

"Dạ, bà ngoại đi đường cẩn thận." Tông An ngoan ngoãn vẫy tay chào Cố Thư Nhã.

Cố Thư Nhã vừa đi, một cơ thể trắng bóc nhanh chóng vọt ra khỏi toilet, nhanh như một cơn gió, như một tia sáng trắng, sau đó chui vào chăn, lúi quúi áo dưới gầm giường lên nhanh chóng mặc vào.

Nhan Hâm đem Tông An từ nhà vệ sinh đi ra, tránh cho con bị nổi mụn lẹo ở mắt.

Tông An nghi ngờ hỏi Nhan Hâm: "Mẹ ơi, chúng ta và Mị Mị a di là người một nhà sao?"

"Không phải. Tại sao đột nhiên con lại hỏi vấn đề này?"

"Thùng cơm lão sư nói chỉ có người một nhà mới có thể sống chung với nhau, giống như con với mẹ, còn có dì thùng cơm và dì Thư Thư."

Nhan Hâm không có nghe thấy câu cuối Tông An nói, nàng đang suy nghĩ phải trả lời thế nào cho thắc mắc của Tông An.

Nói sao mới tốt, lý do hai người sống chung, lại không được công nhận bởi người khác, đối mặt với Tông An, nàng không biết có nên nói ra hay không.

Bây giờ Tông An vẫn còn ngây thơ vô tội, vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi xã hội, nhưng mà sau này, khó đảm bảo một ngày nào đó cô bé có hiểu biết rồi, thì tương lai đối với quan hệ của hai người sẽ sinh ra bài xích.

Nhan Hâm đau buốt cả đầu, trầm nghĩ nếu giờ phút này nàng hối hận, sau đó đuổi Dương Dương đi biết đâu sẽ tốt hơn một chút.

Dương Dương không biết Nhan Hâm đang nghĩ như thế, cô ăn mặc chỉnh tề lại biến thành một người như bao người khác trong xã hội, đứng trong toilet sửa sang lại mọi thứ, vừa ra tới liền ôm lấy Tông An, cảm ơn cô bé đã giúp đỡ, nịnh nọt nói "Tiểu công chúa, con ăn sáng chưa?"

"Chưa ạ."

"Con có muốn ăn ộp la tình yêu (1) không?"

"Ớp la tình yêu là gì ạ?"

"Đương nhiên là do đi dùng tình yêu làm ra món ộp la, đợi chút xíu để chứng kiến thời khắc kỳ diệu đó nha, đi với đi, đi làm cho con xem." Dương Dương bắt cóc Tông An đi thành công, trời sinh tính tình trẻ con tò mò cũng rất dễ quên, lập tức đem vấn đề Dương Dương có phải người nhà của mình hay không quên sạch sẽ.

Dương Dương dùng một cái khuôn đơn giản làm món trứng ộp la tình yêu khổng lồ, vốn tính toán muốn làm một cặp tim, nên bỏ vào hai quả trứng, kết quả lại biến thành món ộp la tình yêu khổng lồ có ba lòng đỏ.

Dương Dương phấn khích, từ lần đầu vào bếp cho đến nay, đây là món ộp la đẹp nhất mà cô làm được, thành công lấy lòng Tông An bé nhỏ, đợi Nhan Hâm quay lại, cô đem cho Nhan Hâm xem, Tông An cầm thìa ngóng đợi được ăn, Dương Dương muốn cho Nhan Hâm xem qua, đợi nàng công nhận rồi mới cho Tông An ăn.

"Lần sau em sẽ cho Dương thời gian biểu, có vài ngày Dương không cần phải đến." Nhan Hâm nói.

Dương Dương đang trộn salad, nghe Nhan Hâm nói xong câu đó, muống trộn salad rơi xuống đất nghe cái keng.

"Lý do."

"Mẹ em còn đến nữa. Em không muốn lại xảy ra chuyện đáng xấu hổ như ngày hôm nay." Nhan Hâm cúi đầu, im lặng ăn ộp la tình yêu Dương Dương làm cho nàng.

"Được, cụ thể là ngày nào được em cứ đánh dấu lên lịch cho tôi, đến lúc đó tôi tự biết thu xếp các hoạt động của mình." Dương Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Cả hai mẹ con đang ăn bữa sáng do cô làm, giờ lại muốn đuổi cô đi, thật sự làm cô rất giận.

Tông An cắn đầu muống gỗ, do dự không biết có nên nói cho đi Dương Dương biết hay không, cô bé không muốn ăn món salad bị trộn bậy nhầy như vậy.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Đến công ty lại phải duy trì khoảng cách, Dương Dương đi đường vòng đến văn phòng Nhan Hâm, danh chính ngôn thuận là trao đổi công việc, cô tùy tiện cầm theo một tập tài liệu, lấy danh nghĩa công việc đi tìm Nhan Hâm, nói như vậy mọi người sẽ không nghi ngờ, mà Nhan Hâm cũng sẽ không đuổi cô đi.

Nhan Hâm từ trước đến nay luôn tuân theo "tam lệnh ngũ thân", business is business**, tới công ty thì hai người giả vờ như không quen, Dương Dương chỉ cần lấy cơ công việc mà đi gặp nàng.

*"tam lệnh ngũ thân": Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký- Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện" – đơn giản mà nói thì là kỷ luật của quân đội thời xưa. Chi tiết (2).

**Lá Cây đề tiếng Anh nên mình cũng không có ý chuyển lại, có thể hiểu: công việc là công việc =)) một Lá Cây màu mè

Tới phòng marketing, Dương Dương thu được 120.00 (3) cặp mắt nhìn theo, quay đầu đủ 100%, từ cửa đến văn phòng Nhan Hâm có khoảng 20m mà trên đường thì không ngừng có người quay đầu lại.

Dương Dương bình tĩnh mỉm cười, dầm nát giày cao gót kêu cộp cộp bước nhanh qua người phía trước.

"Giám đốc Dương, xin hỏi có chuyện gì không?" Trợ lý của Nhan Hâm vội vàng đứng lên hỏi như gặp phải kẻ thù lớn.

"Không có việc gì, cô tiếp tục làm việc đi, tôi tìm giám đốc Nhan." Dương Dương giơ tài liệu trên tay nói với cô ấy.

"Vâng, vậy để tôi giúp cô thông báo một tiếng." Trợ lý của Nhan Hâm gõ cửa đi về hướng Nhan Hâm giải thích tình huống này, sau đó đi ra nói với

Dương Dương: "Giám đốc Dương nói chị ấy chỉ giải quyết công việc, những chuyện khác thì không cần tìm chị ấy."

Dương Dương nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nói: "Vừa lúc tôi có công việc tìm cô ấy."

Nhan Hâm nghe tiếng cửa mở ra, không cần ngẩng đầu xác nhận cũng biết là ai.

Cửa đóng lại một lần nữa, làm cho bầu không khí trong phòng làm việc vừa lạnh lẽo lại vừa yên tĩnh, Nhan Hâm ôn hoà nói: "Nếu không phải chuyện công việc thì đừng tới tìm tôi."

"Em đúng là người phụ nữ tuyệt tình mà." Dương Dương tức giận, trong đầu mình chỉ có Nhan Hâm, chẳng lẽ trong lòng Nhan Hâm không có cô?

Ngày hôm qua là ngày đầu tiên Nhan Hâm ban lệnh cấm vận, Dương Dương không thể không trở về nhà mình ngủ, đã quen có Nhan Hâm mỗi đêm, sau khi cô quay về nhà mình, mới phát hiện bản thân thật sự không có gì để làm.

Cô lôi tất cả quần áo sạch sẽ lẫn đồ dơ đi giặt, làm xong thấy mình vẫn chưa đủ mệt, cô liền lột drap giường đem ra giặt luôn.

Mệt mỏi đến nửa đêm mới chịu nghỉ ngơi.

Cô cố ý không nhắn tin cho Nhan Hâm cũng không có gọi điện thoại, cô đang đợi Nhan Hâm liên hệ với cô trước, dù chỉ là một câu, ngủ có được không? Đáng tiếc, ngoại trừ tin nhắn tổng đài 10086 đến, người mà cô chờ đợi cũng không có nhắn gọi gì.

Cô cũng nhận thấy hành vi của mình rất ấu trĩ, nhưng cũng có ai quan tâm đâu chứ.

Công việc chỉ là một cái cớ, tùy tiện chọn một người cũng có thể giải quyết được, Dương Dương tự mình đến đây đơn giản là chỉ muốn gặp Nhan Hâm.

Một ngày không thấy như xa cách ba năm. Dương Dương đối với với những lời này càng cảm thấy sâu sắc hơn.

Nhan Hâm nói: "Đừng nhìn."

"Cái gì?"

"Tôi nói cô đừng nhìn tôi." Dương Dương chăm chú nhìn nàng cũng đã được vài phút, nàng không phải là màn hình TV, Dương Dương thật sự có chút quá mức rồi, làm cho nàng không biết trả lời như thế nào.

Nói về nhiệt tình thì nàng không thể so sánh với Dương Dương, bản về chủ động thì nàng cũng vậy, nàng chỉ muốn một mối quan hệ tình yêu bình yên nhẹ nhàng, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Dương Dương cười rộ lên nói: "Em đẹp như vậy, không nhìn thì thật lãng phí."

Dương Dương thậm chí còn bắt chéo chân, tầm mắt càng thêm nóng bỏng, thậm chí giống như một bàn tay vô hình, giờ phút này đang lột hết đồ của Nhan Hâm, làm cho nàng khoả thân.

Nhan Hâm nói: "Dương..."

Hết Chương 26

Ngán thì có ngán, mà phải giải thích này nọ =,= đã lười còn mắc cái của nọ ~

(1) Óp la tình yêu

(2)"Tam lệnh ngũ thân": kỷ luật quân đội thời xưa

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký- Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện"

Cuối thời Xuân Thu, có một nhà quân sự nổi tiếng tên là Tôn Vũ. Sau khi vua Ngô xem xong cuốn binh thư "Tôn Tử binh pháp" của Tôn Vũ, trong lòng vô cùng mừng rỡ bèn triệu ông vào cung, sai ông chỉ huy cung nữ thao luyện các chiến thuật đã viết trong sách.

Tức thì, nhà vua điều 180 cung nữ giao cho Tôn Vũ. Tôn Vũ chia các cung nữ ra thành hai đội, hai người thiếp yêu của nhà vua cầm kích đứng đầu làm đội trưởng, sau đó ra lệnh: "Nếu tôi hô đằng trước thì tiến về phía trước, hô trái thì quay sang trái, hô phải thì quay sang phải, hô đằng sau thì quay về phía sau". Sau khi dặn xong, Tôn Vũ bèn đánh trống truyền lệnh. Các cung nữ đều không hiểu ra sao và coi đây là một trò chơi thú vị, nên ai nấy đều cười rộ lên. Tôn Vũ tưởng mình chưa nói rõ hiệu lệnh, nên nhắc lại một lần nữa, nhưng các cung nữ chẳng ai nghe theo vẫn cứ cười đùa thoải mái. Tôn Vũ tức giận bèn ra lệnh lôi hai người đội trưởng ra chém đầu, rồi chỉ định hai đội trưởng khác thay thế, các cung nữ sợ khiếp vía đều phải rầm rập nghe theo hiệu lệnh.

Ngô vương tuy bị mất hai người thiếp yêu, nhưng qua đó đã thấy được tài năng quân sự của Tôn Vũ, nên từ đó càng trọng dụng ông, qua đó khiến nước Ngô dần dần trở thành một cường quốc thời Xuân Thu.

(3)120.000 trong câu "120.000 cặp mắt nhìn theo"

12 là số lớn nhất trong , cũng đại biểu cho số lớn nhất của trời và đất.

120.000 cặp mắt nhìn theo ==> giống như cả thế giới nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Diễm Ngộ Xa Chấn Chỉ Là Phù Vân (1)

Editor: Ddil

Nhan Hâm không phải không có cảm giác, mà còn là cảm thấy một cách chính xác, cho đến lúc không thể nhịn được nữa liền lên tiếng: "Đủ rồi."

"Chưa đủ." Nhan Hâm dường như cúi đầu xuống thì người khác không nhìn thấy mặt nàng đỏ ửng, rất rõ ràng không thể chối cãi.

Dương Dương thầm đắc ý ở trong lòng, xoay ghế dựa về phía Nhan Hâm, nói: "Ngày hôm qua không đến nhà em, tôi bận rộn cả đêm cũng không có ngủ được."

"Lại đi quán bar?" Nhan Hâm nhớ tới Dương Dương dường như rất thích đi quán bar, hơn nữa uống đều là rượu nặng, uống rượu còn có thể mất đi lí trí. Lần trước say rượu còn đi theo nàng về nhà, lần này không chừng lên giường với ai rồi. Hơn nữa, tối hôm qua cũng không có gửi cái tin nhắn nào, không lẽ nguyên nhân chính là vì vậy?

Nhan Hâm đợi tin nhắn của cô cả đêm, cô lại đi ra ngoài chơi!

Nhan Hâm nổi giận, tuy rằng ghen tuông là hành vi đáng yêu, nhưng chuyện này có liên quan tới trinh tiết, Dương Dương phải giải thích rõ ràng. Cô vội nói: "Tôi cam đoan không có đi quán bar, tôi nói là tôi bận ở nhà giặt quần áo."

"Bạn đến một cái tin nhắn cũng không gửi?" Nhan Hâm gắt hỏi cô.

Dương Dương lại nói: "Em cũng đâu có nhắn tin cho tôi...?"

Nhan Hâm nheo mắt lại: "Trước lúc tan tầm Dương nói cái gì, nói đi?"

Dương Dương cố gắng nhớ lại, trước lúc tan tầm... Hình như cô có nói với Nhan Hâm ngoan ngoãn đợi điện thoại của cô...

Hoá ra người phạm sai lầm chính là cô.

Dương Dương cười toe toét, ngược lại làm cho Nhan Hâm sững sốt không biết vì sao cô lại cười.

"Dương Dương?"

"Tôi... Tôi đã nói sao có thể kỳ lạ như vậy, thì ra là cả hai chúng ta đều hiểu lầm. Cho nên lần sau không đợi nữa, nghĩ đến là phải hành động ngay." Dương Dương nhớ tới nỗi thất vọng tối hôm qua của mình lại cảm thấy buồn cười, hai người hoàn toàn giống như học sinh trung học giận dỗi nhau.

Dương Dương đứng dậy nói phải quay về làm việc, tại thời điểm Nhan Hâm lơ lửng đề phòng, thừa dịp nàng không có chuẩn bị liền cúi xuống, chống hai tay trên bàn làm việc, đoạt lấy nụ hôn của Nhan Hâm.

Nhan Hâm buộc phải ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to tròn trĩnh nhìn Dương Dương, Dương Dương trêu chọc lưỡi của nàng, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của nàng, mỉm cười một cách vô thức, lãng mạn gì cũng đều trôi đi hết, "Hâm Hâm, nhắm mắt lại, tôi muốn hôn em thật tốt."

Nhan Hâm cố kiên trì, nhưng cuối cùng cũng tan chảy trong một nụ hôn dài.

Dương Dương là một người vô cùng nhiệt tình, giống như lửa của hoa hồng, yêu cô không phải chuyện dễ dàng, bị cô yêu cũng không phải chuyện đau khổ gì, chỉ là Nhan Hâm cảm thấy được cô nên khiêm tốn kín đáo một chút, ít nhất, nàng cũng cần thời gian để từ từ thích nghi.

Hai người yêu nhau không phải là do trời sinh ra tự nhiên hòa hợp lại thành một vòng tròn, mà là do sau đó cùng trải qua nhiều gian nan trở ngại mới từ từ gắn kết thành một cái vòng tròn.

Suy nghĩ trong đầu Nhan Hâm dần trở nên mơ hồ, chậm rãi nhắm mắt lại, tập trung vào chuyện trước mắt.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Buổi chiều thứ bảy là thời gian nghỉ ngơi của công ty, dựa theo lệ thường công ty sẽ tìm một nơi thoải mái nhân nhả cùng nhau đi chơi, tất cả ban giám đốc điều hành của công ty cùng nhau thảo luận các chủ đề, trong bầu không khí hài hoà, thuận tiện đề xuất kế hoạch công tác cho chu kì tới.

Địa điểm do Nhan Hâm phụ trách, ăn uống do Dương Dương đảm nhiệm. Vụ nội dung là chuyện của Đào Từ Tỷ, theo thời gian này việc này đã trở thành phúc lợi và qui định của công ty.

Nhan Hâm chọn một quán bar làm địa điểm tụ họp lần này, gọi là quán bar nhưng thật ra nó giống như một quán cà phê hay hostel hơn, nhưng thực tế lại có đầy đủ mọi tính năng, kiến trúc của ngôi nhà nhỏ vẫn được giữ theo phong cách của mấy chục năm về trước, sàn nhà bằng gỗ mang theo hương sắc cổ xưa, tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng trên bàn công nhỏ tầng hai, mọi người có thể chọn trà hoặc rượu dựa theo sở thích của mình, sau đó cùng nhau tán gẫu nói chuyện phiếm.

Một số giám đốc nữ ngồi túm lại với nhau, tạo thành một cái vòng nhỏ, các vị giám đốc này ở công ty đều xụ mặt rất ra dáng mẹ kế, đến nơi này mặc quần áo thông thường thì cũng là những người phụ nữ thành thị bình thường, mỗi khi họp các cô đều phải kiểm chế lẫn nhau, có đôi khi khó tránh khỏi va chạm, nhưng bên ngoài thì họ là bạn bè thân thiết của nhau.

Nhan Hâm luôn được đám đông hoan nghênh, đối với năng lực công tác của nàng là không ai có thể sánh kịp, có thể có được một người thân thiện ôn hòa giống như ánh bình minh làm bạn đúng là một chuyện may mắn ở đời, huống chi Nhan Hâm đối với người khác chân thành, người khác tự nhiên cũng sẽ chân thành mà đáp lại nàng.

Cái vòng nhỏ hẹp cười nói ồn ào cũng đã bắt đầu lan sang bên cạnh, Dương Dương nói thật có lỗi với vài vị giám đốc nam của công ty, sau đó gọi rượu và một mâm đựng trái cây gia nhập vào vòng tròn "lady".

"Đang nói đến chuyện gì, nói cho tôi nghe một chút coi." Dương Dương chọn vị trí cạnh Nhan Hâm ngồi xuống, vốn vị trí đó không lớn, Dương Dương lại dám tiến vào nên Nhan Hâm đành phải xê dịch một tí, để cho cô ngồi xuống, Dương Dương ngồi xuống gần sát một chỗ với Nhan Hâm, cả người Nhan Hâm không được tự nhiên, cảm thấy như tất cả mọi người đang nhìn hai người bọn họ vậy.

Dương Dương cố tình làm ra vẻ không thèm quan tâm, rót rượu và gấp trái cây cho nàng.

"Chúng tôi đánh cược giám đốc Nhan nhất định đang tìm đối tượng." Tần Hoài nữ sĩ* lớn tiếng nói, thu hút toàn bộ sự chú ý của đồng nghiệp nam ở bên cạnh lại đây.

*Nữ sĩ: Người phụ nữ có đức hạnh của kẻ sĩ.

"Giám đốc Nhan, thật hay giả vậy? Cô đừng giấu chúng tôi, chúng tôi có quyền được biết sự thật."

"Đầu tiên là giám đốc Nhan càng ngày càng đẹp ra, đây là bằng chứng có lợi nhất." Boss của bộ tài chính chỉ vào Nhan Hâm nói.

"Chị hai à, cô đừng mang tôi ra nói đùa có được không?" Nhan Hâm bắt đầu đi nói. Cái này càng làm sự chú ý của mọi người dồn tới đây.

"Chúng tôi có quyền nói sự thật. Tiếp theo, tôi nêu ví dụ, số lần Nhan quản lí cười nhiều hơn." Lần này là người ở hậu cần, số lần gặp Nhan Hâm nhiều đến đếm không xuể, nhìn là thấy người rất sáng suốt.

Dương Dương cảm thấy trò chơi này thật thú vị, tất cả mọi người đều đoán, nhưng ở đây chỉ có đương sự mới biết được đáp án, một là Nhan Hâm, người còn lại chính là đối tượng của nàng.

Cái loại cảm giác này rất thú vị, hành diện căng tràn trong ngực, thế nhưng đồng thời cũng là một loại tra tấn, Dương Dương rất muốn nói cho mọi người biết cô và giám đốc Nhan thật sự đang yêu nhau, đối tượng của cô ấy chính là tôi, chính là tôi!

Cô cật lực đè nén, khoé miệng mang theo nụ cười bí ẩn. Bàn tay trượt xuống dưới bàn nắm lấy tay Nhan Hâm.

Tay Nhan Hâm đột nhiên bị Dương Dương cầm lấy, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên mặt nóng ran.

Nàng vô cảm nhìn chằm chằm Dương Dương, có ý rõ ràng muốn cô buông tay ra.

Dương Dương nắm được không buông trái lại còn đan mười ngón tay vào nhau.

Sẽ không ai nhìn thấy đâu, ánh mắt Dương Dương như đang nói.

Nhan Hâm vẫn giữ thái độ không đồng ý: Cho dù người khác không nhìn thấy thì Dương cũng không thể làm như vậy.

Trong lúc hai người đang giằng co thì đồng nghiệp đã trích dẫn năm bằng chứng, chứng tỏ Nhan Hâm thật sự đang yêu.

Sắc mặt hồng hào, cười càng lúc càng quyến rũ, ánh mắt dịu dàng, hơn nữa lại hay thất thần, lúc nhận được điện thoại lại còn túng lúng tránh đi đám đông.

Tình yêu, đây không phải tình yêu thì là cái gì, nhất định là vậy rồi, tiếp theo có thể sẽ kết hôn!

Hướng suy nghĩ của mọi người phát triển quá nhanh, Nhan Hâm theo không kịp, nhưng Dương Dương lại đuổi kịp, hừ, kết hôn là còn quá chậm, rõ ràng

đã trực tiếp động phòng rồi!

Dương Dương liên tục uống rượu, dùng tư thế uống rượu để che dấu miệng cô đang cười, nhưng mà Nhan Hâm thấy được, còn đoán được tám chín phần cô đang suy nghĩ gì.

Lòng bàn tay truyền đến đau nhói, Dương Dương cúi đầu nhìn lại, hai người cầm tay dưới bàn, nhưng Nhan Hâm lại đang nhéo tay cô.

"Giám đốc Dương, người có phát hiện một việc, có liên quan đến giám đốc Nhan hay không?"

Nói về điều này, Dương Dương có tật giật mình, thẳng lưng, nói: "Phát hiện cái gì?"

"Quan hệ của cô và giám đốc Nhan đột nhiên biến chuyển tốt lắm, giống như trong một đêm đã xảy ra chuyện gì đó. Rốt cuộc cô đã dùng phương pháp gì để làm cho giám đốc Nhan thay đổi ấn tượng với cô vậy?"

Khuôn mặt Tần Hoài hiện rõ mấy chữ như tôi tò mò, tôi muốn tám chuyện.

Dương Dương đến gần hơn, nói: "Cô muốn biết sao?"

"Tất cả mọi người đều muốn."

"Thật sự thì chuyện này rất đơn giản, đó là.... Tôi không nói cho cô biết, đây là bí mật, cô tự tìm hiểu đi, nó là vậy đó." Dương Dương nhếch miệng cười gian, đây là cô dùng thân thể đổi lấy sự hoà hảo, là bí mật của riêng cô, để sau này về già còn lấy ra mà làm đồ ăn nhắm rượu, để hồi tưởng lại mỗi duyên kỳ ngộ này. Tuyệt đối không có khả năng cho người ngoài biết. Nhan Hâm là của cô, bí mật cũng là của cô....

Tần Hoài xì một tiếng, vút cho cô một cái nhìn khinh bỉ.

Tất cả mọi người chơi đến tận khuya, ăn uống thả ga cho đến khi màn đêm buông xuống, ông chủ bắt đầu mang đèn lồng ra treo, là một cái đèn lồng đỏ thật lớn, bên trong là nến, sau đó lại đem đèn lồng treo lên, ánh sáng đỏ tỏa sáng giữa không trung, tạo ra cảm giác hoài cổ. Nhìn trời đã không còn sớm, một trong số họ nói về nhà, sau đó tất cả mọi người đều lục đục đứng lên đi về.

Dương Dương thanh toán lấy hoá đơn xong đi ra, xe của đồng nghiệp cũng đã rời đi rồi, mà nơi này những người sống về đêm cứ đều đặn đi về. Ban đêm ở thật sự là vô cùng náo nhiệt.

Cô đi về phía bãi đỗ xe, một chiếc xe Lexus màu trắng đỗ ở trong góc, bên trong đèn xe đang bật, tập trung đợi cô đến.

Dương Dương đi đến gõ cửa kính xe, cửa xe từ từ hạ xuống, Nhan Hâm nói: "Còn không lên xe?"

Dương Dương cúi thấp người nói với nàng, "Giám đốc Nhan, thuận tiện đưa đồng nghiệp về nhà sao?"

"Không tiện, cô vẫn không lên xe thì tôi mặc kệ cô vậy." Nhan Hâm cũng không thoải mái cùng Dương Dương tiếp tục trò chơi, bây giờ nàng vừa mệt lại vừa nóng, chỉ muốn về nhà tắm rửa rồi ngủ.

Diễn phải có đối thủ thì chơi mới vui, một người chơi lại giống như tự sướng thì thật không có ý nghĩa. Dương Dương nói: "Tôi nghĩ đêm nay điểm ngộ cùng em."

Nhan Hâm trầm mặc không liên tiếng, đột nhiên phóng xe đi, bỏ lại Dương Dương ở bãi đỗ xe trống trơn, Dương Dương trơ mắt nhìn chiếc Lexus màu trắng rời đi, tức giận muốn nổi điên.

Đột nhiên, tiếng xe từ xa lại gần hơn, xe phanh cái két ngay bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống lần nữa, khuôn mặt Nhan Hâm không lộ ra bất cứ cảm xúc nào, lạnh lùng quyến rũ vô cùng: "Theo em đi."

Ba chữ này nha, chính là lời có ý trực tiếp gạ gẫm nhất mà Dương Dương được nghe.

Khóe miệng của Dương Dương cong lên, cho đến khi nụ cười khúc đại chiếm hết cả khuôn mặt cô, cô ôm bụng cười lớn, tiếng cười vang vang trong bãi đỗ xe.

Nhan Hâm nói: "Lên xe."

"Tuân mệnh." Dương Dương giống một con thỏ trắng nhỏ cướp được củ cà rốt sôi nổi bước lên xe.

Về nhà, về nhà, về nhà, lòng của cô như đang tung tăng, điên cuồng trực tiếp đè Nhan Hâm xuống, thân thể cô trườn đến áp lên trên, sau đó tay liên tục sờ mồm trong xe, chạm đến một cái nút, beep, hai người ngã về phía sau.

Mặt khác ở một bên bãi đỗ xe, Tần Hoài trơ mắt cứng lưỡi xem một màn này, sau đó hồi lâu vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại được.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Dương Dương đến bộ phận chăm sóc khách hàng để giải quyết công việc, xong việc rồi sau đó thuận tiện đi một chuyến đến văn phòng của Đào Tử Tỷ.

Trên đường đi, bên tai đều nghe thấy âm thanh của giọng nói nhỏ nhẹ, bộ phận chăm sóc khách hàng vô cùng dịu dàng, đại bộ phận đông đảo đều là phụ nữ. Cho tới nay đây cũng là phòng ban được các phòng ban khác ưu ái nhất, thành ra có bất kì hoạt động gì cũng đều được mời tham gia. Đây cũng là nơi các vị giám đốc hi vọng được quản lý nhất.

Đào Từ Tỷ ở nơi nhẹ nhàng này cũng giống như là đại lão gia, cho nên ở đâu cũng rất yên bình tĩnh lặng.

Trong phòng làm việc của Đào Từ Tỷ có mùi hương cà phê, phòng ốc bố trí không giống như văn phòng, ngược lại giống như phòng sách ở nhà, một hồ thực vật thủy sinh nằm ở trên bàn gỗ lớn sát tường, còn có một máy pha cà phê, ở kế bên máy pha cà phê là một hàng tách uống cà phê, nhiều loại cà phê đóng gói để trong các lọ thủy tinh được sắp xếp ngay thẳng gọn gàng.

Dương Dương liền nhìn ra được người đàn ông này, cô cho rằng độc thân mà mua máy pha cà phê về pha thì tám chín phần chính là gay, mà máy pha cà phê được trang bị ở nhà cũng chính là đặc trưng cho một loại gay tiêu biểu.

Dương Dương đến đây, cầm một tách cà phê nghỉ ngơi thôi, còn có Đào Từ Tỷ đầy hiểu biết tư vấn tâm lý cho cô.

Đào Từ Tỷ trước kia có nghiên cứu qua tâm lý học, hơn nữa giọng anh ta trầm thấp như đàn violin hay cello, chắc chắn có thể thôi miên được người khác, ở trong này Dương Dương đưa ra thắc mắc với anh ta, mong muốn nhận được câu trả lời từ nơi Đào Từ Tỷ, chỉ là cô đem hết tất cả nghi ngờ đổ lên đầu một người bạn.

Cô nói bạn của cô đang trong giai đoạn yêu đương, đối phương ly hôn lại còn có con nhỏ, theo như tính cách của người bạn này thì hoàn toàn không thích hợp ở chung với trẻ con, lý trí thì nói không nên ở chung, thế nhưng người này ngày càng lún càng sâu, thậm chí trong đầu còn có suy nghĩ muốn ở chung cả đời, như vậy thì phải làm sao bây giờ?

Bạn tốt, bao nhiêu tội lỗi đành mượn tên cậu mà sinh ra! Dương Dương âm thầm cầu khẩn người bạn vốn không tồn tại này tha thứ cho cô.

"Oh, bây giờ vai trò của cô ấy cũng không khác gì mẹ kế, vậy cô ấy là không quen sao?" Đào Từ Tỷ hỏi.

Hai tay Dương Dương đang cầm tách cà phê, uống vài ngụm, tinh thần nhất thời phấn chấn lên, nói: "Không có bài xích, dẫu sao cô bé đó cũng rất đáng yêu lại biết nghe lời, hơn nữa rất có giáo dục, nói gì nghe đó, quan trọng nhất giống y như mẹ nó."

"Mẹ?" Đào Từ Tỷ đẩy kính mắt lên, nói "Cô vừa nói bạn thân của cô là gặp một người đàn ông đã li dị, từ khi nào thì đứa bé lại giống như mẹ của nó?"

"Hả, này tôi nói là đàn ông sao?" Dương Dương thét lên không ổn, cư nhiên lại bị lừa kẻ hồ.

Đào Từ Tỷ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi có dùng bút ghi âm, cô có cần tôi phát lại lần nữa cho cô nghe không?"

"Bà tám chết tiệt, anh dám lên ghi âm, xem tôi có giết chết anh không!" Dương Dương giận dữ đứng lên nhào về phía Đào Từ Tỷ, muốn đoạt lấy bằng chứng trong tay anh ta.

Hai tay Đào Từ Tỷ ôm lấy ngực hét ầm lên "Yamete*", cô thật là hung hăng tàn bạo nha, cầu xin cô buông tha tôi đi, tôi là danh hoa đã có chủ."

*Yamete là tiếng Nhật, có nghĩa là dừng mà, từ này coi anime hay manga mà gặp mấy màn cường gian là sẽ hét ầm lên "hông chịu đâu", "dừng mà".
Thím Đào bị lậm yaoi chắc luôn =))

"Tiện nhân, hôm nay anh không trả đồ lại cho tôi, tôi sẽ không khách khí với anh."

"Thật đáng sợ..... a a a..."

Dương Dương nắm cổ áo Đào Từ Tỷ lục túi của anh ta, trên mặt lộ nét hung tàn, mà Đào Diệu Tổ cao lớn nhả nhận lại giống như cô gái nhỏ ôm hai tay trước ngực dựa chống lại.

Cảnh này cũng thật giật gân, làm cho người xem vây quanh cũng bị sốc.

Dương Dương quay đầu lại, phát hiện mình bị một vòng người bao vây, trong khi người cứ liên tục kéo đến ngoài cửa.

"Có chuyện gì vậy?" Dương Dương hỏi người ở phía trước.

Lý Khê Du chen vào đám đông, yếu ớt chỉ vào đèn đỏ nhấp nháy của điện thoại trên bàn Đào Diệu Tổ, nói: "Nội bộ công ty cũng nghe được."

Vì thế một truyện mười mười truyền trăm, trong công ty đều coi được cảnh này.

Dương Dương nghiêng đầu bước đi, sự thật vô cùng thê thảm.

Mà Đào Diệu Tổ thì không hề sợ hãi đứng dậy, sửa sang lại bộ vest Dior trên người, nói "Diễn trò xong rồi mọi người giải tán, về làm việc đi."

"Danh tiếng của tôi hoàn toàn bị hủy hoại."

"Cũng đâu có sao, từ từ thành thói quen là được." Đào Diệu tỏ ân cần vỗ nhẹ bả vai cô.

Trên đường đi gặp gỡ đồng nghiệp đều gật đầu nở nụ cười là chuyện hiển nhiên, Dương Dương tự biết mình không phải tuyệt thế đại mỹ nữ lại càng không phải công nương Diana, làm giám đốc của công ty, cô luôn phấn đấu để tạo hình tượng tốt, cho nên nụ cười luôn treo trên người, thậm chí có thể nhớ rõ tên đi lao công, gần như từ trên xuống dưới, người nào cô cũng có thể nói tên ra được.

Cô nghĩ đến nụ cười của cô ít nhất không làm cho người ta chán ghét, kết quả hôm nay cười với Tần Hoài, giám đốc Tần liền xoay người bỏ đi, coi cô như độc xà mãnh thú.

Dương Dương không hiểu thái độ này từ đâu lại có, cần phải tìm một lời giải thích cho bản thân, nhưng cô lại quá bận rộn.

—————em là phân cách tuyến của Yan tự đề ra cho bớt rối—————

Trong phòng làm việc đang diễn ra cuộc họp, Nhan Hâm đang trình bày PPT, giải thích một vòng tổng thể cho mọi người nghe, trong lúc mọi người đang rất chăm chú lắng nghe, thì tiếng chuông điện thoại ở đâu truyền tới, tiếng chuông đổ hồi lâu mà không có ai bắt máy, Nhan Hâm nói: "Điện thoại của ai?"

Mọi người ngó qua ngó lại, nhìn mặt bọn họ thì xác định điện thoại này không phải là của bọn họ.

Nhan Hâm cảm thấy tiếng chuông nghe vừa quen thuộc vừa xa lạ, lập tức nhớ tới, đây là tiếng chuông điện thoại di động của Dương Dương.

Nàng nén xuống bối rối ở trong lòng, bình tĩnh cầm lấy túi xách, nói: "Xin lỗi, tôi không để ý là điện thoại tôi mới mua."

Sau đó nàng lấy điện thoại ra giấu vào trong túi của mình, thông báo giải lao một lát, sau đó cầm điện thoại ra ngoài phòng trà nước.

Bấm điện thoại gọi đi Nhan Hâm liền vội vàng nói: "Tại sao Dương lại để điện thoại trong túi của em?" Suýt nữa bị mọi người phát hiện, nếu lúc đó có người nghi ngờ thì cô cũng không biết làm thế nào để giải thích.

Dương Dương nghe giọng Nhan Hâm, cảm thấy được giờ phút này giống như chỉ mình treo chuông, vô tội nói: "Là em lấy điện thoại di động của tôi..." Cô là vô tội mà.

"Xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý." Nhan Hâm vì Dương Dương bị nàng hiểu lầm mà giải thích.

Dương Dương nói: "Nhan Hâm, thứ bảy tuần sau đừng đi đâu, dành cho tôi có được không."

"Dương có nhất thiết phải hỏi chuyện đó bây giờ không?" Nhan Hâm miết cường nói, Dương Dương càng ngày càng không chịu tu tâm dưỡng tính, giống như con quái vật tự nuốt lấy thành tựu của mình.

Dương Dương nói: "Bây giờ là thời gian ăn cơm, giờ Bắc kinh là năm giờ rưỡi chiều, là giờ tan ca theo qui định công ty, em có thể không ăn cơm nhưng cấp dưới của em cũng cần phải ăn cơm. Vì thế nên tôi nhắc nhở em một tiếng, dạ dày của em không tốt, phải ăn cơm đúng giờ."

Con giận của Nhan Hâm từ từ giảm bớt, sự cẩn thận của Dương Dương làm cho nàng cảm thấy ấm áp, nói: "Tình huống khẩn cấp, ngày mai phải giao báo cáo, chúng em không có thời gian để nghỉ ngơi."

"Được, vậy em cũng nhớ ăn cơm nhé, mặt khác nhớ kỹ, thứ bảy tuần sau là dành cho tôi, không được cho người khác."

"Biết rồi." Nhan Hâm trầm nghĩ, có ngày nào mà em không dành cho Dương.

Nhan Hâm khẳng định làm cho Dương Dương nở nụ cười: "Tốt lắm. Nói rồi không được đổi ý đâu nhé."

Sau đó Nhan Hâm mới nhớ hôm ấy là sinh nhật của mình, nàng mơ hồ không nhớ được mà Dương Dương thì nhớ rõ, lại còn dùng cách nói bóng nói gió như muốn cho nàng một sự ngạc nhiên.

Nhan Hâm nghĩ, bây giờ bắt đầu chờ mong có phải là quá sớm hay không?

Thế nhưng nàng kiểm soát không được trái tim của mình, ngày này dường như trở nên quá dài.

Dương Dương gọi điện thoại cho Nhan Hâm xong, ngay lập tức gọi số điện thoại khác, gọi đặt hoa, gọi đặt bánh, và giao đồ ăn qua.

Hoa cùng bánh ngọt là sau này mới dùng, còn đồ ăn là dặn bọn họ lập tức giao đến công ty, cô biết công việc của Nhan Hâm có nhiều áp lực, cho nên sẽ không có thời gian nghĩ đến ăn uống.

Cuộc họp mới tiến hành được một nửa, dạ dày của mọi người bắt đầu kêu réo, có người lục đục đi lấy đồ ăn dự trữ, những người khác còn lại tiếc hận là không dự trữ đồ ăn theo.

Nhan Hâm cũng đói, nhưng nàng tin tưởng mình có thể kiên trì đến lúc kết thúc cuộc họp.

Lúc này trợ lý dẫn người giao thức ăn đi vào phòng họp, mọi người ngửi được mùi đồ ăn, hai mắt bắt đầu lóe sáng, giống như chó sói ngửi được mùi của thỏ.

Tất cả đồ ăn giao qua được lấy ra bày lên bàn. Mọi người đều đợi, không ai dám ăn trước.

"Ai gọi giao đồ ăn vậy?"

Nhan Hâm có thể đoán được là ai, nàng nói: "Mọi người ăn đi."

"Vậy ai trả tiền?"

"À, mọi người cứ yên tâm, chúng tôi có thể hội viên, cái này đã được khấu trừ vào tài khoản của cô Dương."

"Ai?" Giống như nghe được ở đâu đó tên của tội ác xuất hiện.

"Được người, mọi người mau lấy, chúng ta vừa ăn vừa nói tiếp." Nhan Hâm đi nhanh lên lấy một phần thức ăn, sau đó cầm con chuột ấn tiếp, "Bây giờ chúng ta xem chiến lược cạnh tranh của đối thủ, phân tích hành động của bọn họ để sau này..."

Hết Chương 27

(1) Diễm là đẹp, ngộ là gặp, đơn giản là cuộc gặp gỡ tốt đẹp.

Xa chân là sex in car.

Nhiều là đủ giải thích cho cái mần ở trong bãi đỗ xe của hai chị, nhờ đâu có bạn nhỏ ngây thơ nào muốn hỏi gì thêm thì cũng đừng nha, chủ nhà không biết gì đâu =))

Chương trước còn hơn vì quá ngắn thì chương này dài bằng hai chương bình thường(;¬_¬)

Lúc Nhan Hâm nghĩ ở trong lòng: "có ngày nào mà em không dành cho Dương đâu", thiệt đáng yêu quá đi mất T-T

Hiện mình đang rất bận nên tiến độ sẽ bị chậm lại ٩ (͡_ ͡) ٫ mọi người thông cảm nha ~

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Dũng Khí Của Nhan Hâm

Editor: Ddil

Dương Dương khoanh một trái tim lớn màu đỏ trên tờ lịch, cuối cùng ngày này cũng đến.

Buổi sáng Dương Dương mở một gói quà, lấy ra bộ Victoria Secret mặc lên người, cô cảm thấy mình có phần giống như một chiếc bánh sinh nhật, không chỉ ăn mặc xinh đẹp, còn chủ động đóng gói mình lại, chờ đợi được người ta trung dụng. Mà người này chỉ có thể là Nhan Hâm không phải ai khác

Hôm nay là sinh nhật của Nhan Hâm, Nhan Hâm chưa từng chủ động nhắc đến, nhưng mà Dương Dương có rất nhiều cách có được thông tin của Nhan Hâm để biết được sinh nhật của nàng, may mắn hơn nữa là sinh nhật của hai người cũng không cách xa nhau lắm, trong giai đoạn tình cảm của hai người đang phát triển tiến thêm một bước lại có một ngày đặc biệt như vậy, để cho Dương Dương phát huy triệt để, tận tình dâng hiến bản thân quyến rũ Nhan Hâm.

Dương Dương vẫn kiên trì giữ bí mật đối với Nhan Hâm, Nhan Hâm đứng ra không biết, nhưng từ các dấu hiệu cho thấy, Nhan Hâm cũng không phải loại phụ nữ ngốc nghếch, mà ngược lại nàng quá thông minh, ôm cây đợi thỏ chờ đợi Dương Dương dâng lên lễ vật, sự kiên nhẫn của nàng trong tôi nay sẽ được trao thưởng.

Dương Dương ở trong gương xoay qua xoay lại, nhìn dáng người của mình, mấy năm nay cô vẫn duy trì được trạng thái hoàn hảo nhất, eo nhỏ mông đầy đặn còn có đôi chân dài đầy tự hào đều không có thay đổi, mà những thứ này đều là kết quả do nỗ lực đó được, có người phụ nữ nào lại muốn đối xử tàn nhẫn với bản thân mình, hơn nữa còn rất khó khăn để luôn duy trì được.

Trước đó Dương Dương có đến phòng tập để học múa cột, để không cho Nhan Hâm biết, cô đặc biệt tránh đi những khi Nhan Hâm đến phòng tập, dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên, Dương Dương mỗi ngày mỗi tiến bộ hơn.

Cô tưởng tượng đôi mắt của mình là mắt của Nhan Hâm, dùng ánh mắt của Nhan Hâm đánh giá chính mình thì sẽ có cảm giác như thế nào?

Là không có cảm giác, có cảm giác hay là vô cùng có cảm giác?

Dương Dương mỉm cười với gương, mình thật sự xứng đáng để cho Nhan Hâm yêu.

Cô mặc quần áo, gọi điện cho tiệm bánh sinh nhật đã đặt trước thông báo thời gian và địa điểm giao hàng cụ thể, sau đó thông thả đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Nhan Hâm lại đi về hướng nhà cô.

Dương Dương nhận tin cho Nhan Hâm nói cô đã đi ra ngoài, Nhan Hâm đã đi được nửa đường, Nhan Hâm muốn cùng Dương Dương đi đón Tòng An. Nghi tới biểu hiện của Dương Dương trong khoảng thời gian này, Nhan Hâm muốn cười, rất nhiều lần nàng nhìn thấy Dương Dương lộ ra sơ hở, muốn chọc phá lời nói dối tốt đẹp của cô, nhìn lâu như vậy, Dương Dương càng giấu diếm càng làm Nhan Hâm thêm mong đợi.

Một người có rất nhiều lúc không để ý đến những chuyện xung quanh mình, ví dụ như không thể biết được một ngày vừa có thể là ngày kỷ niệm của mình mà cũng là ngày sinh nhật của người kia. Mà hai người cùng một chỗ càng làm cho ngày đặc biệt này thêm hạnh phúc ý nghĩa, dùng nhiều phương thức để làm cho đôi phương và mình thật vui vẻ.

Có cơ hội vui về tại sao lại không làm cơ chứ.

Nhan Hâm nhận được tin nhắn của Dương Dương là lúc đã thấy cổng lớn khu căn hộ của Dương Dương, khi nàng chuẩn bị bước vào cổng thì nhìn thấy một chiếc Jaguar XJ màu đen lướt qua nàng.

Tầm mắt của nàng đuổi theo người ngồi trên ghế phụ, Dương Dương vẫn luôn nhìn về phía trước, không hề nhận thấy sự hiện diện của nàng.

Dương Dương ngồi trên xe vênh vang phóng đi, Nhan Hâm dừng lại không vào.

"Cô à, sao cô không đi vào?" Bảo vệ của căn hộ nói với Nhan Hâm ở bên ngoài cửa xe, trong lúc nàng muốn mở cửa xe xuống liền hỏi nàng.

Nhan Hâm còn đang suy nghĩ chuyện mới vừa rồi, nàng suy nghĩ khi này vô tình nhìn thấy người lái xe, là một người đàn ông, nàng cảm thấy rất quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ ra người này.

Gương mặt trẻ trung, hơi có chút như chưa trưởng thành, mặc áo sơ mi xanh...

Lời nói của bảo vệ ngăn cách bởi lớp kính truyền tới tai nàng, nàng chớp mắt vài cái, gương mặt người trước mắt bắt đầu méo mó...

Là Hứa Hiền Vũ! Nhan Hâm nhớ tới người đàn ông này, anh ta từng là đồng nghiệp cùng công ty, thời gian vào công ty cũng gần với Dương Dương, sau đó hai người còn cao giọng tuyên bố quen nhau, đây chính là câu chuyện tình yêu phá lệ duy nhất trong công ty, đã qua nhiều năm như vậy, nàng làm sao lại quên sự tồn tại của người này chứ!

"Cô ơi... Cô ơi, cô không sao chứ? Có cần tôi giúp cô gọi xe cứu thương không?" Bảo vệ nhìn thấy Nhan Hâm mất hồn mất vía, tay nắm chặt bộ đàm, sẵn sàng gọi đồng nghiệp liên hệ 120*.

*120 là số điện thoại gọi xe cấp cứu ở Trung Quốc.

Nhan Hâm kéo sự chú ý đã bay đi xa trở về, nàng định thần lại, cảm ơn lòng tốt của bảo vệ, sau đó lái xe đi khỏi căn hộ.

Hứa Hiền Vũ, tại sao người này xuất hiện trở lại, còn nữa, Dương Dương tại sao lại ngồi trên xe của anh ta.

Nhan Hâm về đến nhà, người ở cửa hàng bánh đã giao bánh kem đến cửa, Nhan Hâm ký nhận sau đó đem bánh kem đặt ở trên bàn, tình cảnh hôm nay nhìn thấy làm cho nàng không có cách nào quên được, thậm chí đến lúc này, nàng vẫn còn nhớ lại, Dương Dương và Hứa Hiền Vũ bây giờ có quan hệ như thế nào?

"Anh tốt nhất nên có một lý chính đáng giải thích hành vi anh bắt cóc tôi. Nếu không tôi sẽ không để yên cho anh." Ở trên xe, Dương Dương lộ ra vẻ mặt dữ dằn với Hứa Hiền Vũ.

Hứa Hiền Vũ đỗ xe trước cửa khách sạn, nói với Dương Dương: "Không phải anh muốn gặp em, mà là vợ của anh"

"Lisa? Cậu ấy tìm tôi có chuyện gì?"

"Cô ấy không chịu nói cho anh biết, nói là chỉ nói với một mình em thôi, cho nên anh không thể không mang em đến."

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, Hứa Hiền Vũ từ ghế lái bước xuống xe, sau đó đi sang chỗ ghế phụ, đưa tay để mở cửa xe, cửa xe tự mở ra, Dương Dương bước xuống xe, lướt qua chỗ anh ta, đi thẳng về phía trước.

"Cảm ơn sự ga lăng của anh, nhưng em không có tâm trạng để thưởng thức." Sự xuất hiện của Hứa Hiền Vũ đã quấy rầy tâm trạng tốt đẹp của Dương Dương, Dương Dương không có cách nào duy trì được hình tượng thực nữ của mình.

Huống chi Hứa Hiền Vũ cũng đã quá hiểu rõ tính tình của cô, Dương Dương không nghĩ rằng cô còn cần giả bộ trước mặt anh ta.

Cô trưng toàn bộ tâm tình xấu lên mặt mình, Hứa Hiền Vũ bắt đầu đi mỉm cười, cảm thấy nhớ lại mấy năm trước đây khi hai người yêu nhau, có thể nói đó là lúc Hứa Hiền Vũ nghe lời nhất, đến cả mẹ anh ta cũng không thể làm anh ta trở thành đứa con ngoan được, mà anh ta nhiều lần lại là cậu bé ngoan ngoãn của Dương Dương.

Tính cách độc lập của Dương Dương làm làm cho anh ta cảm thấy bản thân bất lực, anh ta không thể đối xử cô giống như đối xử với những cô gái bình thường khác, bởi vì người sợ hãi mất đi người kia là anh ta chứ không phải cô. Dương Dương tràn ngập tự tin, làm cho anh ta cảm thấy mình lạc lối, sau đó chia tay cũng chính là kết quả có được do tích lũy lâu dài, anh ta khao khát tìm được một người sẽ dựa vào anh ta, một người con gái đối với anh ta tràn ngập kỳ vọng cùng sự ngưỡng mộ, chứ không phải là một nữ hoàng.

Gặp lại Dương Dương, Hứa Hiền Vũ khó tránh khỏi hoài niệm những chuyện đã qua, thật sự rất tốt đẹp, nhưng điều có có phải tốt nhất không, Hứa Hiền Vũ vẫn yêu Lisa, ít nhất là Lisa cần anh ta.

Người muốn gặp cô không phải là Hứa Hiền Vũ, mà là Lisa. Khi Dương Dương đi vào căn hộ cao nhất của tòa nhà, nhìn trong phòng không thấy ai, nhưng từ trong phòng lại truyền đến tiếng nồn mưa từng đợt.

Hứa Hiền Vũ nghe tiếng vội bước nhanh vào bên trong, vừa đi vừa nói chuyện: "Vợ ơi, em làm sao vậy? Có phải trong người không thoải mái hay không? Có vấn đề gì không, anh đưa em đi bác sĩ...."

"Không cần, là do em ăn đồ không tốt, phải rồi, Dương Dương đến đây chưa?"

"Anh có thể không làm theo lời em nói sao, anh đưa cô ấy đến đây rồi, bây giờ cô ấy đang ở bên ngoài." Hứa Hiền Vũ đỡ Lisa dậy, lấy khăn thấm ướt sau đó rót nước súc miệng đưa cho cô ấy.

Trong phòng vệ sinh nồng nặc mùi khó ngửi, Hứa Hiền Vũ trong lúc làm những chuyện này chỉ suy nghĩ có một việc ở trong lòng, có phải Lisa đang mang thai hay không?

Hứa Hiền Vũ quan sát Lisa, lại chối bỏ ý nghĩ của mình, nếu như là mang thai, tại sao lúc này cô ấy lại không tự nói cho mình biết.

Sau khi kết hôn Lisa vẫn là đáng yêu như trước, chỉ là để lại tóc dài, thoát nhìn càng thêm dịu dàng, ngón tay đeo nhẫn kim cương sáng lấp lánh, khi nâng tay lên giống như có một ngôi sao băng xẹt qua tầm mắt, khiến người khác nhìn thấy một lần sẽ khó quên.

Nàng sống rất tốt, thoải mái vật chất, cuộc sống về mặt cơ bản cũng giống như trước khi kết hôn.

Sau khi Lisa kết hôn, hai người cũng có không gặp lại, Dương Dương nhìn thấy một người con gái thay đổi trở thành một người vợ, sự thay đổi không phải chỉ ở bề ngoài, mà còn cả tâm hồn.

"Lisa, đã lâu không gặp." Dương Dương gặp cô ấy đang chuẩn bị đứng lên.

Lisa bỏ nhào vào trong lòng cô, "Lâu rồi không gặp, cậu có nhớ mình không?"

Hứa Hiền Vũ giấu đi nụ cười chua xót, nói: "Hai người nói chuyện đi, anh xuống dưới mua thuốc lá."

Hứa Hiền Vũ đi rồi, Lisa nói với Dương Dương: "Mình gọi cậu tới là muốn nói cho cậu biết một chuyện, mình cam đoan với cậu, cậu là người đầu tiên biết, cho nên ngay cả anh ấy, mình cũng không có nói."

"Cậu có thai." Dương Dương bình tĩnh nói.

Nụ cười của Lisa trở nên cứng ngắc: "Làm sao cậu biết?"

"Mình nhìn ra được, tay cậu vô thức đặt lên bụng, hơn nữa, khuôn mặt của cậu cũng thay đổi. Có phải không?"

"Vẫn là cậu tốt nhất, chu đáo nhất, mỗi lần mình không vui cất giấu tâm sự, cậu cũng là người đầu tiên nhìn ra." Lisa cúi xuống nhẹ nhàng nói.

"Là cậu tự tưởng tượng mình hoàn hảo như thế, thật ra mình rất ngốc, chỉ là cậu không chịu nhớ kỹ những khi mình ngốc thôi." Ký ức của một người đều là những chuyện mà người đó yêu thích, nhớ rõ ràng những đoạn mà mình yêu thích nhất, lại vứt bỏ hết những chuyện không vui càng nhiều càng tốt.

Ánh mắt của Lisa trở nên háo hức: "Dương Dương, cậu làm mẹ của con mình được không?"

"Ý cậu là"

"Mình vẫn còn yêu cậu, đây là con của mình, cậu cũng có thể xem nó là con của cậu. Mình biết cậu chán ghét hôn nhân, cả đời cũng sẽ không cần kết hôn với ai, đợi cho đến khi cậu già đi, mình cho con mình đến hầu hạ chăm sóc cậu có được không?"

Đầu đó như có một ngọn núi lớn đè trên lưng của Dương Dương, tình yêu cũng là một loại gánh nặng, cũng làm cho cô cảm thấy đau.

"Lisa, cậu nghĩ quá xa rồi. Còn nữa, mình sẽ tự biết chăm sóc tốt bản thân, con là của cậu và Hứa Hiền Vũ, cũng nên thông qua sự đồng ý của anh ta."

"Anh ấy sẽ đồng ý." Lisa gấp gấp nói.

Dương Dương cầm hai tay cô ấy, muốn cô ấy bình tĩnh lại: "Lisa, chúng ta đâu sao vẫn là bạn tốt, lòng tốt của cậu mình xin nhận, cảm ơn cậu vẫn suy nghĩ cho mình, cậu sợ mình cô đơn cả đời, mình biết, nhưng mình đã tìm được bến đỗ rồi. Cậu hãy đối xử tốt với Hứa Hiền Vũ, anh ta là một người đàn ông tốt, cậu lấy anh ta hoàn toàn không có gì sai."

Nước mắt lưng tròng trong đôi mắt đen láy, Lisa ra sức lắc đầu, nói: "Cậu không hiểu, cái gì cậu cũng không hiểu."

Dương Dương nói: "Đúng thật là mình không hiểu cũng không muốn biết, Lisa, chúng ta cứ như vậy được không? Cậu không cần quan tâm thay mình, cậu hãy giao trái tim của mình cho Hứa Hiền Vũ..."

Cho đến khi ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ biến thành những ánh đèn đủ mọi màu sắc, Nhan Hâm mới nhận ra bây giờ trời đã tối.

Nàng vẫn luôn đợi Dương Dương, Dương Dương thậm chí cũng không nhắn một tin nào trả lời nàng. Vô thức đợi đến lúc này, chiếc bánh đặt ở trên bàn không biết có cháy hay không, nếu ý định của Dương Dương là món bánh kem lạnh, như vậy hôm nay hai người cũng không có mà ăn.

Nhan Hâm thất vọng đứng dậy, tính đem bánh kem bỏ vào tủ lạnh.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Nhan Hâm nhìn về phía đó, nàng đã không biết được tốc độ đi ra mở cửa của mình nhanh như một con gió, giống như sự chờ mong trong lòng nàng.

Người ở cửa không phải Dương Dương, mà là những người dù nàng có nghĩ cũng nghĩ không ra.

Cố Thư Nhã dắt tay Tống An bước vào cửa, sau lưng bà là chị em họ thân thích trong Nhan gia, và cuối cùng là một người đàn ông xa lạ đối với nàng.

Người này chỉ cởi bỏ một cúc áo, mặc vest, lúc bước vào còn mang theo một nụ cười khách sáo.

Cố Thư Nhã tiếp đón mọi người đàn ông này ngồi trên ghế sofa, Nhan Hâm bị bà kéo qua nói: "Hâm Hâm, chắc con không nhớ anh họ phải không, là Khiêm Hoành mười hai năm trước di cư sang Đức."

Sau khi được mẹ nhắc nhở, Nhan Hâm mới có một chút ký ức, người trong trí nhớ chính là anh họ hồi nhỏ, mới phát hiện thì ra thời gian đối với một người đàn ông là một việc quan trọng như thế nào.

Khâu Khiêm là họ hàng không có quan hệ huyết thống với nàng, từ một chàng trai gầy đeo kính cận của mười hai năm trước nay trở thành một người đàn ông cao to cường tráng, mà người này đang ngồi trên ghế sofa của nàng, trong nụ cười không mang theo ẩn ý, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt của mẹ quá mức trù mến, khiến nàng nhìn ra một vài dấu hiệu.

Nhan Hâm tiếp đón mọi họ hàng ngồi xuống. Cố Thư Nhã đã đặt một cái bánh kem lớn, trong lúc họ vào cửa thì chiếc bánh ba tầng cũng đã được giao đến, nhân viên giao bánh cũng theo sau giúp châm nến.

Tình cảnh xảy ra trước mắt là sự bất ngờ đối với Nhan Hâm, kế hoạch của nàng hoàn toàn bị phá hỏng, hơn nữa có khả năng sẽ xảy ra những rắc rối không cần thiết.

Lòng Nhan Hâm rối như tơ vò, hai tay siết chặt ly rượu sâm banh, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Cố Thư Nhã quan sát tỉ mỉ, hỏi nàng: "Con không thích mẹ mừng sinh nhật cho con sao?"

"Không có, mẹ, không phải, con chỉ cảm thấy có quá nhiều người, con thích được yên tĩnh hơn." Tình thân vĩnh viễn không có sai, Nhan Hâm không thể từ chối sự sắp xếp của mẹ mình, nàng biết mẹ là muốn tốt cho nàng. Nhưng bữa tiệc sinh nhật náo nhiệt ồn ào như thế này không phải là điều nàng muốn, nàng chỉ muốn cùng một người bình bình đạm đạm đón ngày này trôi qua.

"Mẹ... con..." Nhan Hâm ngần ngại không biết có nên mở miệng nói chuyện này hay không, lúc này Cố Thư Nhã đã kêu Khâu Khiêm lại: "Tiểu Khiêm, qua đây, qua bên này ngồi, con cùng Hâm Hâm nhiều năm rồi không gặp nhau, chắc có nhiều chuyện để nói." Cố Thư Nhã cười tủm tỉm nhường chỗ ngồi cho Khâu Khiêm.

Khâu Khiêm cảm ơn xong ngồi xuống, Nhan Hâm trước sau cũng không có nhìn anh ta, anh ta vẫn ra dáng phong độ trí thức duy trì được bình tĩnh.

Một lúc sau, Khâu Khiêm mở miệng nói: "Trong thực tế em vốn không có tính toán đến chuyện yêu đương nữa, phải không?"

"Không có, ai nói với anh?" Nhan Hâm nhìn thẳng vào sự hiện diện của anh ta, lập tức bác bỏ chuyện đó.

Khâu Khiêm âm thầm chỉ về một hướng: "Có người nói cho anh biết em đang tìm kiếm một cơ hội mới, anh vừa mới từ Đức trở về, nghe được tin này liền tích cực ứng cử."

"Tại sao?" Nhan Hâm thắc mắc hỏi.

Khâu khiêm nhún vai, nói: "Bởi vì một người đàn ông độc thân biết mối tình đầu của mình đang muốn tìm đối tượng thì không thể không vui mừng cho được."

"Mối tình đầu?"

"Thôi rồi, hình như anh chưa có nói cho em biết thật ra em chính là mối tình đầu của anh." Khâu Khiêm cường điệu sự ngạc nhiên của mình lên, anh ta là một người đàn ông vui tính, hơn nữa lại tận dụng sự hài hước này khéo léo ở mọi mặt, cho nên anh ta không làm cho người khác chán ghét, Nhan Hâm cảm thấy được anh ta có thể gọi là một người đàn ông đáng yêu.

Nhan Hâm là muốn từ chối anh ta: "Xin lỗi, tôi không thể chấp nhận anh."

Khâu Khiêm mỉm cười nói: "Không sao, anh cũng không phải thiếu niên, một chút đã kích này có thể chấp nhận được."

Nhan Hâm nở nụ cười.

Khâu Khiêm nói: "Em xinh đẹp như vậy, có câu nói rằng, người ta chỉ yêu nhan sắc của em lúc còn trẻ, anh lại yêu thích gương mặt em khi đối mặt với những thăng trầm. Tất nhiên, anh không phải nói em hiện tại đang đối mặt với những thăng trầm, ngược lại, em bây giờ càng đẹp hơn..." Khâu Khiêm không ngần ngại khen ngợi Nhan Hâm.

"Cám ơn. Nhưng tôi vẫn không thể cho anh hi vọng."

"Em thật tàn nhẫn." Khâu khiêm giả vờ bị tổn thương.

"Nếu tôi cho anh hi vọng rồi lại cho anh tuyệt vọng, đó mới thật sự là tàn nhẫn." Nhan Hâm bình tĩnh đến đáng sợ, hoàn toàn khác biệt so với những người tính tình nóng nảy hay nóng nảy.

Khâu Khiêm tiếp tục hỏi: "Không có chút khả năng nào sao?"

"Không có." Nhan Hâm thản nhiên từ chối.

Cố Thư Nhã nhìn hai người nói chuyện với nhau cực kỳ thích thú, thừa dịp Khâu Khiêm tránh đi có cơ hội liền đi tới hỏi: "Hâm Hâm, con thấy tiểu Khiêm thế nào?"

"Mẹ, mẹ không cần bận tâm vì con, con sẽ không kết hôn nữa đâu." Lúc này, Nhan Hâm không nghĩ cho bất kì ai cơ hội tiếp cận không gian của nàng, nàng sẽ không kết hôn nữa, không nghĩ sẽ lại hoà hiệp, kết hôn một lần là bởi vì nàng hoàn toàn không biết mình muốn gì, vì thế lựa chọn chấp nhận, giao bản thân cho hôn nhân nhưng lại không hiểu rõ nó, cho đến khi hôn nhân không có tình yêu, tổn thương người khác mà cũng là hại luôn chính mình.

Hiện tại nàng cũng đủ độc lập, cũng đủ tỉnh táo, nàng biết chính xác mình muốn cái gì, không muốn cái gì, cho nên thời điểm đối mặt với người nhà, nàng không hề do dự nói cho bọn họ biết rằng nàng sẽ không kết hôn.

"Con bé này, con muốn làm thế nào đây, có phải là do Lý Tường đối xử tệ bạc với con hay không, sao con không nghĩ là mình sẽ tìm được một đàn ông đối với con tốt hơn." Cố Thư Nhã tha thiết thuyết phục.

Hôn nhân là con đường mà mỗi một người phụ nữ đều phải đối mặt, ai mà không phải đi qua con đường này chứ.

"Mẹ..."

Khâu Khiêm tách ra khỏi chỗ của Cố Thư Nhã và Nhan Hâm để bánh kem mang lên, anh ta ngồi ở thành sofa nói với Cố Thư Nhã: "Bác gái, xem ra Nhan Hâm cô ấy đã có quyết định của mình, con nghĩ bác cũng không cần sốt ruột dùm con, cô nhân Trung Quốc không phải đã nói rồi sao, hai người ở bên nhau là do duyên phận, duyên phận vẫn chưa đến, có muốn làm gì cũng không được."

"Nó không phải không có duyên phận với con, nó vốn là không cần!" Cố Thư Nhã sợ hãi, sợ sự tồn tại của một khả năng khác, bà càng nghĩ càng sợ, ban đêm cũng không ngủ được, chỉ có nhìn thấy Nhan Hâm kết hôn bà mới bằng lòng yên tâm, thế nhưng Nhan Hâm lại cố tình muốn treo lòng của bà, làm cho bà lo lắng sợ hãi.

Người ngoài làm sao hiểu được tâm tình của bà, lòng của một người làm mẹ làm sao có thể không suy nghĩ chuyện này chuyện nọ cho được.

"Mẹ... Mẹ làm ơn tôn trọng con được không?" Nhan Hâm vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh.

Tiếng chuông cửa vang lên một lần nữa, lần này Nhan Hâm đứng lên, lách qua đám đông đi ra mở cửa.

Cửa chỉ mở ra một khe hở nhỏ, Dương Dương đứng ở cửa, giống như một con dê núi lạc đường biết quay trở về chờ đợi sự tha thứ của nàng.

"Xin lỗi, tôi đã tới muộn." Dương Dương nhìn thấy Nhan Hâm xuất hiện liền cười toe toét, Nhan Hâm chặn ở cửa, chỉ chừa lại một chút khe hở nhỏ, cử chỉ này làm Dương Dương nghĩ đến một khả năng, sẽ bị từ chối.

Cả buổi chiều cô phải an ủi Lisa, còn phải giả vờ bình tĩnh ăn tối cùng bọn họ, trong lúc ăn cơm nhìn hai người đó thân mật, trong lòng nói ra không được thoải mái.

Lisa muốn cô giấu chuyện đó với Hứa Hiền Vũ, nhưng Hứa Hiền Vũ là một người cẩn thận, cho nên anh ta đã biết.

Lúc Hứa Hiền Vũ đưa cô về, anh ta nói ra sự thật, Dương Dương trước sau cũng không nói lời nào.

Tình yêu là chuyện của hai người, thế giới của ba người vốn không có tồn tại, Dương Dương đã sớm thoát khỏi mối quan hệ của bọn họ, là bọn họ vẫn cứng đầu kéo cô vào.

Dương Dương không có giải thích, Hứa Hiền Vũ lại nhiều lần tự trách mình, rốt cuộc là anh ta đã làm gì sai, tại sao Lisa lại không tin tưởng anh ta?

Hai người rơi vào trong bầu không khí lúng túng, Dương Dương thì không biết ấy lúc ấy phải làm thế nào, còn Hứa Hiền Vũ đã muốn điên rồi.

Trên đường trở về Dương Dương mới nhìn thấy tin nhắn của Nhan Hâm, lúc đầu là hỏi sau đó nói cô không cần quay trở lại, làm cho cô nhận thấy tình hình trở nên nghiêm trọng, cô nắm chặt điện thoại đi đến nhà Nhan Hâm, nhấn chuông cửa nhà nàng, Nhan Hâm lại trưng ra thái độ từ chối.

"Dương về trước đi." Nếu để cho mấy người phía sau nhìn thấy sự tồn tại của Dương Dương, Nhan Hâm không biết làm thế nào để giải thích cho bọn họ nghe, toàn bộ người nhà căn bản đều đến đây, Dương Dương tới thật không đúng lúc.

"Không, em nghe tôi giải thích, tôi không có phản bội em, hôm nay là Hứa Hiền Vũ bắt tôi lên xe, tôi vẫn muốn đi về, nhưng là Lisa ngăn không cho tôi trở về, tôi thật không phải cố ý mà." Dương Dương to tiếng giải thích, ít nhất mong Nhan Hâm lắng nghe.

Giọng của Dương Dương cũng đủ cho mọi người phía sau nghe được, Nhan Hâm thì lại tin rằng không có ai chú ý đến chỗ này.

Nhan Hâm nói lí nhí: "Dương Dương, Dương không cần nói gì hết, bây giờ có chút bất tiện, Dương về trước đi..."

"Tôi không về, kế hoạch của tôi chờ mấy ngày qua là để chúc mừng sinh nhật cho em hôm nay, tôi không muốn bởi vì hiểu lầm mà bỏ lỡ thời gian tốt đẹp này." Một nửa khuôn mặt Nhan Hâm giấu trong cánh cửa, Dương Dương nhìn xuống gương mặt của nàng, trong lòng trống rỗng.

Lần này, đã có người hỏi là ai ở cửa, còn nữa, tại sao lại nói những lời này.

Nhan Hâm bước ra bên ngoài, chặn ngay cửa, đứng mặt đối mặt với Dương Dương: "Dương Dương, em nói Dương đi về trước. Hôm nay không phải lúc, bởi vì..."

Dương Dương lại đẩy nàng lên cửa: "Em đang giận tôi, là bởi vì tôi bị người khác đón đi, em ghen đúng không? Như vậy không chứng minh là em yêu tôi sao? Chúng ta đừng để vấn đề tâm thường này làm lãng phí thời gian có được không, nói ra thật ngốc nghếch mà!"

Dương Dương giữ lấy eo nàng, để môi áp lên, không để cho Nhan Hâm nói một chữ "không", nồng nhiệt hôn chiếm lấy hơi thở của Nhan Hâm, Nhan Hâm không biết phải nói cái gì, cửa mở ra từng chút, hai người bị phơi bày trước mặt mọi người.

Hiện trường im ắng như đang ở trong nghĩa trang, một số người quên mất hét lên theo bản năng, bởi vì hình ảnh trước mắt làm cho bọn họ bị hoảng sợ ngay lập tức tim như ngừng đập.

Bánh kem rơi xuống mặt đất nghe "bộp" một tiếng, bao gồm vô số người muốn rút cả cằm.

Duy chỉ có Tòng An bình thường, cô bé bóc bánh bánh kem có dâu tây lên nhét vào miệng của mình.

Mị Mị a đi lại hôn mẹ, thùng cơm lão sư nói con gái cùng con gái hôn môi sẽ không có mang thai! Tòng An nhớ tới lời nói của Phạm Đồng Đồng, nên không có ngăn cản hai người tiếp tục chuyện đó.

Cố Thư Nhã là người ngạc nhiên nhất, tình cảnh này, bà đã có linh cảm sẽ xảy ra, càng lo sợ sẽ càng xảy ra, mấy ngày nay chuyện làm tình thần không thoải mái cuối cùng đã xuất hiện, hai chữ tuyệt vọng như đang siết chặt trái tim bà.

"Hâm Hâm..." Cố Thư Nhã lên tiếng, tất cả mọi người như được giải trừ ma chú, bắt đầu có phản ứng, vẫn im lặng như trước, tất cả mọi người đều nhìn nhau, cảm thấy bản thân như đang lạc lối trong thế giới này.

"Chuyện này là sao?" Cố Thư Nhã hét lên chói tai gọi lên tất cả sự chú ý của mọi người.

Dương Dương lúc này mới nhìn thấy cả phòng đầy người quần quần bánh kem ở giữa. Thái độ của Nhan Hâm bình tĩnh đến cô không hiểu được mà lo sợ, chính là bởi vì như vậy, cô như đang chìm dưới đáy.

"Hâm..." Dương Dương nhìn về phía Nhan Hâm

Nhan Hâm nói: "Cô ấy là..."

Dương Dương nói: "Vừa nãy là hiểu lầm, tôi say rượu nên nhầm cô ấy với người khác." Nói xong cô bước lùi lại một bước, cô nghĩ mình thật sự sai lầm rồi, cô không nên tới quấy rầy Nhan Hâm, làm cho nàng rơi vào hoàn cảnh xấu hổ này, cô đã hại Nhan Hâm, là hại rất thê thảm, Nhan Hâm có thể bởi vì chuyện này mà trách cứ cô hay không?

Dương Dương sắp ngã lên vách tường. Nhan Hâm đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay cô, Dương Dương ngạc nhiên nhìn nàng, nhìn thấy được ở trong mắt nàng thái độ kiên quyết cứng cỏi.

Cô ấy sẽ không.....

Trong khi Dương Dương đang ở trong tình trạng bị sốc, Nhan Hâm lại càng làm ra chuyện gây sốc với cô hơn, Nhan Hâm nắm lấy tay cô đi đến trước mặt mọi người, sau đó nói: "Xin lỗi, con vốn không muốn nói cho mọi người biết chuyện sớm như vậy, người bây giờ đang đứng bên cạnh con không phải là người đi qua đường cũng không phải là hàng xóm đi nhầm cửa, cô ấy là người yêu bây giờ con đang quen, mẹ, làm ơn đừng tìm đối tượng cho con nữa. Con sẽ ở bên cô ấy suốt cuộc này."

Hết Chương 28

Cuộc sống luôn có những lựa chọn, không quan tâm điều đó là đúng hay sai, chỉ cần biết đó là điều mà chúng ta muốn.

Tuổi trẻ, đừng cho mình quá nhiều gánh nặng, cũng đừng để phải lưu lại tiếc nuối...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương [29]

Editor: Ddil

Độ cong khỏe miệng của Dương Dương cũng không có hạ xuống, nụ cười rực rỡ trước sau treo trên khuôn mặt cô, chói mắt đến độ người khác nhìn chỉ muốn đắm vào mặt cô.

Còn cười. Nhan Hâm không chỉ trừng mắt với cô một lần, Dương Dương thì kiểm chế không được, nụ cười càng thêm đậm nét, khoe miệng sắp ngoác lên trên, đôi mắt cũng híp lại thành một đường.

Trong nhà sớm không có người ngoài, người ngoài sau khi nhìn thấy một màn gây sợ hãi đã liên tiếp rời đi tránh bão, trong khi mẹ của Nhan Hâm gần như ngất đi, cuối cùng được một vài người có ý tốt thuyết phục bà nên đi về trước. Phong ba trong nhà cũng không bởi vì thế mà tiêu tan đi hết, chỉ là bị hoãn lại sau mà thôi, không có chuyện dễ dàng như vậy mà trôi qua, nên đến thì nhất định sẽ còn đến nữa.

Nhan Hâm lặng lẽ dọn dẹp trên bàn, cất quà tặng của người khác vào trong tủ, nàng tin tưởng đây là lần cuối cùng nàng nhận được quà của bọn họ, trải qua chuyện này ngày hôm nay, không cho phép họ hàng thân thích lui tới nữa.

Ví dụ như người gọi là anh họ Khiêm kia, tin rằng anh ta hẳn sẽ hiểu rõ lý do nàng từ chối anh ta, không phải anh ta không đủ tốt, chỉ là nàng thật sự vô tâm để yêu.

Nhan Hâm thờ dài ở trong lòng, nhường người lên nhìn về phía người bên cạnh, Dương Dươn hào hứng làm việc, giống như chuột mới mới trộm được cục mỡ.

Rốt cuộc cũng dọn dẹp xong nhà quay về nguyên dạng, Dương Dương ngay lập tức ôm Nhan Hâm đến trên sofa, vùi mặt trong cổ của nàng, thì thầm: "Hôm nay em thật sự dũng cảm, con tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực." Dương Dương hạnh phúc nhường nhường chân mày, "Tại sao em lại muốn làm như vậy?"

"Dương chạy tới cửa nói này nọ, thôi thì tuyên bố luôn mối quan hệ đặc biệt của chúng ta luôn cũng không có vấn đề gì. Em có nói hay không cũng không thể ngăn cản họ suy nghĩ lung tung."

"Nhan Hâm, xin lỗi, tôi không nên bốc đồng như vậy." Dương Dương nghĩ lại hành vi của mình, trong lúc này thay vì tự kiểm điểm lại giờ ngón tay cái lên cho bản thân, nếu không phải trước đó xảy ra nhiều tình huống liên tiếp, cô cũng sẽ không thể nhìn thấy Nhan Hâm kiên định đứng ra tuyên bố thân phận của cô.

Thời khắc đó cô thiếu điều muốn ngất đi, người khác thì kinh ngạc, cô là hạnh phúc, hạnh phúc đến quên đi hết mọi khuôn phép.

"Có điều em có thể không nói nha, lúc em nắm chặt tay tôi thì em đang nghĩ gì?" Dương Dương nâng mặt của nàng lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt làm cho Nhan Hâm không thể tránh né.

"Lúc Dương lộ ra nét mặt bị bỏ rơi, làm cho em cảm thấy nếu em cứ để cho Dương đi như vậy, Dương Dương nhất định sẽ đau lòng." Nhan Hâm thật bình tĩnh nói.

Dương Dương nói: "Tôi chỉ biết là em yêu tôi, em xứng đáng với tình yêu của tôi. Hâm Hâm, tôi..... Tôi..."

"Dương Dương, đừng kích động, Dương làm cho em không thở được." Nhan Hâm bị trói buộc trong cái ôm của cô, Dương Dương hạ tay xuống ép chặt cơ thể hai người vào nhau, cũng có thể xem như là một gánh nặng ngọt ngào phải không.

Nhan Hâm gọi lý trí của Dương Dương trở về, cũng đánh thức ham muốn của cô.

Ngay khi Nhan Hâm ở trên ghế sofa lớn, Dương Dương áp đảo Nhan Hâm, xoay người nằm trên người nàng, nhìn dưới thân cô là một người con gái xinh đẹp, Dương Dương được lấp đầy cảm giác hạnh phúc, run rẩy vì phấn khích.

"Em nói em muốn ở bên tôi suốt đời, tôi sẽ mãi mãi nhớ rõ những lời này. Cả đời của tôi cũng sẽ trải qua cùng em, không có người thứ hai."

"Bây giờ còn quá sớm để nói điều này." Nhan Hâm giờ tay lên, nhẹ nhàng quàng qua cổ cô.

Dương Dương cười rộ lên, ngực cô chắn trước ngực nàng, run rẩy truyền đạt cảm xúc trong con tim cô.

"Sẽ không, Dương Dương nói được thì làm được. Nói cả đời thì sẽ là cả đời, một ngày cũng sẽ không thiếu." Dương Dương mơ màng gọi tên Nhan Hâm, đầu lưỡi phác thảo một vòng vành tai nàng, Nhan Hâm khép hai mắt lại, lý trí có chút rối loạn, dục vọng bắt đầu nảy mầm.

Nhan Hâm hé mở đôi môi đỏ mọng, say đắm hôn cô, Dương Dương thì gấp rút tách hai chân của nàng ra, đẩy váy của nàng lên đến eo.

"Chúng ta còn ở trong phòng khách, từ từ thôi....." Nhan Hâm còn chưa nói xong câu đã bị cắt ngang bởi tiếng rên của mình. Dương Dương dùng cơ thể cọ xát làn da của nàng, mỗi một tác da thịt bị ma sát đến nóng rực, mà nhiệt lượng lại tập trung ở đầu đó giữa hai chân, nơi đó khát vọng được Dương Dương vuốt ve.

"Hôm nay chúng ta cứ ở đây." Dương Dương bắt lấy đùi Nhan Hâm, buộc nàng mở hai chân ra, còn mình thì vòng qua một bên ghế, quỳ xuống trước người Nhan Hâm.

Nhan Hâm giữ lấy bàn tay lộn xộn của cô, nói: "Không được, đây là phòng khách."

"Tôi biết đây là đâu, thật sự rất tốt, có thể lưu lại kỷ niệm đẹp để cho chúng ta..." Dương Dương nở nụ cười tinh quái, cô từ từ đứng dậy, kéo khóa váy phía sau xuống, còi váy ra trước mặt Nhan Hâm, đồng thời ưỡn mông, mỗi một chỗ trên người đều ngập tràn khiêu khích, áo ngực màu đen càng làm cho bộ ngực gom lại thêm phần đầy đặn, mà áo ngực được thiết kế chỉ bao lấy một nửa bên dưới, phần lớn khóa tròn trắng mịn mềm mại lộ ra bên ngoài, bởi vì cô uốn éo người mà làm nó run rẩy, trái cây màu đỏ căng cứng lồ lộ ẩn hiện ngay bên cạnh đường viền ren áo.

Phần dưới cơ thể được bao phủ lớp vải lụa trong suốt, đường nét gợi cảm ẩn hiện mập mờ, đai ruy băng màu đen rũ xuống, tất chân màu đen cho thấy một sự cấm dâm chết người.

"Món quà của em hôm nay đang đứng trước mặt em." Dương Dương nhấc chân lên, quỳ gối chéo ở hai bên tay Nhan Hâm, đồng thời đẩy Nhan Hâm vào mặt lưng của ghế, trong lúc Nhan Hâm bị đẩy đi, Dương Dương đã ngồi bắt chéo chân trên đùi nàng.

Nhan Hâm cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nàng thật sự không biết có lúc Dương Dương có thể gợi cảm đến như thế, giống như một đóa hồng cháy bỏng, như một vũ công quý phái sang trọng ở Las Vegas, hoàn toàn giống như một món quà đẹp để tinh tế.

Dương Dương nói: "Em không muốn mở ra xem sao?"

"Dương Dương, bây giờ em không có tâm trạng..." Vừa mới trải qua một chuyện lớn như vậy, hai người không phải là nên ngồi lại cùng nhau, bình tĩnh suy nghĩ và xem xét vì sao, chứ không phải nhanh như vậy lại lao vào những chuyện như vậy.

"Nơi này cũng có thể." Dương Dương ưỡn thẳng nửa người trên, không biết từ đâu tìm thấy được một đoạn dây màu đỏ, thắt một cái nơ con bướm ngay trước ngực của mình.

Như vậy càng giống một món quà. Dương Dương quỳ gối trên đùi nàng, hai tay đặt trên đầu gối, cơ thể nhẹ nghiêng về phía trước, âm thầm cầu xin Nhan Hâm mở cô ra.

Tay của Nhan Hâm như không thể kiểm soát được mà đưa lên, cầm lấy đoạn dây, sau đó chậm rãi rút ra.

Dương Dương kích động ôm lấy nàng, âu yếm cơ thể nàng, Nhan Hâm bị bao phủ bởi nhiệt tình của cô, hô hấp khó khăn, âm thanh phát ra đứt quãng: "Không đúng... Dương... Là món quà... Của em..."

"Bây giờ tôi muốn ăn em." Dương Dương vươn đầu lưỡi nóng ướt liếm trên mặt Nhan Hâm, liếm dọc theo đường viền cảm của nàng cho đến vành tai, đôi mắt từ từ nhắm lại của Nhan Hâm.

"Chậm lại, Dương Dương, chậm một chút..." Nhan Hâm cảm giác mình bị Dương Dương kéo đi, động tác của Dương Dương quá nhanh, gấp rút như muốn ăn sạch toàn bộ nàng.

"Đợi thì lại chậm mất, bây giờ lòng tôi nóng như lửa đốt. Ở đây của em thật ngọt, đây cũng vậy." Dương Dương liếm khắp cổ Nhan Hâm, tiếp tục đi xuống, cô tin tưởng nơi nào trên cơ thể Nhan Hâm cũng thật ngọt ngào, còn có phía dưới đang có nhu cầu cấp bách cần cô đến thưởng thức.

Dương Dương nói: "Em đợi không được nữa thì làm sao tôi có thể chậm lại đây." Ngón tay chạm phải một mảnh nóng ướt, lớp vải dệt mỏng manh ở giữa

hai chân Nhan Hâm đã ướt đầm, tay Dương Dương sưng nước, Dương Dương liếm ngón tay của mình, quỳ xuống trước mặt Nhan Hâm.

"Đừng..." Nhan Hâm từ chối đã muộn màng, Dương Dương trực tiếp hôn lên lớp vải dệt ở giữa hai chân nàng, dùng đầu lưỡi phác họa lại hình dáng đóa hoa cách một tầng vải.

Nhan Hâm tựa người vào lưng ghế sô pha, hai tay giữ chặt đầu Dương Dương, đứng đưa theo động tác của Dương Dương, lại nghe theo cơ thể của mình mà đè chặt đầu của Dương Dương lại, âm thầm yêu cầu cô tiến vào sâu hơn.

Nhan Hâm ngẩng đầu lên, trên mặt là biểu tình say mê, hàm răng khê miết lấy môi dưới, âm thanh rên rỉ tràn ra trong miệng tựa như tiếng gọi của thiên nhiên.

Tiếng rên 'ư ư' của Nhan Hâm là lời tán thưởng tốt nhất dành cho Dương Dương, Dương Dương giống như một thị nữ hết lòng hầu hạ chủ nhân tôn quý nhất của mình, không dám lười biếng một giây phút nào.

Nhan Hâm bắt đầu ra lệnh cho cô nhanh lên, muốn cô dùng sức, tiếng thờ đóc mãnh liệt nói lên được giờ này phút này nàng đang chịu dày vò.

Hai tay bắt đầu dùng sức túm lấy tóc Dương Dương, cơ thể Nhan Hâm co rút mãnh liệt như đang giữ lại Dương Dương, hương hoa lan tỏa càng thêm nồng nàn, Dương Dương biết Nhan Hâm sắp đến.

Sau một tiếng hét chói tai, Nhan Hâm giống như bị lấy đi hết toàn bộ sức lực, cả người mềm nhũn tựa trên sô pha, ý thức quay trở về từng chút một, nghe thấy tiếng nước rõ ràng vang lên bên tai.

Cơ thể liên tục co giật, Dương Dương cũng chưa dừng lại động tác của mình, lại cho thêm chút dụ dỗ.

Nhan Hâm đẩy bả vai Dương Dương, nói: "Em không được rồi, Dương đừng tiếp tục đi xuống nữa."

Cơ thể vẫn cảm chịu không nổi lần khiêu khích này của Dương Dương, Nhan Hâm có chút xúc động muốn khóc.

Dương Dương buông tha nàng, hai người nghỉ ngơi một lát, sau đó đi đến phòng tắm, Dương Dương mặc quần áo khiêu gợi trên người bước vào trong nước, vải thấm nước làm cảnh xuân lộ ra không hề bỏ sót.

Thì ra, Dương Dương vì muốn mình biến thành một món quà xứng đáng nên đã lên rất nhiều kế hoạch, hình xăm sau lưng làm cho người ta nhìn thấy rồi không có cách nào rời mắt khỏi hình ảnh này.

Dương Dương cố ý ở trước mặt Nhan Hâm uốn éo như rắn, từ ánh mắt đến ngón chân đều tràn ngập ý đồ dụ dỗ.

Nhan Hâm ngồi trên thành bồn tắm, mỉm cười thưởng thức Dương Dương khoả thân quyến rũ biểu diễn.

Dương Dương tự vuốt ve cơ thể mình trong nước, ngón tay tiến vào quần nhỏ chữ 'T' ướt đầm của cô, đồng thời nâng một nửa phần đầy đặn của mình lên, lộ ra ánh mắt si mê, ném cho Nhan Hâm một cái nhìn khiêu khích.

"Tôi có thể được xem là một món quà đáng giá hay không?" Dương Dương xoay người đưa lưng về phía Nhan Hâm, lắc lư mông, vẩy bọt nước lên.

Nhan Hâm thừa nhận nàng thích câu dẫn như thế, Dương Dương quá gợi cảm làm cho con tim nàng xao động, nếu không phải hôm nay Dương Dương ở trước mặt nàng biểu diễn màn này, nàng cũng không phát hiện ra mình là một người háo sắc, nàng thật sự thích nữ sắc, sâu sắc bị Dương Dương hấp dẫn.

Tay Dương Dương móc vào đường viền quần nhỏ chữ 'T', nói: "Em không thích sao?"

"Thích." Nhan Hâm cho là mình đã biểu hiện rất rõ ràng, thế nhưng Dương Dương lại ngay lập tức giả vờ thất vọng nhìn nàng.

"Thế nhưng không thấy em thể hiện." Dương Dương còn nghĩ Nhan Hâm không thích bản thân mình như thế này.

Nhan Hâm nói: "Rất đẹp!"

Nói xong Nhan Hâm để Dương Dương nằm xuống gạch men trong phòng tắm, Dương Dương nằm sấp trực tiếp tiếp xúc với gạch men sứ lạnh như băng, sau lưng là cơ thể ướt đầm của Nhan Hâm.

Dương Dương cảm giác được Nhan Hâm cầm tay của mình, cô nhận thấy có gì bất ổn, kinh ngạc quay đầu lại hỏi: "Hâm Hâm, em làm gì vậy?"

"Dương nói Dương là món quà của em đúng không?"

"Phải. Thế nhưng..."

Nhan Hâm thừa dịp Dương Dương không chú ý, cầm lấy hai tay cô, sau đó rướn người lấy đoạn dây màu đỏ ở vôi hoa sen buộc lên thành hình một cái nơ con bướm.

Dương Dương đột nhiên cảm thấy được Nhan Hâm rất biến thái.

Thế nhưng cơ thể của cô lại nóng rực như sắp bị thiêu cháy, hai tay bị trói thậm chí còn kéo cao lên, cả người bị kéo căng thành một vòng cung xinh đẹp.

Trong lúc Nhan Hâm hôn lên lỗ tai Dương Dương, Dương Dương chủ động quay đầu cùng nàng hôn môi, đầu lưỡi khuấy động nhộn nhạo cùng một chỗ. Ngực bị tay Nhan Hâm nhẹ nhàng xoa nắn, giống như biến thành một khối bột, mặc cho Nhan Hâm nặn ra đủ kiểu yêu thích.

Dương Dương chủ động dùng miệng của cô cạy lên người Nhan Hâm, Nhan Hâm vỗ nhẹ miệng cô, nói: "Từ từ sẽ tới."

Không biết có phải là vì trước đó Dương Dương phục vụ cho Nhan Hâm hay không mà Dương Dương vô cùng âm ướt, Nhan Hâm thuận lợi tiến vào cơ thể nóng ướt của cô, dễ dàng khơi gợi lửa nóng trong cô, đồng thời cũng không quên chăm sóc những nơi khiêu gợi khác trên người cô.

Dương Dương bầu vào vòi nước trong phòng tắm, vịn vịn trong lòng ngực Nhan Hâm, giống như một con mèo dục cầu bất mãn*, con mèo cái gọi cảm làm cho lòng người ngứa ngáy.

*Dục cầu bất mãn: muốn mà không được thỏa mãn.

Nhan Hâm nghe thấy tiếng rên táo bạo của cô, động tác càng thêm mạnh mẽ.

Dương Dương quay đầu hết mức, đưa đầu lưỡi ra tìm kiếm, liếm cầm của Nhan Hâm, tìm được môi của nàng, dùng sức mút lấy cánh hoa trên môi nàng.

"Ưm... Thoải mái muốn chết, Hâm Hâm... Quả nhiên là Hâm Hâm, tôi sẽ chết mất thôi..." Lời nói của Dương Dương làm cho Nhan Hâm nghe được thấy lỗ tai có chút ngứa ngáy, lời nói nịnh nọt có thể khơi lên sự tàn nhẫn trong lòng nàng.

Nhan Hâm làm cho cô thỏa mãn tới đa, liên tiếp phát ra những tiếng hét chói tai, dán sát trên tường mà thờ dục.

Nhan Hâm mở dây buộc hình nơ con bướm trên tay cô ra, hai tay Dương Dương được tự do thì sau đó liền quay đầu lại ôm chặt lấy Nhan Hâm, chuyển giao sức nặng lên trên người nàng, hôn nàng say đắm: "Cảm ơn em. Em rất tuyệt vời."

Hai người thu dọn một hồi lâu mới trở lại trên giường, tới giường rồi thì hai người yên tĩnh trở lại, mở to mắt nhìn lên trần nhà, nhìn ánh sáng bên trên không nhận thấy có gì thay đổi quá nhanh, nhưng thật ra là thời gian đã trôi qua.

Dương Dương nói: "Hôm nay em thật dũng cảm làm cho tôi khâm phục, cũng làm cho tôi sợ hãi, nếu tôi không có cách nào làm được giống như em, em sẽ không thất vọng với tôi chứ?"

Nhan Hâm nghe ra nỗi sợ hãi của cô, nói: "Làm sao Dương biết Dương không thể? Lúc Dương tán tỉnh em thì gan lớn hơn trời mà, em nghĩ ở trên đời này không gì có thể ngăn cản được Dương."

Hai người cười rộ lên, càng nhanh ôm chặt lấy đối phương.

Hết Chương 29

Đời H nữa đi, cứ 1 cái H là cho đời 2 tuần đấy nhé =,=

Hãy uống sữa Fristi cho trí tưởng tượng bay cao và xa, hạn chế hỏi, đừng làm chủ nhà bối rối, chủ nhà cũng ngại trả lời chi tiết =))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cố Lên! Cố Lên ! Cố Lên Nữa!

Editor: Ddil

Tùng An được bà ngoại đưa về nhà, sáng sớm nhân lúc Cố Thư Nhã không ở nhà liền cầm lấy điện thoại gọi cho Nhan Hâm.

Nhan Hâm vừa nhìn thấy số điện thoại nhà, thì lập tức bắt máy.

Tùng An ở bên kia thở thê nói: "Mẹ, là mẹ sao?"

"Là mẹ, Tùng An, con muốn nói cái gì?"

"Mẹ, bà ngoại giận, bà nói không cần mẹ, vậy có phải cũng không cần con hay không?" Tùng An vô cùng đáng thương.

Nhan Hâm ý thức được vấn đề nghiêm trọng, quan hệ của nàng và Dương Dương như thế nào cũng là chuyện của hai người, nhưng một khi chuyện liên

quan tới Tòng An, nàng không có cách nào buông xuống được gánh nặng trong lòng này.

"Tòng An, đừng lo lắng, mẹ và bà ngoại đều rất yêu con." Không biết mẹ mình đã nói với Tòng An những gì, chỉ hi vọng bà không áp đặt suy nghĩ của bà lên người Tòng An.

Nhan Hâm sợ chuyện này xảy ra quá sớm sẽ lưu tại vết hằn trong trí nhớ của Tòng An.

Dương Dương nghĩ đây chỉ là cuộc điện thông thường, nào ngờ sau khi Nhan Hâm nghe điện thoại thì lộ ra vẻ mặt đau khổ, cô bởi vì vậy mà căng thẳng.

"Sao bà ngoại lại nói mẹ bất hiếu?"

"Bởi vì mẹ làm cho bà ngoại không vui, hôm nay mẹ sẽ tới giải thích với bà ngoại, đến lúc đó Tòng An phải giúp mẹ nói chuyện với bà ngoại, để bà ngoại không tiếp tục tức giận nữa có được không?"

"Dạ, con sẽ làm. Mẹ, con bí mật nói cho mẹ biết nha, bà ngoại khóc ạ."

Một người mẹ kiên cường chưa bao giờ chảy nước mắt, Nhan Hâm nghĩ đến những giọt nước mắt này chảy xuống vì nàng thì nàng cảm thấy mặc cảm tội lỗi vô cùng.

"Xin lỗi, Tòng An."

Điện thoại bị Cố Thư Nhã cầm lấy, Tòng An ngạc nhiên nhìn bà, Cố Thư Nhã đè nén con giận trong lòng, dịu dàng nói với Tòng An: "Bà ngoại có vài lời muốn nói với mẹ con, bữa sáng ở trên bàn, con đi ra ăn sáng trước."

Tòng An ngoan ngoãn gật đầu, nhảy từ trên sofa xuống, đi chưa được mấy bước đã quay trở về bên Cố Thư Nhã nói: "Con muốn mẹ."

"Bà ngoại biết. Tòng An ngoan, bà ngoại cũng biết." Hai mắt Cố Thư Nhã mờ lung đầm lệ, nhìn gương mặt Tòng An lại mơ hồ dâng lên nỗi xót xa, bà xoa đầu Tòng An, đưa cô bé vào phòng ăn cơm.

Nàng gọi điện lại lần thứ hai.

Đầu dây bên kia không có tiếng động, hình như là không có ai.

"Mẹ, con xin lỗi." Nhan Hâm xin lỗi trong điện thoại.

"Tôi không nhận lời xin lỗi của cô, chuyện gì tôi cũng có thể tha thứ cho cô, nhưng chỉ có chuyện này tôi không thể tha thứ cho cô được." Cố Thư Nhã nói rất rõ ràng trong điện thoại.

Nhan Hâm sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy, việc mẹ nàng không tha thứ nàng cũng đã đoán trước rồi, nàng cho là mình đã chuẩn bị đầy đủ để đối mặt, nhưng giờ phát hiện chuẩn bị vẫn chưa đủ.

Tay nắm chặt chần, Nhan Hâm đè nén nghẹn ngào, nói: "Mẹ, mẹ không tha thứ con cũng không sao, ít nhất cho con thời gian để con từ từ giải thích."

"Chuyện này nói sau, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cô, Tòng An tạm thời cứ ở chỗ tôi."

"Mẹ, hôm nay con đến gặp mẹ."

"Không cần, cô có tới thì tôi cũng sẽ không gặp cô." Cố Thư Nhã lập tức cúp điện thoại, cúp điện thoại xong bà đem toàn thân đổ lên ghế sofa, cả người nằm gọn trên sofa, nét mặt mỗi lần lên gương mặt được bà cẩn thận bảo dưỡng.

Tòng An đi đến trước mặt bà, lý trí của Cố Thư Nhã như muốn sụp đổ, lúc nhìn thấy Tòng An thì hoàn toàn vỡ oà, ôm Tòng An khóc rống lên: "Thật sự là tội lỗi mà, tội lỗi quá..."

Nhan Hâm nắm điện thoại, hình ảnh trước mắt nhòe đi, gần như ngất đi.

Khó khăn lắm mới dịu lại được, nàng nặng nề đặt điện thoại xuống, Dương Dương hỏi nàng: "Là ai trong điện thoại?"

"Là mẹ em." Nhan Hâm mỉm cười yếu ớt: "Không có việc gì, mẹ em chỉ ít cũng không có nói gì quá tuyệt tình, đột chút nữa em đi tìm bà nói chuyện. Dương tự ăn sáng đi, không cần làm phiền của em."

"Tôi đi với em." Dương Dương nói là làm, lập tức từ trên giường đứng lên.

Nhan Hâm nói: "Không cần, em đi một mình là đủ rồi, Dương đi cùng cũng không làm gì được, ngược lại còn thêm phiền."

Cách nói không cần như vậy làm cho Dương Dương nhất thời dừng lại hành động.

"Xin lỗi, em chỉ muốn Dương hiểu, bây giờ Dương không đi sẽ tốt hơn." Nhan Hâm nhận thấy tâm trạng của Dương Dương bị tổn thương liền lên tiếng an ủi cô.

"Tôi hiểu được ý của em, biết em không phải ghét bỏ tôi." Dương Dương đáp lại nàng bằng một nụ cười ý nói cô không sao, cô nói: "Tôi chỉ lo lắng một mình em đi đối mặt."

"Rất nhiều chuyện đều cần phải đối mặt một mình, huống chi em đã không còn đường lui." Nhan Hâm nói với Dương Dương, giọng điệu kiên định giống như chiến sĩ vì nghĩa không lùi bước xung phong ra tiền tuyến.

Dương Dương dùng nụ hôn cổ vũ nàng, nói: "Cố lên, tôi chờ tin tốt của em."

Nhan Hâm đi vào để gặp Cố Thư Nhã, lại thấy không có ai ở nhà, nhưng thật ra cha nàng đang ngồi đọc báo trong nhà.

Nhan Hâm đi đến ngồi xuống bên người Nhan Dung, lặng lẽ chờ đợi ông lên tiếng. Nhan Dung là người ít nói, mặc kệ đối với người trong nhà hay cấp dưới ông cũng ít khi mở miệng, nhưng một khi mở miệng thì người khác đều phải nghe lời ông. Nhan Dung hiếm khi ở nhà, chủ yếu luôn bận rộn ở bên ngoài, thời điểm nhân rồi thỉnh thoảng sẽ về nhà một chuyến, cũng luôn bỏ qua Nhan Hâm. Sau khi Nhan Dung về hưu, ở nhà tránh gặp người ngoài, không màn chuyện đời.

Lần này Nhan Hâm đến không ngờ gặp ông, thậm chí không thể có chuyện trùng hợp như vậy, Nhan Dung ở đây chờ nàng nhất định là có lý do.

Nhan Dung kiên nhẫn đọc xong tờ báo, sau đó gấp lên để sang một bên, lần này đưa tầm mắt để ở trên người Nhan Hâm.

Ánh mắt của ông rất nghiêm khắc, trong trí nhớ của Nhan Hâm, hình ảnh của cha nàng rất nghiêm túc, lúc ở trên báo hay lúc lên TV đều nhìn thấy là một nhà lãnh đạo nghiêm khắc, cho dù ở nhà cũng ít khi mỉm cười với nàng, cha nàng ở trong trí nhớ giống như trở thành tượng đá điêu khắc, Nhan Hâm đối với cha mình chỉ có kính sợ.

"Nhan Hâm, con có nghiêm túc không?" Nhan Dung mở miệng nói.

Nhan Hâm không tự giác thẳng lưng lên: "Cha, con thật sự nghiêm túc, thật đến không thể thật hơn."

Ánh mắt Nhan Dung lóe lên dao động, ông nói "Con từ trước tới nay chưa bao giờ nói với chúng ta."

"Lúc đó con còn chưa quen biết cô ấy, cho nên con cho rằng không cần thiết phải nói cho cha biết." Nhan Hâm luôn chờ đợi một người xuất hiện, người đó sẽ dẫn dắt nàng đi ra khỏi thế giới hỗn loạn này, đến một Thiên đường đầy nắng. Giác mơ này của Nhan Hâm đã có khi nàng là mẹ của người ta, là người phụ nữ đã ly hôn, nàng lại càng tin tưởng, càng chăm chỉ cố gắng.

Nhan Dung biến sắc: "Vậy chuyện giữa con và Lý Tường là làm sao? Con có nghiêm túc khi kết hôn với nó hay không?"

"Cha..." Đối mặt với câu hỏi sắc bén của cha mình, Nhan Hâm lộ ra biểu tình áy náy.

"Vớ vẩn!"

"Con không thương anh ấy, con đồng ý lấy anh ấy là bởi vì ngoại trừ con ra, tất cả mọi người đều bảo con nên lấy anh ấy."

"Con có thể không kết hôn."

Nhan Hâm cũng đã từng hỏi chính mình như vậy: "Sau đó con đã biết, cho nên con đã quyết định ly hôn với anh ấy, không nghĩ tiếp tục làm lỡ việc của anh ấy. Cha, cha giúp con nói vài lời với mẹ đi, nói cho mẹ biết ngày hôm qua là ngày con tỉnh táo nhất trong suốt 30 năm, con cũng biết rõ ràng mình đang làm cái gì, con không muốn lừa dối mọi người, không phải vì trốn tránh hôn nhân, cũng không phải vì bất kỳ một ai khác, con chỉ vì bản thân mình."

Sắc mặt Nhan Dung âm trầm: "Con đã suy nghĩ kỹ chưa?"

"Con đã suy nghĩ kỹ rồi, chưa bao giờ giống như bây giờ biết rõ mình muốn cái gì."

"Cha mặc kệ con. Con lớn như vậy có thể tự quyết định được cuộc sống của mình, không đến phiên cha phải để ý tới. Nhưng mà trong lòng mẹ con rất khổ sở con có biết không. Bà ấy sợ con cũng giống như cô của con không bao giờ quay về nữa."

Nhan Hâm lắc đầu: "Con sẽ không."

Nhan Hâm đợi hồi lâu, Cố Thư Nhã cũng không có về, Nhan Dung liền khuyên bảo nàng tạm thời nên đi khỏi Nhan gia trước.

Dương Dương ở nhà làm một bàn đồ ăn, đợi đến khi đồ ăn nguội hết, Nhan Hâm còn chưa có quay về, cô lấy lòng che đồ ăn lại để giữ ấm.

Lúc Nhan Hâm trở về thì yếu ớt mệt mỏi, không còn hơi sức, cả người phủ lên một màu xám tro, giống như toàn bộ sức sống đều bị rút ra khỏi cơ thể, chỉ còn lại một cái xác.

Dương Dương dìu nàng đến ghế, Nhan Hâm che mặt mình, âm thanh theo khe hở ngón tay tràn ra nức nở: "Bây giờ em không biết phải làm sao nữa, em giống như không còn suy nghĩ được gì nữa hết."

"Tôi hỏi em, em có hối hận hay không?"

"Em không có gì để hối hận." Nhan Hâm nói chắc chắn.

"Tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, tôi và em cùng nhau đối mặt." Dương Dương siết chặt tay nàng.

Buổi tối Nhan Hâm ngủ không ngon, đến nửa đêm tự dưng thức giấc, mở to mắt vẫn rất tỉnh táo.

Dương Dương cũng không có cách nào đi vào giấc ngủ, thức dậy từ lúc nào không biết, thấy nàng tỉnh dậy thì kéo nàng vào trong ngực của mình, không để cho nàng giấy dựa, dùng cả tay chân vòng qua người nàng.

Nhan Hâm ở trong lòng cô cảm thấy quá nóng nực, Dương Dương nói: "Nếu em không ngủ tôi sẽ làm cho em tối nay khỏi ngủ luôn."

"Bây giờ em còn đang suy nghĩ nhiều thứ, không có tâm trạng để ngủ."

"Tôi mặc kệ em đang suy nghĩ về về sự kiện hoà bình thế giới hay gì, bây giờ ngủ ngay cho tôi." Dương Dương giờ phút này ngoại trừ nghiêm khắc thì không có cách nào có thể làm cho Nhan Hâm ngoan ngoãn nghe lời, mỗi ngày Nhan Hâm đều mang đôi mắt thâm đen như mắt gấu trúc trên mặt, đây rõ ràng là làm cho cô đau lòng muốn chết.

Bị ghim chặt ở trong ngực của Dương Dương làm cho Nhan Hâm như muốn chết ngạt, nhưng Nhan Hâm lại tìm được cảm giác an toàn, một lần nữa như về tới thiên đường ấm áp, mà mệt mỏi cũng quay trở lại.

Dương Dương vuốt ve lưng nàng, nói: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Nhan Hâm không thể nhịn cười: "Dương xem em là đứa con nít sao sao?"

"Tôi xem em là người yêu của tôi." Dương Dương đột nhiên nhìn chăm chăm nàng, nói: "Thoạt nhìn tinh thần của em không tệ, chúng ta lại vận động một chút, như vậy em sẽ không cần lo lắng là không ngủ được."

Dương Dương xoay người để Nhan Hâm nằm bên dưới, kéo áo ngủ của nàng lên, tay để trên ngực của nàng.

Nhan Hâm nói: "Bây giờ Dương còn có tâm trạng để làm mấy chuyện này....." Nàng sắp không chịu nổi Dương Dương rồi.

Tay Dương Dương đi vào trong quần lót của nàng, đầu ngón tay linh hoạt trượt đến bên cạnh đoá hoa, phác thảo hình dạng đoá hoa, mật ngọt từng chút một trào ra, thấm ướt đoá hoa.

Nhan Hâm vận vẹo cơ thể, nói: "Hôm nay em thật sự rất mệt mỏi, Dương Dương, lần sau được không?"

Dương Dương trêu chọc nàng một hồi thì đột nhiên quay người sang nằm bên cạnh nàng, nhấc chân lên kẹp lấy hai chân của nàng, tay cũng tự nhiên càn rỡ vòng lấy chiếm cứ cơ thể nàng, ôm nàng như ôm gối.

Chỉ là khúc dạo đầu, Nhan Hâm còn không kịp phản ứng. Dương Dương tựa vào cổ nàng nói: "Bây giờ ngoan ngoãn ngủ đi, bằng không tôi sẽ thật sự làm cho em mệt chết."

"Dương...."

"Tôi sẽ chăm cho em." Dương Dương mỉm cười nói, sau đó nhắm mắt lại, vẫn ôm chặt Nhan Hâm.

Nhan Hâm nhìn gương mặt cô, Dương Dương bị cái nhìn của nàng quấy rầy, mắt vẫn nhắm, khoé miệng lại nhếch lên: "Còn nhìn tôi, còn nhìn nữa tôi sẽ ăn em luôn à."

Nhan Hâm thở thè mắng một câu 'Ngây thơ', xoay người, áp mặt vào trong ngực Dương Dương, nhắm mắt được khoảng vài phút sau liền chìm vào giấc ngủ sâu."

Dương Dương mở mắt nhìn cô một hồi lâu, cũng không biết Nhan Hâm có thể nghe thấy hay không, thì thầm với nàng: "Cám ơn sự dũng cảm của em."

Hết Chương 30

Lập lại lần thứ n, được Nhan Hâm yêu là điểm phúc của Dương Dương ==

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mị Mị A Di Cứu Vớt Tòng An Bé Nhỏ

Editor: Ddil

Một khi chuyện đã tới thì không có cách nào kết thúc, mẹ của Nhan Hâm giữ Tòng An lại bên người, không cho Nhan Hâm tiếp cận, mà mỗi lần Nhan Hâm muốn đến Nhan gia tìm Cố Thư Nhã, bà luôn tránh mặt không gặp. Cho dù có gặp thì Cố Thư Nhã cũng sẽ nói những lời lạnh lùng đuổi nàng đi.

Nhan Hâm tin tưởng một ngày nào đó sẽ làm cho Cố Thư Nhã mềm lòng, cho nên liên tục đến tìm bà.

Vào giờ cơm chiều, Nhan Dung ngồi ở vị trí chủ tọa, đợi ăn cơm, Cố Thư Nhã kéo Tòng An đến, có điểm khác với bình thường đó là đồ ăn hôm nay đều là những món bà thích. Lại thấy chồng mình im lặng ngồi xuống, thì biết chắc hôm nay có chuyện gì muốn nói.

"Nếu như muốn bàn về chuyện của Hâm Hâm, thì không cần phải nói." Cố Thư Nhã mở miệng nói trước để chặn miệng Nhan Dung lại.

Nhan Dung than phiền về thái độ của bà, nói: "Bà phải cho nó một cơ hội để nó nói chuyện."

"Không cần nói gì thêm, cho dù nó muốn làm cái gì tôi cũng đều ủng hộ, riêng chuyện này thì không được." Cố Thư Nhã nói lớn tiếng.

Tòng An bị bà làm cho giật mình, ôm chén cơm ngốc ra nhìn bà ngoại.

Nhan Dung chỉ muốn ở trên bàn ăn nói giúp cho Nhan Hâm một câu, Cố Thư Nhã lại chặn ông ấy lại, nói ông ấy già rồi, hoa mắt, đầu óc lại hồ đồ, nếu sau này ông còn nói giúp Nhan Hâm thêm một lời nào bà sẽ trở mặt không coi ông là chồng nữa.

Hai vợ chồng già sống với nhau mấy chục năm, trải qua biết bao nhiêu sóng gió, vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, lại bởi vì vấn đề của con gái mà gây gổ.

May mắn duy nhất của Nhan Hâm là mẹ nàng chỉ tránh né nàng thôi, Cố Thư Nhã quyết tâm mặc kệ, không ngó ngang, không ủng hộ, cũng không cho nàng bất cứ cơ hội nào để hoà giải. Nhan Hâm giống như đi vào trong một căn phòng tối, bốn bề đều là vách tường, cho dù tránh chỗ nào cũng gặp phải trắc trở.

Kiều Hân Thời đi công tác về, ngày hôm sau thì gọi Nhan Hâm ra ngoài uống trà, nói là uống trà nhưng ở trong lòng Nhan Hâm cảm thấy cũng không khác gì bức cung cho lắm. Uống trà cũng không có chút mùi vị. Công việc không nhất thiết phải ra bên ngoài bàn, Kiều tổng gọi nàng ra chỉ có một nguyên nhân duy nhất mà nhất định có liên quan đến việc nàng ra quỳ.

Trong quán trà, Kiều tổng đích thân châm trà mời Nhan Hâm, Nhan Hâm vội vàng nói cảm ơn.

Kiều Tổng trở lại chỗ ngồi, cũng tự rót cho mình một chén, sau khi uống một hớp, thì vui vẻ bắt đầu nói: "Nhan Hâm, tôi và em không chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, trên thực tế, theo một nghĩa nào đó thì có thể nói là họ hàng thân thích."

"Đúng vậy. Lúc em gả cho Lý Tường thì Kiều tổng đã xem em là người một nhà, em cũng xem chị như chị gái của mình." Nhan Hâm thông thả trả lời, mà chuyện tiếp theo cũng không phải là ôn lại chuyện cũ đơn giản như vậy.

"Nói thì phải nói tới Lý Tường, cậu ta cưới được em là phúc ba đời nhà cậu ta, em lấy cậu ta mặc kệ cậu ta thế nào nhưng đối với Lý gia là một chuyện tốt, tôi cũng rất tán thành việc cậu ta lấy em, từ một người ăn chơi không chịu thua kém ai, nhưng sau khi gặp em thì liền thay đổi tính tình, cắt đứt mấy mối quan hệ bên ngoài, toàn tâm toàn ý sống cùng em. Lúc em cùng cậu ta ly hôn, tôi không có hỏi em vì sao, nhưng bây giờ tôi rất muốn hỏi em một câu, vì sao em lại ly hôn với cậu ta?"

"Em không yêu anh ấy." Nhan Hâm buông chén trà xuống, uống trà nóng rồi trong lòng cũng trở nên ấm áp, trà trong ly thủy tinh còn bốc lên một lớp sương mù, giống như nàng trước đây tự đặt mình vào bên trong lớp sương mù, mở mắt ra chỉ thấy mỗi một màu trắng mà thôi.

"Tình yêu không phải là tất cả trong hôn nhân, có thể kết hôn mà không cần yêu." Kiều Hân Thời nói.

Nhan Hâm mỉm cười: "Lý Tường cũng đã từng nói như thế, anh ấy hỏi em vô số lần, mỗi lần vậy em đều nói với anh ấy em không muốn có lỗi với anh."

"Chuyện của em với Dương Dương là như thế nào?"

"Em yêu cô ấy." Giọng nói của Nhan Hâm thật êm tai, nhưng cũng rất kiên định.

"Tôi hỏi em, chuyện này là vì sao?" Kiều Hân Thời thật sự không hiểu, rốt cuộc chuyện tình cảm là như thế nào. Lý Tường yêu Nhan Hâm bao nhiêu năm qua, yêu đến phó thác cả sinh mệnh mình vào, còn tưởng rằng có con sẽ giữ được Nhan Hâm, kết quả cũng không ngăn được bước chân nàng rời đi, Dương Dương làm việc với nàng bao nhiêu năm qua, quan hệ của hai người đều nằm trong tầm mắt của cô, chưa từng thay đổi, tại sao chỉ mới vài ngày ngắn ngủi đã xảy ra sự thay đổi đáng kinh ngạc đến như vậy.

"Kiều Tổng, chị có thích túi Hermes không?" Nhan Hâm đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

Kiều Hân Thời nói: "Tôi không thích."

"Em cũng không. Có người từng hỏi em 'Tại sao bạn lại không thích túi Hermes? Tất cả mọi người đều yêu nó đến điên cuồng thì tại sao bạn lại không?'. Em cũng thấy kỳ lạ, nó đắt tiền như vậy, ai nấy đều yêu thích, tại sao em lại không thích?"

Kiều Hân Thời lặng đi một lúc sau đó cười lên, cô vừa cười vừa lắc đầu, nói: "Nhan Hâm ơi Nhan Hâm, em còn hỏi ngược lại tôi. Nếu như ý em Lý Tường chính là túi Hermes, vậy Dương Dương thì là gì?"

"Không biết, cô ấy với em mà nói thì là Dương Dương vậy thôi."

"Em vẫn cố chấp như vậy sao?"

"Em không nghĩ mình là người cố chấp." Nhan Hâm luôn luôn dịu dàng, trái tim cô cũng không phải làm từ sắt đá, cũng không thể bảo đảm cứng cỏi tuyệt đối.

Nhan Hâm tráng chén trà, đổ nước cạn đi bỏ lá trà vào, chờ cho lá trà nở ra, trong lúc chờ đợi nàng nhìn Kiều Hân Thời nói: "Có đôi khi em suy nghĩ, có phải em quá tình táo hay không, nếu em hồ đồ một chút, bớt kiên trì một chút, có phải tất cả mọi thứ cũng sẽ không thay đổi hay không?"

Nhan Hâm hỏi Kiều Hân Thời cũng là tự hỏi chính mình.

Ôm một người có áp lực ở trong lòng, Dương Dương làm sao có thể ngủ ngon được, cô có thể cảm giác được ở sâu trong nội tâm Nhan Hâm mang theo phiền muộn và bất an, mặc Nhan Hâm luôn chôn giấu cảm xúc sâu trong lòng, không biểu hiện cũng không có nghĩa là Dương Dương không nhìn ra.

Tòng An nhiều lần gọi điện thoại cho Nhan Hâm vào lúc đều có Dương Dương ở bên, từ sắc mặt của Nhan Hâm, cô nhìn thấy được vẻ mặt lo lắng và lạc lõng. Cô và Tòng An bí mật liên lạc, một lớn một nhỏ cùng nhau bàn bạc, từ từ triển khai kế hoạch.

Dương Dương muốn làm rõ thái độ của Nhan gia đối với Nhan Hâm, nhưng không hiểu được tại sao bọn họ lại có thái độ như vậy, không phản đối quyết liệt, cũng không ủng hộ, ngược lại còn cảm thấy giống như một sự giằng co.

Dương Dương đã quyết định, cô biết mình không nên đến Nhan Gia, là bởi vì Nhan Hâm kiên trì không muốn cô can dự đến chuyện này, cho nên đến nay cô vẫn phải giữ im lặng, thế nhưng biết mà không làm gì thì không phải tính cách của cô.

Cô lái xe đến Nhan gia, đợi ở ngã tư đường trước cửa nhà Nhan Hâm.

Nhà Nhan gia là do chính phủ cấp, vẫn gìn giữ được nét đặc sắc của thời kỳ thực dân, ngôi đồ được lợp phần lớn căn nhà, đặc biệt sáng sủa, Dương Dương ngồi trong xe, tưởng tượng đến cuộc sống trước đây của Nhan Hâm, không biết Nhan Hâm ở phòng nào, phòng có cái bàn công nho nhỏ gần cây ngô đồng, hay căn phòng bằng gỗ không cửa sổ cách một gian, hoặc là phòng phía ở Nam có cái cửa sổ lớn.

Cô tưởng tượng ra dáng vẻ của Nhan Hâm lúc ghé người bên cửa sổ suy tư, có phải nàng giống như một cô gái ôm ấp tình cảm thình thoảng nhìn ra bên ngoài cửa sổ bày tỏ cảm xúc.

Cửa ban công đột nhiên mở ra, một cô bé mặc váy hoa đi ra, cô bé chỉ cao hơn hàng rào sắt một chút, Dương Dương chỉ nhìn thấy được mái tóc dài của cô bé. Cô bé lại chạy vào trong phòng bùng ra một cái ghế, leo lên ghế rồi cuộc cũng nhú được đầu lên.

Là Tòng An, bé con Tòng An nhìn Dương Dương vẫy vẫy tay, Dương Dương bước xuống xe, đi tới chỗ cô bé đang vẫy tay.

Tòng An vẫy tay xong thì nhảy xuống ghế chạy trở về phòng, Dương Dương giơ tay lên bỗng chốc dừng trong không trung, không biết nên làm gì tiếp theo, cảm giác tay trở nên dư thừa.

Rất nhanh một bóng dáng nho nhỏ chạy ra từ trong cửa sắt, chạy về phía Dương Dương.

Chiếc váy hoa xinh đẹp cùng với đôi giày đỏ nhỏ nhắn như bước ra từ trong chuyện cổ tích, còn có hai cái bím tóc đuôi ngựa không ngừng hất lên hất xuống, giống như cô bé từ trong một câu chuyện cổ chạy ra.

Dương Dương ngồi chồm hồm xuống, đón lấy Tòng An, Tòng An nói: "Mì mì a di, mẹ ở đâu ạ?"

"Mẹ ở nhà, bà ngoại không cho mẹ tới gặp con."

Tòng An liền nói "Ai làm cho mẹ bị ngược ra vậy ạ, mỗi lần về nhà đều nói với bà ngoại, bà ngoại sẽ cho con đi, chỉ không chịu cho con gặp mẹ, Mì Mì a di, bà ngoại nói có phải thật không ạ?"

"Đúng không cái gì?"

"Bà ngoại nói mẹ bị dì dụ dỗ, nói không cần bà ngoại, ông ngoại với cả con nữa." Tòng An vô tư nói.

Dương Dương ôm lấy Tông An, Tông An không còn nhỏ nữa, lần này ôm lấy phải dùng sức thêm một chút, Dương Dương nói: "Tông An ngốc ngốc, mẹ con như thế nào lại không cần con! Mẹ nhớ con đến nỗi tối nào cũng khóc, vậy con có khóc hay không?"

"Không có ạ." Tông An thỏ thẻ.

"Thì phải rồi, vậy càng chứng minh là mẹ rất yêu con, yêu con nhiều hơn so với con yêu mẹ."

Tông An thăm thẳm: "Con nhớ mẹ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc chuẩn bị mếu máo, Dương Dương hận không bắt cóc Tông An đem về nhà, để cho Nhan Hâm gặp con, thế nhưng lý trí ngăn trở không cho cô làm như vậy, cô làm như vậy đối với Nhan Hâm không có lợi, chỉ có thể hại nàng và Nhan gia hiểu lầm càng thêm sâu sắc.

Trong lúc cô đang rối rắm phân vân, Tông An nói: "Ông Ngoại muốn con mời Mị Mị a đi uống trà."

"Ý của con là ông ngoại biết đi ở bên ngoài."

Tông An gật đầu lia lịa: "Dạ, là ông ngoại nói cho con biết."

"Ông ngoại của con có hung dữ không?"

"Ông ngoại là một ông lão rất tốt bụng ạ." Tông An cười rạng rỡ chân thành.

Trẻ con không bao giờ nói dối, nhưng theo tình huống hiện tại xem ra Tông An đã gạt cô. Bởi vì Tông An nói với cô cha của Nhan Hâm là một ông lão tốt bụng, trong đầu của cô liền hiện lên khuôn mặt tươi cười thân thiện của ông già KFC, ở trong lòng cô cũng luôn cho rằng những ông lão tốt bụng chính là phải như ông già KFC mà trẻ con yêu thích nhất.

Kết quả cô vừa đến đã bị khí thế của cha Nhan Hâm áp đảo, hoàn toàn không thể cự quạ.

Nhan Dung tự mình phao trà và chơi cờ, các nốt đèn trắng đều do một mình ông điều khiển, một tay cầm quyển sách dạy đánh cờ vậy, xem ra đã cân nhắc nửa ngày, từ lúc Dương Dương đến thì sau đó cũng không có ngẩng đầu, ngược lại càng tập trung tinh thần suy nghĩ.

Tông An gọi mấy tiếng mới kéo sự chú ý của Nhan Dung về được.

Nhan Dung gật đầu với Dương Dương, nói: "Tự nhiên ngồi đi."

Dương Dương ngồi xuống một chỗ, nín thở đợi Nhan Dung lên tiếng.

Nhan Dung suy nghĩ cả buổi cũng không ra kết quả. lúc này mới gấp sách dạy đánh cờ vậy lại, ông nhìn Dương Dương nói: "Cô quen Nhan Hâm bao lâu rồi?"

"Tám năm."

"Tám năm, tám năm trước các người đã bắt đầu rồi sao?"

"Không phải, là mới bắt đầu gần đây, tám năm trước chúng con là đồng nghiệp làm việc cùng nhau, sau này có một thời gian con phát hiện mình có tình cảm với cô ấy, quan hệ của chúng con vì thế mới bắt đầu từ từ có chuyển biến."

Nhan Dung nói: "Thoạt nhìn tính tình của Hâm Hâm không có gì đặc biệt, nhưng từ nhỏ đã rất cứng đầu, nó muốn làm chuyện gì, bực làm cha mẹ như chúng tôi cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện, miễn là đúng, nhưng chuyện tình cảm của hai người, chúng tôi sẽ không đồng ý."

Dương Dương cũng vẫn mỉm cười, Nhan Dung thắc mắc hỏi: "Cô không có gì muốn nói sao?"

"Bác với Hâm Hâm rất giống nhau, giống như đúc từ một khuôn ra. Con luôn suy nghĩ Nhan Hâm là người tốt như vậy thì lớn lên trong môi trường như thế nào, bây giờ nhìn thấy bác, vấn đề này đã có câu trả lời."

"Đeo mồm đeo miệng. Không đáng tin cậy." Cha Nhan Hâm nhăn nhó, giọng điệu nghiêm khắc nói với Dương Dương, nhưng ánh mắt đã bắt đầu dịu đi.

Tông An kéo tay Nhan Dung nói: "Con đi chơi với Mị Mị a đi được không ạ?"

Nhan Dung nói: "Buổi tối Thứ Nhảy mới trở về, nhân lúc này cô mang Tông An ra ngoài chơi một chút, dẫn về trước khi ăn cơm tối."

Chuyện này giống như được ban ơn trả hình, Dương Dương lập tức biểu lộ nét mặt vui mừng, không nghĩ tới bề ngoài Nhan Dung nghiêm túc lại ẩn chứa một trái tim mềm mại bên trong.

Nhan Dung lấy một mảnh giấy từ trong sách ra, trên mặt có viết chữ, ông nói với Dương Dương: "Còn nữa, cô sẵn tiện làm việc này đi."

Từ cổng Nhan Gia đi ra, Dương Dương vẫn còn mơ hồ, cảm thấy mọi thứ sao lại thuận lợi như vậy.

Thế nhưng tay trái rõ ràng đang dắt Tòng An, tay phải thì đang cầm mảnh giấy, nếu là mơ, thì giấc mơ này cũng quá chân thực đi.

"Mị Mị a di, con muốn gặp mẹ!" Tòng An không đợi được nữa, chỉ muốn gặp Nhan Hâm.

Dương Dương lập tức mở cửa xe, nói: "Rồi, bây giờ đi đưa con đi gặp mẹ, mẹ chắc là nhớ con muốn chết luôn, mỗi ngày đều rất nhớ con."

"Mị Mị a di làm sao biết mỗi buổi tối mẹ đều nhớ con?" Tòng An khó hiểu hỏi.

"..." Dương Dương nắm chặt tay lái chậm rãi quay đầu, nụ cười cứng ngắc treo trên mặt, cô nhìn Tòng An nói: "Bởi vì không có cái gì là đi không biết nha."

Trẻ con thông minh quá cũng không tốt, sẽ làm người lớn thấy sợ. Dương Dương âm thầm lau mồ hôi.

Hết Chương 31

Tuần trước không vui nên không up bộ này, thật thảm, cứ bị chậm trễ hoài thì bao giờ mới hết ==

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Muốn Mua Thì Mua Đồ Dùng Gia Đình

Editor: Ddil

Buổi chiều, Cố Thụ Nhã mang về nhà một túi mua sắm nhỏ.

Ông Nhan thấy vợ trở về thì vô cùng hốt hoảng, quần cò trên tay vì thế rơi xuống bàn cò nghe cái cạch.

Sau đó ông lại giả vờ giống như không có chuyện gì xảy ra, Cố Thụ Nhã sống cùng chồng cả đời, bà nhìn cái là ra manh mối.

Trong lòng bà có một vài nghi vấn, chậm rãi đi đến bên ông Nhan, nói: "Tòng An bây giờ ở đâu?"

"Tôi kêu Tiểu Trương đưa con bé ra ngoài chơi rồi." Nhan Dung giả vờ như không có việc gì, tiếp tục xem sách dạy đánh cò.

Cố Thụ Nhã hừ khinh bỉ một tiếng, nói: "Là đưa đến nhà Hâm Hâm chơi chứ gì?"

Ông Nhan bụng ầm trà (từ sa hồ – 1) lên lấy cớ nói đi rót nước, trước mắt cứ tránh mặt bà đã, Cố Thụ Nhã sớm đoán được ông sẽ có chiều này, càng xem thể trạng của vãn cò càng không thoải mái, sờ soạng lộn xộn cả lên, quậy cho vãn cò rối tung rối mù.

Mở cửa ra, một đứa nhỏ lao đến ôm lấy đùi, Nhan Hâm cứ cho là mình đang nằm mơ, nếu không làm sao tự nhiên thấy được mặt con gái đang xuất hiện trước mặt mình đây.

"Tòng An, ai đưa con tới đây?" Lâu rồi không thấy mặt con gái, càng nhìn càng cảm thấy được con lại khôn lớn hơn.

"Là Mị Mị a di ạ." Tòng An ngoan ngoãn trả lời.

Anh hùng cứu mỹ nhân là Dương Dương từ trong nhà bếp đi ra, hai tay bưng một cái đĩa lớn, trong đĩa toả ra mùi hương cá hồi kho Tầu (2), thơm lừng khắp căn phòng.

"Ăn Com." Dương Dương cực kỳ tự tin với đồ ăn của mình.

Lúc ăn cơm Nhan Hâm nói lời cảm ơn với Dương Dương, cảm ơn cô giúp đỡ đưa Tòng An đến.

Dương Dương làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói với Nhan Hâm: "Giữa chúng ta không cần phải nói lời cảm ơn."

"Vậy phải nói gì?" Nhan Hâm hỏi.

Dương Dương nháy mắt mấy cái: "Thì nói em yêu tôi là đủ rồi."

Nhan Hâm không đồng ý nói: "Đừng giỡn, Tòng An còn ở đây."

Tùng An cũng nhanh chóng cúi đầu trong lúc hai người đùa giỡn với nhau, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong chén ăn cơm.

Dương Dương giờ ngón tay cái cho Tùng An ở trong lòng, thật đúng là một đứa trẻ ngoan, khi cần cúi đầu thì liền cúi đầu, tiền đồ tương lai nhất định rộng mở.

Cơm nước xong cũng đến lúc đưa Tùng An trở về nhà, Nhan Hâm luyến tiếc Tùng An đi, muốn giữ con bé lại, nhưng nghĩ đến làm như vậy không khác gì chộc giận mẹ nàng, nên nén đau lòng đưa con trở về Nhan gia.

Dương Dương đưa cho Tùng An một cái điện thoại hình con gấu nhồi bông, bên ngoài phủ một lớp lông, mở ra là bàn phím rất nhỏ, đóng lại tuyệt đối nhìn không nhìn ra nó là điện thoại, sở dĩ đem cái này cho Tùng An cũng là để cho tiện liên lạc, tránh cho những lúc Nhan Hâm nhớ con muốn gọi cũng gọi không được.

Đưa Tùng An trở về Nhan gia, nửa đường rẽ vào siêu thị, hai người mua chút đồ ăn cho Tùng An, Tùng An hào hứng chạy lung tung khắp các kệ hàng san sát nhau trong siêu thị.

Mỗi tay Tùng An nắm một người, chạy thực mạng về phía trước, muốn dùng cơ thể nhỏ bé của mình kéo hai người lớn theo sau. Hai người phía sau cô bình tĩnh theo sát, đồng thời cũng giữ chặt cô bé lại, kéo không cô bé lại giống con chuột nhảy loạn hết cả lên.

"Mẹ ơi, mua cho con đi!" Tùng An ôm một hộp đồ chơi bánh quy nhìn Nhan Hâm làm nũng, Nhan Hâm lắc đầu, Tùng An sau đó quyết định khôn ngoan chuyển sang tấn công Dương Dương, Dương Dương nhìn đôi mắt ngấn nước của Tùng An thì không có sức phản kháng, suy nghĩ một hồi mới khó khăn gạt đầu.

Dương Dương thấy Tùng An hoạt bát như vậy thì sau đó liền thở dài: "Tuổi nhỏ như vậy đã thích đi mua sắm, tương lai con bé nhất định là nữ ma đầu chuyên đi hành hạ người khác."

Tùng An bỏ vào trong xe đẩy một túi khoai tây lát dành cho gia đình, Nhan Hâm lấy nó ra, nói với Tùng An: "Túi này quá lớn, một mình con chắc chắn ăn không hết." Tùng An ôm lấy túi khoai tây lát siêu lớn, kiên trì không chịu buông ra: "Chúng ta có thể cùng nhau ăn."

Gia đình chính là như vậy, cùng nhau ăn một túi khoai tây lát dành cho cả nhà, cùng nhau tận hưởng khoảng thời gian bình yên thì không còn gì hạnh phúc hơn.

Dương Dương nghĩ tới hình ảnh như vậy thì cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cô đứng ở bên cạnh Tùng An, cầm lấy cái túi lớn ném vào xe đẩy, xong nhìn Nhan Hâm nói: "Đúng vậy, chúng ta có thể cùng nhau ăn."

Dương Dương và Tùng An cùng nhìn nhau đồng thời đều giơ tay làm tư thế hình chữ V lên.

"Dương đừng chiều hư con." Nhan Hâm nhỏ giọng nhắc nhở Dương Dương.

Nhưng kết quả thì không khả quan, hai xe mua sắm đầy ắp đồ, chứng minh Dương Dương càng giống người cuồng mua sắm hơn so với Tùng An. Xem một quảng cáo dầu gội đầu, trong đó giới thiệu một bộ phụ kiện tắm đáng yêu cho cả gia đình, Dương Dương không chút do dự cầm lấy. Màu đỏ có chấm bi là của cô, vân sọc màu xanh là của Nhan Hâm, còn lại màu hồng đương nhiên là của Tùng An.

Cô sắp xếp xong cả cũng chẳng có lý do gì để bỏ lại, thật vui vẻ ném đủ thứ đồ mua sắm đầy trong xe, Nhan Hâm đến cơ hội ngăn cản cũng không có, trơ mắt nhìn Tùng An và Dương Dương hạnh phúc mỹ mãn cùng nhau đẩy xe, thắng lợi trở về.

Đến lúc tính tiền, hai người lại bối vì ai trả tiền mà giằng co qua lại.

Nhan Hâm lấy tiền ra, Dương Dương lại nhanh chóng đưa thẻ tín dụng đến trước, một bên là tiền, một bên là thẻ, nhân viên thu ngân không biết nên chọn làm sao.

"Lấy của chị đi." Nhan Hâm một lần nữa đưa tiền qua.

Dương Dương nắm lấy tay nàng đề xuồng: "Lần này tôi thanh toán, lần sau có cơ hội thì cho em trả."

"Dương giành với em ở đây để làm gì?" Nhan Hâm thấy lạ hỏi.

Dương Dương nói: "Mẹ tôi nói, phụ nữ mà trả tiền thì chứng tỏ cô ấy có thành ý."

"Ngụy biện." Nhan Hâm còn chưa kịp phản ứng, Dương Dương đã nhanh chóng ký tên vào tài khoản.

Mang theo hai túi mua sắm từ siêu thị đi ra, Dương Dương và Tùng An vội vàng mở nắp kem ly ra bắt đầu đứng ăn, mỗi người một cái muỗng gỗ, sau đó cả hai bên bắt đầu lấy kem ly dứt cho Nhan Hâm ăn.

Miệng Nhan Hâm không được ngưng nghỉ, trái phải cứ thay phiên nhau dứt.

Xe dừng trước cửa nhà. Dương Dương và Tùng An nói lời tạm biệt, dịu dàng nựng yêu mặt cô bé, sau đó lau đi sô cô la vẫn còn dính trên miệng cô bé, rồi nhét vào tay cô bé một túi đồ ăn vặt lớn và mấy món đồ chơi, nói: "Con nhớ mỗi ngày đều gọi cho mẹ."

"Con sẽ gọi." Tòng An ngoan ngoãn gật đầu, cô bé đi đến phía trước mẹ, tay kéo mặt mẹ lại hôn, một nụ hôn còn vương lại mùi vị của sô cô la.

Dương Dương bấm chuông cửa, sau khi cửa mở Tòng An ôm túi đồ đi vào cửa Nhan Gia, đi được vài bước, thì quay người lại vẫy tay chào hai người.

Lòng Nhan Hâm rồi ren như tơ vò, nàng nhìn Dương Dương nói: "Em muốn đưa Tòng An về ở bên cạnh em."

"Được." Dương Dương thẳng thắn đáp lời.

"Em nói đưa con bé về nhà ở, sau này sẽ chung sống cùng em, Dương có thể chấp nhận sao?" Nhan Hâm không biết Dương Dương nghĩ gì, cô có thể chấp nhận sớm như vậy đã làm mẹ kế của người ta sao.

Nhan Hâm lo lắng không phải không có đạo lý, dù sao Dương Dương cũng là người khá độc lập, mà nàng thì đã ly hôn lại mang theo con gái, khoảng cách giữa hai người chính là sự khác biệt giữa một người phụ nữ và một người đã làm mẹ, Dương Dương chưa làm mẹ, làm sao có thể hiểu được thứ tình cảm của mẹ đối với con này.

Dương Dương vịn vai nàng: "Tôi không có nói dối em, tôi có thể chấp nhận Tòng An, tôi thích con bé, rất thích, rất thích, nếu con bé làm con của tôi, tôi sẽ hạnh phúc đến lúc ngủ cũng còn cười, như vậy cũng rất có lợi mà, mua lớn được tặng thêm nhỏ."

Nhan Hâm vỗ nhẹ mặt cô, nói: "Dương Dương nghĩ vậy thật tốt quá, nhưng em cảnh cáo Dương Dương nha, không được dạy hư Tòng An, Dương đây một bụng suy nghĩ xấu, Tòng An không thể học theo cái xấu của Dương được."

Dương Dương giơ hai tay lên giải oan cho bản thân: "Oan ức quá đại nhân ơi, em nhìn Tòng An còn bé như vậy đã đen tối rồi, sợ là tôi và em còn không sánh bằng con bé."

"Không được nói xấu Tòng An." Người làm mẹ có đôi khi rất mù quáng, Tòng An ở trong lòng Nhan Hâm vĩnh viễn là đứa con gái đáng yêu trong sáng nhất, còn lời Dương Dương nói thì không đáng tin.

Dương Dương biết sẽ có kết quả này, lại nói Tòng An còn bé chứ cũng nói vậy, kết quả bị Nhan Hâm ngó lơ.

Dương Dương sờ sờ cái mũi: "Cuộc chiến em với người nhà khi nào thì chấm dứt đây?"

"Không biết, mẹ của em rất cố chấp." Nhan Hâm than ngắn thở dài.

Dương Dương nói: "Vậy không xong."

Nhan Hâm nói: "Nhưng em cũng sẽ không nhượng bộ nữa." Thật ra Nhan Hâm cố chấp cũng không thua kém gì Cố Thư Nhã, hai người đều là vì suy nghĩ cho tương lai ở trong lòng mình mà kiên trì. Tương lai của Nhan Hâm ở trong lòng Cố Thư Nhã là có một cuộc sống bình thường hạnh phúc trọn vẹn, nhưng không ra khỏi phạm vi lý lẽ thông thường và trái với thế tục. Thế giới này không muốn những người khác thường, mọi người cần phải đi đúng hướng để đi hết cuộc đời này. Cố Thư Nhã không muốn con gái mình dùng cả đời này để thí nghiệm giả thiết hai người phụ nữ sống chung với nhau có thể có tương lai hay không.

Bà thà rằng Nhan Hâm chọn lựa bảo thủ, còn hơn là mạo hiểm cuộc sống của mình.

Nhan Hâm cũng có điểm cứng đầu, cố chấp của nàng là bởi vì nàng không còn đường quay trở lại, lùi một bước tức là nàng từ bỏ niềm tin lẫn linh hồn mình để thành toàn cho đức tin của mẹ.

Nàng không muốn hy sinh bản thân để làm người khác hài lòng gật đầu, sinh mệnh là do mẹ ban cho, nhưng người sống là nàng, những ngày tháng sau này, nàng hi vọng có thể thanh thản bước qua.

Nhan Dung đưa cho Dương Dương tờ giấy trên đó có viết danh tánh của một người và mã số chuyến bay, người này gọi là Nhan Tang, chỉ đúng hai thông tin này thôi.

Vì không biết người này nên Dương Dương đoán người này chắc là một người họ hàng của Nhan Hâm, còn cụ thể người này bao nhiêu tuổi thì cô hoàn toàn không biết. Mà cha Nhan Hâm đưa tờ giấy này cho cô còn phân phó cô làm chuyện này, thì chắc là kêu cô ra đón rồi.

Dương Dương đã đi kiểm tra thời gian các chuyến bay, sau đó thì kiên nhẫn ngồi đợi ở sân bay.

Nhan Tang là người ra sao, có quan hệ như thế nào với Nhan Hâm?

Cô giờ màn hình iPad có hiển thị hai chữ Nhan Tang lên chờ ở lối ra sân bay, chỉ thấy một đám người đi qua, có chú ý tới cô, nhưng không có tiến đến nói với cô họ chính là người cô đang tìm.

Dương Dương buông iPad, thầm nghĩ chắc mình đoán sai hướng rồi.

Lúc này một người tới trước mặt cô, đưa tay chào cô, dùng tiếng anh nói với cô bà chính là Nhan Tang.

Nhan Tang là một người phụ nữ trung niên nhìn không đoán được tuổi, mái tóc nhuộm đen, kiên cường chống đối lại thời gian, khóe mắt qua năm tháng cũng đã có nếp nhăn, mắt kính viền vàng thoát nhìn càng làm cho bà thêm phần nghiêm túc hơn, bà mặc âu phục nên càng nhìn càng trông giống một nữ giáo sư nghiêm khắc.

Nhan Tang dĩ nhiên cảm thấy bất mãn đối với một người không quen biết đến đón bà, đứng ra đứng ở đây đón tiếp bà phải là người của Nhan gia, hoặc là Nhan Dung, hay là Nhan Hâm, chứ không phải một người hoàn toàn xa lạ thế này.

Dương Dương không biểu lộ cảm xúc quan sát Nhan Tang, cô đoán không ra Nhan Tang bao nhiêu tuổi, Nhan Tang ngậm miệng cũng không nói bà có quan hệ gì với Nhan Hâm, Dương Dương coi như hoàn toàn không biết gì cả. Mặc dù là ngồi ở băng ghế sau nhưng Nhan Tang vẫn thẳng lưng, hai tay đặt chéo trên đầu gối, đùi khép vào trong, mũi chân bằng phẳng, theo tư thế của bà có thể nhìn ra bà đã được sống trong một môi trường nghiêm túc, có yêu cầu nghiêm khắc của riêng mình, đối với người khác cũng không hề dễ dãi.

Bà chắc là làm giáo viên trong trường học truyền thống hoặc là nữ tu sĩ, hay là một giáo sư đầy phép tắc.

Dương Dương thầm ra kết luận ở trong lòng.

Ở trên xe, Nhan Tang mở miệng hỏi Dương Dương: "Tại sao lại là cô tới đón, Hâm Hâm đâu, con bé đang ở đâu?"

"Nhan Hâm bận rộn công tác, khoảng thời gian này phải làm báo cáo tổng kết quý, cho nên cô ấy không có cách nào tranh thủ được thời gian đến đón đi."

"Cô có vẻ rành con bé quá?" Ánh mắt của Nhan Tang làm cho Dương Dương nhớ tới cô giáo dạy văn thời tiểu học của mình, trước đây mỗi lần cô bị ánh mắt cô giáo chiếu đến sẽ chảy mồ hôi đầm đìa, bây giờ cũng như vậy.

"Thời gian chúng con ở chung cũng đủ để cho con hiểu cô ấy." Dương Dương nở nụ cười.

Nhan Tang nghiêng đầu nhìn ra tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ, mắt kính gọng vàng cũng không giấu được sự mất mát trong đôi mắt bà: "Từ sau khi tôi rời bỏ nơi này cũng không có trở về, cũng không biết ở đây đã xảy ra những thay đổi to lớn gì, đến cả cái cách người ta nói chuyện cũng thay đổi nữa."

Bà đặc biệt chú ý đến câu 'chúng con ở chung' kia của Dương Dương.

Dương Dương cười gượng, cô nghĩ hầu hết mọi người chắc không suy nghĩ nhiều như thế đâu.

Hết Chương 32

(1) Âm trà Từ Sa Hồ:

(2) Cá Hồi Kho Tàu:

Nghỉ một tuần thôi mà quay lại thấy hơi lười nh ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Câu Chuyện Được Nói Quá Nghiêm Túc

Editor: Ddil

Trên đường đi, trong lúc lái xe, tay Dương Dương nắm chặt vô-lăng, người ngồi phía sau làm cho cô cảm thấy giống như người đứng đầu chịu trách nhiệm dạy dỗ người nhà Nhan gia, khiến cho cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng, khi xe dừng ở cổng căn hộ thì cô mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Nhan Tang hỏi Dương Dương: "Nhan Hâm ở đây sao?"

"Dạ phải, bây giờ cô ấy sống ở đây." Dương Dương thầm nói ở trong lòng, còn có tôi nữa.

Nhan Tang không có hỏi tiếp, bà hoàn toàn cho rằng Dương Dương là người ngoài.

Dương Dương đưa bà tới trước cửa nhà, Nhan Tang nói tiếng cảm ơn, bấm chuông và đứng đợi ở cửa, Dương Dương cũng ở kế bên, không có đi. Nhan Tang nhìn cô bằng ánh mắt kỳ cục: "Cô còn ở lại làm cái gì?"

Ngay lúc này cửa mở ra, Nhan Hâm nhìn thấy Dương Dương, nàng tiếp nhận túi xách trong tay Dương Dương hỏi: "Dương không phải nói đi ra ngoài một tiếng thôi à, sao đến bây giờ mới về?"

Dương Dương có ý bảo Nhan Hâm nhìn người ở bên cạnh cô: "Tôi ra sân bay đón người, trên đường về trễ một chút."

Nhan Hâm lúc này mới chú ý tới người đứng bên cạnh Dương Dương, khi nàng nhìn thấy Nhan Tang, trên mặt biểu hiện vô cùng ngạc nhiên, nàng không tin đây là sự thật.

"Cô, là cô sao?" Nhan Hâm hoang mang hỏi.

Nhan Tang thoáng giật đầu, nói: "Con không muốn gặp cô sao?"

"Không phải, không phải... Con... con không nghĩ cô sẽ về nước, con nghĩ đến..." Nhan Hâm giật đầu rồi lại lắc đầu, nhìn Dương Dương mà không hiểu lý do.

Cô kéo tay Nhan Hâm, nói: "Có chuyện gì nhất định phải nói ở cửa à? Vào nhà rồi nói không phải sẽ tốt hơn sao."

Tầm mắt của Nhan Tang dừng ở cái nắm tay của hai người

Nhan Tang đến nên trên bàn có thêm một đôi đũa, trong quá trình Dương Dương ở một bên quan sát mới biết được một người có thể thay đổi nhiều đến như thế.

Lúc Nhan Tang đối diện với cô giống như giáo viên chủ nhiệm lạnh lùng, nhưng sau khi đối mặt với Nhan Hâm thì đã biến thành một người cô ôn hòa, đôi mắt lạnh như băng sau cặp kính gọng vàng cũng trở nên ấm áp.

Quả nhiên là người một nhà, cách mỉm cười của Nhan Tang cũng rất giống Nhan Hâm, chỉ là lúc đầu Dương Dương không có cơ hội nhìn thấy.

"...Sự lựa chọn của con làm cho cô bất ngờ, nếu con thật sự nói cho cô biết trước, cô chắc chắn sẽ phản đối con làm như vậy..." Nhan Hâm cùng Nhan Tang ngồi nói chuyện với nhau thật lâu, còn Dương Dương đến nhà bếp làm tiếp công việc nấu ăn của Nhan Hâm.

Tiếng xèo xèo của dầu chiên làm ù tai Dương Dương, nhưng Dương Dương vẫn có thể nghe thấy một chút chuyện họ nói.

Nhan Hâm giống như học sinh tiểu học làm bài kiểm tra tìm không ra đáp án, cần xin ý kiến cô giáo nên làm như thế nào. Dương Dương bỏ cả tim vào trong nồi để chân, sau đó thì đập nắp nồi lại.

Lúc cô bước ra từ trong bếp, Nhan Hâm và Nhan Tang cùng ngược lên nhìn Dương Dương, như thể Dương Dương là người ngoài hành tinh đầu thai, hai người họ còn phát hiện ra ánh-ten ẩn của cô.

"Sao lại nhìn tôi?" Dương Dương ngạc nhiên hỏi hai người.

Thái độ của Nhan Tang ôn hòa hơn lúc trước gấp trăm lần, làm cho Dương Dương cảm thấy trong lòng không được tự nhiên, cô ngồi xuống bên cạnh Nhan Hâm, giúp Nhan Hâm chia đũa, Nhan Hâm thăm thì nói một tiếng cảm ơn, động tác của hai người vô cùng ăn ý.

Nhan Tang, nói: "Lúc này Hâm Hâm nói cho tôi biết hai người quyết định sống chung, tôi muốn nghe thử ý kiến của cô."

"Con cũng có suy nghĩ giống như cô ấy, huống chi cô xem bọn con cũng từng tuổi này rồi, không cần theo đuổi kịch tính cũng không muốn bản thân mệt mỏi, bọn con chỉ cần một tình yêu bình dị và ổn định lâu dài." Dương Dương nói với Nhan Tang, trong lòng thầm nói thêm, cô có hài lòng với câu trả lời của tôi không?

"Tôi làm sao biết được lời này có mấy phần là thật, mấy phần là giả."

Lời nói của Nhan Tang làm cho Dương Dương xem chút phun ra ba ngụm máu, cô phải làm sao mới có thể chứng minh được là cô thật lòng, chẳng lẽ phải phanh ngực móc trái tim ra sao.

"Cô à, cô ấy nói là thật lòng, con tin cô ấy." Nhan Hâm nói thay cho Dương Dương.

Nhan Tang làm ra vẻ mặt châm chọc: "Thật lòng có thể cần cả đời để chứng minh."

"Cô không phải là trải qua cả đời với dì sao?"

"Còn chưa có chết, ai dám chắc đây là cả đời." Từng câu từng chữ trong lời nói của Nhan Tang đều nhắm vào Nhan Hâm.

Dương Dương cảm thấy được Nhan Tang có ý thù địch với cô, hơn nữa là còn là chán ghét sâu đậm, khiến cho cô cảm thấy bản thân mình giống như tên trộm đã đoạt đi bảo bối của người ta. Mà bảo bối này chính là Nhan Hâm đang ở bên cạnh.

Nhan Hâm để ý thấy Dương Dương đã trừng mắt nhìn cô này giờ bằng ánh mắt hình viên đạn, nàng gấp một con cua bỏ vào trong chén của cô, thì thầm với cô: "Tập trung ăn cơm của Dương đi."

Sau khi ăn cơm xong, Dương Dương bắt đầu tự hỏi vấn đề kế tiếp, cái gọi là ăn no mặc ấm liền nghĩ chuyện dâm dục, đang nghĩ làm sao để lần được như dự định, thế nhưng Nhan Tang dường như không có ý rồi đi, ngược lại còn chiếm lấy Nhan Hâm, cả ngày cũng không có tha.

Dương Dương buộc mình phải đem sự chú ý tập trung vào laptop, thế nhưng ánh mắt cô lại giống như đôi chân dài của cô lâu lâu lại chạy đến bên cạnh bọn họ.

Dương Dương nhận thấy Nhan Hâm thật sự vô cùng tin tưởng Nhan Tang, Nhan Hâm với mẹ nàng cũng không có những hành động quá mức thân mật, thế nhưng lúc ngồi nói chuyện với Nhan Tang lại thân mật giống như họ có quan hệ mẹ con.

Nhan Tang vuốt ve cánh tay Nhan Hâm, lời muốn nói đã đến miệng lại giống như một hòn đá lớn chẳng ngang cổ họng, nuốt xuống không được mà phun cũng không ra.

"Sao con lại chặt đứt luôn đường lui của mình, sau này phải làm sao đây, con thật sự muốn buông hết tất cả để sống cùng cô ấy sao?" Nhan Tang nhớ tới nửa đời người trải qua cũng không có quay về nước, ngực này lên nổi bi thương, bà không muốn Nhan Hâm lại trở nên giống như bà.

"Con đã suy nghĩ kỹ càng, đã không còn trẻ trung gì, không thể giả vờ dùng xúc động của tuổi trẻ để dối lừa nữa, sở dĩ con muốn làm như vậy là vì không muốn cô ấy đau lòng, cũng không muốn làm khó bản thân." Nhan Hâm nhìn thẳng mỉm cười nói.

"Thật khờ, cô nên nói như thế nào mới tốt cho con đây." Nhan Tang nắm lấy bàn tay Nhan Hâm, "Cô không muốn con đi vào con đường của cô, lại trở thành giống như cô, cô quyết định trở về là vì cô nhận ra mình đã sai, lúc trước cô không nên khuyến khích con như vậy, cô hối hận trong lúc con cần được chỉ dẫn đã cho con một con đường sai lầm, cho nên cô tới tìm con là muốn nói với con, ngàn vạn lần đừng giống như cô."

"Cô ơi, cô..." Ngọn núi cao trong lòng Nhan Hâm ngay lập tức sụp đổ, nàng thậm chí còn nghe được tiếng thờ dài trong lòng mình.

Thế giới này làm sao vậy, trong lúc một người cần được cho hi vọng nhất lại cắt đứt hi vọng của người đó.

"Cô và đi ở bên nhau chẳng lẽ không hạnh phúc sao?"

"Cả đời này của cô chưa từng thấy hối hận chuyện gì, có đi của con ở bên cô, cô cũng hài lòng về những gì mình có. Nhưng đã có kinh nghiệm trong chuyện này rồi, cô không muốn con giẫm lên vết xe đổ đó một lần nữa." Đôi mắt Nhan Tang ngấn nước.

Linh hồn của Nhan Hâm bị lấy đi mất rồi, Dương Dương phát hiện ba hồn bảy vía của người bên cạnh cô đã mất đi một ít, trong lơ đãng toát ra sự mất mát.

Cánh cửa quan trọng trong lòng nàng nặng nề đóng lại, niềm tin sụp đổ, câu nói kia của Nhan Tang cứ không ngừng vang lên bên tai, đó là một con đường sai lầm.

Hóa ra bà ấy lại đối xử với cô như vậy.

Tìm Nhan Hâm như bị thất chặt lại, đau đến nỗi nàng muốn móc trái tim giao ra.

Nhan Hâm cuộn tròn người lại, một mình khổ sở.

Dương Dương nhìn thấy liền ôm lấy người đang tự cuộn tròn mình lại, dùng cả hai tay hai chân ôm ấp bao quanh nàng.

Giọng của Nhan Hâm yếu ớt phát ra: "Buông em ra, Dương tránh xa em một chút đi." Lòng của Nhan Hâm bây giờ rồi ren như tơ vò, không muốn để ý tới ai, chỉ muốn ở một mình.

"Từ khi em nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì." Dương Dương biết trong lòng Nhan Hâm nhất định đang có tâm sự.

Chuyện gì, không có xảy ra chuyện gì hết, Nhan Hâm chỉ biết thần tượng mà từ trước đến nay nàng luôn tin tưởng đã trở nên yếu đuối, niềm tin của nàng ngay lập tức sụp đổ, toàn bộ lá phiếu của nàng cũng đều bị bác bỏ.

"Hãy mặc em đi." Nhan Hâm càng co rúc người lại nhỏ hơn.

Dương Dương muốn đào con ốc sên này ra khỏi vỏ, tinh thần Nhan Hâm còn đi xuống như vậy sẽ làm cô đau lòng chết mất.

Dây dưa hồi lâu, rốt cục con ốc sên Nhan Hâm cũng chui ra khỏi vỏ, hai người một mối ướt đầm mồ hôi.

Dương Dương đè Nhan Hâm ở bên dưới người mình, Nhan Hâm vẫn giãy dụa chống lại, hành vi của Dương Dương nhìn giống như đang bảo vệ vết thương của nàng.

Trên người Nhan Hâm không có tổn thương, miệng vết thương ở trong lòng nàng.

Dương Dương nói: "Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em như vậy làm cho tôi cảm thấy lo lắng, em có biết hay không!"

Nhan Hâm bình tĩnh trở lại, sợi tóc hỗn độn che nửa khuôn mặt nàng, trong đôi mắt đẹp sáng ngời xuất hiện nước mắt: "Dương Dương, Dương hiểu được cảm giác này sao, từ trước đến nay em đều cảm thấy là cô đúng, em nghĩ ngay cả khi cả thế giới phản đối em, cô là người duy nhất sẽ ủng hộ em, nhưng em đã sai rồi, cô sẽ không ủng hộ em, cô cũng phản đối em."

"Ý em là sao? Ai phản đối, ai đã sai?" Dương Dương cảm thấy Nhan Hâm trở nên như vậy là có liên quan đến Nhan Tang, nhưng không nghĩ tới chỉ có một buổi chiều thôi mà Nhan Tang mang đến cho Nhan Hâm sự ảnh hưởng lớn như vậy.

Nhan Hâm thất vọng, mắt mát và sợ hãi đều bị đôi mắt Dương Dương nhìn thấu. Cô sợ khi thấy Nhan Hâm như vậy, cô hi vọng được nhìn thấy một người con gái thanh lịch dịu dàng như nước, từ đầu đến chân tràn ngập tự tin, không một chút sợ hãi.

Nhan Hâm kể lại chuyện xưa từ đầu của Nhan Tang cho Dương Dương nghe.

Nhan Tang là ngoại lệ của Nhan gia, lúc tất cả mọi người trong Nhan Gia cứ lần lượt đi theo một con đường tầm thường nhưng phát triển ổn định, Nhan Tang lại lựa chọn xuất ngoại, bà đi du học ở Nhật Bản, mấy năm sau về nước, chuyện đầu tiên làm chính là hủy bỏ hôn ước, sự cương quyết mạnh mẽ đó làm cả Nhan gia đều sợ hãi, trong đó có cả bà nội của Nhan Hâm.

Hành vi của vị đại tiểu thư Nhan Tang này của Nhan gia có thể nói là đã giáng một đòn cảnh cáo vào Nhan gia. Trong lúc mọi người không hiểu đại tiểu thư Nhan Gia đến tột cùng là có mục đích gì thì Nhan Tang lại đưa về một người con gái Nhật Bản. Sau đó thuê một căn biệt thự nhỏ ở Tây Hồ cho nàng, hai người như hình với bóng không thể tách rời.

Nhưng sau khi bà nội của Nhan Hâm biết chuyện thì quyết định ngồi xe đến Hàng Châu để gặp bọn họ, chỉ biết rằng sau khi trở về bà nội của Nhan Hâm liên sinh bệnh, căn bệnh kéo dài, nên muốn Nhan gia đem gia phả ra, loại Nhan Tang ra khỏi gia phả.

Người của Nhan gia lúc này mới ý thức được sự việc đã phát triển đến bên bờ vực sụp đổ. Mà tình huống lúc này đã không thể cứu vãn.

Nhan Hâm nói lúc đó nàng vừa mới hiểu chuyện, nàng nhớ rõ bầu không khí trong gia đình luôn bao trùm sự thất vọng, mỗi người mang một tâm sự nặng nề, nhưng cũng không có ai chịu nói gì, ở trước mặt mọi người cũng ngại nhắc đến Nhan Tang.

Lần cuối cùng Nhan Tang trở về Nhan gia, Nhan Hâm cũng có ở đó, Nhan Tang mặc một bộ sườn xám màu xanh, có một người con gái nhỏ nhắn xinh đẹp đi theo sau bà, cúi đầu không nói một lời, xinh đẹp giống như búp bê sứ.

Nhan Tang trước đến nói chuyện với bà nội của Nhan Hâm, thái độ vẫn rất bình tĩnh, như trong phim cuối cùng hạ màn tạm biệt, cũng như bà đã hiểu được mà không ôm theo bất cứ hi vọng gì. Vì vậy bà liền chặt đứt hết hi vọng xa vời bản thân níu giữ, đơn giản chấp nhận thực tế.

Nàng dặn dò những người em trai cố gắng chăm sóc tốt bà nội của Nhan Hâm.

Bà nội của Nhan Hâm ném cái chén đi: "Ngay cả khi tao có chết cũng không chấp nhận chuyện của mày."

Nhan Tang tiếp tục dặn dò mọi người trong nhà, cuối cùng bà đi đến trước mặt Nhan Hâm, xoa đầu nàng, nói: "Ngoan, nói tạm biệt với cô đi con."

"Tạm biệt ạ."

Nhan Hâm nói xong nhận lấy một nụ cười xuất phát từ đáy lòng của Nhan Tang.

"Ngoan."

Sau đó Nhan Tang mang theo cô gái Nhật Bản đi thẳng cũng không ngoái đầu lại nhìn Nhan gia. Gót giày của cô dẫm lên mảnh vỡ sứ mà đi.

Sau đó Nhan Tang cũng không có quay về đất nước, cắt đứt mọi liên hệ với người của Nhan gia, có điều Nhan Hâm vẫn luôn nhận được bưu thiếp của Nhan Tang đến từ khắp mọi nơi.

Vì sao Nhan Tang lại ra đi, đây vẫn là bí mật của Nhan gia, Nhan Hâm còn nhỏ nên không hiểu được ánh mắt đầy ẩn ý kia của người lớn, dần dần lớn lên nàng mới hiểu được cái gì gọi là trái với luân thường đạo lý.

Nhan Tang cũng đã trở thành một sự hiện diện đặc biệt ở trong trái tim nàng. Lúc ở trung học, Nhan Hâm lấy hết can đảm viết một lá thư gửi Nhan Tang, trong thư nói rằng nàng hiểu được Nhan Tang. Sau đó Nhan Tang hồi âm cho nàng, nói cho nàng biết bà rất vui khi nhìn thấy rốt cuộc Nhan gia cũng có một người hiểu biết lý lẽ.

"Sau khi em kết hôn cũng mất đi sự nhiệt tình của bản thân, mỗi ngày em đều tự hỏi mình, tại sao em muốn kết hôn. Em biết trong tim mình không có Lý Tường, anh ấy đối xử với em tốt, em có thể thấy được, thế nhưng em lại cảm thấy khó chịu. Mỗi một ngày trôi qua, em cảm giác như mình giống như một hòn đá dần dần bị ăn mòn, em nghĩ em sắp không chống đỡ được nữa, em tự hỏi mình em nên làm cái gì bây giờ, lúc đó em nghĩ tới cô, em theo địa chỉ trên bưu thiếp đi tìm bà, rốt cuộc em cũng tìm được bà trong một thị trấn nhỏ ở New Zealand, em nhào vào lòng bà mà khóc và nói em đang lạc lối..."

Nàng thấy hoang mang ở trong lòng, nàng không thể tìm được phương hướng ở trong mê cung, nàng cảm thấy mình sẽ mắc kẹt ở đây cả đời.

Lúc này Nhan Tang trở thành người dẫn đường của nàng, nàng tìm được Nhan Tang rồi gặp được di. Hai người cũng đã qua thời khắc đẹp nhất của tuổi trẻ, già đi là điều không thể tránh khỏi, nhưng tình yêu làm cho hai người từ những người bình thường biến thành người không tầm thường. Nhan Hâm chợt nhận ra mình đang trông mong điều gì, nàng chờ đợi sự xuất hiện của một người, khơi dậy sự nồng nhiệt trong cuộc sống của nàng, khiến cho nàng cam tâm tình nguyện lấy hết can đảm để được một lần là chính mình.

Đúng hay sai, thường tại tâm...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thê Thê Liên Thủ Cắt Cả Vàng

Editor: Ddil

Tuy rằng bà vẫn nói phản đối nhưng cũng không có hành vi ngăn cản quyết liệt, Dương Dương muốn gỡ bỏ nút thắt trong lòng bà, nên đặc biệt chạy đến công ty xin nghỉ một ngày, cả gan rủ Nhan Tang đi dạo phố.

Lúc Nhan Tang rời khỏi Trung Quốc thì Nhan Hâm chỉ mới cao đến đầu gối của bà, chớp mắt một cái đã qua hơn hai mươi năm, ở đây đã không còn là nơi quen thuộc với bà nữa. Con đường mà bà biết cũng đã thay đổi hình dạng, bà nhớ chỗ cái chỗ trước đây là nơi vui chơi của lũ trẻ bây giờ hoặc là bị tháo dỡ hoặc đã trở thành nhà riêng không cho người khác vào.

Ký ức của Nhan Tang vẫn còn sinh động, bà có thể đứng ở một con đường trong trung tâm từ từ nói ra hình ảnh nơi đây trong trí nhớ của bà, bên này từng có một nhà thờ lớn, bên này trước kia là một công ty bách hoá, còn có ở đây, tôi nhớ rõ bộ sườn xám đầu tiên của mình là làm ở cửa hàng này, cứ vài ngày tôi lại chạy đến đây hỏi bọn họ đã làm xong chưa. Người thợ may già vừa tốt bụng lại cũng rất kiên nhẫn, ông không cảm thấy phiền còn nói với tôi sắp xong rồi, chờ thêm tí thôi.

Sau đó Dương Dương đưa Nhan Tang đến một cửa tiệm lâu đời để ăn cơm, Nhan Tang đi rất chậm, Dương Dương muốn dìu bà, lại bị bà đẩy ra, bà cố thẳng lưng lên, kiên trì muốn tự mình đi. Nhan Tang nhớ lại mấy cửa tiệm này cũng đã thay đổi người, mùi vị cũng không còn giống như trong trí nhớ, hoài niệm cho dù có làm như thế nào cũng không còn giữ được nữa.

Trên đường nhìn thấy trước mặt hình ảnh nhiều cặp nam nam lẫn nữ nữ đi cùng với nhau, bà nhận ra đất nước này đã khác hẳn với nơi mà bà quen thuộc.

Buổi tối Dương Dương mới đưa Nhan Tang trở về, đi cả ngày làm thể chất và tinh thần của Nhan Tang mệt mỏi, còn tinh thần của Dương Dương vẫn rất hào hứng.

Trước khi đi ngủ, Dương Dương còn đưa một ly sữa đến phòng bà.

Nhan Tang ngồi ở đầu giường, thấy sữa trong tay cô, nói: "Làm sao cô biết?"

"Hâm Hâm nói cho con biết, cô ấy nói đây là thói quen của cô." Dương Dương thành thật nói.

Nhan Tang uống vài ngụm, nói: "Cô rất thành thật, cũng rất xảo quyết, Hâm Hâm rơi vào tay cô, chắc chắn sẽ chịu thiệt."

"Oan cho con quá cô à, con xảo quyết hồi nào? Bây giờ là Hâm Hâm quản con, chịu thiệt không phải cô ấy, chắc chắn là con." Dương Dương tự giải oan cho mình, cũng không thể để cho bà cô khi không lại hiểu lầm mình như vậy nha.

Nhan Tang uống sữa xong, để ly sữa ở bên giường, Dương Dương nhận lấy cái ly, ly vẫn còn nóng hừng hực, cầm trong lòng bàn tay làm tay cũng ấm lên.

Nhan Tang kéo chăn lên, bà cầm mắt kính đặt ở tủ đầu giường đeo lên: "Hôm nay cô đưa tôi đi ra ngoài, là cố ý chọn những nơi đó, cái này tôi không có nói sai chứ?"

Dương Dương biết giấu không được bà, chỉ đơn giản thừa nhận: "Đúng vậy, con dành hết một ngày để ghi lại trên bản đồ, mỗi một nơi đi qua đều đã lên kế hoạch trước. Nhưng như vậy cũng không thể nói là con xảo quyết."

Bà liếc cô, nói: "Đây không phải xảo quyết thì là gì. Tâm mắt không cùng một loại, vừa nhìn đã cảm thấy không thành thật, Hâm Hâm đi theo cô nhất định sẽ chịu khổ."

"Cô phản đối Nhan Hâm và con ở bên nhau là vì sợ cô ấy chịu thiệt." Dương Dương nghĩ rên sất khi còn nóng, nên nói ra những lời sâu kín trong lòng mình, "Sự phản đối của cô làm cho cô ấy rất đau lòng. Cô ấy đã nghĩ cô sẽ ủng hộ cô ấy."

Bà tháo mắt kính xuống, cầm mắt kính trong tay, bà nói: "Chỉ biết mục đích của cô không chỉ đơn giản như vậy."

"Con chỉ muốn xin cô, đừng làm cho Hâm Hâm lại đau lòng nữa được không?" Dương Dương thành khẩn cầu xin Nhan Tang, Nhan Tang im lặng nằm quay lưng về phía cô, Dương Dương có rất nhiều lời muốn nói, lời nói đến miệng lại nhận thấy bản thân đã quên mất mình nên nói cái gì.

Cô đau lòng cho Nhan Tang, có chút khổ sở khó có thể tránh được.

"Hâm Hâm cho rằng cô là người duy nhất trên đời này hiểu rõ cô ấy, cô cảm thấy được con không tốt, con sẽ cố gắng làm tốt, nhưng cô đừng làm cho Hâm Hâm buồn, tuy rằng cô ấy là một người con gái vĩ đại, nhưng có đôi khi cũng rất yếu đuối." Dương Dương nói xong những lời này, đợi thật lâu cũng không thấy Nhan Tang đáp lại cô.

Cô miễn cưỡng thở dài, tắt đèn ở đầu giường, mở đèn ngủ nhỏ, sau đó cầm ly sữa nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng Nhan Tang, đóng cửa lại trước khi cô đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Nhan Tang xoay người, bà nhìn về hướng Dương Dương mất hút, khuôn mặt lộ ra vẻ suy tư.

Muốn làm một người thay đổi quan điểm vô cùng khó, nhưng khó khăn không có nghĩa là hai người không làm được, Dương Dương cố gắng làm một đấng sĩ, bảo vệ Nhan Hâm và tình yêu gian nan của hai người, cầm bảo kiếm trong tay vượt qua mọi chông gai, cuối cùng anh đứng thuận hoá được rồng, thuận lợi đưa công chúa về nhà.

Cái đèn nhỏ trên bàn là nơi duy nhất có ánh sáng bên trong căn phòng, Nhan Hâm gõ bàn phím, cả người và đầu óc đều tập trung vào đó.

Tiếng bước chân của Dương Dương tuy rằng được thấm làm hấp thụ nhưng vẫn bị Nhan Hâm nghe thấy.

Nhan Hâm cũng không quay đầu lại nói: "Em đang bận."

"Uống sữa xong rồi tôi sẽ đi." Dương Dương đề cái ly áp sát vào mặt Nhan Hâm.

Hơi nóng đột nhiên phả tới làm Nhan Hâm bị giật mình, nàng rút người về sau rồi quay đầu lại, Dương Dương trưng ra vẻ mặt cười đắc ý nhìn nàng.

Nhan Hâm vuốt hai má, phát hiện ly sữa kia không có nóng như nàng nghĩ, nhiệt độ vừa phải.

Dương Dương cúi người xuống đặt cầm lên vai Nhan Hâm: "Vừa nãy tôi hâm sữa cho cô, thấy vẫn còn một ly, nhân lúc còn nóng em uống đi."

"Dương uống đi." Nhan Hâm quay đầu nói với cô.

Dương Dương nhắm mắt lại, giả bộ làm ra vẻ khổ sở vô cùng: "Tôi ghét sữa tươi, tôi thích sữa đậu nành à."

Nhan Hâm nhanh chóng giải quyết xong sữa, lúc này Dương Dương đột nhiên cười lên, chỉ vào chân mày của Nhan Hâm nói: "Tôi phát hiện đáng vẻ uống sữa của em và cô thật sự giống nhau như đúc."

Nhan Hâm dúi ly sữa vào trong tay cô, nói: "Dương nhiều chuyện quá à. Hôm nay Dương xin phép không đi làm, trong cuộc họp tháng, người bên Dương thiếu điều muốn lật bàn. Dương cũng không buồn quan tâm tới."

"Sao nữa, bọn họ làm em tức giận à?" Ngón tay Dương Dương mon trón trên mặt Nhan Hâm.

"Dương nói thử xem?" Nhan Hâm hỏi lại, ý bảo không cần nói cũng biết.

Phòng kinh doanh ý vào lợi nhuận công ty là do họ kiếm được, nên tự cho mình là xếp sòng ở công ty, cũng không để ai ở trong mắt, ở trong mắt họ phòng marketing cũng chỉ giống như bảo mẫu phục vụ cho họ mà thôi, chẳng những chỉ trách đối với phương án của phòng marketing, còn không chịu hợp tác làm việc.

Nhan Hâm làm bên marketing lâu như vậy, cho tới nay đều là nước giếng không phạm nước sông, làm tốt các yêu cầu của người bên phòng kinh doanh là trách nhiệm công việc.

Bây giờ Dương Dương không có ở đó một ngày, người bên phòng kinh doanh liền không nhường nhịn nữa, ở trong cuộc họp ngang nhiên chỉ trích các hoạt động của phòng marketing không chỉ lỗi thời mà còn là lãng phí nhân lực, không mang lại được bất kỳ hiệu quả nào.

Đêm hôm khuya khoắt Nhan Hâm đẩy nhanh tốc độ làm việc, gần đây cũng chỉ muốn lấy công việc để làm dịu đi tâm trạng, thứ hai nữa là để cân nhắc xem có thể nghĩ ra ý tưởng mới nào hay không.

Trước đây Dương Dương dẫn đầu nói mấy lời khó nghe với Nhan Hâm, lúc ấy nhất thời khoái trá, chưa từng suy nghĩ lời nói của mình mang đến cho Nhan Hâm nhiều tổn thương, Nhan Hâm gần trong gang tấc, thái độ của nàng đều bị Dương Dương thu hết vào trong đáy mắt, Dương Dương đau lòng vô cùng, nắm tay nàng đặt lên ngực của mình: "Xin lỗi, thiệt thòi cho em rồi."

Nhan Hâm rút tay về, lạnh lùng từ chối ý tốt của Dương Dương: "Đó là vì công ty, không có gì là thiệt thòi."

Nhan Hâm nói không thiệt thòi thì thật sự là không thiệt thòi à? Dương Dương tin thì mới có quý đó.

Từ đầu đến chân của người trước mắt đều bị giận dữ bao phủ, còn thiếu viết lên sau gáy dòng chữ Dương Dương, em đang rất giận Dương.

Dương Dương thật sự không hiểu rõ ẩn ý nên thật lòng không tỏ thái độ làm Giám đốc của mình ra.

"Hâm Hâm, tôi đại diện cho người của chúng tôi xin lỗi em."

"Khỏi đi, người của các người không có nói sai, chúng tôi chính xác không giúp được các người, ngược lại còn sinh thêm rắc rối gây trở ngại công việc của các người." Nhan Hâm là sao chép lại lời của một người nói trong cuộc họp mà thôi.

Bây giờ Nhan Hâm và Dương Dương là người một nhà, có người nói Nhan Hâm như vậy chẳng khác nào đang mắng Dương Dương.

Dương Dương nói: "Chuyện này tôi sẽ phụ trách, em yên tâm."

Nhan Hâm nghiêng đầu liếc cô một cái: "Dương chắc chứ?"

"Chắc! Tôi sẽ quản lý tốt người bên tôi, sẽ không để em lại nghe những lời này nữa." Lần này Dương Dương vì bóng hồng của mình mà giận dữ.

Cô nhìn xuống đồng hồ báo thức, đêm dài tĩnh lặng có phải nên nghỉ ngơi hay không?

Thu được ánh mắt đầy thâm ý của Dương Dương, Nhan Hâm thật tàn nhẫn thu hồi tầm mắt của mình lại dán lên màn hình: "Dương đi ngủ trước, tối nay em còn bận nhiều việc."

Ôi, thôi rồi... Dương Dương giống như bị thiên thạch rớt xuống đập thẳng vào mặt, đau thương đến muốn rơi nước mắt: "Công việc không thể để tới ngày mai làm tiếp sao? Hôm nay nhất định phải xong sao? Tôi đây làm sao bây giờ..." Dương Dương rên rỉ trong lòng, đừng có bỏ mặc tôi một mình mà, hạnh phúc của tôi ở nơi nào!

Nhan Hâm nhìn không được muốn cười, cố gắng duy trì hình tượng bình tĩnh của nàng, nàng nói với Dương Dương: "Một ngày mà thôi, cũng không có chết."

Dương Dương luôn thể hiện mình là một người phụ nữ ba mươi như lang như hổ, nhưng Nhan Hâm thấy Dương Dương đúng là làm quá, huống chi sinh hoạt quá nhiều, cũng không tốt đối cơ thể, Nhan Hâm suy nghĩ thay cho Dương Dương, với lại còn muốn cố gắng hoàn thành công việc.

Dương Dương nổi giận dùng dùng bỏ đi tắm, khoác khăn tắm đi đến trước mặt Nhan Hâm, hai tay vỗ rầm rầm xuống bàn, Nhan Hâm sợ tới mức ôm laptop mà nhảy ra khỏi chỗ.

"Dương muốn làm gì?" Nhan Hâm cảnh giác nhìn cô.

Mặt Dương Dương lộ ra vẻ gian ác: "Bây giờ lập tức cởi hết áo quần cho tôi, nằm trên giường chờ tôi!"

Nhan Hâm nâng mặt cô lên, sau đó dùng hết sức mà néo. Dương Dương lập tức hét ầm lên.

Nhan Hâm nói: "Giả làm đại gia rất oai có phải không? Bắt nạt những người như chúng tôi có phải rất vui vẻ hay không hả?"

Thù mới hận cũ trút ra một lượt, Dương Dương gánh trách nhiệm thay cho cấp dưới của mình, làm cho Nhan Hâm càng thêm tức giận.

Dương Dương vuốt hái má đỏ lên vì đau, oai nghiêm mới đó đã không còn sót lại một chút gì, cô nói: "Tôi giúp em, không làm xong việc tôi cũng không ngủ được."

Tối hôm đó hai người cùng nhau thảo luận kế hoạch marketing cho tháng sau, Dương Dương đưa ra ý kiến, Nhan Hâm sửa chữa, sửa chữa ra được phương án lại bị Dương Dương phản đối.

Dương Dương thật sự giống với cấp dưới của cô muốn gây khó dễ, Nhan Hâm thật muốn đại diện ngành giết chết cô.

Dương Dương nhận thấy bản thân sắp trở thành oan hồn dưới đao của Nhan Hâm, lập tức đầu hàng: "Tôi cảm thấy tạm thời cứ sửa đến đây, mấy cái khác chúng ta lại vừa làm vừa điều chỉnh dựa trên tình hình thực tế, đến lúc đó tôi cũng sẽ đến hiện trường giám sát công việc của bọn họ, em thấy như vậy có được không?"

Thái độ thành khẩn nhận được một cái mỉm cười của vụ giám đốc xinh đẹp, Dương Dương lập tức được đăng chân lên đăng đầu: "Vậy em thấy chúng ta có phải hay không nên...."

Nhan Hâm dịu dàng nói: "Nếu Dương cảm thấy mệt thì cứ đi ngủ trước, em còn cả đồng việc phải làm. Xin lỗi không thể ngủ với Dương được rồi, lần sau sẽ bù lại cho Dương."

Dương Dương dùng kem che khuyết điểm cũng không thể che dấu được quầng thâm trên mắt, trên đường đi đến công ty thu hút biết bao nhiêu ánh mắt, người cô tản ra một màu đen của sự tức giận, tà khí toát ra làm cho toàn bộ vi sinh vật ở trong phạm vi bán kính 10m đều chết hết.

Cô đứng lại trước cửa công ty, chờ cánh cửa kính xoay sang cô hít sâu một hơi bước vào công ty.

Buổi chiều lại triệu tập để tham gia cuộc họp hàng tháng, do lần trước cãi nhau không có kết quả cho nên phải bổ sung thêm một cuộc họp.

Bởi vì cuộc họp lần này là do Dương Dương chủ trương mời tham dự, mọi người không có phản đối, cũng làm giống như cuộc họp chính thức, tất cả có

mặt.

Người đã đến đông đủ, người của phòng marketing và phòng kinh doanh đều phải tự xem xét lại, Kiều Hân Thôi trong lúc nghe bọn họ xem lại thỉnh thoảng quan sát Nhan Hâm và Dương Dương, biểu hiện của hai người đều có vẻ mệt mỏi, Dương Dương còn thỉnh thoảng quay đầu qua ngáp.

Kiều Hân Thôi lắc đầu không chấp nhận, hai người không nên ở chung, ở chung thì sẽ có kết cuộc như vậy, đối với chuyện giường chiếu cũng không biết tiết chế một chút. Nhìn Nhan Hâm ra như vậy, nhất định đã bị Dương Dương dẫn dắt đi sai đường.

Sau khi xem lại mọi thứ xong, Dương Dương và Nhan Hâm cùng đứng lên, Nhan Hâm phát đến tay mọi người phương án tốt nhất mà hôm qua mất cả ngày mới tìm được, phương án lần này và cái cũ không hề giống nhau, không phải chỉ là một phiên bản chỉnh sửa nội dung, mà còn phân loại rất cụ thể. Ngoài các quá trình hoạt động, thậm chí có cả bản đồ google địa điểm hoạt động và các tuyến xe giao thông công cộng đều được ghi vào, chi tiết chu đáo vô cùng.

Đây là phương án mà Nhan Hâm và Dương Dương nghiêm túc làm cả buổi tối, cũng chính là nguyên nhân làm cho Dương Dương cả ngày tràn đầy oán khí.

Buổi sáng đến công ty cô liền đóng cửa lại dạy dỗ cấp dưới, mắng cấp dưới của mình đến không còn khả năng phản bác, sau đó còn phải làm kiểm điểm đưa cho cô.

Thái độ thù địch của phòng marketing với phòng kinh doanh có liên quan đến cô, cô không làm gương tốt thì cấp dưới lại càng làm tệ hơn.

Lần này cô đứng ra là để tỏ rõ thái độ.

Cô và Nhan Hâm phát bản kế hoạch xong cũng không có quay lại vị trí của mình, sau đó cô đứng bên cạnh Nhan Hâm, Nhan Hâm giải thích nội dung trên PPT, còn cô thì giải thích bổ sung, từ quan điểm của bản thân phân tích ý nghĩa của hoạt động lần này và quá trình thực hiện.

Hai người phối hợp ăn ý, chỉ cần trao đổi bằng ánh mắt đã có thể truyền đạt chính xác ý của đối phương, sau khi kết thúc Dương Dương và Nhan Hâm đồng loạt nói lớn: "Còn có vấn đề gì không?"

Kiều Hân Thôi vỗ tay đầu tiên, cô đứng lên và nói: "Biểu hiện của hai vị giám đốc hôm nay có thể nói là rất tuyệt vời, tôi nhìn thấy công ty có một luồng khí mới, một sự thay đổi mới, sự thay đổi này đã đi đúng hướng, chúng ta cũng nên biết ơn nỗ lực của hai vị giám đốc."

Ánh mắt của Nhan Hâm và Dương giao nhau giữa không trung, không hẹn mà cùng mỉm cười.

Hết Chương 34

Lãng xê bộ kia quá nên hơi bỏ bê bộ này =,= cơ mà một chương bên này bằng hai chương bên kia đấy =))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Quan Hệ Hải Hoà Của Hai Cô Vợ

Editor: DdIl

Nói đến thì thật kỳ lạ, Nhan Tang về nước nhiều ngày như vậy, cũng không có đề cập câu nào đến chuyện về thăm Nhan gia. Dương Dương vẫn muốn nói ra nghi vấn của mình, nhưng Nhan Hâm lại đoán được ý của cô, hi vọng cô sau này ngàn vạn lần cũng đừng bàn đến Nhan gia nữa.

Lúc trước bà nội của Nhan Hâm cũng là người làm chủ của Nhan gia ra lệnh cấm đoán, không được để Nhan Tang bước chân vào lại Nhan gia, Nhan Tang dựa vào một câu nói này càng không khuất phục, đến từng tuổi này mà trước sau vẫn kiên cường như một.

Trong thực tế thời gian dần trôi qua, Nhan gia cũng không còn xuất hiện lại sự phản đối của bà nội Nhan Hâm, nhưng Nhan Tang vẫn cứ kiên trì.

Nói đến thật sự làm cho người ta thôn thức không thôi.

Dương Dương cũng đang cân nhắc những vấn đề riêng của mình, cô cho rằng chuyện cô và Nhan Hâm quen nhau sớm muộn cũng phải công khai nói chuyện với gia đình, nó chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn, cô không thể giấu diếm sự thật cả đời. Trước đây từng có người tư vấn cho cô kết hôn giả để gạt cha mẹ, mới đầu cô cũng có tính toán như vậy, cho nên tìm Đào Tử Tỷ hợp tác. Quan điểm của Đào Tử Tỷ đó là một khi đã nói dối thì không biết phải kéo thêm bao nhiêu lời nói dối để che đậy nữa, hôm nay bọn họ muốn bà kết hôn bà liền kết hôn, ngày mai bọn họ muốn bà sinh em bé, có phải bà cũng thật sự đi tìm tình trùng của đàn ông để sinh em bé cho bọn họ xem không?

Bây giờ trong đầu Dương Dương suy nghĩ lại, nhận thấy lời Đào Tử Tỷ nói là đúng, thỏa hiệp là cách tồi tệ nhất, chưa nói đến cô không phải là người dễ dàng thỏa hiệp với người khác.

Tóm lại đường là do người đi mà thành, dù không không có đường thì cũng cố gắng vượt chông gai để mở ra một con đường.

Nhan Hâm đang gọi điện thoại đột nhiên ngừng đầu nhìn thấy biểu tình trên mặt Dương Dương, cũng không biết hình dung như thế nào, nhìn đáng vẻ như muốn giết người đến nơi, rất muốn biết người xui xẻo ở trong đầu Dương Dương rốt cuộc là ai.

Dương Dương nói: "Em gọi điện thoại với ai, nói chuyện không thể nói bình thường à, sao lại dịu dàng như vậy, em cũng không có nói chuyện như vậy với tôi." Nói xong liền chen tới bên người Nhan Hâm, Nhan Hâm đang ngồi trên sofa đơn, sofa lớn bên cạnh thì Dương Dương không ngồi lại bạt mạng bon chen qua chỗ này.

"Tránh ra, không thấy nóng à." Nhan Hâm đẩy bả vai Dương Dương. Nhiệt độ cơ thể của Dương Dương cao hơn so với người bình thường, mùa hè được cô ôm giống như bị một trăm cái chần ấm bọc lại, Nhan Hâm không bài xích sự thân mật ngọt ngào của cô, nhưng điều kiện đầu tiên là muốn trước đó đem Dương Dương bỏ vào ngăn đá tủ lạnh sau một ngày rồi hẵng nói sau.

Dương Dương với tay cầm lấy điều khiển điều hoà hạ xuống còn 18 độ, sau đó càng dùng sức ôm lấy Nhan Hâm: "Giờ không còn nóng nữa, tôi có thể ôm em rồi chứ?"

Nhan Hâm nói: "Một ngày không ôm sẽ chết sao?"

"Sẽ."

"Vậy Dương chết cho em xem." Nhan Hâm ném qua cái nhìn khinh bỉ.

"Tôi muốn chết trên người của em." Cái cổ lạnh lùng kiêu ngạo của Nhan Hâm khơi dậy ham muốn chinh phục của Dương Dương, Nhan Hâm chính là một ngọn núi băng, càng lạnh thì Dương Dương càng muốn hòa tan tâm tư ẩn giấu của nàng. Băng tan rồi xuân lại đến trăm hoa đua nở, sắc xuân rực rỡ, cô càng yêu thích.

Mấy lời nói ra lại làm cho bầu không khí trở nên mờ ám, Dương Dương nhớ tới tới qua có người nói muốn đền bù cho cô, cho nên Dương Dương là đang đòi nợ, thế nhưng bây giờ vẫn còn là ban ngày.....

Dương Dương nói: "Em có dự định muốn làm cho tôi chết sao?"

Tay Dương Dương trượt xuống từ trên vai Nhan Hâm, vuốt ve tấm lưng Nhan Hâm cách lớp vải. Eo của Nhan Hâm là nơi cô yêu thích nhất, mỗi lần ôm eo Nhan Hâm đều khiến cho cô thấy hưng phấn, muốn ôm người này cho đến chết, cho đến khi hòa tan xương thịt của hai người lại với nhau.

Lại tới rồi, một luồng khí nóng trực tiếp mà đến, Nhan Hâm hiểu được lần này nàng chạy không thoát.

Nhan Hâm nói: "Em có thể nói không sao?"

Bây giờ là ban ngày, hai người đã đi qua năm tháng cuồng nhiệt, còn tiếp tục như vậy sẽ không tốt đối với thân thể.

"Đợi cho đến khi em muốn có khi không cần nữa." Dương Dương hờn giận nói.

Dương Dương vừa vuốt ve thì cả người đã giống như đứa trẻ tham lam mấy ngày chưa được ăn no, rất nhanh làm cho Nhan Hâm cũng đói bụng.

Nhan Hâm vẫn không tình nguyện, còn chưa nói dứt câu làm như vậy không tốt đối với thân thể, buổi tối phải làm sao, nhưng hai tay đã chủ động cởi bỏ quần áo của Dương Dương.

Ban ngày thì đã sao, ánh sáng mặt trời ban ngày chiếu lên da thịt đẹp đẽ như vậy, đến cả tóc tơ sau gáy cũng như được dát vàng, còn có mồ hôi dưới ánh mặt trời sẽ sáng lấp lánh lên, thời điểm tốt đẹp như vậy nếu để lãng phí thì thật đáng tiếc.

Nhan Hâm bị Dương Dương cắn khiến tâm trí trở nên nhộn nhạo, chủ động nằm trên người Dương Dương, vùi vào giữa hai chân của cô, ôm đùi cô, hôn lên đoá hoa của cô.

Một ngày Dương Dương sẽ tắm hai lần, mùi thơm trên người là một mùi dễ chịu mà nàng đã có thói quen ngửi.

Dấu vết gần đây để lại trên người Nhan Hâm vẫn còn, nhưng cũng đã nhạt bớt đi, cho thấy đã lâu chưa có người dùng sức âu yếm nơi này.

Khi Dương Dương nằm ở trên người Nhan Hâm, ngón tay Nhan Hâm vẽ phác thảo theo hình xăm sau lưng Dương Dương, hỏi Dương Dương: "Hình xăm này của Dương là xăm vì ai?"

"Không ai hết, đơn giản cảm thấy chơi vậy rất vui." Dương Dương nói.

"Thật không?" Nhan Hâm hỏi lại.

Dương Dương cười nói: "Thân ái, tập trung đi, tôi cố gắng làm cho em thoải mái như vậy, em có phải cũng nên biểu lộ em rất ngây ngất hay không?"

"Dương đọc tiểu thuyết ngôn tình quá nhiều rồi." Dương Dương không không phục, động tác tay càng thêm mãnh liệt, giống như một con sóng lớn ập

đến. Cơ thể Nhan Hâm không chịu nổi mà run rẩy, Nhan Hâm nắm chặt tằm chắn dưới thân, nàng nói với Dương Dương: "Đủ rồi, Dương Dương, nhẹ thôi, nhanh quá... em... a..."

Đó là chuyện chỉ trong nháy mắt, trong khoảnh khắc bất lửa, ánh điện tỏa sáng rực rỡ, cho dù là dùng từ gì để miêu tả cũng không quá đáng. Toàn bộ sức lực của Nhan Hâm đều dùng để thở, người nàng phập phồng theo từng nhịp thở hỗn hển. Dương Dương vẫn đang thầm cười, Nhan Hâm bầu cánh tay của cô lại: "Dương đừng có làm quá."

"Ba phút nha, đúng thật là một ngày cũng không thể thả lỏng." Dương Dương tự hào nở nụ cười.

Nhan Hâm nhắc chân đặt trên người của Dương Dương, dùng sức xoay người lại, thay đổi lại tư thế của hai người.

Nàng thậm chí còn coi đồng hồ để ở một bên, Dương Dương nhận thấy được nguy cơ đến gần, vội nói: "Em sẽ không..."

Nhan Hâm sớm tiến vào chủ đề, nói cũng lạ, tự bản thân Dương Dương không chịu thua kém, còn chưa có chạm cũng đã rồi tỉnh rồi ngủ. Nhan Hâm nhanh chóng tìm thấy lối vào, môi đồng thời hôn lên môi Dương Dương, Dương Dương nhiệt tình đáp trả, triền miên cả buổi còn chưa đủ, ngay lúc nàng rời đi còn luyến tiếc mà đuổi theo nàng.

Nhan Hâm nói bên tai cô: "Làm cho em một việc."

"Cái gì?"

"Xoa ngực của Dương, dùng sức một tí." Nhan Hâm nói xong Dương Dương nghe theo. Một tay làm cho mình, tay còn lại cảm nơi đầy đặn của Nhan Hâm, hay tay cùng xoa càng có cảm giác hơn.

Đầu lưỡi nóng ướt của Nhan Hâm lướt dọc theo hình dáng lỗ tai của cô mà đi vào trong tai, phối hợp với động tác tay, tiến tới tiến lui, tiếng rên rỉ trong miệng nàng phát ra toàn bộ đều lọt vào lỗ tai của Dương Dương, khiến cho da đầu Dương Dương run lên.

Nhanh... Nhanh... Nhanh thêm chút nữa... Dương Dương nôn nóng hỏi vội kêu gào.

Nhan Hâm biết nhược điểm của Dương Dương ở đâu, rất nhanh đã làm cho Dương Dương tuyên bố đầu hàng.

Toàn thân hai người phủ đầy đồ hôi, giống như mới vớt từ trong nước ra, Nhan Hâm nhìn xuống đồng hồ đeo tay của cô, thời gian so với cô dự tính không có khác biệt lắm.

Khẩu khí cạnh tranh đã trở lại, kết quả hai người càng mệt hơn so với lúc bình thường. Nhan Hâm lười động dậy, cộng thêm hơi mệt điều hòa vừa vận thích hợp, nàng liền nằm trên người Dương Dương, xem Dương Dương như đệm thịt.

Dương Dương móc hai chân Nhan Hâm vào giữa hai chân mình, để cho cái ôm càng thêm thân mật khăng khít.

"Hôm nay cấp dưới của tôi có người hỏi tôi bị cái gì vậy, tự nhiên chủ động phối hợp với giám đốc Nhan, có phải là sợ giám đốc Nhan hay không?" Dương Dương sau đó nói với Nhan Hâm chuyện ở trong công ty.

Thoải mái lại mát mẻ, Nhan Hâm vốn không không muốn động dậy, mắt nhắm môi lại mấp máy vài cái: "Dương nói như thế nào?"

"Ai nói tôi sợ, tôi chỉ là thấy giám đốc Nhan dụng tâm lương khổ, tôi hẳn là nên tôn trọng cô ấy."

Nhan Hâm nở nụ cười: "Trong mắt của em, Dương hẳn là nói như vậy, em chỉ đột nhiên cảm thấy chuyện này mới là có lương tâm." Cô giơ tay chỉ lên một điểm ngay ngực Dương Dương, "Trước kia ở đây đều là lòng lang dạ sói, bây giờ ở nơi này của Dương mới chứa lương tâm."

"Ế ề, em còn kiêu ngạo như vậy thì tôi sẽ không khách sáo với em à!" Dương Dương tròn tròn mắt.

"Hãy cho em thấy Dương không khách sáo thì thế nào." Nhan Hâm liếc mắt nhìn Dương Dương, ánh mắt ấy, mê hoặc đến tận trong xương cốt.

Dương Dương đầu tiên nhìn đến ngón người, sau đó khôi phục lại, một phen đặt Nhan Hâm ở dưới thân: "Tôi hẳn là nên đại diện cho hai ngành của chúng ta tranh nhau tiếng nói!"

Hết Chương 35

Tui một hai chị quá =,= H gì mà nhiều, hoa hòe đâu có hoài để tui đặt pass nè chời =,=

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Rất Nhiều Rất Nhiều

Editor: Ddil

Một lần nường đồ ăn làm cho Kiều Hân Thời nhớ rõ cô bé Lý Khê Du, sau này phát hiện cô bé này là một cô gái tốt hiếm thấy ở thời đại bây giờ, biết nường biết làm đồ ăn lại còn hiểu biết mỹ thực. Sau đó có một lần tìm thực phẩm và địa điểm dựa theo lịch trình sự kiện của công ty rất tốt, hỏi Dương Dương mới biết là Dương Dương kêu Lý Khê Du đi tìm.

Kiều Hân Thời nhớ tới danh tính của Lý Khê Du, cách đây không lâu có người bạn cũ hỏi cô xem có thể sắp xếp một người vào làm ở công ty hay không, sau đó thì Lý Khê Du tới. Cô bé này là một cô gái tốt, nếu ánh mắt của cô ấy có thể bớt nồng nhiệt lại một chút, Kiều Hân Thời tin tưởng cô sẽ vô cùng thích cô bé này.

Trải qua mấy năm nay, Kiều Hân Thời vẫn luôn tin vào mắt mình, có thể đọc được suy nghĩ ở trong lòng của người khác thông qua ánh mắt, ánh mắt của người tốt sẽ trong sáng, còn người có ý nghĩ xấu xa trong bụng thì sẽ có ánh mắt không chính trực, hoặc là nói nếu có người thích cô, cho dù không nói ra, ánh mắt cũng không thể lừa được người.

Dương Dương cũng nói Lý Khê Du là có ý với cô, còn có một lần Lý Khê Du nêu ví dụ điển hình cô ấy thích là một người chính chắn trưởng thành.

Tuyên bố này là chỉ đích danh Kiều Hân Thời không phải sao. Kiều Hân Thời có đủ chính chắn trưởng thành, là cực phẩm trong hàng ngũ phụ nữ, còn là loại tốt nhất trong cực phẩm.

Nhưng mà, Dương Dương nhận định Lý Khê Du là không có hi vọng, Kiều luôn luôn thẳng. Thẳng tấp giống y như cột cờ ở sân thể dục.

Kiều tổng tới thời điểm này cũng không có đối tượng, là bởi vì cô thiếu chút không ầu, là một người phụ nữ có yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân sẽ không tùy tiện trao gửi cho ai. Nếu người mà Kiều Hân Thời chờ đợi không đến thì cô sẽ vẫn duy trì cuộc sống độc thân, nhưng dường như sự độc thân của cô đã làm cho Lý Khê Du sinh ra mơ mộng.

Lúc tan ca Kiều Hân Thời lại gặp lý Khê Du.

Lại nói một lần nữa, số lần hai người gặp nhau về mặt ý nghĩa nào đó có thể nói là đã vượt quá mức bình thường.

Kiều Hân Thời cũng không tin đây là duyên phận. Lý Khê Du ần nút, sau đó đứng ở bên cạnh cô.

Cho tới nay hai người đều là như vậy, chào hỏi đơn giản lúc đầu sau đó sẽ không không nói lời nào nữa mà chỉ đứng sòng vai nhau, xem như đây chỉ là một sự trùng hợp.

Trùng hợp quá sẽ không phải là trùng hợp ngẫu nhiên nữa.

Hai người từ thang máy đi ra, đều tự đi về hướng của mình.

Kiều Hân Thời đi được một lúc, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, tiếng bước chân là đuổi theo cô.

Kiều Hân Thời quay đầu lại, thấy Lý Khê Du thở hồng hển chạy đến trước mặt cô. Cô ấy chạy thật vội đến, nên bây giờ mặt mày đỏ bừng.

"Vội vàng tới tìm tôi là có chuyện gì quan trọng sao?" Kiều Hân Thời cho Lý Khê Du thời gian nghỉ ngơi, đợi lúc cô không còn hồi hộp nữa thì hỏi.

Tuy không còn thở dốc nữa, nhưng sự hồng hào trên mặt Lý Khê Du vẫn không hề mất đi. Cô ấy thậm chí còn có thể nghe thấy hai má mình phát ra tiếng tách tách, nóng như một khối sắt bị nung.

Ánh mắt dịu dàng của Kiều Hân Thời làm cho Lý Khê Du không thể nhìn thẳng, Lý Khê Du đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu như lần này không nói ra, thì sẽ không còn lần sau.

"Kiều tổng, bây giờ chị có thời gian cho em không?" Lý Khê Du lấy hết can đảm để nói ra những lời này.

"Được." Kiều Hân Thời đồng ý yêu cầu của Lý Khê Du, cho dù cô bận bịu nhiều việc thì cô cũng sẽ không từ chối, bởi vì cô nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt Lý Khê Du, tin rằng câu trả lời của mình đối với cô ấy rất quan trọng.

Hai người tới quán trà trong căn tin lầu một ngồi xuống, hai tay Lý Khê Du ở trên bàn đan vào nhau, cô ấy nói: "Kiều tổng, em muốn nói tiếng cảm ơn với chị, mấy ngày qua đều nhờ chị chiếu cố em, đồng nghiệp trong công ty cũng rất tốt với em. Mặc dù em làm việc ở đây không lâu, nhưng cũng đọc được rất nhiều điều."

Sự khản trương của Lý Khê Du đều bị Kiều Hân Thời nhìn thấu trong ánh mắt, đồng thời cô cũng nhìn thấy mặt khác của chuyện này.

Lời Lý Khê Du nói làm cho Kiều Hân Thời nghĩ tới một khả năng: "Em đột nhiên nói những lời này làm cho tôi cảm thấy thật kỳ lạ. Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Cha em đã giúp em sắp xếp vào tổ chức." Lý Khê Cười cười khổ nói.

"Em làm ở đây không phải rất tốt sao? Kiều Hân Thời hỏi.

Lý Khê Du cúi đầu: "Cha em cảm thấy công việc này của em rất mất mặt, lúc trước ông ấy hi vọng em thực tập xong thì rời đi, là tự em chủ trương ký hợp đồng với công ty. Vốn nghĩ đến cho em chút thời gian để từ từ thuyết phục ông ấy, kết quả ông ấy đi trước một bước đã sắp xếp một vị trí rất tốt cho em, hơn nữa muốn em tháng sau thì qua. Không thể trì hoãn dù chỉ một ngày."

Lý Khê Du cúi đầu: "Cha của em cảm thấy được em làm ở đây thật mất mặt, lúc trước ông ấy hi vọng sau khi em hoàn thành thực tập liền sẽ rời đi, là em tự động cùng công ty ký hợp đồng. Vốn nghĩ đến cho em thời gian để từ từ thuyết phục ông, nhưng kết quả cha em đã thay em an bài một vị trí rất tốt, hơn nữa muốn em tháng sau là phải đi khỏi đây, một ngày cũng không thể trì hoãn. "

Kiều Hân Thời tràn đầy cảm xúc, tinh thần không có nghĩa là tất cả mọi việc đều đúng, có đôi khi tinh thần sẽ trở thành một loại trói buộc khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

"Em nghĩ em sẽ sớm từ chức,, đến công ty mới vài ngày đã ra đi, trong lòng cảm thấy rất có lỗi."

Kiều Hân Thời mỉm cười nói: "Tôi muốn biết lựa chọn ở trong lòng em, em thật sự muốn rời khỏi sao?"

"Em không muốn, thế nhưng đến bước này, em có thể nói không sao?"

"Được rồi, tôi cũng không biết nên nói gì, Khê Du, cảm giác của em mới là quan trọng nhất. Tôi là người từng trải, tôi biết con người chịu khuất phục thì mới có thể đạt được yên bình, nhưng yên bình cũng không có nghĩa là vui vẻ, ép buộc bản thân để làm cho người khác vui vẻ thì chỉ có đồ ngốc mới có thể được chuyện này thôi."

Một câu nói của Kiều Hân Thời làm trong lòng Lý Khê Du chua xót, cô ấy muốn phản kháng nhưng cũng không có can đảm nói không, nói không là một chuyện rất đơn giản, nhưng mà hậu quả sau đó Lý Khê Du sẽ gánh vác không nổi. Nương theo là một loại trốn tránh, cũng là biểu hiện của vô trách nhiệm.

Cô cũng biết, thế nhưng cô làm không được.

Kiều Hân Thời thấy cô bé không nói, cũng không có tiếp tục nói xoáy vào vấn đề đó, cô nói: "Không nói ra sẽ làm bản thân gò bó, em đợi tôi tan ca không phải chỉ để mời tôi uống trà đơn giản vậy chứ?"

Ý đồ bị vạch trần nên mặt Lý Khê Du sau đó lại càng đỏ hơn, cô ấy lắp bắp nói: "Em.. em.."

Kiều Hân Thời cười nói: "Có gì thì bây giờ em cứ nói ra. Tôi đang ngồi ở đây nghe em nói."

"Em thích Kiều tổng." Lý Khê Du nói xong cảm thấy như người mình bị rút hết sức lực, giống như đã dùng hết can đảm cả đời để nói ra lời này.

"Cảm ơn em." Kiều Hân Thời mỉm cười. Lý Khê Du nhìn nụ cười của cô có thể thấy được sự dịu dàng, nhưng không có tình yêu.

Cảm ơn, chứ không phải là tiếp nhận hay từ chối. Kiều Hân Thời giống như một cái gối bông bao bọc lấy toàn bộ sức lực của cô ấy, không có tổn thương cô ấy, cũng không có tiếp nhận. Kiều Hân Thời cho cô ấy chính là sự dịu dàng.

"Có vẻ như chị không tiếp nhận." Lý Khê Du lộ ra nụ cười cay đắng.

"Xin lỗi."

"Không sao đâu." Lý Khê Du sau khi nói ra được tâm tình dồn nén ở trong lòng thì cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn thấy thế giới vẫn như trước đây, Lý Khê Du nhận can đảm đối mặt với bản thân cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Sau đó lúc ăn cơm, Lý Khê Du nói chuyện rõ ràng vui vẻ hơn nhiều, cũng không có căng thẳng giống như trước đây gặp mặt.

Cơm nước xong, Lý Khê Du thậm chí còn chủ động hẹn Kiều Hân Thời lần sau đi ăn cơm, cho dù lần sau có lẽ Lý Khê Du sẽ rời khỏi công ty, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tiếp tục phát triển mối quan hệ.

Kiều Hân Thời từ chối không biết đã bao nhiêu lần. Cô nhớ lại nguyên nhân độc thân của mình mấy năm gần đây, đại khái mà nói nó là nguyên nhân bắt đầu cũng là nguyên nhân chủ yếu, cô rất khó tìm thấy cảm giác của tình yêu, cho dù là tìm được, cũng muốn xem tình cảm cho đi và sự hồi đáp có tỉ lệ thuận với nhau không. Nếu không thì cô sẽ không dễ dàng cho đi đoạn tình cảm này.

Cô đặt tâm tư ở trong đời sống tình cảm, cho nên cô nhận ra người xứng đáng với tình yêu của cô nếu không phải người nhà của cô thì cũng chính là bản thân cô.

Dương Dương cũng tìm được người yêu rồi, cô nghĩ mình cũng nên từ bỏ nguyên tắc, xem như chấp nhận.

Suy nghĩ, vô ý lại thất thần, đèn đỏ cũng vẫn không lái xe đi, hàng dài xe ở phía sau đã bắt đầu bấm kèn inh ỏi.

Kiều Hân Thời vội tỉnh táo lại, lúc này nữ cảnh sát giao thông đứng ở ngã tư cũng đi về phía cô.

Nữ cảnh sát giao thông vẩy cô tấp xe vào lề, Kiều Hân Thời đành phải lái xe sang bên đó, hạ cửa kính xe xuống nói: "Đồng chí cảnh sát, như vậy cũng tính là vi phạm sao?"

Nữ cảnh sát giao thông cúi người xuống, dưới mũ là một khuôn mặt có tố chất, lông mi không cần cắt tỉa mà thẳng tự nhiên, đôi mắt to tròn, là một người con gái đẹp, có điều làm cho người ta khắc sâu ấn tượng cũng là đôi mắt của cô ấy, ánh mắt sắc bén tràn ngập tự tin, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy càng thêm rạng rỡ.

"Đừng căng thẳng, tôi thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, cho nên muốn xem tình trạng của cô, có phải bị cảm nắng hay không?" Nữ cảnh sát giao thông chỉ vào một trạm nghỉ cho người dân bên cạnh và nói với Kiều Hân Thời: "Qua trạm đó nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ mang thuốc đến."

"Cám ơn, nhưng tôi không cần." Kiều Hân Thời vừa nghe thấy lý do thì cũng bót đi căng thẳng, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Một tay của nữ cảnh sát giao thông tựa trên cửa sổ xe của cô, Kiều Hân Thời lái là chiếc Touareg, gầm cao. Động tác xoay người của nữ cảnh sát giao thông có biên độ lớn, nhìn ra được cô ấy hẳn phải cao khoảng 1m7. Nữ cảnh sát giao thông vẫn nở nụ cười rạng rỡ: "Thật ra mỗi ngày tôi đều nhìn thấy xe của cô chạy qua đây."

"Công ty của tôi ở ngay gần đây." Kiều Hân Thời không nghĩ cô ấy sẽ chú ý tới mình.

Nữ cảnh sát giao thông nói: "Thành thật mà nói, không chỉ có tôi mà còn có đồng nghiệp của tôi cũng tò mò phụ nữ mà lái loại xe SUV to lớn này sẽ là người như thế nào?"

Thế tiếp cận là để đùa giỡn? Kiều Hân Thời sống bao nhiêu năm qua, lần đầu bị một nữ cảnh sát giao thông mặc đồng phục tiếp cận, cô cũng nảy sinh sự tò mò. Trong bộ đàm có tiếng phát ra, Kiều Hân Thời nói: "Cô có thể tạm rời cương vị công tác?"

"Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi." Nữ cảnh sát giao thông cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Cô có được câu trả lời như thế nào?" Kiều Hân Thời hỏi cô ấy.

"Thì là tôi thắng thách đồ lần này." Nữ cảnh sát giao thông cho cô một nụ cười bí ẩn, "Cám ơn cô. Mặt khác nhắc cô một tiếng chú ý sức khỏe, đừng mỗi buổi tối tan ca về trễ như vậy. Còn nữa ở đây buổi tối thường xuyên có người đua xe, tuy rằng xe của cô có thể chịu được va chạm, nhưng dầu sao cũng nên cẩn thận."

Nói xong cô ấy liền chạy từ từ về phía bên nghỉ ngơi, Kiều Hân Thời nhìn theo cô ấy đã đi xa, đồng phục cảnh sát ôm lấy đôi chân thon dài tràn ngập sức hấp dẫn, khiến cho cô có biểu hiện mơ màng, giống như thật sự đã bị cảm nắng. Lại nhìn thấy cô ấy nói chuyện với mấy vị đồng nghiệp khác, không biết là nói cái gì, những người đó bàn luận sôi nổi lộ ra biểu hiện rối rắm.

"Cô ấy với họ thách đồ cái gì?" Kiều Hân Thời không ngừng suy nghĩ về chuyện này, còn ngăn chặn nữ cảnh sát giao thông xinh đẹp kia luôn xuất hiện ở trong tâm trí cô.

Thú vị, thật sự thú vị, Kiều Hân Thời nhớ tới thì mỉm cười.

Dương Dương cùng Nhan Hâm cùng lúc xuất hiện trong phòng làm việc của Kiều Hân Thời, hai người vào vị trí trước bàn làm việc, mỗi người một bên, cùng Kiều Hân Thời nhìn nhau trong một lúc.

Kiều Hân Thời buông bút, nhìn hai người phân biệt nói: "Tôi là người nguyên tắc rõ ràng, tôi không hề kì thị đối với bất kỳ loại tình yêu nào, tôi cho rằng có thể yêu nhau thì nhất định đều có lý do. Nhưng đứng ở góc độ của tôi, về công, tôi phản đối chuyện tình văn phòng, cho nên xin hai người trong lúc họp đừng dùng ánh mắt để trao đổi, còn có bây giờ, nhìn cái gì mà nhìn, chỗ này của tôi là đâu hả?"

Răn dạy xong sau đó cô còn nói: "Về tư, lý do tôi phản đối hai người quen nhau là vì Nhan Hâm từng là người của Lý gia, em họ của tôi còn yêu em, tôi không có cách nào yên tâm chúc phúc cho hai người, hi vọng em bỏ qua."

Thẳng thắn cũng đâu làm hại tới ai, Nhan Hâm mỉm cười, nói: "Không sao mà."

"Dương Dương buồn bã nói: "Xa nhau cũng đã bao nhiêu năm, người đàn ông kia là tự mình lẩn trốn ở trong lòng, cũng đâu phải lỗi của Nhan Hâm. Đàn ông mà cứ chìm đắm vào tình trường với phụ nữ thì còn là đàn ông sao, nếu có thể em đã sớm chường cho một chường, có chút tiền đồ sẽ chết à!"

Hừ. Kiều Hân Thời hừ khinh bỉ: "Tiêu chuẩn đàn ông Trung Quốc của em đại khái đều đã tuyệt chủng."

"Sẽ không, em cảm thấy đàn ông có tham vọng có trách nhiệm vẫn còn đó. Kiều tổng không chừng có thể gặp được một người." Dương Dương cười nói.

"Đủ rồi, tìm hai người đến không phải để tán gẫu với hai người, tôi muốn hỏi hai người vì sao không hẹn mà cùng xin nghỉ mấy ngày trong một tuần, lý do vì sao lại xin nghỉ? Có phải đi sinh em bé hay không?"

"Kiều tổng chị thật hài hước, chúng em muốn sinh cũng sinh không ra em bé, nếu chị có biện pháp làm cho em sinh một đứa, ngày mai em đi liền." Dương

Dương không hề cố kỵ mà theo sát trò đùa của Kiều Hân Thời.

Nhan Hâm khẽ nói: "Dương Dương, đừng làm quá."

Sắc mặt Dương Dương nghiêm chỉnh lại, nói: "Để em giải thích, xin phép mấy ngày này là bởi vì trong nhà có một chút chuyện, có điều cũng không có bởi vì chuyện này mà trễ nải công việc, nếu Kiều tổng không tin có thể đi kiểm tra."

"Tôi tin tưởng hai người, nhưng mà có chuyện gì có thể khiến cho cả hai đều bận rộn như vậy?" Kiều Hân Thời tò mò hỏi.

Dương Dương giải thích thật đơn giản tình cảnh khó khăn của cô và Nhan Hâm. Kiều Hân Thời nghe xong thì chìm trong suy nghĩ, "Vậy hai người định sẽ làm gì tiếp theo?"

"Em và Nhan Hâm muốn tháo gỡ khúc mắc của bà ấy, Nhan Hâm sẽ làm công việc của cô ấy ở nhà."

"Ngoài chuyện này, tôi nghĩ có một chuyện tôi phải nói cho hai người biết. Bởi vì tôi cảm thấy nếu tôi không nói có khả năng sẽ không kịp." Kiều Hân Thời nghiêng người về phía trước, gây chú ý với hai người.

"Cách đây không lâu Lý Tường có nói với tôi, cậu ta nói muốn đưa Tông An đi. Lý Tường đã nói chuyện này với Nhan gia, dĩ nhiên có đồng ý. Nhưng tình huống hiện tại trở thành như vậy, tôi tin là Lý Tường muốn đem con đi cũng sẽ bớt đi trở ngại."

Nhan Hâm và Dương Dương đều bị tin tức này làm cho bị sốc, giống như bị một gậy đánh vào đầu.

Nhan Hâm nói: "Sẽ không đâu, lúc trước chúng em đã thỏa thuận với nhau rồi, cả hai đều có đồng quyền giám hộ Tông An..."

"Lý Tường không phải muốn kết hôn sao? Anh ta yêu trẻ con vậy thì bảo vợ anh ta sinh một đứa đi."

Kiều Hân Thời nhìn Nhan Hâm đầy ẩn ý: "Cậu ta vì sao nhất định phải có Tông An, tôi nghĩ trong lòng em là rõ ràng nhất." Con không phải là mục đích, Nhan Hâm mới là mục đích cuối cùng của Lý Tường.

Hai người đi đến bước này, đã không thể quay đầu lại.

Tin này của Kiều Hân Thời làm cho Nhan Hâm đứng ngồi không yên, lúc tan ca cô cũng không trì hoãn một giây, lái xe đến Nhan gia đón Tông An.

Cố Thụ Nhã ngoài ý muốn lại chưa có đi, dường như đang ở đây đợi nàng. Thấy nàng đến, có chuyện muốn nói với nàng.

"Mẹ, Tông An đâu." Nhan Hâm không có nhìn thấy Tông An, ngay cả khi vào trong phòng để tìm con bé.

"Nó đang ở nhà ba nó. Cô không cần phải lo lắng, tôi sẽ không đem bán nó." Trong lòng Cố Thụ Nhã chua xót. Nhan Hâm thật căng thẳng, có phải là con gái không tin tưởng mình hay không?

Vừa nghe thấy Tông An đang ở nhà Lý Tường, lòng Nhan Hâm càng thêm dồn dập bất an: "Mẹ, mẹ có biết Lý Tường muốn đưa Tông An đi hay không?"

"Tôi biết?" Cố Thụ Nhã bình tĩnh nói.

"Mẹ biết? Mẹ biết thì tại sao lại không ngăn cản anh ấy?" Mẹ đã biết chuyện này! Đã biết lại còn không có ngăn cản... Đây là có ý gì? Nhan Hâm cảm giác nửa người mình trở nên lạnh lẽo.

Cố Thụ Nhã nói: "Lý Tường có thể cho Tông An một gia đình trọn vẹn."

"Con cũng có thể! Con cũng có đủ năng lực để chăm sóc tốt cho Tông An!" Giọng nói của Nhan Hâm cất cao lên.

"Cô có thể cho nó cái gì, một mối quan hệ dị dạng, cô nói nó sau này làm sao có thể đối mặt với bạn học và xã hội đây?"

Thế giới được tạo thành bởi hai phái khác nhau, đàn ông và phụ nữ kết hôn sinh con cùng nuôi nấng con cái, cho dù là cái gì trái với lẽ thường thì đều là dị hợm. Giống như có người có bàn tay sáu ngón, anh ta chỉ muốn chặt đứt ngón tay của mình, hoặc là che dấu nó vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy ánh sáng.

Nhan Hâm lắc đầu, âm ức muốn khóc.

"Mẹ, mẹ thậm chí không liếc mắt nhìn tới chúng con thì đã không chấp nhận chúng con, ít nhất mẹ cũng cho chúng con cơ hội để chúng con chứng minh điều đó!"

"Không cần chứng minh, tôi không muốn lấy cả đời Tông An ra để mạo hiểm." Cố Thụ Nhã vẫn kiên quyết không nhượng bộ, cho dù là Nhan Hâm nhìn bà bằng ánh mắt cầu xin. Bà vẫn giữ ý chí sắt đá.

Nhan Hâm lau đi nước mắt đọng ở khóe mắt, nói với Cố Thư Nhã: "Cô về nước, mẹ có biết không? Cô về đây một thời gian rồi, cũng không hề nghĩ đến bước vào nhà."

Con tim của Cố Thư Nhã như bị siết lấy, nỗi sợ hãi nhất của bà đơn giản chính là như vậy, mẹ con bất hòa, cả đời không nhìn mặt nhau. Bà nội năm đó đã đối xử với Nhan Tang như thế nào, lúc đó bà có mặt ở đó, làm một người đứng xem. Bà thông cảm với Nhan Tang, thậm chí suy nghĩ nếu như là bà, bà sẽ không đối xử với con gái mình như vậy, để cho con gái hạnh phúc là tốt rồi.

Thế nhưng một khoảng thời gian dài trước đây, khi bà ý thức được con gái mình có thể đi theo con đường ngày xưa của Nhan Tang, bà sợ, bà phát hiện mình không thể bình tĩnh. Bởi vì đó là con gái của bà, bà hi vọng cả đời con gái trải qua suôn sẻ, không phải nghiêng ngả chao đảo, không chịu đựng chỉ trích. Bà chấp nhận khổ, mỗi ngày đều cầu xin con gái của mình không phải cái dạng mà bà đã nói.

Thế nhưng khi mọi việc xảy ra trước mắt bà, nỗi sợ hãi của bà đã thành sự thật.

Bà không biết nên đối xử với con gái mình như thế nào, con gái là đồng tính luyến ái, viên ngọc quý trên tay lại biến thành quả bom. Bà không thể chấp nhận, lại không thể phản đối, nhưng sợ hãi nhất chính là hoàn toàn mất đi Nhan Hâm.

Ông trời không có cho bà cơ hội để bà học làm sao trở thành mẹ của một người đồng tính luyến ái, bà biết mỗi một bước đi của bà có thể bức con gái mình đến tận cùng trái đất.

"Con..." Ngần vịn lần cũng đừng trở thành một Nhan Tang thứ hai. Cố Thư Nhã nhớ rõ ngày bà nội qua đời, đến chết cũng chịu tha thứ. Tất cả mọi người đều nói phải gọi cho Nhan Tang trở về, bà nội đang hôn mê cũng dùng hết hơi sức ngăn cản bọn họ, bà không muốn Nhan Tang khóc lóc trước mộ phần của bà, xem như đời này không có đứa con gái như thế.

Nhan Tang thật sự không có quay về, đi rồi cũng không quay đầu lại, Cố Thư Nhã biết sau này bà nội hối hận, nhưng là một người kiêu ngạo sẽ không muốn khom lưng nói một tiếng xin lỗi. Sự ngang bướng của Nhan Tang và bà nội y như nhau, sự ngang bướng của hai người va chạm vào nhau, thì sẽ có kết cục như vậy.

"Nói cô về Nhan gia. Bà nội sau này hối hận rồi, bà nói chỉ cần Nhan Tang nói một câu xin lỗi, bà sẵn sàng tha thứ cho cô ấy." Cố Thư Nhã nói với Nhan Hâm

"Mẹ, nếu con nói một câu xin lỗi. Mẹ có thể tha thứ cho con hay không?"

Cố Thư Nhã bi thương nhìn nàng: "Không cần đi đến bước này có được hay không? Con thật sự không thể bỏ cô ấy sao?"

"Mẹ, ở trong lòng con đã sớm tiếp nhận cô ấy."

"Được rồi, con để cho mẹ từ từ suy nghĩ lại." Cố Thư Nhã đẩy Nhan Hâm ra.

Nhan Hâm lưu luyến nhìn bà, lúc này mới đi ra khỏi Nhan gia.

Nàng nhận được tin từ nơi người khác, nói Lý Tường muốn xuất ngoại, nàng chạy đến Lý Gia, đến đây lại biết được Lý Tường đã ra sân bay.

Ở sân bay, nàng điên cuồng tìm người, vội vã giống như kiến bò trên chảo nóng, trong ánh mắt ngạc nhiên của đám đông chạy về phía Lý Tường.

Lý Tường và Sở Tư Nghiên là bởi vì nàng đến mà dừng bước.

"Em..."

Nhan Hâm đã đến trước mặt Lý Tường, nàng hỏi: "Tòng An đâu? Anh đưa con đi đâu rồi?"

Nhan Hâm mất đi bình tĩnh, nàng giống như hổ mẹ mất con lộ ra sát khí, giống như giây tiếp theo sẽ dùng răng nanh cắn chết kẻ đã cướp đoạt con nàng, cho dù người này là chồng trước của nàng.

Lý Tường nói: "Em cũng thấy đấy, Tòng An không ở đây."

"Con bé ở đâu? Tôi sẽ không đồng ý anh mang con đi."

Nụ cười của Lý Tường trở nên cay đắng: "Nhan Hâm, em chỉ muốn mỗi con thôi sao? Tôi ở đâu, là một người cha còn không quan trọng bằng một người qua đường? Tôi để cho con mang họ em, chứ không phải để cho con trở thành tất cả của em."

Sự thật chứng minh, Nhan Hâm yêu con còn hơn cả nàng, thậm chí ở trong mắt của Nhan Hâm, bản thân nàng còn không bằng một phần mười của Tòng An.

Sở Tư Nghiên nắm chặt tay Lý Tường, cô không thích nhìn thấy Nhan Hâm xuất hiện trước mặt Lý Tường. Chỉ cần trong mắt Lý Tường có Nhan Hâm, linh hồn của anh ấy đều bị Nhan Hâm cướp đi. Nhan Hâm sẽ dẫn dắt toàn bộ cảm xúc anh ấy, sự dịu dàng, quyến luyến, oán giận, tất cả mọi thứ.

Đây mới thực sự là Lý Tường, người đàn ông kiêu ngạo mang theo một vết thương hở miệng, chứ không phải người da mặt mỏng thái quá ở trước mặt mình.

"Tôi muốn mang Tòng An đi, tôi có thể cho Tòng An một môi trường tốt, thậm chí sẽ vì Tòng An mà mua một căn hộ ở Australia." Lý Tường đề nén lại tình cảm ở sâu trong đáy lòng, làm ra một vẻ mặt nghiêm túc, "Em cứ việc phản đối, nhưng tôi tin rằng pháp luật sẽ biết nên làm như thế nào."

Giọng Lý Tường lạnh lùng nhẫn tâm khiến cho Nhan Hâm bình tĩnh lại, nàng nhìn về phía Sở Tư Nghiên: "Tư Nghiên, theo ý của cô, một người đàn ông chấp nhận chuyện con cái với vợ cũ thì đại biểu cho cái gì?"

Lời nói của Nhan Hâm đánh động tới nỗi bất an trong lòng Sở Tư Nghiên, mà ánh mắt Nhan Hâm dường như muốn xuyên thấu tâm tư của cô ấy. Sở Tư Nghiên vén mái tóc dài sang một bên, nói: "Tôi cũng thích Tòng An, nếu con bé là con gái của tôi, tôi cũng đối xử tốt với con bé."

"Lòng của cô cũng nghĩ như vậy sao? Tự hỏi lại chính mình, điều gì là thật lòng cô muốn nói, còn có rốt cuộc cái gì mới là thứ cô muốn." Giọng điệu bình tĩnh của Nhan Hâm làm cho Lý Tường nhũn mảy, "Không cần em quan tâm"

"Tư Nghiên, tôi cho rằng yêu một người hẳn là làm cho mình thấy vui vẻ, chứ không phải chịu thiệt thòi. Là bởi vì tôi không thương, cũng không muốn làm khó bản thân, nên mới lựa chọn ly hôn."

"Im đi!" Thiệt thòi, lại còn là thiệt thòi. Anh ấy đối xử với Nhan Hâm không tốt sao, Nhan Hâm chiếm được toàn bộ tình yêu của anh ấy, dựa vào cái gì dám nói thiệt thòi!

Sở Tư nghiên nói: "Cô Nhan, xin cô đừng tiếp tục làm phiền chúng tôi." Cô ấy ưỡn ngực nói với Nhan Hâm.

Hết Chương 36

Bonus hình chiếc Touareg của Kiều tổng :D

Hơn 5000 chữ ấy, bằng hai chương rưỡi Ngự Tỳ Quyết Đấu == cho nên đừng hỏi vì sao ra chậm rì chậm rì nha ==))

Với lại mình không có hứng thú lắm với các chị thời gian, cho nên vô đề mà thấy là lỉm lỉm, cũng may là mình đặc biệt thích phân đoạn sau của Nhan Hâm và mẹ ==))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Có Một Số Người Là Chưa Đủ Ngược

Editor: Ddıl

Sở Tư Nghiên lần đầu tiên đứng trước mặt Lý Tường nói chuyện, cô ấy trông giống như một người lính dũng cảm. Nếu không phải trong trường hợp này, có lẽ Nhan Hâm sẽ kính nể cô ấy.

Lý Tường vẫn ôm eo Sở Tư Nghiên, giọng điệu lạnh lùng nói với cô ấy: "Đi thôi."

Lúc này trên loa thông báo chuyến bay sắp sửa cất cánh, để lại thời gian để cho Nhan Hâm nói chuyện không còn nhiều.

Nhan Hâm nói: "Tôi muốn giữ Tòng An lại."

"Pháp luật sẽ biết nên nghiêng về ai, là tôi, hay là em." Lý Tường rất có tự tin trong chuyện này.

Một đảng là gia đình đầy đủ, một đảng là phụ nữ độc thân, nếu Lý Tường thật sự có ý muốn tranh chấp, pháp luật chắc chắn sẽ đứng về phía anh ta.

Trên mặt Nhan Hâm thoáng hiện lên sự hoảng loạn, mất đi vẻ trầm tĩnh từ xưa đến nay, điều này làm cho nàng có vẻ yếu ớt, khiến người ta muốn bảo vệ nàng.

Đáng tiếc là trong tình hình hiện tại, Lý Tường đã bức mình đi tới bước này, quay đầu nhìn lại mới phát hiện mình đã không còn lối thoát.

Trên cầu vượt để lên máy bay, Sở Tư Nghiên nhỏ nhẹ hỏi: "Anh vẫn không quên được cô ấy?"

"Em nói đùa gì vậy?" Lý Tường lên giọng phản bác.

"Đừng gạt em, lòng của phụ nữ tinh tế như sợi tóc, anh đang suy nghĩ gì, em đều nhìn ra được." Sở Tư Nghiên giật tay ra khỏi tay Lý Tường, bước nhanh đi về phía trước.

Bóng dáng mảnh khảnh dần dần rời xa, cái tay của Lý Tường bị hất ra đã nắm chặt thành nắm đấm.

Đây là lần đầu tiên, một người phụ nữ bình thường không biết nói không, phản kháng lại anh ta.

Tòng An không bị Lý Tường mang đi, lần này Lý Tường là đi công tác, Tòng An vẫn đang ở nhà trẻ chơi với cô giáo Phạm, Dương Dương phụ trách đi đón cô bé, đưa Tòng An về nhà.

Trong phòng làm việc chỉ có tiếng ngòi bút trượt trên giấy, laptop và máy tính để bàn mở lên nhưng không được để tâm, ngược lại trên sỗ tay của cô lại đầy chữ viết.

Bắt đầu buổi sáng Kiều Hân Thời vừa mới vào văn phòng đã vội đầu vào công việc, trợ lý thư ký nhiều lần nhìn thấy cảnh này đều cảm thấy thán tính nghiêm túc của lão tổng, đối với đàn ông là kiểu không dựa dẫm, còn phụ nữ thì ngược lại phải nhìn theo.

Kiều Hân Thời nào biết những người ở có suy nghĩ về mình, những lúc lòng cô rối ren thì sẽ thích viết chữ trên giấy, để thanh lọc ý nghĩ, đây là thói quen tốt mà cô đã tích lũy theo năm tháng mới thành.

Một buổi sáng như thường lệ, Kiều Hân Thời lại chạy qua cung đường đó, nữ cảnh sát giao thông ấy đứng ở trên bục chỉ đường chỉ đạo xe đi, đường đông đúc xe qua lại, cô ấy giống như một cây trúc xanh cao kiêu. Kiều Hân Thời liếc nhìn cô ấy, đã thấy nơi cô ấy hàng xe thẳng tắp, mỗi một động tác thoải mái tự nhiên. Những chiếc xe đông đúc trên đường trong tay cô ấy như trở thành những nốt nhạc, cô ấy lại như trở thành một người nhạc trưởng uyển chuyển đứng chỉ huy cục diện.

Sau khi trở về cô vẫn còn suy nghĩ về người này, cô cảm thấy ít nhất mình cũng nên biết tên cô ấy.

"Có ở trong không?" Người ở ngoài cửa rõ ràng đã thấy Kiều Hân Thời ở đây, vẫn còn cố ý gõ cửa để xem có người hay không.

Kiều Hân Thời cắt cuốn sổ vào, nói với Dương Dương: "Vào đi, có việc gì thì nói mau."

"Đây là mục tiêu sale giữa tháng, còn đây là chi phí hoạt động cần phải thanh toán trong giai đoạn này." Dương Dương để mỗi hồ sơ cần phải xử lý lên bàn của Kiều Hân Thời.

Kiều Hân Thời đọc qua tất cả hồ sơ rồi ký tên lên.

Dương Dương chuẩn bị rời đi thì bị Kiều Hân Thời gọi lại: "Chuyện của Nhan Hâm giải quyết sao rồi?"

"Chưa xong, cô ấy nói chuyện này không dễ dàng giải quyết như vậy. Chúng em cố gắng nghĩ đến những tình huống tốt nhất, cũng có sự chuẩn bị với cả tình huống xấu." Nhan Hâm nói có lẽ sẽ tranh chấp quyền nuôi con với Lý Tường, nhưng nếu thật sự đi đến bước thì người chịu tổn thương lớn nhất lại là Tòng An. Ở trong thế giới của con bé thì ba mẹ hẳn là hòa thuận với nhau, ít nhất cũng không cần đưa lên tòa án tranh cãi không còn tình nghĩa đến như vậy.

Dương Dương nhìn thấy được sự nan giải của Nhan Hâm, chỉ hận chính mình không phải là người có thể làm chủ chuyện này, nhưng cô nhất định sẽ không để cho Nhan Hâm phải khổ sở.

"Tôi..." Kiều Hân Thời nhú mày cho thấy sự đấu tranh của nội tâm, dưới ánh mắt chờ mong của Dương Dương mà nói ra những điều ở trong lòng muốn nói: "Tôi ở đây sẽ ủng hộ hai người."

Dương Dương mỉm cười hạnh phúc: "Cảm ơn chị."

Kiều Hân Thời làm động tác sắp xếp các tập hồ sơ để che dấu vẻ lúng túng của mình: "Không cần cảm ơn, tôi cảm thấy Tòng An theo mẹ sẽ tương đối tốt hơn. Nhan Hâm là một người mẹ tốt, chuyện này là hiển nhiên. Chỉ là, tôi vẫn rất lo lắng, nếu sau này Tòng An lớn lên nhận thức được hoàn cảnh sinh trưởng của mình không giống với người khác, trong lòng con bé sẽ suy nghĩ như thế nào?"

"Lo lắng như thế ai cũng có, đừng nói là Kiều tổng chị đây, Nhan Hâm cũng rất lo sợ, nhưng chuyện cũng phải đối mặt, em tin rằng Tòng An cũng không phải là một cô bé ngốc, bây giờ cũng đã đủ hiểu chuyện."

Kiều Hân Thời gửi cho hai người một lời chúc phúc tốt nhất: "Cố lên!"

Những người thăm lặng đối mặt với mưa rền gió dữ đều là đứng sững, đều cần được tôn trọng.

Nhan Hâm đưa Nhan Tang về với ông bà, chiếc xe dừng lại trước cổng Nhan gia, Nhan Tang lại ngăn tay nàng ấn chuông cửa.

Nhan Tang do dự không ngớt, ngôi nhà quen thuộc là hi vọng xa vời nhất đời này của bà, cũng là cấm địa làm cho bà sợ hãi, bà không thể quên lời nói của mẹ mình, chính mình trước đây cũng đã thoát lên cả đời không bước vào Nhan gia, những lời này lúc nói ra cũng không phải là vì sự bông bột của tuổi trẻ, mà là bà có quyết tâm và nghị lực như thế, đã sớm chịu đựng sự đau đớn như người lính bị cắt cổ tay.

Mấy năm qua, nhiều lần bà muốn về nhà, khóc trong lòng Anh Tử. Nhưng khi thật sự đến nơi này, bà lại ngập ngừng.

Sự im lặng bao quanh hai người, cây Tường Vy trước nhà Nhan gia nở hoa tươi tốt như thế này, giống y như ở trong trí nhớ.

Có nên đi vào hay không?

Nhan Tang cúi đầu, thật cẩn thận lau đi nước mắt ở khoé mắt, nói với Nhan Hâm: "Hay là chúng ta quay về đi."

Nhan Hâm không hỏi vì sao trong lúc này bà lại thay đổi ý định, nằng quay lại đường cũ đi về.

Nhan Tang vẫn chưa từ bỏ ý định quay đầu nhìn lại Nhan gia, lúc trước khi ra đi bà chưa từng quay đầu lại nhìn, mộng cũ trở về, quá khứ loang lổ từng từng chút rõ ràng đến như thế.

"Cô chưa từng hối hận khi đã ở cùng di con." Khóe mắt của Nhan Tang ngấn nước mắt.

"Vâng." Nhan Hâm biết Nhan Tang chỉ là muốn nói ra.

Nhan Tang cười khê: "Lần nào Anh Tử cũng nói là lỗi của cô ấy, nhiều lần gạt cô mua vé máy bay nhưng lại không có can đảm đưa cho cô, chỉ có thể để cho nó quá hạn."

"Đi là một người phụ nữ tốt"

"Phải."

Tủ lạnh dán giấy note của Dương Dương nhấn lại, mẹ cô thúc giục cô về nhà, cô không muốn nghe cũng phải nghe, vì thế sẽ phải về vài hôm, sẽ nhanh chóng trở lại.

Nhan Hâm mỉm cười lấy mảnh giấy từ trong máy hóa đơn lộn xộn ra, sau đó dán lại vào chỗ bắt mắt nhất trên tủ lạnh.

Trong khoảng thời gian này Tông An ở lại nhà với Nhan Tang, lúc mới bắt đầu Tông An rất sợ phải gặp bà cô. Nhan Hâm nói Tông An hãy chơi với bà cô, Tông An cũng không chịu chủ động gần gũi. Sau này hỏi lại mới biết thì ra Tông An có cái nhìn với trường bối đều là những người rất nghiêm túc, Tông An sợ.

Theo thời gia, Tông An mới từ từ nói chuyện với Nhan Tang, Nhan Tang trông rất nghiêm túc, nhưng khi thân thiết lại vô cùng ấm áp. Tông An ngạc nhiên khi phát hiện thì ra bà cô nghiêm túc cũng sẽ có lúc cười, vì thế càng sinh ra ấn tượng tốt với bà.

Nhan Tang không có con, bình thường họ hàng của Anh Tử ở bên sẽ gửi nuôi mấy đứa cháu ở nhà bà, bà cũng học được cách chăm sóc trẻ con. Sự lạnh lợi của Tông An đi vào lòng bà, hơn nữa Tông An và bà lúc còn thơ ấu giống nhau như đúc, bà lấy ra ảnh xưa cho Tông An xem, Tông An ngạc nhiên mà reo lên đây là con, đây là con.

Bên Nhan Hâm thì rất hạnh phúc, Dương Dương lại không hề hạnh phúc, cô vừa về tới đã trở thành cá bị sa lưới, bị mẹ vợ vàng muốn đem đứa con gái bán phá giá đi coi mất.

Coi mất là một chuyện rất khổ, nếu hai bên cam tâm tình nguyện đều có ý thì cái này gọi là duyên phận, nếu một bên vô tình một bên đeo bám không rời thì phải gọi là oan nghiệt. Lại nói tới loại phụ nữ vốn không muốn cũng không cần đi coi mất mà lại đi coi mất như Dương Dương, vậy thì sẽ trở thành tra tấn.

Mẹ tìm đối tượng cho Dương Dương, hoặc là cán bộ nhà nước, hoặc là nhân vật ưu tú, có chút năng lực và có thể xứng đôi với Dương Dương. Hầu hết đều đã qua độ tuổi tốt đẹp nhất, đàn ông đã tới giai đoạn già, xấp xỉ bốn mươi, thê thảm là bắt đầu bị hói đầu, bụng bía, trên mặt như có vị thiu của đồ ăn để qua đêm.

Định kiến xã hội cho rằng nam giới lớn hơn nữ giới thì tốt, còn nam nhỏ tuổi hơn nữ thì người nữ giống như đang nuôi trai bao, kiêu tình yêu chị em, đàn ông có gu 'luyện mẫu', lại biến thái cũng không phải là không có.

Mặt khác nếu so sự nghiệp giữa đàn ông và phụ nữ, nếu phụ nữ ngang hàng hoặc cao hơn đàn ông một chút, họ hàng của người nam sẽ trưng ra thái độ khinh bỉ: Chúng tôi không có khả năng trèo cao.

Dương Dương hiểu biết sâu sắc một chuyện, xã hội nói con gái cần một chỗ dựa giàu có, tất nhiên không có sai, nhưng cũng giống như người mẹ cũng muốn được giàu có. Người con gái nghèo khó sẽ vì một chút vật chất của đàn ông mà quên đi lập trường của mình, trong khi người mẹ nghèo khó thấy đối phương là cán bộ nhà nước thì xem như đã bắt được rùa vàng.

Dương Dương luôn luôn từ chối, không chịu công chức, không chịu dân IT, không chịu kiến trúc sư, không chịu luật sư...

Mẹ vất vả cả ngày cuối cùng cũng hiểu được, thì ra Dương Dương đơn giản từ chối, không phải vì cái gì hết, mà là muốn chống đối.

Mất thấy một người có gia cảnh* trong sạch, cha mẹ giỏi giang lại là con một đi vào bàn người khác, mẹ lo lắng, nắm ống tay áo của Dương Dương hỏi: "Rốt cuộc là cô muốn quậy đến khi nào! Người này cô chúm mắt, người sau cô cũng chúm mắt, cô có thể xem trọng được ai, cô nói đi!"

*Gia cảnh: nền tảng gia đình.

Cheese cupcake đã thay đổi hương vị, tiệc buffet đứng được tổ chức tỉ mỉ ở Howard Johnson* đã trở thành sự tra tấn nuốt không trôi.

* Howard Johnson: là một khách sạn năm sao sang trọng ở Ninh Ba.

Dạ dày co thắt, không phải là do bản thân đã ăn quá nhiều mà do có một loại xúc động của bản thân muốn nói ra sự thật. Dương Dương muốn nói sự thật với mẹ, nhưng sự thật thì thường đi kèm sự tổn thương.

Cô nuốt xuống cá hồi đã đổi vị, nói với mẹ: "Mẹ thật sự không cần phải tìm thay con, ai con cũng chứng mất hết."

"Ở đây thì cô chứng mất, vậy công ty cô có hay không? Cho dù không có trong công ty, cô với tôi đi trên đường tìm một người thì có được không?"

"Mẹ, thật ra từ trước đến nay con luôn yêu một người đàn ông." Dương Dương nghiêm mặt nói, dáng vẻ nghiêm túc làm cho mẹ cô chăm chú dõi theo.

"Ai?" Mẹ mừng rỡ như điên.

"Nhưng người đàn ông này đã kết hôn với một người phụ nữ khác và cũng có con, lại vô cùng hạnh phúc."

"Cô !!!!" Đồi này ghét nhất là người không có tiền đồ lại đi làm vợ bé của người ta, mẹ xem chút là trào máu.

*Nguyên văn là thất khiếu lưu huyết: thất khiếu là bảy lỗ trên thân thể gồm hai tay hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Dương Dương nói: "Người đàn ông này chính là ba, là chồng của mẹ, đời này người đàn ông con để ý và vừa mắt chỉ có ba, những người đàn ông khác con đều thấy chứng mất."

Theo như cô nói, mười năm trước đã xem đó là người đàn ông tốt nhất trên đời mà một người phụ nữ có thể cảm thán.

"Cô có còn muốn tìm một ai nữa không?" Mẹ hung dữ vỗ tay xuống bàn.

Lúc này lại tới một người đàn ông nữa, đối tượng xem mắt ngồi xuống sau đó nhiệt tình đánh giá Dương Dương.

Phụ nữ đi xem mắt đều có những nguyên nhân khác nhau, duy chỉ có một điểm giống nhau đó chính là bọn họ đều là thặng nữ*.

*Thặng nữ: gái ế.

Sự xinh đẹp của Dương Dương sẽ bị hiểu lầm là lẳng lơ, tính độc lập của cô lại luôn luôn bị người ta chỉ trích là kiêu ngạo không chịu hợp tác nhóm... Dương Dương không nghĩ mình là thặng nữ, nhưng ở trong ánh mắt đồng tình của người khác, cô nhìn thấy được mọi người đều hiểu lầm mình.

Người đàn ông trí thức đối diện là 'hàng tốt', tới độ tuổi ba mươi vẫn giữ được ngực bụng bằng phẳng, điều đó rất đáng khen. Dương Dương hi vọng người đàn ông vĩ đại này có thể đem hứng thú chuyển dời đến người khác chứ không phải là cô.

"Tôi có điều kiện tiên quyết để kết hôn, yêu cầu rất đơn giản, nhà phải ở trung tâm thành phố, không phải vay mượn mà thanh toán đầy đủ, tiền trang trí cũng không phải do tôi bỏ ra. Hơn nữa sau khi kết hôn toàn bộ giấy tờ bất động sản phải viết tên tôi."

Dương Dương vừa mở miệng đã đàn áp hết những người xung quanh.

Ban đầu chỉ có từ chối, bây giờ rõ ràng là cố tình gây rối.

Mẹ âm thầm véo tay cô, nói: "Cô nói bậy gì đó hả!"

Người đàn ông trước mắt lộ ra nụ cười gượng gạo: "Cô Dương, cô đang đùa phải không?"

"Tôi trông giống đang đùa hay sao? Tôi chính là thiếu đạo đức như vậy, cho nên phiền anh mau rời đi."

"Dương Dương!" Lần này cho dù là người tính tình bên ngoài tốt đẹp cũng không nhịn được mà đứng lên.

"Mẹ! Mẹ muốn con nói bao nhiêu lần, con không muốn xem mắt, con đã có đối tượng, cô ấy*..." Dương Dương cao giọng, lúc này toàn bộ mọi người trong nhà hàng đều dời mắt sang xem bên này.

*Mẹ Dương Dương nghe ra là anh ấy nhé, anh ấy và cô ấy là hai từ đồng âm.

Ai, người nọ là ai, thì ra là bị bắt chia lìa.

Ở trước mắt bao người, Dương Dương muốn nói ra những lời trong lòng mình, Nhan Hâm có can đảm như vậy, cô cũng có thể!

"Tại sao không dẫn nó về đây?" Dựa vào kinh nghiệm cả đời, chẳng lẽ lại tin một câu thật sự không có cơ sở sao?

"Cô ấy là..." Dương Dương nhất định phải nói ra người ấy.

Lúc này Đào Diệu Tổ chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đây lại xông ra từ trong nhà hàng, sau đó dừng lại bên cạnh Dương Dương.

Đào Diệu Tổ hôm nay ăn mặc nghiêm túc hơn so với bình thường, ở trong mắt người khác là một người đàn ông trí thức, phong độ đẹp trai, nhưng mà Dương Dương – bạn khuê mật của anh ta sẽ nhìn ra cơ thể anh ta mang theo tâm hồn của một người phụ nữ.

Đào Diệu Tổ xuất hiện làm cho câu chuyện phát triển thêm, hành động lôi kéo Dương Dương tông cửa xông ra của anh ta làm cho mọi người bị sốc, mà khi hai người bước lên chiếc Jaguar màu đen trị giá trăm vạn, thì như có ánh đèn rực rỡ sáng lên trong lòng mọi người, đây đúng là mộng đẹp mà!

Ở trong xe của Đào Diệu Tổ, Dương Dương không có vui vẻ như Đào Diệu Tổ nghĩ, mà ngược lại, còn lên cơn thịnh nộ.

"Bà nhấn tin cho tôi nên tôi mới tới, vừa nãy tôi đâu có làm gì sai, sao bà lại làm mặt này với tôi, thật đau lòng nha." Thán từ 'nha' này đúng là một trái bom có sức sát thương rất lớn, bên trong giết người vô hình.

"Ông có thể tới sớm hơn một phút, hoặc trễ hơn một phút nhưng không phải là lúc này!" Dương Dương tức giận chính là lúc mình đang cố lấy hết can đảm để ngả bài thì lại bị Đào Diệu Tổ kéo đi.

Cả người Dương Dương nặng nề lao đảo tựa vào ghế ngồi trong xe, cô chỉ vào Đào Diệu Tổ nói: "Tôi thiếu chút nữa liên.... thiếu chút nữa..!!"

Đào Diệu Tổ xoay người lại, nét mặt đang ngả ngón liên biến mất, lấy giọng cực kỳ nghiêm túc nói với Dương Dương: "Bà muốn nói tôi xen vào chuyện của người khác cũng được, nhưng tôi khuyên bà tốt nhất là tỉnh táo lại."

Dương Dương nhìn ra ngoài cửa sổ xe: "Tôi không muốn lại bị mẹ bắt đi làm những chuyện mà tôi không muốn."

"Mỗi một người đều có khát vọng tự do, nhưng tự do là phải trả một cái giá lớn để đổi. Bà đồng ý sao?"

"Tôi đồng ý."

"Vậy thì tôi cũng không còn gì để nói."

Hai người liền im lặng.

Đào Diệu Tổ nói: "Buổi tối có rảnh không? Đi uống với tôi một ly."

"Nói, đây là lần thứ mấy ông thất tình?" Khóe miệng Dương Dương nhếch lên, không lưu tình chút nào trêu chọc Đào Diệu Tổ.

Đào Diệu Tổ lại nói: "Không phải, tôi không phải thất tình, lần này là tôi muốn chạy trốn. Cậu ấy thật sự rất nghiêm túc, giống như không cần mạng chỉ cần được ở bên tôi."

"Không phải tốt lắm sao. Ông vẫn nói nếu có một người đàn ông như vậy xuất hiện, ông có thể mỉm cười nơi chín suối. Chẳng lẽ Đào Diệu Tổ còn không biết đủ?"

"Ba mẹ cậu ấy tới tìm tôi, van xin tôi cho cậu ấy một con đường sống, cho gia đình bọn họ một con đường sống. Nhà bọn họ là nhất mạch đơn truyền, chỉ có một đứa con trai này, nếu cậu ấy theo tôi, thì thật sự là đoạn tử tuyệt tôn."

"Các người có thể thụ tinh ông nghiệm tìm một người mang thai hộ, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì tuyệt đối không phải là vấn đề nữa."

"Dương Dương, ý tôi là... tôi không muốn cản đường cậu ấy. Tại sao cậu ấy không chịu chia tay, tôi cũng không cần trốn tránh khổ sở như vậy." Nỗi khổ của Đào Diệu Tổ lại đến từ niềm hạnh phúc trọn vẹn.

Dương Dương giơ tay lên đánh mạnh vào lưng Đào Diệu Tổ "You are a bitch ! B-i-t-c-h, b-i-t-c-h!"

"Cảm ơn sự an ủi của bà." Đào Diệu Tổ nói với một nụ cười gượng gạo, một cú đánh này giống như muốn chấn thương nội tạng của anh ta. Dương Dương vẫn còn tức giận, mặc dù cô đang mỉm cười.

"Có những người hay làm những trò ngu ngốc, chỉ có gây tổn thương mới có thể tạo nên phẩm chất như đóa sen trắng của anh ta, tự ngược thân thể mới hiểu được nỗi đau đớn của ưu thương." Dương Dương cười mỉa mai.

"Vậy bà nên nói tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Dừng cảm một chút sẽ chết à!!!" Dương Dương rống vào lỗ tai của Đào Diệu Tổ, "Con mẹ nó ông định cả đời này cam chịu cô đơn không ai thêm à. FXCK U!

Dương Dương cảm thấy ngôn ngữ phương Tây xa xăm không thể biểu đạt được hết cảm xúc của mình, vì thế cô dùng một chữ mắng rất truyền thống của Trung Quốc để bổ sung: "Thao*!"

*Thao: từ này có thể hiểu nôm na là fuck, thông thường là dùng bên đam mỹ.

Câu ví dụ điển hình là "Có tin tôi thao cậu đến chết không?!" – nói vậy chắc hiểu đòi phải không ==

Hết Chương 37

Chiếc Jaguar của chế Đào =))

Sorry mọi người, dạo này mình bận quá T-T

Quốc Tế Phụ Nữ vui vẻ :D

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dương Mị Mị Mài Hai Con Dao

Editor: Ddil

"Mẹ, đồ ăn hôm nay nhất định ăn không hết." Lời nói của Tòng An kéo lại sự chú ý của Nhan Hâm không biết đã bay đi nơi nào, Nhan Hâm bừng tỉnh ngộ ra một bàn đầy thức ăn là lượng thức ăn chia đều cho bốn người, nàng, Tòng An, Nhan Tang, còn có một Dương Dương. Nhưng Dương Dương thì không có ở đây.

Rõ ràng là cô làm trong vô thức, làm thật nhiều sau đó mới nhớ thì ra Dương Dương không có ở nhà.

Nhan Hâm thu lại cảm giác mất mát ở trong lòng, nói với Tòng An: "Ăn nhiều đồ ăn vào."

Nhan Tang nói: "Người không có ở đây, con giống y như một người mất hồn." Người của Nhan gia sao lại nhu nhược như vậy.

"Ai nói vậy." Nhan Hâm dường như bất lực để phản bác lại.

Dương Dương về trễ hơn một ngày so với dự kiến, dành hầu hết thời gian giải thích câu chuyện cổ tích bạch mã hoàng tử xuất hiện ở trước mặt mọi người với mẹ, phần thời gian còn lại bị Đào Diệu Tổ kéo đi uống rượu.

Đào Diệu Tổ quyết tâm đến cùng muốn chia tay với người đàn ông tốt nhất trên đời kia, anh ta nói anh ta chịu không nổi cái tốt của người này, khiến cho anh ta tràn ngập cảm giác tội lỗi, anh ta thà rằng người này phụ bạc anh ta. Đào Diệu Tổ đã quen với việc bị tổn thương, mỗi lần bị thương thì sau đó lại giác ngộ ra thêm nhiều điều. Nhưng khi bị một người dùng cảm yêu thương, anh ta mới nhận ra mình thật sự là một kẻ hèn nhát.

Rượu càng uống càng có cảm giác, Dương Dương suy nghĩ một hồi hiểu ra được, hôm nay không nâng ly uống cạn với Đào Diệu Tổ, nỗi khổ của Đào Diệu Tổ sẽ không trút ra được. Nếu như anh ta nghĩ đơn giản chỉ cần uống là được, vậy thì xem như bản thân chỉ có thể lừa mình bởi quân tử.

Hai người uống đến không còn tỉnh táo, điếc tai, khản cổ, uống đến độ nói không nên lời, là lúc Đào Diệu Tổ bắt đầu khóc.

Chỉ cả Đào Từ Tỷ ở trong mắt của những người bạn tri kỷ chỉ là một người đàn ông mong manh, lúc anh ta khóc thích úp mặt vào bả vai của người khác mà khóc giàn giụa, dĩ nhiên, tưởng tượng thì thấy đó là một hình ảnh đẹp, nhưng mà người bên cạnh anh ta đối với tình cảnh này lại vô cùng dị ứng.

Đàn ông cao to, cao một mét tám, úp mặt vào vai một người con gái mang giày cao gót 10cm mới đạt tới tiêu chuẩn này mà khóc lóc cực kỳ thảm thiết, người xung quanh sẽ cảm thấy như thế nào.

Dương Dương đau đầu, không phải vì rượu, mà là bởi vì sự chú ý của mọi người.

"Đào Từ Tỷ, đủ rồi, ông đừng khóc, ông khóc làm tôi cũng muốn khóc!" Dương Dương líu lười nói lấp bấp một hồi mới xong được cả câu.

Cô có lòng tốt lấy điện thoại của Đào Diệu Tổ ra, gửi tin nhắn cho người yêu của anh ta, mau mang cái người anh đánh mất trở về, nếu không tôi sẽ đem cho kẻ khác hủy diệt.

Trái tim nhạy cảm của Đào Diệu Tổ tràn đầy đau đớn, anh ta lại ra sức ôm lấy Dương Dương, hai tay giống như muốn cắt đôi Dương Dương: "Dương Dương, bà nói tôi có phải là đồ ngốc hay không! Hu hu hu..."

"Phải, ông là đồ ngốc, ngốc vô cùng. Mà ông đừng có ôm chặt như vậy, tôi không thể lấy được điện thoại của mình." Một tay Dương Dương mò mẫm trong túi, cô muốn gọi điện thoại cho Nhan Hâm để thông báo tình hình.

Tay của Đào Diệu Tổ không những không nói lỏng lại còn dùng thêm sức, Dương Dương thăm nguyên rủa, dùng gót giày cao gót dẫm lên mu bàn chân

Đào Diệu Tổ.

Trong lúc hai người đang giằng co, một bóng người đứng ở trước mặt hai người, Dương Dương cảm thấy được con thịnh nộ bùng nổ từ người này, thậm chí nghĩ nhất định là người ấy của Đào Diệu Tổ, mừng rỡ như điên, cô nhanh chóng nói: "Rất cuộc cậu đã tới!"

"Đào Diệu Tổ, anh là vì cô ta mới chia tay với tôi phải không? Muốn chia tay thì liền chia tay, lấy lý do là để tốt cho tôi, con mẹ nó anh muốn đùa giỡn với tôi à!!" Người đàn ông này, à không, là ở giai đoạn giữa một người đàn ông và một cậu con trai, dáng người cao gầy mảnh khảnh, trông như một chàng sinh viên ưu tú yêu thích thể thao ở trường được các chị em để mắt tới. Con giận của cậu ta bây giờ là nhắm về phía hai người.

Dương Dương biết cậu ta hiểu lầm, người này căn bản không cho Dương Dương thời gian để giải thích, một giây sau đó đã xoay người bỏ đi.

Người đi rồi, Đào Diệu Tổ còn không biết, anh ta đã say đến mức mơ mơ màng màng.

Dương Dương thầm than hồng bét, thành công không có mà thất bại thì thừa mà!

Dương Dương cố gắng đánh thức Đào Diệu Tổ, thế nhưng anh ta uống rượu thì sẽ ngủ say như chết, y như hình nhân bằng gỗ, gọi thế nào cũng bất tỉnh. Dương Dương lấy một ly nước đá đổ vào đầu của anh ta, Đào Diệu Tổ giật mình thức dậy, nhìn thấy rõ ràng cái đồ ác ôn, nổi giận đùng đùng hỏi Dương Dương: "Bà làm gì vậy!"

"Bạn trai của ông vừa mới đi, cậu ta hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta."

"Rất cuộc bà đã làm gì đến nỗi cậu ấy lại hiểu lầm?"

"Tự hỏi bản thân ông đi, vừa rồi là ai ôm tôi khóc đến độ ngủ cũng không chịu buông ra?" Dương Dương cười mỉa mai.

Cả người Đào Diệu Tổ bị nước đá làm cho thấm ướt, nước vẫn còn nhỏ giọt tí tách, đầu tóc đẹp đẽ bết xuống da đầu, anh ta chặt vật rồi tỉnh rồi mù, giống như thanh lịch cả đời, chỉ trong một ngày bị hủy hoại hoàn toàn.

Dương Dương nhìn thấy anh vẫn bần thần, đẩy anh ta một cái, nói: "Ông còn ở đó mà mất hồn, sao không mau đuổi theo!"

"Hả? Ồ, giờ tôi đi liền..." Một lúc sau Đào Diệu Tổ mới có phản ứng, ừ ừ chạy đi ra ngoài, dọc đường đi nghiêng ngã lao đảo gây ra một mớ lộn xộn.

Nhìn bóng dáng Đào Diệu Tổ đuổi theo, Dương Dương nhớ tới một câu, tình yêu làm cho chúng ta trở nên không còn là chính mình.

Có lẽ, đây đều là yêu, là khát vọng không sở hữu được, được rồi lại muốn từ bỏ, như giấc mơ trở thành sự thật.

Nửa đêm Dương Dương trở về nhà Nhan Hâm, mò mẫm trong túi to cả buổi mới tìm được cái chìa khóa của mình, nhẹ nhàng từng bước đi vào phòng của Nhan Hâm, vừa tỉnh nằm xuống thì phát hiện bên cạnh Nhan Hâm có một vật nhỏ.

Tòng An chiếm vị trí của cô, còn đem mặt dán ngay ngực của mẹ, Dương Dương hâm mộ ghen tị đến ngứa cả nướu răng.

Cô bước rón rén đến bên giường Nhan Hâm, nói vào tai nàng: "Tôi về rồi."

"Ừm." Nhan Hâm tỉnh dậy, nàng chậm rãi trở mình, ánh mắt mơ màng buồn ngủ díp lại thành một đường, "Đã trễ thế này còn làm gì, trên người toàn là mùi rượu."

"Chỉ uống một chút, tôi đi tắm cái, đợi tôi vào ngủ chung?" Dương Dương chờ Nhan Hâm mở miệng nói vị trí bên cạnh em mãi mãi luôn dành cho Dương.

Nhan Hâm nói: "Phòng khách có vấn đề sao?"

"Không có." Lòng của Dương Dương bị dả kích nghiêm trọng.

Quả nhiên cô không phải do Nhan Hâm sinh.

Nhảm nhí, dĩ nhiên cô không phải là do Nhan Hâm sinh rồi.

Dương Dương tắm cho tan đi mệt mỏi trên người và mùi rượu, vào nhà bếp xúc một tô com nguội, ngồi ở sofa trong phòng khách ăn.

Nhan Hâm từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại. Dương Dương nói: "Em muốn ở phòng khách với tôi sao?"

"Em đem chăn cho Dương, kéo buổi tối cảm lạnh." Nhan Hâm chỉ là đem chăn đến cho cô.

"Khi nào thì tôi mới lấy lại được chỗ của mình?" Dương Dương nhìn Nhan Hâm một cách đáng thương.

"Đợi trên người hết mùi rượu rồi hãy nói sau." Nhan Hâm trái chần ra, sau đó điều chỉnh lại nhiệt độ thích hợp của điều hòa trong phòng khách, Dương Dương không biết từ đâu ôm lấy nàng từ sau lưng, làm cho nàng giật mình.

Dương Dương nói: "Hôm nay xem chút là tôi đã nói với mẹ."

"Nói cái gì?" Trong lòng Nhan Hâm lơ mơ đoán.

"Nói đối tượng của tôi là em." Tóc dài của Dương Dương vương trên vai Nhan Hâm, rất muốn ôm nàng vào trong ngực, nghĩ đến đã muốn phát điên lên.

Nhan Hâm nói: "Dương thật sự...."

"Lần này không có cơ hội thì lần sau tôi nhất định cũng sẽ nói." Dương Dương thề, rằng cô sẽ không làm một người trốn tránh, càng không dùng lừa gạt và nói dối để che giấu sự thật.

Cô yêu Nhan Hâm, yêu chân chính đường hoàng, thậm chí nếu có nói với tất cả mọi người trên thế giới thì cô cũng không thẹn với lương tâm.

"Dương à..." Hai người ôm nhau, cùng nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

"Mẹ ơi, mẹ ơi." Tông An đứng ở cửa phòng ngủ gọi Nhan Hâm, một tay cô bé dụi mắt, giống như đang mộng du, cho nên chắc không nhìn thấy vừa rồi hai người đang làm gì.

Một giây sau Nhan Hâm đã trở về vai trò của một người mẹ, nàng chạy đến trước mặt Tông An, hỏi: "Sao vậy con?"

"Mẹ, mẹ đi đâu vậy?" Tông An ngẩng lên hỏi Nhan Hâm.

Nhan Hâm nói: "Mẹ đâu có đi đâu, không phải đang ở trước mặt con sao, bây giờ chúng ta đi ngủ nè, ngày mai dậy thật sớm, cô giáo Phạm nói nhất định bây giờ phải ra khỏi cửa đó..." Tiếng của Nhan Hâm và Tông An mất hút sau cánh cửa đóng lại, Dương Dương ngã mình xuống ghế sofa, kéo chăn lên trên mặt. Tưởng tượng Tông An là một đề toán khó giải, cần phải suy luận từng bước...

Nghĩ nghĩ một lúc rồi chìm vào giấc ngủ nặng nề.

"Thức dậy!" Dương Dương bị tiếng quát lớn đánh thức, cô nhìn xung quanh, thì ra cô không có ngủ bên cạnh Nhan Hâm. Chăn trên người nhàu nát. Người vừa nãy gọi cô thức dậy đang đứng bên cạnh sofa, từ giọng của bà nghe ra được bà là càng già càng dẻo dai.

Nhan Tang nói: "Tối hôm qua làm gì? Hơn nửa đêm mới về nhà, còn uống rượu say khướt, cô là người vô trách nhiệm như vậy à?"

Hai tay Dương Dương xoa xoa khoe miệng, tối hôm qua nói quá nhiều, nên giờ miệng cứng ngắc, cô nói với Nhan Tang: "Một người bạn thất tình, con đi giúp anh ta giải sầu, đợi anh ta đi rồi con mới trở về. Con không có đi ra ngoài bậy bạ."

Hết Chương 38

Ráng đầy còn chạy TQT =>) khổ quá khổ quá T-T

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Một Đôi Nha, Một Đôi Đó Nha!

Editor: Ddil

Gương mặt Nhan Tang vẫn không có chút cảm xúc nào, ánh mắt lão luyện đằng sau cặp kính nhìn chăm chăm vào mặt Dương Dương, muốn tìm ra sơ hở ở trên mặt cô.

Biểu hiện của Dương Dương tuy có cứng ngắc, nhưng ánh mắt lại rất chân thành.

Cùng bà đứng đối diện nhìn đăm đăm ản ý một lúc, sau đó bà hừ một cái khinh bỉ rồi đi ra.

Khuyu bà vai xuống, Dương Dương ngồi xuống chỗ tối hôm qua ngủ trên ghế sofa, cả người rơi vào ghế sofa mềm mại.

Nhan Hâm chuẩn bị cho Tông An một hộp cơm tình yêu. Trường mẫu giáo tổ chức đi công viên nước chơi một ngày, cho phép các bạn nhỏ tự mang bữa trưa vào giờ cơm trưa,

Những lúc như thế này các bà mẹ trẻ sẽ cạnh tranh với nhau, đương nhiên Nhan Hâm cũng sẽ không để cho Tòng An bị thua trong cuộc thi đua này.

Nàng nắn sushi, đặt trong hộp bên cạnh rất nhiều trái cây, Tòng An rất thích ăn tráng miệng do bà ngoại làm, nên Nhan Hâm cũng làm một món tráng miệng theo công thức của mẹ mình để vào hộp cho Tòng An.

Sau khi làm xong nàng trang trí hộp cơm cho thật đẹp mắt, rồi nhét vào cặp sách nhỏ của Tòng An.

"Con phải đi theo cô giáo Phạm, không được chạy nhảy lung tung, còn phải đeo đồng hồ vào tay, đi đâu cũng phải mang, mẹ mới có thể yên tâm được." Nhan Hâm lấy một cái đồng hồ hình hoạt họa có hệ thống định vị đeo vào cổ tay Tòng An.

Tòng An dụi mắt còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, cô bé nắm lấy vạt áo Nhan Hâm nói: "Mẹ ơi, mẹ cho con mang theo cơm trưa gì vậy?"

"Bí mật, bây giờ không được mở ra nhìn lên, tới lúc ăn cơm mới được nhìn. Xem như vậy mới bất ngờ."

"Dạ." Tòng An ngoan ngoãn vâng lời, đeo cặp sách nhỏ trên lưng, Nhan Hâm đưa Tòng An đi tới điểm đợi xe buýt của trường.

Dương Dương chủ động đuổi kịp, thậm chí còn đến ôm lấy Tòng An.

Tòng An ôm cổ Dương Dương, nói: "Mị mị a di, buổi tối đi đâu chơi vậy?"

"Đi đâu có đi đâu đâu nè." Dương Dương tự động che giấu những điều mà trẻ con không nên biết, chẳng hạn như quán bar hay thất tình, những từ này bây giờ Tòng An còn chưa có hiểu được.

Tòng An nói: "Cô giáo Phạm nói làm người là phải thành thật."

Thái độ nghiêm túc này là học theo ai vậy? Nhan Hâm sao? Tầm mắt của Dương Dương vòng qua Tòng An dừng lại trên người Nhan Hâm, thì ra Nhan Hâm đang cười thầm, bị cô bắt gặp.

Nhan Hâm nói: "Có nghe thấy không, người lớn không thể gạt con nít."

Nhan Hâm vào trận phản công, Dương Dương chỉ còn cách buông vũ khí đầu hàng.

"Sự thật là thế này, di có một người bạn tốt, tâm trạng của anh ta không tốt, cho nên sau đó đi đi an ủi anh ta."

"Cô ấy có khóc không ạ?"* Tòng An hỏi.

*Con bé nghĩ người bạn là nữ nên mới hỏi lại là cô ấy.

"Khóc, hơn nữa rất thương tâm."

"Tại sao lại khóc ạ?" Tòng An đúng là hóa thân của trăm ngàn lý do tại sao mà.

Người lớn đối mặt với vấn đề này đã thấy phức tạp, có một số chuyện, trẻ con không hiểu được, mà giải thích cũng chưa chắc có thể tiếp thu. Nên làm sao để giải thích chuyện tình yêu lùm xùm này đây? Nếu giải thích rồi Tòng An học theo yêu sớm thì biết phải làm thế nào?

"Bạn tốt của di tại sao lại khóc à? Nói ra thật sự rất đơn giản, đó là anh ta có một người bạn rất rất tốt, nhưng sau đó, người bạn này lại không chịu chơi đùa cùng anh ta nữa, anh ta rất buồn, buồn thì sẽ khóc,"

"Thật đáng thương." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tòng An nhíu lại.

Lái xe đi đến trạm xe, sau đó đứng đợi xe buýt của trường lại.

Bởi vì đây là nhà trẻ tư nhân, xe buýt cũng làm rất đẹp mắt, sẽ thường xuyên thay đổi mô hình, có khi là Hello Kitty, có đôi khi lại biến thành Pikachu, hôm nay thì là Rilakkuma, trên cửa sổ cũng dán rất nhiều đầu gấu ngộ ngác.

Đầu gấu đột nhiên mở ra một cái lỗ hồng, Phạm Đồng Đồng vươn đầu về phía bọn họ vẫy chào: "Buổi sáng tốt lành! Các mẹ vất vả rồi."

"Chào cô giáo Phạm." Nhan Hâm nói.

Dương Dương mỉm cười vẫy tay, các mẹ, từ này thật tốt đẹp.

Nhìn chiếc xe chạy đi, Nhan Hâm thở dài nhẹ nhõm, bây giờ điều phải làm là hi vọng Tòng An trở về bình an.

Dương Dương nói: "Đừng nhìn nữa, nếu còn nhìn chắc đến trưa luôn, mau về ăn cơm thôi."

"Dương làm sao có thể hiểu được tâm trạng của một người làm mẹ." Nhan Hâm lười quay đầu lại nhìn cô.

"Tôi không phải đang cố gắng tìm hiểu hay sao? Em phải cho tôi cơ hội để tôi học hỏi chứ." Dương Dương đuổi đến bên cạnh Nhan Hâm, kéo tay nàng

lại, tay của cô lại đặt lên eo của nàng.

"Bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao?" Nhan Hâm khẽ giỡn đùa.

Dương Dương chỉ vào hai bạn nhỏ thân thiết khăng khít ôm eo quàng vai đang đi ở phía trước, nói: "Có sao đâu, em xem người ta cũng làm như thế thôi."

"Dương lại đi so sánh với học sinh à, càng lớn càng trẻ con ra." Miệng Nhan Hâm thì nói vậy, nhưng cũng không có thoát khỏi vòng tay của Dương Dương.

Hai người nhanh chóng cùng nhau trở về nhà, hai cô bé mới vừa nãy bị hai người bàn tán quay đầu lại nhìn hai người, thì thầm: "Có phải không? Mình thấy giống một đôi nha!"

Ở trong không gian nhỏ của văn phòng, gió thổi cỏ lay đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhan Hâm vô tình nhận được ánh mắt không thiện cảm của Tần Hoài, chị gái này bình thường tràn ngập lực tương tác bây giờ đang đứng ở phía sau vách kính, cách nàng một lớp kính.

Nhan Hâm nhảy bén cảm thấy Tần Hoài đối với mình có bất mãn, nhưng lại không xác định được cảm giác này từ đâu mà có.

Vào buổi chiều, Nhan Hâm gấp thoáng qua giám đốc Đào của bộ phận Chăm sóc khách hàng, ở trên người anh ta ngửi được một mùi hương quen thuộc, đó là mùi nước hoa trung tính của Kenzo, bất ngờ là tối qua cũng ngửi được mùi này trên người của Dương Dương.

Dương Dương thường không dùng nước hoa, mùi tự nhiên trên cơ thể đã mang theo hương vị quyến rũ và tràn ngập tính chiếm hữu, chứ không phải mùi nước hoa trung tính này, nếu như nói đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thì thật sự là quá trùng hợp đi.

Tâm trạng hôm nay của Đào Diệu Tổ cực kỳ tệ, bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy một màu xám ảm đạm trên mặt anh ta.

Đào Từ Tỷ bình thường năng nổ tràn đầy sức sống đã không còn nữa, bây giờ người của anh ta uể oải như con rối gỗ nhỏ.

Rất nhiều cô gái đã bắt đầu tràn ra tình thương của mẹ, hận không thể đem người đàn ông đáng thương này ôm vào ngực để an ủi.

Anh ấy nhất định là thất tình, hơn nữa còn bị tổn thương rất nặng nề. Thật đáng thương, một người đàn ông tốt như vậy... Mặc dù bà tám lại nói nhiều, hơn nữa còn hiểu biết về trang điểm, quần áo và giày cao gót hơn cả phụ nữ... Nghĩ đến đây, thì các chị em đã run lên vài cái. Cảm giác bị đàn ông theo đuổi thật sự rất kỳ diệu.

Lúc xung quanh không còn ai, Đào Diệu Tổ mới chịu trút ra nỗi đau buồn của mình.

Đào Diệu Tổ từng nói thà rằng người ấy phụ bạc anh ta, chứ cũng không muốn phải nhận trách nhiệm, bây giờ người ta đã cách xa anh ta rồi, anh ta lại y như một kẻ ngớ ngẩn cứ đau lòng không thôi.

Cũng là Dương Dương nói, anh ta thật đáng khinh, hạ tiện hết mức, không còn thuốc chữa.

Nhan Hâm bất thành linh rót cho anh ra một tách cacao nóng, trong đó có sữa đậm đặc.

Đào Diệu Tổ nhận lấy, chiếc tách còn nóng làm ấm bàn tay anh ta, mà anh ta lại nhìn Nhan Hâm một cách nghi ngờ, cô ấy làm như vậy có mục đích gì?

"Cảm ơn." Đào Diệu Tổ bung lấy tách cacao.

"Anh cần nghỉ ngơi." Nhan Hâm nói với anh ta.

Đào Diệu Tổ lắc đầu: "Tôi không muốn nghỉ, bây giờ có nhiều việc cần phải làm cho xong, không xong lại phải kéo đến ngày mai, nếu công ty vì vậy mà phá sản thì biết phải làm sao?"

Cố gắng gượng cười còn khó khăn hơn là anh ta nghĩ.

Nhan Hâm nói: "Ừm, anh cứ làm việc của anh. Nhưng khi nào muốn nghỉ thì cứ nghỉ. Đừng gượng ép bản thân."

Trong lúc Nhan Hâm đi, Đào Diệu Tổ ngẩng lên nói với nàng: "Cô tôi không phải chỉ để đưa cho tôi một tách cacao nóng bỏng tay như vậy thôi chứ?"

Nhan Hâm dừng lại, nói: "Người bạn thất tình của Dương Dương là anh?"

"Ừ đúng vậy, không nghĩ tới mối quan hệ của hai người đã tốt đến mức hỏi xem buổi tối đang ở với ai." Đào Diệu Tổ nói với một nụ cười gượng gạo.

"Xin lỗi, tôi không phải muốn xâm phạm sự riêng tư của anh." Nhan Hâm cũng biết mình không nên tiếp tục hỏi, hỏi tiếp chính là không yên tâm về Dương Dương, đối với Dương Dương và đối với bản thân đều là một sự xúc phạm.

Đào Diệu Tổ nói: "Không sao, nếu như là tôi, người yêu cả đêm chưa trở về, trên người còn mang theo mùi rượu là muốn hỏi ngay, là tôi nhờ cô ấy buổi tối đi uống rượu với tôi, tôi vừa mới thất tình."

"À." Nhan Hâm hỏi tường lại chi tiết, Dương Dương nói là cô ấy về nhà....

Nhìn thấy thái độ nghi ngờ của Nhan Hâm, Đào Diệu Tổ nói: "Cô yên tâm, tôi và Dương Dương là chị em tốt, tôi thích đàn ông. Chuyện này đại khái cả công ty đều nhìn ra được. Dương Dương muốn tôi đưa cô ấy ra khỏi chỗ xem mắt, tôi mới chạy đi tìm cô ấy, đến tối thì cùng đi quán bar, cô yên tâm, tôi với cô ấy là không có gì."

Nhan Hâm bắt lấy trọng điểm: "Xem mắt?"

Dương Dương không có nói qua chuyện này.

"Cô ấy chưa nói à?" Đào Diệu Tổ mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ ngay cả chuyện này Dương Dương cũng không có nói cho Nhan Hâm nghe?

Nhan Hâm mỉm cười nói: "Không có gì, tôi cũng không phải muốn biết ngay. Anh cứ làm việc của anh, đừng làm bản thân thêm một mối."

"Ừ, cảm ơn cô." Đào Diệu Tổ đợi Nhan Hâm đi rồi mới lau đi mồ hôi, anh ta nghĩ chắc mình nói như vậy không có sao đâu ha?

Hết Chương 39

Gửi lời nhắn tới những nữ nhân đã âm thầm lặng lẽ viếng thăm kim các của người ta được mười tám triệu bốn ngàn tám trăm lẻ một năm qua, người ta thề nguyện (nguyên) cho các nàng nửa đời sau làm thụ, là công thi cũng hóa thụ, là thụ thi cũng sẽ trở thành 'thụ trung chi thụ', vĩnh viễn bị áp, vĩnh viễn không biết lật bánh trắng là gì ~ Ai biểu các nàng đến và đi như mây như gió, một cái rate 'được hay không được', một cái like 'yêu hay không yêu' cũng không buồn để lại, chỉ có cần pass mới ngó ngang đến người ta =,=

Viết xong cảm thấy có chút buồn nôn...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Có Ngủ Hay Không Là Một Vấn Đề!

Editor: Ddil

Chạng vạng tối, Nhan Hâm đỗ xe ở sân ga chờ xe buýt của nhà trẻ, từ xa, một chiếc xe nổi bật chạy đến, sau đó từ từ dừng lại trước mặt nàng.

Tòng An nhảy từ trên xe xuống, tay cầm theo một túi PP dẹt*.

*PP dẹt là chất liệu mà ở mình hay dùng để làm bao đựng gạo.

Với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của Tòng An, có một lỗ thủng ngay vị trí răng cửa của cô bé, trước đó cũng đã có dấu hiệu răng lung lay.

Phạm Đồng Đồng từ trên xe bước xuống giải thích với Nhan Hâm, nói với nàng trong quá trình bơi lội, răng cửa của Tòng An rụng đi, lúc máu chảy ra làm Phạm Đồng Đồng sợ tới mức gần như ngất đi.

Răng cửa của Tòng An cũng đã tới lúc phải rụng, chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Phạm Đồng Đồng đúng thật là một giáo viên có trách nhiệm, Nhan Hâm càng có thêm ấn tượng tốt đối với cô ấy.

Chờ xe đi rồi, Nhan Hâm nắm tay Tòng An, hai người cùng nhau về nhà.

Túi đồ đó là quà của Phạm Đồng Đồng mua cho, Tòng An bảo Phạm Đồng Đồng nói với cô bé rằng răng rụng đi là để lớn lên, cho nên muốn ăn mừng. Nói xong mỉm cười với Nhan Hâm, hàm răng bị sún một cái răng cửa làm cho Tòng An càng thêm đáng yêu.

Cái răng cửa rụng được giấu ở trong cái hộp nhỏ, chứng minh đây là kỷ niệm của Tòng An.

Đội hai người về đến nhà, Dương Dương đã chuẩn bị xong bữa tối, Nhan Tang đứng bên cạnh, xoi mói kỹ thuật nấu nướng của cô.

Dương Dương khổ không thể tả xiết, không nghĩ tới Nhan Tang đối với việc làm đồ ăn lại hà khắc đến như thế, quả thực có thể so sánh với bậc thầy.

Nhan Tang nói bà là một người sành ăn, đều là nhờ công của Anh Tử, thức ăn sau khi đi vào cơ thể sẽ biến thành một phần của cơ thể, cho nên tuyệt đối không được qua loa, nói xong nắc nể Dương Dương thêm một lần nữa.

Đội Nhan Hâm trở về, đồ ăn đã sớm làm xong.

Lúc ăn cơm Dương Dương hỏi Nhan Hâm và Tòng An mùi vị như thế nào, Tòng An ôm chén ăn không còn sót lại gì, nói với Dương Dương: "Ăn ngon hơn lúc trước nữa ạ."

Thái độ kiêu ngạo của Nhan Tang lúc ăn lúc hiện, bà còn nói vẫn chưa xuất sắc lắm, sau này phải tiếp tục cố gắng hơn.

Nhan Hâm chia sẻ với Dương Dương mấy bí mật nhỏ của Tòng An, tóc tơ, móng tay lần đầu tiên cắt, còn có ảnh chụp lúc bé.

Tòng An là đứa nhỏ lém lỉnh điển hình trên phim ảnh, ở trong tấm ảnh làm ra đủ nét mặt xấu, hoàn toàn không cần đào tạo, hơn nữa những ảnh này đều chụp được sự thông minh và hoạt bát của con bé.

"Tất cả những thứ này đều là do Lý Tường chụp cho con bé." Nhan Hâm đem sắp ảnh có tấm trắng đen lại có tấm màu sắc rực rỡ bỏ vào trong hộp, nhắc đến Lý Tường, Nhan Hâm cũng không mấy nhiệt tình.

Ngược lại Dương Dương nhìn thấy ảnh chụp của Nhan Hâm, hình ảnh này là lúc Nhan Hâm còn trẻ, mái tóc suông thẳng dài, đường nét khuôn mặt nhìn thấy được sự âm thầm, như đang ẩn mình trong bóng tối.

"Tấm ảnh này anh ta chụp lúc em đang cân nhắc hôn nhân của chúng em đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Khi đó em luôn luôn suy nghĩ, tại sao em không hề vui vẻ."

Bây giờ đã nghĩ ra chưa? Dương Dương nôn nóng muốn biết đáp án.

Nhan Hâm nói: "Sau này đã biết đáp án, ở trong sương mù tìm được con đường của mình rồi, so với trước kia mê mang thì giờ đã tốt hơn rất nhiều."

Quả nhiên là Nhan Hâm, là người con gái mà Dương Dương xem trọng, Dương Dương nâng cằm nàng, hôn lên môi của nàng.

Một màn này cướp đi hô hấp của hai người, khiến cho hai người hôn xong gần như muốn ngất đi, một lúc sau Nhan Hâm nói với Dương Dương: "Em muốn hỏi Dương, ngày đó có phải Dương đi xem mắt hay không?"

"Tôi đúng là đi xem mắt, là tên họ Đào nói có đúng không?" Ngoài anh ta thì không còn ai khác có khả năng.

"Sau đó thì sao, tại sao lại muốn đi xem mắt, tại sao không nói với em?" Lúc Nhan Hâm nói chuyện không hề tỏ ra gay gắt, nàng thật thán nhiên đặt câu hỏi, sau đó chờ đợi một câu trả lời.

"Tôi bị mẹ của tôi bắt về, trước đó tôi cũng không biết mẹ muốn làm cái gì, mẹ của tôi thúc giục tôi về, về tới nhà liền bị lôi đi xem mắt. Tôi mới là người đáng thương nhất, em cũng không thông cảm cho tôi..." Dương Dương kẻ lẻ trách móc Nhan Hâm.

Vừa nghe đến là bị ép, nỗi lo của Nhan Hâm liền dịu xuống: "Có nhìn thấy thích được ai không?"

"Trong lòng tôi đã có người, nhìn ai cũng thấy không được." Dương Dương không nghĩ tới thực tâm mình có thể nói ra lời sến đến mức ới mà đến cô cũng chịu không nổi thế này.

Thế nhưng cô thế, đây tuyệt đối là xuất phát từ nội tâm, không hề giả dối.

Nhan Hâm nghe xong trong lòng thỏa mãn, nụ cười liền xuất hiện trên khuôn mặt.

"Em muốn tôi về nhà? Sao tôi phải về!" Dương Dương không tin điều mình vừa nghe được, Nhan Hâm tự nhiên lại bảo cô về nhà.

Phản ứng của Dương Dương hơi có chút quá dữ dội, như là mèo hoang bị cướp đi địa bàn, lông ở trên lưng dựng đứng cả lên.

"Trong nhà chỉ có hai cái giường."

"Em có thể cho Tòng An ngủ với cô."

"Cô khó ngủ vào ban đêm, thích một mình." Nàng muốn cho Nhan Tang ngủ được thoải mái.

"Vớ vẩn, chẳng lẽ cô không bao giờ ngủ chung giường với dì?" Dương Dương không thêm tin.

Nhan Tang nghe được, bà hắng giọng vài tiếng, nói: "Không được phép thảo luận chuyện của tôi."

"Dương không phải nói ngủ sofa sẽ khó chịu sao?"

"Nhưng mà..." Dương Dương buồn lòng, thì ra Nhan Hâm thật sự xếp cô sau cả Tòng An và Nhan Tang.

Sau đó Đào Diệu Tổ có chút cắn rứt lương tâm, sợ dĩ anh ta có thể cảm thấy như vậy là bởi vì anh ta vẫn còn có lương tâm.

Mặc dù Dương Dương là nguyên nhân chủ quan gián tiếp huỷ hoại tình yêu của Đào Diệu Tổ, nhưng Dương Dương không có sai, sai chính là anh ta, anh ta không thể không xin lỗi Dương Dương.

Cho nên Đào Diệu Tổ không sợ chết chạy đến hỏi Dương Dương một câu chắc không muốn sống nữa: "Mấy nay Nhan Hâm có nói gì thêm không?"

Khiến cho người ta cảm thấy được quý dị chính là hôm nay Dương Dương đi làm đeo mắt kính. Thị lực bình thường của cô hoàn toàn không có vấn đề gì, mắt kính đeo cũng không có độ, cô đeo chỉ đơn giản để che đi đôi mắt thâm quầng, ánh mắt sau mắt kính tho thả, từ cửa sổ tâm linh của cô có thể thấy được một linh hồn nhợt nhạt.

Trong đầu Đào Diệu Tổ phát hiện một hình ảnh mãnh liệt, linh hồn thoát xác, phiêu bạt trong bão tuyết mùa đông, sau đó một mình độc hành...

Ánh mắt giết người bắn ra từ phía sau mắt kính, nụ cười của Đào Diệu Tổ liền trở nên cứng ngắc, đang xem xét tới khả năng trốn chạy.

"Đào Diệu Tổ, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, quan hệ có tốt không?" Dương Dương đi tới hướng Đào Diệu Tổ, khí thế bức người, cô cứ tiến một bước thì Đào Diệu Tổ lại lui một bước, "Dương Dương, quan hệ của chúng ta tốt cỡ nào, đâu cần tôi phải nói rõ ra."

"Thế mà ông thật sự muốn hại tôi gây gỗ với Nhan Hâm, ông có mưu đồ gì! Nói!" Dương Dương nắm lấy cà vạt của Đào Diệu Tổ, cà vạt màu vàng tao nhã giá trị không ít tiền, nhìn thấy là biết ngay màu yêu thích của gay.

Màu sắc này ở trong mắt Dương Dương càng gây thêm kích ứng, tay cô thắt chặt cà vạt: "Ông nói gì với cô ấy, nói tôi đi xem mắt!"

"Thế có gì sai, không phải bà đi xem mắt sao?" Nếu cứ như vậy mà chết, Đào Diệu Tổ sẽ cho mình chết thật oan uổng.

Dương Dương lộ ra bản mặt hung dữ: "Nhưng là do ông bịa đặt ông có biết hay không, ông nói sao không nói đầy đủ hả, nói tôi bị ép đi xem mắt! Nói một câu như vậy ông sẽ chết sao!"

"Cô ấy nghi ngờ bà?" Cổ họng sắp bị cắt đứt rồi, cứu mạng!

"Maybe, sau khi cô ấy về, hỏi tôi có chuyện này hay không, tôi nói có, tôi cũng đã giải thích, lúc ấy là tôi quên nói với cô ấy, dù sao cũng không cần phải nói." Dương Dương buông cái cà vạt sắp thắt chết người ra, ừ ừ tựa vào bàn.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó cô ấy bắt tôi về nhà." Dương Dương nói, màu xám âm đạm trong mắt ngày càng nhiều.

"Cùng là người lưu lạc ở cõi nhân gian này!" Đào Tử Ty phát hiện hai người đang cùng chiến đấu trên một chiến hào.

Dương Dương không nể tình chút nào đẩy anh ta ra: "Tránh xa tôi ra một chút, ai cùng làm người lưu lạc cõi nhân gian này với ông hả, là do bản thân ông hèn nhát để cho tình cảm của mình chạy đi mất, tôi không giống với ông."

Lúc Dương Dương đi rồi, nụ cười trên mặt của Đào Diệu Tổ trở nên cay đắng như ăn phải bã hoàng liên* và khổ qua.

*Hoàng liên: một loại cây chuyên làm thuốc, vị đắng.

Một buổi sáng, Nhan Hâm gặp Dương Dương ở mấy khúc cua nhiều hơn bình thường vài lần, khoảng chừng năm lần có. Dương Dương có tình lãng vãng trước mặt nàng, mỗi lần thoáng qua đều nhìn thấy một đôi mắt buồn ai oán hướng về phía mình.

Nhan Hâm lần nữa lại chạm mặt Dương Dương ở trước cửa phòng tài chính.

Tối qua bất đắc dĩ nàng mới kêu Dương Dương trở về ngủ trên giường của cô, hôm nay oán khí của cô có thể đốt rụi cả công ty.

Nhan Hâm gọi kế toán Trương vừa đi ngang qua, thảo luận với anh ta hoạch định dự toán tháng sau, ở trước mặt Dương Dương.

Hai người nói chuyện khoảng ba phút, Dương Dương vẫn không chịu đi, ngược lại còn giống như hứng thú chăm chú đứng nghe.

Cuối cùng không biết từ lúc nào cũng tham gia vào chủ đề bọn họ đang nói.

Kết thúc cuộc nói chuyện, kế toán Trương rời đi, sau đó sờ sờ vào cổ mình cảm thấy được sau lưng lạnh buốt.

"Cho tôi ba phút, tôi muốn nói chuyện đằng hoàng với em." Dương Dương nắm lấy tay Nhan Hâm kéo vào một góc.

Nhan Hâm lặng lẽ nhìn cô, nói: "Bây giờ, hay là đợi sau?"

"Ở đây không có ai, bây giờ cũng được." Dương Dương vừa mới nói xong, thì có một người bước ra từ cửa bên, tròn mắt nhìn hai người.

Dương Dương thất vọng kêu gào, nói: "Chẳng lẽ sẽ không có chỗ nào cho chúng ta nói chuyện hay sao?"

Nhan Hâm nói: "Tôi phòng làm việc của em."

Đóng cửa ban công lại, kéo rèm xuống, người ở bên ngoài không nhìn thấy cũng không nghe được, người ở bên trong mới có cảm giác an toàn.

Dương Dương nói: "Giờ em vẫn còn giận tôi sao?"

"Đã không có giận nữa rồi. Nhưng thật ra là Dương đó, cả buổi sáng cứ kỳ cục sao sao ấy." Nhan Hâm muốn hỏi rốt cuộc cô bị làm sao vậy.

Dương Dương nói: "Ngày hôm qua ta đã giải thích với em rồi, em có nghe không?"

"Nghe rồi." Thái độ bình tĩnh của Nhan Hâm làm cho Dương Dương cảm thấy đau đầu, cô lo lắng cả đêm đó!

"Em có tin tôi không?"

"Sao em lại không tin." Nhan Hâm buồn cười nói, "Dương nói Dương bị bắt đi xem mắt, em cũng đã từng có kinh nghiệm với chuyện này, thì tại sao em lại muốn không tin Dương đây."

"Thế nhưng em lại bảo tôi về nhà!" Nếu Nhan Hâm không có giận, thì sao cô ấy lại đuổi mình đi!

Nụ cười của Nhan Hâm càng mở rộng hơn, nàng dựa lưng về sau, nói: "Thì ra cả buổi sáng Dương hậm hực kỳ lạ là vì chuyện này." Cô nhin không được cười lên, "Em kêu Dương về nhà ngủ, là bởi vì Dương chỉ có thể trong phòng khách ở nhà em, mà Dương không phải cũng nói, buổi sáng đứng dậy đau lưng hay sao, em lo lắng cho lưng của Dương mới để cho Dương trở về."

"Thật vậy sao?" Dương Dương có chút nghi ngờ điều nàng nói, nếu thật là như vậy, cô sẽ rất vui vẻ rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Nhan Hâm thu dọn trên bàn cũng không buồn để ý tới Dương Dương: "Dương tin hay không là chuyện của Dương, đừng xem ý tốt của em thành ra lòng lang dạ thú."

"Tôi cứ nghĩ là em còn giận tôi." Dương Dương xấu hổ nói.

"Dương cũng không nhìn sắc mặt em sao?" Nhan Hâm thật muốn nhéo cái mặt của cô, cho nó rớt ra luôn.

Dương Dương nói: "Tôi nay không muốn ngủ một mình, tôi muốn đến nhà của em, cho dù ngủ sofa cũng không có sao."

"Khỏi." Lời của Nhan Hâm làm cho lòng Dương Dương chùng xuống, Dương Dương suy sụp cúi gằm mặt.

Nhan Hâm nói: "Tôi nay em đến qua đêm ở nhà Dương."

Tâm hồn Dương Dương liền bay lên không trung nổ tung thành ngàn vạn sắc màu, tức thời rực rỡ, muôn hồng ngàn tía vô cùng náo nhiệt.

Hết Chương 40

Cảm giác chương sau chắc lâu =>))

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một Nửa Chủ Đề, Một Nửa Kiều Tổng

Editor: Ddil

Nhà của Dương Dương cách công ty không xa, đi bộ một chút là tới. Mấy năm trước lúc công việc ổn định, Dương Dương kiên nhẫn vay trả góp trong vòng 20 năm để mua căn hộ độc thân hiện tại. Sau đó cũng tốn không ít tiền của và công sức để trang trí, từ đầu đến chân chỗ nào cũng đều vô cùng hoàn hảo.

Một thời gian ngắn sau, điều kiện kinh tế cải thiện, cô trong mấy năm này đã trả hết khoản nợ vay, không mắc nợ nữa cả người liền nhẹ nhõm, trong thẻ ngân hàng cũng có mấy trăm ngàn tiền tiết kiệm, không bị ràng buộc bởi gia đình, trải qua một cuộc sống dễ dàng được người khác gọi là tiểu tư sản.

Đi vào nhà Dương Dương, điều đầu tiên Nhan Hâm chú ý là ở đây thật trống trải, không biết từ lúc nào Dương Dương đã đem tất cả những thứ quan trọng trong sinh hoạt để ở nhà nàng, từng chút từng chút của cô chuyển đến chỗ của nàng, vừa quay đầu lại đã phát hiện nhà mình có biết bao nhiêu đồ của cô.

Tuy rằng hai người không có chính thức đề nghị sống chung, nhưng cuộc sống bây giờ so với sống chung cũng không có khác biệt cho lắm.

Ăn cơm tối xong, Nhan Hâm ở trước TV xem tin tức, Dương Dương đã chuẩn bị giường thật tốt, gối đầu của cô chỉ có một cái, cho nên sẽ đặt cái gối ở giữa, trông tượng cảnh hai người cùng nằm trên một cái gối chắc chắn rất ấm áp.

Dương Dương vuốt thẳng nếp gấp trên gối, lại tiếp tục cười.

Nhan Hâm nhìn thấy phòng tắm trong nhà Dương Dương là một hệ thống tắm rửa phức tạp, sau đó mở nước nóng vào bồn tắm.

Nhan Hâm vừa bước vào trong bồn tắm, Dương Dương đi tới, trong tay cầm hai ngọn nến lớn. Ngọn nến tỏa ra một mùi thơm nhẹ, mùi hương này gợi đến cho người ta một bầu trời trong xanh, thần kinh căng thẳng cả ngày liền được thả lỏng.

Dương Dương đặt ngọn nến bên cửa sổ, lại lấy một bộ tinh dầu từ trong tủ quần áo ra.

"Dương thật biết cách hưởng thụ." Nhan Hâm nhìn thấy Dương Dương làm mọi thứ một cách có trình tự, sâu sắc ngưỡng mộ cô, có thể biến sinh hoạt trở nên rất tinh tế, ngược lại bản thân mình, dường như không có tâm tư như thế.

Dương Dương nói: "Chuyện này lạ lắm sao? Tôi nghĩ là em cũng sẽ làm như vậy."

"Em làm sao có thời gian làm mấy chuyện như thế này. Mấy năm trước lúc còn ở nhà chăm con, ở trong công ty thì bận gần chết, về nhà lại quanh quẩn bên Tông An. Có khi con bé không chịu ngủ liền đeo em đến mười một giờ mấy, nửa đêm em còn phải tiếp tục tăng ca. Hơn nữa... Lý Tường cũng không thích em dùng mấy thứ này."

"Thật đáng thương, em thật sự sống giống như một cô gái trượt chân rơi vào trong nước sôi lửa bỏng." Dương Dương hôn lên cánh tay nàng, nói: "Hôm nay tôi đến phục vụ em, cho em tận hưởng dịch vụ cao cấp nhất."

"Tốt, để xem Dương làm thế nào."

Dương Dương thầm cười ở trong lòng, xem tôi có giết chết em không.

Cô đổ tinh dầu nóng trong lọ sứ ra, ngồi bên cạnh bồn tắm, vớt chân Nhan Hâm ra khỏi mặt nước, để trên đầu gối của mình.

Cơ thể Nhan Hâm không được tự nhiên có chút căng thẳng.

Dương Dương khom người xuống hôn lên mu bàn chân của nàng để trấn an, nói: "Đừng lo lắng, tin tưởng tôi sẽ làm cho thoải mái mà kêu lên."

"Không đứng đắn." Nhan Hâm mỉm cười đá vào chân Dương Dương.

Dương Dương đổ tinh dầu nóng vào trong lòng bàn tay của mình, sau đó bắt đầu xoa nắn lòng chân của Nhan Hâm.

Nhan Hâm chỉ thấy lòng bàn chân bắt đầu có cảm giác nóng lên, khiến cho nàng nhất thời chưa thể thích nghi kịp.

Mới đầu Dương Dương xoa một cách nhẹ nhàng, thoa đều tinh dầu, xoa từ lòng bàn chân lên mắt cá chân.

Dần dần thích nghi với cảm giác này sẽ không còn cảm thấy khó chịu, ngược lại còn trở nên thoải mái.

Nhan Hâm ngẩng đầu tựa lên cạnh bồn tắm, hưởng thụ sự vuốt ve của Dương Dương.

Lực ở tay bắt đầu tăng thêm, lòng bàn chân trở nên tê dại, sau khi đau nhức là một loại cảm giác giống như tất cả các dây thần kinh buộc chặt đều được nói lỏng ra.

Nhan Hâm kiềm lòng không được gọi tên Dương Dương, Dương Dương dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, nói: "Thấy không, tôi làm được rồi."

Nhan Hâm bị cô nói như vậy ngay lập tức mặt ửng đỏ, liền chôn cả nửa khuôn mặt vào trong nước.

Xoa từ từ, cảm giác này liền thay đổi, Dương Dương nắn gân cốt cho Nhan Hâm, bây giờ đã trở thành một khối da thịt mềm mại. Huống chi vẻ lười nhác này thật sự đúng là vô cùng hoan nghênh Dương Dương đến.

Sau khi tắm xong, trên người Nhan Hâm mang theo một mùi hương hấp dẫn, hai chân được thoa qua tinh dầu lại càng thêm quyến rũ.

Dương Dương hôn lên mu bàn chân của nàng, bị Nhan Hâm nói biến thái, sau đó Dương Dương ngâm ngón chân của nàng vào miệng, Nhan Hâm muốn rút chân về, lại phát hiện mình luyến tiếc không đành.

Đầu lưỡi linh hoạt của Dương dạo chơi giữa các khe ngón chân của nàng, nơi chưa từng được nàng chú ý đến lại nhạy cảm đến như vậy, cả người giống như có luồng điện đi qua.

Dương Dương hôn từ chân của nàng lên, hôn đến bụng nàng, để lại trên người nàng không biết bao nhiêu dấu hôn, dường như bao trùm lấy mỗi một tấc da thịt.

Cuối cùng Dương Dương đi vào giữa hai chân hàng, đầu lưỡi ướt át của cô càn làm nơi ấy của Nhan Hâm thêm ẩm ướt, mà ngón tay của Dương Dương cũng đã sớm ở cửa động của nàng, nhẹ nhàng trượt trong cánh hoa, dẫn dụ mật hoa tràn ra.

Cô ở bên ngoài dò xét, sau đó từ từ đi vào. Nơi ấy được mở rộng ra truyền đến cảm giác tê dại, dường như muốn cả thân xác giao hòa.

"Công ty cách đây không xa." Trong lúc hai người đều không thể nhìn được bóng lưng của đối phương, Dương Dương tự nhiên ngừng đầu nói một câu như vậy.

Nhan Hâm vẫn còn một chút ý thức, nàng hỏi lại: "Thế thì sao?"

"Có nghĩa là ngày mai chúng ta có thể ngủ thêm một tiếng." Tâm tư gian tà của Dương Dương lộ rõ.

Thời gian được hai người tận dụng hết mức có thể, như hai đứa trẻ tận tình chơi đùa đến lúc mệt là đi liền ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Rạng sáng Dương Dương tỉnh lại, cô trở mình đúng lúc nhìn thấy Nhan Hâm nằm sắp ngủ, cô không thể không mỉm cười, liền vén tóc của Nhan Hâm qua thối vào tai nàng, Nhan Hâm càng dúi đầu xuống gối sâu hơn.

Dương Dương quàng tay quanh eo nàng, cắn một vết nhỏ trên mông của nàng. Q (mông) trông giống như trái cây đông lạnh.

Sau đó liền ôm mông Nhan Hâm ngủ tiếp.

Hai người đứng giờ đi làm, ở gần công ty có một ưu điểm đó là chỉ cần đi sớm so với giờ làm một tí là hai người có thể đến kịp.

Nhan Hâm vẫn còn trách móc Dương Dương không biết chừng mực, buổi sáng đứng dậy đau xương sống, đau eo, đau lưng, lúc họp còn bị ngủ gật.

Bạn thân của Kiều Hân Thời từ chức đi mở quán bar, Kiều Hân Thời cũng đề nghị giúp đỡ một ít. Người bạn này của cô lại sĩ diện, rõ ràng kinh tế có khó khăn nhưng cũng không đồng ý nhận sự giúp đỡ của người khác, Kiều Hân Thời đành phải nói muốn hùn vốn làm cổ đông, lúc này mới đưa được tiền tới tay của cô bạn được.

Hôm khai trương quán bar, Kiều Hân Thời được mời tới, tới rồi Kiều Hân Thời mới phát hiện thì ra cô bạn mở là một quán bar dành cho les. Đến nơi đảo mắt nhìn xung quanh đều là phụ nữ, một nhóm nhiều đôi, hay một đôi, hoặc là người cô đơn đang chờ đợi được có đôi có cặp.

Kiều Hân Thời mặc đầm ngắn toát ra hương vị của một người phụ nữ trưởng thành chừng chạc, đi một đường thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn, cũng có người can đảm nhiệt tình chắn ngang giữa đường mời cô đến ghé dài ngồi. Kiều Hân Thời nhất quyết từ chối.

Cô tới từng tuổi này, đối với mấy thứ tình cảm xô bồ xô bộn đã không còn hứng thú, từ trước tới nay cũng chưa từng có cảm giác nhiều với phụ nữ. Chỉ là gần đây đối với ai đó sinh ra một chút quan tâm, nhưng cô không hề nghĩ vì điểm này ở trong lòng mà nghỉ ngơi hoặc đi thử để làm gì.

Bà chủ cùng người yêu của cô ấy ở trong phòng kính trên tầng lửng gọi Kiều Hân Thời tới, Kiều Hân Thời đi dọc theo cầu thang thiết xế hình xoắn ốc để lên phòng kính.

Lên đó có thể nhìn thấy bên dưới rất rõ ràng.

Những người không có ràng buộc ở đây tào bạo quyến rũ người khác, tỏa ra một bầu không khí mờ hồ.

Bà chủ rót rượu cho Kiều Hân Thời, Kiều Hân Thời từ chối, cô tự lái xe tới, xe còn đang đậu ở bên ngoài.

Nói xong, bà chủ ngạc nhiên nói: "Cậu nói là cậu đậu xe ngay trước cửa."

Nói xong, bà chủ ngạc nhiên nói: "Cậu nói là cậu đem xe đỗ ngay cửa?"

"Ừ. Mình thấy cũng có vài chiếc xe đậu phía trước."

"Ngoài cửa không cho đậu xe, có cảnh sát giao thông sẽ đến phạt, có điều mình nghĩ bà chủ lớn như cậu như vậy chắc không quan tâm đến mấy đồng tiền lẻ ấy." Bà chủ cười hì hì nói.

Đến giữa các hoạt động, bà chủ và người yêu của cô ấy xuống khuấy động không khí, Kiều Hân Thời ngồi một mình ở trong phòng kính hút thuốc, thể giới rực rỡ sắc màu dễ dàng làm cho cô hoa mắt.

Cô gửi cho bà chủ một tin nhắn sau đó thì đi khỏi phòng kính, xuyên qua đám đông chật chội, bước ra từ trong bầu không khí toàn mùi thuốc lá và rượu.

Đi ra đường ở bên ngoài, cô hít sâu một hơi, tuy rằng vẫn còn ngọt ngào nhưng ít nhất cũng không để buồng phổi của cô hít vào hơi thở của người khác nữa, làm cho tinh thần cô phấn chấn hẳn lên.

Ở trước xe của cô có một người đang đứng, dưới ánh đèn đường rọi xuống có thể nhìn thấy rõ ràng người này mặc đồng phục cảnh sát giao thông màu

xanh, tay cầm một quyển sổ đang ghi chép.

Kiều Hân Thời bước đến phía trước nói, "Tôi lập tức đi ngay."

Lúc người cảnh sát giao thông này quay đầu lại, trong lòng Kiều Hân Thời chỉ lóe lên đúng một ý nghĩ, thật trùng hợp, là cô ấy.

Thì ra chính là nữ cảnh sát giao thông gặp ở ngã tư đường lần trước.

Khóe miệng của nữ cảnh sát giao thông nhướn lên nhìn cô đi ra từ cánh cửa đó, lại nói với cô: "Chị là đồng chí*?"

*Đồng chí: từ ám chỉ người đồng tính.

"Đồng chí?" Đây là xưng hô của người thời đại nào còn giống ám hiệu của tổ chức như vậy? Kiều Hân Thời lắc đầu, nói: "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì."

Nữ cảnh sát giao thông chỉ về phía cánh cửa sắt lớn phía sau cô, nói: "Hôm nay khai trương quán bar của les, chị không phải đồng chí thì đến làm gì?"

Kiều Hân Thời đi ra từ trong cánh cửa này khó tránh khỏi dễ cho người khác liên tưởng đến.

Cũng không thể trách người khác, ai kêu bà chủ khi không lại đến nơi này mở quán bar, còn quảng bá một cách rầm rộ như vậy, tiếng tăm vang dội, cho nên Kiều Hân Thời cũng bị hiểu lầm.

"Bà chủ là bạn thân của tôi, tôi tới tham gia lễ khai trương." Kiều Hân Thời cười gượng nói.

Nữ cảnh sát giao thông ghi lại bản số, xé phiếu phạt xuống đưa vào tay cô, nói: "Xin lỗi, tôi không thể giúp được chị, công việc phải làm."

"Tôi hiểu." Kiều Hân Thời nhận lấy phiếu phạt, phiếu phạt này có thể nói là phiếu phạt đầu tiên của cô trong năm nay, phá vỡ kỷ lục tốt đẹp của cô, sau này cô cũng không dám khoe khoang cô là người tuân thủ pháp luật tốt trước mặt Dương Dương nữa.

Dưới ánh đèn đường, Kiều Hân Thời nhìn trên phiếu phạt có chữ ký cô ấy để lại: Lâm Hữu Thời.

"Hữu Thời?"

"Đây." Nữ cảnh sát giao thông nhanh chóng lên tiếng, đợi Kiều Hân Thời thấy rõ biểu hiện của cô ấy, mới phát hiện trên mặt cô ấy nở nụ cười tình nghịch.

"Tên của cô rất đặc biệt."

"Tên của chị cũng đặc biệt như vậy, Kiều Hân Thời." Lâm Hữu Thời mỉm cười nói.

Dường như tên của hai người chính là duyên phận. Khóe miệng Kiều Hân Thời vẫn cong lên, thành góc độ cười mỉm. Cô hi vọng thời gian lúc này có thể dài một chút, đừng kết thúc quá nhanh.

Kiều Hân Thời muốn lái xe, nữ cảnh sát giao thông cũng chưa đi, Kiều Hân Thời cảm thấy kỳ lạ, hỏi, "Còn có việc sao?"

"Tôi đến để nhắc nhở chị không được uống rượu rồi sau đó lái xe." Nữ cảnh sát giao thông đặc ý cầm phiếu phạt trong tay, nghiêm túc nói với Kiều Hân Thời: "Lái xe sau khi uống rượu sẽ bị giữ bằng tạm thời một tháng, sau ba tháng mới được chạy xe lại, phạt tiền tại chỗ từ 200 đến 500 tệ."

"Đồng chí* Hữu Thời, tôi không có uống rượu." Kiều Hân Thời không thể nào lại phạm sai lầm như này.

*Chỗ này là đồng chí cảnh sát nhé, không phải từ lóng như ở trên.

"Từ trong quán rượu đi ra, không có ai là không uống."

"Tôi thật sự không có uống rượu."

"Không có ai đi với chị hay sao?" Câu hỏi này của Lâm Hữu Thời càng lúc càng đi sâu vào, đã đề cập đến vấn đề riêng tư. Kiều Hân Thời cũng không khó chịu, ngược lại còn mỉm cười trả lời: "Ừ, là không có ai uống cùng, rượu ngon cũng không có hương vị."

Lâm Hữu Thời cười lên: "Tôi không tin."

"Hả?"

Lâm Hữu Thời hành động mạnh mẽ lại nhanh như chớp, ôm Kiều Hân Thời sang một bên, áp cô lên tường.

Trong khoảnh khắc, Kiều Hân Thời cảm thấy bất ngờ vì hành động đột ngột lại xảy ra quá nhanh của Lâm Hữu Thời, một giây sau đó, bởi vì xúc cảm mềm mại ở trên môi mà cô trợn tròn hai mắt.

Lâm Hữu Thời thuộc trường phái hành động, làm việc gì cũng không chần chừ, đầu lưỡi ướt át nóng bỏng ngay sau đó mở ra đôi môi của Kiều Hân

Thời, chạy loạn một cách bừa bãi trong miệng cô.

Hai tay Kiều Hân Thời vòng sau cổ Lâm Hữu Thời, không để cho cô ấy một mình chiến đấu hăng hái, mà là nhanh chóng dán thân vào giao chiến trong trận đấu nảy lửa này.

Hai người áp sát nhau dựa vào tường, cái nóng của mùa hè làm da thịt hai người đỏ đầy mồ hôi, bởi vì hôn cùng ôm ấp giống như châm thêm dầu vào lửa, trên lưng cũng ướt đầm mồ hôi.

Kéo ra một chút cho nhau không quan để thờ, chớp mũi của Lâm Hữu Thời cọ nhẹ lên mặt Kiều Hân Thời, mở miệng nói chuyện cũng nhỏ giọng hơn so với bình thường: "Tôi yên tâm rồi, chị thật sự không có uống rượu."

"Tại sao cô lại làm vậy?"

"Tôi thích chị. Hơn nữa tôi là đồng chí."

Kiều Hân Thời bị sốc một lúc, cô đến ba mươi mấy tuổi mới cảm thấy bản thân mình hình như là les, từ trong đôi mắt nóng bỏng của Lâm Hữu Thời, cô lại cảm thấy mình hoang mang.

Lâm Hữu Thời lại muốn hôn nữa, Kiều Hân Thời vươn một tay chặn môi cô ấy lại: "Tôi có thể đường đột hỏi một câu không, cô hiện tại bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi tám, có gì không? Ghét bỏ tôi già quá sao?"

"Tôi lớn hơn cô bảy tuổi."

"Thấy chị chăm sóc thật tốt." Lâm Hữu Thời vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười.

"Cô không biết vậy rất kỳ cục sao?"

"Chị cảm thấy cảnh sát giao thông viết phiếu phạt xong áp người ta lên tường để hôn có kỳ cục không?" Lâm Hữu Thời cười tủm tỉm.

Kiều Hân Thời bị Lâm Hữu Thời thuyết phục, cô buông xuôi sự phản kháng đáng xấu hổ này, để trách nhiệm sang một bên.

Đầu lưỡi tê dại, giống như bị cắn nuốt, mùi vị máu tươi tự nhiên lan tràn trên đầu lưỡi. Kiều Hân Thời không nhớ rõ bản thân đã từng điên cuồng giống như vậy hay chưa, cùng một người xa lạ hôn môi trước cửa quán bar, mà người này trước đó không lâu vừa đưa cô phiếu phạt, quan trọng nhất là bây giờ cô ấy còn đang mặc đồng phục cảnh sát.

Thật muốn lấy mạng. Nhưng cũng không riêng gì cô, ngón tay của Kiều Hân Thời vẽ vẽ trên thắt lưng đồng phục cảnh sát của Lâm Hữu Thời, nói: "Tôi không muốn hôm nay kết thúc như vậy."

"Vậy không tốt đâu, mẹ của tôi nói theo đuổi phụ nữ là phải làm từ từ."

"Có cha mẹ sẽ nói với con gái mình như vậy sao?" Kiều Hân Thời không dám tin.

Lâm Hữu Thời nói: "Chị không tin? Dù sao tôi là con một, mẹ của tôi rất cởi mở, bà ấy luôn cho tôi tự do dân chủ."

"Trời ạ..." Bây giờ Kiều Hân Thời không biết là nên cười hay là tiếp tục chủ đề vừa mới nói.

Có tiếng trả lời từ trong hệ thống bộ đàm của Lâm Hữu Thời gọi tới, ở ngã tư đường xảy ra tai nạn giao thông, cô ấy phải đi đến hiện trường để điều khiển giao thông.

Lâm Hữu Thời nói một tiếng xin lỗi, sau đó vội vã chạy đi, người càng lúc càng xa cho đến khi biến mất ở một khúc ngoặt. Kiều Hân Thời còn đang suy nghĩ, đây có phải là một giấc mơ hay không, một hồi tốt đẹp tựa như một giấc mộng xuân.

Hết Chương 41

Chỉ có một chút thịt bằm nên pass để ôm luôn =))

Thời Thời tới nhanh như gió =))

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chuyện Cũ Như Thế Nào

Editor: Ddil

Buổi trưa chiều chủ nhật, Tòng An ăn cơm xong sau đó đi ngủ, Nhan Tang vẫn còn ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công thêm một lát. Từ ban công nhìn xuống, ở đây đúng thật sự là một thành phố náo nhiệt, các tòa nhà cao tầng và những con đường đông đúc khiến cho bà khó chịu, bà có chút nhớ lại ngôi nhà mà bà đã sinh sống hơn nửa đời người.

Tiếng chuông cửa phá vỡ sự yên tĩnh.

Nhan Tang do dự mở cửa, khoảnh khắc người đứng ở cửa cùng với tầm mắt của Nhan Tang giao nhau, hai người đều thật sự ngạc nhiên nói không nên lời.

Đã qua hai mươi mấy năm xa cách, người xưa đã không còn giống với hình ảnh trong ký ức, chỉ để lại một bóng dáng quen thuộc.

"Bà là..." Cô Thư Nhã ngỡ ngàng là mình nhìn lầm rồi, bà còn nghiêm túc nhìn lại, cố gắng để nhớ, cho đến khi người trong trí nhớ dần dần trùng khớp với người ở trước mặt.

Là Nhan Tang, là người thế cả đời này sẽ không bước vào Nhan gia.

Chị ấy tới đây làm gì?

"Em dâu, đã lâu không gặp." Nhan Tang thân nhiên nói, dường như đối với lần gặp lại này cũng không có quá nhiều cảm xúc.

"Phải, cũng đã khoảng hai mươi mấy năm không gặp mặt, chị đến đây khi nào, đến đây sao lại không nói với em một tiếng?" Cô Thư Nhã đi vào nhà, Tòng An đang ngủ trong nhà, không biết bà đến, bà cũng không muốn làm phiền cô bé.

"Mới đến được vài hôm."

"Chị đến để làm gì?"

Nhan Tang nhận thấy Cô Thư Nhã bắt đầu đề phòng, bà nói: "Tôi đến vì Nhan Hâm."

"Con gái của em đi vào con đường của chị, chị nói em phải làm sao? Quyết định thế nào? Em..." Cô Thư Nhã kích động đến không thể nói tiếp.

Lời nói của Cô Thư Nhã làm cho Nhan Tang nhũn mảy, bà chống vào tay vịn sofa ngồi xuống, "Thư Nhã, em vẫn cho rằng tôi là người có tội?"

"Chuyện năm đó, đứng ở quan điểm của ai cũng không thể hiểu rõ." Cô Thư Nhã nhẹ nhàng nói.

"Em có thể tha thứ cho tôi, tại sao lại không thể tha thứ cho Nhan Hâm?"

Cô Thư Nhã đứng dậy kịch liệt phản đối: "Em làm không được. Chị hãy đứng ở cương vị của một người mẹ để suy nghĩ, nếu..."

"Tôi không có con." Nhan Tang lau mắt kính của bà, từ tốn trả lời Cô Thư Nhã bằng một giọng nói nhẹ nhàng, "Tôi và Anh Từ (Eiko) đều không sinh con. Cho nên tôi không biết làm một người mẹ sẽ có tâm trạng gì. Nhưng tôi có thể hiểu được, sau hai mươi mấy năm tôi cũng đã hối hận. Tôi không hối hận vì quyết định trước đây của mình, mà tôi hối hận là trước khi mẹ ra đi tôi đã không về gặp mẹ. Cho dù mẹ đánh tôi mắng tôi cũng được. Hối hận mấy năm qua, tôi nghĩ đã đủ rồi. Em nhìn tâm đầy Nhan Hâm đi sao?"

"Vậy chị nói em phải làm sao bây giờ..." Tâm trạng Cô Thư Nhã càng lúc càng kích động, sắc mặt của bà đỏ lên một cách bất thường khiến cho Nhan Tang cảm thấy kỳ lạ, quả thực, người Cô Thư Nhã đổ rạp về phía trước, Nhan Tang nhanh chóng gọi điện thoại, vừa tiến hành sơ cấp cứu cho Cô Thư Nhã.

Nhan Hâm nhận được tin nhắn đến từ Nhan Tang, sau khi thấy rõ nội dung, nàng lập tức buông hết công việc, cầm lấy chìa khóa xe vội vã bỏ đi.

Ở cửa thang máy gặp được Dương Dương, cô còn gấp hơn so với nàng, trong tay còn đang ôm một tập hồ sơ, nhờ Nhan Hâm nhắc nhở Dương Dương mới sực nhớ tới chuyện này, cô giao tập hồ sơ cho một nhân viên đi ngang qua nhờ anh ta mang về văn phòng, sau đó cùng Nhan Hâm lái xe đến bệnh viện.

Cô Thư Nhã được đưa đến bệnh viện cấp cứu gần nhất, bác sĩ nói với Nhan Tang không có vấn đề gì lớn, chỉ là ngất xỉu một lúc. Có điều dù sao cũng không còn trẻ, tốt nhất nên để ý kiểm soát cảm xúc.

Tòng An nắm tay Nhan Tang, lo lắng cho bà ngoại của mình, "Bà cô, bà ngoại tỉnh chưa ạ?"

Nhan Tang nói: "Bà ngoại con còn đang ngủ, hãy để cho bà nghỉ ngơi thêm một lúc, đợi bà nghỉ ngơi đủ rồi chúng ta lại đến thăm bà."

Bà nắm tay Tòng An lo lắng không yên đứng ở đây cũng không biết phải làm cái gì, bà điện đơn nhờ vào sự giúp đỡ của người khác sau đó mượn điện thoại của người ta nhắn tin cho Dương Dương và Nhan Hâm, may là Tòng An có thể đọc cho bà số điện thoại của hai người họ, nếu không bà thật sự không biết phải làm thế nào.

Nhan Hâm và Dương Dương phóng hết tốc độ nhanh nhất đã tới, chạy thẳng một mạch đến thờ hồn hèn.

Tòng An vội vàng chạy tới ôm lấy đùi Nhan Hâm: "Mẹ, bà ngoại bị bệnh, con không có đánh thức bà ngoại đâu."

"Ngoan, Tòng An ngoan lắm." Nhan Hâm đi về phía giường bệnh, người có sắc mặt nhợt nhạt nằm ở trên giường kia là người mẹ kiên cường nhất của nàng.

Con tim kiên cường của nàng như bị thất lại, nàng nhìn không được che miệng lại, sợ bản thân sẽ khóc lên.

"Sao bà lại ngắt xiu?"

"Buổi chiều bà đến tìm con, sau đó có tranh cãi với cô." Nhan Tang bắt lực nói.

"Cuối cùng cô đã nói gì với bà, bà lớn tuổi rồi, nếu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Nhan Hâm lắc đầu, nói: "Sẽ không đâu, là con ăn nói lung tung."

Nhan Tang không có biện hộ cho mình.

Dương Dương giữ chặt tay Nhan Hâm, khiến cho nàng chú ý, nói với nàng: "Dì tỉnh rồi."

"Đừng ồn ào bên tai tôi." Câu đầu tiên khi Cố Thụ Nhã tỉnh dậy nói lại là câu này.

Nhan Hâm khom người giúp bà chỉnh lại gối đầu, Cố Thụ Nhã đổi một tư thế nằm cho thoải mái, sau đó tầm mắt từ từ đảo qua mọi người, nói: "Các người đi ra ngoài hết, Tòng An ở lại."

"Mẹ, bây giờ mẹ đang bệnh, con ở lại chăm sóc cho mẹ."

Cố Thụ Nhã nói: "Tôi không muốn nhìn thấy cô, còn có cô ta, cô ta là người ngoài, đứng ở đây làm gì, tôi cũng không muốn thấy cô ta."

"Mẹ." Lời nói của mẹ rõ ràng đã làm cho Dương Dương bị tổn thương, Nhan Hâm không thể không lên tiếng nhắc nhở mẹ mình.

Dương Dương chu đáo nói: "Tôi đi ra ngoài mua một ít trái cây, sẽ về ngay."

Ánh mắt của Dương Dương như đang nói không sao, tôi không ngại. Mím cười rời khỏi phòng bệnh.

Nhan Hâm nói: "Mẹ, Dương Dương không có làm gì sai, sao mẹ lại đối xử với cô ấy như vậy?"

"Cô ta với tôi có quan hệ gì, tôi đối xử với cô ta ra sao thì có liên quan gì?"

"Cô ấy là người yêu của con, tự nhiên sẽ có mối quan hệ với mẹ." Nhan Hâm từ tốn nói.

Con tức của Cố Thụ Nhã lại nổi lên: "Mày... mày muốn làm tao tức chết mà. Đi ra ngoài, tất cả đi ra ngoài, để lại Tòng An cho tao." Cố Thụ Nhã cầm tay Tòng An, Tòng An ngoan ngoãn ngồi bên mép giường với Cố Thụ Nhã.

Nhan Hâm thấy mình ở lại chỉ càng chọc giận bà hơn, tạm thời đi trước, đợi cho mẹ nguôi giận rồi lại nói chuyện với bà đằng hoàng.

Ra đến cửa, nàng thấy Nhan Tang ngồi ở đây ghé dài ở cửa, một người phụ nữ cứng rắn chưa từng cuối đầu nay lại giống như một quả bóng xì hơi,

"Cám ơn cô đã nói chuyện dùm cho con và Dương Dương." Sau khi Nhan Hâm nghe được đoạn nói chuyện của hai người từ chỗ của mẹ thì đến nói lời cảm ơn với Nhan Tang.

Nhan Tang nói với Nhan Hâm: "Hôm nay cô không nghĩ bà ấy sẽ đến tìm cô, cô cũng nhất thời không chú ý mà nói nặng lời."

"Cô, đây không phải lỗi của cô. Mẹ là bị con chọc tức."

Về mặt căng thẳng của Nhan Tang có chút xúc động, nở một nụ cười nhợt nhạt: "Thụ Nhã vẫn còn tốt, không đuổi con đi, ít nhất, bà ấy cũng giác ngộ nhiều hơn một số người." Nhớ tới chuyện cũ, Nhan Tang vẫn không hề hối hận, có lẽ ngày hôm nay đã đào lên những ký ức bị chôn vùi, cảm xúc liền trở nên dễ dàng xúc động.

"Bà ấy cần thời gian để tiếp nhận."

"Cô hiểu được cảm giác này, cô cũng như vậy. Một chân đã nhấc lên, lại chậm chạp không dám hạ xuống, sợ một bước này bước xuống rồi sẽ không thể nào quay trở lại được nữa. Bà ấy sợ mất đi con, bà ấy cần thời gian để suy nghĩ cẩn thận." Nhan Tang mỉm cười nói với Nhan Hâm.

"Dạ."

"Nhưng chuyện này không có nghĩa là cô đồng ý cho con và Dương Dương ở bên nhau. Cô gái đó vừa gặp đã thấy không đáng tin cậy, cô ấy không thích hợp với con, con thích hợp với một người tốt hơn." Nhan Tang vỗ nhẹ vào mu bàn tay Nhan Hâm.

Ở trong lòng Nhan Hâm thở dài, Dương Dương đối với nàng mà nói cũng đã tốt lắm rồi.

Nhưng ở trong mắt người thân, thì người ngoài lại luôn luôn kém hơn so với người nhà.

Dương Dương tự mình lái xe đến chợ trái cây để lựa trái cây, cô biết Cố Thụ Nhã không thích ăn đồ ngọt, khẩu vị này cũng gần giống như Nhan Hâm, Nhan Hâm có thể xem như là thừa hưởng tính đó từ bà. Cô đi chọn mấy loại trái cây nhẹ loại nhập khẩu, gói lại thành một giỏ quà đẹp đẽ.

Cô hi vọng Cố Thụ Nhã có thể buông xuống con giận, đừng có mỗi lần thấy cô là y như nhìn thấy đầu trộm đuôi cướp. Mặc dù cô đã cướp con gái của bà thiệt, nhưng nói đi phải nói lại, Nhan Hâm không phải cũng cướp con gái của mẹ cô sao?

Trong lòng cứ suy nghĩ luẩn quẩn về Cố Thụ Nhã, Dương Dương liền nghĩ ra được. Cô chọn trái cây xong thì đến một tiệm thuốc Đông y lâu đời, vào đó mua không ít sản phẩm chăm sóc sức khỏe, sau đó thỏa mãn trở về.

Cô mang theo túi to túi nhỏ đi vào phòng bệnh, sau đó cất vào ngăn tủ.

Cố Thụ Nhã vẫn nói không cần, Dương Dương phớt lờ bà, dù sao bà cũng không thể nhảy từ trên giường xuống để lấy đồ ném đi.

Cô nhớ tới tình cảnh em trai mình lúc lấy vợ, em dâu xuất thân từ gia đình gia thế, nhà mình xem như là treo cao, em trai bất chấp người khác gây trở ngại vẫn muốn kết hôn với cô ấy. Lúc cha vợ bị bệnh, nó chạy đến hầu hạ, bị cha vợ đánh bằng gậy của ông ấy, mà còn răng cười toe toét.

Phải có nghị lực như thế, nó mới cưới được vợ về.

Còn cô phải đối mặt với người mẹ sợ mất đi con gái yêu quý của mình, cô có phần may mắn vì Cố Thụ Nhã là tiểu thư khuê các, sẽ không giống như nhà thông gia là quân nhân hồ một cái là chửi ầm lên. Cố Thụ Nhã nể nang cũng là một câu đi ra rất nhẹ nhàng, tôi không muốn thấy cô, cô đi ra khỏi đây, thậm chí nói một câu cút đi cũng không nói được.

Biểu hiện của Dương Dương có thể nói là chịu cực chịu đắng*, Nhan Hâm chưa bao giờ lại đau lòng vì cô đến như thế. Nếu như trước đó vẫn còn còn chút gì băn khoăn, thì giờ đây trong lòng đã không còn chỗ cho bóng ma** tồn tại.

*Nguyên gốc: "Nhậm Lao Nhậm Oán" nghĩa là gánh khó nhọc, chịu oán trách.

**Bóng ma ở đây ý ám chỉ nỗi lo của Nhan Hâm.

Nhan Tang ngồi bên giường, bảo là muốn nói chuyện với Cố Thụ Nhã, nhưng hai người cả buổi cũng không nói một câu nào. Dương Dương cảm dao nhỏ gọt vỏ táo, mỗi người một trái, Cố Thụ Nhã không ăn, sau khi cô gọt vỏ xong thì liền dùng màng bọc thực phẩm bao lại.

Tòng An chỉ chỉ quả táo được gọt thành hình dạng con thỏ, lúc Dương Dương đưa quả táo có hình dạng con thỏ đến tay Tòng An, Tòng An liền mỉm cười rạng rỡ, hàm răng thiếu mất một cái răng cửa đặc biệt bắt mắt.

Nhan Tang mở miệng nói chuyện trước: "Bác sĩ nói tối nay em có thể xuất viện, tôi đã gọi điện cho Nhan Dung, Nhan Dung đang trên đường đến đây."

"Em không về nhà. Chị nói với chồng em dùm, rốt cuộc là em bị ai chọc tức đến như vậy." Cố Thụ Nhã cố chấp không chịu nhân nhượng thái độ.

Cố Thụ Nhã nhìn cháu gái của mình, khoe mắt liền ướm át: "Chỉ còn lại Tòng An là hiểu chuyện nhất, Tòng An, sau này đừng làm cho bà ngoại buồn."

"Sẽ không đâu ạ, con sẽ hiếu thảo với bà ngoại."

"Sau này sớm tìm một người chồng tốt để lấy, có biết không?" Cả cuộc đời của Cố Thụ Nhã chưa từng sợ hãi đến mức này, trong một căn phòng mà lại có tới ba người... ba người... Cảm giác chóng mặt lại đến.

Tòng An lại lắc đầu, nói: "Không cần ạ! Lập gia đình mới là không có tương lai nhất."

Cố Thụ Nhã cảm thấy được cuộc sống của mình xem ra đã đến hồi kết, đến cả cháu gái... Bà đã làm nên tội lỗi gì!

"Cô giáo nói phụ nữ phải làm một người phụ nữ mạnh mẽ!" Tòng An nhớ mãi không quên lời nói của Phạm Đồng Đồng.

Nhan Hâm và Dương Dương nén cười, không hện mà cùng cúi đầu làm việc, không để mình rảnh tay.

Cố Thụ Nhã nóng ruột: "Cô giáo nói sai rồi, con gái phải tìm một người đàn ông tốt để lấy, Tòng An, con không muốn có nhiều em bé sao?"

Nhan Hâm lên tiếng nói: "Mẹ, đừng dạy con bé tư tưởng sai lầm, cuộc sống của nó nên để cho nó tự chủ."

"Cô lại làm trái lời tôi." Đưa con gái bình thường thân thiết nhất giờ đây lại trở thành kẻ thù lớn nhất của mình, không biết kiếp trước bà thiếu cô bao nhiêu món nợ, mà kiếp này còn sống chính là phải lo lắng cho nàng.

Dương Dương nói: "Tương lai sau này của Tòng An sẽ đầy hứa hẹn."

"Im miệng, ở đây không có chỗ cho người ngoài như cô nói chuyện." Cố Thụ Nhã hừ khinh miệt, cô thì là gì, cô chẳng qua chỉ là người ngoài.

Người ngoài, cái từ này nghe thật sự chói tai.

Quả táo được gọt xong bị cô cắn một miếng, cô cố gắng xoa đi cảm giác khó chịu trong ngực.

Chạng vạng tối Nhan Dung mới đến phòng bệnh, cuối cùng nhờ vào nỗ lực khuyên nhủ của mọi người mà Cố Thư Nhã thay đổi quyết định.

Bà kiên quyết muốn mang Tòng An đi, nhưng Nhưng Hâm muốn bà hứa sẽ không đưa con bé đến chỗ Lý Tường, Cố Thư Nhã hứa rồi Nhan Hâm mới gật đầu.

Tòng An đi theo bà ngoại rồi, Nhan Dung và Nhan Tang xa cách biết bao nhiêu năm nay mới gặp mặt, cũng đã già tóc trắng bạc phơ cả rồi. Chia ly vào thời khắc đẹp đẽ, lúc gặp lại đến hơi sức đau buồn cũng không có.

Nhan Dung nói: "Theo em về Nhan gia."

Nhan Tang lắc đầu: "Chị còn mặt mũi nào để về."

Bà sợ sao, trở về làm sao để đối mặt với mẹ ở trên trời, lời thề của bà là một con dao, mãi mãi cắm trong lồng ngực của bà gây ra đau đớn.

"Trước khi mẹ chết đã thay đổi suy nghĩ, mẹ hối hận đã đuổi chị đi." Nhan Dung nhẹ nhàng nói.

"Thật sao?" Nhan Tang nghe những lời này, những giọt nước mắt không còn kiềm chế được nữa mà tràn ra.

Bà nắm áo Nhan Dung, nói lớn tiếng: "Mẹ thật sự đã nói như thế sao? Em đừng gạt chị, những gì em nói có thật không?"

"Làm em trai có khi nào lại gạt chị đâu." Thái độ của Nhan Dung bình tĩnh trấn an lòng Nhan Tang, Nhan Dung còn nói: "Theo em về Nhan gia."

Nhan Tang khóc và gật đầu, theo Nhan Dung và Cố Thư Nhã về nhà.

Dương Dương cùng Nhan Hâm đưa bọn họ đến bãi đỗ xe, nhìn xe của bọn họ dần dần chạy đi, hai người thở một hơi dài nhẹ nhõm.

"Lần đầu em mới biết, thì ra ba em cũng sẽ gạt người." Giọng của Nhan Hâm trở nên cay đắng.

Dương Dương nói: "Làm sao em biết không phải sự thật? Có lẽ lúc ấy trong lòng bà nội em thật sự có hối hận thì sao?"

"Ừ." Nhan Hâm được Dương Dương trấn an liền mỉm cười.

Hết Chương 42

Mới có một nhà thôi đã rồi, nhà kia còn rồi hơn =))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cuộc Sống Vẫn Phải Tiếp Tục!

Editor: Ddil

Tính chất công việc của Dương Dương quyết định cô không thể nào là người mắc chứng tự kỷ, trong khi vị trí này đối với phụ nữ có thể nói là một địa ngục, chưa bước vào nên không biết cái khổ ở bên trong, đã vào sẽ không còn lựa chọn rời khỏi mà ở lại thì nhất định cũng không phải là người bình thường.

Nói chung với bản chất của phụ nữ có thể đi đến bước này lại liên tri không rút lui thật sự rất ít, Dương Dương từ lúc bắt đầu bước vào bộ phận Kinh doanh cũng không có dự định ra đi.

Nhiều năm trôi qua, những người mong đợi cô kết hôn hay ngắm trông cô không chịu nổi áp lực mà rút lui cũng đã đi mất biệt, nhưng Dương Dương cũng không có đi. cô giữ vững phạm vi quản lý của mình, đào tạo nhiều thuộc cấp có thể khiến cho cô tin tưởng.

Nhưng cô cũng có muộn phiền của bản thân, mấy năm nay vẫn không có xuất hiện thư ký phù hợp ý cô, không phải không có thư ký có năng lực đến làm, nhưng khả năng trên cơ bản vẫn có hạn, bị cô mắng vài câu liền ôm trái tim tan nát mà từ chức.

Điều này cũng không trách được Dương Dương, nếu một người hằng năm đều phải giao tiếp với những người đàn ông vô lại, khí chất tiêu thư khuê các và sự tu dưỡng của cô đều đã bị tôi luyện đến không còn một mảnh, phản xạ có điều kiện là dùng những lời nói cay độc nhất trong khoảng thời gian ngắn nhất mới có thể đạt tới hiệu quả thực tế nhất.

Lý Khê Du là thư ký làm việc suôn sẻ nhất của cô trong mấy năm qua, cô bé hiểu được chừng mực, khiêm tốn lại cẩn thận, có thể nấu cơm, làm đồ ăn, nung chân gà, hoạt động của các phòng ban khác đều đến tìm cô ấy, một người đa dụng, đối với bộ phận mà nói là một nhân tài hiếm có.

Đáng tiếc không giữ được nhân tài, Lý Khê Du quyết định từ chức, hôm ấy Lý Khê Du đánh một lá thư từ chức chính thức đưa cho Dương Dương. Dương Dương không chấp nhận Lý Khê Du tùy tiện từ chức, liền hỏi cô ấy nguyên nhân. Lý Khê Du đã ký hợp đồng ba năm với công ty, mới được một tháng đã vi phạm hợp đồng, cái này không phải muốn bản thân chết sao, hơn nữa lý do từ chức lại chỉ qua loa bằng một câu không thích hợp.

Con mẹ nó chứ mà không thích hợp.

Dương Dương muốn Lý Khê Du phải đưa ra một lý do có thể thuyết phục hơn.

Đôi mắt của Lý Khê Du đỏ lên giống như một chú thỏ con, cô ấy sụt sịt cái mũi, buồn bã nói: "Tổng giám đốc cũng đã đồng ý cho em từ chức."

"Tôi không quan tâm Kiều tổng có đồng ý hay không, em là người trong bộ phận của tôi, tôi là người giám sát trực tiếp của em, em muốn từ chức phải hỏi ý kiến của tôi trước, em nói cho tôi biết, rốt cuộc là vì lý do gì có thể khiến cho em từ chức, nói đi?!" Dương Dương dùng ngón tay gõ gõ xuống bàn.

Lúc này Lý Khê Du càng nói không ra lời, cô ấy cắn chặt môi dưới, là biểu hiện của sự nhẫn nại.

Dương Dương không để cho Lý Khê Du có cơ hội rút lui, muốn ép người ta đến đường cùng: "Không nói câu nào là ý gì? Tôi muốn em cho tôi một lý do cũng khó đến vậy sao? Tôi hỏi em, là vì lý do gì khiến em phải rời khỏi công ty!"

"Gia đình em không cho em ở lại." Lý Khê Du lí nhí nói.

Dương Dương buồn cười nói: "Em nói dối cũng phải tìm một lý do tốt hơn chứ." Cho xin đi, cũng mấy chục năm, Lý Khê Du cũng không phải là một đứa trẻ, thế mà còn có thể nói là người nhà không cho phép...

Điện thoại nội bộ bên tay phải vang lên, Dương Dương giật dứ nhấc máy, nói với người ở đầu dây bên kia: "Ai gọi đến tôi cũng không tiếp."

"Giám đốc Dương, là Kiều tổng, có cần tôi từ chối không?"

"Kiều tổng, không cần, nói máy đi." Dương Dương suy nghĩ Kiều tổng tìm cô để làm gì?

"Giám đốc Dương, Khê Du có phải đang ở trong văn phòng của em hay không? Em ấy đưa em đơn từ chức phải không?"

"Kiều tổng, chị vừa có Thiên Lý Nhân* lại còn có Thuận Phong Nhĩ*, đều bị chị đoán trúng cả." Dương Dương nói bằng giọng điệu đùa giỡn với Kiều Hân Thời.

*Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ: dựa trên tên của hai vị thần có mắt nhìn xa ngàn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió.

Kiều Hân Thời phát ra tiếng thở dài rất nhỏ: "Bây giờ em chắc chắn không muốn thả người."

"Vớ vẩn, người đến chỗ này của em cũng đừng nghĩ đi ra được, em phải đến đâu để tìm được một thư ký tốt như vậy, những người chị gửi đến cho em cũng không có ai giống Lý Khê Du có năng lực như vậy. Chị muốn em để cho em ấy đi, chị cho em lý do đi." Giọng điệu chất vấn sắc bén của Dương Dương làm cho Kiều Hân Thời nhúm mày.

Nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra thái độ mỉa mai này của Dương Dương.

Kiều Hân Thời nói: "Tôi đồng ý cho em ấy từ chức, em cũng đừng làm khó em ấy, để em ấy đi đi, dù sao mặc kệ em có thả hay không, bắt đầu từ ngày mai em cũng không thấy được em ấy nữa."

Dương Dương ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Kiều Hân Thời rất hiếm khi nói chuyện với cô bằng giọng trầm ổn như vậy, cô nói: "Chuyện này là sao?"

"Em cảm thấy một đại tiểu thư sẽ làm nha hoàn (tỳ nữ) dưới quyền của em sao?"

Dương Dương gần như muốn chửi ầm lên, này là chuyện shit gì vậy.

"Gia đình em ấy không chấp nhận em ấy làm ở công ty của chúng ta, chúng ta nên để em ấy đi, cũng đừng làm cho Lý Khê Du thêm cảm giác khó xử, cô bé đã đủ khổ sở rồi."

"Được, em biết rồi." Trong lời nói của Dương Dương chỉ còn lại một sự buồn bã thản nhiên.

Dương Dương dựa theo yêu cầu của Kiều Hân Thời đưa điện thoại cho Lý Khê Du, viết ý kiến của mình ở trên thư từ chức.

Chiếc bút chậm chạp của cô không thể viết xuống, do dự trên không một lát, kết quả bầu trời bắt đầu đổ mưa, mưa rơi trên giấy, để lại vài vết lốm đốm.

Dương Dương ngước lên, nhìn thấy Lý Khê Du cầm điện thoại nghe đang khóc, khóc rất đau lòng.

Cũng không biết Kiều Hân Thời nói cái gì trong điện thoại, chẳng những không có hiệu quả an ủi người khác, ngược lại còn phản tác dụng.

Lý Khê Du miễn cưỡng để điện thoại xuống, mu bàn tay quẹt đi nước mắt. Dương Dương lấy một gói khăn giấy để vào tay cô ấy, nói: "Rửa mặt cho trắng hồng, trang điểm trên mặt em lem cả rồi."

"Thật à?" Lý Khê Du lo lắng đi tìm gương.

Dương Dương nói: "Kế bên có cái toilet nhỏ, em đi vào trong đó rửa mặt trang điểm lại, đừng để cho người ta nghĩ là tôi bắt nạt em."

"Không đâu, giám đốc Dương là người tốt, chúng em đều nhìn thấy điều đó." Lý Khê Du tràn đầy sùng bái với Dương Dương.

"Được rồi, người tốt thì có ích lợi gì." Dương Dương vẫy tay ý nói Lý Khê Du đi đi, cô viết xuống mấy cây ở trên thư của Lý Khê Du, trải qua ba mươi mấy năm nhân sinh cũng chỉ tập trung ở mấy câu nói này, con đường là của riêng mình, chia tay không dễ dàng, ra đi cũng là do mình, không cần biết lúc trước em lựa chọn như thế nào, hẳn là nên để cho bản thân không phải hối hận.

Lý Khê Du trang điểm xong quay lại, đã khôi phục được bình tĩnh, đôi mắt của cô ấy vẫn còn một chút ướt át, thoạt nhìn có chút đáng thương.

Đồ thuộc sở hữu của Lý Khê Du cũng lắm chỉ có hai thùng các tông, Dương Dương gọi đồng nghiệp nam dưới trưởng lấy giúp cô ấy. Tin Lý Khê Du đi còn chưa có truyền ra, lúc cô ấy đi thì tất cả mọi người còn đang cúi xuống làm việc, thi thoảng có người chào hỏi cô ấy một tiếng, nói mấy câu vô cùng đơn giản dường như cũng muốn làm cho Lý Khê Du sụp đổ.

Dương Dương nhìn thấy cảm xúc của Lý Khê Du không ổn định, một đường đi cùng, trong lúc Lý Khê Du sắp chịu không nổi nữa thì vỗ nhẹ vào vai cô ấy.

Tới cửa thang máy rồi, Dương Dương nói: "Kiều tổng rất thích em, em không đi lên gặp chị ấy sao?"

Một câu nói còn chưa dứt, vừa nói thế nhưng lại chọc cho Lý Khê Du đã nhẫn nại đến lúc này bật khóc, tiếng khóc này nhanh chóng làm cho Dương Dương sợ tới mức hồn phi phách tán*, Dương Dương ở trước cửa thang máy cố gắng an ủi cô bé, trên mặt tràn đầy lo lắng.

*Hồn phi phách tán: hồn bay phách tán, tương tự như hết hồn hết vía.

"Đừng khóc, chị đã nói gì vậy nè, em đừng không nói lời nào mà khóc!" Dương Dương hỏi han mình nhiều chuyện, Kiều Hân Thời hình như là chủ đề không thể đề cập với Lý Khê Du.

Khoan đã, chẳng lẽ... sẽ không... phải... Sắc mặt Dương Dương biến hóa cực lớn, cô thận trọng hỏi Lý Khê Du: "Em không phải là thích Kiều tổng chứ?"

Lý Khê Du thật sự gật đầu, gân xanh liền "bing bing bing" nhảy ra trên trán Dương Dương.

Chúa ơi, thế giới này còn chưa đủ loạn sao!

"Thời gian sẽ làm phai nhạt đi tất cả." Dương Dương vỗ nhẹ vào vai Lý Khê Du, dùng lời nói cực kỳ không có ý nghĩa để an ủi cô bé si tình này.

Tuy rằng những lời này rất nhằm chán lại cũng rất tầm thường, nhưng những thứ tầm thường như thế này lại có thể ít nhiều khái quát được khát vọng ở trong lòng con người.

Lý Khê Du khát vọng thời gian có thể khiến cho cô ấy quên đi những giây phút gần như ngạt thở khó chịu này. Lý Khê Du mất nhiều thời gian mới làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, sau khi bình tĩnh rồi mới phát hiện trời cao biển rộng (tương lai tươi sáng hơn).

Dương Dương đưa Lý Khê Du đi xuống, dựa theo Kiều tổng đích thân chỉ thị, chuyện này liên lặt vặt xử lý, không làm ồn lên cho mọi người đều biết. Mặt khác tổn thất của Dương Dương thì qua một thời gian ngắn sẽ bù khuyết lại.

Sau khi trở về đều suy nghĩ về biểu hiện của Lý Khê Du, trên thế giới này hiếm khi có được thứ tình cảm thuần khiết đến như vậy, cô nghĩ đến loại tình yêu này chỉ tồn tại ở trong tiểu thuyết ngôn tình của lứa học sinh trung học mà thôi.

Có lẽ cô đã quá già, da dày thịt béo, không gì tác động được*, không thể biết được sự tinh tế trong tình cảm của những cô gái trẻ.

*Câu gốc là đao thương bất nhập: nghĩa là dùng vũ khí gì đi chăng nữa đánh vào cũng không si nhê.

Trở lại công ty, đúng lúc cùng Nhan Hâm đi đến một chỗ, thói quen của Nhan Hâm là buổi chiều sẽ mua một ly cà phê về công ty, nàng nói nàng thích nhất cà phê rang xay trực tiếp dưới lửa, cho nên mặc gió hay mưa cũng phải đi mua.

Lần này trong tay Nhan Hâm cầm hơn một ly, Dương Dương không chút khách sáo giật lấy một ly, lắc lên uống xuống một ngụm làm đầu lưỡi bị phỏng nóng hừng hực rất khó chịu.

Nhan Hâm vừa cười vừa nói: "Dương cướp làm gì, vốn là có chuẩn bị cho Dương mà."

Dương Dương ai oán liếc nàng một cái: "Sao em không nói sớm." Hại cô bị thương, lại không thể trách ai, cái này gọi là tự làm tự chịu.

Nhan Hâm nói: "Nghe nói Dương sa thải Lý Khê Du, không phải Dương nói cô ấy rất hợp khẩu vị của Dương sao?"

"Ai nói vậy?"

"Bây giờ mọi người đang nói ở trong văn phòng, có người nhìn thấy Dương và Lý Khê Du ở trong thang máy, cô ấy khóc lóc rất thảm thiết." Giọng điệu bình tĩnh của Nhan Hâm làm cho Dương Dương không nắm bắt được ý nghĩ trong lòng nàng.

Dương Dương nói: "Nếu tôi nói em ấy có rồi*, là con của tôi, em có tin hay không?"

*Có ở đây là có thai.

Nhan Hâm sững sốt trong chốc lát, đột nhiên bước chân nhanh hơn, bỏ xa Dương Dương.

Dương Dương đuổi theo sát: "Tôi nói đùa thôi. Em đừng tưởng thật."

Ầm! Cửa đóng sầm trước mặt cô.

Dương Dương sờ sờ cái mũi suýt nữa bị đập trúng, mang cà phê từ cửa đi vào.

Lần này Nhan Hâm không có đi nhanh như vậy nữa, cô sai nhanh vài bước đã bắt kịp, đứng ở một bên giải thích: "Cô bé muốn từ chức, tôi chỉ đành để em ấy đi, tôi cũng rất bất đắc dĩ, nhưng bởi vì có chút nguyên nhân thật sự không giữ được."

"Bởi vì gia đình cô ấy phản đối à." Nhan Hâm thân nhiên nói ra nguyên nhân.

"Em biết sao?"

Nhan Hâm nói: "Vòng luẩn quẩn ở đây không lớn, ít nhiều cũng đã gặp mặt vài lần. Hơn nữa, có thể khiến cho cô ấy khóc mà ra đi thì còn có thể là lý do gì, còn không phải là ngoài tầm kiểm soát hay sao."

"Vậy tại sao trước đây em không nói cho tôi biết?" Dương Dương đưa ra kháng nghị.

Nhan Hâm nhìn cô: "Giám đốc Dương, Dương không chỉ một lần nói với em nguyên tắc của Dương, là muốn cho mọi người bình đẳng, muốn xem con gái như con trai mà dùng như dã thú. Em nói cho Dương biết thân phận của cô ấy thì thái độ của Dương với cô ấy sẽ khác, cho nên em muốn nói với Dương, chuyện này đối với cô ấy mà nói chính là một sự kỳ thị."

"Em ấy là một cô gái tốt. Tôi rất luyến tiếc em ấy." Dương Dương lại uống một ngụm cà phê, mùi vị bây giờ thích hợp vừa phải, hơn nữa ở trong còn đọng đầy tình yêu sâu sắc..." Dương Dương lèm bèm lầu bầu làm cho Nhan Hâm cười rộ lên.

Nhan Hâm nói: "Về phòng làm việc của mình đi, chẳng lẽ Dương còn muốn theo em đến thị trường."

Thừa dịp bốn phía không có ai, Dương Dương âm thầm hôn gió một cái cho nàng: "Buổi tối gặp."

Dương Dương vốn cùng Nhan Hâm nói buổi tối gặp, kết quả đến lúc tan tầm, cô bị toàn thể nhân viên công ty kéo đi ăn cơm.

Bạo động xảy ra vào buổi chiều đến gần tan tầm, Dương Dương tuyên bố tin Lý Khê Du từ chức ra đi, cả văn phòng lập tức bùng nổ. Bộ phận này vốn đã thiếu phụ nữ, 80% là đàn ông! Càng thiếu gái đẹp! 20% phụ nữ đã hết 15% là có bạn trai, còn lại phụ nữ xinh đẹp hầu hết đều có đối tượng, không phải cán bộ cao cấp thì cũng là ông chủ. Có một người phụ nữ duy nhất xinh đẹp không có đối tượng chính là Dương Dương, nhưng đã biết bộ mặt thật của Dương Dương là nữ ma đầu thì còn đàn ông nào có gan để theo đuổi!

Lý Khê Du đến trở thành ngoại lệ duy nhất, tuy không phải gái đẹp thanh tú tuyệt đối, nhưng thoát nhìn cũng là con gái rượu*.

Con gái rượu: là cách gọi yêu thương của cha, ý nói con gái y như rượu quý.

Dương Dương thế mà để cho Lý Khê Du chạy! Trong bộ phận có nhiều vị như kingkong quyết định muốn liều mạng với Dương Dương, liều mạng cô chết thì tôi sống.

Dương Dương cũng biết những người này tức giận không có bao nhiêu, đơn giản là muốn kiểm soát để cô khao một bữa cơm.

Cô chỉ có thể liều mình bồi quân tử, chọn cái tốt, cô nói mọi người trước khi đi thảo luận tìm một nhà hàng ngon, đặt chỗ trước khi đi.

Sau đó cô gọi điện thoại cho Nhan Hâm, Nhan Hâm không bắt máy, trên đường đi cô đều gọi, nhưng điện thoại của Nhan Hâm trước sau cũng không có tín hiệu.

Cô cũng không phải quá gấp gáp, gọi về nhà, trong nhà không có ai, rơi vào đường cùng đành phải nhắn tin nói lý do mình không thể về, đuổi kịp theo đoàn người.

Một đám người tiến vào nhà hàng y như trộm cướp vào thôn, may là Dương Dương là người quen với bà chủ, trước đó đã bao một nửa sảnh, để lại không gian cho bọn họ. Người đội ăn com bắt lực đứng nhìn ở cửa, toàn bộ chỗ đã bị bọn họ ngồi chật cứng, không thừa được chỗ nào.

Thức ăn được mang lên liên tục, bày đầy ra trên bàn.

Dương Dương nói: "Có cơ hội tuyệt đối không được từ bỏ, đây chính là nguyên tắc mà mỗi người trong bộ phận chúng ta phải tuân thủ. Nếu là vấn đề nguyên tắc, dĩ nhiên phải kiên trì đến cùng. Có được cơ hội tôi chủ trì, nhất định phải kiên trì tới cùng. Tối nay mọi người ăn uống thoải mái, tuyệt đối đừng khách sáo. Lái xe thì không được uống rượu, uống rượu thì không lái xe. Biết chưa!"

"Biết!" Một tiếng hiệu lệnh tiếp tục, mọi người đều còn giả bộ rụt rè nữa, như gió thu cuốn phăng lá vàng, như hải tặc lên thuyền Nhật Bản, như quý vào thôn, trong chốc lát từng đĩa đồ ăn được thanh lý sạch sẽ trên bàn.

Mặc dù Dương Dương lái xe tới, nhưng cô không có lý do để không uống rượu, bị mấy vị phó giám đốc, quản lý, tổ trưởng mời rượu uống cũng không ít, cố gắng để cho tất cả mọi người vui vẻ, cho nên tất cả mọi người đều vui vẻ về nhà.

.

Dương Dương chống người sắp ngã xuống ở cửa nhìn theo mọi người rời đi, còn kiểm tra xem có người nào đã uống rượu đang lái xe hay không. Cho đến khi tất cả mọi người đi rồi, cô mới từ từ quay về khách sạn cà phê.

Lúc này cũng đã là mười một giờ tối, người còn ăn ở trong nhà hàng cũng chỉ còn lại vài người.

Dương Dương đến toilet nôn ra một lúc, quay vô được bà chủ đem một chén cháo ở trong ra để trên bàn cho cô.

Đây là nơi có tình người nhất, lúc mới đầu đi làm Dương Dương có đưa khách tới đây xã giao mấy lần, chưa ăn được nhiều đồ đã bắt đầu uống rượu, cuối cùng dạ dày khó chịu đi không nổi, bà chủ mới đem cháo của mình chia cho cô một chút, Dương Dương liền đặc biệt có cảm tình đối với nơi này.

Một chén cháo nhỏ, dùng nước gạo đun sôi, bỏ vào xương sườn, cho vài giọt nước tương lên trên, rắc một ít hành lá xắt nhỏ, như vậy thôi đã đủ lấp đầy bụng.

Dương Dương nhận được tin nhắn của Nhan Hâm, Nhan Hâm cũng chưa có về nhà, bây giờ hỏi cô ở đâu, nàng qua đón cô.

Dương Dương gửi địa chỉ cho nàng, đoán trước nàng cũng không có thời gian ăn com, nên kêu bà chủ xào một vài món ăn kèm.

Bà chủ biết có một người nữa sẽ tới, liền đem một cái nồi đất ra, cháo được nấu bên trong, cho nên hương vị đặc biệt thơm mùi xương hầm nhừ.

Nhan Hâm đến khách sạn, nhìn thấy đại sảnh mở rộng được thu dọn sạch sẽ, duy nhất có một chỗ có người chính là chỗ của Dương Dương.

Dương Dương để lại đồ ăn cho Nhan Hâm, lúc Nhan Hâm ăn mới cảm giác được sự tồn tại của dạ dày.

Buổi sáng Nhan Tang đi viếng mộ mà cứng bái, trên đường đi cảm xúc không ổn định, khóc ngắt mấy lần, bà vẫn cứ canh giữ trước mộ phần không chịu đi. Dù sao sức khỏe của Cố Thư Nhã và Nhan Dung cũng có hạn, đến giữa trưa tiếp tục không nổi, cho nên vội vàng gọi Nhan Hâm tới, để cho nàng giúp trông chừng.

Nhan Hâm đi đến chiếu cố Nhan Tang, cùng với bà, nhưng bà phớt lờ nàng, vẫn ngồi trước mộ phần vuốt ve đau lòng không nói nên lời.

Đội đến tối, Nhan Tang mới nghĩ thông suốt nói phải rời đi, bọn họ mới đưa bà xuống.

Bây giờ tâm trạng của Nhan Tang đã ổn định trở lại, gút thắt trong lòng cũng đã được mở ra.

Lúc Nhan Hâm đang nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng mà run rẩy, giống như trong đầu nàng nghĩ ra được đây chính là hình ảnh gây xúc động lòng của nàng.

Hết Chương 43

Nghỉ hai tuần rồi giờ lười quá T-T

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kiên Quyết Độc Thân Giữ Vững Nguyên Tắc

Editor: Ddil

Kể từ khi Lý Khê Du từ chức, muộn phiền của Dương Dương lại nhiều thêm, thư ký mới đến cần có thời gian để thích ứng, Dương Dương đành phải kiên nhẫn chờ đợi cô ấy làm quen với công việc này.

Kiều Hân Thời chỉ tiền mời Dương Dương ăn buffet Nhật Bản, hai người ngồi trong một gian phòng đẹp được đặt trước ăn sashimi, nói chuyện cũng không có liên quan đến công việc.

"Kiều tổng, chị tới tuổi này rồi mà phong độ vẫn còn." Dương Dương lơ đãng nhắc đến Lý Khê Du.

Biết rõ Dương Dương sẽ không bỏ qua cơ hội để trêu chọc, Kiều Hân Thời rót đầy rượu cho Dương Dương, hi vọng cô bớt nói vài câu. "Con gái ôm ấp tình cảm luôn thơ mộng, người lúc trẻ có mấy ai không có vài đối tượng để động lòng, qua vài ngày cũng sẽ nhanh chóng vất ra sau đầu, ai cũng sẽ không thật nghiêm túc."

Sau nhiều năm vẫn tiếp tục đi con đường này, người ta trải qua chuyện gì thì Kiều Hân Thời cũng đã trải qua, cho nên trong lòng biết rất rõ.

Dương Dương nói: "Kiều tổng, chị sẽ không thật muốn quán triệt tư tưởng độc thân đến cùng chứ?"

Nhớ lại lúc quen biết Kiều tổng, khi đó Kiều tổng đã quyết định nói không với kết hôn, kiên quyết giữ vững cho đến bây giờ.

Kiều Hân Thời tạm thời không nói gì, cô vừa mới ăn nhiều mù tạt, vị cay gần như làm cô muốn chảy nước mắt.

Đợi vị cay nồng kích thích của mù tạt trôi qua, Kiều tổng mới nói: "Bây giờ tôi không có quan niệm kết hôn, tương lai tôi không thể nói chính xác, ít nhất ngay lúc này cũng chưa có quyết định. Hơn nữa, việc tôi không muốn làm, ai có thể ép buộc được tôi?"

Giọng điệu của Kiều Hân Thời bình thường, giống như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng người ngoài sau khi nghe xong sẽ thấy rung động, ai có thể bị được sự tự tin này đây.

Dương Dương vỗ nhẹ vai Kiều Hân Thời: "Kiều tổng, em ngưỡng mộ chị."

"Tôi tin rằng em có thể cùng Nhan Hâm sống tốt." Cuộc sống của ai có thể luôn thuận buồm xuôi gió, sóng yên biển lặng đây, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vui vẻ qua rồi mới là lúc khó khăn nhất.

Sau cúng bái mấy ngày, Nhan Tang cũng chưa vui đi đau thương ở trong lòng, mấy ngày trôi qua đều im lặng không nói gì, làm cho người gia trong Nhan gia cũng buồn lòng theo.

May mắn có Tông An nói chuyện với bà, lại đeo lấy bà đòi bà cùng đi ra ngoài chơi với cô bé, có lẽ từ trong đôi mắt ngây thơ trong sáng của đứa trẻ mà nhìn thấy được hi vọng, Nhan Tang dần dần bước ra từ quá khứ.

Cố Thư Nhã có đôi khi suy nghĩ, may là bản thân không phải bà nội của Nhan Hâm, nếu không, dùng cách mà bà ấy đối với Nhan Tan để đối xử với Nhan Hâm, thì lúc này người khóc đến mù mắt chắc chắn là nàng.

Thậm chí Cố Thư Nhã cũng không thể xác định Nhan Tang sẽ vì chữ hiếu nghe lời bà mà ở lại bên cạnh bà không, con gái của bà thì bà hiểu rõ nhất. Rõ ràng nhìn thấy thì không phải là một người nóng nảy, nhưng một khi đã giữ vững quyết tâm tới cùng thì chắc chắn sẽ không quay đầu lại.

Bây giờ bà chần chừ khó xử, đứng giữa việc buông hay không buông.

Thuận theo Nhan Hâm, bà không thể đối mặt với bản thân, đối mặt với Nhan gia, không chấp thuận, bà lại không biết khi nào sẽ làm cho hai người đi đến bước đường tột tệ nhất.

Bứt rứt từ trong mâu thuẫn, bà lại duy trì sự giằng vò này.

Cố Thư Nhã nửa đêm trở qua trở lại, thỉnh thoảng lại cất tiếng thở dài.

Nhan Dung đang ngủ cũng bị tiếng ồn của bà làm tỉnh, nói: "Suy nghĩ chuyện gì, không ngủ còn làm gì đó?"

"Tôi mơ thấy Hâm Hâm đi với Nhan Tang, ông nói tôi làm sao có thể ngủ được đây." Cố Thư Nhã hờn trách người bên cạnh không hiểu lòng bà.

Nhan Dung trở mình, nói: "Nghĩ nhiều quá làm gì, sáng mai đi tìm Nhan Hâm là được rồi."

"Tôi không muốn gặp nó." Cố Thư Nhã vẫn còn cố mạnh miệng.

"Đó, là tự bà không muốn đi gặp nó."

"Ông muốn tôi tức chết có phải hay không!" Cố Thư Nhã kéo chăn về phía mình, quay lưng lại với Nhan Dung.

Sau khi Nhan Tang và Tòng An đi rồi, nhà chỉ còn thuộc về hai người, nhưng số lần ở nhà Nhan Hâm lại giảm đi.

Phần lớn thời gian hai người đều ở căn nhà cách công ty không xa của Dương Dương. Chủ yếu là không muốn gấp gáp, có thể ngủ thẳng giấc, thức dậy còn có thể ăn sáng, có nhiều thời gian để tận hưởng một buổi sáng tốt đẹp.

Nhan Hâm cũng đem một ít vật dụng cá nhân chuyển đến nhà Dương Dương, hai người bình thường đi qua đi lại giữa hai nơi, nhưng có một thứ không thay đổi đó là hai người luôn ở bên nhau.

Tối thứ sáu, sau khi trải qua một tuần làm việc mệt mỏi, không muốn đi đâu cả, chỉ muốn nằm tắm bọt trong bồn tắm ở nhà, mở điều hòa, ăn dưa hấu.

Dưa hấu cuối mùa năm nay cũng đã được đưa ra thị trường, qua lập thu thì dưa hấu không còn ngon nữa, Dương Dương rất thích dưa hấu, ngày nào cũng không muốn bỏ qua, trong tủ lạnh luôn để nửa trái dưa được bọc trong màng tươi.

Dương Dương ngồi trên sofa, để nửa trái trên đùi cảm hưởng mức ăn, còn mắt thì chăm chú xem chương trình Kinh Tế & Tài Chính trên TV. Trong khoảng thời gian này trong đầu đều là vấn đề đầu tư trong tương lai, nên đặc biệt chú ý tin tức về mặt này.

Nhan Hâm tắm xong đi ra khỏi phòng tắm, đi ngang qua trước mặt Dương Dương, một làn gió thơm mát thổi qua, tầm mắt của Dương Dương ngưng đọng bên dưới váy áo ngủ của nàng, khẳng định mùi hương ấy tỏa ra từ bên trong váy.

Nhan Hâm nhận lấy cái muỗng của Dương Dương, nàng không có ăn ruột dưa hấu, mà ngược lại chỉ uống nước bên trong.

Toàn bộ tiếng động và động tác phạm phòng của nàng làm cho Dương Dương tơ tưởng liên miên, Nhan Hâm đưa tay vén mái tóc rũ dài về sau tai, để lộ vành tai nho nhỏ ửng hồng sau khi tắm.

Nhan Hâm ngã người lên ghế sofa, Dương Dương áp sát người nàng.

Dưa hấu đang ăn dở bị để trên sofa, về mặt của Dương Dương lúc này không chỉ là muốn ăn dưa hấu đơn giản như vậy.

"Nè, Dương lúc nào cũng đều ham muốn thế sao?" Nhan Hâm véo cái mũi Dương Dương mà trêu chọc cô.

"Phụ nữ ba mươi như lang như hổ, không phải tôi đã chứng minh điểm ấy rồi sao?" Dương Dương bắt đầu cắn cổ của nàng, để lại trên đó vô số dấu vết.

Nhan Hâm suy nghĩ may mà mình tắm phần cổ rất sạch sẽ, dĩ nhiên đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là nàng dùng hương thơm tinh dầu yêu thích của Dương Dương.

Một bàn tay của Dương Dương bắt đầu vén váy ngủ của nàng lên, chụp đến ngực, cảm lấy nơi mềm mại không được áo ngực bao bọc, bắt đầu vẽ vòng tròn quanh đỉnh, mà tay còn lại đang khiêu khích ở giữa khe hở cách lớp vải dệt, từ từ, nơi đó trở nên ẩm ướt, thấm qua lớp vải tràn ra bên ngoài.

Nhan Hâm giơ tay lên, hạ người xuống, điều chỉnh nửa người trên cho thoải mái một chút, tư thế này vừa vặn chạm vào môi Dương Dương.

Nhan Hâm hé mở đôi môi của nàng, chủ động hôn lên môi Dương Dương.

Dương Dương mỉm cười, để cho Nhan Hâm cắn đầu lưỡi mình.

Quần nhỏ mới mặc vào chưa được bao lâu đã bị cởi ra, một đường trượt xuống, kéo đến đầu gối.

Lần này Dương Dương thay đổi tư thế, ôm Nhan Hâm cùng đưa lưng về một phía, quay mặt về chỗ tựa lưng sofa. Phía trước Nhan Hâm không có lối thoát, mặt sau lại là sự áp bức của Dương Dương, cả người đều không thể động đậy.

Dương Dương móc một chân Nhan Hâm, ép ở trước ngực nàng. Một bàn tay nhẹ nhàng trượt xuống đi vào giữa hai chân ẩm ướt của nàng.

Nhan Hâm rất nhanh đã ướt, nhiệt tình giống như lúc nào cũng có thể tiếp nhận sự tiến đánh của cô.

Thật sự là một hình ảnh tốt đẹp đáng kinh ngạc, Dương Dương thưởng thức biểu hiện của Nhan Hâm từ phía trước, đồng thời cũng có thể ngắm được cả cơ thể của nàng.

Cô rất kiên nhẫn ở lại bên ngoài một lúc sau mới tiến vào, động tác đi vào liền trở nên nhanh lại mạnh, mỗi một lần đều chạm trúng vào điểm huyền bí trong người Nhan Hâm, khiến cho cơ thể Nhan Hâm vừa nhức vừa tê rần, không ngừng run rẩy và thốn thức thành tiếng..

Nhan Hâm nâng chân đang run rẩy lên, mà cơ thể dán trong lòng ngực Dương Dương đã nóng hừng hực, Dương Dương vừa cắn lỗ tai nàng, vừa dùng ngón cái ấn lên trái cây nho nhỏ đã căng cứng, bắt đầu đảo một vòng lớn quanh điểm đó. Lần này Nhan Hâm càng run rẩy dữ dội hơn, cả người không tự chủ được mà uốn éo theo cô.

Điện thoại đang rung lên, nhưng cả hai người đều không có tâm trạng ngó ngang đến.

"Thoải mái chứ?"

"Đừng hỏi." Nhan Hâm nói thờ thệ.

"Nếu không thoải mái, có cần tôi dùng thêm sức vào sâu hơn một chút không? Hay là em thích tôi dùng lưỡi..."

"Đủ rồi!" Nhan Hâm thật muốn ngăn lại cái miệng của Dương Dương, cứ mở miệng thì sẽ nói lung tung.

"Em không nói rõ ràng tôi sẽ không biết được, rốt cuộc thì đủ rồi, là ở trên hay là ở dưới?" Dương Dương cười thật rạng rỡ.

"Em nói đủ thoải mái rồi." Nhan Hâm cố sức nói xong câu đó, liền vùi mặt vào trong đệm dựa lưng sofa.

Dương Dương giống như cầm cổ đuôi chó khiêu cho con mèo kêu, đùa giỡn một cách thỏa mãn, tâm trạng cũng rất hài lòng.

"Đừng đè nén, giọng nói hay như vậy nếu không nghe được thì rất đáng tiếc, kêu lên thật sự mất hồn, chắc chắn rất thoải mái." Dương Dương không cho Nhan Hâm trốn tránh, kéo nàng từ trong cái gối ra.

Nhan Hâm đơn giản cắn vào ngón tay Dương Dương, răng nanh cũng không có dùng sức, Dương Dương liền ác ý trả thù, nửa thân dưới truyền đến sự ra vào mãnh liệt làm cho đầu nàng trống rỗng.

Ngón tay của Dương Dương và phía dưới cùng duy trì nhịp điệu ra vào giống nhau, cùng lúc cũng không quên hôn cổ và vành tai nhạy cảm của Nhan Hâm, làm cho Nhan Hâm thoải mái lên đến Thiên Đường.

Cả người ướt đầm lại dính dính, giống như mới bước ra từ trong ao hồ để dán, Nhan Hâm đẩy Dương Dương, muốn gọi cô đi tắm.

Dương Dương hít sâu một hơi, nói: "Em thật nóng vội, không chịu cho tôi nghỉ ngơi một chút."

Mặc dù không đúng, nhưng Nhan Hâm cũng không phản đối.

Nàng đơn giản theo ý của Dương Dương xoay người lại nằm đè trên cô, nói: "Dương Dương, em muốn ăn Dương..."

"Mời hết lòng tận hưởng, đừng khách sáo." Dương Dương nháy mắt quyến rũ với nàng.

Nhan Hâm cũng không phải là người ăn chay, tuy nàng không có kinh nghiệm phong phú như Dương Dương, nhưng nàng thuộc loại sách vở, có kiên nhẫn có nhịp nhàng, có trật tự không có ra vào loạn xạ, Dương Dương chắc chắn sẽ chỉ dùng tiếng rên nóng bỏng để kích thích thần kinh Nhan Hâm, để cho người nàng cảm nhận được cái gì gọi là đồng cảm.

Sáng hôm sau là thuộc về ngày thứ bảy, kể cả Thượng Đế cũng không có quyền chiếm đoạt thời gian nghỉ ngơi của hai người, kết quả Dương Dương lại nhận được một tin nhắn mà từ trên giường bật dậy.

Nhan Hâm bị tỉnh giấc bởi tiếng động từ cô, hỏi cô: "Có việc gì gấp như vậy?"

"Em trai đang ở nhà tôi."

"Dương có em trai?"

"Có, hơn nữa nhỏ hơn tôi vài tuổi, lúc trước tôi chưa có nói với em, lần sau sẽ nói với em, bây giờ tôi phải chạy về nhà, đợi nó đi rồi sẽ trở lại, buổi trưa chờ tôi cùng ăn. Bye." Dương Dương vội vội vàng vàng hôn lên trán Nhan Hâm.

Nhan Hâm ôm chăn ngồi dậy, nhìn theo cô rời đi.

Từ bóng dáng vội vã chạy đi của Dương Dương thì thấy, tâm trạng của cô lúc này cũng không được thoải mái như vậy.

Nói đến người em trai ruột thịt này của Dương Dương, Dương Dương cho rằng chắc chắn có thể gọi là Chúa tể ý chí.

Dương Hạo Nhiên, lúc Dương Dương được vài tuổi mới sinh ra, trẻ sinh non, gần như cũng không có phát ra tiếng khóc, đây cũng là lần đầu tiên của em trai cô đã viết nên một câu chuyện cũ về ý chí. Cũng chính là bởi vì dạng này, gia đình có một sự mong đợi to lớn đối với Dương Hạo Nhiên, có thể nói đem tất cả hi vọng đặt trên dòng dõi duy nhất này.

Cậu cũng không phụ niềm hi vọng của mọi người, là một đứa con ngoan luôn noi theo ba điều tốt, thời trung học thì làm trong ban cán bộ lớp, đến khi lên đại học thì lấy được học bổng.

Sau khi tốt nghiệp về nhà thì thi đậu nhân viên công chức, công việc ổn định, còn người cũng đầy đủ sung túc.

Gia đình hi vọng cậu có thể sớm khai chi tán diệp* một chút, cậu cũng không có làm cho người nhà thất vọng, hơn nữa còn tìm được đối tượng có gia thế tốt, sinh được một đứa con gái.

*Khai chi tán diệp: Tương tự như đâm chồi nảy lộc, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Cho dù nói như thế nào, Dương Hạo Nhiên hoàn toàn là bảo bối của Dương gia, tình cảm của Dương Dương đối với em trai rất phức tạp. Một mặt là

biết ơn cậu, sự tồn tại của cậu giảm bớt sự mâu thuẫn của Dương Dương, làm cho cô có thể thoải mái hơn nhiều, không kết hôn không sinh con thì lương tâm cũng không phải lo lắng. Mặt khác lại mang theo một chút thù hận, dù sao sự tồn tại của cậu khiến cho địa vị của Dương Dương bị xem nhẹ. Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên cậu em trai tuyệt vời này, thậm chí đến cả tên cô cũng là chọn đại.

Trong khoảng thời gian Dương Dương từ nhà Nhan Hâm chạy về nhà mình, Dương Hạo Nhiên luôn chờ ở cửa, đang bồn chồn ở trong lòng. Cậu mặt sơ mi trắng, quần tây đen, là kiểu ăn mặc tiêu chuẩn khi đi làm, cách ăn mặc bình thường cũng chẳng nhận không khác thế này cho lắm.

Noãn Noãn nhỏ hơn Tòng An nhiều, có chút khác với Tòng An là cô bé còn chưa phát triển, rõ ràng là một đứa nhỏ mũm mĩm, trẻ con mũm mĩm thì đáng yêu, khuôn mặt tròn trịa rất giống quả táo.

Sau khi Dương Dương đến thì Noãn Noãn do Dương Dương bồn chồn, hai tay hai chân quăn quắt lấy cô.

"Mới mấy ngày không gặp đã thành như vậy, có phải con rất nhớ cô hay không?"

"Dạ." Noãn Noãn gật đầu lia lịa. Dương Dương nhéo mặt cô bé nói đáng yêu quá.

Mới sáng sớm Dương Dương ở bên ngoài gấp gấp trở về, Dương Hạo Nhiên cũng không có hỏi, sau khi vào nhà lấy mấy hộp đồ mang theo bỏ vào trong tủ lạnh.

Trong tủ lạnh không có thức ăn, chỉ có thực phẩm đông lạnh và rượu vang.

Dương Hạo Nhiên ngẫu nhiên nói: "Mẹ hỏi chị khi nào có thời gian về nhà một chuyến?"

"Công việc bận lắm." Dương Dương đang chơi với Noãn Noãn.

Dương Hạo Nhiên còn đang phụ trách dọn dẹp rác ở trên sân nhà.

"Mẹ đã đoán được chị sẽ nói như vậy, mẹ nói chị xin nghỉ một ngày về nhà cũng không được sao? Còn nữa, người đàn ông lần trước là sao? Nếu như là bạn trai của chị, tại sao lại không dẫn về nhà cho mẹ gặp."

"Đồng nghiệp ở công ty, dẫn cho mẹ xem thôi." Dương Dương nói một cách thờ ơ.

Dương Hạo Nhiên nói với một nụ cười: "Cũng không khác mấy so với em đoán."

Cậu đem mấy món đồ dùng cá nhân của Dương Dương cất vào tủ, mặt không đổi sắc. Nhưng thật ra Dương Dương thấy vài món đồ của Nhan Hâm, liền giắt lại tự mình nhét vào tủ.

"Cậu tới đây chỉ để nói với chị mấy lời nhảm nhí này?"

"Mẹ bắt em đến một chuyến, muốn em đích thân đến mời chị về nhà, nếu không chị sẽ không chịu." Dương Hạo Nhiên đứng một bên nhìn Dương Dương dọn dẹp.

"Cậu có đến chị cũng không về, chị không muốn đi xem mắt, phiền cậu nói với mẹ một tiếng, nếu lại ép chị thì chị sẽ cắt đứt quan hệ với bà." Dương Dương nói xong, một thời gian sau cũng không có tiếng phản hồi.

Dương Dương tò mò quay đầu lại, chống lại thái độ cay đắng của Dương Hạo Nhiên: "Chị, chị nói thật đi, chị tính cả đời này cũng không kết hôn sao?"

"Chị nghĩ cậu biết." Dương Dương nói.

"Em nghĩ chị đang đùa."

"Lúc hai mươi mấy tuổi chị nói như vậy thì có lẽ là nói đùa, nhưng mà chị bây giờ nói cho rõ ràng với cậu một lần nữa, chị không muốn kết hôn để làm hài lòng mẹ." Dương Dương suy nghĩ, can đảm thật sự cần một thời gian luyện tập mới có được.

Dương Hạo Nhiên nói: "Những lời này chị nên đi nói với mẹ."

Cậu ôm Noãn Noãn, nói với Dương Dương: "Chị giấu mẹ mấy năm nay, giờ cũng là lúc nói ra."

"Dương Hạo Nhiên, cậu đứng lại đó cho chị, cậu nói những lời này là có ý gì? Cái gì mà giấu mẹ nhiều năm như vậy..." Lúc Dương Dương nhìn vào ánh mắt của Dương Hạo Nhiên, đã hiểu được, em trai của cô rõ ràng là người trong cuộc.

"Cậu biết đã bao nhiêu năm?" Dương Dương hỏi.

Dương Hạo Nhiên nói: "Em biết khi chị học đến sơ trung và trung học, em cũng không bết tắc đến không có tin tức gì, cho dù em không đi hỏi, cũng luôn có người chạy tới nói cho em biết. Cho tới nay chị cũng là một nhân vật nổi bật, ai mà không biết chị."

"Vậy sao cậu vẫn giấu diếm không nói ra?!" Dương Dương vô cùng bất ngờ, thế nhưng không biết nên làm phản ứng gì. Dương Hạo Nhiên thật sự là thâm tàng bất lộ* mà.

*Thâm tàng bất lộ: che đây cao thâm không lộ ra.

"Chị muốn giầu, em đành phải giả vờ như không biết gì." Dương Hạo Nhiên vỗ nhẹ lưng Noãn Noãn, lúc nhìn con gái thì cậu là một người cha thuần túy nhất.

"Cậu... cậu sẽ nói với mẹ sao?"

"Chị, chị cho rằng em là thằng ngốc à." Dương Hạo Nhiên làm ra dáng vẻ như khó chấp nhận, trước khi ra khỏi cửa, cậu nói với Dương Dương: "Em chỉ hi vọng cả nhà chúng ta có thể ở bên nhau."

Dương Hạo Nhiên đi rồi, Dương Dương dờ khóc dờ cười.

Thế giới thật là loạn mà, đã vượt qua phạm vi hiểu biết của cô.

Cô lái xe trở lại nơi Nhan Hâm, Nhan Hâm đang ở trong nhà bếp làm cơm trưa, Dương Dương đi đến từ phía sau Nhan Hâm mà ôm lấy nàng.

Nhan Hâm nghĩ đến cô bị đối xử không tốt, tắt bếp, nói: "Dương với em trai cãi nhau?"

"Không phải." Đầu của Dương Dương lắc trên vai Nhan Hâm.

"Vậy cuối cùng là có chuyện gì?" Nhan Hâm nhìn thấy bả vai Dương Dương giật giật, còn tưởng rằng cô đang khóc, trong lúc đang lo lắng không thôi thì phát hiện Dương Dương thật ra đang cười.

Nhan Hâm nói: "Tránh ra, cách xa em một chút." Đúng là lòng tốt ném cho sói ăn.

Khóe miệng Dương Dương đã cười đến muốn ê luôn rồi, cô nhắm mắt theo đuôi Nhan Hâm, đem chuyện buổi sáng nói hết một lần.

Nhan Hâm nói: "Em trai của Dương là một người thông minh."

"Đúng vậy." Dương Dương cũng tràn đầy xúc.

"Nhưng ý kiến của cậu ấy cũng không đại biểu cho bất cứ chuyện gì, vì hạnh phúc của gia đình, cậu ấy giống như sẽ hi sinh Dương."

"Thôi tiêu, tôi ngốc thật, không nên thả nó đi sớm như vậy, sớm biết vậy đã đem nó hủy thi diệt tích." Dương Dương hối hận không kịp.

"Được rồi, đừng có mơ mộng hão huyền, ăn cơm." Nhan Hâm vỗ nhẹ lên trán Dương Dương, khuyên cô đừng mộng vô hiệp nữa, ăn cơm trước rồi nói sau.

Hết Chương 44

Yêu Bì Bì lắm nhưng rất ngại làm, dài thòng lòng =,=

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tình Thú Nhỏ...

Editor: Ddil

Đào Diệu Tổ không đi làm đã ba ngày, mọi người ở công ty đều quan tâm lý do anh ta không đến làm, là khuê mật thân thiết của Đào Từ Tỷ, Dương Dương có trách nhiệm và nghĩa vụ phải quan tâm. Nhưng mà cô phát hiện mình và Đào Diệu Tổ đã mất đi mọi liên lạc, cho dù là điện thoại, QQ, email, đến nhà anh ta để tìm cũng phát hiện không có ai.

Đào Diệu Tổ là một nhân viên tốt, một cấp trên tốt, cho dù là thức khuya cỡ nào cũng hiếm khi đến công ty muộn. Lần này im hơi lặng tiếng lại biến mất ba ngày, có người nghi ngờ anh ta đã bị người ngoài hình tình bắt đi.

Lần thứ hai Dương Dương đến nhà anh ta, lại nhét thêm một tờ giấy nhỏ dưới khe cửa, lần này là để cảnh cáo anh ta, nếu anh còn không xuất hiện thì cô sẽ thật sự đi báo cảnh sát.

Một người đàn ông đã sắp bốn mươi lại còn chơi trò mất tích, rốt cuộc là muốn quậy thành thế nào đây!

Ngày thứ tư, Đào Từ Tỷ an toàn lành lặn xuất hiện trong phòng làm việc, không có thiếu mất cánh tay cánh chân nào, nhưng rõ ràng đã có thay đổi.

Ánh mắt có thể cắn nuốt người khác của Dương Dương nhìn người Đào Diệu Tổ từ đầu đến chân, cơ thể cường tráng lại toả ra hương vị nồng nàn mùa xuân, trong đôi mắt phượng sao lại có một loại u mê nói không nên lời, còn có đôi môi hồng hào này là đã xảy ra chuyện gì? Đào Từ Tỷ cho dù có nhiều nữ tính nhưng đầu sao cũng là đàn ông, sao cái miệng nhỏ nhắn như anh đào lại có thể hồng hào hơn cả phụ nữ?

Đào Từ Tỷ đi vào văn phòng của Dương Dương rồi đóng cửa lại, sau đó ông a ông ọ đi tới.

Dương Dương vừa nghĩ tới bản thân vì người này đã lo lắng mất ba ngày mà cảm thấy không đáng, sớm biết như thế sẽ không buồn nghĩ ngợi, để cho ta thích chết ở đâu thì cứ chết ở đó.

"Dương Dương..." Tiếng gọi như con mèo tới mùa rụng lông làm cho cả người Dương Dương nổi hết da gà.

Dương Dương rung mình, cũng không đáp lại anh ta bằng thái độ tốt, nói: "Cái gì?"

"Tôi nhìn thấy tờ giấy nhỏ của bà." Đào Từ Tỷ cảm động nói.

"Một trăm đồng một tờ, giữa chúng ta không có tình cảm, chúng ta chỉ nói chuyện tiền bạc thôi." Dương Dương không tốt tính nói.

Đào Từ Tỷ ôm ngực: "Vì sao lại như thế... Lẽ nào chúng ta không phải chị em tốt?"

"Chị em tốt? Nói đùa, không nói một tiếng đã biến mất làm cho chúng tôi lo lắng mấy ngày trời, lại phải chạy khắp nơi để chứng minh ông còn sống, ông nghĩ sao vậy hả? Muốn hù chết tui này à?" Dương Dương lấy tay chọc vào trán anh ta, chọc lần nữa thì Đào Diệu Tổ liền né. Dương Dương hận bản thân vì đã không nuôi móng tay dài, nếu không sẽ chọc đến khi anh ta roi đầu chảy máu.

"Người ta có lý do mà Mị."

"Mị em gái ông ấy."

"Tôi không có em gái."

"Biến ngay!"

"Được rồi, tôi thật sự có lý do mà. Thật ra tình huống hôm đó là như vậy, Tráng Tráng vẫn đòi chia tay với tôi, tôi rất đau lòng, buồn rất lâu, bà cũng biết rồi. Sau đó trong một đêm không trăng gió mát, Tráng Tráng đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, cậu ấy đờ đẫn sát khí phóng tới trước mặt của tôi, sau đó..."

"Sau đó đem ông tiền dám hậu sát lại sát lại gian?"* Dương cười mỉa mai ba tiếng.

*Sau đó đem ông hiếp trước giết sau, giết rồi lại hiếp?

"Không phải thế, cậu ấy bắt cóc tôi." Đào Từ Tỷ bung khuôn mặt đỏ bừng vô cùng say đắm.

"Dương Dương, rốt cuộc bà có tin hay không vậy?"

Tầm mắt của Dương Dương lướt qua cả người Đào Từ Tỷ bị sắc hồng bao quanh, dừng ở trên người Kiều Hân Thời có sắc mặt càng tệ hơn ở phía sau, cô nói với Đào Từ Tỷ: "Tôi tin hay không không quan trọng, phiền ông đem lý do này giải thích cho Kiều tổng ở sau lưng ông nghe đi." Dương Dương buông tay, chỉ cho Đào Từ Tỷ xem, ở đây ai mới là chủ, ai mới là nắm toàn quyền sinh sát.

Khóe miệng Kiều Hân Thời nở một nụ cười lạnh lẽo vô cùng: "Lại đây, tôi muốn nghe lý do mấy ngày cậu không đến công ty."

Dương Dương dứt khoát cầm cái ly trên tay mình rút lui khỏi văn phòng, đôi mắt to ngấn nước của Đào Từ Tỷ van xin cô ở lại. Dương Dương giả bộ như không thấy gì cả.

Thang máy vào giờ tan ca ngày thứ sáu luôn bị tắc nghẽn so với bình thường, ai nấy đều vội vàng sốt ruột giống như bọ chết, không thể yên tĩnh được một giây phút nào, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế* bắt đầu lây lan. Mỗi người đều có thói quen xem đồng hồ, xem đồng hồ xong thì bắt đầu nhăn tít.

*Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Thang máy tới tầng trệt, âm thanh này như cứu thoát mọi người đang bị trói buộc, bọn họ thở một hơi dài nhẹ nhõm, mau chóng ra khỏi thang máy, vội vã di chuyển về hướng của riêng mình.

Cảnh vật ngoài cửa sổ là con đường mỗi lần đến nhà của Nhan Hâm phải đi qua, Nhan Hâm chỉnh radio đến đài phát sóng nhạc dân gian truyền thống, một giọng nữ ngọt ngào từ từ cất tiếng hát. Người ngồi ở ghế phụ đang lên iPad tìm deal khuyến mãi, làm bấm lều bầu kế hoạch sắp xếp cho thứ bảy và chủ nhật.

Ăn buffet là một lựa chọn tốt, nhà hàng này được đánh giá cũng được, tôi đã đặt chỗ rồi." Dương Dương chỉ vào quảng cáo tiệc buffet của một nhà hàng, đặc biệt để ý xem phần giới thiệu.

Nhan Hâm quay đầu nhìn thoáng qua nói, "Nhà hàng đó ăn không ngon."

"Không ngon? Em ăn thử rồi à? Vậy tôi chọn lại chỗ khác, tôi sẽ hủy đặt chỗ trước đó. Đồi thành ăn lẩu thì sao?"

"Em cũng không muốn ăn, em sợ nóng." Nhan Hâm lại bỏ phiếu chống.

"Vậy thì tôi hết ý tưởng rồi, nhà hàng này ăn không ngon, nhà hàng kia cũng không ăn được, chẳng lẽ không có chỗ nào mà cả em và tôi đều có thể đồng ý sao?" Lời của Dương Dương làm cho Nhan Hâm quay lại nhìn cô một cách thắc mắc, "Dương giận cái gì?"

Dương Dương mở điều hòa đến mức gió mạnh nhất, nói: "Tôi không nghĩ ra được bất kỳ kế hoạch nào cho ngày mai."

"Ăn ở nhà không ngon sao?" Nhan Hâm thắc mắc hỏi.

Dương Dương đang giận lấy: "Tôi muốn làm một cái gì đó lãng mạn chút." Cô muốn tạo ra kỷ niệm cho hai người, cùng nhau thử những thứ khác biệt, ăn những món mới lạ, nhìn thấy một nơi không giống đó giờ, sau này nhớ lại sẽ cảm nhận được những kỷ niệm này ủa về.

Thế nhưng hai người ở bên nhau cũng phải không phải dễ dàng như vậy, rất đúng với bài hát này, yêu nhau không phải dễ dàng như thế.

Ai cũng có thể nhận thấy bầu không khí làm cho tất cả mọi người đều không thoải mái, Nhan Hâm đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, nếu như mình bị người ta phản đối, cảm giác đó chắc chắn rất khó chịu.

Nhan Hâm nói: "Vậy đi nhà hàng mà Dương đã đặt trước."

"Không cần." Giọng của Dương Dương rất nhẹ, nhẹ giống như là không khí vậy.

Nhan Hâm bối rối, im lặng một lúc sau nói: "Dương còn giận em sao?"

"Không có." Dương Dương chỉ vào ngã tư phía trước: "Đậu xe ở bên đường cho tôi."

"Làm gì?"

"Dừng lại." Dương Dương nói xong không để cho Nhan Hâm có thời gian phản ứng, chiếc xe dừng lại, cô liền mở cửa xe bước xuống. Nhan Hâm gần như nghĩ cô giận đến mức phải bỏ đi, lại cảm thấy cô có chút chuyện bé xé ra to.

Kết quả không phải Dương Dương bỏ đi, cô đi qua mặt trước đến bên cạnh cô, sau đó mở cửa xe mời Nhan Hâm đi ra khỏi xe, Dương Dương để cho Nhan Hâm ngồi vào ghế phụ, đổi lại chỗ ngồi của hai người.

Nhan Hâm bị bắt buộc ngồi vào ghế phụ, Dương Dương cài dây an toàn cho nàng, trong khi nàng vẫn còn đang bối rối không hiểu chuyện gì thì cô nói: "Tôi luôn có một kế hoạch, lúc nào đó sẽ bắt cóc em đi một tuần, bây giờ không làm thì còn đợi đến khi nào."

"Bắt cóc?" Nhan Hâm cho là mình nghe lầm, vì sao trong đầu Dương Dương luôn luôn có những suy nghĩ lạ lùng như vậy?

"Đúng vậy, là bắt cóc, lần này em không có quyền lợi phản đối, phải nghe tôi cả, nếu em không ngoan thì tôi sẽ trói em lại." Lúc Dương Dương cười thì răng sáng bóng lên, bọn cướp cười cũng xán lạn như vậy, còn người bị cô bắt cóc lại không có tâm trạng để cười.

Nhan Hâm nói: "Cái này không có vui một chút nào, Dương Dương..." Lời nói của Nhan Hâm bị nụ hôn mạnh mẽ Dương Dương cướp lấy, Dương Dương không chỉ nuốt hết toàn bộ sự phản đối của nàng vào bụng, mà còn hưng hăng mút cái lưỡi thom tho của nàng để trừng phạt.

Dương Dương rút lại sự tấn công của mình, nói với Nhan Hâm: "Nói nữa tôi sẽ hôn em."

Mấy chiếc xe ở sau cùng bị mắc kẹt lại với nhau, chủ xe gắt gỏng bắt đầu ầm ừ chống đối, thậm chí có người bắt chuẩn bị thò đầu ra mắng. Dương Dương đạp chân ga, chiếc xe bắn đi giống như một viên đạn, hướng về một nơi mà Nhan Hâm không biết.

Ở trên đường, Dương Dương gọi điện thoại về cho Nhan gia, dùng điện thoại của Nhan Hâm, phiên họ chăm sóc Tông An dùm.

Mặc kệ người ở đầu dây bên kia nói như thế nào, Dương Dương rất ung dung ngắt điện thoại sau đó tắt máy đi.

Nhan Hâm phản đối: "Đó là điện thoại của em."

Dương Dương nói: "Thế thì sao, dù gì bây giờ em cũng đã là người ở trong tay tôi." Dương Dương tự khen bản thân ở trong lòng, cô chắc chắn sẽ làm hết chức trách của một tên bắt cóc.

Du lịch không có mục đích giống như một cuộc phiêu lưu, nhìn thấy cảnh vật trước mắt trở nên xa lạ, càng ngày càng cách xa thành phố quen thuộc, cảm thấy bản thân như rời khỏi mặt đất đứng cứng rần rã mà bay giữa bầu trời.

Xe chạy đến vùng ngoại ô heo lánh, đã trở thành một con đường chưa từng thấy trước đây.

Quốc lộ thông vào trong núi, hai bên sườn đồi mọc đầy trúc, ở giữa là một con đường quanh co khúc khuỷu, chỉ nhìn thấy hàng trúc phía trước càng lúc càng xanh, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phát hiện cả con đường đã biến mất trong rừng trúc.

Nhan Hâm hỏi: "Rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?"

"Em đoán đi?" Dương Dương chiếm được ưu thế còn thích khoe mẽ.

"Em đoán không ra."

"Sắp đến rồi, nhìn thấy bảng hiệu bằng gỗ ở phía trước không?" Dương Dương chỉ vào bảng hiệu phía trước, ở trên có viết mấy chữ lớn Biệt Thự Nghi Đường XXXX.

Nhan Hâm nói: "Thật đúng là hù em mà, em còn tưởng Dương muốn làm gì chứ?"

Dương Dương quay lại cười hi hi nói: "Em nghĩ tôi muốn làm gì?" Cô dám đảm bảo trong đầu Nhan Hâm bây giờ chắc chắn chứa mấy cái ảo tưởng vô cùng độc ác.

Nhan Hâm quay qua ngắm phong cảnh bên ngoài, kiên quyết không ngoảnh đầu đến cô.

Phòng ở đây là những gian riêng biệt độc lập, khoảng cách giữa gian này và gian khác khá xa, mỗi một gian nhà trúc đều dùng đá xanh lót từ trong ra tới đường chính.

Mặt sau gian nhà trúc là một cái sân nhỏ, mặt đất được lát bằng bằng tre, một thùng gỗ lớn được đặt ở đó để trang trí, mà kế bên thùng gỗ là một cái ao làm bằng đá, nước chảy từ trên núi xuống đây, trong vắt mát lạnh, đưa tay vào gần như có thể đóng băng ngay lập tức.

Dương Dương mở cửa phòng, một chiếc giường lớn ở bên trong dẫn vào trong mát, chỗ cạnh cửa sổ còn có một bàn trà nhỏ và ghế nằm. Ở đây yên tĩnh giống như thế ngoại đạo nguyên* vậy.

*"Thiên đường ở phía sau những cây hoa anh đào" hay "vùng đất của sự bình yên và hài hòa vĩnh cửu".

"Tôi nghĩ em chắc chắn sẽ hài lòng." Dương Dương ôm chầm lấy Nhan Hâm, ném nàng lên giường lớn, tự mình cũng nhào tới.

Nhan Hâm nói: "Hài lòng, hài lòng quá mức, vậy được không?"

"Những lời này đột lát nữa hãy nói" Dương Dương bị mấy suy nghĩ gian tà xâm chiếm đầu óc.

Nhan Hâm tròn tròn y như cô, nói: "Bây giờ chúng ta làm gì?"

"Tắm rửa ăn cơm sau đó làm việc." Thật ra cũng không nhất thiết phải để ý như vậy, trình tự có thể thay đổi.

Nhưng Nhan Hâm không lựa chọn giống như Dương Dương, nàng quyết định phải đi tắm, Dương Dương đành phải đứng lên từ trên giường lớn mềm mại, đi mở nước trước cho nàng tắm.

Đặc trưng ở đây là nước suối rất lạnh, thời điểm bước vào chỉ cảm thấy nước lạnh đến thấu xương, kiên nhẫn một lúc sẽ phát hiện khổ tận cam lai*, cả người thoải mái.

*Khổ tận cam lai: hết khổ đến sướng.

Cái sân nhỏ nằm ngoài trời, ngược lên có thể nhìn thấy đỉnh cảnh trúc đứng đưa theo gió, có đôi khi những chiếc lá sẽ rụng rơi trên mặt nước, thỉnh thoảng sẽ thấy chim bay qua giữa những tán lá, lóe lên như một tia sáng.

"Ở đây thật thoải mái!" Một tay Nhan Hâm chống cằm nghiêng đầu nói với Dương Dương.

Dương Dương cầm một ly rượu đưa nàng: "Sau khi uống rượu thì em sẽ càng thoải mái hơn."

Nhan Hâm không chút ngần ngại tiếp nhận.

Rượu mang theo mùi vị của dòng suối trong, còn có mùi hương nhàn nhạt của trúc.

Dương Dương uống rượu nhìn lên bầu trời từ từ tối đen, giọng điệu cảm xúc như than thở, nói: "Thật ra lúc đầu tôi đã liệt kê nơi này vào một trong những nơi hưởng tuần trăng mật."

"Tuần trăng mật?" Nhan Hâm nghe thấy từ này thì trong tim liền phát ra tiếng đập thình thịch.

"Kế hoạch khi đó, tôi còn để lại cả một danh sách rất dài, tôi đi tìm được, đến một lúc nào đó chúng ta cùng nhau đi khắp nơi, có được không?"

Không phải với ai khác, chỉ là với Nhan Hâm.

Nhan Hâm mỉm cười nói: "Được."

"Chuyện này phải nghe tôi. Sau này thì chuyện nhỏ cũng sẽ nghe tôi, chuyện lớn thì đều do em làm chủ." Dương Dương cụng ly rượu với nàng.

Nhan Hâm nói: "Nhưng mà ai quy định chuyện gì thì tính là chuyện nhỏ, chuyện gì thì tính là chuyện lớn."

Dương Dương nuốt một ngụm rượu trong cổ họng xuống, sự đụng chạm giữa hai người là không thể nào bị mất đi.

Giường lớn này làm cho người ta muốn chết chìm ở trong đó, ngược lên có thể nhìn thấy bầu trời, bóng trúc chuyển động, còn có sao lấp lánh trên bầu trời.

Trên mặt đất cạnh giường còn đốt mấy ngọn nến, ánh sáng mờ nhạt gần như không được chú ý.

Cơ thể Nhan Hâm giống như một món ăn thượng hạng được bày trên giường lớn, làn da mát lạnh tỏa ra hương thơm giống như mùi của rượu.

Dương Dương gặm nhấm cần cổ trắng nõn của nàng, liếm rồi lại cắn, còn dùng chóp mũi cọ qua cọ lại, hơi thở nóng rực phả lên trên mặt, Nhan Hâm mở đôi mắt mơ màng, tình cờ nhìn thấy được có rất nhiều rất nhiều vì sao.

"Ồ đó hình như chòm sao Bắc Đẩu." Nhan Hâm thò thề nói.

Dương Dương lấy tay che mắt Nhan Hâm, nói: "Không cho em ngắm sao." Cô không muốn sự chú ý của Nhan Hâm bị lấy đi.

Mặc dù mắt của Nhan Hâm không thể nhìn thấy, nhưng trong trái tim lại thấy được vô số những vì sao, những vì sao có một sự ám áp, bao bọc lấy cả người nàng, khiến cho nàng chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra được.

Sau đó hai người lặng lẽ nằm bên nhau, ngắm sao không chớp mắt.

Đột nhiên Nhan Hâm chỉ vào một ngôi sao đặc biệt sáng hơn ở trong đó, nói: "Dương có thấy ngôi sao đó là màu vàng không?"

Dương Dương nhìn thật lâu, sau đó nói: "Đó là đom đóm."

Lại nhìn kỹ, ở trong sân nhỏ có rất nhiều đom đóm đang bay.

Dương Dương toàn tâm toàn ý chăm chú nhìn Nhan Hâm, miệng nàng nở nụ cười ngọt ngào, năm tháng đẹp đẽ như thế, cô nhanh chóng đắm chìm trong thời khắc này.

Thứ hai, hội chứng đi làm bùng phát, Dương Dương mới trở về từ trong tuần trăng mật tốt đẹp, không thể đối mặt với mức chênh lệch mực nước quá lớn giữa lòng sông với mặt biển.

Đào Diệu Tổ đen mặt đi vào văn phòng của Dương Dương, anh ta tới là để hỏi Dương Dương tại sao trong hai ngày này cũng không có mở điện thoại, báo hại anh ta tìm cô suốt hai ngày.

Dương Dương còn đang bung khuôn mặt như cô gái trẻ lắc lư mà nói: "Người ta chơi trò bắt cóc dĩ nhiên là cũng muốn chơi cho giống một chút!"

Đào Tử Ty xưa nay da mặt dày có khả năng phản kháng mạnh mẽ nhất trong thời khắc này cũng cảm nhận được mùi vị bị sét đánh là như thế nào.

Hết Chương 45

Mãi chỉ mới nửa chặng đường =,=

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Dũng Cảm Lên

Editor: Ddıl

"Lý Khê Du?" Dương Dương không thể tin được mà hô lên, người xuất hiện ở trước mắt cô lại là Lý Khê Du đã từ chức trước đó!

Dương Dương cười chào đón: "Chẳng phải em nói muốn đi du học nước ngoài à? Sao còn chưa đi?"

Lý Khê Du đứng đó lắc đầu: "Em không nghe theo sắp xếp của ba em đi du học nước ngoài."

"Vây em..."

"Em nói cho ông ấy biết em muốn làm việc mà mình thích làm. Ba em tất nhiên là không được vui về gì rồi, nhưng ông ấy vẫn còn hiểu em." Mặc dù Lý Khê Du nói như vậy nhưng thái độ lại không hoàn toàn theo như lời cô ấy nói, cho nên Dương Dương có thể nhìn thấy được dấu vết miễn cưỡng giả bộ lạc quan trên mặt cô ấy. Dương Dương lặng lẽ nhớ lại ở trong lòng, nói với Lý Khê Du: "Chị đoán là em có ý định quay trở lại?"

Lý Khê Du gật đầu lia lịa càng xác nhận suy đoán của Dương Dương, "Em muốn trở lại làm việc, nhưng không biết công ty có còn cần người nữa không?"

"Cần!" Dương Dương vui vẻ đến nở hoa trong lòng, bực bội không thể đem Lý Khê Du về văn phòng mình liền, "Bây giờ chị không có thư ký cố định, đều là người làm tạm thời trong một vài ngày, có em về đây thì chị có thể yên tâm rồi."

"Cám ơn giám đốc Dương, hiếm có được người coi trọng em như vậy." Lý Khê Du biết Dương Dương là thật lòng, Lý Khê Du dám chắc chắn Dương Dương không phải là vì bối cảnh của cô ấy hay vì áp lực của gia đình cô ấy. Mà đơn giản là vì cô ấy có khả năng, sự khen ngợi này mới làm cho cô ấy thấy được năng lực của bản thân.

Lý Khê Du quay về làm cho Dương Dương rất vui vẻ, cô nhanh chóng đã sắp xếp tốt công việc cho Lý Khê Du, ổn thỏa rồi cô cũng nói lời tạm biệt với thư ký cô không thích cũng như đã rất kiên nhẫn trong nhiều ngày qua.

Lý Khê Du nhanh chóng đã hòa nhập lại, công việc cũng vì thế mà thuận buồm xuôi gió.

Dương Dương rất vui nhưng lại cũng lo lắng cho Lý Khê Du, cô có thể nhìn thấy được nỗi buồn lo trên người cô bé trẻ tuổi này. Đối với một cô gái không phải lo lắng chuyện cơm áo mà nói thì lo lắng muộn phiền đến tự việc cô ấy không thể làm chủ vận mệnh của mình.

Như Nhan Hâm nói, thân bất do kỷ* mới là khổ.

*Có thể hiểu là không thể làm được chuyện bản thân muốn, không được như ý mình.

"Hai ngày nay tâm trạng của em không được tốt cho lắm, có thể nói cho chị biết là lý do gì không?" Dương Dương lại nhìn thấy cảm xúc xám xịt trên khuôn mặt của Lý Khê Du thì hỏi.

Lý Khê Du cúi đầu làm bộ như đang sắp xếp lại đồ, tiếc là cô ấy đã sắp xếp đồ xong hết cả rồi, cho nên hai tay cũng không biết nên làm sao.

Dương Dương nói: "Đừng trốn tránh, bây giờ chúng ta đứng ở góc độ bình đẳng mặt đối mặt mà nói chuyện với nhau."

Lý Khê Du tự nhận không thể trốn thoát, cô ấy đột nhiên cũng không muốn che giấu nữa, vẫn muốn tìm một người để trò chuyện, chỉ dẫn phương hướng cho mình, mà người trước mắt cô lẽ chính là người đó.

"Thật ra em gây gổ với gia đình. Bây giờ em cũng không dám về nhà, vẫn đang ở ngoài."

"Ở ngoài? Em tự mình thuê nhà ở?"

"Không phải, bây giờ em đang ở khách sạn. Em chưa từng đi thuê nhà, không biết phải thuê như làm sao, hơn nữa, em nghe người ta nói thuê nhà cũng không tốt. Con gái ở rất không an toàn." Lý Khê Du có chút xấu hổ.

Ở độ tuổi này của cô ấy, có rất nhiều chuyện chưa từng trải qua, không hẳn không có cảm giác nuối tiếc.

Dương Dương dùng thân phận người từng trải nói với Lý Khê Du: "Bây giờ em có dự tính gì cho bản thân không?"

"Em muốn sớm có thể độc lập." Ánh mắt của Lý Khê Du vì niềm tin mà sáng ngời.

"Có can đảm là tốt, bước đầu tiên của độc lập là độc lập về kinh tế, em có thể làm được không?" Dương Dương ngồi lên cạnh bàn.

Lý Khê Du rơi vào trong nỗi lo lắng.

Trên đường đi ra ngoài, Dương Dương nhìn Kiều Hân Thời nói: "Kiều Tổng, chị còn nhớ cô bé Lý Khê Du không?"

"Nhân tài mới đi vài ngày, chị làm sao quên được, cô bé đó có chuyện gì?"

"Cô bé quay lại, em trực tiếp cho em ấy ký hợp đồng đến công ty làm việc. Bây giờ em ấy độc lập cõi mở, trở nên khác biệt." Dương Dương vừa nói vừa quan sát thái độ của Kiều Hân Thời.

Kiều Hân Thời nói: "Lá gan của em cũng lớn giống như cô bé vậy. Không sợ cha mẹ người ta tới cửa đòi người à."

"Chị sợ à?"

"Tôi thì sợ ai? Chờ ông ta đến công ty, cùng lắm thì tôi chịu xin lỗi, nhưng đây là quyết định Lý Khê Du tự mình làm ra, tôi chỉ có thể ủng hộ cô bé. Tôi không thể nào nhìn ra, thì ra em ấy cũng có lúc dừng cảm đến như vậy."

"Phải. Em cũng đã nghĩ về chuyện này, con người chần chừ phải đi tới hoàn cảnh không thể lui được nữa mới có thể bộc phát ra tất cả dừng cảm có được."

"Em ấy giờ thế nào?"

"Em ấy có rất nhiều thứ muốn học. Em muốn tìm chỗ ở cho em ấy, chị không biết đâu, bây giờ mỗi ngày em ấy đều ở khách sạn, còn là khách sạn lớn bốn sao, cũng không biết em ấy nghĩ gì nữa. Ngày hôm qua em ấy bắt đầu đi xem nhà ở, lúc xem xong thì gọi điện cho em hỏi ý kiến của em."

"Bây giờ em là thầy tốt bạn hiền ở trong lòng người ta rồi." Kiều Hân Thời mỉm cười vỗ nhẹ vào vai Dương Dương.

"Nếu em có thể tìm được chỗ ở cho em ấy thì em cứ giúp thôi, chỉ cần em ấy cảm thấy có ích là được rồi."

"Vậy tôi cũng ra một phần sức, tôi có một căn nhà nhỏ, cách công ty cũng không xa, nếu em ấy không tìm được bất cứ nơi nào khác thì em cứ đưa em ấy tới đó. Nhưng đừng nói với em ấy là nhà của tôi."

"Tại sao? Chị muốn học theo Lôi Phong làm việc tốt không cần công nhận à." Dương Dương cười trêu chọc Kiều Hân Thời.

Kiều Hân Thời nói: "Tôi tự có tính toán của mình."

Tính toán trong lòng Kiều Hân Thời là muốn tránh ngại ngùng, không nên cho Lý Khê Du bất kỳ sự mơ tưởng nào, như vậy đối với cô đối với cô bé đều tốt. Nếu không làm thế thì mới thật sự là tàn nhẫn.

Ban đêm cũng không hề yên tĩnh một chút nào, sự xuất hiện của một cơn bão thời tiết ở khu thành thị vùng duyên hải này đã gây ra tai họa lớn. Trước đó một ngày siêu thị đông nghẹt người, Dương Dương đã dừng cảm chiến đấu ở trong đám đông, cướp được đủ gạo, mì, thịt, trái cây, rau và sữa.

Nhan Hâm nhìn thấy tủ lạnh bị nhét đầy đồ đến sắp nổ tung, nhận xét Dương Dương là lo lắng vô căn cứ.

Dương Dương đóng cửa tủ lạnh, nói: "Từ nhỏ tôi đã không có cảm giác an toàn, cho nên nhất định phải làm một số chuyện để cho mình có cảm giác an toàn."

Biện pháp của cô là kiểm tra từng cánh cửa sổ, kéo rèm đang hoàng, lấy ra một đĩa phim kính dị bỏ vào đầu CD xem.

Loại khẩu vị nặng* này đúng là không ai có thể sánh bằng, Nhan Hâm đúng là ngưỡng mộ cô vô cùng.

*Từ gốc là ác.

Trước đó vài phút, Nhan Hâm mới vừa liên lạc với Tòng An, bây giờ Tòng An theo bà ngoại đi du lịch nước ngoài, không phải lo lắng vấn đề bão.

Mà mẹ nàng trong điện thoại thì dặn dò phải đề ý nhiều nơi, gần như tất cả mọi thứ. Sau khi nói xong thì Nhan Hâm cúp điện thoại, vận cổ, đúng lúc nhìn thấy một hình ảnh kinh dị xuất hiện trên màn hình, biểu hiện của Dương Dương lại rất bình tĩnh, còn rung chân.

Bên ngoài mưa gió bão bùng, hạt mưa đập vào cửa kính phát ra tiếng vang lộp bộp, cả tòa nhà cao tầng được bao phủ trong bóng tối. Cảm giác như bước vào thế giới của ma quỷ.

Nhan Hâm đứng trước cửa sổ nhìn thế giới bên ngoài, Dương Dương không biết từ lúc nào đã đến sau lưng nàng, nhìn nàng một lúc sau mới đưa tay ôm lấy nàng.

"Có giống tận thế hay không?" Dương Dương nói vào tai Nhan Hâm.

"Giống. Nhưng mà chúng ta cũng biết nó không phải mà."

"Tôi cũng biết, nhưng mà không ngại tưởng tượng như vậy ở trong đầu. Tôi thích nhất thời điểm có bão sẽ đi mua rất nhiều đồ ăn vặt, sau đó trốn trên giường xem tiểu thuyết hay xem phim. Trước đây tôi cảm thấy đó là thời điểm tôi vui vẻ nhất, bởi vì tôi xác định mình sẽ sống rất mạnh mẽ, trong khi tưởng tượng thế giới bị hủy diệt. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc."

"Đầu Dương lúc nhỏ là chứa cái gì vậy?"

Trong đầu Dương Dương luôn có nhiều ý tưởng lạ lùng không ai có thể hiểu được.

Dương Dương hỏi: "Nói cho tôi biết cảm giác của em đi?"

"Cảm giác của em là sợ hãi, ở trong lòng hoảng loạn muốn chết đi được. Hơn nữa trước đây cha mẹ em bận rộn nhiều việc, họ không phải lúc nào cũng ở bên cạnh em, em không có cách nào vui vẻ giống như Dương vậy."

"Tôi sẽ ở bên em. Mỗi lần có bão đều sẽ ở với em." Dương Dương nói.

Bên ngoài mưa gió mịt mù, mây đen dày đặc. Hai người ở trên giường cũng mẫn liệt giống như vậy, cơ thể ướt đẫm mồ hôi sắp giống như một khối bột được vo tròn lại.

Lúc đang làm nửa chừng thì bất ngờ cúp điện, không có tiếng máy điều hòa, cũng không có ánh sáng. Nhan Hâm lộ ra nỗi sợ hãi của nàng, Dương Dương dùng cơ thể làm cho nàng quên đi mọi thứ bên ngoài, làm cho nàng mất đi ý thức trong bóng tối, trở thành chỉ biết theo đuổi niềm vui sướng theo bản năng.

Đến nửa đêm, gió dường như nhỏ dần đi, tiếng mưa rơi dày đặc cũng lắng xuống, điện vẫn chưa có.

Dương Dương bước ra khỏi giường, khóa thân đi đến trước cửa sổ mà mở cửa sổ ra, cơn gió mang theo độ ẩm tràn vào trong căn phòng, hòa lẫn cơn gió lạnh lẽo.

Tóc bị gió thổi bay, Nhan Hâm thức dậy, giơ một bàn tay lên nhìn thấy bóng dáng Dương Dương bên cạnh cửa sổ kiểu Pháp. Dương Dương trở lại bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng. "Bây giờ tôi càng có cảm giác an toàn hơn." Dương Dương nói với Nhan Hâm.

Hình như đến nửa đêm, Dương Dương nghe thấy được tiếng chuông điện thoại, cô cũng không có bất mảy, muốn đợi người bên kia tự động tắt. Sau đó Nhan Hâm ở bên cạnh đứng dậy, lúc này Dương Dương mới mở to mắt.

Nhan Hâm tiếp điện thoại, giọng nói chuyện nhẹ nhàng đến kỳ lạ. giống như chỉ cần nghe cú điện thoại bí ẩn này thì nàng sẽ trở nên dịu dàng, khiến cho Dương Dương cảm thấy đây là cuộc gọi của một thể lực thần kỳ.

Dương Dương hỏi: "Ai vậy?"

"Nói Dương cũng không biết." Nhan Hâm nói.

Dương Dương không vui khi nghe những lời, ý của lời này giống như cô là người ngoài cho nên không cần thiết phải nói.

"Cuối cùng người này là ai, mỗi lần em nghe đều trở nên dịu dàng." Dương Dương thừa nhận, cô thật sự rất ghen tị.

Nhan Hâm mỉm cười nói: "Có sao? Có lẽ vậy."

Dương Dương nhắc chân lên kẹp lấy người Nhan Hâm: "Nói thật đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo."

"Là dì của em."

Lời Nhan Hâm nói Dương Dương cũng không tin, "Nói dối, em nói chuyện với dì cần phải dịu dàng như vậy sao?"

"Tin hay không là chuyện của Dương."

"Em đã không ngoan ngoãn phối hợp, tôi đây chỉ có thể nghiêm hình bức cung*." Dương Dương cười gian vươn tay kéo Nhan Hâm. Trong lòng Nhan Hâm thầm nói, mục đích thật sự chỉ có một, mấy lời nói trước đó đều chỉ là diện cỏ.

*Sử dụng hình phạt tàn ác để bắt khai nhận.

Dương Dương thật sự quan tâm tới sự tồn tại của nhân vật bí ẩn này, nhưng mà cô kiên nhẫn không có thật sự đi điều tra, cô có giới hạn của mình, đó là phải tin tưởng Nhan Hâm.

Không có chuyện gì có thể mất mặt hơn việc yêu đương dữ dội cả đêm, kết quả ngày hôm sau lại phát sốt. Lần này Dương Dương ghét cơ thể mình muốn chết đi được, chỉ là lúc này nhiệt độ cơ thể của cô càng lúc càng tăng cao, rất nhanh để sắp lên tới 38 độ.

Lần này cái gì Dương Dương cũng mua chỉ có không mua thuốc cảm, mà nhà Nhan Hâm cũng không có nhiều thuốc cảm, Nhan Hâm đành phải đôi mươi lái xe ra ngoài mua thuốc.

Trong lúc không có Nhan Hâm ở nhà, điện thoại lại vang lên lần nữa, lần này Dương Dương không buồn suy nghĩ đã bắt điện thoại.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ trầm nhưng vẫn có gia điệu mềm mại, tiếng nói ấy âm áp giống như mùa xuân, lỗ tai căng ra để lắng nghe.

Người trong điện thoại hỏi hôm nay được chứ.

Dương Dương thắc mắc hỏi: "Hôm nay cái gì?"

"Xin hỏi cô là..." Người nọ nghe được giọng nói không giống như của Nhan Hâm thì hỏi.

Dương Dương báo tên của mình, người trong điện thoại hỏi cô có quan hệ gì với Nhan Tang.

Nhan Tang? Ở trong đầu Dương Dương nhanh chóng suy nghĩ người trong điện thoại có quan hệ gì với Nhan Tang.

Lúc này Nhan Hâm từ bên ngoài trở về, lắc nước trên vai xuống, đầu tóc vẫn còn vương vài giọt nước, thoạt nhìn rất chật vật. Dương Dương lại cảm thấy không có gì không đẹp, Nhan Hâm vì cô đội mưa đi mua thuốc đã làm cho cô cảm động không thôi. Vào lúc đó cho dù là thạch tín (Asen) cũng sẽ không biến sắc mà ăn hết.

Dương Dương đưa điện thoại cho Nhan Hâm, Nhan Hâm nhận điện thoại, sau đó lại đổi giọng dịu dàng lần nữa. Cuối cùng Dương Dương đã hiểu được người nọ là ai, thật sự là một người phụ nữ lớn tuổi gọi là di, ở trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

"Là ai?" Dương Dương thăm hỏi.

"Di của em, là bạn gái của cô." Nhan Hâm nói với Dương Dương.

Dương Dương có chút sững sốt, "Thì ra chủ nhiệm giảng dạy cũng có thể có bạn gái dịu dàng như vậy, thật không dễ dàng." Hai người hai tính cách hoàn toàn khác nhau, không biết sao hai người có thể đến bên nhau, cùng nhau trải qua nhiều năm. Từ trong điện thoại có thể cảm giác được di có phẩm đức lại tốt tính như vậy mới có thể chịu được chủ nhiệm giảng dạy Nhan Tang cả đời này.

Hết Chương 46

Lâu lâu mới thấy chương 2k8 nè, bình thường toàn 3k5 không huu huu huu =,=

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chúng Ta Cùng Nhau Chiến Đấu !

Editor: Ddil

"Cô và di hai người quen biết nhau rất lâu, năm đó khi cô du học tại Nhật Bản là ở nhà của di, di là giáo viên tiếng Nhật của cô, phụ trách chăm sóc cô. Trong thời gian du học, cô vô vọng mà yêu di, sau đó còn vì di mà về nước từ chối hôn ước." Nhan Hâm thuật lại chuyện xưa có chút kỳ diệu như tiểu thuyết. Có lẽ những câu chuyện xưa truyền kỳ đều là do người bình thường viết, viết nhiều nên mới thành huyền thoại. Có lẽ đương sự cũng chưa từng biết rằng chuyện xưa của họ được đời sau kể lại thì đẹp đẽ như vậy.

"Chuyện sau này thì Dương cũng biết rồi, sau khi gây gổ với người nhà thì cô và di cũng không có trở về Nhật Bản. Thật ra di cũng đoạn tuyệt quan hệ với gia đình của di, hai người đến một đất nước mới để sinh sống, sau một khoảng thời gian cứ ở mỗi nước mà học tập." Nhan Hâm cảm thán vô cùng, thần tượng thời thơ ấu của nàng là Nhan Tang, cái tên tuyệt đối cấm kỵ ở Nhan gia lại là người anh hùng trong lòng nàng, sự dũng cảm của Nhan Tang làm cho nàng ngưỡng mộ.

Dương Dương nói: "Tôi đối với bà càng thêm phần kính trọng. Nếu như bà có thể ủng hộ chúng ta ở bên nhau, tôi sẽ càng thích bà."

"Em cũng không biết vì sao cô không vừa mắt Dương."

"Câu trả lời chỉ có một, là do tôi quá tốt, bà sợ tôi sẽ hoàn toàn cướp mất em, lúc đó em không còn chút nào thuộc về bà nữa, cho nên mới có cảm giác nguy cơ." Dương Dương sẵn tiện tự khen mình luôn.

Dương Dương nhận lấy nước ấm Nhan Hâm đưa tới, thuốc để trong lòng bàn tay, sau đó ngước cổ lên nuốt ực một hơi, uống miếng nước để nuốt xuống thứ thuốc đắng muốn chết đi được.

Uống thuốc xong thì sau đó Dương Dương nhíu mày, cô nói với Nhan Hâm: "Tôi đã bao giờ nói với em là tôi ghét uống thuốc hay chưa?"

"Không có, nhưng mà bây giờ thì em biết rồi." Nhan Hâm mỉm cười, nàng nói: "Biểu hiện uống thuốc của Dương y chang Tòng An. Con bé cũng không thích uống thuốc, hơn nữa nếu có người uống thuốc bên cạnh con bé, con bé sẽ cảm thấy khó chịu giống như chính mình đang uống vậy."

"Tòng An là một đứa trẻ ngoan." Dương Dương kê đầu tựa lên trên đầu gối Nhan Hâm, tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào.

"Dĩ nhiên, dù sao Tòng An cũng là con em mà." Nhan Hâm vuốt ve mái tóc mềm mại của Dương Dương, nghĩ thầm có đôi khi Dương Dương cũng như một đứa trẻ, gọi dậy tình cảm mẫu tử trong nàng, chỉ muốn ôm thật chặt người trước mắt vào lòng.

"Tôi cũng muốn làm con em." Dương Dương mở to mắt nhìn nàng. Muốn được nàng ôm vào trong lòng chở che, nghe tiếng nàng nhẹ nhàng quan tâm.

"Thôi đừng, em sợ về sau sẽ có chứng ngại trong lòng." Nhan Hâm cũng không có loại sở thích đặc biệt này.

Dương Dương cười khúc khích, hôn vào đùi nàng, nói: "Mẹ, con muốn uống sữa."

Nhan Hâm vội đẩy cô ra, nói: "Em nghiêm túc đó, sau này không được đùa giỡn như vậy nữa."

"Vậy để tôi đòi lại, thân ái, tôi muốn hôn em." Dương Dương trong lúc Nhan Hâm muốn rời khỏi phạm vi thể lực của cô thì cầm tay Nhan Hâm lại, cô kéo Nhan Hâm lên giường, dùng sức cả người giam cầm nàng.

Hơi thở nóng hừng hực thổi trên mặt, cứ như đang tiếp xúc với một ngọn lửa, trực giác nói cho Nhan Hâm biết bây giờ nguy hiểm, ở gần lửa sẽ bị ngọn lửa thiêu đốt.

Môi Dương Dương đặt trên môi nàng, nhiệt độ cơ thể cao đến mức làm cho cả người Dương Dương giống như lò lửa, thậm chí lưỡi cũng đặc biệt nóng hơn.

Đôi môi bị Dương Dương mút vào vẫn còn vương lại hơi ẩm, giống như bị lửa hôn qua vậy.

Tay Nhan Hâm đặt ở ngực Dương Dương, thì thầm: "Dương nóng quá." Nóng như muốn thiêu cháy.

Dương Dương nói: "Cả người tôi đều nóng muốn chết, em có muốn sờ thử hay không?"

"Dương vẫn còn đang bệnh nên nghỉ ngơi cho tốt." Nhan Hâm không đồng tình hành vi buông thả của cô.

Dương Dương ôm chặt Nhan Hâm vào lòng, "Vậy để cho tôi ôm em, tôi hứa sẽ không làm chuyện xấu."

Tay của Nhan Hâm vô thức vuốt ve lưng Dương Dương. "Ngoan, vậy thì được."

"Hâm, em xác định không muốn tôi gọi em là mẹ sao?" Dương Dương ngẩng đầu mỉm cười nói với nàng, kết quả là Nhan Hâm thẹn quá thành giận nhéo cô một cái. Tự làm tự chịu.

Bệnh của Dương Dương kéo dài suốt ba ngày mới khỏe lại, cô bình thường không bị bệnh mà hề bị là sẽ không dễ dàng khỏe lại, uống thuốc đáng ba ngày cuối cùng cũng thấy có kết quả.

Dương Dương làm nhiều việc lại còn làm cơm tối của hôm nay, Nhan Hâm cầm theo túi mua sắm, cởi giày cao gót ra ở cửa, bỏ cái chìa khóa vào trong chén nhỏ, âm thanh leng keng nói cho Dương Dương biết nàng đã về.

Dương Dương khoác tạp dề đi ra từ bên trong, nói: "Em về rồi. Đợi ba phút nữa là có thể ăn cơm."

"Ừ. Còn có một chuyện em đã nói với Dương, ngày mai đi sẽ đến đây."

"Đi? Của em hay là của tôi?" Dương Dương suy nghĩ, từ khi nào mà cô có đi.

Trước khi Nhan Hâm tỏ thái độ tức giận thì trong đầu Dương Dương đã hiện ra một người, bạn gái của Nhan Tang.

"À, bà ấy à, khi nào thì đến đây, tôi rất muốn gặp bà ấy."

"Trùng hợp, đi cũng muốn gặp Dương." Nhan Hâm mỉm cười nói với Dương Dương.

Nhan Hâm và Dương Dương cùng đi đón máy bay, hai người nhanh chóng gặp được di Anh Từ mà Nhan Hâm đã nhắc đến.

Đó là một người phụ nữ có tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn, dáng vẻ gọi cho người ta nghĩ đến hình ảnh của một cô gái trẻ. Mái tóc đen được vấn thành búi, cổ đeo chiếc vòng cổ ngọc trai, sườn xám liên thân tôn lên nét thanh lịch lại truyền thống.

Bà cảm hành lý đứng trong dòng người lại như thiếu mất cảm giác an toàn, hai tay bà nắm chặt tay kéo hành lý, đối với với thế giới xa lạ không biết theo ai.

Bà để ý thấy Nhan Hâm và Dương Dương, nhưng không chắc chắn có phải người mà bà muốn tìm hay không, lúc Nhan Hâm gọi tên bà thì bà liền tỏ thái độ vui vẻ.

Nhan Hâm giang hai tay ra ôm lấy di Anh Từ, di Anh Từ vì Nhan Tang đến làm phiền hai người mà xin lỗi.

Anh Từ thật sự rất sợ người ngoài, sự tự kỷ của bà cũng có mức độ, mấy năm qua cũng là vì ở bên Nhan Tang bà mới đồng ý cùng Nhan Tang đi khắp thế giới. Mà một khi không có Nhan Tang, bà vốn không có can đảm đối mặt với đám đông. Cũng đã mấy chục năm bà không có tới Trung Quốc, chỉ có một lần duy nhất tới đây để đi đến nhà của Nhan Tang, nỗi sợ hãi của bà là có thể hiểu được.

Trên đường trở về, Anh Từ luôn luôn quan tâm cuộc sống của Nhan Hâm, thái độ của bà với Dương Dương không giống như Nhan Tang. Bà ủng hộ lựa chọn của Nhan Hâm, khiến cho Dương Dương thật lòng thấy thích Anh Từ.

Hai người đưa Anh Từ đến Nhan gia, Anh Từ do dự trước cửa mà không biết có nên đi vào hay không. Bà dùng bước chân, Nhan Tang từ trong nhà đi ra mở cửa, Anh Từ vẫn không chịu đi tới trước.

Nhan Tang nói với bà: "Sao em còn không vào?"

Anh Từ lắc đầu: "Mẹ của chị từng nói với em, không cho em bước vào lại Nhan gia dù chỉ một bước. Em đi vào chính là xúc phạm tới mẹ chị..."

"Bà đã sớm tha thứ cho em, sẽ không có xúc phạm như em vừa nói. Vào đi, tôi dẫn em đi gặp gặp em trai của tôi." Nhan Tang nắm tay Anh Từ kéo vào Nhan gia.

Nhan Hâm và Dương Dương đi theo phía sau hai người vào Nhan gia.

Cố Thư Nhã bị sốc khi nhìn thấy Anh Từ và Nhan Tang tay trong tay đi vào, lại nhìn Nhan Hâm và Dương Dương. Bà dẫn lòng không được mà quay đầu đi, tình cảnh này bà không muốn nhìn.

Nhan Dung vỗ nhẹ tay bà, nói: "Thư Nhã, coi mở một chút."

Mọi người lần lượt ngồi xuống, ai nấy đều không nghĩ tới phá vỡ sự im lặng của Cố Thư Nhã, vì thế tất cả mọi người đều tập trung uống trà.

Cố Thư Nhã cảm thấy không được, cứ tiếp tục im lặng như vậy bà sẽ thấy khó thở. Bà nói với Anh Từ: "Chị vừa tới sao?"

"Phải, là chuyến bay sáng nay."

Thái độ tôn trọng lịch sự của Anh Từ làm cho Cố Thư Nhã sợ hãi, bà nói: "Không có gì, chị cứ xem đây là nhà của chị, đừng khách sáo."

"Cám ơn em."

Sau đôi ba câu nói chuyện phiếm, Cố Thư Nhã mời hai người đi nghỉ ngơi, mà bà để Nhan Hâm và Dương Dương ở lại, bà hy vọng cùng hai người nói chuyện đàng hoàng.

Nhan Hâm và Dương Dương ngồi ở trước mặt Cố Thư Nhã, bà thật sự nhìn hai người một lúc lâu, nói: "Mấy ngày này, ba con vẫn luôn khuyên nhủ với mẹ, hơn nữa chuyện đã xảy ra trên người cô con, làm cho mẹ cảm thấy nếu mẹ tiếp tục phản đối thì chắc chắn sẽ trở thành một người ác."

"Mẹ, xin đừng nói như vậy."

"Mẹ không phản đối hai đứa, nhưng cũng sẽ không ủng hộ hai đứa. Đây là thái độ của mẹ, cũng mong con và Dương Dương có thể hiểu được mẹ." Đây cũng là giới hạn cuối cùng của Cố Thư Nhã. Cho nên bà hi vọng hai người tha thứ cho bà không thể làm một người có tư tưởng được khai sáng, điều bà có thể làm chính là không phản đối, bà vẫn còn cần thời gian để tiếp nhận.

"Chúng con hiểu được." Dương Dương nói, đi được đến bước này, hai người cũng đã đủ vui vẻ, nhưng mà hai người tin rằng không bao lâu sau Cố Thư Nhã sẽ đồng ý. Thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Cố Thư Nhã bởi vì lời nói tiếp theo mà trở nên nghiêm túc: "Mẹ muốn đưa ra vài yêu cầu, hi vọng hai đứa có thể làm được, nếu hai đứa không thể làm, mẹ sẽ tiếp tục phản đối."

"Mẹ, mẹ cứ nói."

Dương Dương và Nhan Hâm đều trở nên nghiêm túc.

"Mẹ có tìm hiểu, hai đứa không thể kết hôn, nhưng không kết hôn không có nghĩa là không có ràng buộc. Mẹ không muốn thấy hai đứa lằng nhằng, mẹ tin con gái mẹ không phải là một người lằng nhằng. Nhưng mà Dương Dương, mẹ không có cách nào tin tưởng con. Nếu con có quen ai khác ở ngoài... mẹ hi vọng con sẽ lập tức rời khỏi con gái của mẹ." Bảo vệ con là bản năng của mỗi một người mẹ, trong khi dự tính chuyện sẽ gây hại tới con gái mình, Cố Thư Nhã có một cái nhìn đề phòng.

"Dì à, con người bị chi phối theo bản năng của động vật, nếu con không thương Nhan Hâm, cho dù là kết hôn cũng sẽ không nghiêm túc, sự ràng buộc của hôn nhân cũng không có ý nghĩa lớn lao như dì nghĩ. Con tin là mỗi một người có thể ở ở bên một người khác bền vững cả đời thì chỉ có tình yêu. Mà con thì yêu Nhan Hâm."

"Hoa ngôn xảo ngữ*." Cố Thư Nhã hừ khinh khinh.

*Hoa ngôn xảo ngữ: lời đường mật giả dối.

Trên trán Dương Dương chảy xuống nhiều mồ hôi lạnh, có vẻ như mẹ vợ này có chút khó lấy lòng.

"Còn nữa, tuy rằng hai người sống chung, tiền bạc là phải tính rõ ràng, không thể để cho Hâm Hâm chịu thiệt thòi."

"Mẹ, lời này của mẹ thật là..."

"Dì, con hiểu được suy nghĩ của dì, hai người ở bên nhau nếu không nói chuyện tiền bạc, cũng không nói mấy chuyện thực tế trong cuộc sống thì tình cảm đó chắc chắn là giả dối. Vấn đề này thì dì có thể yên tâm, con có kinh tế ổn định, con cũng có thể nuôi cô ấy, nếu cô ấy bằng lòng." Dương Dương nói.

Nhan Hâm nắm chặt tay cô, mong cô bỏ qua những lời này của mẹ nàng, cho dù thế nào, nói đến tiền cũng sẽ dễ làm ảnh hưởng đến tình cảm.

Dương Dương tỏ ra cô không hề bận tâm, hi vọng Nhan Hâm cũng đừng để ý.

"Còn có một việc, chính là Tông An." Điều Cố Thư Nhã lo lắng cũng chỉ có Tông An, con bé còn nhỏ, đợi sau khi con bé hiểu chuyện biết mình có hai người mẹ sẽ nghĩ như thế nào, đó là điều không ai có thể đoán trước được.

"Mẹ, Tông An là con gái của con, chẳng lẽ con sẽ bỏ mặc nó sao?"

"Không phải, mẹ không phải nói chuyện này. Mẹ muốn nói, suy nghĩ của Tông An bây giờ mới là điều quan trọng nhất. Bây giờ con bé còn nhỏ, còn không biết hai người các con sống chung có ý nghĩa gì. Mà đợi đến khi con bé lớn lên thông qua nhiều cách tìm hiểu sẽ nhận thức được chuyện này, trong lòng con bé sẽ có nhiều suy nghĩ, bây giờ không ai trong chúng ta có cách nào để nói cho rõ ràng."

"Con sẽ giải thích rõ ràng với Tông An, đợi sau khi con bé lớn lên con bé sẽ hiểu chúng con." Nếu chỉ là vì sợ hãi mà chặt đứt khả năng ở với nhau thì cũng quá độc đoán. Mỗi một gia đình bình thường tùy thời cũng sẽ xảy ra chuyện không may, chỉ bởi vì bọn họ hợp lẽ thường mà được ủng hộ, mà hai người bởi vì khác với người bình thường mà không được phép cho con cái hạnh phúc, như vậy cũng quá tàn nhẫn đi.

"Nếu Tông An không muốn ở cùng hai đứa, mẹ muốn đón nó về." Cố Thư Nhã nói xong thì Dương Dương và Nhan Hâm đều căng thẳng nói không nên lời.

Nhan Hâm nói: "Mẹ, mẹ..."

Dương Dương đè tay nàng lại, thì thầm với nàng: "Hâm hâm, mẹ em nói là nếu." Cũng chính là có một điều kiện tiên quyết chứ không phải là hiển nhiên hoàn toàn.

Dương Dương an ủi Nhan Hâm: "Trước hết đừng nghĩ chuyện này theo hướng xấu, Tông An thông minh như vậy, nó nhất định sẽ hiểu chúng ta."

Nhan Tang và di cùng nhau đi từ trên lầu xuống, trên mặt hai người đều có dấu vết vừa khóc xong, đặc biệt là di, ở trong vòng tay của Nhan Tang mà đôi mắt vẫn chực trào nước mắt.

Hai người có thể ở lại Nhan gia vài ngày, rồi sau đó trở về nhà, trong mấy ngày này, hai người nghĩ muốn dành nhiều thời gian đi mấy chỗ quen thuộc, bao gồm có đi Hàng Châu. Lúc trước Nhan Tang vì Anh Tử mà thuê một căn biệt thự bên Tây Hồ, Nhan Tang muốn đi xem bây giờ nó có còn ở đó như trước hay không.

Hai người đã không còn trẻ nữa, cho nên muốn đến ôn lại kỷ niệm.

Tông An trở về từ trại hè thì được mẹ đón một cách nồng nhiệt, cô bé nhớ rõ ràng là mình chỉ mới đi có vài ngày thôi. Mẹ thật sự giống như không không gặp mình cả một thế kỷ mà ôm chặt mình vào lòng.

Mà di Dương Dương lại càng làm lớn hơn, ôm Tông An không chịu buông, còn điên cuồng hôn mặt con bé.

"Di, mẹ, hai người làm gì vậy?" Tông An thoát ra khỏi vòng tay của hai người, thắc mắc hỏi.

Dương Dương lấy mặt cọ vào mặt Tông An: "Nhớ con muốn chết đi được." Mua, lại hôn hai cái, cảm xúc mất rồi có lại thật sự rất tốt.

"Mì Mì a di đáng sợ quá đi." Tông An hét lên, liều mạng né tránh, vẫn bị Dương Dương bắt được hôn mấy cái nồng nhiệt.

Nhan Hâm nhìn bóng dáng rượt đuổi nhau chạy của hai người, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười. Thời điểm này tất cả mọi người đều hạnh phúc, không phải bị buộc chia ly, không có oán trách do bản thân muốn mà làm gì mà không thể được, tiếng cười đọng đầy trong tim, hạnh phúc như hình với bóng.

Chỉ mong khoảnh khắc này mãi mãi cũng không mất đi, có thể giữ cả đời thì tốt.

Cuối cùng Dương Dương thật vất vả mới bắt được Tông An vọt tới bên cạnh Nhan Hâm, ba người túm tụm lại cùng một chỗ. Tông An ở giữa hai người quần quai, nói: "Mẹ, Mì Mì a di ăn hiếp con."

"Cái đó không gọi là ăn hiếp, lúc này mới gọi là ăn hiếp nè." Dương Dương giữ cổ Nhan Hâm lại hôn nàng say đắm.

Tông An ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng ngời lờ mờ xuất hiện hình ảnh hôn môi của hai người.

Trong giờ làm việc Nhan Hâm ra lệnh Dương Dương không có việc gì thì không cho phép tự tiện đến phòng làm việc của nàng, lại càng không để cô thường xuyên gọi điện thoại cho nàng. Nàng làm như vậy là vì không muốn tâm tư xáo trộn vì Dương Dương, càng không muốn trễ nải công việc của nhau.

Chỉ là Dương Dương vẫn còn cách để làm phiền cô, MSN thường xuyên nhảy lên, Dương Dương liên tục gửi mấy cái biểu tượng.

Cuối cùng còn gửi một hình ảnh trên mạng cho nàng, hai người con gái ngoại quốc xinh đẹp đang hôn nhau, mức độ mãnh liệt khiến cho Nhan Hâm đỏ mặt.

Nhan Hâm gõ: bây giờ đang là thời gian làm việc.

Tôi biết. Dương Dương gửi qua một biểu tượng mặt cười cho nàng, em xem kỹ đi, người đó có giống em hay không?

Nhan Hâm sao có thể không biết xấu hổ mà mở hình ảnh được lưu lại để xem người trong ảnh đó có giống nàng hay không. Nàng nhắn qua MSN: không giống.

Giống, hơn nữa còn là siêu giống. Dương Dương gửi liên tục mấy tin.

Nhan Hâm dần xuống không được tò mò mà kéo lên trên, nhìn thấy hình ảnh hôn kích thích đó, thật sự nảy lên một ý nghĩ trong lòng, người đó và nàng có vài nét tương tự nhau.

Còn một người khác đưa lưng về phía cô gái ấy, không thấy được mặt, nhưng trong đầu Nhan Hâm đã hiện lên khuôn mặt của Dương Dương.

Sau này đừng tùy tiện gửi hình cho em. Lúc Nhan Hâm đánh nẩy chữ này thì tay đang run run, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh đó.

Dương Dương thấy rồi sau đó bĩu môi cười, cười ngoác miệng tương tự đến vẻ mặt của Nhan Hâm khi bị cô làm phiền.

Nhan Hâm nhận được giấy mời dự lễ tốt nghiệp do trường mẫu giáo của Tông An gửi tới, trong thư mời nói hi vọng cả cha và mẹ tốt nhất đều có thể tham gia. Mà đồng thời Tông An lại là đứa trẻ được chọn đại diện lên sân khấu phát biểu.

Vấn đề này có chút làm khó Nhan Hâm, dù sao theo quan điểm của nàng thì cha mẹ của Tông An là nàng và Dương Dương.

"Trường mẫu giáo cũng có lễ tốt nghiệp, còn có đọc diễn văn? Thật là nhộn nhịp. Lúc tốt nghiệp ở trường mẫu giáo của tôi thì chẳng làm làm gì cả, cảm được giấy chứng nhận rồi thì lập tức nói tạm biệt. Mấy đứa nhỏ bây giờ thật hạnh phúc, hạnh phúc hơn tôi khi đó nhiều." Dương Dương nói với một nụ cười.

"Bọn họ học theo trường mẫu giáo nước ngoài, nói làm như vậy có thể cho bọn nhỏ có kỷ niệm đặc biệt. Bây giờ lo lắng nhất là phải lập tức tìm trường tiểu học cho con bé, em không biết nên cho con đi học ở đâu."

"Tiêu chí là phải gần, tìm một trường học tốt ở gần đây, chúng ta chăm lo đưa đón cũng thuận tiện." Dương Dương không nghĩ có bất cứ vấn đề gì.

"Không phải dễ dàng như Dương nghĩ đâu, cả em và Lý Tường đều quyền giám hộ Tông An. Cho tới bây giờ anh ta vẫn luôn muốn cho Tông An vào trường quý tộc, nếu mà như vậy, em muốn gặp Tông An cũng sẽ không dễ dàng." Nhan Hâm lo lắng nhất vẫn là điểm này. Trong quan điểm của hai người sẽ xảy ra xung đột, mà Tông An bị kẹp ở giữa sẽ rơi vào thế khó xử. Nàng hi vọng Tông An có thể ở lại bên cạnh mình để cho nàng chăm sóc, nàng có khả năng cũng có đủ thời gian để chăm con.

Dương Dương thật sự không thích nhìn thấy nét ủ dột trên mặt Nhan Hâm: "Chúng ta đi giành quyền giám hộ Tông An, hơn nữa Lý Tường không phải đã kết hôn sao, chờ vợ mới của anh có con, anh ta chắc sẽ trả Tông An lại cho em."

Nhan Hâm cũng không phải vì những lời cô mà thả lỏng: "Lý Tường không muốn có con. Một trong những điều kiện để anh ta kết hôn với Tư Nghiên là muốn Tư Nghiên từ bỏ việc sinh con."

"Sao anh ta lại muốn làm như vậy? Đúng thật là... buồn cười." Dương Dương không thể hiểu được người đàn ông này, tại sao đàn ông lại có chấp như vậy với con gái của vợ trước, vợ mới của mình không phải là tình yêu mới sao, tình yêu mới chẳng phải là tốt hơn so với tình yêu cũ sao?

Dương Dương nghĩ đến một loại khả năng, mà cô đã tìm được câu trả lời trên mặt Nhan Hâm.

"Anh ta vẫn còn yêu em?"

"Cái này không phải là yêu, là cố chấp. Anh ta vẫn không có cách nào nguôi ngoai. Dù gì cũng là em có lỗi với anh ta, lấy anh ta nhưng không phải vì yêu anh ta, chỉ vì trách nhiệm với ba mẹ. Ly hôn cũng là do em đề xuất, trước sau đều là do em có lỗi với anh ta?" Nhan Hâm còn mang lòng áy náy với Lý Tường. Lý Tường không hề làm chuyện gì có lỗi với nàng, anh ta luôn yêu nàng. Nhưng mà nàng không có cách nào trao lại cho anh ta một phần mười tình yêu ấy, đó là một sai lầm. Mà Nhan Hâm lại chính là người đã tạo nên sai lầm ấy, nếu như nàng không phải vì bản khoăn mà lựa chọn một đáp án nông cạn, nếu nàng có thể sớm hiểu được...

Dương Dương nói: "Sao em có thể nghĩ như vậy, người chịu mất mát trong cuộc hôn nhân này là em không phải anh ta. Chẳng lẽ anh ta không có sai sao, anh ta biết rõ em không thương anh ta mà anh ta vẫn còn muốn cưới em. Lúc anh ta bắt đầu đã không tốt, cuối cùng không chiếm được trái tim của em là do khả năng của anh ta không làm được. Em còn tự trách bản thân không yêu anh ta, có em mới nghĩ như vậy!" Dương Dương rất tức giận, chỗ cần Nhan Hâm nhấn tâm thì nàng lại không nói, còn suy nghĩ dùm cho tên đàn ông chết đuối đó.

"Em..." Bị Dương Dương nói như thế, Nhan Hâm dường như có điểm nghĩ thông suốt, chuyện cũng không phải tệ như nàng nghĩ.

Dương Dương nói với Nhan Hâm: "Tôi sẽ không từ bỏ Tông An. Bởi vì con bé là cục cưng của em, tôi không muốn em mất đi con bé."

Nói đến cùng, người cô quan tâm chỉ có Nhan Hâm, yêu ai yêu cả đường đi lối về, cô bằng lòng vì Nhan Hâm làm bất cứ chuyện gì.

Hết Chương 47

Nhớ ngày nào ghét thấy mặt nhau ở công ty muốn chết, yêu nhau rồi, lại bắt đầu ám nhau trong văn phòng, ôi chế Dương =,=

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Vợ Nhỏ Cũng Sẽ Nổi Bão

Editor: Ddil

Sáng sớm Nhan Hâm đi làm thấy máy tính không khởi động được, ở trong tin nhắn cũng tình cờ nhắc đến chuyện này, một lúc sau Dương Dương đã xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Máy tính của em có vấn đề sao không nói với tôi?" Dương Dương hờn trách, nếu không phải cô thông tình tìm được điểm mấu chốt trong đoạn tin nhắn thì lần này cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng không tới phiên cô.

Nhan Hâm nói: "Nói cho Dương biết cũng không được gì, cho nên em gọi người của công ty máy tính lại sửa."

"Tôi tới trước để giúp em xem nó bị gì." Đầu tiên Dương Dương lôi thùng CPU ra để bấm nút nguồn, phát hiện đèn không có sáng lên, nghi ngờ là vấn đề của dây điện, không nói không rằng đã kéo vấy ngồi xổm dưới bàn.

Nhan Hâm cúi xuống nhìn thấy cô đang bận rộn làm: "Dương làm được không?"

"Chút chuyện nhỏ, máy tính của công ty trước đây đều là do tôi sửa." Dương Dương nói Nhan Hâm yên tâm đi, bây giờ cô có thể trở thành một người phụ nữ vạn năng, lắp máy tính, diệt virus, ra được phòng khách xuống được nhà bếp, cũng vất vả công ty đã bồi dưỡng. Tiêu chí của công ty là đào tạo con gái như con trai, đào tạo con trai như dã thú, lại đào tạo Dương Dương như không phải con người. Trong mấy năm tôi luyện chịu nhiều khổ cực, có thể nói Dương Dương đã được mài dũa thành một người có kỹ năng vô cùng chuyên nghiệp.

Cô đụng đến ổ điện, công tắc không có vấn đề, vấn đề có thể là do phích cắm sau lưng máy.

"Được không?"

"Còn chưa được, để tôi thử lại xem sao." Dương Dương thấy tư thế ngồi xổm của mình ở giữa hai chân Nhan Hâm thật không đẹp mắt. Tầm mắt của hai người giao nhau, Nhan Hâm vốn không có suy nghĩ gì cũng tự nhiên nghĩ đến mấy thứ không nên.

Nhan Hâm vội nói: "Mau đứng lên."

"Giám đốc Nhan, bây giờ cô có rảnh không?" Không sớm không muộn đúng lúc có người đẩy cửa phòng. Người tới là Tần Hoài, cô ấy cầm thư thông báo một phần công tác tìm đến thảo luận với Nhan Hâm. Sau khi Tần Hoài đến thì cũng có vài vị giám đốc điều hành đến cùng.

Nhan Hâm nói: "Có việc gì thế?"

"Danh sách đào tạo tháng sau có cô, cô ký vào đây, ngày mai phải phát tư liệu của cô cho mọi người. Và còn thảo luận với chúng tôi để sắp xếp nhân sự trong quá trình đào tạo." Tần Hoài đề ý thấy lúc cô ấy mới vừa vào cửa thì Nhan Hâm giống như bị giật mình, mà thái độ của Nhan Hâm bây giờ lại càng kỳ quái hơn, làm cho Tần Hoài nổi lên lòng nghi ngờ.

Tần Hoài nghi ngờ hỏi: "Có phải thời gian đào tạo không hợp lý? Chúng ta còn thiếu giám đốc Dương, bây giờ cô ấy cũng không có trong phòng làm việc, chúng ta phải đợi cô ấy đến đây mới hợp sao?"

"Tôi sẽ xem lại, buổi chiều giao cho cô." Nhan Hâm kiêng tránh vì Dương Dương vẫn còn ở dưới bàn, dù sao để cho người ta nhìn thấy giám đốc công ty phải làm mấy chuyện vất vả như vậy trong phòng làm việc của nàng sẽ làm tổn hại đến thể diện của Dương Dương.

Nhiều người vây xung quanh như vậy, nàng rơi vào thế bế tắc, bị bao quanh bởi sự bối rối.

Nhan Hâm hy vọng Tần Hoài và các đồng nghiệp của công ty có thể đi sớm một chút.

"Giải quyết xong rồi." Dương Dương chui ra từ dưới bàn.

Tất cả mọi người bị cảnh tượng này làm giật nảy mình, hai mắt mở to há hốc mồm, vẫn giữ nguyên tư thế không động đậy, không hẹn mà giống như cùng

biến thành đầu gỗ.

Giám đốc Dương làm gì dưới bàn? Tầm mắt mọi người đổ dồn lên người Nhan Hâm.

Nhan Hâm dần xuống buồn phiền trong lòng, giả bộ như không có xảy ra chuyện gì hết mà nói với mọi người: "Vừa nãy giám đốc Dương giúp tôi sửa máy tính."

"Đúng vậy." Dương Dương chứng minh là Nhan Hâm không có nói dối, cô vuốt thẳng váy của mình xuống, sau đó bình tĩnh nói với mọi người: "Nếu tôi đã ở đây rồi thì bây giờ họp luôn đi."

Mọi người đối với cảnh tượng xảy ra trước mắt mặc nhiên vẫn giữ im lặng, cuộc họp ngắn ngủi kết thúc trong một bầu không khí gần như ngột thở.

Sau khi bàn xong chuyện sắp xếp nhân sự có liên quan đến việc đào tạo, mọi người nối đuôi nhau rời đi. Lúc Dương Dương đi ra khỏi văn phòng của Nhan Hâm thì Tần Hoài tức giận nói với cô một câu: "Các người thật sự làm cần quá rồi."

"Hả?" Dương Dương tỏ thái độ khó hiểu, "Giám đốc Tần, cô nói ai làm cần? Tôi đã làm gì đâu?"

"Đừng hỏi tôi tại sao. Việc cô làm tự cô rõ nhất." Thái độ của Tần Hoài đan xen giữa ghét bỏ và kiêu kị, nói với Dương Dương giống như đang ăn một chén canh bỏ thêm nửa ký đường và nửa ký muối.

"Giám đốc Tần, có phải cô đã hiểu lầm chuyện gì hay không?" Dương Dương vẫn mỉm cười hiền hòa.

"Cô nói thử xem?" Dáng vẻ của Tần Hoài làm cho Dương Dương như nhận ra được gì đó. Đối với chuyện này Dương Dương có thể tâm, cô vốn định nói với Nhan Hâm, nhưng lại cảm thấy là không ổn. Có lẽ là do cô đa nghi, chỉ là suy đoán mà không có bằng chứng thì lại làm cho Nhan Hâm đa nghi theo.

Cô lác đầu quay trở về văn phòng của mình để làm việc.

Nhan Hâm quyết định thay Tông An đến một trường tiểu học gần đó để đăng ký, trường tiểu học ở gần căn hộ cũng có chút tiếng tăm ở khu vực này, hơn nữa cũng tương đối gần nhà của Nhan Hâm. Tông An có thể ở nhà, Nhan Hâm đưa đón con bé cũng sẽ thuận tiện hơn.

Trước khi đi đăng ký, Nhan Hâm đến Lý gia, nói chuyện này nói với hai người lớn trong nhà, cũng hi vọng có thể đổi mặt bàn bạc với Lý Tường.

Cha mẹ chồng cũ của Nhan Hâm ngồi ở đối diện, cho dù bây giờ đã trở thành quá khứ, Nhan Hâm vẫn luôn kính trọng hai người. Lần này nàng đến là muốn tỏ rõ chủ ý của nàng cho hai người nghe, hi vọng hai người họ có thể ủng hộ quyết định của nàng.

Mẹ chồng cũ của Nhan Hâm nói bà có thể hiểu ý định của Nhan Hâm, nhưng mà chuyện này muốn hay không cũng phải để cho Lý Tường đứng ra làm chủ. Tông An mặc dù họ Nhan, nhưng cũng là cháu gái của Lý gia. Lý Tường lại yêu thương Tông An vô cùng, tất nhiên cũng không nỡ buông tay.

Đồng thời, bọn họ cũng mong Lý Tường đừng tiếp tục cố chấp, vợ mới cũng đã vào cửa, vốn tưởng rằng lần này ít nhất cũng có thể bông một đứa cháu đích tôn. Sau này mới biết Lý Tường chỉ muốn Tông An, không muốn để cho vợ mình sinh con, hai người già lại càng thêm buồn rầu.

Bọn họ không phải không yêu Tông An, yêu thì có yêu, nhưng mà Tông An cũng không hoàn toàn là người của Lý gia, Lý Tường làm như vậy khiến cho bọn họ rất đau lòng.

Quyết định của Lý Tường không ai có thể thay đổi, hai người làm cha mẹ cũng đành mặc anh ta. Cho nên lúc Nhan Hâm tới đây nói chuyện hai người cũng không có hứa gì, bọn họ hi vọng để cho Lý Tường quyết định.

Hai người nói cho Nhan Hâm biết thời gian Lý Tường trở về, hẹn một ngày, hai người ngồi lại bàn bạc cho tốt chuyện trường lớp của con cái.

Ngày này cũng đã đến, Nhan Hâm tự nhiên mà vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, đường này rất khó đi, nhưng mà nàng chỉ có thể không ngần ngại mà bước về phía trước.

Có điều ngoài dự kiến của nàng đó là trước một ngày Lý Tường xuất hiện thì Sở Tư Nghiên lại đến gặp nàng trước.

Sở Tư Nghiên hẹn Nhan Hâm ra ngoài gặp mặt. Đối với lời mời này, Nhan Hâm không rõ ý đồ của Sở Tư Nghiên, nhưng nàng vẫn đồng ý hẹn.

Đợi sau khi Nhan Hâm ngồi xuống, Sở Tư Nghiên hỏi nàng có đặc biệt muốn ăn món gì hay không. Nhan Hâm nói: "Tôi không quen chỗ này, cứ theo ý cô là được rồi."

Sở Tư Nghiên gọi vài món ăn, trong lúc gọi thực đơn xong chờ món ăn bưng lên, hai người vẫn vờ như đang bận làm chuyện riêng của mình mà không nhìn đối phương.

Sở Tư Nghiên nói: "Cô Nhan, tôi nghĩ rất lâu mới quyết định đến tìm cô, mong là hành động của tôi không mang lại phiền phức cho cô."

"Không có. Tôi chỉ là không hiểu, vì sao cô lại muốn một mình đến tìm tôi."

"Ừ, tôi cũng biết, tôi nên xuất hiện chung với Lý Tường mới phải đúng không? Thế nhưng lần này tôi muốn nói chuyện với cô, tôi không có nói cho Lý Tường biết, Lý Tường cũng không biết chuyện tôi về nước trước." Sở Tư Nghiên nói.

Điều này làm cho Nhan Hâm thắc mắc nghi ngờ: "Tại sao cô lại muốn tìm tôi?"

"Vì chuyện con cái. Không chỉ là con của cô, mà còn có con của tôi."

"Cô có thai?" Nhan Hâm ngạc nhiên vì tin này.

Sở Tư Nghiên mỉm cười lắc đầu: "Trước mắt còn chưa có, nhưng kế hoạch của tôi là muốn có một đứa. Là con của tôi, tôi rất thích trẻ con, vẫn muốn có một đứa con. Nhưng mà cô cũng biết, Lý Tường anh ta không muốn tôi sinh con cho anh ấy. Anh ấy nói con của anh ấy chỉ có một, chính là Tòng An. Tôi vốn tự an ủi bản thân, không sao, nghỉ thoảng một chút, tôi đã có một gia đình, con cái xem như là một mong ước xa vời. Tôi sẽ xem Tòng An như chính con ruột của mình mà thương yêu. Nhưng mà, tôi làm không được. Lúc trước Tòng An bị sốt là do tôi sơ suất. Tôi nghĩ mình thật sự là một người phụ nữ ích kỷ."

Những ngón tay mảnh khảnh Sở Tư Nghiên khuấy vào khăn ăn, đây là biểu hiện nội tâm của cô ấy rồi bởi.

"Tôi không muốn làm mẹ kế của Tòng An, tôi không có cách nào thôi miên chính mình làm cho bản thân thật sự tin rằng con bé là con gái của tôi. Tòng An là con của cô, tôi có thể nhìn thấy dấu vết của cô ở khắp mọi nơi trên người Tòng An. Tôi không có cách nào thay cô chăm sóc con bé. Nhưng sau khi nhìn thấy Tòng An, tôi lại càng khao khát có một đứa con của mình, cho nên mấy ngày qua tôi luôn suy nghĩ chuyện này."

"Cô đã có dự tính." Nhan Hâm đã nắm được suy nghĩ từ những lời Sở Tư Nghiên nói, và lý do lần này mời nàng đến.

Nàng nghĩ Sở Tư Nghiên hẳn là một người phụ nữ nhu nhược không có chính kiến, mà điều này cũng đúng là loại Lý Tường muốn.

Sở Tư Nghiên xoay chiếc nhẫn kim cương: "Đúng vậy, tôi có ý định của riêng mình. Tôi tới đây là muốn nói cho cô biết, tôi không muốn làm mẹ Tòng An. Cho nên mặc kệ như thế nào, mong cô mang Tòng An đi."

"Điều gì đã làm cô đổi ý?" Nhan Hâm nhìn Sở Tư Nghiên, cô ấy vẫn là một đóa hoa thủy tiên mỏng manh, đã có vài phần không khuất phục.

"Không biết, tôi cũng không biết là điều gì đã làm cho tôi nghĩ lại, chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy không quan trọng. Tôi yêu anh ấy thì sao, tôi yêu anh ấy nhưng không muốn nghe lời anh ấy mà để bản thân chịu thiệt thòi."

Nhan Hâm nhìn ra được, sự kiên cường của Sở Tư Nghiên có một nửa là giả bộ, cô ấy không có can đảm như là cô ấy muốn. Cô ấy chỉ đang cố ra vẻ*, dù là như vậy, Sở Tư Nghiên cũng đáng để cho nàng đứng lên vỗ tay vì cô ấy.

*Từ góc là Hư Trương Thanh Thế: phô bày lực lượng một cách rầm rộ đáng kể mà thật ra chẳng có gì.

Dương Dương để ý thấy tâm trạng của Nhan Hâm hôm nay có chút mất mát, đúng lúc trong radio đang có dự báo thời tiết, Dương Dương viết một đoạn ở trong lòng, hôm nay trời âm u có mưa nhỏ, một số khu vực có mưa to, gió Bắc cấp tám, cần phải làm tốt công tác phòng chống thiên tai.

"Dương đang lẩm bẩm nói cái gì đó?" Nhan Hâm nghe thấy Dương Dương đang nói chuyện, nhưng mà cô nói rất mập mờ, nàng không nghe ra được những gì Dương Dương nói. Có điều với giác quan thứ sáu thì nàng có thể cảm giác được chuyện mà cô nói có liên quan đến mình.

Dương Dương nói: "Đang nói tâm trạng em hôm nay rất xấu, để ý mà né."

"Không phải là xấu, chỉ là có chút phức tạp."

"Thế à, em nói nghe xem, phức tạp như thế nào?" Dương Dương quyết định làm một người tri kỷ của nàng.

"Em vừa mới gặp mặt Tư Nghiên, cô ấy nói rất nhiều, hoàn toàn khác hẳn so với những gì em đoán trước đó. Cho nên em mới ngạc nhiên đến giờ cũng chưa có lắng xuống." Nhan Hâm còn đang cố gắng bỏ đi cái cảm giác này, trong nỗi sợ vừa có niềm vui lại vừa có lo lắng.

"Cô ấy nói gì, mà em lại nghĩ đến cái gì?"

"Cô ấy nói cô ấy muốn sinh con."

"Chà, cô ấy thật sự nghĩ như vậy sao? Một con thỏ nhỏ cũng có lúc nổi bão." Dương Dương có cái nhìn mới đối với kiểu phụ nữ hiền ngoan này. Phụ nữ một khi đã làm mẹ đều sẽ dừng cảm hơn, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao nhân loại có thể sinh sôi nảy nở.

"Em lo lắng Lý Tường sẽ không đồng ý cô ấy làm như vậy, kết quả người bị tổn thương chắc chắn là Tư Nghiên. Lý Tường người đó..."

"Bạo quân." Dương Dương đưa ra kết luận.

"Cũng không thể nói như thế, anh ta rất mạnh mẽ, có thói quen mọi chuyện đều do anh ta quyết định. Anh ta sẽ phản đối mạnh mẽ việc làm của Tư Nghiên."

Lo lắng của Nhan Hâm rơi vào trong mắt Dương Dương, điều cô quan tâm không phải Sở Tư Nghiên và Lý Tường đến cùng sẽ như thế nào. Chuyện gia đình phức tạp*, hạnh phúc đều là do bản thân con người tự mình phấn đấu mà có được, người ngoài cũng chỉ là khán giả, có quan tâm cũng chẳng được gì. Cô so đo là vì Nhan Hâm có suy nghĩ lo lắng cho bọn họ. Chồng cũng đã là chồng của người khác, mà người thứ ba muốn làm gì có liên quan gì đến vợ trước. Nỗi lo này của Nhan Hâm đúng là dư thừa, trong ngực Dương Dương thấy chua chát rầu rĩ.

*Câu gốc là thanh quan cũng khó kham việc nhà, ý nói chuyện trong nhà phức tạp, quan có tốt cũng không giải quyết được.

Này gọi là ghen đó đồ ngốc. Dương Dương nghĩ trong lòng.

Cho nên khi Nhan Hâm nhắc tới chuyện này một lần nữa, Dương Dương không hài lòng mà chặn miệng của nàng lại. Hi vọng Nhan Hâm có thể hiểu được, đôi môi xinh đẹp của nàng không phải chỉ dùng để nói những chuyện không vui vẻ, mà là dùng để hôn môi. Làm cho hai người hôn đến choáng váng, như người say rượu không còn biết được gì nữa.

Nhan Hâm suýt chút nữa bị cô hôn đến nghẹt thở, khó khăn lắm mới giãn ra được khoảng cách, mở miệng hít thở không khí trong lành.

Đã mấy chục tuổi rồi, còn điên cuồng giống như một cô bé, nàng sợ tim với phổi của mình thật chịu không nổi.

"Em là của tôi..." Dương Dương nhìn Nhan Hâm cũng không có suy nghĩ gì, thì thầm bên môi nàng.

Nhan Hâm hỏi: "Sao vậy?"

"Không gì." Miệng Dương Dương thì phủ nhận, nhưng hai tay lại càng ôm chặt lấy Nhan Hâm hơn.

Hết Chương 48

Chương sau là chương người ta không thích nhất cho nên là...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ở Đây Có Chút Sấm

Editor: Ddıl

Tính cách của Dương Dương có vài phần như trẻ con, không phải loại tính tình con nít như Tòng An, mà là giống Thổ Bá Vương. Lúc chơi đùa nếu chiếm được đỉnh núi thì chắc chắn sẽ điếu võ giương oai, cảm thấy cò xí lên nói với tất cả những đứa trẻ nơi đây thuộc về ngài.

Nhan Hâm bị bao bọc bởi tính trẻ con này của cô, khi thì tức giận, có khi nghĩ lại thì cảm thấy được ngọt ngào. Tình yêu chính là kỳ lạ như vậy đó, khiến cho người trong cuộc thường không phân rõ được mọi chuyện.

Buổi tối Dương Dương có việc phải tăng ca, Nhan Hâm đã ở lại với cô. Sau khi tan ca thì hai người lười đi về nhà Nhan Hâm nên đã đi căn hộ nhỏ của Dương Dương qua đêm.

Trong tủ lạnh không có dù chỉ một chút đồ ăn, hai người lại chạy đến siêu thị dưới lầu mua một đồng đồ về.

Cả một ngày bận rộn vì đủ mọi chuyện phức tạp, mấy câu hỏi như muốn ăn cái gì, ăn cái gì ngon lại trở thành vấn đề với hai người, giải pháp giải quyết cuối cùng là nấu lẩu. Bỏ tất cả đồ vào nấu chín rồi vớt ra ăn, không cần lo phải động não.

Trước khi ngủ Dương Dương sẽ cướp máy tính ở trong tay Nhan Hâm đi, đóng các tập tin lại, rõ ràng muốn nói với Nhan Hâm đã đến giờ thị tẩm*, không được nghĩ đến những thứ khác, ngoan ngoãn ở trên giường chờ Dương Dương đến hưởng dụng.

*Tối giờ Nhan ái phi lần lên giường cho Dương đi xả yêu thương =,=

Người này một khi nếm được ngon ngọt sẽ không thể quay đầu, Nhan Hâm tự kiểm điểm lại bản thân có phải đã nuôi lớn khẩu vị của Dương Dương hay không. Nàng trước đây không phải là người túng dục* như vậy, đối với mấy chuyện này thường không có nhiều hứng thú, càng không biết thật ra tình dục có thể cuồng nhiệt đến thế này.

*Tung trong phóng túng, buông thả.

Đến nửa đêm, Dương Dương dùng lưỡi của cô và những ngón tay linh hoạt vuốt ve khắp mọi ngõ ngách trên cơ thể Nhan Hâm. Dương Dương quen

thuộc từng chi tiết trên cơ thể nàng, tính trước kỹ càng, mỗi lần làm đều vững tin nắm chắc thành công.

Tay của Nhan Hâm để lại rất nhiều dấu vết trên lưng ướt đẫm mồ hôi của Dương Dương, cảm giác móng tay cào qua da thịt cũng trở thành một phần của cuộc hỗn chiến.

"Dương đi đâu vậy?" Nhan Hâm khó hiểu hỏi, Dương Dương đột nhiên rời đi làm lòng cô bỗng chốc như chùng xuống, có một loại cảm giác bị bỏ rơi.

Dương Dương đi rồi quay lại, chui vào trong chăn.

Lúc này cô muốn nghe Nhan Hâm vì chịu không nổi mà hét âm lên.

Trong chăn mơ hồ phát ra tiếng, cái tiếng ong ong này giống như tiếng muỗi, hay là...

Nhan Hâm lặng đi một lúc, một cảm giác tê dại kỳ lạ chạy khắp cơ thể, cảm giác quá lớn khiến Nhan Hâm không chịu nổi, nàng hốt hoảng nắm lấy chăn kêu lên: "Dương Dương, đó là cái thứ gì, mau lấy ra."

Giống như cơ thể này không phải là của nàng nữa, thật đáng sợ. Nhan Hâm uốn éo muốn thoát khỏi cảm giác xa lạ này.

Nhưng mà Dương Dương lại đè nàng xuống làm cho nàng hoàn toàn không thể động đậy, nàng như bồi hồi ở giữa Thiên Đường và Địa Ngục. Cảm giác quá nhiều sắp tràn ra, không thể phân biệt được là khó chịu hay high. Nàng chỉ có thể không ngừng hét lên để trút ra, cho đến khi cơ thể đột nhiên cứng lại, tất cả cảm giác đều tập trung ở vùng bụng dưới. Từng đợt co rút mang đến sóng triều, quét qua cơ thể nàng. Cả người nàng giống như sắp sửa nổ tung, sau một tiếng hét dài thì xụi lơ ở trên giường.

Tiếng đèn mờ tách sáng lên, Nhan Hâm mở chăn ra, Dương Dương đang từ từ ngồi dậy, hai người mặt đối mặt, tầm mắt giao nhau.

Dương Dương thấy được sự tức giận ở trong ánh mắt Nhan Hâm, mà Nhan Hâm biết Dương Dương giờ phút này còn chưa có phản ứng lại.

Trong tay Dương Dương cầm một cái gì đó hình trứng vẫn còn đang rung, tiếng ong ong như của ruồi bọ chọc cho người ta bực mình.

"Em không thích sao?" Dương Dương thắc mắc hỏi, dựa vào khí tức phát ra từ trên người Nhan Hâm thì cô hiểu được là Nhan Hâm thật sự tức giận chứ không phải là đang đùa giỡn với cô.

"Dương tránh ra." Vành mắt Nhan Hâm nóng lên, nàng đẩy vai của Dương Dương, không cho cô tới gần.

"Hâm Hâm? Em không thích lần sau tôi sẽ không như vậy nữa, em đừng giận có được không." Dương Dương sợ hành động của mình làm cho Nhan Hâm không vui, càng không ngừng xin lỗi.

"Đi đi, em không muốn nói chuyện với Dương." Lúc này Nhan Hâm đưa tay lên lướt qua một bên má của Dương Dương, cho cô một cái tát như bị bóp nghẹn.

Cái tát này làm cho Dương Dương mất đi phản ứng, cũng làm cho Nhan Hâm Hâm thất thần trong một lúc.

"Em..."

Nhan Hâm quay đầu không chịu nhìn cô.

Dương Dương sờ má của mình, cái cảm giác tươi đẹp như thế này, trong một lúc cô không có cách nào tiêu hóa nổi.

Lúc Dương Dương đưa tay chạm vào Nhan Hâm lại bị Nhan Hâm đẩy ra, cô nhìn tay mình ở trên không trung, chưa bao giờ cảm thấy tay của mình lại dư thừa giống như hôm nay.

Mà Dương Dương là hoàn toàn bất lực, cô thấy được Nhan Hâm đang quyết không tiếp nhận cô, cả người từ trên xuống dưới bao gồm cả tóc cũng đều nói đừng chạm vào tôi.

Cô bị ghét bỏ, nếu thật là như vậy, cô nghĩ cô cũng không có chỗ nào để kêu oan.

Dương Dương khê thờ dài, cô tắt đèn, nằm ở bên cạnh Nhan Hâm, với nàng nằm chiếm đóng ở hai bên giường.

Nhan Hâm vẫn đưa lưng về phía Dương Dương, dường như nàng vẫn không có cách nào để làm dịu xuống được.

Cơ thể dần nóng lên, dư âm vẫn còn đang truyền đến, nàng đối với loại cảm giác này là hoàn toàn xa lạ, nàng nhớ lại biểu hiện khi nãy của mình thì trong lòng lại sinh ra tức giận, nàng không phải là như vậy, là Dương Dương ép nàng biến nàng thành như vậy.

Nhan Hâm vùi mặt vào sâu trong chăn, mặt nóng giống như lửa đốt.

Một đêm này, cả hai người đều ngủ không được ngon giấc.

Vì phải tham gia lễ tốt nghiệp của Tông An, Nhan Hâm và Dương Dương đặc biệt ăn mặc một chút, Tông An cũng mặc váy công chúa long trọng, ăn

mặc xinh đẹp chờ lên sân khấu phát biểu.

Trước khi bắt đầu lễ tốt nghiệp, Nhan Hâm đưa Tòng An đến công ty trước, lúc nàng đi xử lý công việc thì Tòng An ở trong phòng làm việc của Dương Dương chơi trò chơi trên iPad.

Tay nhỏ bé của Tòng An lướt nhanh chóng trên các vị trí màn hình, không phải mỗi lần quãng lưới kéo về đều có thể bắt được cá, Tòng An lại chơi không biết chán, dù sao nếu không đủ tiền thì nhờ đi Dương Dương giúp kiếm tiền.

Hứa Hiền Vũ lấy tư cách là đại diện bên đối tác đến công ty bàn bạc một số chuyện làm ăn với Dương Dương. Anh ta chú ý thấy ở đây có một cô bé đáng yêu đang ngồi chơi trò chơi.

Anh ta đoán bé gái này có mối quan hệ với Dương Dương.

Bé gái chơi trò chơi một cách thích thú, nhưng thực lực có hạn, Hứa Hiền Vũ nhìn thấy đáng về chơi vui vẻ của cô bé, thì nảy ra một suy nghĩ ở trong đầu. Thầm nghĩ nếu anh ta và Lisa cũng sinh một cô con gái như vậy thì tốt quá, anh ta chắc chắn sẽ mua quần áo đẹp cho con bé, cho con bé ăn mặc như cô công chúa nhỏ xinh đẹp nhất thế giới.

Lúc Tòng An chơi không được là Hứa Hiền Vũ giúp cho cô bé.

Tòng An nói một câu cảm ơn ngọt ngào, Hứa Hiền Vũ liền ngồi nói chuyện với cô bé, Hứa Hiền Vũ rất có duyên với trẻ con, anh ta làm cho Tòng An cười khúc khích không ngừng, sau đó lại càng làm cô bé cười lớn hơn.

Hứa Hiền Vũ thử giải thích với Tòng An cái gì gọi là gây dựng sự nghiệp.

"Trước đây, chú là một người nghèo, rất nghèo nghèo lắm, không mua nổi nhà cũng chẳng mua nổi xe..."

"Vậy chú ở đâu?" Tòng An nghiêng đầu hỏi.

"Thì ở nhà của ba mẹ chú, rồi chú làm việc ở đây, mỗi ngày đều rất bận rộn, phấn đấu vì cuộc sống."

Tòng An nghiêm túc gật đầu.

Hứa Hiền Vũ nhìn không được sờ sờ đầu Tòng An, nói: "Chú làm việc rất chăm chỉ, mỗi ngày đều có tiến bộ, sau đó rồi cuộc ông chủ cũng thấy được thái độ làm việc của chú, cho chú làm giám đốc."

"Sau đó nữa?"

"Sau này rất nhiều vấn đề xảy ra trước mắt chú, chú nhận thấy chú không thể cả đời cứ dậm chân tại chỗ này mà không đi, sau đó thì chú đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp."

"Cái gì là gây dựng sự nghiệp?"

"Gây dựng sự nghiệp đơn giản mà nói chính là tự mình đi làm ăn, chú làm hai năm cuối cùng cũng có quy mô nhất định."

"Vậy chú chắc chắn là ông chủ lớn rồi."

"Khi đó vẫn chưa phải là ông chủ, cuối cùng, ba của chú để cho chú thừa kế công ty, chú mới làm ông chủ." Hứa Hiền Vũ dang tay nhún vai, anh ta tỏ vẻ hiện thực chính là như vậy, không cần biết quá trình như thế nào, anh ta cho rằng kết quả cũng sẽ thành công, dù sao đây cũng chính là mấu chốt quyết định hiện tại của anh ta.

Hết Chương 49

Thích cái beep đó...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Một Cặp Vợ Vợ Dìu Dắt Con

Editor: Dd1l

"Hứa tổng, ngọn gió nào thổi anh tới đây vậy?" Dương Dương bất ngờ phát hiện mình nhìn thấy Hứa Hiền Vũ ở trong văn phòng, từ sau khi Hứa Hiền Vũ từ chức anh ta cũng chưa từng bước vào đây, đây thật sự là lần đầu tiên.

Lúc Dương Dương mới vào công ty, Hứa Hiền Vũ là cấp trên của cô. Hứa Hiền Vũ làm sếp thì rất được, con người trung thực, lại không quá cứng nhắc cổ hủ, trong nguyên tắc làm việc đều rất bao dung cấp dưới. Lúc trước Dương Dương thích anh ta cũng là vì xem trọng điểm này của anh ta và tác phong thái độ luôn hướng về mặt tích cực. Nhưng làm việc là làm việc, thái độ làm việc và tình cảm là trái ngược nhau.

Hứa Hiền Vũ là sếp đồng thời cũng là một người đàn ông, đàn ông thì đều có những vấn đề nhỏ, bị thế giới này chiều hư, luôn tự đề cao bản thân, ông trời cho dáng người của bọn họ cao hơn phụ nữ một chút thì họ luôn cảm thấy phụ nữ hẳn là nên nhìn lên bọn họ. Tom Cruise – thần tượng yêu thích nhất của Dương Dương là một người đàn ông tốt, nhưng một khi đã là đàn ông thì đều có tật xấu, cho nên Dương Dương hiển nhiên đóng gói vị thần tượng này lại rồi ném vào trong thùng rác.

Biểu hiện của Dương Dương sau khi vào công ty được một thời gian có thể nói là 'cái kim trong bọc cuối cùng cũng lộ ra', không hề giấu giếm tham vọng của mình.

Áp lực của Hứa Hiền Vũ đến từ việc Dương Dương ở bên cạnh anh ta lại ngoan cố không chịu cởi giày cao gót nhìn lên anh ta, tình cảm trở nên cực kỳ nhỏ bé, giữa hai người chỉ có sự so đo.

Sau khi chia tay Dương Dương có tự kiểm điểm lại hành vi của mình, làm người không thể quá cực đoan, làm phụ nữ cũng vậy, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô phải khom người cong lưng với đối phương. Tình yêu như một đôi giày cao gót, đẹp để lại thoải mái, khi cô mang vào đôi cao gót này thì mỗi một bước trên đường đều như đang thưởng thức, chân của cô xứng đáng được che chở một cách cao quý trong đôi giày. Nhưng nếu đôi giày cao gót đẹp để ấy làm chân cô rướm máu, khiến mỗi một bước cô đi như đang chịu tra tấn, cô thà rằng vứt bỏ.

Cho nên Dương Dương vui vẻ hát khúc chia tay, nói lời tạm biệt với Hứa Hiền Vũ.

Sau khi chia tay với Hứa Hiền Vũ, Hứa Hiền Vũ liền rời khỏi công ty đi tạo dựng sự nghiệp, không được bao lâu thì kế thừa gia nghiệp lên làm tổng tài trẻ tuổi.

Mà tất cả những này đều là sau khi Dương Dương buông bỏ anh ta, bao nhiêu người thấy tiếc cho Dương Dương, hận bản thân không thể thay thế Dương Dương làm ra lựa chọn đúng đắn hơn.

Đối với việc này, Dương Dương nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm, một đôi giày cao gót khiến cho cô không thoải mái thì cho dù nó có được nạm đầy kim cương, cô cũng sẽ không mang vào chân.

Tòng An ở đây à? Dương Dương nháy mắt với Tòng An bé nhỏ, Tòng An thì lại làm mặt xấu với cô, rõ ràng là không thể che giấu được được cái gì, hai người giả bộ làm thái độ lạnh lẽo, sau đó lại thâm vui vẻ.

Hứa Hiền Vũ đứng lên: "Tôi tới đây để tìm em."

Dương Dương suy nghĩ, có phải vì chuyện của Lisa hay không. "Tôi không nói việc riêng ở công ty, nếu được thì buổi tối có thời gian chúng ta ngồi xuống rồi nói."

"Là việc công, tôi đem cho em một mớ làm ăn, em có muốn làm không?" Hứa Hiền Vũ cười nói.

"Có mớ làm ăn không làm thì không phải là gốc sao?" Nói tới kinh doanh thì Dương Dương lại hào hứng.

Cô gọi Lý Khê Du bụng tới hai tách cà phê và trà nóng với một món tráng miệng. Trà nóng là cho cô, cà phê là cho Hứa Hiền Vũ, cô cũng không quên chuẩn bị bánh ngọt cho Tòng An để tránh cho con bé thấy chán mà chạy lộn xộn.

Tòng An dùng nĩa xiên món bánh ăn, khoe miệng dính một vòng kem, Dương Dương không hề suy nghĩ mà lấy khăn giấy ra chùi vết kem trên khoe miệng cho Tòng An, nói: "Nhìn xem cái vẻ mặt tham ăn của con, y như con mèo con vậy."

Bộ dạng Tòng An liếm nĩa ăn càng giống mèo con, "Mị Mị a di giống dê."

Hứa Hiền Vũ càng ngày càng thích đứa bé này: "Bé là con của người thân em à?"

"Con của bạn." Dương Dương không muốn thảo luận sâu vào vấn đề này, liền đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

"Tôi thật sự muốn có một đứa con gái, trông giống Lisa sẽ rất tốt." Bộ dạng hứng khởi này của Hứa Hiền Vũ giống như đã nhìn thấy đứa trẻ trong bụng Lisa chào đời, là một cô gái đáng yêu.

Dương Dương nói: "Anh có tiền như vậy thì sinh vài đứa đi, sinh đến khi anh thấy phát ốm thì ngừng."

"Tôi cũng tính như vậy. Chỉ là như vậy đối với Lisa mà nói có quá nhiều áp lực, tôi nghĩ sinh ba đứa là đủ rồi."

"Ba đứa? Anh còn ngại ít? Thật sự là..."

"Tôi thích trẻ con, lúc trước khi quen em tôi còn lo lắng vấn đề con cái, nhìn em có vẻ như là không thích trẻ con. Nếu sau khi chúng ta kết hôn, em không muốn sinh con thì biết phải làm sao bây giờ."

"Cho nên chúng ta vốn là không thích hợp ở bên nhau." Dương Dương nhẹ nhàng nói.

"Mẹ." Tông An nhìn thấy Nhan Hâm đang đứng ở cửa thì kêu lên, cô bé đã ăn bánh xong rồi.

Dương Dương chuyển hướng qua nhìn nàng, hôm nay là lễ tốt nghiệp của Tông An, Nhan Hâm mặc một chiếc váy màu nude, làn váy kia đẹp tựa một màn sương, đôi chân thon thả ở trong khối sương lại làm cho người ta vô thức muốn ngắm thêm vài lần. Buổi sáng tận mắt thấy Nhan Hâm mặc vào, trong khoảnh khắc chỉ thấy người mặc quần áo vào rất tốt. Nhưng trong một khoảng thời gian không thấy nàng thì trong lòng cô lại không thể không sinh ra cảm xúc đẹp để thoát tục như vậy.

Cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người bị Nhan Hâm nghe được, người yêu của mình với người yêu cũ của cô ấy ngồi lại với nhau để nói chuyện quá khứ, hài hòa tốt đẹp như thế, cho dù là ai cũng đều cảm thấy không thích, chỉ cần nàng còn yêu người kia.

Nàng nghĩ thì ra người yêu cũ có thể ngồi lại với nhau tâm sự chuyện con cái, thái độ của Dương Dương không hề có bất kỳ khúc mắc nào làm cho Nhan Hâm không thể đoán được suy nghĩ của cô, cô ấy thật ra đã quên tình hay là tâm hồn vẫn còn lưu luyến?

Tình yêu sẽ làm người ta đa sầu đa cảm, tâm trạng của Nhan Hâm vô thức cảm thấy bất ổn và trống trải, mà tất cả đều đến từ Dương Dương.

Dương Dương thật đúng là nguồn gốc của mọi tội lỗi mà.

Dương Dương đứng dậy: "Sớm như vậy đã muốn đi?"

"Ừ, tôi sợ đến lúc đó lại kẹt xe." Nhan Hâm khẽ nói, ánh mắt của nàng dừng trên người Hứa Hiền Vũ. Nàng không nhớ rõ có người này, nhưng nàng từng nghe qua chuyện xưa của Dương Dương. Đại khái nghe đồn là trước khi nàng đến, Dương Dương từng quen với sếp rồi sau khi lợi dụng xong thì đá người đi.

Từng có lúc nàng cảm thấy được Dương Dương là loại người hiếm hoi trên thế giới này, có rất ít phụ nữ có thể có mục đích rõ ràng mà tràn ngập tính xâm lược như vậy. Lúc đó nàng nghe về Dương Dương từ trong miệng của người khác, đối với Dương Dương có chút tò mò, lại có chút chán ghét. Đồng thời cũng không thể không ngưỡng mộ cô, cảm thấy được cô là một người phụ nữ cao tay.

Dương Dương đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, Hứa Hiền Vũ vội nói: "Em có chuyện gì phải vội như vậy? Chuyện hợp tác của chúng ta giờ làm sao?"

"Buổi chiều anh có thời gian không? Tôi tự mình đem hồ sơ và hợp đồng đến công ty của anh, đến lúc đó chúng ta lại nói chuyện, anh thấy được không?" Dương Dương nói với Hứa Hiền Vũ.

"Chuyện em cần làm quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức em để việc làm ăn qua một bên, trước đây em sẽ không phải là như vậy..."

Dương Dương nhéo mặt Tông An, nói: "Trước đây là trước đây, với hiện tại không nhất thiết phải giống nhau, lễ tốt nghiệp của Tông An chỉ có một lần, tôi muốn đi với con bé."

Nhan Hâm nói: "Nếu cô đang bận, tôi đưa Tông An đi trước, cô từ từ đến."

Đây không phải là tuyên bố tước quyền tham dự của Dương Dương sao? Dương Dương đầu tiên ra phản đối: "Không bận, tôi có nhiều thời gian, hơn nữa tôi và Hứa Hiền Vũ thân như vậy, mỗi lần ăn sẽ không chạy mất, có đúng hay không?"

Lúc Dương Dương đối diện với Hứa Hiền Vũ thì mặt luôn mỉm cười, nhưng Hứa Hiền Vũ giống như nghe được lời nói trong lòng cô: Đồ khôn, nói được đi, không nói tôi sẽ giết anh.

Dương Dương trở nên đáng sợ. Đáy lòng Hứa Hiền Vũ thờ dài bất lực, anh ta nên sớm nhận ra, sự thay đổi của Dương Dương lớn như vậy. Cô ấy đối với một cô gái dịu dàng như vậy, cũng đã đủ nghi ngờ, sự cẩn thận phát ra từ nội tâm ấy chưa từng xuất hiện trên người cô ấy nay đột nhiên lại chạy ra tới.

Anh ta nói với Nhan Hâm: "Không sao, đúng lúc tôi có chút việc, tôi đi xử lý trước rồi có gì nói sau, dù sao việc làm ăn này nhất định phải làm rồi."

Dương Dương vui vẻ hào hứng thay đổi quần áo cùng Nhan Hâm mang theo Tông An lên đường đến trường mẫu giáo.

Bầu không khí giữa hai người trở nên có chút huyền diệu, mặc dù hai người ngồi sóng vai nhau, nhưng lại không cảm giác được tâm trạng của đối phương, giống như người bên cạnh cách mình một con sông, nhìn không thấy được cuối sông.

Thật ra hiện tượng này sáng sớm đã xuất hiện rồi, Nhan Hâm vẫn là đang tính toán với hành động tối hôm đó của Dương Dương, cho nên đối với cô vẫn không được dịu dàng.

Buổi sáng Dương Dương còn làm riêng một bữa sáng thịnh soạn cho nàng vui vẻ, bữa sáng Nhan Hâm vẫn ăn nhưng lại không có tha thứ cho Dương Dương.

Dương Dương đem cất món đồ chơi, lần này cô đã có kinh nghiệm, không được sự đồng ý của Nhan Hâm cô sẽ không bao giờ lấy ra nữa. Mặc dù cô cho rằng bắt nạt là chuyện cần thiết, nhưng bắt nạt với cô còn là hi vọng hai người có thể đều vui vẻ.

Trường mẫu giáo hôm nay nhộn nhịp như một cuộc biểu tình, các bạn nhỏ sắp tốt nghiệp mang ba mẹ, bà ngoại, ông ba, cô di đến, bên cạnh một đứa trẻ

lại có nhiều người lớn, làm cho hội trường đông nghẹt người.

Ở trong đám đông Dương Dương cầm tay Nhan Hâm, Nhan Hâm bất ngờ mắt cảnh giác đã bị cô bắt lấy, muốn trốn cũng trốn không thoát.

"Đừng vì chuyện tối hôm qua mà giận nữa có được không?" Dương Dương thì thầm với nàng.

"Em không giận." Nhan Hâm sớm không để tâm hành động buổi tối hôm đó của Dương Dương được gọi bằng cái tên mỹ miều là bất ngờ nhưng thật ra lại gây hoảng sợ. Dương Dương nhắc lại nàng mới để ý vừa rồi nàng vốn không có suy nghĩ chuyện đó, trong đầu nàng đều chỉ nghĩ tới cái người tên Hứa Hiền Vũ mà thôi.

Hứa Hiền Vũ có phải là tình cũ khó quên hay không, tại sao nhất định phải tới tìm Dương Dương nói chuyện làm ăn. Lòng của phụ nữ tinh tế như sợi tóc, trong mắt không chứa nổi dù chỉ một hạt cát.

"Em không tức giận là tốt rồi." Dương Dương nhéo nhéo lòng bàn tay của nàng, nói: "Tôi vừa mới nhìn một vòng, ở trong đây em chắc chắn là người mẹ xinh đẹp nhất."

"Em không muốn nghe lời ngon tiếng ngọt." Nếu Dương Dương cho rằng một câu như vậy có thể làm cho Nhan Hâm vui vẻ, vậy thì sai lầm rồi.

"Tôi nói hoàn toàn là sự thật, không tin em xem thử một vòng, ở đây có ai hấp dẫn và đẹp hơn em đâu. Cái tên đàn ông kia sao lại như thế, vợ và con đều ở bên cạnh mà còn dám mở to mắt như vậy nhìn em." Đôi mắt sắc sảo của Dương Dương tìm được một người đàn ông háo sắc giữa ban ngày ban mặt.

Nhan Hâm lúc này mới thật sự nở nụ cười, nàng nói với Dương Dương: "Đừng giận, em cũng không muốn cho người khác chú ý." Nụ cười này xóa sạch mọi sự bối rối trước đó.

Hết Chương 50

Hâm Hâm dễ bị dụ ghê =,=

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Dương Mị Mị Không Ngoan

Editor: Dd1l

Biểu hiện của Tòng An ở trên bục đáng được khen ngợi, tuổi còn nhỏ nhưng lúc đối mặt với mọi người lại không sợ hãi, thong thả bình tĩnh, tương lai là không có giới hạn.

Lần đầu tiên Dương Dương cảm thấy tự hào vì một đứa trẻ không có cùng huyết thống với mình, như thế niềm vinh dự này có liên quan đến cô, cô cảm nhận được cái gì gọi là cảm động lây.

Cô thật lòng vui vì Tòng An, tự hào về cô bé, lúc Tòng An đi từ trên bục xuống thì Dương Dương ôm chặt lấy cô bé.

"Con đúng là một thiên tài." Dương Dương ra sức hôn lên má Tòng An.

Tòng An cũng nhiệt tình hôn trả lại cô, biểu hiện của hai người làm hơi quá làm người khác phải lên nhìn.

Nhan Hâm ở một bên nói: "Được rồi, được rồi, đừng ở đây, son môi của Dương dính hết lên mặt con bé rồi." Nhan Hâm lấy khăn tay ra lau đi vết son trên mặt Tòng An.

Hai người ồn ào như hai đứa trẻ, Dương Dương ở trước mặt Tòng An luôn luôn làm ra dáng vẻ của một chị gái lạc quan tích cực, nhìn thấy hai người ở chung hòa hợp, trong lòng Nhan Hâm cũng thấy hạnh phúc.

Hôm nay Phạm Động Đồng cũng đã khóc rất nhiều lần, may mắn có gắng không để mấy bạn nhỏ nhìn thấy.

Cô ấy cầm máy ảnh chụp lại, dùng loại máy chụp Fuji Polaroid, hình sau vài phút là có thể lấy ra được rồi. Các bạn nhỏ cầm hình hươu liên tục, chơi rất vui vẻ.

Phạm Động Đồng đi tới trước mặt ba người, nói: "Mọi người chụp ảnh lưu niệm với nhau nào."

"Được." Dương Dương rất chủ động tạo kiểu chụp hình, cô ôm lấy Tòng An, nhích gần vào Nhan Hâm. Nhan Hâm cũng chủ động dựa lên người Dương Dương, ba người nhanh chóng vào chỗ, Tòng An khoác lên vai hai người, như thế gắn bó lại thành một khối.

"Được rồi, nhìn bên này." Tách một tiếng, máy đã chạy ra hình, Phạm Đồng Đồng trao hình vào tay Tòng An nói với cô bé phải cất giữ cẩn thận.

Nói xong thì ôm mũi đi, xem ra cô ấy hôm nay vẫn còn phải khóc một trận.

Nhan Tòng An thuận lợi tốt nghiệp trường mầm non, Nhan gia tự nhiên chuẩn bị để ăn mừng.

Lần này không nói rõ sẽ mời Dương Dương đến, chẳng qua ở trong điện thoại nói có làm một bàn rất nhiều đồ ăn, đến thêm một vài người cũng không sao.

Cái này chẳng khác nào đi quanh co lòng vòng nói Dương Dương muốn qua cũng được, chúng ta sẽ không đuổi Dương Dương đi.

Nhan Hâm tự nhiên hiểu là như vậy.

Nàng gọi Dương Dương đến Nhan gia, Dương Dương trên đường đi rất bất an, cô lấy điện thoại ra không ngừng soi bộ quần áo trông rất đẹp của mình.

Nhan Hâm nói: "Dương đừng lo lắng, mẹ của em sẽ không đuổi Dương đâu."

"Nếu bà đuổi em thì sao?" Dương Dương hỏi.

"Sẽ không." Nhan Hâm nói.

"Nếu như thật sự là vậy thì sao?"

"Em và Dương cùng nhau trở về." Tóm lại sẽ không để cho một mình Dương Dương chịu khổ.

Dương Dương suýt nữa bởi vì kích động mà ôm lấy Nhan Hâm, cô có thể cho rằng lời này là lời ngon tiếng ngọt không? Nếu như là vậy, Nhan Hâm chắc chắn rất hiểu lòng cô, biết cô muốn thì thì sẽ nói cái đó cho nghe.

Lý Tường cũng ở Nhan gia, Nhan Hâm sau khi nhìn thấy anh ta thì bị sốc.

Anh ta giống như khách của Nhan gia thoải mái ngồi trong phòng khách, uống trà nói chuyện với Nhan Dung.

Sau khi Nhan Hâm và Dương Dương đi vào, Lý Tường vẫn nhìn hai người, cho đến khi hai người đi đến trước mặt anh ta.

"Sao cô ta lại ở đây?" Lý Tường nghi ngờ hỏi Nhan Hâm.

"Tôi lại muốn biết sao anh ở trong nhà của tôi." Nhan Hâm hỏi lại.

Cố Thụ Nhã bung trái cây tói, nhìn thấy hai người vừa gặp mặt liền tranh cãi, vội đi ra xoa dịu: "Hâm Hâm, đừng gáp, ngồi xuống uống nước trái cây."

"Mẹ, tại sao anh ta lại ở đây?"

Cố Thụ Nhã nhìn Nhan Hâm không hài lòng: "Nói như thế nào cũng là ba của Tòng An, Tòng An tốt nghiệp thì sao nó có thể không đến."

"Mẹ, con không phải có ý này. Ý con là sao mẹ không nói cho con biết trước."

Cố Thụ Nhã tránh né cái nhìn: "Mẹ nghĩ con nên tự biết."

Lý Tường nói: "Là tự tôi muốn đến, tôi muốn đến gặp Tòng An một chút."

Cố Thụ Nhã và Nhan Dung có việc nên tránh sang một bên, Dương Dương cũng đi vào bếp giúp đỡ, trong phòng khách chỉ còn lại hai người.

Lý Tường nhìn bàn cờ, ánh mắt cũng không có rời khỏi mấy quân cờ đen và trắng, anh ta nói: "Vừa nãy tôi cũng đến trường mẫu giáo. Ở đó tôi thấy em và đồng nghiệp chụp ảnh với nhau."

Ánh mắt Nhan Hâm hiện lên sự đề phòng. Bình tĩnh lúc này càng giống như sự yên lặng trước bão táp.

"Đồng nghiệp của em? Thật ra em đang gạt tôi phải không? Mỗi lần nhìn thấy em, bên cạnh em luôn có cô ta. Nếu là đồng nghiệp, thì cũng trùng hợp nhiều lắm." Lý Tường nói chuyện với quân cờ chứ không phải Nhan Hâm, anh ta giống như đang tự lẩm bầm lâu bầu, vẻ mặt khiến người ta thật khó nắm bắt.

Nhan Hâm nghĩ chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ không thể che giấu, chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Tòng An nó rất thích đồng nghiệp này của em, sự yêu thích này khiến tôi cảm thấy kỳ lạ. Nó không thích gần gũi người khác, đến cả ba ruột như tôi, nó đối với tôi cũng chỉ có lễ phép, không thích làm nũng. Tư Nghiên vẫn luôn nghĩ cách lấy lòng Tòng An, nhưng cho dù làm như thế nào cũng không thể khiến nó thích cô ấy. Người gần gũi với Tòng An nhất là em, tôi hiểu được, bởi vì em là mẹ của nó. Nhưng còn cô ta là sao?"

"Lý Tường, anh đã biết câu trả lời, đừng hỏi tôi." Nhan Hâm bình tĩnh nói.

Lý Tường từ từ quay lại, khi nhìn thấy vợ trước xinh đẹp chín chắn của mình, khóe miệng cười có chút mỉa mai: "Thật ra tôi chẳng biết gì cả, nhưng nhìn thái độ của em lúc này, tôi nghĩ tôi đã tìm được câu trả lời, cô ta không phải bạn bình thường của em phải không."

"Phải." Nhan Hâm nhìn phía trước, điều nên biết, cuối cùng cũng sẽ phải biết.

"Có phải trước khi chúng ta ly hôn cô đã quen cô ta? Cô luôn miệng nói không có tình cảm với tôi, nhưng thực tế là cô đã sớm thông đồng cùng một chỗ với cô ta!" Lý Tường kích động bắt lấy tay nàng, các ngón tay siết chặt cổ tay nàng.

Nhan Hâm nhú mày, nàng cảm thấy được xương của mình sắp bị anh ta nắm gãy.

"Không có."

"Hôn nhân của chúng ta ở trong mắt cô rốt cuộc là cái gì, chỉ là để che dấu việc xấu của các người sao? Cô xem tôi là cái gì, là đồ ngốc hay là thằng ngu?"

"Lý Tường, anh tỉnh táo lại dùm, tôi tôn trọng hôn nhân của chúng ta và tôi chưa từng phản bội anh."

"Cô nghĩ rằng tôi còn có thể tin cô sao? Cô là đồ dối trá!" Lý Tường kéo Nhan Hâm lại gần, sự căm phẫn của anh ta giống như một ngọn lửa bùng cháy thêu đốt mắt Nhan Hâm.

Nhan Hâm nhướng mắt lên, nhìn thấy được sự tức giận ở trong mắt Lý Tường.

Nhan Hâm nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta, nàng rộng lượng nói: "Tôi không có lừa anh, tuy rằng tôi không thương anh, nhưng mà tôi chưa từng phản bội anh."

Dương Dương nhìn thấy tình hình ở phòng khách liền vội vàng chạy tới, cô đẩy Lý Tường ra, kéo Nhan Hâm ở trước mặt anh ta ra xa.

Hình ảnh hai người cùng một chỗ làm tổn thương con tim Lý Tường.

Lý Tường không chút hoang mang chỉnh lại bộ vest để che dấu kinh ngạc trong lòng.

Dương Dương nói: "Nói như thế nào thì anh cũng là khách, ở trong nhà của chủ mà động tay động chân thật không giống một quý ông chút nào."

Lý Tường nói: "Ồ đây, cô cũng là khách mà thôi." Hơn nữa, trước đây anh ta còn là con rể của Nhan gia, so với Dương Dương ở trước mắt không có thân phận gì hết thì hơn gấp trăm lần, Dương Dương lấy thân phận gì để ý tới anh ta?

Dương Dương sừng sốt, nói: "Thì đã sao, đánh phụ nữ thì là thứ đàn ông gì."

"Tôi có phải đàn ông hay không, người phía sau cô hiểu rõ nhất." Lý Tường tức chế nói với giọng điệu đầy nguyền rủa của mình, anh ta vừa thấy hình ảnh hai người ở cùng nhau là muốn điên rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà vợ của anh ta sẽ yêu thương một người phụ nữ còn ở chung với cô ta, thà rằng cho anh ta biết vợ mình yêu đàn ông thì còn thấy tốt hơn, còn đằng này, anh ta bắt đầu nghi ngờ cuộc hôn nhân của mình, có phải... nó chỉ là một sự che giấu của Nhan Hâm mà thôi.

Dương Dương nheo mắt lại, "Anh im miệng..."

"Đủ rồi, Lý Tường, lần này mời anh ra khỏi nhà tôi." Sự nhẫn nại của Nhan Hâm đã tới giới hạn, nàng lớn tiếng bảo Lý Tường đi.

Lý Tường cất bước bỏ đi, bước chân dừng lại bên cạnh Nhan Hâm, Lý Tường nói với Dương Dương: "Các người quen nhau từ lúc nào?"

"Cách đây không lâu." Dương Dương trả lời.

"Khi đó cô yêu ai?" Câu hỏi này này, Lý Tường là hỏi Nhan Hâm.

"Tôi không yêu ai cả." Ánh mắt của Nhan Hâm nói cho Lý Tường biết đây là nói thật.

Lý Tường không tin: "Cô thật sự không yêu tôi một chút nào?"

"Có một chút, nhưng không đủ khiến cho tôi muốn sống cùng anh cả đời." Nhan Hâm chân thành.

Lý Tường nói với cái giọng tự mỉa mai: "Giỏi lắm, cô lấy tình cảm của người khác ra đùa bỡn như món đồ chơi, chắc hẳn rất hả hê hả?"

"Xin lỗi!" Nhan Hâm thấy có lỗi.

"Cô đừng nói xin lỗi, tôi không nhận." Lý Tường sai bước đi.

Nhan Hâm nhìn bóng lưng của anh ta mà chìm vào trong suy nghĩ, Dương Dương nắm nhẹ tay nàng: "Anh ta nghĩ ngờ em?"

"Không sao, em không thẹn với lương tâm. Anh ta chỉ là không chấp nhận có người không yêu mình. Anh ta là một người đàn ông kiêu ngạo như thế..."

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe em nói em hiểu anh ta nhiều như thế nào." Dương Dương vừa nghĩ tới những lời cái tên đàn ông chết tiệt Lý Tường đó nói thì vẫn còn một bụng tức, dựa vào cái gì mà đứng ở đây nói chuyện với cái giọng điệu ra vẻ như quen thuộc với Nhan Hâm dữ lắm. Nếu không phải Nhan Hâm nắm chặt tay cô không cho cô ra tay, cô đã sớm cho anh ta một đấm.

"Được, em không nói." Nhan Hâm nhẹ giọng nói.

"Lý Tường đi đâu rồi, không phải mới nãy còn ngồi ở đây sao?" Cố Thụ Nhã nghĩ ngờ hỏi.

"Anh ta đau bao tử nên đi về nhà." Dương Dương mỉm cười nói với Cố Thụ Nhã, cô nhận lấy đồ ăn trong tay Cố Thụ Nhã, đem để trên bàn.

Cố Thụ Nhã cũng biết chuyện không phải như vậy, nhưng cũng đủ khôn ngoan nên không có hỏi tiếp, sau đó gọi tất cả mọi người đến ăn tối.

Trên bàn ăn, biểu hiện của Nhan Hâm, Tống An lại thêm một Dương Dương nữa thật sự giống như người một nhà.

Sự thân thiết tự nhiên như vậy là cái mà bà và Nhan Hâm không có.

Cố Thụ Nhã không thể không ghen tị, Tống An đối với bà ngoại này cũng chưa từng quan tâm nhiều như vậy... "Bà ngoại, ăn nhiều đồ ăn vào." Tống An gấp thức ăn vào trong chén của Cố Thụ Nhã.

Dương Dương đắc ý nháy mắt với Nhan Hâm, nói cho nàng biết đây là kiệt tác của cô, Nhan Hâm đá cô ở dưới bàn, ý nói cô đừng làm mấy động tác nhỏ như vậy.

Dương Dương không có phản ứng, Nhan Hâm lại đá, Nhan Dung ngẩng lên khỏi chén cơm, bình tĩnh nói: "Hâm Hâm, con đừng đá nữa, đó là chân của cha."

Một luồng hơi nóng lan khắp hai má Nhan Hâm, Nhan Hâm vui mặt vào trong chén, không tính lại ngẩng lên.

Nét cười trên mặt Dương Dương chưa từng phai mờ đi.

Đàm phán với Hứa Hiền Vũ là ở trong nhà của Hứa Hiền Vũ, Lisa ngồi bên cạnh Dương Dương, ngồi gần cô hơn so với Hứa Hiền Vũ.

Bụng của Lisa đã hơi nhô lên, qua một thời gian, đã dần dần lộ ra biểu hiện của một người mẹ, Lisa thường hay ngẩn người, giống như linh hồn đang đắm chìm trong ảo tưởng.

Ánh mắt Hứa Hiền Vũ luôn trôi tới chỗ Lisa, sau đó dừng ở bụng của cô ấy.

Hứa Hiền Vũ thật lòng yêu Lisa, Dương Dương có thể nhìn thấy, đồng thời anh ta cũng rất đặc biệt yêu con của hai người, sự tự hào của một người cha hiện rõ trên mặt không thể nghĩ ngờ.

Ngoài việc Dương Dương và Hứa Hiền Vũ đều là bạn bè cũ, thì còn có một tầng quan hệ khác, ở trong lúc mặc cả chắc chắn sẽ không nể tình. Lúc cần chém thì Dương Dương sẽ không nương tay. Ép giá cả xuống từng chút một, cho đến khi không còn ép được nữa, để cho lợi ích của đôi bên được cân bằng.

Hứa Hiền Vũ cười khỏ mà nói: "Lúc này trên em người toát lên một luồng sát khí, khiến tôi run sợ trong lòng, nên tuyệt đối không dám chọc tới em, tránh bị em giết chết."

Dương Dương sắp xếp lại hồ sơ đầu vào đấy, nói: "Giờ càng già càng cay, lúc trước cũng là anh mời tôi vào cửa, ở mặt này, tôi không thể không thừa nhận anh chu đáo hơn so với tôi nghĩ, có rất nhiều thứ cần học tập ở anh."

"Được rồi được rồi, cứ khen tiếp nữa thì đến mai cũng chưa được ăn cơm." Lisa mỉm cười nói, "Dương Dương, ở lại đây ăn tối."

"Không được, tôi phải về nhà ăn cơm." Dương Dương nói với Lisa.

"Cậu ít khi đến đây, ăn một mình đâu có vui, chi bằng ở lại..."

Dương Dương nghiêm trang nói: "Tôi không phải có một mình. Có người ở nhà chờ tôi."

Lisa đuổi theo tới cửa, Dương Dương dừng bước nói với cô ấy: "Đừng chạy, cậu cũng phải nghĩ cho con của cậu đi."

"Cậu nói là thật sao?" Lisa hỏi.

"Câu nào? Tôi nói nhiều như vậy, không nhớ rõ cậu hỏi là câu nào."

"Có người chờ cậu về nhà."

"Lisa, lúc trước đã tôi nói với cậu tôi có bạn gái."

"Thế nhưng... Cậu... Dương Dương... Cậu không phải nói cậu..." Lisa luống cuống.

Dương Dương nói "Lisa, cảm ơn cậu đã quan tâm tôi, nhưng đừng tự cho mình quá nhiều áp lực, Hứa Hiền Vũ mới là người cậu nên quan tâm, tôi là bạn tốt của cậu, nhưng sẽ không có ai ghi nhớ thời khắc hạnh phúc với bạn tốt ở trong lòng hoài."

Lisa giang tay ôm lấy Dương Dương: "Dương Dương, mình không rõ, sao cậu lại đột nhiên tìm một người."

"Không phải đột nhiên, là tất nhiên, tôi đã yêu cô ấy."

"Không được, mình không muốn cậu yêu người khác, mình nghĩ cậu ít nhất cũng sẽ không yêu nữa, mình..."

"Đừng nói gì nữa cả, Hứa Hiền Vũ đang ở đây." Dương Dương gỡ hai tay Lisa ra.

Hứa Hiền Vũ đứng ở cửa không biết đã bao lâu, anh ta đi tới chỗ Lisa, Lisa từ từ lau đi nước mắt trên khóe mắt, nói: "Để cho em với Dương Dương ở đây một lúc."

"Dương Dương cần phải về, ở đây đón xe không tiện, anh đưa cô ấy về." Tới lúc Hứa Hiền Vũ cau có cũng sẽ không còn hòa nhã dễ gần nữa.

Dương Dương bị Hứa Hiền Vũ đối xử không lịch sự cũng không hề phản nản câu nào, cô cảm thấy lúc này chính xác không nên ở lại.

Hai tay Hứa Hiền Vũ nắm chặt vô-lăng, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, bên dưới sự bình tĩnh là sự chịu đựng tức giận của anh ta.

Dương Dương nói địa điểm, Hứa Hiền Vũ nói: "Đó là nhà bạn gái của em?"

"Ừ."

"Bạn gái của em là người từng xuất hiện ở văn phòng em đúng không?"

"Đúng vậy."

"Chúc mừng em, cô ấy trông rất xinh đẹp."

"Cảm ơn."

"Cho nên em đừng đến gần Lisa nữa. Em và Lisa vẫn là bạn, tôi cũng hi vọng hai người có thể làm bạn tốt cả đời, nhưng tình hình bây giờ lại làm cho tôi lo lắng. Tôi rất ích kỷ, cho nên không muốn em tới gần cô ấy."

Cuối cùng thời khắc này cũng tới, Dương Dương hít sâu một hơi: "Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm."

"Đôi mắt của tôi không thể chịu được dù chỉ một hạt cát." Hứa Hiền Vũ nói.

Tình yêu cuối cùng là như thế nào? Đã trải qua nhiều năm như vậy, Dương Dương phát hiện mình chỉ hiểu được bề ngoài, chứ không thể đi sâu vào trong.

Lisa và cô từng yêu nhau, mặc dù không đến mức sông cạn đá mòn, thề non hẹn biển, nhưng ở cái tuổi ngây thơ đó thật sự đã yêu nhau hết mình.

Rồi sau đó tình yêu liền nhanh chóng phai nhạt, chia tay trong bình tĩnh, trao cho nhau một kỷ niệm đẹp.

Lisa từng hỏi cô: "Nếu có một ngày cậu cảm thấy được mình là tốt nhất, cậu sẽ đến tìm mình sao?"

"Có lẽ" Dương Dương không quá quan tâm câu hỏi này, cô đó giờ vẫn luôn tiến về phía trước, cô và Lisa chia tay không phải vì không đủ yêu nhau, mà là hai người không hợp. Sự mâu thuẫn này tồn tại trong cả hai người, đời này không thể thay đổi quá khứ, cũng không thể thay đổi kết quả của họ.

Lisa còn yêu cô, mà tình yêu đã trở thành gánh nặng của cô.

Trên mặt Dương Dương hiện lên vẻ sợ hãi: "Cẩn thận!"

Có một chiếc xe phía trước lệch ra khỏi đường chạy, lao về hướng của bọn họ. Hứa Hiền Vũ khi được Dương Dương nhắc mới chú ý tới tình cảnh này, nhưng phản ứng của cơ thể luôn chậm hơn một bước, anh ta còn chưa kịp phản ứng, Dương Dương cảm vô-lăng lái sang một bên, chiếc xe lướt qua xe kia, đầu của chiếc xe kia đụng phải đuôi xe của Hứa Hiền Vũ.

Hai người Dương Dương và Hứa Hiền Vũ bởi vì quán tính mà đập vào thân xe.

Trong đầu Dương Dương xuất hiện một cảm giác như bị bóp nghẹt, sau đó nghe thấy âm thanh càng trở nên mơ hồ, cô có thể nghe thấy, lại tiêu hóa không được.

"Ngã tư đường XX ngoại thành x xảy ra tai nạn xe cộ, chiếc xe gây tai nạn đã chạy về phía Nam..."

Ai đang nói chuyện?

Dương Dương cố gắng mở to mắt, mí mắt nặng nề sụp xuống.

Cửa xe được mở ra, một người nói bên tai cô: "Trên xe có hai người, người điều khiển xe va vào cửa sổ, đập trúng đầu, dừng di chuyển người anh ta, đội 120 tới đây rồi nói sau. Người ngồi ở ghế phụ không có chảy máu, nhưng không loại trừ khả năng bị chấn thương."

Dương Dương mở mắt, bị người nọ nhìn thấy, cô ấy lập tức mỉm cười.

Buổi sáng Kiều Hân Thời trên đường đi làm mang đôi giày cao gót yêu thích nhất bất ngờ bị gãy gót, cô liền cho rằng hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện xấu. Đội cả buổi sáng cũng không thấy xuất hiện chuyện xấu gì, ngoài việc uống ly cà phê do thư ký mua nhầm thì cũng không có gì khác so với bình thường.

Buổi tối lúc tan ca thì cô nhận được điện thoại, chuyện xấu mà cô đội đã xảy ra.

Cô lo lắng đứng đợi thang máy, mắt thấy con số nhảy từng chút, tim cũng nhảy theo đó.

"Thật trùng hợp, chị cũng ở đây." Người xuất hiện ở bên cạnh cô là Lâm Hữu Thời đang làm nhiệm vụ, trên người mặc đồng phục, là người nổi bật nhất ở trong đám đông đợi thang máy, về mặt lúc này thể hiện sự hứng thú nhìn Kiều Hân Thời.

"Sao cô lại ở đây?" Kiều Hân Thời không phủ nhận mỗi khi gặp cô ấy là tim cô lại đập nhanh hơn, nhưng lại không giống với sự nóng lóng khi đợi thang máy, cái cảm xúc này gọi là kích động.

Lâm Hữu Thời nhướn mày, cô ấy nói: "Công việc. Mới đưa một nạn nhân vào bệnh viện, nghe nói cô ấy có chuyển biến tốt, nên tôi tới đây để làm ghi hồ sơ."

"À." Thang máy xuống tới ngay lúc này, hai người cùng đi vào, và mấy nhóm các phụ nữ lớn tuổi với nhau.

"Công việc của cô chắc bận rộn lắm." Kiều Hân Thời nhìn Lâm Hữu Thời thông qua tấm gương ở cửa thang máy

Lâm Hữu Thời cũng nhìn cô: "Chị cũng bận bịu nhiều việc, bận đến không có thời gian đi bar."

"A? Đạo này cô có đi quán bar sao?"

"Khi rảnh tôi có đi, tôi nghĩ đến ít nhất sẽ gặp được chị."

Lần này hiểu lầm lớn.

"Thật ra tôi không thích đi bar, hôm đó cô thấy tôi là vì đúng lúc khai trương quán, tôi đến để chúc mừng bạn tôi thôi." Kiều Hân Thời giải thích.

Lâm Hữu Thời như chợt thấu hiểu: "Hèn gì không thể tìm được chị."

"Cô sẽ không phải luôn chờ tôi ở đó chứ?"

"Chị nói thử xem?" Lâm Hữu Thời quay đầu đối mặt nhìn vào mắt nhau.

Đôi mắt sáng ngời ấy làm cho Kiều Hân Thời không dám nhìn thẳng, giống như nhìn vào sẽ chìm đắm ở trong đó.

Kiều Hân Thời nói: "Ồ đó cô chắc chắn rất được hoan nghênh." Nghĩ thôi cũng có thể đoán được, Lâm Hữu Thời có ngoại hình lại có khí tức sạch sẽ, đi bất cứ đâu cũng sẽ thu hút rất nhiều người.

Lâm Hữu Thời nói: "Đúng thật là như vậy."

Kiều Hân Thời cảm thấy được như có một vị chua đang dâng lên.

Lâm Hữu Thời lại nói: "Nhưng tôi sẽ nói với họ tôi đang đợi một người, cô ấy sẽ đến bất cứ lúc nào, cho nên tôi chỉ có thể nói xin lỗi."

Vị chua như biến mất, trở thành vị ngọt.

Thang máy dừng lại tại tầng 19, Lâm Hữu Thời và Kiều Hân Thời không hẹn mà cùng bước khỏi thang máy.

Hai người cùng sống vai đi đến cửa phòng bệnh, Lâm Hữu Thời và Kiều Hân Thời nhìn lẫn nhau, Kiều Hân Thời nói: "Người cô muốn tìm cũng ở đây sao?"

"Thật trùng hợp." Tính về mặt xác suất nào đó mà nói, xác suất mà hai người cùng lúc muốn tìm một người là rất nhỏ.

Nhan Hâm là người đầu tiên tới chăm sóc Dương Dương, vào lúc xảy ra tai nạn nàng ở cách hiện trường không xa. Sau khi Dương Dương tỉnh lại thì kiên trì gọi điện cho cô, cô nhận được tin thì chạy đến hiện trường, sau đó theo tới bệnh viện.

Dương Dương làm kiểm tra toàn thân, kết quả kiểm tra còn chưa có, cho nên tạm thời ở lại bệnh viện để nghỉ ngơi.

Nhan Hâm nôn nóng đến độ như kiến bò trên chảo nóng, mặc dù không phải sinh lý tử biệt, nhưng cho dù là trên người Dương Dương để lại vết thương do dao cắt thì cô đã đau lòng, huống chi là tai nạn xe cộ.

Dương Dương bình an đứng ở trước mặt nàng, nàng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy người, Dương Dương kêu đau, nàng cũng không có buông ra. Nàng là muốn trừng phạt cô, ai bảo cô làm cho nàng lo lắng như vậy, làm nàng cho suýt chút không thờ nổi.

"Tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì." Dương Dương vỗ nhẹ lưng Nhan Hâm, dù đau, nhưng cũng cố cười chịu đựng.

Cái ôm của người yêu làm cho sự căng thẳng của cô cũng được dịu xuống, cơ thể của Nhan Hâm run lên khi ôm cô, làm cô có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của Nhan Hâm.

Thời điểm đó cô cảm nhận được cảm giác có người yêu thật tốt, vào lúc cô bị thương sẽ có người đau lòng vì cô, tốt hơn nhiều so với bất cứ loại thuốc giảm đau nào. Thuốc giảm đau chỉ có làm cho cơ thể cô không cảm thấy đau, mà Nhan Hâm lại làm cho cả con tim cô cũng không đau nữa.

"Lúc xảy ra tai nạn xe tại sao anh ta và Dương lại ở chung?" Từ sau khi Nhan Hâm biết người ngồi ghế lái là Hứa Hiền Vũ thì không thể kiểm soát được không suy nghĩ nhiều.

Ghen tuông là bản năng của phụ nữ, nghi ngờ lại là bản chất phụ nữ.

Nhan Hâm chỉ muốn biết là tại sao.

Là ai cũng được, tại sao lại là anh ta?

Sau khi Dương Dương giải thích lại tình huống một lần nữa thì chân mày đang nhíu chặt của Nhan Hâm mới giãn ra.

Đầu Hứa Hiền Vũ quấn đầy băng vải, sau khi đã làm kiểm tra toàn thân thì trở lại phòng bệnh chờ kết quả. Lúc anh ta trở về, trong phòng bệnh đã có rất nhiều người, anh ta chào hỏi Kiều Hân Thời xong thì bắt đầu ngồi xuống giường của mình.

"Muốn tôi gọi Lisa tới cho cậu không?"

"Không cần đâu." Hứa Hiền Vũ xua tay, anh ta nói Lisa bây giờ đang mang thai, đừng làm cô ấy lo lắng, anh ta đợi có kết quả rồi sẽ về nhà.

Kiều Hân Thời ngồi xuống bên giường, nói với Dương Dương: "Sao em có thể không bắt cần làm bản thân bị thương đến như vậy."

"Đây không phải là thứ em có thể quyết định, xui xẻo tới, làm sao mà ngăn được." Dương Dương cười khổ mà nói.

Kiều Hân Thời xoa đầu cô, rồi sờ soạn toàn thân cô, Dương Dương vừa kêu đau vừa né tránh: "Boss, chị không thể lấy danh nghĩa quan tâm mà ăn đậu hũ em nha."

Nhan Hâm lơ đãng đi vào giữa hai người, Kiều Hân Thời vô tình đã bị chắn ra bên ngoài.

"Thấy em có vẻ khỏe mạnh năng động, ngày mai đi làm chắc không có vấn đề ha, chị cũng yên tâm." Hai tay Kiều Hân Thời chống nạnh nói với Dương Dương.

"Kiều tổng, chị quá tàn nhẫn, quá vô tình, chẳng lẽ chị không thương hại em một chút nào sao?"

"Công việc của nhà tư bản là bóc lột." Kiều Hân Thời thản nhiên nói.

Nhưng mà Kiều Hân Thời cũng không có nhẫn tâm như vậy, sau khi an ủi mấy câu khẩu thị tâm phi* thì nói Dương Dương trở về nghỉ ngơi vài ngày, đợi khỏe rồi hãy đi làm lại.

*Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.

Ở cửa phòng bệnh, Lâm Hữu Thời chờ cô đi ra, sau khi Kiều Hân Thời đi ra thì Lâm Hữu Thời đứng lên, nói với cô: "Xem ra bà chủ như chị cũng rất quan tâm cấp dưới."

"Tôi chỉ là quan tâm tài sản của công ty mà thôi." Kiều Hân Thời lại lần nữa khẩu thị tâm phi.

"Cám ơn sự giúp đỡ của cô, Dương Dương nói cô gần như ngay lập tức xuất hiện trước mặt em ấy."

"Vận khí tốt, đúng lúc tôi có ca trực ở đó."

"Tôi muốn cảm ơn cô."

"Vậy mời tôi ăn cơm đi." Lâm Hữu Thời cười nói.

Kiều Hân Thời tỏ thái độ buồn bực, nói: "Cô luôn thẳng thắn như vậy sao?"

"Mẹ của tôi nói với tôi, làm người phải thành thật, không thể gạt người, càng không thể dối mình."

"Mẹ của cô thật sự có nói như vậy à?"

Lâm Hữu Thời nhún vai, "Dù sao cũng là ý này."

Kiều Hân Thời cười lên thành tiếng.

Trên lưng Dương Dương bầm một mảng lớn, mấy vết trầy lớn phân bố ở khắp mọi nơi trên người cô.

Lúc Nhan Hâm xoa lưng lưng cho Dương Dương thì cô không ngừng kêu đau, cũng không biết được là đau thật hay giả vờ nữa.

Trẻ con kêu đau là vì muốn được mẹ ôm và nhận một chiếc kẹo ngọt, điểm xuất phát của Dương Dương khi làm như vậy tương tự một đứa trẻ, chính là muốn Nhan Hâm đau lòng.

Tay Nhan Hâm đang xoa lưng thì ngừng lại, chỗ đau trên lưng truyền đến hơi nóng. Ở trong gương Dương Dương nhìn thấy Nhan Hâm thổi vào phía sau lưng mình, dịu dàng cúi xuống như có một giọt nước mắt rơi vào ngực nàng, ngay lập tức sinh ra một cảm xúc không thể giải thích được.

Dương Dương nhú mày, biết Nhan Hâm là yêu mình, đau lòng cũng là một loại tình yêu.

Lúc Nhan Hâm đứng dậy bỏ đi, Tông An đã leo lên giường, cô bé nói với Dương Dương đang nằm sấp ở trên giường: "Mị Mị a di, mẹ đang vẽ tranh trên người của di sao?"

Ngón tay Tông An An xẹt qua vết bầm tím trên lưng Dương Dương: "Này giống như mèo con, này là bông hoa..."

Dương Dương bị đau đến nhăn mặt: "Tiểu oan gia, xuống tay nhẹ một chút, đây không phải là tranh, là vết thương."

Tông An nói: "Mị Mị a di, di bị làm sao vậy?"

Nhan Hâm nói: "Tông An, đừng chạm vào di, di vừa mới bị thương, bây giờ cần phải nghỉ ngơi."

"Sao lại bị thương ạ?"

"Là bởi vì di không ngoan, Tông An nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, đừng để mẹ lo lắng." Nhan Hâm sẵn dịp dạy dỗ Tông An.

Dương Dương nằm sấp ở trên giường phát ra tiếng phản đối yếu ớt: "Không phải đâu."

Đáng tiếc là không có ai lắng nghe cô.

Hết Chương 51

Chương này dài đọc đã ha =))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sự Si Mê Của Cô Gái Trẻ

Editor: Ddil

Lưng và trước ngực Dương Dương chịu phải va chạm mạnh, cho nên cử động sẽ bị đau, Dương Dương đành phải giữ nguyên tư thế nằm xuống mà

không đứng dậy.

Buổi tối lúc ngủ Nhan Hâm không cẩn thận đè lên người Dương Dương, Dương Dương đau thức dậy từ trong mơ, rên ư ừ.

Nhan Hâm khó ngủ nhưng ngủ rồi sẽ nằm sát người cô, lại nói là Dương Dương tự mình nhích lại gần hơn, thấy tay Nhan Hâm đặt ở vết thương trên ngực của mình, Dương Dương không đành lấy tay nâng ra, đau cũng vui về.

Buổi sáng Nhan Hâm phải đi làm, còn Dương Dương thì kê đầu lên gối than thở buồn chán.

Nhan Hâm mặc áo somi đi đến trước mặt cô: "Dương có muốn làm cái gì không?"

"Muốn em ở lại với tôi." Dương Dương níu quần Nhan Hâm, không để cho nàng đi.

"Dương biết rõ bây giờ là cuối tháng, cả đồng việc đang chờ em, em phải về công ty làm việc."

"Tôi mặc kệ. Tóm lại em không thương tôi." Dương Dương cố ý quay đầu sang một bên.

Thái độ này giống hệt như thái độ của Tòng An lúc không chiếm được món đồ chơi yêu thích.

Nhan Hâm nói: "Giờ Dương mới biết em à, em không có thương Dương."

Dương Dương ngạc nhiên nâng người dậy: "Em nói thật sao?"

Nét cười hiện lên trong ánh mắt Nhan Hâm: "Dương nói xem là thật hay giả?"

Tay Dương Dương kéo mạnh nàng xuống, Nhan Hâm quỳ xuống bên giường, ngang bằng với cô, Dương Dương nói: "Đừng giống như vậy với tôi, tôi nhát gan, tim cũng nhỏ, không chịu nổi cú sốc như vậy của em."

Nhan Hâm vuốt ve trán của cô: "Em đã nghĩ Dương Dương là một chiến sĩ không biết sợ hãi."

"Lúc ở trên giường thì tôi là chiến sĩ, em cũng hiểu được mà." Dương Dương cắn ngón tay nàng.

Nhan Hâm trừng mắt nhìn cô giống như ghét bỏ: "Khó khăn lắm mới đợi được Dương thể hiện mặt tình cảm này, không nghĩ tới kéo không được vài phút."

Dương Dương cười xấu xa nói: "Tôi nghĩ đến em càng thích mặt sexy của tôi hơn."

Nhan Hâm đau lòng vuốt ve trán và hai má bầm tím của Dương Dương, trên người có sẹo cũng sẽ có điểm gọi cảm của nó. Ở trong mắt Nhan Hâm nhìn ra Tây Thi, cho dù Dương Dương như thế nào thì cũng luôn rất xinh đẹp.

Nhan Hâm cúi xuống hôn lên trán cô: "Được rồi, em thích hết."

"Hôn ở đây." Dương Dương ôm lấy cổ của nàng, biên độ động tác quá lớn, làm đau trước ngực, nhưng mà cô mặc kệ cũng không muốn quan tâm. Nụ hôn của Nhan Hâm là thuốc giảm đau tốt nhất, làm cho cô quên đi nỗi đau thể xác.

Nhan Hâm giữ người cô lại, nói: "Dương đừng lộn xộn, nếu không sẽ đau chết nha."

"Em quá tuyệt tình, cứ như vậy mà nguyên rửa tôi!" Dương Dương tỏ thái độ không cam lòng.

Nhan Hâm miễn cưỡng thở dài, nàng đè người Dương Dương xuống nằm trên giường cho tốt, thầm nghĩ nàng cũng quá mùi lòng rồi. Nghĩ đến tai nạn xe nếu xảy ra nghiêm trọng, tên tài xế say rượu kia nếu tông mạnh một chút, thì cái người đang nhõng nhẽo như con nít trước mắt này nói không chừng...

Ánh mắt của nàng nóng lên, hai tay lại dịu dàng vuốt ve hai má Dương Dương.

Dương Dương nói: "Tôi không sao, Hâm Hâm, tôi nói tôi không sao, tôi có ngọc bội trừ tà."

"Khò ạ, cái đó đều là mê tín, làm sao có thể tin hết được."

"Vậy em an ủi tôi, cho tôi một nụ hôn." Dương Dương cười nói, cô là nói đùa, cô nghĩ với tính cách khép kín như vậy của Nhan Hâm thì nói không chừng nàng nàng sẽ cho cô một bạt rồi sau đó bỏ trốn mất dạng.

Không ngờ Nhan Hâm thật sự cúi xuống hôn lên, môi của nàng nồng nhiệt dán ngay môi của cô.

Dương Dương giơ tay lên muốn ôm lấy nàng, Nhan Hâm nói: "Đã nói Dương đừng lộn xộn mà."

"Tôi muốn ôm em chặt một chút." Dương Dương tràn đầy khao khát.

Nhan Hâm ở trong lòng cô sau đó giẫy dụa một chút, trong cái nhìn chăm chú của Dương Dương lại làm ra một hành động khó tin. Nàng lên giường, ngồi

khóa trên người Dương Dương, không có đem sức nặng đè lên người Dương Dương, hai tay chống cạnh hai bên má Dương Dương, hạ thấp người xuống.

Cái hôn này, làm Dương Dương muốn lên tới Thiên Đường, ngọt ngào giống như đường mật.

Nhưng mà sau đó Nhan Hâm có chút oán giận Dương Dương, Dương Dương vẫn không chịu tha nàng đi, làm hại nàng đi làm muộn.

Tin tức Dương Dương gặp tai nạn xe cộ lan đi khắp công ty, một truyền mười truyền một trăm, đến cuối cùng tin tức đồn ra càng phóng đại hơn, khả năng gì cũng có, cũng không có cách nào phân biệt thật giả.

May mắn trước khi Dương Dương bị mọi người nói là cụt tay giống Dương Quá, Kiều tổng tuyên bố xác thực, chứng minh Dương Dương vẫn còn sống lành lặn, không thiếu cánh tay hay gãy cái chân nào, mọi người mới an tâm.

Mọi người muốn đi thăm Dương Dương, nhưng lại bị Kiều Hân Thời ngăn cản, dù sao Dương Dương đã xuất viện lại ở trong nhà Nhan Hâm, để người ta nhìn thấy chẳng khác nào không đánh mà khai đi nói cho mọi người biết hai người có gian tình.

Kiều Hân Thời suy nghĩ cho hai người, ý bảo mọi người đừng làm phiền giám đốc Dương nghỉ ngơi, đợi đến khi giám đốc Dương quay lại đi làm thì hãy bày tỏ sự quan tâm.

Kiều Hân Thời đến văn phòng của Dương Dương lấy tài liệu, dừng lại ở cửa phòng làm việc, cô nhìn nhìn thấy Lý Khê Du đang nghiêm túc chăm chú nhìn vào màn hình, vẻ mặt nghiêm túc đó làm gọi lên sự tò mò của cô.

Cô đứng yên trước bàn thật lâu, Lý Khê Du cũng không có phát hiện, hai tay gõ nhanh thoăn thoắt trên bàn phím.

Là chuyện gì thu hút sự tập trung của em ấy như vậy?

Kiều Hân Thời đi đến phía sau Lý Khê Du, nhìn thấy trên màn hình máy tính xuất hiện văn bản được mở ra, thì ra Lý Khê Du đang viết cái gì đó.

Tựa đề của văn bản làm cho hai mắt cô sáng lên.

Đến khi Lý Khê Du chú ý tới có người ở đây thì đã muộn, Kiều Hân Thời đứng ở phía sau cô ấy không biết đã đứng bao lâu. Lý Khê Du vội vàng đóng máy tính lại, ôm chặt lấy laptop của mình, mặt đỏ từ trên trán xuống tới tận trong cổ áo, không chừa cả người cũng đã đỏ giống như con tôm được luộc chín rồi.

"Kiều Tổng, không cho chị xem!" Lý Khê Du thầm nghĩ sao bản thân không ngắt xiu luôn đi.

"Thì ra em đang viết tiểu thuyết à." Kiều Hân Thời tỏ thái độ hứng thú.

"Không có." Lý Khê Du gục đầu xuống trước ngực, cũng không sợ sẽ làm gãy cổ.

"Có gì mà lại sợ như vậy, vừa nãy tôi không phải đã xem được em viết rồi sao." Kiều Hân Thời cười nói, "Em viết người ngự tỳ đó không phải là..."

"Không phải chị!" Lý Khê Du đây là chưa đánh đã khai rồi, lời nói đã thốt ra làm Lý Khê Du hận không thể đào lỗ chôn mình xuống.

"Viết xong cho tôi mượn xem."

"Thôi đừng." Xấu hổ lắm.

"Có cái gì không tốt, tôi có quyền biết em nhìn nhận về tôi như thế nào." Nụ cười của Kiều Hân Thời càng thêm sâu sắc.

Lý Khê Du sắp khóc mất rồi: "Vẫn là không nên đâu."

"Được rồi, tôi cũng không làm khó em, em từ từ viết, sau này in sách thì đưa cho tôi một cuốn."

Lý Khê Du lắc đầu, "Không có khả năng in sách. Em chỉ là tự mình viết chơi thôi."

Tay Kiều Hân Thời đặt lên vai của Lý Khê Du, lòng Lý Khê Du rung động, cảm giác cả người đều tập trung trên vai bị Kiều Hân Thời đè xuống, Kiều Hân Thời nói thật mềm mỏng: "Tôi nhìn thấy thẻ ghi chú của em, ngay cả chủ nhật em cũng đến công ty làm, một cô gái trẻ tuổi như em không phải có rất nhiều kế hoạch để sắp xếp sao?"

"Em không biết có thể đi đâu."

"Vậy thì đi làm quen với một vài người bạn, tìm một đối tượng tốt."

"Em... Em cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt." Lý Khê Du nói xong, trong đôi mắt bốc lên hơi nước đã làm ướt ướt ánh mắt của cô ấy, cũng khiến cho trong mắt Kiều Hân Thời càng trở nên mờ mịt.

Kiều Hân Thời nói: "Chủ nhật này tôi sẽ tự tập ở nhà bạn, nếu em không có kế hoạch gì thì giúp tôi nấu ăn, như vậy được không?"

"Được." Tâm trạng Lý Khê Du nhảy nhót, một chút vui vẻ này làm cho cô ấy xem như kho báu.

"Khê Du, đừng vì một người làm cho em khổ mà phí sức lại tổn thương bản thân." Cho dù người đó là Kiều Hân Thời cô, thì Lý Khê Du cũng nên ném qua một bên mới đúng.

Đây là loại tình huống gì lại có thể nói một cách dễ dàng như vậy, con tim là không thể kiểm soát được, lúc không nên động lòng thì lòng lại rung động, tự bản thân yêu thích kẻ vô tâm.

"Vâng." Lý Khê Du cố gắng mỉm cười.

Hết Chương 52

Làm trong tình trạng vô cùng buồn ngủ ~

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Dương Mị Mị Là Dũng Sĩ Bất Bại

Editor: Ddil

Trong sân nhà Kiều Hân Thời, cũng giống như trước đây, đây là nơi tụ tập với những người bạn tốt của cô. Theo thường lệ, có người khởi xướng tổ chức, mọi người dù bận thế nào cũng vẫn sẽ đến.

Hơn phân nữa bọn họ là độc thân, cho dù là có người kia cũng sẽ không đem việc nhà ra nói trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều tuân theo ước định, trong thời gian nghỉ ngơi phải hoàn toàn buông xuống mọi thứ để tận hưởng thời gian dành cho bạn bè.

Cũng là vì có thỏa thuận ngầm như nhau cho nên mỗi lần tụ tập đều có thể thực hiện thuận lợi.

Bên cạnh hồ bơi đặt một cái lò nướng, còn có một cái bếp điện từ, những người biết làm đồ ăn sẽ đến đây để đóng góp công sức, mặc khác những người mười ngón tay chưa từng những nước lạnh* còn lại đều đang bận rộn làm chuyện riêng của mình.

*Mười ngón tay chưa từng dính dương xuân thủy, ý chỉ người đó giờ không đụng tay vô làm chuyện gì.

Kiều Hân Thời nói tới đây để phụ giúp Lý Khê Du, thực tế là chỉ làm được mấy chuyện không có chút kỹ năng nào, sẵn tiện ăn vụng thịt đã nướng chín.

Thịt vẫn còn mọng nước, Kiều Hân Thời lần nữa tin rằng cô gọi Lý Khê Du tới đây là rất đúng đắn.

Chóp mắt đã nướng xong một thỏ, cũng đã sớm bị người ta lấy đi hết tron.

Kiều Hân Thời tự hào giới thiệu Lý Khê Du với mọi người, đồng thời dùng ánh mắt thâm sâu đặc biệt ý nói bạn bè trong giới muốn thì mau chóng ra tay.

Ý định của Kiều Hân Thời quá rõ ràng, cô đưa Lý Khê Du vào trong giới, giới thiệu cho cô ấy người mà cô cho rằng rất xứng đôi với cô ấy. Hoặc là luật sư, hoặc là bác sĩ, hoặc là giám đốc giống như cô. Kiều Hân Thời xuất phát từ lòng tốt muốn Lý Khê Du quen biết được nhiều người, như vậy có lẽ cô ấy sẽ có thể tìm được một người phù hợp hơn so với cô ở trong đó, rồi lựa chọn một người khác.

Cách tốt nhất để quên đi một tình yêu thất bại là tìm được một người yêu mới. Kiều Hân Thời tin là những câu nói thường tình này đều có đạo lý.

Những người đó cũng được lắm, có thể nói là thân thiện, có nền giáo dục tốt, ở bên bọn họ, cho dù trước đó không quen, cũng sẽ không cảm thấy bị bọn họ bài xích.

Lý Khê Du luôn mang theo một nụ cười xã giao, ở giữa bọn họ có vẻ có chút im lặng.

Lúc Lý Khê được vài người vây quanh, Kiều Hân Thời có nhìn qua hướng đó vài lần, người bạn ngồi đối diện cô vỗ vỗ đầu gối cô để lấy lại sự chú ý của cô.

"Kiều, cậu lại đang nhìn em ấy." Bạn tốt cười có chút mờ ám.

"Người là mình mang tới, mình cũng không thể để mặc em ấy được." Kiều Hân Thời lắc đầu, tự rót cho mình một ly vang đá.

Bạn tốt chỉ tay về phía Lý Khê Du và những người bên cạnh cô ấy: "Cậu đặc biệt gọi ba người họ tới thật ra là chuẩn bị cho em ấy phải không? Cậu càng ngày càng giống làm mai, đừng nói cậu không cảm thấy như vậy. Mình nhìn thấy hết ở trong mắt nhé."

"Minh là bà mai?" Kiều Hân Thời trợn mắt nhìn bạn tốt, người này càng lúc càng mạnh động. Nói xong bắt đầu chao đảo, dáng vẻ vô đơn quá mức.

"Cô bé không thích bọn họ chút nào."

"Cho dù bây giờ không thích, sau này chắc chắn sẽ thích thôi." Kiều Hân Thời nói một cách khẳng định.

Bạn tốt nắm tay cô: "Vậy sau này có thể thích mình không?"

Kiều Hân Thời sùng sốt, nhú mồm: "Từ từ đã, cậu đang nói đùa à?"

"Ha ha, thật sự bị mình lừa được rồi." Bạn tốt cười lớn lên.

Kiều Hân Thời giằng chân mồm đang nhú chặt, "Cậu cảm thấy mình làm như vậy có đúng không?"

"Cô bé ấy thích cậu, cậu lại đẩy em ấy cho người khác, cậu như vậy về tình lý thì không sai. Nhưng ý tốt của cậu cũng là một sự tàn nhẫn vô tình. Cậu đó, vẫn luôn như vậy, quản lý sự nghiệp và tình cảm như nhau. Sự nghiệp trật tự rành mạch là chuyện tốt, nhưng tình cảm thì không hề giống với sự nghiệp, cậu vốn không có biết được cậu đối xử với người khác tàn nhẫn như thế nào, cậu nói xem người ta làm xem nói cậu tốt được." Bạn tốt phiến miệng mà nói.

Kiều Hân Thời nhìn phía trước, không nói được lời nào, suy ngẫm trong lòng.

Kiều Hân Thời nói Lý Khê Du không cần gấp, Lý Khê Du vẫn ở chỗ lò nướng không chịu đi, cho dù Kiều Hân Thời dắt cô ấy đi đến chỗ mọi người, cuối cùng cô ấy vẫn vô thức về lại chỗ đó.

"Tôi kêu em tới phụ giúp, không phải tôi đây để làm cu li." Trong lòng nói của Kiều Hân Thời cất giấu sự tức giận, cô cứng rắn kéo Lý Khê Du đi khỏi chỗ đó.

Lý Khê Du nhỏ giọng trả lời: "Dạ."

Lý Khê Du rửa tay ở trong phòng làm việc của Kiều Hân Thời, nhưng mùi khói trên người vẫn còn rất rõ ràng.

Kiều Hân Thời để Lý Khê Du ngồi trên ghế: "Em ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, muốn uống cái gì, tôi đi lấy cho em."

"Em..." Lý Khê Du muốn từ chối nhưng nhìn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt Kiều Hân Thời thì không còn ý định đó nữa, "Nước lạnh. Cảm ơn Kiều tổng."

"Tôi rất đáng sợ à?" Em cảm thấy tôi là người xấu đẩy em vào hố lửa sao?" Kiều Hân Thời lấy nước lạnh cho Lý Khê Du, đặt vào trong tay cô ấy, cô ngồi xuống tay vịn ghế sofa của Lý Khê Du, Lý Khê Du cúi đầu, ánh mắt không dám tiếp xúc cô.

"Không phải, em có không có nghĩ như vậy." Lý Khê Du lớn tiếng phản bác.

"Nhưng biểu hiện của em khiến tôi cảm thấy tôi rất đáng sợ, là tôi kéo em đến đây, lòng em không cam tâm tình nguyện, là tôi ép buộc em. Tôi tin là ở trong mắt người khác hình tượng của tôi chắc chắn là một người chủ xấu, bao gồm cả em cũng sẽ nhìn thấy tôi như vậy có phải không?"

"Em rất thích tiệc tùng, mọi người cũng rất thân thiện, nhưng mà em không biết nói gì với mọi người, chủ đề mà mọi người nói em hoàn toàn không biết." Trạng thái cô đơn của Lý Khê Du rơi vào trong mắt Kiều Hân Thời.

"Kiều tổng, người chị thích là người như thế nào?" Lý Khê Du hỏi cô, tim đập như sấm, cô ấy gần như phải che lỗ tai cô lại, để cô ấy không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Kiều Hân Thời mỉm cười nói: "Tôi chỉ biết, tôi sẽ không bao giờ thích một người ngay cả bản thân muốn nói gì cũng nói không nên lời."

Con người là khác nhau, không thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, cho nên Kiều Hân Thời cảm thấy mình là muốn tốt cho Lý Khê Du, lấy ý tốt làm chuyện xấu, lấy danh nghĩa tốt đẹp làm ra chuyện tàn nhẫn.

"Tôi giống với bọn họ, cùng ở trong vòng tròn xã hội như nhau, có thể nói là không có khác biệt, tại sao em có thể ở chung với tôi tốt như vậy?"

"Bởi vì chị là chị, họ cũng không phải chị." Lý Khê Du ngẩng đầu, đôi mắt mạnh dạn tiếp xúc Kiều Hân Thời, đây có lẽ là lần đầu tiên cô ấy nhìn cô. Kiều Hân Thời có thấy được cảm xúc mang nhiều màu sắc ở trong mắt Lý Khê Du, Kiều Hân Thời nghi ngờ là bản thân đã nhìn nhầm, có lẽ bởi vì ánh mắt của cô ấy rất ướt át, mới xuất hiện ảo giác như vậy.

"Em không có rung động với ai trong số bọn họ sao?" Kiều Hân Thời hỏi.

Ánh mắt của Lý Khê Du kiên định, nói: "Cảm ơn Kiều tổng, nhưng đừng có lần sau nữa. Ai em cũng không muốn."

Sự kiên quyết của Lý Khê Du làm Kiều Hân Thời bất ngờ, trong khoảnh khắc đó, cô bé nhu nhược đến không có cảm giác tồn tại trong trí nhớ của cô nay đã có một khía cạnh mới.

"Em làm cho tôi rất ngạc nhiên." Kiều Hân Thời giải thích sự thất thần vừa rồi của cô, "Từ lúc bắt đầu, em thậm chí không nói một lời nào, khiến cho tôi nghĩ là em nhẫn nại chịu đựng riết đã thành thói quen. Nhưng mà, vừa rồi em vừa mới nói không rất kiên quyết, làm cho tôi bị sốc."

Dương Dương nằm ở nhà mấy ngày, vết thương trên người đã chuyển màu tím xanh, cuối cùng cũng không còn đau muốn chết nữa, cô lại nhớ tới cương vị mà cô yêu nồng nàn, đổ nhiệt huyết vì công ty.

Sự thật là cô bận quen rồi nên không có cách nào chịu được rảnh rỗi, việc cô làm mỗi ngày trong khoảng thời gian ở nhà nghỉ ngơi này là xem TV chơi với Tông An.

Tông An không biết Dương mị mị a di chỉ biết nằm trên giường giả xác chết, cho nên chơi với cô vài ngày, sau đó không chút thương tiếc bỏ rơi cô.

Mỗi ngày Nhan Hâm đi làm, một ngày mười mấy tiếng thuận tiện giúp đỡ cho đám người ở trong công ty, Dương mị mị vì đoạt lại sự tôn thờ của Tông An còn có thời gian ở chung với Nhan Hâm, cô ráng chịu đau kéo lê thân thể bầm dập trở lại cương vị làm việc.

Trở lại văn phòng, cô đã bị ngó lơ một cách không ngờ, trên đường đi, tất cả mọi người cúi xuống bận rộn làm việc riêng của mình, nhắm mắt làm ngơ với cô. Lòng cô càng lúc càng lạnh, lộ trình từ cửa đi đến trước cửa văn phòng khoảng mười phút, từ giám đốc đến trưởng phòng thậm chí là đi quét dọn cũng không có liếc mắt ngó đến cô một cái.

Cô nghĩ ra một loạt các kế hoạch trả thù ở trong đầu, mục đích chính là phá đổ cái công ty không có tình người này.

Vừa mở cửa ra, cô thấy văn phòng của mình được bao phủ bởi một đồng hoa hồng, hoa hồng màu trắng màu đỏ lấp đầy bàn làm việc của cô, dưới bàn đặt một tờ giấy có chữ, Dương Dương nhận ra mấy chữ rồng bay phượng múa đó là bốn chữ Khỏe Mạnh Trở Về.

Dương Dương từ từ quay lại, trước đó cả đám nhân viên đều làm bộ như không thấy cô nay đã đứng sau lưng cô, mặt nở nụ cười, vỗ tay vì cô.

Sương mù bắt đầu tràn ngập trong đôi mắt ấm nóng, Dương Dương khóc lên vì cảnh này.

Một giây tiếp theo ở trong đám đông có người kêu to: "Khóc thật rồi kìa! Ai thua, mau móc tiền ra."

Bán mặt thần kinh của Dương Dương co giật, giây tiếp theo cô đã hóa thân thành Diệt Tuyệt sư thái đập mạnh xuống bàn: "Mấy người đừng có quá đáng nha!"

Dương Dương cứ thờ dài, Nhan Hâm bị cô gọi lên sự tò mò, nói: "Hôm nay đã chuẩn bị làm cho Dương bất ngờ, Dương có cảm động hay không?"

"Cảm động? Hừ." Dương Dương cười mỉa mai, "Bọn họ đem tôi ra cá cược."

"Bọn họ cá xem Dương có khóc hay không?" Nhan Hâm thân nhiên nói.

"Sao em biết? Em... không phải em cũng tham gia chứ?"

Nhan Hâm cười mà không trả lời, nhún vai, nói: "Em không nói với Dương."

Dương Dương bước nhanh về phía Nhan Hâm: "Em có làm hay không, đến cả tôi mà em cũng hăm hại, rốt cuộc em cá tôi khóc hay là không khóc?"

Hai người bước nhanh đi tới thì gặp phải Tàn Hoài, Tàn Hoài nhìn cả người Dương Dương: "Giám đốc Dương, có vẻ như cô hồi phục cũng tốt lắm."

"Cám ơn sự quan tâm của giám đốc Tàn, tôi là mạng cỏ dại, có thể chịu đựng chèn ép, chịu đựng va đập." Dương Dương nói đùa.

Nhan Hâm lại bị lời của cô làm cho hoảng sợ tim đập rối loạn. Con người dù sao cũng nhục thể xác phàm, chỉ có thể va chạm vài lần, Dương Dương nói như vậy, rõ ràng là muốn Nhan Hâm lo lắng.

Nhan Hâm nghĩ thầm nhất định phải cảnh cáo Dương Dương, sau này tuyệt đối không được nói như thế nữa.

"Cô gặp tai nạn, giám đốc Nhan chắc hoảng sợ lắm." Ánh mắt Tàn Hoài như muốn nói khỏi giấu tôi biết rồi!

Thái độ của Nhan Hâm bình tĩnh, nói như không có chuyện gì: "Dù sao cũng là đồng nghiệp ở chung sớm chiều, giám đốc Dương gặp tai nạn, không phải chỉ có một mình tôi lo lắng, tâm trạng của mọi người cũng đều giống nhau."

Ánh mắt của Tàn Hoài có chút giống như nhìn vào khoảng cách giữa Nhan Hâm và Dương Dương mà suy ngẫm.

Gần, gần đến thái quá. Tàn Hoài bình luận ở trong lòng.

Dương Dương run lập cập: "Giám đốc Tàn, cô còn có việc gì không?"

"Không. Các người tiếp tục đi." Tần Hoài đi được vài bước, sau đó ngoái đầu lại nhìn.

Nhan Hâm không hiểu mà hỏi Dương Dương: "Lời nói của giám đốc Tần đến cùng là có ý gì, em cứ cảm thấy có gì là lạ?"

"Phải không? Có lẽ chắc là đi cả* đến rồi." Dương Dương cười nói.

*đi cả : tới tháng.

Hết Chương 53

Mấy chương tới là bắt đầu dính couple phụ nhiều ~

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hỉ Dương Dương Ở Sau Lưng Mị Mị A Di

Editor: Ddil

Vết thương từ từ thâm lại, từ màu tím chuyển sang màu đen, rồi trở thành một loại màu sắc không rõ ràng, giống như vết bầm do đũa trẻ nghịch ngợm quệt lên.

Vấn đề của Dương Dương xảy ra ở sau lưng, cánh tay cô không có cách nào duỗi ra sau tự nhiên được, cho nên lúc tắm luôn không thể với ra sau lưng.

Cô ngồi trong bồn tắm cả buổi cũng không có cách nào chà được sau lưng của mình, ngược lại còn không ngừng rên đau.

Tòng An gọi Nhan Hâm tới, nói cho nàng biết cô bé nghe được Mị Mị a di đang gọi.

Gọi? Nhan Hâm bỏ việc đang làm xuống đi đến cửa phòng tắm, gõ cửa, hỏi: "Dương Dương, có phải Dương thấy khó chịu không?"

"Tôi không thể chà lưng được." Dương Dương rất muốn ôm một hòn đá để chết chìm trong bồn tắm.

Nhan Hâm nói: "Em vào nhé." Nàng mở cửa, đi đến bên cạnh bồn tắm.

Dương Dương thất vọng ngồi trong nước, đôi tay giơ lên bông tắm nói với Nhan Hâm: "Tình yêu à, em có sẵn sàng giúp tôi?"

Nhan Hâm đã vén tay áo của mình lên: "Em còn lựa chọn khác sao?"

"Tôi có thể gọi Tòng An vào."

Nhan Hâm mỉm cười: "Từ nhỏ con bé cũng chưa từng hầu hạ người khác, Dương mong đợi con bé sẽ chăm sóc cho Dương sao?"

"Dạy con như vậy không được đâu, một đứa trẻ cần phải chịu chút khổ thì mới thông minh."

"Lúc trước em cũng chưa từng nếm trải khổ cực, ý của Dương là nói em ngốc?" Nhan Hâm ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, đôi tay ở trên vai Dương Dương.

Dương Dương bị đau kêu lên: "Tất nhiên là em không ngốc rồi, tôi nói là lẽ thường thôi."

"Con là của mình, người khác không biết phải chăm sóc làm sao, chỉ có bản thân là người hiểu rõ nhất. Tòng An ngoan ngoãn lại nghe lời, chứng minh em không có sai." Nhan Hâm đổ sữa tắm vào trong bông tắm, chà sát cho nó lên bọt mịn. Nàng đang muốn xoa lưng cho Dương Dương, nhưng tay dừng lại ở giữa không trung.

Dương Dương đợi hồi lâu không thấy Nhan Hâm hầu hạ, quay người lại thắc mắc hỏi: "Sao vậy?" Sao lại làm mặt đó, muốn cười mà lại ráng nhịn, có chuyện gì vậy?

Sau lưng Dương Dương có một hình vẽ đơn giản, trông giống Hỉ Dương Dương*, đó là Tòng An dùng bút gel của Nhan Hâm từ chỗ động máu bầm mà vẽ ra mấy nét. Phần đầu của Hỉ Dương Dương là bả vai của Dương Dương, phần thân là che khắp lưng Dương Dương, cũng cho thấy vết thương của Dương Dương có nhiều loại.

Lúc chiếc xe xảy ra tai nạn, xe cô bị đầu chiếc xe gây tai nạn đâm vào nên lao về phía hàng rào, Dương Dương ngồi ở ghế phụ phía trước va đập về sau

rồi từ phía sau va đập ngược lại, cả trước và sau đều có những vết thương đáng sợ. Phía trước vẫn được Dương Dương bảo vệ nên Tòng An không ra tay được, chỉ có trong lúc nằm sắp ngủ thì sau lưng mới phải chịu khổ vì độc chiêu của Tòng An.

Nhan Hâm buồn cười, chán chường không thể làm được.

Dương Dương lập tức nghĩ đến một khả năng, cô lấy cái gương nhỏ ra soi cả buổi, cuối cùng cũng đã thấy được sự tồn tại của Hi Dương Dương.

Tay Dương Dương cầm gương yếu ớt để xuống: "Đội sau này tôi nhất định phải đánh懵 nó."

"Dương dám" Nhan Hâm hờn dỗi.

"Vậy bắt em chuộc tội thế." Dương Dương hoàn toàn giống một tên ác bá, cười gian với cô vợ xinh đẹp dịu dàng.

Nhan Hâm chà bông tắm lên lưng Dương Dương: "Dương dưỡng sức cho tốt rồi nói sau."

"Nhẹ thôi, nhẹ thôi... Đau, Hâm Hâm, nhẹ tay thôi, tôi chịu không nổi!"

"Đừng có kêu bấy bạ, Tòng An nghe thấy sẽ nghĩ chúng ta đang làm việc đó!"

Sau khi Dương Dương được Nhan Hâm săn sóc tắm thơm phưng phức thì nằm sắp ở trên giường ngủ.

Một bóng người nhỏ nhắn leo lên giường, đến bên cạnh cô.

Thật ra Dương Dương biết được, chỉ là không có phản ứng lại thôi.

Cái bóng nhỏ kéo áo ngủ của cô, nhìn thấy bức tranh vẫn còn ở trên lưng cô, thì cảm thấy hài lòng rồi bỏ đi.

Đội sau khi cái bóng nhỏ lén lút đi thì Dương Dương mới mở đôi mắt tràn đầy nét cười, nhìn theo Tòng An rồi đi.

Vào mùa thu, Dương Dương và Nhan Hâm được Nhan Tang mời đến ăn cơm.

Nhan Tang và người yêu của bà quyết định chờ thêm một thời gian ngắn nữa rồi mới đi, ở trong khoảng thời gian này, hai người lịch sự từ chối ý tốt của người nhà Nhan gia, không có ở lại nhà cũ của Nhan gia, mà là tìm một căn nhà bên ngoài để ở tạm.

Nhan Hâm và Dương Dương có giúp hai người đi xem nhà, nhưng bởi vì không có đồ đạc gì nhiều, cho nên cũng không có giúp dọn nhà.

Tuy chỉ là chỗ ở tạm thời, nhưng nhà cũng luôn được dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ nội thất trong nhà là lúc trước chủ nhà để lại, được hai người dọn dẹp sửa sang một chút thì sau đó càng có thêm hương vị tối giản.

Lúc Dương Dương và Nhan Hâm đến nhà Nhan Tang đúng lúc gặp được hai người họ đang đi về.

Hai người họ đi ra ngoài chọn mua ít quà, tính là hôm nay sẽ mua gì đó về làm quà tặng cho bạn bè ở bên.

Nhan Tang nhớ nhất là những thứ của trước đây, tiếc là bây giờ không thể tìm thấy, cho nên mua mấy món khác cũng rất được để thay thế cho kỷ niệm. Anh Từ cẩn thận gói từng món đồ lại bằng hoàng, còn tự tay viết một tấm thiệp nhỏ để ở trên.

Dương Dương và Nhan Hâm đem theo quà đến, là một cặp vòng do một thợ kim hoàn già làm ra. Bây giờ rất khó để tìm được thủ công tinh xảo như vậy, là Dương Dương phải vận dụng hết sức khai thác mấy mối quan hệ mới có được.

Nhan Tang rất thích, sau khi nhận được thì liền đeo vào tay, cũng giúp Anh Từ đeo vào.

Trong lòng Dương Dương tràn trề hi vọng lần này có khả năng Nhan Tang sẽ đối xử với cô hòa nhã hơn một chút, kết quả lại xem như công dã tràng, ấn tượng của Nhan Tang với cô mãi mãi vẫn luôn tiêu cực.

Đồ ăn Anh Từ làm rất phong phú, có sự đặc sắc của Trung Quốc lại có phong cách của Nhật Bản, còn có mấy món tây, hợp lại có thể nói là phong phú đầy màu sắc.

"Bọn cô cũng sẽ không ở lại lâu, bọn cô lo lắng nhà ở bên, muốn mau sớm trở về." Trên bàn cơm, Nhan Tang nhắc đến chuyện hai người họ phải về nước.

Nhan Hâm nói: "Phải gấp như vậy sao?"

"Xin lỗi." Anh Từ bày tỏ lời xin lỗi của bà.

"Con tính thế này, từ lúc cô và di đến đây con và Dương Dương vẫn luôn rất bận rộn, không có thời gian đi với hai người. Mấy ngày nay công ty cũng không có việc, con tính cùng Dương Dương xin nghỉ vài ngày để đi với hai người, hai người thấy có được không?"

Nhan Tang nói: "Có gì mà cần đi chung đâu." Nhan Tang không nhận tình cảm này, nếu là một mình Nhan Hâm thì còn được, nhưng lại dẫn theo Dương Dương, cái này có khó nhận.

Anh Từ nắm tay Nhan Tang ở trên bàn ăn, mỉm cười nói với Nhan Hâm: "Vậy phiền hai đứa."

"Tôi đâu có nói muốn hai đứa đi chung." Nhan Tang tròn to mắt nhìn Anh Từ.

Anh Từ khẽ nói: "Em hi vọng làm hết khả năng để ở chung với hai đứa nhiều hơn."

"Nhưng mà..."

"Nhan Tang." Anh Từ nói xong, lời phản đối của Nhan Tang xem như tan thành mây khói.

Dương Dương và Nhan Hâm sắp xếp một chuyến du lịch vài ngày trong nước. Hai người già sớm đã có nơi muốn đến, Nhan Tang vẫn muốn đi đến nơi như Lệ Giang, nhưng vẫn không có cơ hội. Mà bà cũng không muốn nói cho người khác biết, là Anh Từ lên nói cho Nhan Hâm với Dương Dương, hai người dưới sự trợ giúp của Anh Từ mà chuẩn bị một kế hoạch thật tốt.

Hai người không hẹn mà xin nghỉ phép cùng một lúc, lúc nhận được tin này thì mọi người trong công ty đều bàn tán sôi nổi. Hai tay Tần Hoài ôm ngực đứng ở một bên, mọi người đoán đủ mọi khả năng, lòng Tần Hoài sáng tỏ như gương, trùng hợp hả? Chuyện này là hoàn toàn không thể nào.

Sau khi Nhan Tang nhận vé máy bay mới biết được Anh Từ đã sớm đầu hàng bên địch, nhưng nhìn thấy đây là nơi bà muốn đi, cũng tạm thời gạt bỏ nhỏ nhen qua một bên, mặc dù về mặt không ưng, nhưng bà cũng không có từ chối.

Trong khoảng thời gian du lịch này, Nhan Hâm và Dương Dương làm tùy tùng của hai người. Dương Dương phụ giúp đem đồ, sắp xếp chỗ ăn ở. Nhan Hâm thì phụ trách làm người hướng dẫn, lại chụp ảnh kỷ niệm cho hai người họ.

Nhìn hai người già cố gắng đứng thẳng người nắm tay chụp ảnh kỷ niệm chung bên bờ biển, nụ cười thuần chạn và thoải mái, có chút bối rối như thấy được đáng về khi còn trẻ của hai người.

Hai người Nhan Hâm và Dương cũng chụp lại ảnh. Hai bức ảnh có thể phân biệt được hình ảnh của hai thế hệ ngày trước và ngày nay.

Người bây giờ là đang sống cho cuộc sống hiện thời, mà hai người già lại biến cuộc sống trước đây thành huyền thoại.

Suy xét đến thể trạng của hai người già, Nhan Hâm và Dương Dương cũng không có sắp xếp chương trình quá dày đặc. Về mặt cơ bản đều là ngồi máy bay rồi đến thẳng khách sạn ngủ, sau khi nghỉ ngơi rồi mới bắt đầu du lịch, đi đường có thể nói đều là ngồi taxi, chắc chắn sẽ không làm hai người đi mà cảm thấy quá mệt mỏi.

Kế hoạch ban đầu của hai người là chăm sóc cho sức khỏe của hai người già, kết quả hai người còn có sức sống hơn cả hai người, lên xuống núi bước đi như bay.

Nhan Tang bọn họ ở nước ngoài còn có một khu vườn lớn, hai người tự trồng rau quả, chớ nói chi là hái dâu rừng, làm việc tốn thể lực hơn hẳn so với người trẻ chỉ làm việc trong văn phòng.

Cho nên dọc theo đường đi thường xuyên xảy ra cảnh hai người già đứng ở phía trước đội hai người trẻ đuổi theo.

Trên đường Dương Dương thì nhất định phải rèn luyện tập thể dục đảng hoàng, để rửa mối nhục này.

Nhan Tang và Anh Từ cùng nhau ngồi nghỉ chân ở ven đường, Dương Dương và Nhan Hâm ở cách đó không xa tự chụp lại hình ảnh hai người ôm nhau. Hình ảnh hai người con gái xinh đẹp rất thân mật thu hút nhiều sự chú ý, nhưng mà cả hai gần như không có nhận thức về điểm này, vẫn tiếp tục làm mấy tư thế xà nạo.

Nhan Tang tức cảnh sinh tình, bà nói với Anh Từ: "Nếu mỗi người chúng ta đều kết hôn, có lẽ đã có con rồi."

"Nghĩ chuyện này để làm gì, chúng ta không thể nào quay đầu làm lại lần nữa, cho nên chuyện người nghĩ không có khả năng xảy ra."

"Có hối hận không?"

"Mấy chục năm trước em đã có câu trả lời, bây giờ vẫn vậy, sẽ không thay đổi."

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Hết Chương 54

Hi Dương Dương ~ đúng ra phải chọn hình con dê vui vẻ, mà nghĩ tới Mị Mị a di thảm quá nên lấy hình này minh họa cho tâm trạng của Mị Mị a di vậy =))))

Còn một chặng đường không xa ~

Chương 56: Dương Dương Đây Là Đòi Nợ

Editor: Ddil

Dương Dương nhớ rõ mình có một lần đã nói câu 'có nợ phải đòi', bản thân cô còn nhớ rất rõ ràng, không biết Nhan Hâm có nhớ hay không.

Điều đầu tiên về nhà là nhà nghỉ ngơi hai ngày, thể chất của Dương Dương vừa mới hồi phục đã muốn đòi lại món nợ Nhan Hâm còn thiếu cô.

Nhan Hâm xuống dưới lầu mua sữa đậu nành, trở về lại bận rộn nấu cháo làm bữa sáng ở trong bếp

Chuyện gì cũng làm xong cả rồi, thời gian còn sớm, Dương Dương vẫn đang ôm chăn ngủ.

Nhan Hâm kéo rèm cửa, muốn dùng ánh sáng mặt trời đánh thức Dương Dương, ánh mặt trời rọi lên mông cô, Dương Dương còn chưa chịu dậy.

Nhan Hâm đợi một lúc không thấy cô tự giác thức dậy, đành phải chủ động đến đánh thức cô.

Nàng nói với Dương Dương: "Nếu không thức dậy sẽ không còn bữa sáng để ăn đâu."

Dương Dương vẫn không nhúc nhích. Nhan Hâm lại nói: "Buổi sáng bị đói bụng, cũng đừng đổ lỗi cho em."

Dương Dương vẫn không phản ứng. Loại tình huống này chỉ có một cách giải thích, Dương Dương đang giả bộ.

Nhan Hâm nhìn thấu lớp nguy trang của cô, nói: "Được rồi, nếu Dương không ăn thì em cũng không ép."

Nàng đứng dậy đưa lưng về phía Dương Dương, mới đi được một bước, Dương Dương nhanh nhẹn trở mình, hai tay vịn eo của nàng, ôm chặt lấy nàng

Dương Dương nói: "Tôi chỉ muốn ăn em"

Nhan Hâm nghĩ rằng cô đang nói giỡn nên nói: "Dương đòi đến đâu óc không tỉnh táo à?" Mái tóc dài của Dương Dương dán vào chân nàng, giống như rong biển mềm mại quấn lấy tay chân nàng.

Dương Dương ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn ngập tính chiếm hữu: "Em phải chịu trách nhiệm cho tôi ăn no." Cô kéo vạt áo sơ mi của nàng ra, cởi bỏ nút quần tây của nàng.

Cho đến khi khóa quần bị kéo xuống, Nhan Hâm mới nhận ra được Dương Dương là nghiêm túc.

"Buổi tối không được sao?"

"Em có thấy tôi để bữa sáng tới tối ăn bao giờ chưa? Hơn nữa buổi tối cũng không phải không ăn." Dương Dương nói mấy lời này giống như một tên biến thái có ham muốn tình dục bất tận.

Quần của Nhan Hâm đã bị kéo đến dưới mông, hai tay Dương Dương cùng lúc cởi xuống, nàng chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu đen. Áo sơ mi trên người Nhan Hâm vẫn gọn gàng, phần dưới cơ thể đã sớm mất đi sự che chắn, có cảm giác buông thả nói không lên lời. Nàng nhìn thấy bản thân phản chiếu trong món đồ bằng kim loại trên đầu giường, gương mặt đầy dục vọng, thật ra nàng cũng đang đói bụng không phải sao.

Tay Dương Dương đùa nghịch đùa hoa ướt át ở giữa hai chân nàng, đầu lưỡi xoay quanh rốn của nàng, tận tình thưởng thức bữa sáng thịnh soạn này.

Eo Nhan Hâm vừa nóng vừa tê rần, gần như muốn đứng không vững, đầu gối đang run rẩy, cả người cũng run, giống như ngọn nến trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Dương Dương rất thích tư thế này, không có ý muốn thay đổi. Cơ thể Nhan Hâm nghiêng về trước, đưa tay vịn vai Dương Dương càng đẩy cô về phía giữa hai chân mình.

Dương Dương nói một cách không rõ ràng: "Chúng ta phải nhanh lên. Nếu không sẽ muộn..."

"Ừm... Không phải đều do Dương quyết định sao?" Hai tay Nhan Hâm dùng sức nắm chặt vai Dương Dương, chỉ là do truyền đến từng đợt khuấy động kèm theo co giật mãnh liệt hơn.

Gần như muốn xoắn vào linh hồn của nàng, đầu gối của Nhan Hâm từ từ gập cong, nửa người trên sắp ngã nhào đè lên người Dương Dương.

Dương Dương trở mình, lần này là cô nằm trên giường, đầu ở mép giường, mà hai chân Nhan Hâm ở hai bên đầu cô. Tư thế này khiến cho cô trông

giống như một kẻ hấu ăn vô độ, mà Nhan Hạm thì rơi vào trong sự xấu hổ cùng cực. Nàng lắc vòng eo mềm mại theo đầu lưỡi di chuyển của Dương Dương, rõ ràng là không muốn làm như vậy, nhưng cơ thể thì không thể dừng lại.

Chấn trên người Dương Dương bị tụt xuống giữa đùi, cơ thể Nhan Hâm ngã người về phía trước, đè lên người Dương Dương. Nàng xốc chấn của Dương Dương lên, đi vào khe núi nóng ướt của cô.

Cảm giác của Dương Dương cũng không yếu hơn so với Nhan Hâm, từ sớm đã rất rối loạn, đợi đến khi Nhan Hâm chạm đến nơi ẩm ướt của cô, hai chân Dương Dương liền run lên.

"Phải nhanh chút..." Dương Dương thỉnh thoảng lại kêu lên, Nhan Hâm cảm thấy câu này sao không nói với chính cô mà lại nói với nàng, tâm trạng gấp gáp không thể đợi được nữa này của Dương Dương được thể hiện một cách toàn diện.

Nhan Hâm từ ngoài đi vào chỗ sâu bên trong cô, nhận được sự bao bọc nhiệt tình sau đó mới bắt đầu có nhịp điệu nhịp nhàng. Hai chân của Dương Dương khi thì mở ra khi thì khép lại, cơ thể ở dưới người nàng mà vận vẹo, tất cả những chuyện này chứng minh Dương Dương và nàng đều đắm chìm trong đó như nhau.

Tiếng rên rỉ ưm a quỵến rũ của hai người hòa quyện vào nhau, động tác càng lúc càng nhanh, lực tay cũng tăng lên. Cho đến khi có một cảm giác tê dại bắt đầu lan ra từ eo trở xuống, rồi lan rộng khắp toàn thân. Gần như cùng lúc thở dài, rơi vào trong sự mất hồn ngẩn ngui.

Hai người mệt là nằm sấp ôm nhau, áo sơ mi trên người Nhan Hâm đã bị nhàu nát. Nàng không thể không nhíu mày, đối với chuyện không thể kiểm soát được bản thân, tỏ ra không hài lòng.

Nhìn giờ giấc thì thật ra cũng không phải quá lo lắng, chỉ là cần tăng tốc hơn bình thường thôi.

Hai người kẻ sát nhau, hơi thở gần nhau, hà hơi giữ ấm cho nhau*, thời gian lắng đọng làm cho lòng người chậm rãi mở ra, như chìm vào trong nước, biến thành hai con cá, hiện thực lại giống như là một cái lưới lớn vớt hai người ra khỏi mặt nước.

*Tương nhu dĩ mật: điển tích trích trong "Trang Tử. Đại tông sĩ". Nghĩa bóng là hai con cá sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn đã dùng miệng thổi bóng khí giữ ấm cho nhau. Nghĩa đen là hoạn nạn giúp đỡ lẫn nhau.

Không kịp ăn sáng đã sửa soạn đến công ty, rồi dùng bữa sáng đầy đủ tại công ty.

Sau khi Lâm Hữu Thời hỏi qua ý kiến của Kiều Hân Thời để sắp xếp thì đã hẹn ngày mời cô đi ăn. Địa điểm ăn là nhà của Lâm Hữu Thời, buổi hẹn đầu tiên cô ấy lại chọn ở nhà riêng của mình, chuyện này khó tránh khỏi sẽ làm Kiều Hân Thời suy nghĩ lung tung.

Nhà Lâm Hữu Thời cách công ty Kiều Hân Thời hơi xa, cô dựa theo địa chỉ Lâm Hữu Thời đưa cho rồi tìm tới được một căn nhà nhỏ có chút cũ kỹ. Ấn tượng đầu tiên là ở đây thật sự yên tĩnh, cây già thành bóng mát, tường được bao phủ bởi thường xuân Boston*, đến cả cây trúc đào dùng để làm cảnh ven đường cũng đã có thể mọc cao đến lầu hai lầu ba., nói lên được chúng nó đã ở đó được một khoảng thời gian.

*Tên khoa học là Parthenocissus Tricuspidata, còn có tên gọi khác là dây leo Nhật Bản. Hay còn gọi là Boston-ivy.

Kiều Hân Thời đến có hơi sớm, sớm hơn nửa tiếng so với thời gian dự kiến, một là không muốn bị trễ, nhưng thật ra cũng là chỉ để xem xét Lâm Hữu Thời kỹ càng, thông qua việc xem hoàn cảnh sống của cô ấy mới biết được cô ấy là người như thế nào.

Nhà Lâm Hữu Thời không có chuông cửa, Kiều Hân Thời gõ mấy cái lên cửa, cánh cửa mở ra ngay lập tức.

Một tay Lâm Hữu Thời cầm xẻng xào một tay cầm sách, không có nhìn rõ người đứng ở cửa là ai, trái lại còn tập trung xem sách: "Sao đến giờ mẹ mới tới, không phải nói mười một giờ..."

"Ai* đến trễ?" Trên mặt Kiều Hân Thời tuy mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại không hề mỉm cười.

*Do cách xưng hô của TQ không phân biệt từ rõ ràng như tiếng Việt mình, nói với ai cũng cứ "nì" làm tới thôi, nên chị Kiều nghe không biết được người được người đó là ai, cứ tưởng là bạn nào đó chứ ko biết là mẹ nên mới hỏi.

Lâm Hữu Thời mặc áo thun tay ngắn màu xanh da trời và quần jeans rộng, chân mang dép đi trong nhà, tóc mới tắm xong còn ướt, nặng nề rũ xuống, có một điều kì diệu là gương mặt mang cặp kính gọng đen lại không hề bị râm nắng.

Cô ấy sau khi coi bỏ đồng phục cảnh sát thì dịu dàng hiền hòa hơn nhiều so với người trước đây cô đã gặp, không thay đổi chính là phần tính cách hào sảng này.

"Ngoài tôi ra còn có ai muốn tới sao?" Kiều Hân Thời cũng không phải nói cho có lệ.

Lâm Hữu Thời trong ba giây trước thấy cô thì có biểu hiện ngạc nhiên, rồi sau đó chợt nhận ra: "Tôi... Tôi nói là mẹ của tôi."

"Phải không?" Nói dối, không ai dùng giọng điệu kiểu này để nói chuyện với mẹ mình.

Sự tức giận của Kiều Hân Thời là hướng tới sự không thành thật của Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời nhận thấy là cô đang hiểu lầm, vội nói: "Tôi không có gạt chị, tôi có nhờ mẹ tôi đến dạy tôi nấu ăn, thôi tiêu, tôi quên mất món thịt bò nạm của tôi vẫn đang ở trên bếp."

Nói xong cô ấy vội nhanh vào bếp, Kiều Hân Thời cảm thấy thấy vọng, nghĩ thầm gần như có một sự bắt đầu không được tươi sáng rồi.

Sau khi đi vào cô đã đánh giá căn phòng này, phòng của Lâm Hữu Thời không lớn, ở đây thuộc loại nhà kiểu cũ, có một ban công, cửa sổ cũng còn là kiểu đẩy ra, được cái cửa sổ trong phòng rất lớn, cho nên trông rất sáng sủa. Căn hộ khoảng sáu mươi mét vuông, Lâm Hữu Thời bố trí phòng trông rất rộng rãi.

Phòng bếp phía bên tay trái và phòng vệ sinh là không gian duy nhất có tường ngăn cách. Từ giường lớn kiểu Nhật Bản cho đến bàn làm việc, ngăn tủ là đều liên thông, đứng ở cửa nhìn qua một lần sẽ không sót thứ gì.

Ở phòng bếp tỏa ra từng đợt mùi khó ngửi, dựa theo kinh nghiệm của Kiều Hân Thời đoán ra được đó là do nấu đồ ăn bị khét.

Cô đi vào nhà bếp, nhà bếp khá rộng rãi, cũng không có nhiều thứ bên trong, dụng cụ làm bếp cũng không đầy đủ lắm, sạch sẽ hơn nhiều so với gia đình bình thường, không phải sửa sang lại mới sạch sẽ mà là bày biện trông trải cho nên có vẻ rất sạch sẽ. Một bên tủ đặt cái lò vi ba và máy pha cà phê cơ, mấy lọ thủy tinh chứa đầy bột cà phê thậm chí còn nhiều hơn cả gạo, còn lại ở bên kia thì để đầy mì ăn liền.

Đây là trạng thái sinh tồn của của Lâm Hữu Thời, Kiều Hân Thời đoán được sinh hoạt của người này tuy rằng không phải quần bách nhưng chắc chắn cũng không khỏe mạnh.

Lâm Hữu Thời chưa kịp đối phó đã thấy cô đi vào, dùng hết sức lực cố gắng cứu vớt món thịt bò nạm, có điều dựa theo mùi và màu sắc cũng đủ nhìn ra món thịt bò nạm này nếu tiếp tục ăn nhất định sẽ không khác biệt gì thuốc độc.

Rốt cuộc cô ấy cũng từ bỏ, sau khi ném món đồ thất bại vào trong thùng rác thì đóng nắp thùng rác lại một cách nặng nề.

Làm cho Kiều Hân Thời ngạc nhiên là cô ấy lại lấy ra một hộp thịt bò nạm từ trong tủ lạnh, cô ấy lại cầm sách lên, làm dựa theo đó.

Nhan Hâm làm thủ tục đăng kí trường tiểu học cho Tòng An, ngoài dự tính là Lý Tường vậy mà không có đến tìm nàng. Cũng không phải nàng mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mà là nhận thấy chuyện này không bình thường. Tòng An cũng cảm giác được khác thường, đã gần một tháng Lý Tường cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt họ, không tỏ vẻ quan tâm đối với Tòng An, cái này không giống với tính cách của Lý Tường.

Sau khi thuận lợi làm xong các thủ tục nhập học, mẹ chồng cũ đến tìm Nhan Hâm. Thái độ lúc bà tới gặp Nhan Hâm không mấy thân thiện, mặc dù bình thường bà ấy vẫn luôn xuất hiện với thái độ đồ ỉn cho nàng, nhưng lần này là tức giận rất rõ ràng.

"Tại sao tôi tới tìm cô, tôi nghĩ cô hẳn là biết rồi."

"Nếu mẹ là muốn nói việc đến trường của Tòng An, con thật đã tự chủ trương, xin lỗi."

Mẹ chồng cũ nhìn sang một bên: "Tôi nói không phải chuyện này. Cô đừng giả ngu với tôi, tôi biết, xúi giục cho Tư Nghiên ly hôn là cô, Lý gia đã có lỗi gì với cô, sao cứ phải làm khó Lý gia."

Xúi giục, tội danh này hình như là vu oan giả họa*.

*Câu gốc là 'dục gia chi tội', đầy đủ là 'dục gia chi tội, hà hoạn vô từ', có nghĩa là muốn gán tội cho người khác thì cái gì cũng có thể nói được, không sợ không có lý do.

Nhan Hâm nói: "Con có thể hỏi một câu không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Còn giả bộ. Sau khi Tư Nghiên đi gặp cô về thì nói muốn ly hôn. Tôi không tin là không có liên quan đến cô."

"Cô ấy còn nói gì nữa?"

"Nói rằng trái lại rất tốt, tính tình con bé rất tốt, có cái gì cũng giấu ở trong bụng, tôi hỏi nó là ai ép nó làm vậy, nó cũng không nói một lời, càng như vậy tôi càng nghi ngờ."

Mẹ chồng trước còn thiếu một chút đã chia mũi dùi về phía nàng nói đều là nàng làm. Nhan Hâm cười mỉa mai, nàng nghĩ nếu Tư Nghiên không nói, nàng cũng không cần phải nói, nàng không muốn làm người xấu, nhưng sự hiểu lầm này, không biết phải đối đáp như thế nào.

Tình huống gặp gỡ không hề vui vẻ cuối cùng cũng chấm dứt, Nhan Hâm xem như chấp nhận tội lỗi mà mẹ chồng trước định ra cho nàng, nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Nếu mẹ muốn biết câu trả lời, thì nên để Lý Tường và cô ấy nói chuyện đằng hoàng, vấn đề là ở trên hai người bọn họ, con có thể ảnh hưởng được gì."

"Cô không quen nhìn nó sống tốt hơn cô đi."

"Nếu như Lý Tường có thể nhận ra là anh ta sống tốt, con sẽ chúc phúc cho anh ta, chỉ tiếc anh ta rõ ràng không cảm nhận được." Cho nên anh ta xem nhẹ hạnh phúc bên mình, ngược lại cứ cố chấp với quá khứ.

Nhan Hâm cảm thấy mệt mỏi, gánh nặng đè trên vai, sau khi tiễn khách về thì nàng tựa người vào ghế sofa, thở dài một cách nặng nề.

Lúc này nàng liền nghĩ tới Dương Dương, nếu người phải đối mặt với mọi thứ lúc này là Dương Dương, có lẽ...

Hoặc là không có sau này, nếu như là Dương Dương, Dương Dương chắc chắn là đủ tỉnh táo để biết rõ bản thân muốn cái gì, hơn nữa còn là người sẽ tiếp tục kiên trì, không giống như mình, tội lỗi đó đều là do mình tự chuốc lấy, cái sai đó cũng là do tự mình phạm phải.

Lúc Tông An trở về thì bị Nhan Hâm ôm chặt vào lòng.

Mẹ con đồng lòng, Tông An bị ảnh hưởng bởi sự bắt lực trên người Nhan Hâm, ngoan ngoãn để mặc nàng ôm, ngược lại còn vỗ về nàng.

Dương Dương đi vào sau, nhìn thấy Nhan Hâm giống như một con búp bê mất đi động lực lại yếu ớt ghé lên vai con gái nghỉ ngơi, bộ dạng hoàn toàn không còn giống với giám đốc Nhan tự tin và thanh lịch.

Cô dùng bản thân thay thế cho Tông An mỏng manh, làm gối ôm của Nhan Hâm.

Ôm chưa được một lúc, Nhan Hâm nói: "Đủ rồi."

"Chúng ta ôm thêm chút nữa đi?" Hiếm khi thấy được mặt bắt lực này của Nhan Hâm, cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

"Cơ thể của Dương nóng muốn chết, bây giờ cả người em đều là mồ hôi."

"Không sao cả, điều này nói lên được là con tim tôi nóng bỏng." Dương Dương nhanh chóng ôm chặt lấy Nhan Hâm, có chết cũng không buông tay.

"Mẹ, Mì Mì a di, con đói bụng. Khi nào thì ăn tối ạ!" Tông An thỉnh thoảng lại lên tiếng kháng nghị vì bị ngó lơ bởi hai người.

Bản năng làm mẹ của Nhan Hâm như sống lại, nàng ném hết suy nghĩ không thoải mái ra sau đầu, sau đó đi nấu ăn cho hai người.

Dương Dương nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng tính toán cô nên làm thế nào mới có thể khiến cho Nhan Hâm vui vẻ.

Dương Dương và Đào Tử Tỷ cùng bước vào thang máy, hai người mỉm cười gật đầu chào nhân viên, sau khi hoàn toàn nhận được sự chú ý của mọi người thì hai người đi vào văn phòng của Đào Tử Tỷ. Đào Tử Tỷ uy nghi trước mặt người khác lập tức thả lỏng cơ mặt gồng cứng của mình, lan hoa chỉ* không bị kiểm soát mà cong lên.

*Lan hoa chỉ: ngón tay thành hình hoa lan.

Hết Chương 55

Lan Hoa Chi

Đứng ra hôm qua post chương này, mà do hôm trước vừa nhận hợp đồng làm công tác hậu cần cho cô bạn nhà bên, thành ra hôm qua ra chương bên này, nên tiến độ bên này mới bị chậm lại =))))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thờ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Dương Dương Lặng Nhắc Nha!

Editor: Ddil

Bầu không khí như gợn sóng bắt đầu lần tấn. Dương Dương không thể không nhìn về phía Đào Tử Tỷ, nói: "Ông đi theo tôi vào làm gì?"

"Muốn bà giúp một chuyện. Tôi tin là bà nhất định sẽ giúp chị em của bà mà ha."

"Chị em? Dương Dương không thể không nhìn vào vùng ngực phẳng lì của Đào Tử Tỷ và đôi chân rậm lông được che khuất dưới quần.

"Được rồi, được rồi, đừng nhìn tôi kiểu đó, tôi hỏi bà, có giúp hay không?"

"Nếu có liên quan đến bạn trai ông thì tôi không giúp." Dương Dương đã hạ quyết tâm, chuyện yêu đương của người khác nên ít tham gia vào mới tốt, nếu không người ta cãi nhau chia tay thì đều là trách nhiệm của mình.

"Tôi phải tham gia một buổi tiệc nên cần bạn gái." Đào Từ Tỷ sợ Dương Dương từ chối nên nói liền một hơi.

"Không đi." Dương Dương lập tức cho anh ta câu trả lời.

"Tại sao? Bà muốn tro mắt nhìn tôi chết sao!"

"Dĩ nhiên sẽ không tro mắt nhìn ông chết mà tôi sẽ nhắm mắt lại, vậy được chưa?" Dương Dương cười nói.

"Bà không có quyền từ chối, tôi đã giúp bà, bà cũng phải giúp tôi, nếu không tôi chết thành ma cũng sẽ không tha cho bà. Đây là thiệp mời, chị họ của tôi tái hôn, bà phải có mặt, bà mà không đến thì dù có phải buộc bà tôi cũng sẽ buộc bà đi!" Đào Từ Tỷ làm vẻ mặt dữ tợn, tiếu tiếu là bản chất anh khá éo lá, nên trông như một con Husky nhỏ cổ gấu học đòi làm sói.

Một tấm thiệp mời màu vàng được đặt trên bàn Dương Dương, Đào Từ Tỷ liếc chết ra lệnh, muốn Dương Dương phải đi, còn chỉ định cô chỉ được mặc quần áo của một số thương hiệu, tai họa bắt ngờ này ập đến làm cho Dương Dương dờ khóc dờ cười.

Tấm thiệp màu vàng kim lấp lánh, họa tiết trên mặt thiệp có chút giống như được làm bằng vàng thật, sau đó xem xét kỹ hơn, thì nó thật sự là vàng. Đúng thật là... phong cách của nhà giàu mới nổi.

Nhan Hâm bởi vì có một số hoạt động cho nên đi ra ngoài trước, đến tối mới trở về, về đến nhà thì Dương Dương đã làm cơm xong rồi, thức ăn được bày kín, hai người cũng không vội mà chờ nàng về.

Nhan Hâm muốn cảm ơn Dương Dương, sự xuất hiện của cô làm cho cuộc sống của nàng trở nên thoải mái, cô chia sẻ việc nhà, lại chăm sóc tốt Tông An. Cô là người mẹ thứ hai của Tông An, gánh một nửa trách nhiệm trên vai nàng, cũng chính bởi vì như vậy, sau một ngày dài bận rộn Nhan Hâm về đến nhà mới cảm thấy được sự ấm áp.

Trong tim chỉ đủ để chứa hai người, một người là con của nàng, một người là Dương Dương. Hai người làm cho tâm nhĩ của nàng chật kín, không còn chỗ cho bất cứ thứ gì khác.

Nhan Hâm xuất hiện ở cửa, Tông An đã vội vàng chạy ra nói ăn cơm.

Đến khi vừa quay đầu lại, Tông An đã ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình.

Hôm nay Dương Dương làm một bữa ăn lớn, ngay từ đầu Tông An đã chảy nước miếng liên tục, Dương Dương cũng không cho cô bé ăn, nói phải đợi Nhan Hâm trở về rồi tính.

Nhan Hâm nhớ tới có chuyện cần nói với Dương Dương, nhưng nhìn thấy bóng dáng của cô đang bụng thức ăn nên quyết định để chuyện này sang một bên, ăn cơm trước rồi nói sau.

"Tôi hầm canh giò heo, đặc biệt làm cho em, em nhất định phải ăn một chén, tuyệt đối không được phụ ý tốt của tôi." Dương Dương đặc biệt múc một chén canh giò heo cho Nhan Hâm.

Không béo, canh trong ngọt mát, cả xương cũng được hầm nhừ, canh này nếu uống ở ngoài sẽ không được như vậy. Nhan Hâm uống ngụm đầu tiên đã cho lời khen.

Dương Dương mở to mắt to mong chờ câu trả lời của nàng.

Nhan Hâm nói: "Ngon lắm."

Dương Dương ngoác miệng cười: "Lần sau..."

"Không cần phải đặc biệt làm này làm nọ đâu." Nhan Hâm biết công việc của Dương Dương cũng đủ bận rộn, nếu phần thời gian còn lại còn phải làm việc nhà, cô làm sao còn có thời gian nghỉ ngơi.

Nụ cười rạng rỡ dần trở nên âm đạm: "Em không thích sao?"

"Thích, rất thích."

Nét rạng rỡ dần nửa trở lại trong đôi mắt cô, Dương Dương đưa ra quyết định: "Mỗi tuần tôi hầm cho em một lần."

"Vắt vả cho Dương rồi."

"Nên làm mà." Dương Dương mỉm cười trả lời. Nhan Hâm là người của cô, Nhan Hâm tốt, cô cũng sẽ hạnh phúc theo không phải sao.

Dương Dương rút cuộc cũng tấm xong đi ra, trước bước đến chỗ hai người ngồi trên giường xem TV.

Tùng An ngồi trên đùi Nhan Hâm cũng không nhúc nhích, Dương Dương tới gần sau đó mới biết thì ra cô bé đang ngủ.

Nhan Hâm có ý nói cô đừng đánh thức Tùng An, Dương Dương thật ra đã sớm muốn đưa cái bóng đèn nhỏ này về ngủ, cô nói với Nhan Hâm: "Tôi ôm con bé về giường ngủ."

Sau khi ôm công chúa An lên thì Tùng An ngửi được mùi sữa tắm trên người Dương Dương, là cùng một loại mùi hương với Nhan Hâm, cô bé nhầm tưởng là Nhan Hâm, giang hai tay ôm lấy cổ Dương Dương, tựa mặt vào vai Dương Dương.

Đây là cảm giác làm mẹ, thân gánh trách nhiệm nặng nề, từng bước khó khăn, nhưng có thể cảm nhận được sự trọn vẹn và hạnh phúc của người làm mẹ này.

Dương Dương vỗ nhẹ lưng Tùng An, hát: "Ngủ đi ngủ đi, cục cưng yêu dấu của dì..."

"Mì Mì a di, dì hát dở quá à." Tùng An nghe giọng nhận ra được không phải là mẹ của mình.

Sự cảm động của Dương Dương trong phúc chốc bị xóa sổ, thật là một đứa trẻ chẳng đáng yêu chút nào, chỉ muốn đánh đòn.

Bế Tùng An vào chiếc giường nhỏ bằng gỗ của cô bé, Dương Dương đắp cái chăn nhỏ cho cô bé, Dương Dương đứng dậy đi chưa được mấy bước lại nghĩ đến một chuyện, do dự một lúc lại cúi xuống vén trán Tùng An ra hôn lên trán một cái, "Ngủ ngoan cục cưng."

Sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, Dương Dương mang theo cảm xúc của một người mẹ trở về phòng của hai người.

Nhan Hâm đang đợi cô, cô có thể nhìn thấy điều này từ trong ánh mắt của Nhan Hâm.

Dương Dương mỉm cười hỏi: "Để tôi đoán thử xem, biểu hiện này của em là có chuyện muốn nói với tôi."

"Dương... Ngày mốt có sắp xếp gì chưa?"

"Không có, à, không, tôi nghĩ lại thì tôi có chuyện đó." Dương Dương ngồi xuống bên cạnh Nhan Hâm, nói: "Sao vậy, ngày đó muốn cho tôi khỏi xuống giường à?"

"Dương đó Dương đó, trong đầu toàn là mấy cái suy nghĩ này. Em muốn hỏi Dương có sắp xếp gì không?"

"Em có chuyện gì à?" Dương Dương nghĩ tới hôm đó đã bị Đào Tử Ty đặt rồi nên thấy tiếc vô cùng, hiếm khi Nhan Hâm chủ động nói muốn hẹn hò.

"Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nếu Dương đi được thì tất nhiên tốt rồi, không được cũng không sao." Nhan Hâm cười nhạt. Là đám cưới họ hàng của nàng, nàng muốn rủ Dương Dương tham gia với mình, nhưng mà trong lòng nàng cũng không chắc muốn Dương Dương đi chung như vậy. Trong hoàn cảnh nào đó có lẽ Dương Dương sẽ không được tự nhiên, như bây giờ đang tốt, cô không cần phải lo lắng gì.

Nhan Hâm để phiền nhiễu trong lòng sang một bên, tự nhiên chú ý tới ánh mắt Dương Dương.

Đúng vậy, đã khuya, có một số việc có thể bắt đầu rồi.

Trong TV nam nữ vai chính đang nói cái gì, hai người sớm đã không còn nghe thấy, bầu không khí giữa hai người giống như quả bóng căng phồng hết mức, đang chờ một cây kim đâm vào.

Nhìn nhau, tim đập dữ dội hơn, miệng lưỡi khô khốc.

Nhan Hâm im lặng thờ dài, nói: "Em muốn ngủ."

"Ừ, tôi cũng buồn ngủ." Dương Dương lập tức chạy đến lấy remote tắt TV, sau đó quay người lại để Nhan Hâm nằm dưới, trong khi tay chạm vào công tắc trên tường.

Nhan Hâm thấy cô như vậy thì vội nói: "Em muốn tắt."

Nàng nhắc người lên đề lại công tắc, tách, phòng lại tối đi, tia lửa giữa hai người lại xẹt lên.

Mỗi một lần đều dồn dập như thế, thật giống như hai người vẫn còn là tuổi trẻ cuồng nhiệt, nhưng mà hai người rõ ràng đã đến độ tuổi này rồi...

Nhịp thở của Nhan Hâm đã trở dần trở nên rối loạn, Dương Dương cũng vậy, tiếng rên rỉ lại kèm theo thở dốc, âm thanh ma sát giữa da thịt với nhau không ngừng ăn mòn lý trí của hai người.

Dương Dương mặc một chiếc váy dài làm bạn gái của Đào Tử Ty tham gia lễ cưới, cô đã nghe được từ chỗ Đào Tử Ty biết ở đây đều là thân thích của những người giàu có, chỉ là không nghĩ tới lại có mùi giàu có đến mức này. Bao hết cả hội trường khách sạn năm sao trong khu vực trung tâm, cô ước tính chi phí, nó cũng không phải là con số nhỏ. Nghe nói đây cũng chỉ là một trong số lễ cưới*, là để thuận tiện cho họ hàng trong nước. Cô làm quen

được với nhiều vị CEO lạ đến tham gia, Dương Dương may mắn là cô có mạng đủ danh thiếp, vào đúng thời điểm có thể nói chuyện với họ vài câu.

*Ở đây ý nói là đám cưới được tổ chức nhiều lần ở nhiều địa điểm, cái đám cưới ở đây làm là cho họ hàng trong nước tham gia.

Đào Từ Tỷ ở nơi công cộng cũng rất nghiêm chỉnh, thật ra anh ta là một người đàn ông rất nam tính, lúc trẻ là thiếu gia thanh lịch, đến tuổi này rồi vẫn là một người đàn ông đẹp trai, chỉ cần chưa có vợ, là người yêu chất cao tốt ai gặp cũng thích.

Khi anh ta nghiêm túc cầm tay Dương Dương, cô biết bao nhiêu người xem bọn họ là một đôi.

Đào Từ Tỷ không cho Dương Dương ở đây nói chuyện làm ăn, cho nên vẫn ôm eo của cô không cho cô đi, Dương Dương Dương vì biết bao nhiêu cơ hội tốt mất đi mà lấy một tay nắm chặt cổ tay kia, thỉnh thoảng cứ tìm cơ hội dẫm lên chân Đào Từ Tỷ: "Đều là tiền đó." Một CEO đi mất, hai CEO đi mất...

"Tôi xin bà mà, giúp tôi đi có được không, xem như tôi nhờ hết vào bà, bà vừa đi thì bảo đảm có một đám đến bu quanh tôi lái nhái."

"Nói ông cái gì?"

"Còn có thể nói gì, con trai út không kém cõi nhất Đào gia không có tiền không có sự nghiệp, đến cả vợ mà cũng không có nữa, có khi còn nói hơn cả thể. Chỉ là bà không nghĩ ra nổi." Đào Diệu Tổ cứ cười khở.

Đào gia nhiều người như vậy chỉ có anh ta là không có tương lai nhất, người khác dựa vào quan hệ để kinh doanh đều phát tài làm đến quan chức cấp cao, chỉ có anh ta làm CS* trong công ty Kiều Hân Thời. Nói ra cũng thật mất mặt, nhưng cũng hết cách rồi, anh ta không có tham vọng, quan điểm đối với tiền cũng là đủ dùng thì được rồi, cho nên anh ta không quan tâm đến công việc của mình ở trong mắt người khác kém cõi như thế nào, anh ta làm thấy vui là được.

*CS: chăm sóc khách hàng.

Nhưng mà suy nghĩ của anh ta lại không thể truyền đạt cho cái đám bà tám lắm điều này được, anh ta đánh không lại đành phải né thôi.

Sự có mặt của Dương Dương đúng lúc làm giảm đi cái nhìn sẫm soi từ một đồng người.

Cho nên Dương Dương có thể nói được gì, vì giúp chị em mà không ngại hi sinh.

Trong đám đông người qua có quen có lạ, Nhan Hâm cũng không đặc biệt chú ý đến ai, chỉ là trong khoảnh khắc, giống như có một tia điện xẹt lên trong suy nghĩ, dường như nàng đã nhận biết được sự tồn tại của ai đó.

Nàng tìm được người đó rồi, đứng bên cạnh một người đàn ông cao lớn, người đàn ông đó đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ có thể nhìn thấy vóc dáng cao gầy của người này, cũng nhìn thấy bàn tay đặt trên eo Dương Dương.

"Hâm Hâm... Hâm Hâm..." Tiếng gọi bóng dáng sao nhãng của nàng, ý thức của nàng từ từ quay trở lại cơ thể, nàng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Nhan Dung, "Hâm hâm, con làm sao vậy, gọi con nhiều lần con cũng không trả lời."

"Ba, không có gì, con chỉ hơi mệt thôi." Nhan Hâm vẫn đang tìm kiếm Dương Dương, đám đông vây quanh người ấy, nàng đi đến ngồi xuống chỗ bên cạnh nghỉ ngơi.

Lễ cưới học theo trình tự của phương Tây, tuyên thệ – trao nhẫn – cha mẹ phát biểu.

Lúc cha mẹ hai bên lên sân khấu nói chuyện, Dương Dương nghiêng đầu nói vào tai Đào Từ Tỷ một câu: "Đằng sau một quý cô xinh đẹp luôn có một người cha có khí chất mạnh mẽ."

Đào Từ Tỷ bị cô làm cho ngừng cười: "Ông ấy là chú của tôi."

"Đàn ông qua ba mươi không có bụng bia mới là đẹp trai."

"Không phải bà không thích đàn ông à, sao cũng biết thường thức đàn ông vậy?"

Dương Dương tròn mắt liếc anh ta: "Chỉ là đơn thuần dùng ánh mắt thường thức nghệ thuật để thường thức tác phẩm của Thượng Đế mà thôi."

Người đàn ông có tuổi đầy phong độ ấy nói xong thì sau đó bảo mọi người cứ tận tình ăn uống, lúc này âm nhạc vang lên, trung tâm hội trường trống trải, bắt đầu có người tay nắm tay vào đó khiêu vũ.

Đợi một lúc sau, Đào Từ Tỷ đưa tay nói: "Chúng ta cũng vào nhảy đi."

"Được." Trên người Dương Dương tìm không thấy một chút đáng về rụt rè nào, cô vui vẻ đứng lên, cùng Đào Từ tỷ đi vào khu vực trung tâm.

Lúc này cô dâu chú rể cũng không đứng trơ ra được, hai người vừa vào đến, nhạc liền đổi thành vũ khúc Latinh cuồng nhiệt đam mê.

Lúc Đào Từ Tỷ và Dương Dương hai người họ đổi tay thì nảy sinh mâu thuẫn. Hai người không hẹn mà cùng lựa chọn hướng của người nữ, đưa mắt nhìn

nhau.

Dương Dương nói: "Không phải ông chỉ có nhảy với bạn trai ông thôi chứ?"

Đào Từ Tỷ gật đầu: "Ồ, cậu ấy dẫn tôi đi học mà."

"Được rồi được rồi, để tôi nhảy chính, may mắn năm đó lúc học khiêu vũ trong lớp thiếu đàn ông cho nên tôi đều được học ở cả hai bên."

Dương Dương và Đào Từ Tỷ bắt đầu nhảy, hai người nhảy không bao lâu, Dương Dương nhìn đến Nhan Hâm đứng bên cạnh, quá bất ngờ nên không có đỡ tay Đào Từ Tỷ, kết quả Đào Từ Tỷ xoay một vòng sau đó thấy không có cách nào nhảy tiếp, đứng im tại chỗ.

"Dương Dương?"

Dương Dương quay đầu lại nói với anh ta: "Hâm Hâm đang ở đây."

Đào Từ Tỷ nhìn theo hướng Dương Dương nói, nhìn thấy Nhan Hâm, mỉm cười với nàng.

Nhan Hâm thấy người đứng bên cạnh Dương Dương là Đào Diệu Tổ, tâm trạng lo lắng cũng không có thả lỏng, ngược lại còn nâng cao hơn.

Hai người xoay sang bên Nhan Hâm, Đào Từ Tỷ lắc tay, bỏ tay Dương Dương ra, đồng thời kéo tay Nhan Hâm đẩy cô đến chỗ Dương Dương.

Dương Dương rất tự giác mà kéo Nhan Hâm vào nhảy trong đám đông.

"Sao Dương lại tham gia lễ cưới này với giám đốc Đào?" Nhan Hâm phát hiện Dương Dương nhảy đẹp lắm, là nàng trước đây vẫn chưa có cơ hội để biết.

Dương Dương nói: "Giám đốc Đào là họ hàng nhà gái."

"Tại sao anh ta lại mời Dương làm bạn gái?" Mùi chân Nhan Hâm xoay một vòng hoàn mỹ, trong khi làn váy nhẹ nhàng bay lên, như một bông hoa nở rộ, sau đó héo tàn ở trên người Dương Dương.

Dương Dương đỡ eo của nàng, để cho nàng vững vàng dừng lại: "Tôi làm sao biết, đại khái quan hệ của tôi và anh ta cũng khá tốt."

"Lúc trước em đã cảm thấy, quan hệ giữa Dương và giám đốc Đào không phải chỉ tốt bình thường."

"Em nghĩ quan hệ của chúng tôi như thế nào?" Dương Dương vẫn còn giữ chút bí ẩn.

Trước đây khi Nhan Hâm còn hoàn toàn không cảm thấy được Dương Dương đáng yêu như thế nào, nàng nghĩ rằng quan hệ giữa Dương Dương và giám đốc Đào cũng đủ mập mờ, từ khoảng cách giữa hai người có thể nhìn thấy được.

Dương Dương và đồng nghiệp luôn giữ một khoảng cách nhỏ, với Đào Diệu Tổ lại không có một chút khoảng cách nào, nhưng khoảng cách với Nhan Hâm thì còn tồi tệ hơn.

Dương Dương đối với Đào Diệu Tổ đến cùng là có cảm xúc gì?

Nhan Hâm không thể không nghĩ đến lấy được câu trả lời từ trên mặt Dương Dương.

Lúc bước nhảy thay đổi, cả người cũng không bị loạn choạng, sự hòa hợp giữa hai người xuất phát từ quán tính, trông gần nhau như vậy. Nhan Hâm lại cảm thấy được Dương Dương cách nàng rất xa, ít nhất xa hơn khoảng cách so với cô và Đào Diệu Tổ.

"Hôm đó em nói đến một nửa lại không nói tiếp, có phải là muốn tôi tham gia lễ cưới này với em không?" Dương Dương nhớ lại một tối nào đó của mấy hôm trước Nhan Hâm có lời còn chưa nói xong, nếu như không sai, thì chắc là nói cái này.

"Dương nói Dương có sắp xếp rồi." Nhan Hâm không vui mà nói.

"Xin lỗi em, thật ra tôi muốn đi với em hơn."

"Phải không? Em mệt, không muốn nhảy nữa, chúng ta nghỉ đi." Nhan Hâm nhẹ nhàng đẩy tay Dương Dương ra, Dương Dương vội nói: "Em còn chưa nghe tôi nói hết mà?"

"Dương muốn nói cái gì?" Giọng điệu của Nhan Hâm có vẻ như không tốt. Dương Dương cười thầm trong lòng.

Cô nói với Nhan Hâm: "Em có biết tôi vẫn gọi Đào Diệu Tổ là gì không?"

"Là gì?"

"Đào Từ Tỷ đó, anh ta không phải có tiếng là bạn tốt của phụ nữ sao, chẳng lẽ em đã quên, anh ta chưa bao giờ thích phụ nữ hết. Cho nên em cứ việc xem anh ta là phụ nữ đi."

Nhan Hâm cũng không phải vì vậy mà dịu xuống: "Không phải Dương thích phụ nữ à?"

Dương Dương bối rối, nghe Nhan Hâm nói như vậy, cô giống như rơi vào trong cục diện bế tắc. Nếu như nói Đào Diệu Tổ là đàn ông, Nhan Hâm muốn đề phòng, bởi vì Dương Dương yêu đàn ông. Nếu như nói Đào Từ Tỷ là phụ nữ, Nhan Hâm cũng muốn đề phòng, bởi vì Dương Dương cũng yêu phụ nữ.

Được rồi, mọi lỗi lầm đều ở Dương Dương.

Dương Dương nói: "Giữa chúng tôi thật sự không có quan hệ gì hết. Em không thể tin rằng giữa một nam một nữ có tình bạn đơn thuần sao?" Cô hết đường chối cãi, sớm biết vậy cô nhất định sẽ tuyên bố trước rõ ràng, tránh cho Nhan Hâm hiểu lầm.

"Bạn bè sẽ không nhảy với nhau."

"Lần sau tôi chỉ nhảy với em thôi." Dương Dương cười giống như một con mèo ăn được cá.

"Bạn bè sẽ không đi gần như vậy, còn để anh ta ôm eo Dương, những người khác đều hiểu lầm hai người là một đôi."

"Vậy á hả? Rồi, sau này tôi sẽ kêu anh ta cách xa tôi một chút."

Nhan Hâm nhận thức được đối thoại giữa mình và Dương Dương là ngây thơ đến mức độ nào, không khỏi đỏ mặt.

Đào Từ Tỷ còn chưa tới gần Dương Dương đã bị Dương Dương đẩy ra, Dương Dương nói: "Giữ khoảng cách."

Đào Từ Tỷ buồn cười nhìn Dương Dương và Nhan Hâm hai người, nói: "Thật thú vị, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị phụ nữ xem là tình địch đó nha. Vừa rồi bà cô của tôi còn hỏi tôi bà là ai, hỏi hai chúng ta khi nào thì kết hôn."

Đào Diệu Tổ tiếp tục nói, hai người đã sớm bỏ đi, để lại mình anh ta tự tìm xấu hổ.

Nhìn theo bóng dáng hai người, Đào Từ Tỷ bắt đầu nhớ tới người yêu bé nhỏ của mình. Cái đám cưới này đối trá muốn chết, còn không bằng anh ta trở về với người yêu bé nhỏ. Haizz

Hết Chương 56

Hâm Hâm ghen thật là đáng yêu quá đi thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Gặp Gỡ Giữa Vai Phụ Đề Là Hiểu Lầm

Editor: Ddil

"Xin lỗi, lần hẹn trước bị tôi làm cho không được thoải mái." Sau khi chuyện trôi qua được mấy ngày thì Kiều Hãn Thời nhận được điện thoại của Lâm Hữu Thời, cô còn nghĩ rằng Lâm Hữu Thời sẽ không gọi điện cho cô nữa.

Quá trình bắt đầu và cả kết quả của cuộc hẹn trước đều không giống như mong đợi của Lâm Hữu Thời, cũng là sự phát triển tồi tệ nhất mà Kiều Hãn Thời từng trải qua trong đời này.

Đầu tiên là cô tới nhà Lâm Hữu Thời, Lâm Hữu Thời tay chân luống cuống ngồi ở đó, trong tay còn cầm một cuốn sách dạy nấu ăn. Trước đó Lâm Hữu Thời có nhờ và mẹ của cô ấy, kết quả người còn chưa tới, cô ấy đành phải tự mình xuống bếp nấu ăn, nhưng kết quả không chỉ là bị phỏng tay còn suýt chút nữa là phóng hỏa trong nhà bếp.

Cuối cùng là nhờ Kiều Hãn Thời có ở hiện trường, lấy nắp đậy cái nồi đang cháy lại.

Hai người hai mặt nhìn nhau, mu bàn tay của Lâm Hữu Thời bị phỏng nổi lên bọng nước, Kiều Hãn thật sự không thể nhìn được nữa, đáng ra là một buổi hẹn tốt đẹp như vậy cuối cùng lại kết thúc ở trong bệnh viện.

Lâm Hữu Thời lại cho rằng lần này hoàn toàn là lỗi của cô ấy, nên đã rất thất vọng.

Chuyện đó trôi qua được mấy ngày, Lâm Hữu Thời cũng không có liên lạc với cô, Kiều Hãn Thời còn cho rằng đây là câu trả lời của Lâm Hữu Thời, chứng tỏ hai người không phù hợp tiếp tục mối quan hệ này nên chỉ đơn giản là cắt đứt trong lúc này.

Kiều Hân Thời không cho rằng chuyện này có vấn đề gì, cô cảm thấy đáng về luống cuống tay chân của Lâm Hữu Thời rất dễ thương, lúc cái nòi bốc cháy tuy rất sợ hãi nhưng vẫn đưa tay bảo vệ cô ấy ngăn cô ấy chạy tới. Động thái này cũng nói lên được sự quan tâm của mình đối với cô ấy.

Chẳng qua là người ở trong quân đội trải qua đủ mọi huấn luyện khác nhau lại không làm được một món ăn, nhớ tới đã muốn cười.

Kiều Hân nhớ lại chuyện hôm đó, người trong điện thoại đợi lâu không nghe thấy cô trả lời, nói: "Có phải tôi đã để lại cho chị ấn tượng rất tệ hay không?"

Kiều Hân Thời nghĩ thầm trong bụng, cô ấy luôn luôn trực tiếp như vậy sao? Nhưng mà như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn chơi đánh đố với người khác.

"Ấn tượng cũng không phải tệ lắm. Miễn cưỡng cho 61 điểm."

"Cao như vậy hả? Tôi còn cho rằng chị sẽ cho tôi điểm âm luôn chứ."

"Tại sao?" Kiều Hân Thời cười lên.

Trong lời nói của Kiều Hân Thời mang theo vui vẻ: "Tôi ngốc lắm phải không?"

"Ừm ừm." Kiều Hân Thời từ chối cho ý kiến.

"Nếu như tôi nói tôi mời chị lần nữa, chị chắc không đi đâu hả." Giọng nói nhỏ dần đi, đầy mắt mắt.

"Để xem lịch trình của tôi đã, thứ bảy tuần này được rảnh nửa ngày. À mà, lần này cô sẽ không xuống bếp nữa chứ?" Kiều Hân Thời xuất phát từ việc đảm bảo an toàn, nên muốn hỏi vấn đề này.

"Vậy là chị đồng ý rồi nha?"

Người bên kia vui mừng giống như đứa trẻ được vào top 3 sinh viên được khen thưởng, rất vui mừng nhưng cũng không quên xác định lại thời gian. Sau đó thì nhắn tin đặt thời gian, địa điểm hẹn và cách thức liên lạc để đảm bảo Kiều Hân thời có thể nhìn thấy, cuối cùng còn nhắn thêm một câu, nhận được tin nhắn phải trả lời lại.

Sự chủ động của Lâm Hữu Thời làm Kiều Hân Thời mở rộng tầm mắt, sống đến từng tuổi này, lần đầu tiên được một cô gái trẻ theo đuổi, cô ấy nôn nóng hấp tấp cứ như sợ cô sẽ bị người khác cướp đi mất, một khi đã xác định tâm ý liền chặt đi hết mọi khúc mắc, còn thiếu chưa có đóng dấu tuyên bố hợp đồng có hiệu lực.

Nếu muốn Kiều Hân Thời cho một cái đánh giá, thì cô ấy chắc là một thể kết hợp mâu thuẫn giữa một nửa trẻ con và một nửa trưởng thành.

Nhan Hâm tự hỏi, nếu lúc này nàng và Dương Dương chỉ là quen biết chứ không phải yêu đương, thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào.

Có lẽ là một mình một người gánh chịu tất cả, vui vẻ hay không đều là do tự mình nhắm nháp, nửa đêm chuyển mình, chiếc giường giống như đại dương mềm mòng vô tận, còn nàng lại như chiếc thuyền cô độc lênh đênh trên biển, phiêu bạt không ngừng.

Mà nàng lúc này chỉ cần xoay người, đã rúc vào vòng tay của Dương Dương, Dương Dương ní non bắt lấy nàng, cả người từ từ cuộn tròn, mặt dán vào trước ngực của nàng.

Tư thế này làm cho nàng nhớ tới một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, nhưng Dương Dương đã lớn thế này, không phải là tìm kiếm cảm giác an toàn, chỉ đơn thuần là nỗi máu dê xồm.

Mùa thu tức thì đã đến, sau đó không lâu thì Tông An phải đến trường báo danh, công việc của quý tiếp theo phải mở rộng, còn phải đi mua quần áo mùa thu, đổi hết đồ trong tủ quần áo, không chỉ của nàng, còn có của Dương Dương và Tông An.

Nhan Hâm thức dậy thì ngủ lại không được, trong đầu cứ suy nghĩ về những chuyện cần làm sau này.

Dương Dương duỗi mạnh chân, rồi cơ thể tiếp tục co lại, tim của Nhan Hâm càng đập nhanh hơn trước. Sau đó cuối cùng không còn tiếng động nữa, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đặn.

Trong mối quan hệ này, Dương Dương vẫn luôn là người nắm chặt lấy nàng, mà bản thân nàng cũng sẽ dựa dẫm vào cô. Nếu tương lai hai người không có cách nào nào ở bên nhau nữa, khi đó có lẽ sẽ không buồn khổ, nhưng chắc chắn không phải bình tĩnh và thoải mái giống như bây giờ.

Dương Dương trước khi tan ca thì đã đi nói với Nhan Hâm kế hoạch sắp xếp cho buổi tối, đầu tiên lái xe đi đón Tông An, rồi đưa Tông An đến câu lạc bộ gym. Dương Dương đưa Tông An đi bơi, Nhan Hâm dự tính đăng ký một lớp yoga để học.

Sau khi tan ca thì tắt máy tính đi, Nhan Hâm nhắc người dậy, xoa xoa bả vai ê ẩm của mình.

Bả vai mỏi không phải chỉ vì công việc, mà cũng là do buổi tối bị Dương Dương đè.

Dương Dương công khai bước vào văn phòng của nàng, thấy nàng đang xoay vai còn làm vẻ mặt đau đớn, đi đến phía sau bóp vai cho nàng.

"Có muốn bóp ở đây không?"

"Có, có... Mạnh một chút, thoải mái lắm, ừm, hơi đau, như vừa rồi là được..." Nhan Hâm ngẩng đầu thả lỏng bả vai, được Dương Dương xoa bóp mà nheo mắt lại.

Tay Dương Dương đột nhiên dừng lại, Nhan Hâm mở to mắt, đôi mắt nhìn vào mắt Dương Dương.

Dương Dương muốn cười, nét cười đầy trong mắt, nhưng vẫn cố gắng nhịn, biểu hiện có vẻ có một chút giả tạo.

"Sao vậy?"

"Đừng ra phải thu âm lại mấy lời vừa rồi của em." Tiếng rên thoải mái đến tối đa ấy làm cho tâm trạng người nghe dao động, khó trách Dương Dương sẽ hiểu sai.

Nhan Hâm nói: "Là do đầu Dương toàn mấy cái suy nghĩ gì đâu không nên mới có có thể nghĩ linh tinh như vậy." Nàng quay đầu lại rồi suy nghĩ cũng hiểu được là không đúng, nhưng cũng không có liên tưởng ra giống như Dương Dương.

"Ai cũng sẽ nghĩ vậy mà, chưa kể đến tiếng của em nghe rất hay, tôi lại tiếp tục xoa bóp cho em."

"Thôi." Nhan Hâm lập tức nhảy dựng lên cách xa Dương Dương ba bước.

Cho nên hai người về nhà trước, sau đó thì đeo túi trên lưng kéo Tông An đi, một nhà ba người lên xe.

Tối câu lạc bộ gym rồi, Tông An được Dương Dương dẫn đi bơi, hai người thay áo tắm trong phòng thay đồ. Từ giờ trở đi, Dương Dương còn phụ trách chuẩn bị phao cứu sinh cho Tông An, một tay cầm phao, một tay kéo tay Tông An đi về phía hồ bơi.

Bởi vì là hồ bơi phải trả trước, nên trước đó đã xác định số người, những người đến đây không có nhiều như ở ngoài hồ bơi công cộng, có huấn luyện viên phụ trách giảng dạy trẻ em bơi, Tông An được đưa đến chỗ nước cạn an toàn là nơi bọn trẻ tập trung.

Sau khi Dương Dương khởi động làm nóng người thì nhảy xuống nước, dáng người nhanh nhẹn dưới nước giống như một nàng tiên cá, lặn xuống thật sâu sau đó lại trôi đầu lên.

Tông An chổng phao vào người bước xuống, tay vung vẩy trong nước, huấn luyện viên đi đến trước mặt để dạy cô bé, yêu cầu cô bé bỏ phao xuống, dù sao mực nước ở khu vực đó cũng chỉ mới chạm vào cằm.

Tông An có chút sợ nước, giữ chặt lấy phao, bị huấn luyện viên mắng vài câu, gần như muốn khóc.

Mấy đứa trẻ khác ở một bên chọc ghẹo, làm cho Tông An càng sợ hơn, hai tay nắm chặt phao trước ngực.

Dương Dương từ xa thấy cảnh này, hít sâu một hơi bơi qua đó, chui tới bên cạnh Tông An.

Lúc Tông An nhìn thấy cô liền đạp chân bơi về phía cô, vẻ mặt bị chọc quê rất đáng thương.

Huấn luyện viên không có kiên nhẫn như vậy thì không cần thiết phải học tiếp nữa, Dương Dương không chút đắn đo mang Tông An theo bên cạnh, kiên nhẫn dạy cô bé quạt nước như thế nào, cô dạy một cách dịu dàng lại nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng còn vuốt đầu Tông An, những đứa trẻ khác thấy cảnh này đều rất ghen tị với cô bé.

Tiếng nhạc du dương trong phòng tập Yoga giống như làn gió nhẹ nhàng thổi qua má, Nhan Hâm ngồi bắt chéo chân trong tư thế hoa sen, hai tay nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, ngón cái và ngón trỏ chạm nhau tạo thành thủ ấn trí tuệ*, đưa ý thức vào trong hơi thở, hít sâu vào, nhẹ nhàng thở ra, điều chỉnh nhịp thở.

Ánh sáng dần dần sáng lên, hai tay của giáo viên dạy Yoga chấp ở trước ngực tạo thành chữ thập đồng thời cúi đầu nói lời tạm biệt với mọi người.

Nhan Hâm và mọi người cùng nhau nói tiếng cảm ơn, rồi sau đó đứng dậy thu dọn đồ.

Phòng tắm chỉ được ngăn cách bởi một lớp kính mờ, từng chỗ ở trong đều không có cửa, mà hầu hết mọi người đều tự nhiên phơi bày cơ thể của họ, thay quần áo ở bên ngoài cũng không có chút e dè.

Nhan Hâm lấy khăn tắm đi vào phòng tắm có vòi hoa sen, người ở cách vách nhìn nàng bằng một ánh mắt thương thức, tận tình ngắm nhìn nữ thần Venus xuất hiện trong sương mờ nóng bỏng.

Nước chảy xuống dọc theo đường cong của Nhan Hâm, đánh vào lưng và eo của nàng, lướt qua mông đầy đặn, từ bắp đùi thon thả của nàng chảy xuống.

Nhan Hâm không nhận ra có người đang nhìn nàng, còn ngược mặt lên, để cho nước ấm rửa trán nàng, dòng nước giống như một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve da đầu của nàng, để cho nàng thư giãn lại.

Bàn tay nàng trượt xuống theo mái tóc dài, cơ thể căng ra, chỗ đầy đặn lại càng đầy đặn hơn, ánh mắt thương thức như trở thành lửa nóng.

Nhan Hâm lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể đi đến trước ngăn tủ riêng của mình để lấy quần áo, người sử dụng ngăn tủ kế bên nhìn chăm chăm vào bảng tên trên ngăn tủ của nàng, không khỏi ngạc nhiên thốt lên: "Cô là Nhan Hâm?"

"Cô là?" Nhan Hâm nhìn về phía cô ấy, thắc mắc hỏi.

"Thẩm Ly, cách đây không lâu chúng ta đã từng gặp mặt bàn chuyện làm ăn." Bàn tay của người này đã đưa đến trước mặt Nhan Hâm.

Thẩm Ly – Trợ lý chủ tịch tập đoàn Thành Phú? Nhan Hâm phản ứng lại ngay lập tức, mặc dù hai người chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng nàng có ấn tượng sâu sắc với người này. Công ty dự định mở rộng hợp tác với tập đoàn Thành Phú, người quyết định của công ty bên đó là vị trợ lý Thẩm này, nàng đã từng liên lạc với cô ấy, muốn được nói chuyện chi tiết với cô ấy nhưng đều không có câu trả lời. Nghe nói vị trợ lý Thẩm này đặc biệt có mệnh mệnh ở trong công ty, cô ấy nói một thì sẽ không có hai, cô ấy đã quyết định không thì trên cơ bản sẽ không có hi vọng.

Nhưng cuộc gặp gỡ của hai người bây giờ thì không thích hợp bàn sâu đến vấn đề đó, Thẩm Ly chưa mặc quần áo mà nước còn nhỏ giọt theo tóc của cô ấy. Trong khi Nhan Hâm cũng chẳng khá hơn chút nào.

Hai người phải mặc đồ tây dùng cách thức của người văn minh ngồi ở trong phòng họp mà nói chuyện kinh doanh mới đúng.

Nhan Hâm giờ tay ra bắt tay với cô ấy, mỉm cười nói: "Không nghĩ tới lại gặp trợ lý Thẩm ở đây."

"Thật ra chúng ta đã gặp từ sớm, chỉ là cô không chú ý tới, lúc trên lớp tôi ở ngay bên cạnh cô." Thẩm Ly không vội mặc quần áo, mà vẫn hết sức say mê nói chuyện với Nhan Hâm, giống như bởi vì vậy mà quên mất thực tế trên người của mình không có mặc gì.

Nhan Hâm không biết nên phóng tầm mắt đi đâu mới đúng.

Dáng người của Thẩm Ly thuộc loại hình thể thanh mảnh rắn chắc, từ cánh tay và vùng bụng hơi có cơ của cô ấy có thể nhìn ra cô ấy chắc là khách quen ở đây. Nhan Hâm nhớ tới tình huống gặp mặt duy nhất của mình và Thẩm Ly, người cô ấy mặc đồ tây trông rất gầy, không nghĩ tới cái này không phải gầy mà là thon thả.

Nhan Hâm không dám nhìn xuống hơn nữa, nàng mở cửa tủ, lấy quần áo ở bên trong.

"Cô có thường xuyên đến đây không? Đang học những khóa nào?"

"Không thường, lúc nào công việc không nhiều mới đến." Nhan Hâm mở túi đồ, lấy đồ lót ra.

Cô gần như cảm thấy lúng túng thêm lần nữa, Thẩm Ly vẫn đứng bất động bên cạnh nàng làm cho nàng không thể tiếp tục.

Thẩm Ly nhận thấy nàng không được tự nhiên, cười càng thâm hơn: "Cô để ý tôi nhìn cô?"

"Nếu cô không ngại thì mời cô đi qua một bên có được không?" Nhan Hâm suy nghĩ có lẽ bản thân suy nghĩ quá nhiều, nhìn những người khác không phải cũng thay quần áo như nhau sao?

Thẩm Ly nói: "Cô có cảm giác đối với việc phụ nữ nhìn cô đúng không?"

"Ý cô là gì?" Nhan Hâm hỏi.

Thẩm Ly nói: "Không có gì, tôi chỉ nói thế thôi." Nhưng ở trong lòng cô ấy có sáu mươi phần trăm khả năng Nhan Hâm là người ở trong giới, còn lại bốn mươi phần trăm khả năng thì Nhan Hâm chắc là khá chú trọng quyền riêng tư cá nhân.

Sau đó Thẩm Ly đưa danh thiếp cho Nhan Hâm, Nhan Hâm vừa mới tính hợp tác với Thẩm Ly, nhận danh thiếp, cũng đưa số điện thoại của mình cho cô ấy.

Sau khi Thẩm Ly đi từ phòng tập đến quanh hồ bơi, vô tình lại nhìn thấy được một người quen.

"Giám đốc Dương, cô cũng ở đây?" Thẩm Ly đi đến thành hồ, sau đó Dương Dương bơi lại, Thẩm Ly bụng ghé dựa ra ngồi xuống.

"Chỗ này do cô mở à? Cô có thể tới sao tôi không thể tới?" Bởi vì là bạn bè cũ, cho nên Dương Dương đùa giỡn với cô ấy không chút kiêng nể.

"Nếu chỗ này là do tôi mở, tôi nhất định sẽ thêm vào một câu ở mục điều kiện đăng ký, người đẹp thì giảm nửa giá, nếu như người đẹp đến mức như giám đốc Dương, không chỉ miễn phí, còn mời thêm trà."

Dương Dương nhẹ nhàng nổi lên mặt nước, cô nghe xong mỉm cười: "Cám ơn lời khen của cô, nhưng mà tôi tự thấy mình không xứng, thà rằng bỏ tiền để mua sự yên tâm."

"Chẳng phải cô không bao giờ tập gym sao, cô tới đây làm gì, tìm đối tượng à?"

"Không phải." Dương Dương kiên quyết bác bỏ, "Tôi đưa con của bạn đến học bơi."

"Ở đây có người đẹp hay đến, hơn nữa còn là loại tôi thích." Trầm Ly nâng cằm lên nói một cách vui vẻ.

"Ai vinh dự được cô để mắt tới như vậy, là kiếp trước thấp hương bái Phật tích đức hay tổ tiên phù hộ?" Dương Dương nói đùa với Thẩm Ly. Tròi biết Thẩm Ly kén chọn như thế nào, cô ấy tự nhận mình là viên ngọc của phụ nữ, nguyên tắc không phải người đẹp thì không cần, không phải thực nữ thì chường mắt, tóm lại thích nhất loại tinh phẩm có tuổi trải qua năm tháng lại có khí chất nổi bật.

"Nói ra cũng thật tình cờ, trước đây chúng tôi đã từng gặp mặt, nhưng mà lúc đó không có ấn tượng gì, bây giờ là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hơn nữa cô ấy còn cho tôi số điện thoại." Thẩm Ly vô cùng vui vẻ.

"Tôi đây rất muốn chúc mừng cô gái may mắn này." Dương Dương nói.

"Cô nên chúc mừng tôi, tôi mới là người may mắn nhất, bất ngờ có thể tìm thấy cô ấy. Đây là duyên phận." Thẩm Ly vui vẻ nhướn đuôi chân mày, cảm xúc vui sướng không gì diễn tả được.

Khoảng thời gian quen biết Thẩm Ly, cô chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy trình trọng phản ứng đối với một cuộc gặp gỡ tình cờ như vậy, Dương Dương vỗ nhẹ bả vai cô ấy rồi sau đó ùm một tiếng bơi vào trong nước, bơi tới bên cạnh Tòng An, ôm lấy Tòng An từ dưới nước.

Tòng An bị cô ôm ngang người, hai tay quạt hai chân dùng sức đá nước, ra dáng đã học được.

Dương Dương lạng lẽ buông Tòng An ra, Tòng An bơi tới phía trước một khoảng mới phát hiện mình rời khỏi sự bảo vệ của Dương Dương, hai tay đập loạn xạ lại bị chìm xuống, Dương Dương vót cô bé lên đưa đến bên thành hồ.

Tòng An uống hai ngụm nước, trong lòng không vui, vừa lên bờ đã nói không cần Mị Mị a di dạy nữa.

Lúc này Nhan Hâm đã tới, đứa nhỏ tìm được mẹ thì khóc lóc kể lể, nói Mị Mị a di ăn hiếp mình.

Dương Dương vẫn còn ở bờ hồ mới đi lên, lúc này Tòng An đã hoàn tất việc phàn nàn.

Nhan Hâm vừa an ủi vừa đưa khăn tắm cho Dương Dương, trong lúc tay chân luống cuống, Thẩm Ly cũng đi tới: "Thì ra cô đi với giám đốc Dương tới."

Về ngạc nhiên của Thẩm Ly rất nhanh thay thế bằng nụ cười mỉm, mà khuôn mặt bị sốc của Dương Dương vẫn chưa hết.

Hết Chương 57

Thủ ấn trí tuệ (Vítarka)

"Ai vinh dự được cô để mắt tới như vậy, là kiếp trước thấp hương bái Phật tích đức hay tổ tiên phù hộ?"

Là Hâm Hâm nhà chị đó chị Dương, chúc mừng người ta tiếp đi chị Dương =,=

Duyên phận cái búa ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ôi Ôi Ôi, Lần Nào Cũng Đến Nửa Đêm ~

Editor: Ddil

Hai bên nhìn lẫn nhau đánh giá.

Nhan Hâm đang suy đoán quan hệ giữa Dương Dương và trợ lý Thẩm, còn Thẩm Ly vì gặp lại lần nữa mà vui vẻ nhưng cũng không quên nhìn vào hai mắt của Dương Dương, hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau là sự trùng hợp hay là chuyện dĩ nhiên?

Tòng An kéo kéo tay Nhan Hâm, thỏ thẻ nói: "Mẹ, con không muốn bơi nữa."

"Được, vậy chúng ta về nhà." Nhan Hâm cho rằng thời gian bơi lội hôm nay cũng đủ rồi.

Thẩm Ly ở giữa hai người, à không, là ở giữa ba người đánh giá thì sai đó ở trong lòng không thể không có kết luận, hỏi: "Sau giờ làm việc mà giám đốc Dương còn giúp Hâm Hâm trông con, quan hệ giữa đồng nghiệp trong công ty của mọi người thật là tốt."

Khăn tắm của Dương Dương trùm lên đầu lau mái tóc ướt sũng, ánh mắt đang trao đổi với ánh mắt của Nhan Hâm.

Sao em lại quen biết cô ấy? Dương Dương cũng không quên vừa nãy Thẩm Ly phản kích nói về chuyện gặp được người có duyên định sẵn trong số mệnh của cô ấy, không ngờ người đó lại là Nhan Hâm. Trời đất bao la, trên đời không thiếu phụ nữ, tại sao người mà cô ấy đụng phải lại cố tình là Nhan Hâm vậy.

Không những vậy, Dương Dương nghĩ tới, Thẩm Ly còn nói cô ấy lấy được số điện thoại của Nhan Hâm, là Nhan Hâm chủ động cho cô ấy.

Hâm Hâm, gọi vậy là sao hả, người không biết còn tưởng bọn họ đã quen biết nhiều năm.

Dương Dương lần này tức đến bùng cháy.

Dương Dương nói cho có lệ: "Sẵn tiện thì trông coi con của đồng nghiệp thôi."

Tòng An vừa mới mở miệng nói chuyện, Dương Dương đã đưa một ly nước ép trái cây vào trong tay cô bé, bởi vì sự ám chỉ của Dương Dương nên Tòng An thật sự chẳng nói gì nữa, ngoan ngoãn cúi đầu uống nước trái cây.

Nhan Hâm có ý nói với Dương Dương: Dương nói xem làm sao đây?

Dương Dương đưa mắt qua một bên đi: Em tự lo đi.

Hai người mất đi mây lại, ai nhìn không thấy thì đúng là kẻ mù.

Câu trả lời thật ra đã viết trên mặt bên kia của tờ giấy, chỉ cần lật qua là có thể nhìn thấy, hoặc là vốn cũng chẳng cần lật, nét chữ hằn đậm, rất dễ dàng đã đoán ra được ở trên viết những gì.

Nhưng Thẩm Ly vẫn muốn giữ một chút hy vọng cuối cùng, có lẽ chuyện không phải như cô ấy nghĩ.

Thẩm Ly chú ý tới Tòng An, bé gái có chút lớn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Nhan Hâm, còn gọi Nhan Hâm là mẹ, hay là...

"Cô có con rồi à?" Thẩm Ly tin tưởng đôi mắt của mình, cô ấy nhìn không ra trên người Nhan Hâm có một chút dấu hiệu nào là đã sinh con, cũng khó trách cô ấy trong một lúc lâu vẫn không có cách nào chấp nhận được.

Nhan Hâm gật gật đầu, nói: "Ừ. Tôi từng này tuổi có con cũng đâu có gì kì lạ."

"Không, không, ý của tôi không phải vậy.. Thật lòng mà nói cô trông rất trẻ tuổi, không ai sẽ nghĩ cô lại có con lớn như vậy."

"Cám ơn." Nhan Hâm mỉm cười nói với cô ấy.

Dương Dương tròn mắt liếc nàng một cái, có cần cười rạo rờ với cô ấy như vậy hay không?

Nhan Hâm bắt lặc thờ dài, điều này có thể trách nàng sao, rõ ràng là nàng chỉ xuất phát từ sự lịch sự thôi có được không.

"Đễ thương lắm." Cơ thể Thẩm Ly cứng đờ như tượng đá, có một số chuyện cô ấy thật sự cần thời gian để tiêu hóa.

Thẩm Ly nói: "Bây giờ tôi có việc gấp, có cơ hội lại nói chuyện với hai người, tạm biệt. Hi vọng cô không ném số điện thoại của tôi vào thùng rác."

"Trợ lý Thẩm khéo nói đùa, tôi chắc chắn sẽ không làm vậy." Nhan Hâm còn muốn có cơ hội hợp tác tiếp với Thẩm Ly.

Nhan Hâm cũng không xem nhẹ biểu hiện thay đổi liên tục trên mặt Dương Dương lúc căng thẳng lúc lại tái xanh. Nhìn Thẩm Ly đi rồi, Dương Dương từ từ nhà ra oán khí trong bụng, một một mùi chua tràn ra.

Sau khi trở về Dương Dương vẫn không nói chuyện, Nhan Hâm nghĩ tâm trạng của cô chắc là có liên quan đến Thẩm Ly, hỏi cô thì cô cũng không nói.

Đến nửa đêm, Dương Dương cuối cùng muốn nói, cũng là lúc Nhan Hâm muốn ngủ.

Dương Dương lắc Nhan Hâm, đánh thức nàng dậy.

Nhan Hâm vừa mới đi vào giấc ngủ, còn chưa được bao lâu đã bị buộc trở lại hiện thực, nàng thấy mặt của ai đó ám đạm giống như bầu trời u ám vậy, nàng không thể không thờ dài.

"Dương có gì muốn nói với em à?" Nhan Hâm nằm nghiêng đối mặt với Dương Dương, một tay chêm dưới đầu, đôi mắt buồn ngủ cố nhướn lên, gắng gượng nói chuyện với Dương Dương.

Cả buổi tối đầu óc của Dương Dương cũng không có lúc nào thanh thoi, cứ luôn nghĩ tới chuyện của Thẩm Ly, cô có nhiều điều muốn nói lắm, cho nên phải mất nhiều thời gian để sắp xếp, cho đến khi cô có thể sẵn sàng nói cho Nhan Hâm nghe, hi vọng Nhan Hâm hiểu được.

"Em tránh xa Thẩm Ly một chút." Dương Dương nghĩ tới đủ thứ kiểu giải thích, giải thích bằng lời lẽ tầm thường có, suy nghĩ sâu xa của bản thân cũng có,

nhưng đến cuối cùng nhận ra nói một cách thẳng thắn thì sẽ tốt hơn.

"Tại sao lại muốn em tránh xa cô ấy?" Nhan Hâm hơi hơi nhắm mắt lại, con buồn ngủ dường như muốn trở lại.

"Cô ấy có ý với em, hơn nữa rõ ràng là cô ấy nghĩ em cũng có ý với cô ấy. Khi không em đưa số điện thoại cho cô ấy làm gì..."

"Chúng ta dự tính hợp tác với cô ấy..." Tiếng của Nhan Hâm nhỏ dần đi.

"Đây không phải là lý do. Trong lúc em chưa đến đó, cô ấy còn nói với tôi cái gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên."

"Ồ..."

"Còn nói cô ấy gặp được em là một điều may mắn, cô ấy có thói quen nói với phụ nữ bằng những lời lẽ ngọt ngào, nói còn hay hơn hát." Dương Dương hạ thấp uy tín đối thủ của mình, bắt lấy trọng điểm đánh mạnh vào mục tiêu.

"Ừ..." Giọng của Dương Dương không ngờ lại có hiệu quả như thời miên, sự chú ý của Nhan Hâm được hòa tan vào con buồn ngủ trong bóng đêm, cho đến khi hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Dương Dương bị tiếng nói của Nhan Hâm làm tức muốn học máu, lại nhìn qua Nhan Hâm đã ngủ rồi, trong lòng hơi có chút yên ổn lại, ít nhất chứng minh Nhan Hâm không phải cố ý muốn chọc giận cô, đã như thấy vậy thì nói còn có hiệu quả gì nữa.

Bị cô ấy làm tức chết mà. Dương Dương cố ý trả đũa cắn lên vai Nhan Hâm một cái, Nhan Hâm quay người theo bản năng đưa lưng về phía cô.

Dương Dương ôm lấy nàng từ phía sau, ôm cả hai tay hay thậm chí cả mái tóc vào trong lòng mình: "Không cho em thoát."

Cô vui mặt vào lưng Nhan Hâm, hít lấy mùi thơm tự nhiên trên người nàng, hai tay gấp lại, càng ôm chặt lấy nàng hơn.

Nhan Hâm ngủ, lặng lẽ như một đóa hoa thắm lặng trong đêm.

Dương Dương tận tình làm vậy, lòng bàn tay vuốt ve làn da mát mẻ của nàng, cảm thấy như bản thân sắp bị nàng làm tan chảy.

Tay cô tiến vào dưới váy ngủ của Nhan Hâm, đi vào giữa hai chân nàng, chậm rãi vuốt ve đóa hoa đang đang dần nóng ướt.

Nhan Hâm hít thở sâu hơn, tiếng nỉ non thô thê như vọng ra từ trong giấc mộng xuân.

Cho đến khi Nhan Hâm thốt lên một tiếng thở dài, Dương Dương mới ngừng hành vi của mình lại. Nhan Hâm gần như không hề ý thức được đã xảy ra chuyện này, hôm sau thức dậy còn cho là mình đã nằm mơ thấy mộng xuân, chỉ là giấc mộng này thật đến quá sức tưởng tượng của nàng.

Tư Nghiên thật sự có ý định ly hôn, Lý gia có ý trả đũa nên đưa ra điều kiện ly hôn chèn ép, gần như là bắt cô ấy từ bỏ mọi thứ thì mới có thể ra đi.

Vốn tưởng rằng Tư Nghiên ít nhất sẽ phải suy nghĩ lại, không ngờ cô ấy lại không ngần ngại đưa ra quyết định, không cần bồi thường, chỉ cần ly hôn.

Thái độ cương quyết tuyệt tình này làm Lý Tường nhớ tới Nhan Hâm, Nhan Hâm là vì yêu người phụ nữ kia mới quyết định ra đi, còn Sở Tư Nghiên thì sao, chẳng lẽ cô ấy cũng yêu phụ nữ?

Nhan Hâm là người trong cuộc, nàng hiểu được không phải lý do này, lòng Sở Tư Nghiên vẫn ở trên người Lý Tường, mà mục đích cô ấy làm như vậy nói cách khác cũng là một loại tình yêu.

Điều kiện ly hôn mà Lý Tường đưa ra cho Tư Nghiên là hoàn toàn không công bằng, cho dù có đưa ra tòa cũng sẽ không được thông qua. Cuối cùng Lý Tường quyết định rút lại điều kiện ly hôn quá đáng kia, tạm thời đổi ý không chấp nhận ly hôn.

Lý Tường và Nhan Hâm ngồi xuống, là muốn nói chuyện đàng hoàng.

Nhưng rõ ràng là Lý Tường không hề nghĩ như vậy, anh ta tỏ ý thù địch với Nhan Hâm, càng sâu sắc hơn so với trước đây.

Nhan Hâm trả lời lại Lý Tường bằng giọng điệu bình tĩnh: "Lúc Tư Nghiên quyết định ly hôn, có phải anh không hỏi cô ấy tại sao?"

Lý Tường tỏ thái độ bức bối, anh ta nắm tóc, giận dữ nói: "Cô ấy vốn không muốn trả lời câu hỏi của tôi, còn luôn hỏi tôi rốt cuộc có biết bản thân sai lầm hay không. Tôi không có làm sai, người khó hiểu nhất mới là cô ấy."

"Xem ra anh vẫn chưa hỏi rõ ràng." Nhan Hâm còn hi vọng anh ta sẽ tự tìm được câu trả lời.

"Bây giờ xem ra tôi không cần hỏi, câu trả lời đã rất rõ ràng, trong lòng cô ấy đã có người khác."

"Lý Tường, anh kết tội phụ nữ như vậy là một loại vu khống!"

"Chẳng lẽ vợ cũ của tôi muốn nói cho tôi biết lúc tôi và cô ấy ly hôn thì vẫn còn yêu tôi sao?" Giọng điệu chế nhạo của Lý Tường càng trở nên sắc bén.

Nhan Hâm nói: "Tôi không yêu anh, cũng không có yêu ai. Tôi không muốn cản đường anh, hơn nữa, anh cũng không cần phải giấu giếm tôi nữa, khi đó Tư Nghiên đã bước vào thế giới của anh rồi, phải không?"

Lý Tường á khẩu không trả lời được, anh ta cho là mình đã che giấu rất tốt, còn nghĩ rằng Nhan Hâm sẽ không bao giờ biết.

"Tôi trước sau cũng chưa từng phản bội cô." Chính là bởi vì điều này, Lý Tường mới cảm thấy bản thân có tư cách tức giận.

"Tôi cũng biết, người như anh, không thích thứ gì ra khỏi tầm kiểm soát của mình, nhưng anh chỉ có thể điều khiển được thân xác của mình, con tim thì chẳng hề chịu sự khống chế của anh. Tôi hỏi lại anh lần nữa, lúc tôi đề nghị ly hôn, có phải anh có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm hay không?"

"Nhan Hâm, đây không phải là điểm mấu chốt."

"Đây là điểm mấu chốt, mấy năm gần đây tôi luôn cảm thấy mình rất có lỗi với anh, cho nên dù có điều muốn nói tôi cũng đã không nói. Bây giờ không nói thì còn phải đợi tới khi nào, đợi đến khi anh đánh mất Tư Nghiên mới nói sao?" Nhan Hâm đột nhiên trở nên mạnh mẽ, áp chế lại Lý Tường.

Lý Tường nói: "Lúc ấy tôi chỉ có tức giận. Bất cứ thằng đàn ông nào đứng ở lập trường của tôi thì cũng giống tôi cả thôi."

"Tư Nghiên muốn ly hôn, có phải anh cũng ngầm tức giận mà quyết định buông tay cho cô ấy đi?"

"Năm mơ."

"Năm đó anh bỏ được tôi, bây giờ lại luyến tiếc cô ấy." Giọng nói nhẹ nhàng của Nhan Hâm như trở thành một bàn tay bóp chặt cổ họng của Lý Tường.

"Cái đó... cái đó không giống."

"Có chỗ nào là không giống?"

Lý Tường nhanh chóng bình tĩnh lại, sự im lặng của anh ta chính là câu trả lời,

Vì câu trả lời thật sự ngay cả bản thân anh ta cũng không rõ.

Nhan Hâm hỏi lại lần cuối cùng: "Anh có muốn ly hôn với Tư Nghiên không?"

"Không muốn." Lý Tường nói.

Nhan Hâm đưa ra quyết định, nàng từ từ lấy ra một tờ giấy ở trong túi xách, để xuống bàn đầy tới trước mặt Lý Tường: "Tôi đã hẹn chỗ gặp mặt nói chuyện với cô ấy, tôi nghĩ anh thích hợp đi gặp cô ấy hơn tôi. Đây là chỗ chúng tôi đã hẹn, bây giờ tình trạng thể chất của cô ấy hơi đặc biệt, anh đừng dọa cô ấy sợ."

"Cô có ý gì?"

"Những lời cần nói tôi đã nói xong rồi, hôm nay tôi và anh nói chuyện còn là vì một chuyện, tôi đã cho Tòng An đến học ở một trường tiểu học gần nhà."

"Được, cứ làm theo ý cô." Lý Tường cầm lấy tờ giấy viết địa chỉ rồi đứng dậy bỏ đi, hấp tấp đến mức đi dáng vè bình tĩnh lịch lãm thường ngày, thậm chí còn quên trả tiền.

Nhan Hâm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, lần này nói chuyện mong là có thể có tác dụng tích cực.

Dương Dương từ chỗ cách vách đứng lên đi đến bên cạnh nàng, "Giữa chúng ta có phải cũng có chuyện để nói hay không?"

"Nói chuyện gì?"

"Lúc em biết được Lý Tường phản bội em, em có tức giận hay không?" Dương Dương vẫy tay gọi người phục vụ tới, dọn đi đồ uống của Lý Tường lại gọi một ly cà phê mới.

"Không có. Em rất bình tĩnh, đến bản thân em còn cảm thấy ngạc nhiên."

"Sau đó thì sao? Anh ta có níu kéo em không, còn em có do dự hay không?"

"Anh ta không cầu nhàu một tiếng đã ký xuống đơn ly hôn, sau đó nói với em một câu, anh ta mãi mãi cũng sẽ không tha thứ cho em. Bọn em chỉ mất một khoảng thời gian ngắn đã hoàn tất thủ tục, quyết định quyền nuôi dưỡng Tòng An."

"Vậy em có từng yêu anh ta không?"

"Muốn em trả lời bao nhiêu lần Dương mới mới tin đây, em lặp lại một lần nữa, em đúng là có tình cảm với anh ta, nhưng là không sâu sắc đến mức yêu."

Đây là lần cuối Nhan Hâm trả lời, sau này cho dù Dương Dương có hỏi nàng như thế nào, nàng cũng sẽ không trả lời lại. Câu trả lời đã rất rõ ràng rồi.

Hết Chương 58

Tuần này chủ nhà hơi có chút bận, nên post chương này trễ <: nhà máy nay ế đau ế đón =))))))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đường Tình Duyên Của Kiều Ngự Tỷ

Gần đến đầu thu*, nhiệt độ giữa trưa lên tới ba bốn mươi độ, đứng dưới ánh mặt trời một phút đồng hồ thôi thì mồ hôi trên người có thể thấm ướt cả quần áo.

*Ở đây dùng từ dân gian là thu lão hồ, nghĩa là sự bắt đầu của mùa thu, khoảng từ ngày 8 tháng 8.

Lâm Hữu Thời và vài người đồng nghiệp cùng tắt máy xe ở đường cái rồi đậu bên ven đường, vừa mới thở phào, ở sau liền truyền đến tiếng phanh xe.

Một chiếc xe thể thao Eos nhập khẩu màu bạc dừng lại sau lưng Lâm Hữu Thời, biển số xe là một dãy số đặc biệt rất ấn tượng, khiến cho người khác chỉ cần thấy qua thì sẽ không thể quên. Lâm Hữu Thời nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì đó, nên đi đến bên cửa xe, cửa kính xe từ từ hạ xuống, Lâm Hữu Thời thấy Kiều Hân đang mỉm cười với mình: "Mới vài ngày không gặp mà em đã không nhận ra tôi rồi à?"

Lâm Hữu Thời bất ngờ nhìn thấy Kiều Hân Thời, nói: "Đừng có vu oan tôi, tôi làm sao mà quên chị được. Chỉ là tôi chưa từng thấy chị lái chiếc xe này bao giờ, trong một lúc không thể nhận ra được, còn đang suy nghĩ chủ xe là ai."

"Xe này không phải của tôi, là của bạn tôi, xe của tôi đưa đến hãng bảo dưỡng rồi, tôi mượn xe cô bạn vài ngày. Giờ này em còn chưa tan ca sao?" Kiều Hân Thời nhớ rõ thời gian làm việc của Lâm Hữu Thời đã kết thúc nên mới chạy tới, không nghĩ rằng cô ấy còn đang làm việc.

"Vốn là tính tan ca rồi, nhưng mà vừa nãy có một đồng nghiệp bị cảm nắng ngất xỉu, tôi phải làm thay cậu ấy một lúc, xin lỗi." Lâm Hữu Thời vội nói.

"Người ngất xỉu là đàn ông à?" Kiều Hân Thời hỏi, cô nhớ là Lâm Hữu Thời ở trong tổ trực này thì ngoài cô ấy là một đóa hoa thì trên cơ bản không có phụ nữ.

"Đúng vậy. Có vấn đề gì sao?" Lâm Hữu Thời thắc mắc hỏi.

Kiều Hân Thời cau mày: "Đàn ông còn ngất xỉu, sao em còn chưa xỉu vậy?" Không phải cô trù ẻo Lâm Hữu Thời, mà là lo lắng thay cô ấy thôi. Kiều Hân Thời đau lòng Lâm Hữu Thời ở trước mắt bị phơi nắng đến hai má cũng nóng lên rồi, thậm chí công việc này quá vất vả với cô ấy, hơn nữa còn cần cô ấy trực thay cái tên đàn ông kia, càng khiến trong lòng cô khó chịu.

Lâm Hữu Thời nâng cái nón của mình lên, nói: "Tôi cũng chẳng phải là đại tiểu thư gì."

"Em cũng chẳng phải nữ siêu nhân, đừng tự cho rằng mình quá vĩ đại, lúc cần yếu đuối thì nên yếu đuối. Chừng nào em mới tan ca, tôi tới đón em."

Hai người đã hẹn tối nay lại hẹn hò, lần này không thể lặp lại sai lầm như lần trước, cho nên Kiều Hân Thời mới chủ động đến tìm Lâm Hữu Thời.

Cô đã nghe một cô gái kể về một câu chuyện cười xưa, kể rằng có một người để ý một cảnh gác giao thông, vì muốn người đó chú ý tới mình, mỗi người đều ở trước mặt người đó phạm sai lầm nhỏ, cô đột nhiên nghĩ đến tình huống gặp nhau của bản thân và Lâm Hữu Thời, không khỏi mỉm cười.

Đồng nghiệp ở xung quanh đã bắt đầu chú ý tới bên này, Lâm Hữu Thời nói chuyện với người ở bên đường lâu như vậy, nói bọn họ không tò mò cũng khó.

Nhận ra được cuộc nói chuyện giữa hai người thu hút sự chú ý của người khác, Lâm Hữu Thời xem đồng hồ: "Chắc phải hai tiếng nữa. Chị cứ từ từ đến, tôi nghĩ chắc chị cũng rất bận."

Kiều Hân Thời đứng là rất bận, cô đợi thêm tí là phải về công ty họp, nhưng mà cô vẫn không yên lòng để Lâm Hữu Thời phơi dưới ánh mặt trời. Cô nghĩ không ra tại sao lại để cho một cô gái đến làm việc ở đây, muốn ngang tàng nhất cô ấy vào trong xe mang cô ấy đi, ánh nắng mặt trời độc hại như vậy mà, cô ấy đâu cần phải chịu cực đến mức này. Cô thậm chí còn suy xét xem có nên vi phạm nguyên tắc của bản thân bằng cách lợi dụng quan hệ để chuyển Lâm Hữu Thời ra khỏi bộ phận hiện giờ.

Kiều Hân Thời thông thêm một câu: "Đúng hai tiếng thôi đó, không được hơn, một phút cũng không được, đến lúc đó tôi tới đón em"

"Được."

"Đồng nghiệp của em tới rồi, bọn họ làm gì mà cười vui vẻ vậy?" Kiều Hân Thời nói là người đồng nghiệp của Lâm Hữu Thời đang chạy tới chỗ này.

Kiều Hân Thời không cho phép Lâm Hữu Thời đứng hơn một phút nào, đến khi Lâm Hữu Thời bảo đảm thì sau đó mới yên tâm đi.

Sau khi Kiều Hân Thời lái xe đi, người đồng nghiệp mà khi nãy Kiều Hân Thời nói đã đi đến bên cạnh Lâm Hữu Thời, Đại Hùng vỗ nhẹ vào vai cô ấy, nói: "Anh để ý rồi nha, là một người đẹp, từ xa đã phát hiện, cô ấy nói gì với em mà lâu vậy, em có biết cô ấy không? Hai người có quen nhau không?"

"Không cần anh xác định, tôi tự có mắt nhìn thấy." Lâm Hữu Thời vỗ vào bàn tay gấu đang vỗ trên vai mình. Lâm Hữu Thời không phủ nhận Kiều Hân Thời đẹp, nhưng xinh đẹp chỉ là bề ngoài của Kiều Hân Thời mà thôi, khí chất của Kiều Hân Thời mới là điểm sáng nổi bật ấn tượng.

"Rốt cuộc em có biết cô ấy hay không? Giới thiệu cho tui này quen đi mà." Đại Hùng nói đùa.

Lâm Hữu Thời cũng rất nghiêm túc: "Anh không có cửa đâu."

"Dựa vào đâu, sao em lại nói chắc mẫm như vậy?"

"Chị ấy có tôi rồi, sẽ không ngó đến anh đâu." Lâm Hữu Thời vỗ vào vùng eo rắn chắc của anh ta.

"Em lại nữa rồi, cứ nói giống như mình là dân đồng tính ấy, lần trước cũng vậy, còn nói muốn theo đuổi ngự tỹ... Em... em sẽ không... Thật sự là..." Người đàn ông đã từng chứng kiến biết bao nhiêu hiện trường tai nạn xe cộ khủng khiếp cũng không có nhũ mày vào lúc này lại tỏ vẻ kinh hoàng, giống như anh ta đã thấy được một hình ảnh rất khủng khiếp vậy.

Lâm Hữu Thời nhướn mày: "Giờ anh mới biết à?"

"Nói như vậy trong nguyên đám có mình anh là không biết thôi à?"

"Chắc vậy." Lâm Hữu Thời cho đại một câu trả lời mập mờ rồi bỏ đi, để lại Đại Hùng không biết làm gì.

Gái đẹp cũng đừng có quen nhau chứ, cho đại anh ta một người có phải tốt hơn không.

Kiều Hân Thời vội vàng đến công ty, vừa vào cửa đã ném tài liệu lên bàn, sau đó thì lớn tiếng tuyên bố: "Thời gian họp chỉ được phép một tiếng, không được quá một phút nào, tôi muốn xem biểu hiện của mọi người."

Sau một tiếng sẽ tận thế hả?

Mọi người sôi nổi bàn tán nghi ngờ.

Kiều Hân Thời giơ cái đồng hồ đeo trên tay lên: "Bây giờ mọi người còn lại 58 phút, các phòng ban tranh thủ thời gian nói đi."

Đột ngột trở nên im lặng không nói, mọi người sẵn sàng vào trạng thái chiến đấu, muốn nói cái gì thì nói hết ra, bỏ qua mấy điều không thực tế và không liên quan, trực tiếp đi vào trọng điểm.

Cuộc họp ngắn gọn mà trật tự.

Nhan Hâm trong cuộc họp đề cập đến chuyện tập đoàn Thành Phú muốn hợp tác với bọn họ, chuyện này giống như một quả bom được xém nổ bùng, nổi lên một làn sóng lớn.

Việc hợp tác với Thành Phú không khác gì một cơ hội tuyên truyền tốt đẹp, Thành Phú đồng ý cho bọn họ cơ hội như vậy, là trước đây bọn họ tranh giành nhiều lần cũng không có tranh được. Vào lúc bọn họ từ bỏ việc hợp tác thì Nhan Hâm lại lấy được cơ hội này.

"Giám đốc Nhan, cô thật sự không phải tầm thường, khách hàng khó nhằn như vậy mà vẫn bị cô thu phục." Tất cả mọi người ở trong phòng họp gần như đều cười rất vui vẻ, chỉ có một người cổ họng như bị bóp nghẹt mà trên mặt cũng chẳng có lấy nụ cười.

Dương Dương dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh ngực, cúi đầu không nói được một lời, biểu hiện cực kỳ âm trầm.

Lúc hỏi qua ý kiến mọi người, Dương Dương giơ tay lên: "Tôi không đồng ý, thực lực giữa chúng ta và Thành Phú khác biệt quá lớn, nếu lần hợp tác này mất đi cân bằng, ngược lại sẽ gây ra tổn thất cho công ty."

Nhan Hâm nói: "Ở mức độ hợp tác tôi nghĩ chúng ta có thể nắm bắt được tiêu chuẩn."

"Dựa vào hiểu biết của tôi về Thành Phú, Thẩm Ly quản lý của bọn họ rất khó đụng vào, toan tính thâm hiểm."

Mặc dù đây là điều mà mọi người đều công nhận, nhưng mạnh dạn nói ra như Dương Dương lại là lần đầu tiên.

Mọi người không thể không nhìn qua phía cô.

Nhan Hâm lặng lẽ hít sâu một hơi, ngực đập mạnh liệt pháp phòng: "Giám đốc Dương, chuyện hợp tác chúng ta có thể bàn bạc lại, để thận trọng chúng ta cũng không cần hợp tác với Thành Phú toàn diện."

Thái độ của Dương Dương là đan xen giữa hài lòng và không hài lòng.

Nói đến Thành Phú thì cô nghĩ ngay đến Thẩm Ly, cô cũng không quên Thẩm Ly có ý gì với Nhan Hâm, Thẩm Ly sẽ không làm chuyện không công đưa cơ hội tốt mà gần như ai cũng muốn này cho Nhan Hâm. Con người cũng ích kỷ, nếu cô ấy cho Nhan Hâm lợi ích, thì nhất định phải lấy lại. Vậy còn phải xem Nhan Hâm sẽ đưa lại cô ấy cái gì.

Cô cảm thấy chuyện này không khả thi, nhưng nhìn mọi người ai nấy đều vì chuyện này mà vui vẻ, cô cho rằng bản thân tiếp tục kháng nghị cũng chẳng còn cần thiết nữa, hơn nữa chuyện Thẩm Ly thích Nhan Hâm có nói ra cũng chẳng có ai tin.

Kiều Hân Thời nhìn đồng hồ, vẫn còn thời gian. Cô ra hiệu Dương Dương nhanh lên.

Dương Dương đi đến trước mặt mọi người, có một vòng khí màu đen bao quanh người cô rất rõ ràng, tất cả mọi người đều bị dọa sợ bởi vòng khí đen vô hình này của cô.

.

Sau đó Dương Dương kết nối cáp, đứng trước máy chiếu gần một phút đồng hồ không nói tiếng nào, giống như hồn phách đi đâu mất rồi, sau đó thì nói: "Những lời tôi muốn nói đều ở trên PPT, mọi người tự xem đi." Sau đó bắt đầu nhấp chuột, từng trang PPT được lật qua, cuối cùng kết thúc tuyên bố những gì hôm nay cô muốn nói đã nói xong rồi.

Ở trong ánh mắt đầy nghi ngờ của mọi người, Dương Dương bình tĩnh đi xuống.

Kiều Hân Thời nhận được một cú điện thoại, trên màn hình hiển thị người gọi đến là Lâm Hữu Thời, nhưng người gọi điện thoại lại là một người đàn ông, người đàn ông này nói Lâm Hữu Thời bị cảm nắng nên choáng váng, bây giờ đang nằm trên xe cần người chăm sóc.

Kiều Hân Thời nhận được điện thoại thì trở nên khẩn trương, cô thấy còn một nửa thời gian nên nói những người đại biểu trông coi giúp cô, cô nói lời xin lỗi với mọi người rồi hối hả lao đi, nửa phần phút sau lại trở về lấy túi xách và chìa khóa xe rồi chạy đi.

Kiều Tổng bận rộn, bận đến nỗi không có thời gian làm việc mà bình thường cô thích nhất, đó là họp.

Khoảng thời gian nói chuyện sau đó của mọi người thoải mái hơn nhiều, nói một hồi nói đến chuyện buổi tối đi ăn.

Hỏi bên Dương Dương, Dương Dương vẫy tay nói: "Tôi nay tôi còn có việc, không thể đi cùng mọi người, mọi người đi chơi vui vẻ."

Không có người uống rượu siêu cấp như Dương Dương, hoạt động giải trí của bữa ăn này ít nhiều cũng sẽ vui vẻ.

Sau đó hỏi Nhan Hâm, Nhan Hâm cũng mỉm cười nói không thể đi, có người nói thầm, tỷ lệ đồng bộ của hai người cũng quá cao đi, hoặc là không xin phép nghỉ, hoặc là cùng vắng mặt.

Có người nói đùa một câu: "Mọi người có ai phát hiện được hai người mỗi ngày đều cùng đến cùng đi cứ như đã thành người một nhà ấy."

"Miễn đùa với chúng tôi đi, Lê Hoa, không phải cậu mỗi ngày cũng cùng đến cùng tan ca với Tiểu Thư à?" Dương Dương lập tức phản bác, dựa vào trí nhớ mà chỉ ra hai người có tình cảnh bị hiềm nghi giống nhau để xóa sạch tội danh của mình và Nhan Hâm.

Tiểu Thư cứ như nữ sinh lập tức đỏ mặt, cô ấy lộ ra biểu hiện e thẹn: "Chúng tôi... Chúng tôi đang quen nhau có được không!"

"Hả, hai người quen nhau hồi nào? Tại sao tụi này cũng không biết vậy, nói, từ lúc nào mà cô lại hốt được kim cương vương lão ngũ* của công ty chúng ta vậy!" Một nữ nhân viên đã kết hôn ở kế bên lập tức nổi lên máu bả tám.

*Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội đủ 5 yếu tố: giàu có, đẹp trai, học thức cao, tài năng, khiêm tốn. Nói tóm lại là người đàn ông trong mộng lý tưởng.

Lê Hoa vỗ vỗ tay mọi người, nhanh gọn lẹ ôm Tiểu Thư vào trong lòng ngực của mình: "Đừng chia vào người vợ tương lai của tôi như vậy nha, chúng tôi đã ở bên nhau gần một năm, là hẹn hò bí mật, không muốn vì tình cảm mà ảnh hưởng công việc của chúng tôi, chúng tôi là công tư rõ ràng nha."

"Ồ ồ, nhìn cái mặt cậu là muốn cưới lắm rồi nè!"

Tiểu Thư nói: "Tôi tới tuổi này rồi, còn không lấy chồng nữa thì chỉ có thể chờ làm bà cô già* thôi."

*Bà cô già: chỉ người phụ nữ chưa lập gia đình, tóm gọn là ế không ai lấy.

Tần Hoài ở kế bên háng giọng, mọi người lúc này mới ý thức được là ở hiện trường còn có hai người lớn hơn nhiều so với Tiểu thư cũng giống nhau đều là người chưa kết hôn, không, một người không tính, mặc dù là độc thân, nhưng coi như cũng đã từng kết hôn rồi.

Dương Dương chưa một lần kết hôn vẫn nở nụ cười hiền hòa: "Cảm giác làm thằng nữ, cũng tốt lắm."

Tiểu Thư nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, em không phải có ý nói như vậy."

Dương Dương khoan dung nói: "Không có gì phải lo lắng cả." Hơn nữa cô cũng không tính là thẳng nữ, chỉ có thể nói là đáng tiếc, đầu thai ở đất nước không có cách nào kết hôn, nếu không thì cô bây giờ coi như cũng là người đã kết hôn rồi.

Kiều Hân Thời để chuyện công việc qua một bên, lái xe đến nơi Lâm Hữu Thời làm việc, xe dừng lại cô liền chạy đi tìm Lâm Hữu Thời, đi vào phòng nghỉ, trong căn phòng nhỏ không có lấy một bóng người.

Vào lúc cô không biết làm thế nào, giọng nói của Lâm Hữu Thời vọng đến từ phía sau cô: "Hân Thời, chị tới làm gì vậy?"

Kiều Hân Thời quay lại, Lâm Hữu Thời đã ở ngay phía sau cô, hoàn toàn khỏe mạnh, ngoài việc gương mặt hơi nắng đỏ ửng lên và trên người đều là mồ hôi, thì cũng không có chút nào giống người bị ngất, đôi mắt chớp chớp của cô ấy, giống như một đứa trẻ vô tội.

Kiều Hân Thời biết mình đã lo lắng vô ích, cô đi nhanh lách qua bên cạnh Lâm Hữu Thời: "Tôi nghe nói em ngất xỉu nên lập tức chạy đến." Nhưng trên thực tế đây chỉ là một trò đùa.

Kiều Hân Thời cảm thấy rằng mình bị lừa, bị đùa giỡn, Lâm Hữu Thời làm như vậy là muốn chứng minh cái gì?

Lâm Hữu Thời đuổi theo cô, cố gắng giữ chân cô lại.

"Chị hãy nghe tôi nói, tôi vốn không biết chuyện gì xảy ra. Chị đợi tôi, tôi đi hỏi cho rõ ràng sau đó sẽ nói cho chị biết là nguyên nhân, chị nhất định phải nghe câu trả lời của tôi."

Lâm Hữu Thời chạy băng qua đường đi tìm đồng nghiệp, nhìn thấy nụ cười trên mặt đồng nghiệp thì cô đã hiểu được.

"Là ai lấy điện thoại di động của tôi gọi điện?" Sắc mặt Lâm Hữu Thời làm cho người ta thấy hoảng sợ.

Mọi người tuy rằng không có đưa tay chỉ và xác nhận hung thủ, nhưng mà ánh mắt xem như đã bán đứng người đó.

Lâm Hữu Thời nhìn về phía Đại Hùng, Đại Hùng nói: "Ý tưởng này là của tất cả mọi người nghĩ ra, tụi anh muốn em được nghỉ sớm một chút, nên mới để người đẹp đến đón em, em nói tụi anh làm có được không, em phải cảm ơn tụi anh đó nha..."

"Cảm ơn anh nha, khó trách cả đời anh định sẵn là không có cô gái nào muốn, bởi vì anh không phân biệt được cái gì gọi là lãng mạn, cái gì gọi là lừa dối." Lâm Hữu Thời mỉm cười rạng rỡ, lại khiến người khác thấy ớn lạnh.

Đại Hùng khẽ nhún bờ vai nở nang, nhỏ giọng nói: "Cô ấy không thích sao?"

"Thích dữ lắm." Mỉm cười cũng có thể là lạnh đến âm 1 độ C.

Mọi người nghiêng đầu nhìn sang một bên. Vờ như tất cả mọi chuyện không có liên quan gì bọn họ.

Lâm Hữu Thời nhìn quanh một vòng, nói với một nụ cười treo trên mặt: "Cảm ơn lòng tốt của mọi người, sau này tôi chắc chắn sẽ báo đáp lại mọi người thật tốt."

Báo đáp, là trả thù thì có?! Da gà nổi lên trong ngày nóng bức, cảm giác thật sự rất không ổn.

Lâm Hữu Thời trở về giải thích với Kiều Hân Thời, Kiều Hân Thời sau khi nổi giận rồi cũng cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này không phải là Lâm Hữu Thời làm, chỉ có thể nói là do cô không hỏi rõ ràng, ít nhất cũng nên để cho đương sự giải thích, chỉ có thể nói quan tâm quá sẽ bị rối, nhắc đến người bên cạnh, ai cũng không thể phán đoán bằng lý trí.

Lần này Lâm Hữu Thời dù không ngất xỉu cũng đã được nghỉ ngơi, cô ấy ngồi trên xe của Kiều Hân Thời, cố ý ngồi cách xa Kiều Hân Thời, sợ mùi mồ hôi trên người sẽ xộc đến Kiều Hân Thời.

"Em đừng ngồi xa như vậy, em đâu có mùi gì."

Lâm Hữu Thời ngẩng đầu rồi lại cúi xuống ngửi cánh tay của mình, kéo áo lên để ngửi mùi trên áo: "Có mùi."

"Tôi biết, là mùi mồ hôi, nhưng mà phụ nữ là có điểm tốt này, cho dù đổ mồ hôi cũng không hôi, ngược lại còn rất thơm." Kiều Hân Thời mỉm cười nói.

Hết Chương 59

Lười quá đi mất *lăn lộn* *bứt tóc* *móc mắt* *mở game lên chơi* =,=

Chương 61: Lâm Hữu Thời Dẫn Kiều Hãn Thời Đi Gặp Mẹ

Editor: Ddil

Kiều Hãn Thời nói: "Có thể nói cho tôi biết trước, lát nữa chúng ta sẽ đi đâu không."

"Đi gặp người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này." Lâm Hữu Thời nói xong thì cười ngượng ngùng: "Là nói mẹ của tôi đó."

Tần số xuất hiện của người mẹ ấy từ trong miệng của Lâm Hữu Thời cũng đủ để Kiều Hãn Thời nhớ kỹ bà ấy, những câu trích dẫn của Lâm Hữu Thời có lẽ thường là như vậy, mẹ của tôi đã nói, mẹ của tôi từng nói với tôi rằng..

Tình cảm của Lâm Hữu Thời với mẹ của cô ấy rất tốt, khiến cho người ta phải nhìn bằng một cặp mắt khác, giống như một đứa trẻ mãi chưa trưởng thành.

Lâm Hữu Thời bắt đầu coi đồng phục cảnh sát của mình rồi tắm sạch cả người đầy mồ hôi sau đó thay đồ bình thường đi với Kiều Hãn Thời.

Lâm Hữu Thời nói địa chỉ, Kiều Hãn Thời lại không biết đường đi, nên dùng hướng dẫn để tìm đường đi, phát hiện chỗ đó cách khá xa trung tâm, hình như là ở vùng ngoại ô. Chỗ đó đã từng là một khu công nghiệp, bây giờ thì toàn bộ xí nghiệp đã dời đi, chỗ đó đã trở thành khu bị bỏ hoang chờ phá bỏ, nhưng mà nghe nói chỗ đó đã được phát triển thành công viên sáng nghiệp.

Kiều Hãn Thời nhìn Lâm Hữu Thời mà tự hỏi người mẹ ở trong miệng cô ấy rốt cuộc là người như thế nào, tính tình có giống như Lâm Hữu Thời, bà ấy chắc là một người vui vẻ cởi mở. Thật ra trong lòng Kiều Hãn Thời còn có suy nghĩ, không biết khi mẹ của Lâm Hữu Thời nhìn thấy mình sẽ có phản ứng gì.

Lâm Hữu Thời nói mẹ của cô ấy không quan tâm đến giới tính của người cô ấy yêu, nhưng mà Kiều Hãn Thời đối với chuyện này cũng vẫn có chút nghi ngờ, thấu hiểu cởi mở là một chuyện, nhưng đứng ở vị trí của một người làm mẹ, bà ấy chắc chắn cũng sẽ đề tương lai của con mình lên đầu.

Đi thật lâu, đã chạy ra khỏi trung tâm thành phố, càng lúc càng hẻo lánh.

Không khí vùng ngoại ô rõ ràng trong lành hơn thành phố nhiều, Kiều Hãn Thời mở mui xe ra, gió thổi luồng qua bên tai, làm mái tóc dài cúp lại.

Kiều Hãn Thời sống ở thành phố này đã hơn hai mươi năm, cũng là lần đầu tiên tới đây.

Một tay Lâm Hữu Thời chống cằm, ngắm cảnh ngoài cửa sổ, mái tóc bị gió thổi tung bay, hai má ban ngày bị phơi nắng đến đỏ ửng vẫn còn giữ lại dư âm của ánh mặt trời oi ả. Lông mi dài như vết mực vẽ trong nước, đôi mắt đen láy ánh phản chiếu lại cảnh vật.

Kiều Hãn Thời nghĩ, sau tất cả, Lâm Hữu Thời vẫn còn rất trẻ, như đoá hoa mới mở, ở cái độ tuổi rạng rỡ tỏa sáng biết bao nhiêu, cô cảm thấy bản thân có ảo giác như trâu già gặm cỏ non.

Trong lúc miên man suy nghĩ, bọn họ đã đến một khu công nghiệp cũ.

Chỗ này giống như thế giới ảo xuất hiện trong Matrix *, những ống sắt thép dựng đứng cao vút, từng gian nhà kho liền kề, dày đặc.

*Ma trận.

Hai bên đường không biết từ năm nào tháng nào đã trồng cây Tùng cổ thụ mà giờ thậm chí nó cao hơn cả nhà lầu, tán cây nhiều năm rũ xuống rợp kín cả ven đường.

Có nhiều chỗ cỏ dại mọc um tùm, sắt cũng rỉ sét, có nhiều chỗ sớm đã treo lên đủ loại bảng hiệu, bỗng chốc lại trở thành một cơ sở sáng tạo.

Xe đi cả buổi mới đến khu trung tâm, giữa một khu đất trống lớn là sân bóng rổ, hai bên là các tác phẩm điêu khắc, nhà máy ở giữa là lớn nhất, ở trước nhà máy có một chiếc Land Rover off-road*, nhiều chỗ trên thân xe bị bong tróc sơn, vết xước chằng chịt.

*Off-road là những khu vực không có đường lớn, chỉ có đường mòn cho người đi bộ với địa hình gập ghềnh hiểm hóc. Ở đây ý nói là dòng xe Land Rover chạy địa hình.

Xe của Kiều Hãn Thời không biết nên dừng như thế nào, không phải không có chỗ để đậu xe, mà là ở đâu cũng có chỗ để đậu xe, Kiều Hãn Thời có thói quen dừng xe ở khu được dừng xe theo quy định của thành phố trong một lúc mất đi khả năng kiểm soát cảm xúc bình tĩnh, rơi vào tình trạng hoang mang.

Cuối cùng xe dừng lại dưới một cái cây.

Sau khi Lâm Hữu Thời xuống xe liền dẫn Kiều Hân Thời đi về phía nhà máy, vừa đi vừa nói: "Chị cảm thấy nơi này như thế nào? Nói cho chị biết, nơi này là chỗ sinh sống trước đây của tôi, tôi đã lớn lên ở đây, tôi không thể quên nơi này, mẹ của tôi cũng vậy, đợi đến khi ở đây bị bỏ hoang mới thuê lại."

Lâm Hữu Thời vui vẻ chỉ vào trụ bóng rổ trong sân thể dục đã rách bươm nhưng đứng thẳng ương ngạnh vẫn có thể sử dụng như trước mà nói với Kiều Hân Thời, cái vành lưới đó còn là do cô ấy làm.

Cô ấy thật sự như một đứa trẻ, sẽ vì kỷ niệm mà nhũn mảy, cũng sẽ một chuyện vui vẻ mà mặt mày hớn hờ.

Kiều Hân Thời theo cô ấy bước vào nhà máy, bên trong rộng lớn lại trống trải, tiếng giày cao gót ở đây sẽ vang lại vài lần, cộp cộp cộp, giống như có nhiều người đang đi giống mình.

Kiều Hân Thời nghĩ đến ở trong đây chắc là có các tác phẩm nghệ thuật, nhưng mà ở đây chỉ có ảnh chụp mà thôi, mấy tấm hình được treo đầy khắp mọi góc tường, trên bàn làm việc cũng có vài cái máy ảnh, ba lô lớn dùng cho dã ngoại để đầy các món đồ ngay ngắn ở trong nằm kế bên, mấy cuốn sách mới in chất đống trên kệ sách, Kiều Hân Thời cầm lấy một cuốn, bên trong là tác phẩm nhiếp ảnh.

Bên trong trang bìa có ảnh của một người phụ nữ, mái tóc dài, đeo râu mát màu đen, không thấy rõ tuổi tác, Kiều Hân Thời nhìn thấy người này có chiếc cằm thon, môi nhếch, bởi vì đứng trên cao nguyên thiếu oxy nên trông có chút chật vật.

Nhà máy vốn im lặng đột nhiên ồn ào hẳn lên, tiếng bước chân tiếng nói chuyện hỗn loạn không chịu nổi, làm cho người nghe không biết là ai đang nói chuyện cũng không đếm được rốt cuộc có bao nhiêu tiếng bước chân.

Một nhóm người đi xuống từ trên lầu, sau khi lấy máy ảnh trên bàn để kiểm tra thì nhét vào trong ba lô, đồng thời vác ba lô lên đi ra ngoài.

Bọn họ nhận thấy sự tồn tại của Lâm Hữu Thời, nhiệt tình ôm lấy cô ấy, nhưng cũng chỉ có vài giây thôi.

Lúc Lâm Hữu Thời bị họ vỗ đến xương kêu răng rắc vẫn cứ mỉm cười, rồi cũng vỗ mạnh ngược lại trả cho bọn họ.

Đợi đến sau cùng có một người phụ nữ cũng cao xấp xỉ Lâm Hữu Thời, bà ấy cùng mặc kiểu quần áo giống như những người khác, xông tới trước mặt Lâm Hữu Thời ôm chặt lấy cô ấy: "Bé ngoan, con tới thật không đúng lúc, không đến sớm hay đến muộn hơn, giờ mẹ không có thời gian để nói chuyện với con rồi, mẹ phải lập tức xuất phát."

Trong lời nói của bà đầy giọng nuối tiếc, hai tay siết chặt, ôm chặt lấy Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời nói: "Vậy thật sự tiếc quá."

"Mẹ, con giới thiệu với mẹ, đây là Kiều Hân Thời, là người mà con muốn dẫn tới gặp mẹ." Mẹ của Lâm Hữu Thời vội vã như binh lính đi đánh giặc sẽ khởi hành bất cứ lúc nào, Lâm Hữu Thời cũng không muốn chậm trễ thời gian, lập tức kéo Kiều Hân Thời đến trước mặt mẹ của mình.

Kiều Hân Thời quan sát mẹ của cô ấy, không khác lắm so với người trong hình, chỉ là không biết thì ra bà ấy lại thích cười đến như vậy, nụ cười rất rạng rỡ, đôi mắt giống Lâm Hữu Thời, vừa nghiêm túc lại đầy tình cảm, làm cho người ta càng có ấn tượng tốt hơn với bà ấy, mà bà ấy còn trẻ hơn là Kiều Hân Thời nghĩ, gần như khiến cho người ta quên rằng bà có một cô con gái hơn hai mươi tuổi.

"Được rồi, mẹ không có ý kiến." Mẹ Lâm nói với Kiều Hân Thời: "Lần sau có cơ hội gặp mặt cô sẽ nấu cơm cho cháu ăn."

"Cục cưng, bà có muốn ở lại với con gái không?" Người trên xe thò đầu ra nói với bà.

"Biến ngay, ông sớm hay muộn nên từ bỏ xe của tôi đi, nó sẽ không bao giờ là của ông." Mẹ Lâm như gào lên trả lời lại.

Lâm Hữu Thời nói với bọn họ: "Chú Lưu, mẹ của con xin nhờ mọi người chăm sóc rồi."

Mẹ Lâm trợn mắt liếc Lâm Hữu Thời: "Là mẹ hầu hạ cái đám đại gia này mới đúng!"

Nói xong thì mẹ Lâm nâng đầu Lâm Hữu Thời lên hôn một cái: "Mẹ luyện tiếc con, nhưng càng luyện tiếc cơ hội lần này, khó khăn lắm mẹ mới tìm được cơ hội đi lên Jungfrau*. Chứa sẽ phù hộ cho con, cục cưng của mẹ. Mẹ sẽ để ảnh của con ở trước ngực mẹ." Lại cắn một cái ở bên phải, cắn đến hai má của con gái đều đỏ lên.

*Jungfrau: một ngọn núi ở Thụy Sĩ, cao 4158 m.

Nói xong bà nhanh chóng ngồi vào ghế lái chiếc Rover, đóng cửa xe lại, chỉnh bộ đàm, tiếng động cơ xe lớn, chiếc xe khởi hành theo trình tự.

Lâm Hữu Thời quay đầu nói với Kiều Hân Thời: "Trong trí nhớ của tôi, thời gian ở bên mẹ của mình nhiều nhất là lúc chia ly."

"Mẹ của em rất có cá tính."

Lâm Hữu Thời nhăn mặt nhũn mảy lại như nếp gấp của bánh bao thịt: "Không phải chị thích mẹ của em đó chứ? Như vậy cũng không được, cảm giác ghen với mẹ của mình thật sự rất tệ nha."

"Đơn giản bày tỏ cái nhìn thôi. Mẹ và em rất giống nhau."

"Chúng tôi không giống, mẹ của tôi luôn là một người khiến người khác phải sống trong lo lắng không yên, cha của tôi là vì không thể chịu được cảnh ngày đêm lo nghĩ mới ly hôn, tôi đã thề sẽ không bao giờ để người thân của mình phải lo lắng, cho nên ở điểm này thì không có giống với bà ấy."

Lâm Hữu Thời tỏ vẻ nghiêm túc, trong tâm trí của cô có rất nhiều kỷ niệm chia tay, mà khi nhớ lại còn có thể nhớ cả nỗi lo lắng và sự căng thẳng lúc đó. Liên tục ngồi bên cửa sổ nhìn xung quanh, chờ đợi không biết khi nào bà ấy trở về, từng ngày trôi qua, gần như nghĩ phải đợi cả đời, thì sau đó bà ấy đã trở lại, trở về không bao lâu lại đi ra ngoài.

Bà ấy là người không ai ngăn lại được, cho nên cha vì tuyệt vọng mà quyết định lựa chọn từ bỏ.

Đối với lần ly hôn đó, Lâm Hữu Thời không có trách cha mình, cô ấy yêu mẹ, cũng không cảm thấy mẹ có gì sai. Lâm Hữu Thời tự thề với mình, tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ đó.

Hết Chương 60

Tự dừng cả hai bên truyện đều lẳng xe cặp phụ @,@

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Nhan Thố Tử Bị Mị Mị Buộc Xem Lv

Editor: Ddil

"Em ấy dẫn chị đến gặp mặt mẹ em ấy." Kiều Hân Thời nói những lời này với Dương Dương, Dương Dương đầu tiên là đàn người ra, sau đó nói: "Sau đó không có xảy ra chuyện gì nữa sao?" Không cần phải là hình ảnh quá thê thảm, nhưng cũng phải có một chút kích thích, ví dụ như ném nồi niêu xoong chảo, cầm chổi quét ra khỏi nhà, bà mẹ còn ôm cô con gái bị cướp đi mà khóc lớn một hồi. Chẳng có gì xảy ra thì thật sự quá chán rồi.

Kiều Hân Thời mỉm cười lắc đầu: "Không có lỗi như em nghĩ đâu. Thật ra mẹ của Hữu Thời là một người phụ nữ đặc biệt độc hành độc lập, gặp một lần sẽ khó quên, khiến cho tôi có cảm giác kính trọng sâu sắc. Chúng tôi vừa tới nhà máy thì bà ấy đã vội và lên đường, Lâm Hữu Thời giới thiệu chị với bà ấy, bà ấy nói chúng tôi quen nhau thì bà ấy không có ý kiến."

"Đối với chuyện con gái cưng của bà ấy bị chị lừa gạt rồi ăn luôn cũng không có ý kiến hả?" Dương Dương cười xấu xa hỏi một cách chọc ghẹo, hiếm khi có được cơ hội chọc ghẹo chủ tịch của mình thì sao có thể dễ dàng bỏ qua. Tin Kiều Hân Thời và Lâm Hữu Thời quen nhau cũng mới nói cho cô nghe gần đây thôi, Kiều Hân Thời lừa dối lâu như vậy, nên phạt vì yêu đương cũng không nói, hay là phải phạt Kiều Hân Thời bây giờ cũng sẽ tìm cô tâm sự.

"Em chê tôi già à?" Kiều Hân Thời liếc mắt nhìn cô, ánh mắt ấy, có độc đoán và tình cảm hài hòa kết hợp với nhau theo tỷ lệ vàng hoàn hảo.

Chủ tịch uy hiếp cô bằng ánh mắt, Dương Dương dĩ nhiên biết nên đổi chủ đề, "Làm gì có, Kiều tổng đây không phải là già, mà là phong độ, Kiều tổng đừng có mất niềm tin với bản thân vậy, chị còn có thêm một trăm phần trăm sức hấp dẫn chết người. Tuy rằng còn kém em một chút." Dương Dương cười nói.

"Dương Dương!" Kiều Hân Thời trừng mắt liếc xéo, mấy giây sau liền dịu xuống, nói: "Nhích lại gần đây, gần thêm chút."

Kiều Hân Thời có ý kêu Dương Dương nhích lại gần, cô gợn ngón tay mảnh khảnh sửa lại cổ áo sơ mi của Dương Dương, thực tế là kéo qua một bên một chút, để cho cô nhìn một cách rõ ràng vùng có màu sắc đáng ngờ bên dưới cổ áo đang mở ra: "Tôi có thể nhìn thấy từ trên người em, thì ra giám đốc Nhan mà tôi nghĩ thanh tâm quả dục cũng thật không phải là người ăn chay. Đồng thời, tôi cũng biết lý do mấy bữa trước em suýt chút nữa đến trễ."

*Thanh tâm quả dục: thanh tâm là giữ đầu óc nhẹ nhàng thanh thản, quả dục là tiết chế tình dục.

Chà chà, không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình, dấu hôn ở diện rộng trên vai Dương Dương đã sắp trở thành màu xanh, nhờ vậy có thể thấy được hai người vận động mãnh liệt đến nhường nào. Nhan Hâm này có bề ngoài thanh lịch vậy mà cũng có máu bạo quá.

Nhưng mà đa phần chuyện này chắc là do Dương Dương rồi, Nhan Hâm trở nên hưng hăng, thì đều là do đi theo Dương Dương mà ra.

Dương Dương che kín lại áo sơ mi của mình: "Không có vị chủ tịch của công ty nào lại mở nút áo của nhân viên để quan tâm buổi tối của nhân viên trải qua như thế nào đâu."

"Nhìn một chút cũng không có chết mà." Kiều Hân Thời vốn không có một chút ý thức mình là chủ tịch.

"Thật ra tâm trạng chị bây giờ là từ hâm mộ đến ghen tị chứ gì? Chị chưa nếm thử mùi vị đó à? Chị tò mò phải không hả?" Dương Dương đúng thật là người từng trải ngay lập tức đã nhìn ra.

Trên đời này chắc là không có gì có thể làm cho Kiều Hân Thôi đỏ mặt, vậy mà lần này cô lại đỏ mặt, thậm chí đến cả Dương Dương cũng giật nảy mình.

"Quả nhiên, em nói là không có sai mà." Nắm được nhược điểm, phải nhớ kỹ mới được, ngày xx tháng xx năm xx, Kiều Tổng đỏ mặt. Tin chắc là mấy năm sau vẫn có thể lấy cái kỷ niệm này ra. Lúc đó chắc chắn là thú vị lắm.

Kiều Hân Thôi thật muốn đá Dương Dương đi, nói: "Tất nhiên là tôi có hẹn hò với người khác, nhưng chỉ là không có kinh nghiệm trong phương diện này."

Những từ cuối nói ra càng lúc càng nhỏ. Dương Dương vênh tai rồi cuộc cũng nghe được rõ ràng.

"Kinh nghiệm ấy hả, có ai mới đầu mà có đâu, nhưng mà không làm thì cả đời cũng sẽ không có, học hỏi tìm hiểu thì sẽ có kinh nghiệm. Cần em giúp dạy lại chị không?"

"Đi đi, lo làm tốt công việc của em đi, đừng có nghĩ tới mấy chuyện bậy bạ này nọ gì đó nữa." Kiều Hân Thôi tỏ thái độ ghét bỏ.

Dương Dương nhìn ra được sự khẩu thị tâm phi* của Kiều Hân Thôi, nói: "Buổi tối chờ chị về đến nhà thì em sẽ gửi qua cho chị."

*Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.

"Tôi nói muốn hỏi nào, Dương Dương, em đứng lại đó cho tôi, đây là thái độ nói chuyện với cấp trên của em đó hả?"

"Đừng giả bộ, mình hiểu nhau quá mà, giả bộ để làm chi nữa?" Dương Dương ném một ánh mắt mờ hồ qua, mang theo nụ cười ẩn ý sâu xa, còn nhẹ nhàng đóng cửa kính lại.

Kiều Hân Thôi giận một chút rồi lại cười lên, người này, nói như thế nào đây, khả năng hiểu chuyện quá cao siêu rồi.

"Nhan Hâm, ngừng công việc của em lại, tôi có chuyện tìm em." Trong điện thoại truyền đến giọng Dương Dương, còn nói với giọng rất nghiêm túc. Nhan Hâm nở nụ cười gượng gạo, tắt di động, đi ra phòng ngủ, nói với Dương Dương đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách quay lưng về phía nàng: "Em ở trong đó, Dương nói lớn một chút là em nghe rồi, sao nhất định phải gọi điện cho em làm ra vẻ long trọng như vậy." Hành động đột ngột lạ lùng của Dương Dương khiến cho Nhan Hâm đâm ra nghi ngờ.

Dương Dương trước hết để cho Tòng An đi ngủ, buổi tối là thời gian ngủ của trẻ em, là thời gian ân ái của người lớn, trẻ em không thích hợp, nên nhắm mắt không nên nhìn thấy.

Dương Dương đang điều chỉnh máy chiếu, kéo màn hình xuống sau khi máy chiếu đã được bật. Đợi một lúc thì màn hình hiện lên hình ảnh trên màn hình máy tính của Dương Dương.

Nhan Hâm nói: "Dương tính xem phim à?"

Dương Dương mua máy chiếu là muốn cho mọi người xem phim với nhau được dễ dàng, hành vi của cô hôm nay là vô cùng bí ẩn. Nhan Hâm cảm thấy rằng đây cũng phải là vì xem phim.

"Xem LV với tôi (*)." Dương Dương nhấp chuột vào My Computer - My Document - Hoạt động ngoại khóa - Thời gian hoạt động bất thường - Tôi cũng không biết là thư mục gì được mở ra.

*LV là Les Video.

Bên trong hiện ra một dãy thư mục, Nhan Hâm nghĩ nếu như tiếng Anh của nàng là đúng, thì thư mục đó chắc là phim đồi trụy.

LV là cái gì, lúc bắt đầu còn không biết nhưng bây giờ đã chợt nhận ra rồi. Nhan Hâm chỉ biết Dương Dương gọi nàng đến xem không phải là thứ bình thường, nếu không cô cũng sẽ không cho Tòng An đi ngủ sớm.

Nhan Hâm lập tức đứng lên, nói: "Dương có... làm hay không, muốn xem thì tự xem một mình đi, em không nên xem."

Dương Dương không cho nàng đi: "Không được, em không thể đi, em không xem thử làm sao biết không nên xem, lần này cho dù tôi có phải cột em lại thì tôi cũng sẽ cột em vào ghế sofa bắt em coi."

"Dương đúng là bậy bạ, em không thích, Dương phải ép em xem để làm gì.."

"Em sẽ thích mà. Tôi bảo đảm, nếu em không thích em có thể cắn tôi, nếu như em thích thì đổi lại tôi cắn em."

Từ 'cắn' ở trong miệng Dương Dương chắc chắn không phải là một từ đơn giản như vậy.

Nhan Hâm giằng co giấy giữa : "Em vẫn không muốn."

"Bắt đầu rồi, nếu em dám bỏ đi tôi sẽ đánh vào mông em." Mặt của Dương Dương gần trong gang tấc, biểu hiện nghiêm túc để cho nàng nhìn thấy rõ ràng.

Rất chân thực , gần như thiêu đốt, Nhan Hâm cũng không dám đối mặt với cô.

"Em đã bao giờ xem x-arts chưa?"

"Đó là cái gì?" Nhan Hâm thắc mắc hỏi, quên mất chống cự lại.

"Hay lắm. Em xem rồi sẽ biết." Hai tay Dương Dương vẫn là trói lấy nàng không cho nàng có cơ hội thoát, ánh mắt lại ở trên màn hình.

"Em không muốn xem." Nhan Hâm quay mặt qua một bên, tầm mắt không chịu nhìn đến màn hình, một bên cầm xinh đẹp phơi bày ở trước mặt Dương Dương, Dương Dương cười khúc khích, thổi hơi vào trong lỗ tai nàng: "Em lại nói dối rồi, thật ra em rất tò mò, rất muốn biết nó là gì, em không lừa được tôi đâu."

Hết Chương 61

Lâu rồi mới gặp được một chương nhẹ nhàng ~

đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tiểu Hải Tử Là Sát Thủ Lãng Mạn

Editor: Ddl

"Dương Dương, Dương đủ rồi nha!" Nhan Hâm đẩy mặt cô ra, muốn đẩy cái tai họa này lên trời, Dương Dương lại cố tình kề sát mặt vào bên tai nàng: "Em thật sự rất muốn xem mà, đừng có tự lừa dối mình nữa."

"Dương..." Trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh, Nhan Hâm cúi gằm mặt xuống hết mức, cố gắng không nhìn màn hình, không phải nàng chưa từng tiếp xúc qua mấy thứ này, có lẽ đã từng xem một vài hình ảnh ngắn ngủi mờ mờ ở trong phim, hoặc là qua miêu tả của cuốn tiểu thuyết nước ngoài nóng bỏng nào đó, số lượng không nhiều lắm, nhưng mà nàng sẽ không cố tình xem mấy loại phim này, lại càng không giống như Dương Dương trực tiếp đi tìm mấy phim này để xem như vậy.

Dương Dương trong tình hình thực tế truyền bá một vài câu chuyện, sự tò mò của Nhan Hâm cũng bị cô gọi lên đôi chút.

Dương Dương nhận thấy sự thay đổi của nàng, khoe miệng nhướn lên cười, càng ra sức giới thiệu nhiều hơn, cô nghĩ tới bản thân thật sự có thiên phú như vậy, sau này không đi làm kinh doanh mà chuyển qua viết tiểu thuyết nói không chừng cũng có thể kiếm được một số tiền.

Nhan Hâm bị tác động bởi lời nói của cô, rốt cuộc thấy một cảnh diễn ở trên màn hình, bất ngờ là hình ảnh đó cũng không khiến cho nàng thấy phản cảm, hình ảnh xinh đẹp giống như một bức tranh được ghép lại, người con gái xinh đẹp bình tĩnh đối diện, gương mặt mỉm cười, sung sướng hưởng thụ cảm giác được người ta hôn môi vuốt ve.

Dương Dương nhìn vào đôi mắt nàng, Nhan Hâm là càng lúc càng tiếp nhận rồi, cô liền thở phào một hơi.

Nhìn thấy Nhan Hâm đứng là đang bị những hình ảnh này thu hút, cô cũng không có đánh động*, mà chỉ tiếp tục xem với nàng.

*Câu gốc là câu thành ngữ "Đã tháo kính xà", được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta phòng bị.

Nhìn thấy trên màn hình hiện lên cảnh âu yếm nóng bỏng, Nhan Hâm không thể ngồi yên, cơ thể đã bắt đầu nóng lên, hồi ức cũng đến theo đó, nhìn mấy tư thế quen thuộc dễ khiến suy nghĩ nhiều, hơn nữa người cùng mình sáng tạo hồi ức lại đang ở ngay bên cạnh, phả hơi thở nóng rực vào sau tai và cổ của nàng.

Nhan Hâm đang lo phản ứng của mình sẽ bị Dương Dương phát hiện, nàng điều chỉnh cảm xúc lại, nhưng lại không thể ngăn được nó trôi dạt.

Dương Dương bất ngờ cắn vào vành tai của nàng, đôi môi mềm mại ấm áp ngậm lấy vành tai đầy đặn mà nhẹ nhàng mút vào, một dòng điện như tia chớp

đi xuyên cơ thể, làm cho Nhan Hâm không thể không ngồi thẳng dậy, gần như muốn hét lên thành tiếng.

Dương Dương nói: "Em xem tiếp đi, về sau còn xem đã hơn."

Cô đã xem qua cả rồi, mặc dù cái này xem khá hay, cô cũng thừa nhận nhưng cô lại cảm thấy còn có chuyện tốt hơn là xem, đó là phải bắt tay vào thực hành.

Nhan Hâm càng nhảy cảm hơn so với bình thường, quả thực giống như một đám mây, chạm vào một cái là có thể hóa thành nước.

Dương Dương vẫn cứ quấy rối nàng như vậy làm cho nàng không thể xem tiếp được nữa, Nhan Hâm chỉ biết là Dương Dương không ở yên được mà.

Tay của Dương Dương đã chạm tới trước ngực của Nhan Hâm, một khối đầy đặn mềm mại ở trong tay cô như trở nên dẻo dai, bị bàn tay của cô xoa nắn mạnh mẽ, bộ ngực của Nhan Hâm vì vậy mà phập phồng, thờ càng lúc càng gấp gáp.

"Em đừng có quan tâm đến tôi, em cứ xem đi, là do tôi rảnh rỗi quá nên kiếm chút chuyện để làm thôi." Dương Dương phát huy triệt để tâm địa tà ác của cô.

Nhan Hâm biết mình bị cô đùa bỡn xoa nắn trong lòng bàn tay, có một chút không cam tâm, lại có một loại cảm giác muốn đầu hàng.

Nhan Hâm nhìn thấy gương mặt của một người xuất hiện trên màn hình, trong lòng lại trở nên bối rối, biểu hiện của người đó có phải chính là biểu hiện trên mặt của mình hay không, nếu nói như thế, Dương Dương cũng nhìn thấy mình như vậy sao.

Dương Dương ôm nàng để cho nàng ngồi trên đùi của cô, hai cánh tay quàng qua cổ của cô.

Nhan Hâm nhìn cô từ trên xuống, Dương Dương vỗ nhẹ cái mông tròn của nàng, cổ tình dùng cơ thể của mình cọ vào người Nhan Hâm, Nhan Hâm phát ra tiếng thở hổn hển ngọt ngào, chôn mặt vào trong cổ Dương Dương.

Đầu lưỡi của Dương Dương càng tiếp tục đi xuống, chôn mặt vào trong cổ áo rộng mở của nàng, chôn sâu vào thung lũng của nàng.

Vào lúc hai người say đắm đến toàn bộ tâm trí chỉ còn lại suy nghĩ muốn xé hết quần áo của đối phương ở trong đầu, thì Tông An nghe thấy tiếng ở bên ngoài nên bò xuống giường đi ra, cô bé ôm cái gối nhỏ đi đến phòng khách, hình ảnh trên màn hình vẫn còn đang chiếu, mà hai người ôm ấp nhau trên ghế sofa đã hoàn toàn trở thành đá.

Nhan Hâm và Dương Dương gần như muốn chết ngất vào lúc này, chỉ bởi vì ở bên kia sofa xuất hiện một bé gái vẫn còn ôm cái gối nhỏ không buông.

Hai người lập tức tách ra, lấy tư thế rất chặt vật kéo đối phương ở trên người mình xuống.

Nhan Hâm vội vàng giải lại nút áo, Dương Dương bật dậy lấy cơ thể của mình chặn tầm mắt của Tông An.

Nhan Hâm luống cuống muốn tắt đi thứ không thích hợp với trẻ em này, thế nhưng nàng tìm cả buổi cũng không có tìm được chỗ tắt, cuối cùng hành động dứt khoát rút phích cắm ra, màn hình ngay lập tức tối sầm lại.

Trong phòng chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ từ màn hình của máy vi tính, hình ảnh vẫn là không thích hợp với trẻ em, Dương Dương khép màn hình máy vi tính lại, rút cuộc đã thu dọn sạch sẽ.

Giọng của Nhan Hâm vì căng thẳng và cũng vì vừa nãy kích tình mà trở nên khàn khàn: "Tông An, quay về ngủ đi con."

"Con mới thấy ác mộng." Tông An thò thè nói.

Nhan Hâm bắt lực nói: "Mẹ về ngủ với con."

Nàng bước đến phía trước mấy bước trong bóng tối, chân vấp phải gì đó, sau đó cả người đề lên bề mặt cái gì đó rất mềm mại.

Cùng lúc ở dưới phát ra tiếng kêu rên dữ dội, Nhan Hâm biết được là nàng đụng phải Dương Dương.

Dương Dương ngã trên mặt đất, hai tay vẫn đỡ eo Nhan Hâm, đặc biệt làm tốt vai trò của một cái đệm thịt.

Một luồng sáng màu xanh lá cây chiếu vào gương mặt căng thẳng nhợt nhạt của hai người, ánh sáng đến từ đèn flash trong chiếc đồng hồ hoạt họa của Tông An, hai người bị ánh sáng tìm thấy thì nhìn Tông An bằng vẻ mặt hoảng sợ.

Cuối cùng Tông An sống chết cũng không chịu ngủ một mình, cho nên hai người lớn nằm tách ra ngủ ở hai bên Tông An, Tông An vẫn có thói quen nhích gần lại mẹ hơn, rúc vào trong ngực của mẹ, đưa lưng về phía Dương Dương, Dương Dương còn có lòng vỗ về lưng của Tông An để cho cô bé ngủ ngon hơn.

Dương Dương và Nhan Hâm hai người cùng lúc đều lựa chọn im lặng, cùng nhìn lên trần nhà rất lâu cũng không nói gì.

Hai người cũng không có cách nào bình tĩnh trở lại, dù sao trường hợp vừa rồi cũng đủ để lại một cú sốc cho hai người cả đời.

Dương Dương ngủ không ngon, Nhan Hâm cũng vậy, lúc hai người thức dậy nhìn lẫn nhau không cần phải biểu đạt gì hết mà cùng phát ra tiếng thở dài. Lúc ăn sáng, cả hai người đều đang quan sát Tông An, lo lắng chuyện tối qua có thể trở thành nỗi ám ảnh với Tông An. Cho nên bữa cơm này ăn thật chậm, chậm đến nỗi suýt chút nữa làm cho người cùng nhau đến muộn.

Trở lại văn phòng, phát hiện không thấy bé thư ký của cô bình thường luôn đứng giờ ở văn phòng ngênh đón cô ở đâu, mở cửa lại thấy ở trên bàn làm việc của cô đã được chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, bao gồm cả một ly cà phê để nâng cao tinh thần tỉnh táo vào buổi sáng.

"Khê Du đâu?" Dương Dương đến hỏi người khác, kết quả người này nói cho cô biết Lý Khê Du bị phòng ban khác mượn dùng rồi.

Mượn dùng? Người của Dương Dương mà ai dám tận dụng hả! Ở trong cái công ty này, công năng của con người đã đạt tới mức cao nhất, cho dù là Kiều Tổng có áp bức đến đâu thì vẫn thừa lao động, tình hình này hình như có người cảm thấy bất an, vậy mà còn có người muốn dùng bảo bối của công ty bọn họ!

Dương Dương đi tới phòng hành chính tìm thấy Lý Khê Du, cô ấy ở đây để sắp xếp bảng biểu thay cho người của phòng hành chính. Máy số liệu trên bảng excel làm người ta hoa cả mắt, mỗi cột mỗi hàng đều cần phải được tính toán bằng cách sử dụng các công thức khác nhau. Ngay cả những người kỳ cựu nhất cũng nuốt không trôi, Lý Khê Du lại không kêu ca một tiếng cố gắng cẩn thận mà làm. Nhìn thấy cô bé thư ký cũng chẳng biết kiểm tra cho mình một cái có để từ chối, Dương Dương thật sự buồn đến nỗi không nên lời.

"Theo chị về." Dương Dương vừa đến đã mở miệng đòi người.

Lý Khê Du nói: "Em sắp xong rồi, còn chút nữa à."

"Không được làm, đó là công việc của người khác, em làm công việc của người khác chính là cướp chén cơm của họ."

Chị Cố đang ghé vào bên cạnh máy tính nắm lấy Dương Dương: "Cho chị mượn cô bé này chút đi, dùng xong rồi lập tức trả lại cho em."

"Người của tôi rất quý à." Dương Dương lộ ra bản sắc gian thương.

Anh trai của phòng hành chính đặt tờ báo xuống, nói một cách nhàn nhạt: "Tiểu Dương, em còn muốn có ngày nghỉ không?"

Dương Dương chột đời sắc mặt, không sợ trời không sợ đất, không sợ Kiều tổng chỉ quan tâm tiền và quan tâm ngày nghỉ thôi.

"Nhưng vậy thì chuyện của Khê Du không làm xong, bởi vì đã đến đây để làm chuyện của mấy người. Mấy người thì rảnh rồi uống trà đọc báo, không có chút áy náy gì à?" Dương Dương bênh vực kẻ yếu giúp cho Lý Khê Du, người của phòng hành chính ngẩng lên nhìn cô, rồi đều cúi xuống như đang rất bận rộn với công việc nhàn hạ của mình.

Sau khi làm xong việc này thì Lý Khê Du mới được thả về, ông chủ của phòng hành chính bình thường hay làm mặt đen còn vẫy tay chào tạm biệt, hẹn lần sau lại đến chơi nhà.

Ra hành lang, Dương Dương hỏi Lý Khê Du: "Bình thường số lần em bị bọn họ gọi qua làm việc có nhiều không?"

"Không nhiều lắm, lúc bọn họ bận thì nhờ em qua phụ giúp." Lý Khê Du nói.

Câu trả lời này có thể hiểu là thường xuyên.

Dương Dương vỗ nhẹ vào vai Lý Khê Du: "Em chịu thiệt thòi nhiều rồi."

"Em không nghĩ đây là chịu thiệt thòi, em nghĩ như vậy, nếu trong phạm vi khả năng của em, em sẽ làm nhiều việc hơn chút, như vậy đến lúc em rời khỏi công ty thì sẽ có nhiều người nói, không có Lý Khê Du, thật sự không dễ tìm được người như vậy. Chứng minh em cũng rất quan trọng đối với công ty." Lý Khê Du mỉm cười, Dương Dương lại đọc được một chút buồn.

Dương Dương chẳng nói gì cả, cô nắm tay Lý Khê Du, lặng lẽ đưa Lý Khê Du về công ty.

Cô có thể tự đặt cược với bản thân mình, tương lai của Lý Khê Du là không có giới hạn.

Nhan Hâm nghĩ sau gợi ý của mình thì Lý Tường và Tư Nghiên sẽ hòa hảo tốt đẹp trở lại, nhưng mà kết quả lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Nàng đã đoán được mở đầu, nhưng lại không đoán được đáp án cuối cùng.

Ly hôn?!

Nhan Hâm hỏi Tư Nghiên: "Anh ta không nói gì làm cô suy nghĩ lại sao?"

Sự bình tĩnh của Tư Nghiên là biểu hiện cho sự kiên cường của cô ấy, cô ấy đã bọc kín lại toàn bộ sự yếu ớt và cả tâm tư của mình bằng nhiều lớp.

Lúc đối mặt với Nhan Hâm, cô ấy cũng chẳng có tha thiết gì nhiều, cô ấy tới gặp Nhan Hâm dường như chỉ là để thông báo chuyện này mà thôi.

"Anh ấy có nói, có giải thích, nhưng tôi cho rằng đó không phải là câu trả lời mà tôi muốn nghe." Tư Nghiên chăm chú nhìn hoa bách hợp ở trên bàn, ngón tay trắng nõn lật cánh hoa.

"Cái tôi muốn anh ấy nói, thì anh ấy chẳng chịu nói một câu, những gì anh ấy nói lại không phải là điều tôi muốn nghe. Cuối cùng anh ấy nói anh ấy yêu tôi, như vậy đã đủ chưa. Tôi nói, anh luôn miệng nói yêu tôi, lại chẳng hề hỏi tôi có hạnh phúc hay không, thứ tình yêu này đối với tôi mà nói thì chẳng có ý nghĩa gì cả." Tư Nghiên cười, lông mi của cô ấy chớp lên, ánh mặt trời rọi lên mặt cô ấy mang theo một lớp ánh sáng và một chút bóng râm.

"Cuối cùng tôi đã nói được, từ lúc sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên nói ra những suy nghĩ trong lòng một cách rõ ràng rành mạch. Về mặt của anh ấy cho đến bây giờ tôi vẫn không thể nào quên, anh ấy giống như bị người ta dùng một cây gậy đánh vào đầu, hoàn toàn bị sốc. Sau đó tôi đi qua trước mặt anh ấy cũng không quay đầu lại, lần này tôi đã tự nói với mình sẽ không bao giờ nghe lời của anh ấy nữa, anh ấy có nói gì tôi cũng sẽ không quay lại." Tư Nghiên nhẹ nhàng nói thêm một câu, "Anh ấy không có gọi tôi lại."

Nhan Hâm nói: "Bây giờ cô có dự tính gì không?"

.

"Ly hôn, tôi đã mời được một luật sư giỏi, cho dù anh ấy không muốn ly hôn, tôi cũng sẽ về nhà. Mấy ngày trước mẹ chồng cũng có tới tìm tôi, bà ấy còn chưa biết tin tôi mang thai, cứ nói tôi đã nghe cô xui bậy. Con người đứng ở góc độ của mình chỉ nói những thứ mình vừa mất, bà ấy nói cô không đáng một xu, nhưng tôi tin rằng cô không phải như vậy."

Nhan Hâm nở một nụ cười nhạt: "Cảm ơn."

"Lý do tôi ly hôn không phải là tại vì cô, mong rằng cô hiểu." Tư Nghiên ngồi thẳng lưng lên, cô ấy chính thức nói với Nhan Hâm, Nhan Hâm nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Tôi biết."

Sự chú ý của Tư Nghiên bị thu hút bởi người bên ngoài, OL* đi ngang qua mặc đồng phục quy định của công ty, áo vest và váy ngắn ôm sát dáng người thon thả, bọn họ thẳng lưng, đầu gối thẳng, bước đi trên đôi giày cao gót màu đen, mỗi một bước đi cũng rất mạnh mẽ.

*OL: office lady, nữ nhân viên văn phòng.

Sở Tư Nghiên nói: "Tôi cũng có lý tưởng, muốn dựa vào khả năng của mình để đạt được sự công nhận của toàn thể đồng nghiệp, giám đốc sắp về hưu, tôi chờ một cái cơ hội này đã mấy năm, tôi tin rằng với biểu hiện của mình ở công ty thì tôi sẽ là ứng cử viên duy nhất. Nhưng tôi đã gặp anh ấy, anh ấy giống như kiếp nạn của tôi vậy, tôi đành cam chịu. Vì anh ấy mà tôi từ bỏ cơ hội thăng chức, cuối cùng cũng bởi vì anh ấy không thích tôi xuất hiện bên ngoài công chúng mà muốn tôi từ chức thì tôi cũng đồng ý. Đợi đến sau khi không còn làm việc, tôi đã tập trung làm vợ anh ấy, cuộc sống rất tốt đẹp, nhưng vẫn cứ cảm thấy có một sự tiếc nuối. Những người như cô chắc chắn sẽ khinh thường tôi, cho rằng tôi là một người phụ nữ vô dụng."

Nhan Hâm lắc đầu: "Từ bỏ cũng cần can đảm không thua gì so với kiên trì."

Nhận thức của nàng đối với Sở Tư Nghiên vẫn còn quá ít, đến nỗi nàng thật sự không biết con chim trong lồng cũng đã từng bay lượn tự do trên bầu trời.

Phụ nữ vì hôn nhân sẽ từ bỏ rất nhiều thứ, cho dù là cam tâm tình nguyện cũng khó tránh khỏi để lại hối tiếc ở trong lòng.

"Bọn họ như vậy thật tốt, nếu tôi ngồi chung với bọn họ tôi sẽ nói với bọn họ, có thể không kết hôn thì ngàn vạn lần cũng đừng kết hôn, đừng chỉ vì một thứ tình yêu đơn thuần mà kết hôn."

Sau đó Sở Tư Nghiên cô ấy thật sự đã biến mất khỏi cái thành phố này. Lý Tường đi đang tìm cô ấy, luôn luôn đi tìm cô ấy, đáng tiếc Sở Tư Nghiên lại không muốn gặp anh ta.

Có lẽ Sở Tư Nghiên đã làm phân tán sự quan tâm của Lý Tường, cho nên Tông An, Dương Dương và Nhan Hâm trong khoảng thời gian này đã thật sự sớm chiều ở chung một chỗ, đã nâng cấp thành trạng thái người một nhà.

Nhan Tang và Anh Từ ở lại đây cũng đã lâu, cũng tới lúc hai người nên trở về nước. Dương Dương một tay mua vé máy bay cho bọn họ, giúp bọn họ đóng gói hành lý, còn không quên nhét thêm vài món quà nhỏ vào trong túi của bọn họ.

Nhan Tang vẫn không chịu nhận, Dương Dương lại cố ngăn lại, so sức lực với bà ấy: "Cô cứ yên tâm, mấy thứ này không nặng đâu, đem lên máy bay cũng sẽ không bị kiểm tra, cô cứ yên tâm cầm theo."

Nhan Tang nói: "Có gì mà tôi không mua được chứ, tôi là không cần đồ của cô."

"Thứ này cô thật sự không mua được đâu, khi nào mở ra cô sẽ biết, cô nhất định phải mang theo."

Một lớn một nhỏ vì một món quá nhỏ mà ồn ào, cuối cùng vẫn là đi Anh Từ nhận đồ, miễn là do bà nhận, thì Nhan Tang sẽ không dám phản đối, chỉ dám ở bên cạnh nói vài câu hờn mát.

Người một nhà đưa hai bà đến sân bay, trong khoảng thời gian đợi máy bay, Nhan Tang kéo Nhan Hâm đến một góc phòng rồi lặng lẽ nói: "Cô thấy Dương Dương là nghiêm túc."

Chuyện này không phải rất rõ ràng sao, nếu không nghiêm túc, Nhan Hâm cũng sẽ không chọn Dương Dương. Nhan Hâm nói với Nhan Tang: "Cô à, con trước giờ vẫn luôn tin tưởng tâm ý của cô ấy."

"Hâm Hâm, cô chỉ mong tình cảm của con có thể thuận buồm xuôi gió, ít gặp phải khó khăn, càng thuận lợi càng tốt. Mặc dù cực khổ có thể tôi luyện con người, nhưng đồng thời cũng có thể phá hủy con người. Mấy năm đầu cô cứ từ trong mơ tỉnh dậy là lại ôm di của con khóc, di cũng sẽ khóc cùng cô, cô và di khóc rất lâu mới bình tĩnh lại. Về phía Thư Nhã con khéo nói một chút, mẹ con ít ra cũng là người biết lắng nghe, sẽ không vì danh tiếng của Nhan gia đã sớm không còn tồn tại nữa mà không cần con."

"Cô à, quên quá khứ đi, con và Dương Dương đã chuẩn bị tốt mọi thứ để đối mặt."

"Mong là vậy." Nhan Tang vỗ nhẹ vào lưng nàng, sau đó đi đến bên cạnh Anh Tử, dắt tay bà ấy.

Sau khi chào tạm biệt ngắn gọn, hai người già nắm tay nhau đi vào cổng soát vé, mà ba người bên ngoài vẫn nhìn theo bọn họ.

"Hồi nãy cô nói cái gì với em mà bí mật như vậy?" Dương Dương luôn chú ý động thái của hai người, thấy Nhan Hâm nhíu mày thì lo lắng đề phòng.

"Em và cô nói gì cũng sẽ không cho Dương biết." Thái độ của Nhan Hâm gọi là làm bộ làm tịch.

Tòng An nói: "Mẹ, Mị Mị a di, con đói."

"Chuyện gì có gì mà phải giấu chứ, tôi đoán là có liên quan đến tôi, có phải cô muốn em tìm một đối tượng tốt hơn không?" Dương Dương nổi giận trong bụng, không biết nên chạy đi đâu, thái độ của cô còn chưa đủ tốt à? Cô còn chưa bao giờ tận tâm tận lực như vậy phục vụ khách hàng!

"Ý cũng gần như vậy." Thật ra không có, Nhan Hâm chỉ là đơn thuần nói đùa mà thôi.

Dương Dương tỏ vẻ ngán ngẩm thất vọng, Nhan Hâm vừa muốn an ủi cô, Dương Dương lặn một cái đã hồi phục lại tinh thần chiến đấu: "Dù sao, em yêu tôi là đủ rồi, bà ấy nói gì cũng vô dụng thôi."

Lạc quan là lợi thế lớn nhất của Dương Dương.

"Phải không, Hâm Hâm?" Dương Dương cười tươi như hoa, rạng rỡ hết mức.

"Cũng không hẳn." Nhan Hâm muốn trêu chọc cô.

Biểu hiện của Dương Dương thay đổi liên tục, Nhan Hâm trước sau vẫn mỉm cười, Tòng An thì nhiều lần phát ra tiếng kêu cứu: "Con đói, mẹ, Mị Mị a di, chừng nào mình mới ăn cơm?"

Hết Chương 62

Không biết có ai mong H rồi bị hố hăng không ==))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cảm Ơn Sự Chúc Phúc Của Mọi Người

Editor: Ddil

Khoảng sáng sớm hôm đó, chuông điện thoại reo không ngừng, đánh thức Nhan Hâm đó giờ ngủ ít dậy trước, Nhan Hâm đẩy điện thoại đến gần với Dương Dương hơn để cho cô bắt điện thoại.

Dương Dương mất một lúc lâu mới thức dậy, chống nửa người trên đến tủ đầu giường để bắt điện thoại.

Điện thoại reo giữa chừng thì ngừng lại.

Dương Dương thờ chậm suýt chút nữa ngã xuống đất.

Khó khăn lắm mới bò lại vào trong chăn, điện thoại lại reo lên một lần nữa, lần này là một cái điện thoại khác, là số dành riêng để giải quyết công việc.

Hai cái điện thoại của Dương Dương được phân đối tượng rất rõ ràng, hoặc là việc tư hoặc là việc công, rất ít người sẽ gọi vào cả hai số một lúc.

Nhan Hâm bắt điện thoại lên nghe, cho đến khi trong điện thoại gọi một tiếng Dương Dương nàng mới nhận ra mình đã nhầm rồi.

Nàng ngay lập tức đưa di động cho Dương Dương, Dương Dương bỏ trên giường qua lập tức nhận điện thoại, nhìn lướt qua màn hình là số ở nhà, nói: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

Cô đỏ mồm hỏi, sợ mẹ nhận ra được giọng Nhan Hâm khi này, may mắn là mà mẹ không có hỏi tới.

"Không có chuyện thì ai lại đánh thức con dậy vào nửa đêm?" Giọng của mẹ Dương có chút kì, tinh thần đặc biệt sa sút, yếu ớt.

Dương Dương nói: "Mẹ, có phải mẹ bị bệnh không? Con nghe giọng mẹ giống như hết hơi vậy."

"Dương Dương, ngày mai con trở về gặp một chuyến, bà ngoại con sợ là không qua khỏi." Mẹ Dương nhẹ nhàng nói.

Dương Dương hoàn toàn không nói gì, cô nhìn về phía Nhan Hâm, trên mặt Nhan Hâm đầy bối rối.

"Được rồi. Sáng mai con sẽ qua đó ngay." Thực tế cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, mấy năm trước cũng nói sẽ không qua được năm đó, vậy mà càng sống càng vui khỏe. Mọi người từ lo lắng đến bình thản tiếp nhận, cũng không có để ý giống như trước đây, trong lòng hiểu rõ, đây là chuyện tất nhiên phải tới.

Dương Dương nhớ tới dáng vẻ của bà ngoại, cũng không nhớ rõ lắm, người già ước chừng đều có chung dáng vẻ, mặc quần áo vải thô, ngồi trên ghế phơi nắng trong sân. Lúc Dương Dương đến thăm bà, bà còn đồ đầy đậu rang vào trong tay cô, hai mươi mấy năm đều là như thế.

Dương Dương và mẹ cũng chẳng nói thêm bất cứ điều gì, cả hai người cũng không biết nên nói cái gì để an ủi đối phương, cũng bởi vì như vậy, hai người đều trông rất bình tĩnh.

Nhan Hâm thấy gương mặt Dương Dương lộ ra biểu hiện bất thường, phủ nhẹ một lớp buồn.

Dương Dương im lặng như vậy thật không giống cô.

Buổi tối lúc đi ngủ, Dương Dương đột nhiên nằm trong lòng nàng, Nhan Hâm vuốt ve tóc của cô, nói: "Nếu em hỏi Dương, Dương có thể nói cho em biết không?"

"Trong nhà xảy ra chút chuyện. Bà ngoại sợ là sắp đi rồi, ngày mai tôi sẽ về gặp bà để dành thêm thời gian ở bên bà."

"Em cũng muốn đi với Dương. Nhưng trong trường hợp này chắc là em không thích hợp để xuất hiện."

"Đi với tôi. Em ở bên cạnh tôi thì tôi sẽ không khóc lóc thảm thiết, tôi xem trọng thể diện, một bà cô khóc đến chết đi sống lại thì ra cái dạng gì đây."

"Không tốt đâu. Em vẫn không nên đi. Nếu Dương muốn khóc thì cứ chịu đựng về nhà rồi khóc, để mình em nhìn thấy thôi."

"Mai còn phải đi xin phép, giờ lại đang có nhiều việc, thật sự là phiền mà." Dương Dương chôn mình vào trước ngực Nhan Hâm, tạm thời hóa thành ốc mượn hồn trốn vào trong cái vỏ có thể làm cho cô cảm thấy an toàn.

Ngày hôm sau hai người đặc biệt thức dậy sớm, trời tờ mờ sáng đã thức dậy, đã lâu không có dậy sớm như vậy, kéo rèm cửa nhìn ra bầu trời bên ngoài vẫn còn là màu xám, đèn đường còn chưa có tắt.

Bữa sáng là cháo nấu lại từ đồ ăn đêm qua, dùng với một ít dưa chua.

Sáng sớm Dương Dương muốn lái xe về thăm ông bà, ít nhất cũng phải mất hai giờ, Nhan Hâm sợ cô đói, đành lấy hộp con trư của Tông An, chuẩn bị lại thành một bữa ăn nhẹ không dễ bị thiu.

"Lái xe cẩn thận." Nhan Hâm vào phút cuối mới nói ra lo lắng của mình.

Dương Dương mỉm cười vẫy vẫy tay, đảm bảo rằng bản thân sẽ chú ý.

Dương Dương lái xe với tốc độ cao, đột nhiên đổi ý, liền quay trở lại đường cũ, tiếng cô về nhà mở cửa làm cho Nhan Hâm hoảng sợ. Còn tưởng rằng có kẻ trộm vào.

Dương Dương vừa vào nhà thì nói Nhan Hâm: "Em về với tôi đi."

"Được." Dương Dương đi rồi lại quay trở về, điều này chứng minh cô đã hạ quyết tâm, Nhan Hâm không thể từ chối, nên đã đồng ý.

Tông An ở nhà thì không có ai trông coi, nên hai người đơn giản đưa Tông An theo, Tông An mơ màng đã bị ẩm xuống lầu, trên đường đi đều nhủ mảy, cho đến khi vào ghế sau xe của Dương Dương thì chân mày mới giãn ra.

Hơn hai tiếng mới chạy đến nhà bà ngoại của Dương Dương, nơi bà ngoại của Dương Dương ở là trong một thị trấn nhỏ, nhỏ đến không thể tìm thấy trên bản đồ. Trước làng có một con sông, trước đây đều là đất hoang, bây giờ đã xây dựng thành một thị trấn mới, hai bên bờ sông đều là mấy căn biệt thự

nhỏ kiểu mới.

Dương Dương dẫn Nhan Hâm đi vào nhà bà ngoại, trước cửa đỗ rất nhiều xe, bên trong lại không có động tĩnh, họ hàng đứng tùm nãm tùm ba trước cửa hút thuốc uống trà.

Bác hai đang nhà khói, cảnh tượng này giống như vào năm mới.

Dương Dương và Nhan Hâm còn có Tông An ba người qua giữa bọn họ, Dương Dương trên đường gọi bác hai, bác ba, vâng vâng, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Đồng nghiệp, là con của cô ấy, không phải con sinh, không có giống con chút nào, con cần lừa bác sao. Dương Dương và bọn họ chào hỏi xong thì đi vào phòng khách.

Giường được đặt ở giữa phòng khách, nữ quyền liên can đều vây quanh bên cạnh bà ngoại nói chuyện, không cần biết bà có thể nghe thấy hay không, từng người cũng phải nhất định báo cáo với bà.

Từ sau khi Dương Dương đi vào, mẹ Dương nói với và ngoại của Dương Dương: "Dương Dương đến rồi, còn dẫn theo đồng nghiệp tới thăm mẹ. Dương Dương tới đây, ngồi đây đi con."

Dương Dương đi qua, ngồi trên ghế được người thân nhường lại.

Bà ngoại nhẹ nâng bàn tay lên, Dương Dương vội đưa tay nắm lấy tay bà: "Bà ngoại, con ở đây."

Lời nói loáng thoáng đơn giản nghe không được rõ ràng, mẹ Dương lại có thể giải thích được ý chính: "Bà ngoại con nói muốn con nhanh chóng tìm đối tượng, đừng có chờ đến khi con già không ai muốn nữa thì mới hối hận, nếu giờ con dẫn con của con tới thì bà ngoại sẽ rất vui."

Dương Dương gọi Tông An tới, nắm tay của Tông An, để cho bà ngoại cảm, Tông An đối với hoàn cảnh xa lạ này thì ôm sợ hãi, nhưng không có bộc lộ ra, càng không có ngạc nhiên, ngoan ngoãn nhận sự yêu thương của người khác.

Sâu thẳm trong lòng Dương Dương muốn nói rất nhiều, nhưng lại không có nói ra khỏi miệng, cô hy vọng bà ngoại có thể hiểu được.

Nhan Hâm ở sau lưng cô, làm chỗ dựa thầm lặng cho cô.

Chiều hôm đó, bà ngoại tỉnh táo trong chốc lát, sau khi bác sĩ đến xem nói tình trạng đã ổn định như trước.

Đến chạng vạng, hai người lái xe về nhà trước, ngày mai lại đến. Tông An lấy được không ít đồ ăn vặt, trước khi đi còn có người giúp cô bé dùng túi Red Eagle để đựng đồ ăn, rồi mới đưa cho cô bé...

Về đến nhà, tất cả mọi người đều mệt là đi, bao gồm cả Tông An, Dương Dương mệt mỏi nhưng lại không ngủ được, nói chuyện với Nhan Hâm rất lâu mới có thể ngủ.

Dương Dương trước giờ luôn giữ liên lạc với người nhà, buổi sáng mẹ Dương nói có thể tạm thời không cần qua, Dương Dương quay về công ty làm trước.

Bản ghi chép trong khoảng thời gian này liên tục đứt quãng, cho nên tiền lương cuối tháng nể mặt lắm chỉ trừ một ngàn tệ, Nhan Hâm thì thua cô chút trừ năm trăm, đứng thứ hai.

Trước đây Dương Dương và Nhan Hâm đều giữ kỷ lục đi làm đều đặn, gió mặc gió, mưa mặc mưa cũng vẫn đến làm, bây giờ hai người quen nhau thì chính xác quá tiêu cực, chỉ làm cho bà chủ phải lắc đầu.

Với hiệu suất nhanh nhất giải quyết xong việc, đến giữa trưa Dương Dương đã có thể đi.

Lần này Nhan Hâm không thể đi được, có công việc cần nàng phải làm, cho nên một mình Dương Dương về nhà bà ngoại.

Nhan Hâm đem đề án cả bộ phận đã phải dành một tháng để thực hiện đi tới tập đoàn Thành Phú, tìm Thẩm Ly thảo luận chuyện hợp tác.

Thẩm Ly là một người rất bận rộn, một tháng chỉ có thể dành một ngày cho nàng, chưa nói tới là đã gạt ra những đối thủ cạnh tranh khác chỉ nghe một mình nàng trình bày, xác suất thành công của lần hợp tác này đặc biệt lớn.

Nhan Hâm đến công ty của bọn họ, nói tên và công ty của mình ở quầy lễ tân sau đó quầy lễ tân hướng dẫn cô đến văn phòng của trợ lý Thẩm, Thẩm Ly đã ở đó đợi nàng.

Hết Chương 63

Hai người nghỉ nhiều đến độ bị trừ tiền luôn ==)))

Chương 65: Cố Lên Nào ! Những Người Yêu Nhau

Editor: Ddil

Người mà Nhan Hâm đợi để gặp đối với Nhan Hâm mà một vấn đề khó khăn. Nàng không nắm chắc về mình, cũng như không nắm chắc về Thẩm Ly.

Từ miệng của những người đã từng tiếp xúc với Thẩm Ly, đánh giá Thẩm Ly là một người kiêu ngạo. Thẩm Ly cũng không bao bỏ xuống lập trường của mình, thế nên làm cho người ta cảm thấy không thể tiếp cận được cô ấy. Hơn nữa Thẩm Ly ở trong công ty là người có tiếng nói, những người muốn có được lợi ích đều đổ xô đến. Thẩm Ly kiêu ngạo, nhiều người bị từ chối, tỷ lệ bị oán hận cũng lớn.

Có người nói Thẩm Ly có hậu thuẫn, lấy địa vị trợ lý giết công việc của tổng giám đốc không nói, gần như lấy tay che trời lại luôn có thể ngồi vững vàng ở vị trí của mình, quan hệ chắc chắn là có, người ngoài cũng có nhiều suy đoán, nhưng cũng chỉ là đoán thôi, đương sự cũng không có gạt đầu thừa nhận, để mặc cho tin đồn phát triển.

Trên đường đi, Nhan Hâm vẫn đoán xem Thẩm Ly rốt cuộc sẽ có thái độ gì, nói theo một nghĩa nào đó, thái độ của Thẩm Ly quyết định thành bại của lần này.

Quầy tiếp tân vừa mới thông báo cho Thẩm Ly tin tức này, thì ngay sau đó đã vang lên tiếng gõ cửa.

Thẩm Ly nghe thấy tiếng gõ cửa đã lập tức đứng lên, đứng lên lại nhận thấy không đúng, ngồi xuống một lần nữa. Dáng vẻ của Nhan Hâm bỗng dưng hiện ra trong đầu cô, mặc dù đã gặp mặt vài lần, nhưng khắc sâu ấn tượng thì chỉ mới có một lần, cũng bởi vì lần này nhớ rõ, nên trong khoảng thời gian này thật sự vẫn không có cách nào quên được. Cô đặc biệt để ý đến Nhan Hâm, thậm chí tự hỏi bản thân, cô có nên mạo hiểm một lần. Nếu bỏ lỡ thì không phải cô sẽ hối hận hay sao?

"Xin chào."

"Cô rất đúng giờ, hẹn đầu giờ chiều đã đúng giờ xuất hiện ở đây. Không sai một phút." Thẩm Ly giơ đồng hồ trên tay mình cho Nhan Hâm xem, sau khi Nhan Hâm bước vào cửa thì vừa đúng giờ hẹn.

Thẩm Ly nâng tay cao ở trước mặt Nhan Hâm, cả hai dựa vào quá gần, Nhan Hâm ý thức được khoảng cách giữa cả hai vượt qua phạm vi an toàn, vô thức dựa sát vào lưng ghế.

Thẩm Ly có một đôi mắt phượng, cho người khác cảm giác nhạy bén và lý do không bị ấn tượng bởi người khác. Vóc dáng mảnh mai, quần tây vừa khít người và áo sơ mi màu nhạt rất phù hợp với cô ấy.

Trên người cô ấy có một mùi nước hoa lạnh, đến cả mùi thơm cũng đầy lập trường mạnh mẽ.

Nhan Hâm mỉm cười, bình thường nàng đều đến hẹn sớm hơn một chút, chưa kể đến lần hợp tác này lại vô cùng quan trọng, nàng càng không thể đến trễ.

Sau một hồi nói chuyện thoải mái, Nhan Hâm đưa hết tài liệu mà nàng đã chuẩn bị đầy đủ cho Thẩm Ly, dự tính sẽ giải thích chi tiết với cô ấy, để cho cô ấy có hiểu biết về ý định hợp tác của công ty mình.

Nàng tới đây với tâm trạng hi vọng thuyết phục được Thẩm Ly, không thành công... Không, không thể không thành công.

Từ quan điểm chuyên môn của Thẩm Ly để đánh giá báo cáo dày hơn hai trăm trang này, cô có thể nói cái này không phải là tốt nhất, nhưng là hoàn toàn đủ điều kiện, chọn sẽ không sai lắm, hơn nữa cô cũng không muốn chọn sai.

Nhan Hâm không nhìn báo cáo mà chỉ nhìn tiêu đề đã có thể diễn giải một cách lưu loát, chứng minh nàng đã đầu tư tâm huyết vào trong phần báo cáo này, nếu không không thể nào hiểu biết tường tận như vậy.

Tầm mắt của Thẩm Ly dừng lại trên người Nhan Hâm, cần cổ mảnh khảnh kết hợp với xương quai xanh rõ ràng, áo sơ mi cài nút đến cổ, nhưng lúc nàng hơi nghiêng người về phía trước, mớ tóc có thể nhìn thấy làn da trắng muốt của nàng.

Nàng toát lên hương vị của một người phụ nữ trưởng thành, nói lên được nàng là loại quả chín cây ngọt lành.

Thẩm Ly rất biết cách thưởng thức vẻ đẹp của phụ nữ, hơn nữa đôi mắt cô ấy còn biết nắm giữ những gì tốt đẹp mà khắc sâu hình ảnh đó ở trong tâm trí.

Ánh mắt thưởng thức dừng lại trên người Nhan Hâm, Nhan Hâm cũng đã nhận ra, bốn mắt giao nhau, ánh mắt khác thường đó làm cho Nhan Hâm trở

nên mất tự nhiên.

Nàng vô thức nói nhanh hơn, nói cho hết những lời đã chuẩn bị tốt từ trước, sau đó đợi đánh giá của Thẩm Ly.

Thẩm Ly trong lúc suy nghĩ phân tâm cũng không có quên công việc, cô ấy nhanh chóng đặt trọng tâm về lại bản báo cáo, sau khi nói sơ vài chi tiết, Thẩm Ly hỏi Nhan Hâm: "Giám đốc Nhan, cô có ý kiến gì về việc hợp tác giữa hai chúng ta không?"

Là hai người, chứ không phải hai công ty, Thẩm Ly có ý nhắc cho Nhan Hâm biết sự tồn tại của mình. In dấu chân đầu tiên vào trong lòng Nhan Hâm, đây mới là mục đích mà hôm nay cô ấy gọi Nhan Hâm tới.

Nhan Hâm nói kết quả phân tích cho Thẩm Ly nghe, Thẩm Ly cũng vẫn lắc đầu, cô ấy không phải không hài lòng về số liệu cũng không phải nghi ngờ phân tích của Nhan Hâm, cô ấy nói: "Trên thực tế, một quý lời mấy trăm vạn cũng chẳng phải con số lợi nhuận tối đa, công ty có thể lấy cơ hội này giao cho các hạng mục khác, sẽ càng kiếm được nhiều hơn. Con số cụ thể là bao nhiêu, tôi không cần phải làm thống kê, tôi tin rằng các công ty khác cũng sẽ tự mình mang đến."

Trước đó Nhan Hâm cũng đã điều tra, nếu chỉ đơn giản nói lợi nhuận thì việc hợp tác giữa hai công ty cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Trước khi Nhan Hâm muốn giải thích, Thẩm Ly đã đóng vãn kiện lại: "Nhưng mà tôi cũng không có ý định hợp tác với công ty khác. Thực tế tôi chỉ gọi mình cô lại đây bàn bạc, cô nói không tốt, tôi sẽ xem xét, còn cô nói tốt thì tôi cũng chẳng cần phải xem xét lại làm gì."

"Nghe trợ lý Thẩm nói vậy đột nhiên làm cho tôi thấy có chút bối rối, tại sao quý công ty lại từ chối hợp tác với các công ty khác mà lựa chọn chúng tôi?" Nhan Hâm có được câu trả lời nàng muốn, cũng nhận được sự nghi ngờ.

Thẩm Ly làm như vậy chẳng khác nào tự chủ trương. Trước khi biết được rõ ràng, nàng sẽ không vội vàng tin rằng đây là do nàng giành được bằng thực lực.

Thẩm Ly cười nói: "Tổng giám đốc của tôi có vai trò là người quản lý, công ty không phải của ông ta, trách nhiệm của ông ta là hoàn thành nhiệm vụ. Công ty yêu cầu ông ta năm nay hoàn thành bao nhiêu khối lượng công việc, kiếm được bao nhiêu lợi nhuận thì cứ theo đó mà làm. Còn tôi, thật ra cũng giống như vậy. Công ty kiếm bao nhiêu tiền đối với tôi mà nói chẳng có nghĩa lý gì cả, hoàn thành nhiệm vụ thì tôi lấy được một phần của tôi đáng có mà thôi. Cho nên tôi muốn dùng cơ hội lần này để cho cô nợ tôi một phần ân tình."

"Xin lỗi, tôi..."

Thẩm Ly trước khi nàng nói lời từ chối đã nhanh ngăn lại nàng mà nói tiếp: "Khoan hãy nói không, nghe tôi nói hết rồi hãy nói sau. Thật ra đối tượng hợp tác chọn ai cũng không quan trọng, lợi nhuận bao nhiêu cũng không liên quan đến tôi, nhiều nhất là cho tổng giám đốc thêm chút về vàng, để được ban quản trị khen ngợi, nhưng cũng sẽ chẳng có ai nói rằng tôi chọn tốt. Nếu như ai cũng được, sao lại không chọn một người mà mình thấy vừa mắt, hơn nữa giám đốc Nhan lại là một đối tượng hợp tác nghiêm túc đến như vậy. Tôi là bị giám đốc Nhan thuyết phục mới đưa ra quyết định này."

Có thể đoán ra đại khái là vì lý do gì, Nhan Hâm bỗng nhiên có chút lúng túng, lần này sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch dài hạn của công ty ngày sau, trước khi nàng hành động thì đã bị trói tay chân lại rồi.

"Cám ơn sự giúp đỡ của trợ lý Thẩm." Nhan Hâm cố trấn an tâm trạng, nói với Thẩm Ly bằng giọng điệu giải quyết việc công.

"Nói giúp đỡ thì chưa tới, tôi chỉ làm một lựa chọn đơn giản mà thôi." Thẩm Ly nhìn thấy sự bình tĩnh của Nhan Hâm, thầm nghĩ nàng có phải thật sự thờ ơ vậy không, hay là nàng giả ngu, biết cũng vờ như không hiểu.

Thẩm Ly tự mình tiễn Nhan Hâm xuống lầu, Nhan Hâm một đường đều giữ khoảng cách với cô ấy, ở trước cửa thang máy, Thẩm Ly ấn tầng trệt cho nàng, một tay chặn ở cửa để không cho thang máy khép lại, đứng ở cửa thang máy nói với nàng: "Tôi sẽ không đưa cô xuống, tôi nghĩ cô cũng không muốn đối mặt với tôi, để cho cô nhẹ nhõm. Thật ra cô không cần phải lo lắng, tôi chỉ đơn giản ngưỡng mộ cô, phụ nữ đẹp giống như cô, chắc chắn được rất nhiều người ngưỡng mộ, nam nữ đều có, thêm tôi một người cũng vậy."

Sự ngưỡng mộ không chút nào che dấu ấy đã phá vỡ ranh giới phân biệt rõ ràng giữa hai người, Nhan Hâm nói một cách bình tĩnh: "Như vậy sẽ làm tôi cảm thấy là tôi đang lợi dụng cô."

Thẩm Ly cười lên, vui vẻ phóng khoáng nói: "Cô có thể yên tâm, tôi vẫn có chừng mực. Hơn nữa lúc nói chuyện làm ăn thì làm gì không có lợi dụng?"

Thẩm Ly buông tay ra, cửa thang máy từ từ khép lại, tầm mắt của cô ấy vẫn dừng lại trên người Nhan Hâm, cho đến khi cửa thang máy ngăn cách hai người.

Nhan Hâm chậm rãi thở phào một hơi, nàng bước ra khỏi thang máy, chân nhũn gần như ngã xuống.

Thẩm Ly là một người cá tính có sức hút khiến cho không ai có thể ngó lơ, người như vậy, nếu như không phải trước đó nàng đã gặp Dương Dương, nàng không có chuẩn bị sẽ rung động, thì trong lúc này, nàng đã sớm vì cô ấy mà sinh ra gợn sóng ở trong lòng.

Trong lúc nói chuyện làm ăn thì không thể nói đến cảm tình, nếu không việc làm ăn sẽ trở nên khó làm.

Việc khó khăn của Nhan Hâm đã phản ánh ở đây, nàng hi vọng lần hợp tác này là do cố gắng của nàng và đồng nghiệp mà giành được, chứ không phải là vì nhân tố Thẩm Ly. Mặc dù là vậy, Nhan Hâm cũng không thể từ bỏ lần hợp tác này. Lòng người không thể bị kiểm soát, Nhan Hâm chỉ có thể

thuyết phục bản thân bình thần nhận lấy.

Dương Dương ngồi bên giường với bà ngoại, người già đã mệt mỏi, đã không muốn tiếp tục con đường cuộc sống này. Dương Dương xoa bóp đôi bàn tay của bà giống như một cái rễ cây già khô héo, nhưng không có cách nào tránh khỏi cảm giác bàn tay ấy đang dần dần mất đi độ ấm.

Mẹ Dương và những người không còn trẻ tuổi trong nhà bình tĩnh đón nhận tất cả chuyện này, bọn họ đã dùng thời gian mấy năm để chuẩn bị tinh thần, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tình hình như hôm nay.

Dương Dương nghe thấy bà ngoại gọi tên mình, gọi cô về nhà ăn cơm tối, sau đó tiếng càng lúc càng nhỏ, biến mất trong tiếng pháo và tiếng khóc. Cô cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay cô, cô kiên cường không lau đi.

Trong đôi mắt tràn đầy nước mắt nóng ướt, thế giới được nhìn thấy chỉ còn lại những hình ảnh méo mó do khúc xạ của nước. Cô hít sâu một hơi cố giữ cảm xúc vững vàng, sau đó đứng dậy, tiếp nhận công việc của mẹ mình.

Vào buổi chiều, chuyện bên đó đã có một số họ hàng cao tuổi lo liệu, Dương Dương chào mẹ xong thì lái xe về công ty làm việc.

Cô vừa bước vào văn phòng đã gọi Lý Khê Du đem tất cả công việc còn tồn đọng vào, Lý Khê Du lần lượt đưa văn kiện lên bàn chờ Dương Dương ký tên. Dương Dương cứ giải quyết xong sẽ kêu Lý Khê đưa tiếp, vội vàng giống như ngày mai chính là ngày tận thế mà cô thì không thể chờ đợi thêm một phút nào nữa.

Lý Khê Du khẽ nói ra nghi ngờ của mình: "Giám đốc Nhan, chị có khỏe không? Mắt của chị đỏ lắm..."

"Tôi không sao, em cứ lo việc của em đi, đừng hỏi nhiều như vậy." Dương Dương né tránh ánh mắt tò mò của Lý Khê Du.

Lý Khê Du không tiếp tục hỏi nữa, cô ấy bước ra cửa, đóng lại thật nhẹ nhàng, quay người lại gần như đã đụng phải Nhan Hâm.

"Giám đốc Nhan, là chị." Lý Khê Du vỗ ngực, tim đập nhanh vượt quá phạm vi kiểm soát của cô ấy.

Nhan Hâm khẽ nói: "Dương Dương ở trong đó?"

"Dạ có, vừa trở về chưa đến nửa tiếng đã bắt đầu vùi đầu vào công việc rồi, giám đốc Nhan, chị có biết giám đốc Dương có chuyện gì không?"

"Nhà của cô ấy có chút chuyện."

"Ồ, vậy chị ấy nên xin phép về nhà nghỉ ngơi."

"Tôi sẽ khuyên cô ấy." Nhan Hâm mỉm cười nói với Lý Khê Du, thái độ ôn hòa làm cho Lý Khê Du như ngồi trong gió xuân*. So với Dương Dương, Nhan Hâm giống như một con nhẹ nhàng, đến cả nói chuyện cũng dịu dàng như thế.

*Như một cơn xuân phong: cụm này (có thể coi) là thành ngữ, nghĩa đen là "như ngồi trong gió xuân", nghĩa bóng là chỉ sự được khai trí sau khi được tiếp xúc với những người có trí tuệ và phẩm đức cao thượng, cũng giống như được ngọn gió xuân thổi qua.

Nhan Hâm và Lý Khê Du đều nói tốt nhất nên để công việc qua một bên.

Nàng đi vào văn phòng của Dương Dương, nhìn thấy được bóng dáng kiên cường của Dương Dương, cô bận rộn như con kiến, loay hoay như cái đĩa mài, bận rộn, bức bối.

"Dương Dương." Nhan Hâm đứng ở cửa nhẹ giọng gọi tên của cô.

Tay Dương Dương run lên, lại ngẩng đầu nhìn thấy Nhan Hâm, nói: "À, em tìm tôi có việc sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm Dương sao?" Nhan Hâm đi về phía cô.

Trước đây đều là Dương Dương giống như cái bóng đeo dính lấy nàng, dùng đủ mọi loại lý do đi tìm nàng, cho dù có bị nàng nằng thì vẫn có thể mỉm cười. Lần này đổi lại Nhan Hâm đến tìm cô, Dương Dương liền lộ ra biểu hiện kỳ lạ.

"Giờ em cũng biết nói đùa với tôi rồi à, là do ở bên tôi quá lâu sao?"

"Giữa trưa có nghỉ ngơi không?" Nhan Hâm đi đến trước mặt cô.

"Không có." Dương Dương tiếp tục bận việc của mình, "Tôi không thấy mệt."

"Dương Dương, bỏ bút xuống, công việc không quan trọng. Dương không làm một ngày thì công ty cũng sẽ không đóng cửa." Tay của Nhan Hâm đè lên mu bàn tay cô, khiến cho cô không thể viết thêm một chữ nào nữa.

Dương Dương ngẩng lên, ánh mắt Nhan Hâm bắt được tầm mắt của cô.

Tốt nhất nên có một tấm gương để cho Dương Dương xem hai mắt của mình, đo đến mức muốn rí máu, còn có vẻ mỗi một giữa hai hàng lông mày, làm cho Nhan Hâm đau lòng.

Nhan Hâm thật sự muốn hung hăng mà mắng cái người không biết yêu lấy bản thân ở trước mắt này, giống như nàng muốn gọi dậy sự bạo lực của mình, vậy thì nàng mới thắng được.

Dương Dương dưới sự kiên trì của Nhan Hâm cũng từ từ buông lỏng, Nhan Hâm có thể thôi miên người khác, nàng làm cho Dương Dương nhận ra được bản thân thật sự mệt mỏi.

Nhan Hâm nắm tay Dương Dương đi đến bên xô pha, trong phòng làm việc duy nhất chỉ có nơi này có thể để cho Dương Dương nằm xuống. Sau khi Dương Dương nằm xuống, đầu kê lên nơi mềm mại, nơi đó đúng là đầu gối của Nhan Hâm.

Nhan Hâm cởi bỏ búi tóc của cô, mái tóc dài của Dương Dương tản ra trên đầu gối nàng.

Hết Chương 64

Ngán T-T

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bí Mật Nhỏ Của Nhau

Editor: Ddil

Dương Dương giống như đang nằm trên đám mây, đám mây mềm mại chịu đựng sức nặng của cơ thể cô, để cho cô tự do như gió.

Đám mây trôi bồng bềnh, gợn sóng vô hình lan ra, cô lại xuất hiện trên biển rộng, đêm yên ắng, cô giống như con thuyền nhỏ nổi trên mặt nước tĩnh lặng.

Ảo tưởng nặng nề nổ tung trong đầu cô, chỉ bởi vì trong lúc này cô buông cơ thể nặng như đá của mình xuống, để linh hồn nghỉ ngơi trên đầu gối Nhan Hâm.

Cô mệt rồi, lúc này cô mới chịu thừa nhận, sau khi thừa nhận mới có cảm giác thanh thản, Nhan Hâm lấy bàn tay mềm mại của nàng vuốt nếp gấp áo trên ngực cô, để cho cô giãn mày ra.

"Dương Dương..." Nhan Hâm ngập ngừng.

Dương Dương lười không muốn nói chuyện, phát ra giọng nói mơ hồ: "Ừ?"

"Chẳng nào Dương về nhà bà ngoại?"

"Rạng sáng mai, buổi chiều là về được rồi, lúc đó em đi với tôi, chúng ta đi trong hàng cuối, đưa bà ngoại lên núi."

"Được." Nhan Hâm vuốt ve mái tóc dài của cô, "Em không biết nên nói gì để an ủi Dương cho Dương bớt khó chịu. Em không phải người biết cách an ủi người khác."

Nhan Hâm nói ra cái khó của nàng.

Dương Dương nói: "Em đã làm nhiều thứ lắm rồi, không ai có thể tốt hơn em." Dương Dương giơ tay lên nắm lấy tay nàng, Nhan Hâm nói: "Dương cần phải nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, đến lúc đó em sẽ gọi Dương dậy."

"Em sẽ luôn ở đây sao?"

"Em còn có thể đi đâu." Nhan Hâm nói, đầu gối của nàng đã bị Dương Dương lấy làm gối đầu, nàng có muốn đi cũng không được.

Dương Dương vẫn cố gắng kiên cường, cho nên khi bình tĩnh lại nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ngón tay Nhan Hâm vô ý thức quấn lấy mái tóc dài của cô, cuộn lên một vòng rồi lại một vòng, cuộn đến hết mức, ngón tay hơi nói lòng một chút, mái tóc dài màu nâu nhạt đã xoắn xuống từ trong tay nàng.

Nhan Hâm cúi xuống nghiêm túc nhìn dáng người của Dương Dương, cách đây không lâu ai có thể nghĩ đến cô ấy sẽ ngủ trên đầu gối của mình chứ, đã kháng khí với mình đến mức không thể chia lìa.

Định mệnh kỳ diệu là ở đây, vĩnh viễn cũng không ai biết được lúc nào thì hai người sẽ được số phận sắp đặt ở bên nhau.

Đối với điều này, lòng Nhan Hâm rất biết ơn.

Nàng cúi xuống hôn lên trán Dương Dương.

Quê nhà Dương Dương có tập tục hoá táng, sáng sớm thì khởi hành, trong nhà đều là phụ nữ làm chủ, lúc này cũng do phụ nữ trong nhà chống đỡ. Từ trong ra ngoài chỗ nào cũng là do mẹ và các dì phụ trách. Dương Dương và Nhan Hâm lái xe đi theo sau cùng, trong phút cuối chia tay này, mặc dù Dương Dương đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cũng không có cách nào dẫn xuống nỗi đau đột ngột dâng trào, nghiêng người về phía Nhan Hâm, khóc trên vai nàng.

Nhan Hâm nhẹ vỗ về cái trán của nàng, lặng lẽ an ủi cô.

Xem chừng đã đến lúc chấp nhận được tất cả chuyện này, tâm trạng cũng đã ổn và bình tĩnh trở lại, Dương Dương cùng phụ giúp với họ hàng trong nhà, xử lý hậu sự thật tốt.

Đến lúc rời đi, lòng của cô giống như đã đi qua một chặng đường nhấp nhô gập ghềnh, về lại con đường bằng phẳng.

Mỗi một trải nghiệm đều như khắc sâu ấn tượng vào trong cuộc sống của con người, sau này nhớ lại mặc dù mông lung không rõ ràng, cũng không thể thờ ơ. Mà Dương Dương sẽ nhớ mãi thời điểm này Nhan Hâm đang ở bên cạnh cô, trước sau vẫn không có rời đi. Nàng thấy được gương mặt khóc lóc chật vật nhất của cô, cũng không hề ghét bỏ cô, vào lúc cô lộ ra miệng vết thương bất lực thì nàng đã lấp đầy vết thương của cô.

Buổi tối, như mọi khi, Nhan Hâm bị Dương Dương ôm, ngủ giống như một trận chiến. Dương Dương cứ được đằng chân lân đằng đầu, Nhan Hâm cũng sẽ không để cho cô được như ý.

Nhưng hôm nay Nhan Hâm để mặc cái người rũ rượi như chết này quán lấy mình, nỗi đau của người lớn như một tấm giấy thông hành, đánh bại ý chí của nữ vương.

Dương Dương mơ một giấc mơ ngắn ngủi, trong mơ hai người rất nhanh già đi, làn da cũng không còn mịn màng nữa, bộ ngực của cả hai chảy xệ, mông cũng không nhô lên. Mặc dù eo của Nhan Hâm vẫn nhỏ nhắn, nhưng đã bắt đầu có bụng mỡ, mà Dương Dương cũng thế, trên mặt xuất hiện nếp nhăn, cả người thiếu sức sống, những dấu hiệu này đều chứng tỏ một việc đó là hai người đã già.

Về già hai người vẫn là nằm bên nhau, ôm nhau như thế này.

Rất nhanh, hai người đã trở thành người già, vào những giây phút cuối đời, Nhan Hâm vẫn ở bên cạnh cô, cùng trải qua một một giây phút của cuộc sống. Cùng nhau già đi.

Nằm mơ thấy cùng già đi với Nhan Hâm, cùng biến mất khỏi thế giới này.

"Dương Dương, Dương bị làm sao vậy, ngủ mà cũng không yên." Nhan Hâm tỉnh dậy oán trách Dương Dương.

"Tôi lại làm cái gì?"

"Lúc ngủ bị Dương đánh thức, Dương ôm eo của em còn nói cái gì mà không muốn không muốn, có phải gặp ác mộng không?" Nhan Hâm quan tâm hỏi.

Dương Dương suy nghĩ một lúc, những chuyện trong mơ cũng không nhớ rõ ràng lắm, cô như chợt thức tỉnh, nói: "Tôi nằm mơ thấy cái gì đó tuyệt lắm nhưng lại không có được nó." Cô yêu bộ ngực đầy đặn, cô lưu luyến nó.

Một câu không đầu không đuôi làm cho Nhan Hâm không hiểu gì cả.

Có một số người thích công khai nỗi đau của mình, tìm kiếm một chút an ủi từ những người khác, mà Dương Dương thì không phải là người như thế. Chuyện gì cô cũng đều cất giữ ở trong lòng, lúc quay trở lại làm việc có người hỏi tình hình dạo này của cô, cô cũng chỉ nói trong nhà có chút chuyện, cô thậm chí còn không muốn nghe người khác an ủi, cô có Nhan Hâm là đủ rồi.

Có người thì trách cô tại sao không nói, là không xem trọng người đó hay sao.

Giữa trưa, Lisa gọi điện thoại an ủi cô. Lisa và Dương Dương là người cùng quê, cho dù không có quan hệ thân thích, nhưng thông qua vài người là đã có thể nghe được những chuyện xảy ra trong nhà người kia.

Chuyện quan trọng như vậy, Dương Dương lại chẳng nói một câu nào. Lisa suy nghĩ, phải chăng Dương Dương không hề xem cô ấy là bạn thân nhất.

"Mình đã chuẩn bị tâm lý từ sớm. Mấy năm qua ai cũng có thể nhìn thấy được, cậu muốn mình sẽ khóc lóc ỉ ôi sao, mình cũng làm không được." Dương Dương nói với Lisa.

Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài của Lisa: "Cậu có tâm sự gì đều cất giữ ở trong lòng, ở trước mặt mình, cậu luôn làm ra vẻ không có gì. Lúc trước tụi mình quen nhau cũng vậy, chắc cậu không còn nhớ, có một năm khi cậu đang trong đợt tập huấn, mình chạy tới thăm cậu, cậu rõ ràng rất mệt mà vẫn chịu đi với mình. Rồi cả ngày đó cậu chẳng nói một lời. Cho đến khi người khác trách mình, mình mới biết mình đã làm sai điều gì. Cậu thì tốt lắm rồi, khi không lại làm cho mình trở thành người xấu."

"Mình thật sự không sao mà." Vào lúc này Dương Dương nghe Lisa nói mới nhận ra được, thì ra mình ở trước mặt Lisa luôn cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy, giống như cố gắng biểu hiện cái gì đó.

Lisa là mối tình đầu của cô, mối tình đầu của mỗi một người đều như hình xăm khắc ở ngực, để sau này nhớ tới khoảnh khắc này vẫn luôn cảm thấy tốt đẹp, cô rất trân trọng phần tình cảm này. Hành vi lãng mạn ngày xưa giờ có vẻ như lại làm cho cô phì cười, ngây thơ, khờ dại, đơn thuần, mà cô bây giờ sẽ không làm những chuyện đó cũng chẳng còn phù hợp để làm.

Có lẽ bởi vì lúc trước đã làm quá nhiều, khiến cho tình cảm nhanh chóng phai tàn, lộ ra ý định, mâu thuẫn dễ gây tổn thương.

Mà nay cô với Nhan Hâm bình thân ở chung với nhau, cô không có làm nhiều điều lãng mạn vì Nhan Hâm, không có giữa đêm chạy hết nửa vòng thành phố để tìm nàng, chỉ vì một câu 'muốn gặp cậu'. Cũng chưa từng thử làm chuyện gì để cho cả đôi này của nhau cũng không quên được đối phương. Ví dụ như từng nghĩ đến muốn đi bấm khuyên tai, Lisa vì cô mà đi xăm một hình giống y đúc ở sau lưng.

Nhan Hâm chưa bao giờ yêu cầu, nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm như vậy, cả hai đối với cảm tình này đều xác định, chỉ cần thoải mái là tốt rồi.

Dương Dương rơi vào trong suy nghĩ, Lisa đợi cô nói chuyện thật lâu cũng không nghe được cô trả lời: "Dương Dương, trước đây chúng ta từng nói mỗi tháng gặp một lần, cậu đã lỡ hẹn rồi, ngày mai đến nhà mình dùng cơm nhé, cậu sẽ không từ chối chứ."

"Để mình xem công việc sắp xếp sao đã."

Lisa bắt lực nói: "Cậu sớm gả cho công việc luôn đi"

"Ngày mai có thời gian. Mình có thể qua." Dương Dương nói.

Lisa nhanh chóng nói: "Vậy được rồi. Mai mình sẽ làm mấy món ngon. Giờ mình đang theo học một lớp làm tráng miệng. Mình nhớ trước đây cậu thích món tráng miệng phô mai trái cây ở trước cổng trường, mình mới học được cách làm rồi, khi nào cậu tới mình làm cho cậu ăn ha?"

"Không cần phiền vậy đâu..."

"Không phiền, mình ở nhà rảnh rồi cũng chẳng có ai nói chuyện, cậu biết không, giờ ngày nào chồng mình cũng đi xã giao, mình hiếm khi thấy mặt anh ấy, hơn nữa anh ấy giống như đang giận mình."

"Sao vậy?"

"Anh ấy muốn mình sau này đừng có qua lại với cậu. Mình cũng không biết vì sao anh ấy lại ghen nữa, anh ấy không phải biết cậu là mối tình đầu của mình từ trước rồi sao. Đến giờ mới bắt đầu giận dỗi. Mình không muốn cắt đứt liên lạc với cậu, nếu cắt đứt liên lạc, cậu cũng sẽ không chủ động tới tìm mình. Mình không muốn mất đi mối liên kết với cậu, mình nghĩ nếu tụi mình không làm được người yêu, thì sẽ làm bạn cả đời." Tiếng của Lisa nhỏ dần đi.

Dương Dương nói: "Mình cũng chưa bao giờ nói là không làm bạn với cậu. Lisa, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều."

"Phụ nữ có thai thì dễ đa sầu đa cảm vậy đó. Bây giờ mình đang tự đan áo cho con mình, cậu có muốn xem không, đồ của con nít rất dễ thương, mình rất thích!"

"Ừ." Sau khi Dương Dương để điện thoại xuống thì nụ cười dần dần biến mất trên gương mặt cô.

Bạn bè cả đời, điều này cũng không thực tế giống như lời thề non hẹn biển trước đây. Tương lai như ngọn gió không ai có thể nắm bắt được, gió thổi đi đâu, người lại được đưa đến đó, tất cả đều là chuyện mà mình không quyết định được.

Dương Dương và Nhan Hâm hai người đều có chung một vấn đề, lúc hai người ngồi nói chuyện với nhau, Dương Dương chỉ vào ngực của mình nói với Nhan Hâm "Trong lòng tôi có một chuyện, tôi muốn nói cho em biết, không cần biết em nghe được cái gì, tôi mong em đừng để ở trong lòng."

Nhan Hâm hiểu rõ, nói: "À, là vậy, đúng lúc em cũng có chuyện muốn nói với Dương."

"Em nói trước đi?"

"Em không muốn là người nói trước, chúng ta cùng viết tâm sự của mình lên giấy, sau đó đưa cho đối phương, đợi xem xong rồi thì sau đó xé đi, Dương thấy sao?"

"Đây đúng là trò con nít mà, tôi thấy kể cả Tông An cũng sẽ không làm chuyện ngây thơ như vậy."

Nhan Hâm nghiêm túc nói: "Đây là biện pháp giao tiếp hữu hiệu hợp lý nhất mà em với Tông An tìm ra được."

Mặt Dương Dương như bị tát nhẹ một cái, bất chợt mặt đỏ tai hồng, nói: "Em đã nói có hiệu quả thì chúng ta cứ thử xem sao. Rồi tự tìm giấy viết đi."

Trong lúc viết vô thức nhìn qua phía Nhan Hâm, Nhan Hâm chụm tay lại che tờ giấy, nói: "Không được nhìn lên."

Thái độ đó, biểu hiện đó, làm Dương Dương không thể nhịn được cười: "Trước đây tôi nhìn lên bài thi của lớp trưởng, phản ứng của lớp trưởng cũng y chang em vậy đó."

"Trước đây em cũng từng làm lớp trưởng." Nhan Hâm nói.

"Trùng hợp vậy sao, từ lúc bắt đầu học cấp hai tôi cũng là bí thư chi đoàn nha. Bây giờ có thể cho tôi xem đáp án được chưa?" Dương Dương rướn cổ lên muốn có thể nhìn thấy bí mật của Nhan Hâm trước.

Nhan Hâm nói: "Đưa tờ giấy của Dương cho em trước."

Dương Dương cầm lấy bút nhanh chóng viết rồi gấp lại đưa cho Nhan Hâm, trao đổi với bí mật của Nhan Hâm ở trong tay nàng.

Hết Chương 65

Chia sẻ bỏ nhí cho nhau =)))

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Từng Đoá Hoa Đại Nở Rộ

Editor: Ddil

Viết cái gì đây? Từ lúc nhận được cho đến khi mở chỉ trong tích tắc, vậy mà tâm trạng lại biến hóa liên tục, sau khi trải qua quanh co một hồi lại dừng lại không tiếp tục.

Dương Dương không mở tờ giấy ra, cảm yên bất động, Nhan Hâm tò mò hỏi: "Dương không muốn biết sao?"

Dương Dương nói: "Nếu ở trên đó viết em quyết định chia tay với tôi, vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

Nghe Dương Dương nói, Nhan Hâm khinh thường bĩu môi: "Nếu em thật sự muốn chia tay với Dương, em sẽ nói thẳng với Dương."

"Tàn nhẫn ghê." Dương Dương không thể không thờ dài, cô tin rằng nếu như mình không còn là người Nhan Hâm yêu nhất, Nhan Hâm nhất định sẽ dứt khoát giải quyết mình như vậy, còn mình thì sao, chắc chắn là một người phụ nữ chung tình rồi.

Cô nhìn thấy bí mật của Nhan Hâm, cùng lúc Nhan Hâm cũng nhìn thấy bí mật của cô.

Điều hai người muốn nói cũng tương tự nhau, họa vô đơn chí, phúc vô song chí*, có một người buồn phiền, thì trong cuộc sống của người kia cũng gặp phải phiền phức tương tự, thậm chí cả hai người cũng không thể không cảm thấy trùng hợp đến kỳ lạ.

*'Họa vô đơn chí, phúc vô song chí' hay còn có câu tương tự là 'Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai': xui xẻo không đến một lần, may mắn không đến hai lần / xui xẻo dồn dập, vận may lại ít.

"Lisa..."

"Thẩm Ly..."

Hai người gần như mở miệng nói chung một lúc, kết quả đều bị đối phương cắt ngang. Sau vài giây giữ im lặng, dùng nụ cười để hóa giải sự gượng gạo.

"Em hỏi Dương, mối quan hệ giữa Dương và Lisa hiện giờ là sao?" Nhan Hâm thấy Dương Dương không hỏi, nên hỏi cô trước.

Phiền muộn của Dương Dương lại đến làm cho cô mũi lòng. Cô nói: "Tình cảm giữa tôi và Lisa đã sớm là chuyện quá khứ, tôi chỉ xem cậu ấy như người bạn tốt nhất mà thôi, nhưng tình cảm của cậu ấy với tôi lại không đơn thuần, tôi cảm thấy phần lớn là do hoài niệm quá khứ. Tôi đã không còn tình yêu với cậu ấy nữa, nói thật, tôi cảm thấy mình thật sự có lỗi với cậu ấy. Trước đây là tôi thổ lộ để cho cậu ấy chấp nhận tôi, sau khi tôi và cậu ấy chia tay, cậu ấy cũng không thể nào tiếp nhận con gái nữa, luôn vì chuyện tính hướng của mình mà đau khổ, tôi cảm thấy là do tôi làm rối loạn cuộc sống của cậu ấy."

"Cô ấy còn thích Dương?"

"Chưa hẳn là thích, mà là một loại cảm giác hoài niệm. Mỗi tình đầu là chuyện đã qua, lúc lục lại từng kỷ niệm trong quá khứ mới thấy từng giây từng phút đó đẹp đến thế nào. So với cuộc sống hiện tại, lại càng tô điểm quá khứ thêm đẹp. Cậu ấy vẫn nhớ khoảng thời gian vui vẻ khi hai đứa quen nhau, lại quên đi những lần gây gổ cãi vã của hai đứa sau đó. Suy nghĩ của cậu ấy giống như cô bé cầm ôm con búp bê trong tay, một khi cho rằng thứ đó thuộc về mình, thì sẽ không muốn cho người khác, mặc dù con búp bê này đã sớm chạy đến chỗ người khác rồi."

"Dương sẽ từ chối cô ấy?"

"Tôi muốn đợi thêm, có lẽ cậu ấy chỉ muốn kéo gần khoảng cách, chứ không có ý gì." Nói xong chuyện của mình, Dương Dương thay đổi sắc mặt, nói: "Em đúng là thấy rồi mới chịu tin, tôi đã sớm cảnh báo em Thẩm Ly có ý với em. Em đừng nghĩ là phụ nữ trên đời nhìn thấy em cũng chỉ muốn so với em xem ngực ai lớn hơn."

Lời Dương Dương nói làm Nhan Hâm không dám gật bừa: "Vậy bọn họ còn muốn gì nữa?"

"Muốn chuyện hơn thế nữa." Dương Dương cười nhếch mép, phụ nữ luôn biết thưởng thức vẻ đẹp và điểm gọi cảm của phụ nữ, ai dám vỗ ngực nói trên đời này có tình cảm đơn thuần hả.

Nhan Hâm thấy Dương Dương lại suy nghĩ nhiều, không thể không nhắc nhở cô quay về chủ đề chính: "Dương và Thẩm Ly đã sớm quen biết?"

"Quen biết, cô ấy vào giới rất sớm, sau đó tôi mới vào, cũng nhanh chóng quen biết cô ấy, hoạt động giới hạn trong vòng luân quần này, lúc bình thường đi làm chúng tôi cũng không có liên hệ với nhau."

Trông cô ấy có vẻ như rất dày dặn kinh nghiệm trong giới vậy. Dương..." Nhan Hâm phóng ánh mắt nghi ngờ lên người Dương Dương.

Dương Dương vội đưa tay ý nói chuyện này có thể dừng ở đây được rồi: "Chuyện đã qua cứ cho nó qua đi." Cô thừa nhận, cô trước đây cô quá mức phóng túng, nhưng mà cô cũng có nguyên tắc, thích thì quen, không thích thì chia tay, từ trước đến nay yêu đương êm đẹp hài hòa vui vẻ, thậm chí quan hệ còn tốt hơn mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ.

Nhưng tiêu chuẩn đúng mực ở mỗi người là khác nhau, cô không muốn để cho Nhan Hâm cho rằng cô là một hay thay đổi.

"Thẩm Ly giao quyền lựa chọn cho em, ở mặt này cô ấy biểu hiện rất phóng khoáng, làm cho em không thể không khen cô ấy một câu." Gần như có rất ít đối thủ như Thẩm Ly có thể làm cho nàng muốn khen.

"Động lòng?" Dương Dương nhìn không được phun ra lời chanh chua, cô sắp bị dấm chua nhấn chìm rồi.

Nhan Hâm liếc mắt nhìn cô: "Tim của em làm gì còn chỗ."

Dương Dương ôm lấy Nhan Hâm, cầm tựa lên lưng nàng: "Nếu em chạy theo người khác, cả đời này của tôi coi như xong."

"Em có thể chạy đi đâu, phải nói là Dương đó, đáng về phong lưu, trước đây em từng đoán bên cạnh Dương có nhiều người như vậy thì cuối cùng Dương sẽ yêu ai, người giống như Dương thì sẽ vì một người đàn ông như thế nào mà cam tâm tình nguyện kết hôn với anh ta để làm vợ anh ta đây."

"Người đó không phải ai khác, chỉ có thể là em, chỉ có em mới có thể làm cho tôi mỗi tối đều về nhà đúng giờ, còn có thể làm cho tôi cảm thấy chăm sóc một đứa trẻ là một chuyện rất hạnh phúc."

"Em vẫn nghĩ, nếu có thể gặp Dương sớm hơn thì tốt quá..." Mỗi lần Nhan Hâm nghĩ đến mối duyên tơ hồng trống rỗng ấy, cho dù là lập gia đình hay sinh con thì trong lòng cũng không mấy may rung động, đợi đến lúc lòng nàng nổi lên cơn sóng thì đã muộn.

Dương Dương càng ôm chặt Nhan Hâm vào lòng, "Không muộn, không muộn chút nào, tôi mới là người đến đúng lúc nhất, những người khác hoặc đến sớm hoặc đến chậm." Như chồng trước của Nhan Hâm, là một người tuyệt đối không nên xuất hiện, đến lúc phải đi thì nên đi sớm một chút. Còn Thẩm Ly đã chậm chân rồi, không thể trách người khác.

Có phải con người đến tuổi trung niên sẽ trở nên thanh tâm quả dục*? Kiều Hân Thời lại lần nữa tự hỏi mình vấn đề này. Cô vẫn cho rằng mình còn rất trẻ, tâm hồn trẻ trung, tích cực hướng về phía trước, trạng thái càng tốt hơn so với bản thân năm hai mươi mấy tuổi.

*Thanh tâm quả dục: sống thuần khiết không cần tình dục.

Kiều Hân Thời ngắm dáng vẻ của mình ở trong gương, có lẽ không còn trẻ tuổi, không thể làm ra được vẻ tuổi trẻ năng động. Tư thế quen thuộc duy nhất của cô trước gương luôn là đứng thẳng, thẳng chân, thẳng lưng, hơi nâng cằm nhìn về phía trước, dáng vẻ như vậy, đến cả cô cũng cảm thấy được quá mạnh mẽ không thể che giấu.

Kiều Hân Thời mặc một chiếc váy ôm sát gọi cảm, màu sắc tươi sáng bình thường cô không bao giờ mặc, nhà thiết kế nói màu này có thể tôn lên làn da trắng của người Châu Á.

Cô vẫn đang ở trong độ tuổi đẹp nhất, nhưng lại cho rằng bản thân đã mất đi sức hấp dẫn với bạn gái.

Từ lúc chính thức xác định quen nhau đến giờ, cô và Lâm Hữu Thời cũng chưa có tiến hành đến bước tiếp theo. Một tuần Lâm Hữu Thời được nghỉ hai ngày, ngày nghỉ không xác định có đôi khi còn phải tăng ca. Hai người ít có cơ hội gặp mặt, thời gian vui vẻ ở bên nhau cũng ngắn ngủi, mỗi khi thân mật cô không thể ngăn lại được sự nồng nhiệt của Lâm Hữu Thời, con tim cũng nhảy múa vì cô ấy. Nhưng cô ấy cũng không đề cập đến việc phát triển hơn nữa, không có ở lại nhà đối phương qua đêm.

Nếu như nói đây không phải yêu, trừ khi cô muốn nghi ngờ ánh mắt của mình, nhưng nếu nói ở đây có tình yêu, vậy thì tại sao...

Kiều Hân Thời nhìn chính mình trong gương, quyết định đổi lại quần áo, cầm lấy bộ vest màu xám tro cô vẫn thường mặc, mang đôi cao gót màu đen, đây mới là cách ăn mặc tự nhiên nhất của cô.

"Kiều tổng, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Kiều Hân Thời đi trên đường trả lời lại chào hỏi buổi sáng. Ở ngã rẽ có người đưa lưng về phía cô nói chuyện, kiểu vest váy liền áo khoác màu đen, rõ ràng không phải kiểu ăn mặc của công ty bọn họ, nhìn đáng vẻ cảm thấy có chút quen mắt, lòng chùng xuống suy nghĩ một lúc, đã lập tức nhớ được tên cô ấy.

Cô với tập đoàn Thành Phú cũng chưa từng hợp tác, nhưng cũng có vài lần qua lại, tổng giám đốc của họ ít khi xuất hiện, đại diện chủ yếu là trợ lý tổng giám đốc. Trên mấy diễn đàn của doanh nhân cũng thường thấy Thẩm Ly xuất hiện chung với tổng giám đốc của bọn họ. Hào quang của Thẩm Ly có thể áp chế cả cấp trên của cô ấy. Lúc ấy Kiều Hân thời đã đặc biệt chú ý Thẩm Ly, từ đó về sau Thẩm Ly càng phát triển hơn, từ từ nắm quyền, chứng minh rằng cô ấy không phải là một cái bình hoa xinh đẹp.

Kiều Hân Thời không mấy thích Thẩm Ly, bởi vì trong lòng cô vẫn luôn xem Thẩm Ly là đối thủ, hơn nữa còn là đối thủ mạnh.

"Kiều Tổng, chào buổi sáng, vị này chính là trợ lý Thẩm của tập đoàn Thành Phú, không có hẹn trước..." Trợ lý của Kiều Hân Thời nói.

Kiều Hân Thời nói: "Sắp xếp lại cho tôi chút thời gian, trợ lý Thẩm là khách quý, khách quý đã đến nhất định phải tiếp đãi thật tốt."

Trần Ly cười yếu điệu nói: "Kiều Tổng chỉ khách sáo quá rồi."

Khách sáo là chuyện cần thiết, trong vấn đề làm ăn ngang đầu không thấy cúi đầu không gặp, Kiều Hân Thời cũng không bỏ bê ai.

Vào văn phòng để nói chuyện công việc, làm cho Kiều Hân Thời bất ngờ đó là người nắm vai trò quan trọng trong lần hợp tác này lại là Thẩm Ly. Thẩm Ly muốn hợp tác với công ty cô, thái độ chủ động và tích cực làm cho Kiều Hân Thời nghi ngờ có phải chỗ mình đang chôn cất vàng hay không, có thể thu hút được sự hứng thú Thẩm Ly.

Mang theo tò mò bàn xong đại khái phương hướng hợp tác rồi, Kiều Hân thời tin tưởng lần hợp tác này có hi vọng. Cô nói muốn đưa Thẩm Ly tham quan một vòng, Thẩm Ly lại đề nghị Nhan Hâm.

Kiều Hân Thời không cần suy nghĩ, gọi Nhan Hâm tới, Nhan Hâm là người phụ trách chính của việc hợp tác này, để nàng dẫn Thẩm Ly đi làm quen với công ty càng thích hợp hơn.

Lần thứ hai nhìn thấy Nhan Hâm, ánh mắt của Thẩm Ly vô thức sáng lên, trên mặt nở nụ cười làm cho không ai có thể sinh ra cảm giác chán ghét, cô ấy nói: "Giám đốc Nhan, đã lâu không gặp."

"Chào trợ lý Thẩm, Kiều tổng, để tôi đưa trợ lý Thẩm đi xem xung quanh một chút." Nhan Hâm thể hiện ra giọng điệu giải quyết việc công, xem như chuyện không này là công việc phải làm, khéo léo rút lui, không ra sức nịnh nọt cũng không làm cho Thẩm Ly có cảm giác bất hòa.

"Đây là văn phòng của cô à?" Thẩm Ly đi vào văn phòng của Nhan Hâm. Văn phòng của Nhan Hâm cũng chẳng khác gì những văn phòng khác, tất cả đều thống nhất một kiểu trang trí, màu sắc với cả vật dụng đều giống nhau. Điểm khác nhau duy nhất là ở đây được bố trí gọn gàng ngăn nắp, những món đồ giống nhau được sắp chung một chỗ.

Thẩm Ly đi đến trước bàn làm việc của nàng, nhìn thấy bia hồ sơ được phân loại dựa theo màu sắc khác nhau, mọi thứ đầu vào đấy, giống như người khác chẳng thể đụng vào, nói: "Cô thích tạo ra quy tắc và tuân thủ nó."

Nhan Hâm gọi người châm trà cho nàng: "Trợ lý Thẩm cũng biết xem tướng à?"

"Tôi không biết xem tướng, tôi chỉ đoán đại thôi. Giống như một cuốn sách về chòm sao, có thể nói ra điểm chung của con người, chắc cũng đúng 8-9 phần." Thẩm Ly nói một cách rất bình thường, nhưng ánh mắt trông rất nghiêm túc.

Nhan Hâm mời trợ lý Thẩm ngồi xuống: "Trợ lý Thẩm, mời ngồi."

Thẩm Ly nói: "Cô tính giữ tôi lại đây bao lâu?" Giọng của Thẩm Ly trầm lại khàn, hơn nữa còn như cô nói làm cho lời của cô ấy giống như đang trêu ghẹo.

"Trợ lý Thẩm, tôi thật sự hy vọng cô có thể nghiêm túc một chút. Chúng ta đang bàn chuyện công việc."

"Tôi không đến vì công việc. Thực tế là muốn đến gặp cô. Chuyện công việc có nói cũng đều giống nhau, mẫu hợp đồng cô đưa cho tôi thì tôi đã lấy xem. Cô viết rất hoàn thiện, đợi tôi xem xong sẽ đưa cho luật sư thống nhất xem. Trong lòng không có chuyện tôi sẽ không tùy tiện đến chỗ của cô."

Hợp đồng đó chỉ có ý nghĩa như mẫu tham khảo vì vẫn chưa xác định được có hợp tác hay không, Nhan Hâm không hề nghĩ đến Thẩm Ly sẽ mời luật sư xem qua trước, xem ra cô ấy còn cẩn thận hơn so với cô nghĩ.

Hết Chương 66

Ráng làm cho xong đề còn đi coi show =)))

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Gia Đình Nhỏ ~

Editor: Ddil

"Trợ lý Thẩm, nếu hợp đồng không có vấn đề, trợ lý Thẩm cũng không còn thắc mắc nào khác cần tôi giải đáp, vậy thứ lỗi cho tôi không thể tiếp cô nữa, tôi có thể sắp xếp người khác." Nhan Hâm tỏ thái độ lịch sự lại kiên quyết đẩy Thẩm Ly.

Nhan Hâm nói rất rõ ràng, Thẩm Ly cũng không phải người mù quáng, cô ấy đứng dậy nói với Nhan Hâm: "Cô cứ làm việc của cô, dù sao công việc của cô cũng nhiều,, vậy hôm nay cứ đến đây thôi. Cảm ơn lời giải thích của cô. Với lại cô thật sự là một người rất tài năng, có hứng thú rời khỏi công ty này đến một nơi tốt hơn để phát triển."

Thẩm Ly không hề che giấu mục đích muốn chiêu dụ người của cô ấy, ý định rất rõ ràng, khiến cho Nhan Hâm bắt đầu hoài nghi Thẩm Ly làm như vậy rốt cuộc có phải là... một sự khiêu khích hay không.

"Cám ơn quản lý Thẩm đề nghị, nhưng tôi rất thích công việc này, không muốn rời đi."

"Ừ, tôi cũng thích chỗ này, coi như tôi chưa nói gì đi." Thẩm Ly quá bình thản, làm cho Nhan Hâm cảm thấy sự lo lắng của mình là thừa thãi.

Thẩm Ly bước đi, Nhan Hâm một môi đến gần như kiệt sức, giống như một người lính chiến đấu đến một lúc nào đó sẽ không còn để tâm đến thắng thua nữa, chỉ muốn được nghỉ ngơi thật tốt mà thôi.

"Giám đốc Dương, trùng hợp quá, hồi nãy còn tìm cô ở công ty, không nghĩ tới lại gặp cô ở đây." Thẩm Ly đi ra cửa thang máy liền chào hỏi Dương đang xách theo một túi đồ quay về.

Trong tay Dương Dương cầm theo một túi có chứa phần cơm trưa của hai người. Tay cô vẫn còn cầm hai ly cà phê, cô bởi vì thấy Thẩm Ly mà ngạc nhiên, nhưng trong chốc lát đã giấu đi cảm xúc bất ngờ của mình.

"Ừ, trợ lý Thẩm đến tìm Kiều tổng à?"

"Không phải, là tôi gặp giám đốc Nhan, vốn là có việc ở gần đây, nên giờ sẵn tiện ghé qua đây gặp cô ấy, nói cho xong chuyện lần trước chưa nói hết."

"Nói cái gì?" Câu hỏi của Dương Dương hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Thẩm Ly nhìn cô một cách có thâm ý: "Giám đốc Dương lo lắng tôi sẽ nói cái gì sao?"

Cửa thang máy mở ra lại đóng vào. Hai người vẫn chưa nói xong, vòng qua đám đông đi ra bên ngoài.

"Tôi với giám đốc Nhan thì có thể nói chuyện gì, nói ra cũng là chuyện công việc."

"Ồ."

"Phần còn lại là chuẩn bị cho ai vậy?" Thẩm Ly đối với người này có chút tò mò.

"Mua cho đồng nghiệp, cô ấy bận làm việc nên không có thời gian xuống ăn cơm, tôi chỉ giúp mua thêm cho cô ấy một phần." Trong lòng Dương Dương rửa xả, người hại Nhan Hâm không có cách nào đi ăn cơm chính là cô đó.

Nhìn theo hướng Thẩm Ly đi ra khỏi cao ốc đến chiếc xe thể thao đang đậu trên đường tuyết đối có thể thu hút ánh mắt của người khác. Nhìn vóc dáng của Thẩm Ly từ đằng sau tuyết đối làm cho mọi phụ nữ hâm mộ, cao gầy mảnh mai, đồng thời cũng đầy mạnh mẽ và sức sống, làm cho người ta phải nghĩ đến đến hai chữ gọi cảm.

Dương Dương nghe được có người sau khi thấy cô ấy lái chiếc xe thể thao đó thì đã suy đoán cô ấy là bà hai (vợ bé) được người ta bao nuôi. Nụ cười của Dương Dương ngay lập tức trở nên khinh khỉnh.

Cho dù cô không thể nào thích Thẩm Ly, nhưng cô vẫn kính trọng vị kinh địch này. Còn những người khác có thói không ăn được nho thì sẽ nói nho chua.

Vừa đi vào nhà Lisa, Dương Dương đã được Lisa ôm một cái mạnh.

Lisa mặc đầm bầu, không mang giày cao gót như bình thường, gương mặt cũng không trang điểm, sạch sẽ, giống như trở lại lúc cô ấy còn học trung học. Lúc Lisa không kẻ mắt thì mắt chỉ có một mí, gương mặt lúc không cười không khóc giống như bao phủ một lớp sương mù nhẹ, rất giống với Thương Tinh Ưu (Aoi Yu). Mà Lisa lại không thích bộ dạng bình thường này của mình, luôn trang điểm cho bản thân trở nên xinh đẹp.

Lisa chỉ mang giày bệt, còn Dương Dương lại mang giày cao gót, làm chiều cao của hai người xuất hiện khoảng cách, thế cho nên Dương Dương phải khom lưng xuống để cô ấy ôm vào lòng.

Tư thế này làm cho Dương Dương nhớ tới sơ trung năm ấy, Lisa rất thích ôm cô, lần nào cũng ôm cô rất chặt, Dương Dương, chúng ta ở bên nhau cả đời nhé.

"Cậu ôm mình như vậy có mệt không?" Dương Dương khẽ nói.

Lisa từ từ buông ra, nói: "Lúc Dương gặp chuyện không may, cũng không có nghĩ đến gọi điện cho mình. Mình phải thông qua người khác mới biết được trong nhà cậu xảy ra chuyện."

"Lisa..."

"Bây giờ khi cậu vui cũng không nói với mình, lúc cậu buồn cũng chẳng muốn để cho mình an ủi, mình nghĩ, có phải cậu muốn tránh mình không?"

Dương Dương cố ý như thế, cô hạn chế qua lại với Lisa, chính là hi vọng mình có thể thoát ra khỏi mối quan hệ phức tạp này, sớm hay muộn thì Lisa cũng sẽ nhận ra điểm này.

Sắc mặt của Dương Dương nghiêm túc là có lời muốn nói, vào lúc cô sắp nói ra thì Lisa lại mỉm cười kéo cô vào trong nhà: "Được rồi, được rồi, mình chỉ nói đùa với cậu thôi, đừng nói gì nữa mà ăn cơm trước đã. Vốn là chồng mình nói muốn về sớm một chút để dùng cơm, nhưng anh ấy còn có công việc phải làm. Hai người chúng ta trò chuyện với nhau được rồi."

Trong nhà không có Hứa Hiền Vũ, ngược lại chỉ có mình Lisa. Một bàn đầy thức ăn, xếp chồng chất thành núi nhỏ.

Mỗi một món ăn đều được làm rất dụng tâm, làm phụ nữ, Dương Dương nhìn ra được tâm ý của người nấu cả bàn đồ ăn này.

Trước đây Lisa không thích nấu ăn, cô ấy thích được người ta nuông chiều, còn bắt Dương Dương đi học nấu ăn, cô ấy là mạng công chúa, luôn chờ được yêu thương.

Lisa nói: "Đừng cứ nhìn nữa a, gấp đũa ăn thử đi, nếm thử xem mấy món mình nấu có ngon hay không."

"Ngon lắm." Dương Dương nói.

Lisa không hề động tới đũa, tay cô ấy chống má, chăm chú nhìn Dương Dương, mà khi Dương Dương ngẩng lên nhìn cô ấy, đã trong đôi mắt lấp lánh những giọt nước mắt.

"Làm sao vậy?" Dương Dương thắc mắc hỏi.

"Mình cảm thấy vẫn chỉ có cậu là tốt nhất. Chồng mình anh ấy chưa bao giờ khen một câu nào, anh ấy luôn nghĩ mấy món này là do dì Lý làm."

"Anh ta..."

"Bây giờ anh ấy bận rộn nhiều việc, không có thời gian mà quan tâm đến mình. Trước khi kết hôn anh ấy nói một đằng, kết hôn rồi lại làm một nẻo." Lisa mỉm cười, nụ cười cũng chẳng vui vẻ như cô ấy cố trung ra. "Mấy chuyện này làm mình nghĩ tới đàn ông có lẽ đều là như vậy."

"Có phải cậu suy nghĩ quá nhiều rồi không? Có lẽ công việc của anh ta hơi nhiều, cậu..."

Lisa mỉm cười lắc đầu, "Mình biết, đàn ông mà, trong lòng họ chứa nhiều thứ lắm, chung quy cũng không thể nào tinh tế như phụ nữ được."

Lisa rất cô đơn, sự cô đơn của cô ấy hiện rõ trong đôi mắt, nhạt, lại ở khắp mọi nơi.

Khi Hứa Hiền Vũ về đến nhà, Lisa lại trở thành một cô vợ nhỏ hạnh phúc, tâm trạng vui vẻ ra đón. Giống như cô ấy trong một giây ấy chỉ là ảo giác của Dương Dương.

Dương Dương có một loại cảm giác, Lisa như đang níu giữ cô lại, mặc dù cô ấy không nói, nhưng ở trong lòng lại đang nói với cô rằng đừng buông tay cô ấy ra. Ở bên cạnh cô ấy, nếu không cô ấy sẽ không còn ai khác để có thể nói chuyện.

Dương Dương do dự một khoảng thời gian mới nói chuyện này với Nhan Hâm, Nhan Hâm là người từng trải, nàng đã bước vào sự bủa vây này trong hôn nhân, cho nên cũng hiểu được.

"Tâm trạng của cô ấy em có thể hiểu được, quá trình từ độc thân đi đến hôn nhân này đối với phụ nữ mà nói chẳng khác gì một cơn động đất lớn, bách phế đãi hưng, cần có thời gian để điều chỉnh." Nhan Hâm đang sắp xếp quần áo trong khi nói với Dương Dương.

*Bách phế đãi hưng: Thành ngữ tiếng Trung, có thể hiểu là "Còn có rất nhiều việc cần phải làm".

Dương Dương nói: "Nhìn vào mắt cậu ấy, ngực tôi đau nhói."

Nhan Hâm đi đến trước mặt cô, đưa tay nhấn vào ngực cô, dùng sức chắc chắn không nhẹ.

"Á! Nhan Hâm, đau nha." Dương Dương ôm lấy ngực.

"Bây giờ còn đau không?" Nhan Hâm đã tránh ra.

"Cậu ấy là bạn tốt nhất của tôi."

"Ừ." Nhan Hâm mở vòi nước điều chỉnh nhiệt độ nước, Dương Dương đứng bên cạnh cô cũng đi theo vào.

Nhan Hâm kéo tóc lên một chỗ, Dương Dương giúp nàng buộc tóc lại.

Nhan Hâm nói: "Em còn biết cô ấy là mối tình đầu của Dương. Tình cảm cô ấy dành cho Dương có lẽ không phải là tình yêu, có lẽ chỉ là một loại hoài niệm, nhưng mà, Dương bị vướng vào cô ấy, đây là sự thật."

"Ừ."

"Dương là Dương, cô ấy là cô ấy, Dương không thể làm bạn tri kỷ của cô ấy cả đời, hơn nữa Dương cũng có cuộc sống của riêng mình."

"Tôi hiểu."

Nhan Hâm rửa mặt xong, Dương Dương vẫn ở bên cạnh nhìn, Nhan Hâm nói với người ở trong gương: "Chút nữa em phải tắm, Dương cũng ở lại tắm chung với em à?"

"Rất sẵn lòng." Dương Dương không nói thêm tiếng thứ hai đã bắt đầu cởi đồ, từng món được cởi ra, cởi đến áo ngực còn giơ lên Lan Hoa Chi trước mặt Nhan Hâm. Cô bước vào bồn tắm, đứng trong nước vẩy tay gọi Nhan Hâm: "Hâm Hâm, lại đây."

Nhan Hâm dưới cái nhìn chăm chú của cô bước vào trong nước, cho đến dòng nước ấm xối lên toàn thân nàng, quần áo ướt đầm ép sát vào đường cong duyên dáng của nàng.

"Em lười cởi đồ, Dương cởi giúp em đi." Nhan Hâm nói với Dương Dương.

Dụ dỗ trắng trợn thế này thì làm sao Dương Dương có thể bỏ qua cho được.

Cô gỡ nút áo Nhan Hâm, quỳ xuống kéo khoá của nàng, kéo quần áo xuống, cho đến khi trên người nàng chỉ còn lại chút ít vải.

Làn nước ấm áp rửa sạch cơ thể, nhưng máu chảy trong cơ thể lại càng nóng hơn cả nước. Nhan Hâm bởi vì tình yêu của Dương Dương mà neho mất lại, chóng mặt hoa mắt đỡ tường.

Dương Dương kéo lớp vải còn đang trên người nàng xuống đến đầu gối, bàn tay ở ngay hông nàng trượt vào giữa hai chân nàng, cô ngẩng đầu lên nói với Nhan Hâm: "Bây giờ em muốn tôi làm gì?"

Nhan Hâm đè lại đầu của cô, Dương Dương tuân theo mệnh lệnh của nàng, vùi đầu vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi nóng bỏng mang theo dòng nước lướt qua khe hở, ngón tay thon dài của Dương Dương đi vào chỗ sâu nhất, nhanh chóng kích thích, sau khi tìm thấy điểm G thì dùng sức chà xát. Tay của Nhan Hâm không chống đỡ được cả người nữa, liên tục trượt xuống khỏi tường.

Dòng nhiệt mãnh liệt vào không ngừng, mà năng lượng trong cơ thể nàng lại liên tục chảy ra, Dương Dương di chuyển lại càng nhanh, cảm giác tê rần như chạy khắp cơ thể, đầu gối nàng từ từ như nhũn ra: "Đủ rồi, Dương Dương, dừng lại được rồi..."

Đứng là lựa chọn sai lầm, tư thế như vậy làm cho Nhan Hâm mất thăng bằng, nàng bây giờ đã hoa mắt chóng mặt, hơn nữa không tìm được điểm tựa, giống như đang bay lơ lửng trong không khí. Cách duy nhất là phải giữ chặt lấy Dương Dương, xem Dương Dương là điểm tựa duy nhất của nàng.

"Tôi cũng cảm thấy ở trên giường vẫn tốt hơn." Dương Dương khó khăn đứng lên, đầu gối bởi vì quỳ quá lâu mà tê cứng, Nhan Hâm giúp đỡ cô dậy.

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất để tắm, thoa sữa tắm cho nhau, cơ thể như hừng hực không chịu nổi một chút khiêu khích, kết quả xẹt ra lửa, suýt chút nữa cứ vậy mà bùng cháy.

Quần khăn tắm xong thì hai người nhảy lên giường, thậm chí cũng lười xốc chăn lên cứ nằm ôm nhau như thế.

Nhan Hâm khẽ kêu lên: "Chậm một chút..."

"Tôi thích chậm rãi rồi sau đó mới nhanh dần lên." Dương Dương cười nói, dùng sức thêm mạnh, tư thế này gần như muốn làm cho Nhan Hâm không chống đỡ được nữa.

Nhan Hâm khẽ cắn môi dưới, từng tiếng rên rỉ càng lúc càng dồn dập.

Dương Dương cảm thấy bây giờ nàng thật đẹp, mỗi một chỗ đều đẹp quá mức, đến cả mồ hôi chảy dọc theo cổ xuống cũng đặc biệt đẹp. Dươn Dươn vươn đầu lưỡi liếm mồ hôi trên người nàng, để lại một dấu ấn trên cổ nàng.

Dương Dương là một con quái vậy nhỏ, cái này không phải là mút mà là cắn. Nhan Hâm không phân biệt được là đau hay thoải mái, mơ màng đón nhận toàn bộ.

Nhan Hâm nghỉ ngơi trong chốc lát, Dương Dương thu dọn tàn cuộc, cô lấy máy sấy giúp Nhan Hâm sấy tóc, rồi tự sấy cho mình.

"Dương thích tư thế nào nhất?" Nhan Hâm hỏi quan điểm của Dương Dương.

Dương Dương suy nghĩ rồi nói: "Tôi thích được ôm em, mấy cái khác thì sao cũng được." Nói xong cô để cho Nhan Hâm nằm trên người cô, còn cô thì ôm chăm lấy Nhan Hâm đang nằm ở trên mình.

Nhan Hâm nói: "Dương ôm em chặt quá, em không làm gì được hết."

"Vậy đừng đi, tôi chỉ muốn ôm em." Dương Dương nói.

"Như vậy là đủ rồi hả?"

"Đủ rồi. Rất hài lòng." Trong lòng Dương chẳng có lấy một chút gợn sóng, con tim cảm thấy rất bình yên.

Việc làm thủ tục nhập học cho Tông An rất thuận lợi, mặc dù lúc kê khai tình trạng gia đình có gặp một chút vấn đề nhỏ, Nhan Hâm và Dương Dương hai người đã nỗ lực để giải quyết mấy cái mẫu đơn, làm còn nghiêm túc và cẩn thận hơn so với bình thường làm báo cáo.

Trước ngày khai giảng, hai người dẫn theo Tông An đi mua mấy món đồ dùng học tập.

Mấy doanh nghiệp bây giờ cũng đặc biệt làm rất kì công, một cục tẩy nhỏ thôi cũng làm rất đẹp. Dương Dương nhớ lại ngày xưa mình chỉ có thể mua được loại cục tẩy nhỏ màu trắng mà thôi, đơn giản sạch sẽ, dù đẹp hay xấu thì cô cũng lười quan tâm.

Mà mấy cục tẩy giờ được bán lại rất đa dạng, làm nhiều kiểu cọ, lại còn có đủ thứ mùi. Cái nào Tông An cũng thích đến cầm miết, không nỡ bỏ xuống, muốn mua hết tất cả, khó có thể chọn ra được cái nào trong đó. Ba người cứ đứng đó cũng mất ít thời gian để thảo luận xem nên mua cục nào, đến khi về đã là bảy tám giờ.

Ban ngày Tông An rất hào hứng, đến tối về nhà đã không còn tinh thần, lúc ăn cơm cứ gục đầu xuống, suýt chút nữa là vùi mặt vào trong chén.

Cơm nước xong không cần Nhan Hâm giám sát đã tự động đánh răng đi ngủ, ngay cả TV cũng chẳng mở lên.

Dương Dương cầm lấy cục tẩy màu hồng có mùi dây tây hít một hơi, ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào.

Cô để bút vào trong hộp rồi sắp xếp một cách cẩn thận, bỏ vào cặp sách nhỏ của Tông An.

Đội sắp xong rồi thì Nhan Hâm lại đến kiểm tra lần nữa, bổ sung thêm những thứ còn thiếu.

Dương Dương chống nạnh, cảm thán phát biểu: "Làm mẹ thật hạnh phúc, đến người không hiểu được tình thương của mẹ như tôi cũng thích cái cảm giác này."

"Bởi vì con không phải do Dương sinh, đương nhiên không cần đau đã có thể cảm nhận được cảm giác làm mẹ." Nhan Hâm vẫn còn nhớ rất rõ, lúc sinh Tông An, nàng đau đến mức gần như cho rằng mình sắp chết. Không được chuẩn bị trước, bỗng nhiên đã tới, bị bắt đón nhận đứa trẻ gây đau đớn cho mình, vào lúc gần như chết đi sống lại, chớp mắt đã thấy con nằm trong lòng ngực của mình.

Thật sự có cái gọi là tình thương của mẹ, lúc con bé xuất hiện, ngũ quan trên mặt Nhan Hâm giống như trở nên hiền hòa hơn.

"Dương có nghĩ muốn một đứa con của chính mình không?" Nhan Hâm thật lòng hỏi Dương Dương.

"Bản thân tôi cũng không phải đặc biệt muốn sinh con, trước đây lúc chưa quen em, tôi đã nghĩ nếu có một ngày tôi thỏa hiệp tìm đại một người đàn ông để kết hôn, tới tuổi nên sinh thì có lẽ tôi sẽ sinh một đứa, nhưng mà tôi không phải đặc biệt muốn sinh con. Bây giờ tôi đã có em, có Tông An, tôi vô cùng may mắn không cần phải miễn cưỡng bản thân nữa. Tông An cũng rất hợp ý tôi, thậm chí còn cho tôi một sự ngạc nhiên bất ngờ. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến tôi sẽ có thể ở chung với một cô bé tốt đẹp đến vậy." Dương Dương mỉm cười nói.

Nhan Hâm đối với cô có phần lo lắng, dù sao tương lai của mình cũng không thể xác định, mình ở trong lòng Nhan Hâm vẫn không có cách đập tắt được sự lo lắng của nàng.

Dương Dương cố gắng làm cho Nhan Hâm yên tâm, cả đời này cô chỉ muốn đặt hết tâm tư trên người Nhan Hâm, không muốn thay đổi.

Nhan Hâm không nói gì, đưa tay cầm lấy tay Dương Dương, có một số việc, không cần nói, chỉ cần trong lòng biết là đủ rồi.

Trên đường đưa Tông An đến trường, Dương Dương vẫn đè nén cảm xúc muốn dạy dỗ, cô cảm thấy lúc này phải nên dặn dò vài thứ thì mới phải, chẳng hạn như nói ở trường phải nghe lời cô giáo, chia kẹo cho các bạn ăn, ở lại làm trực nhật thì nhất định phải tích cực...

Những lời này hẳn là người mẹ nào cũng đều sẽ dặn dò hết, nếu cô cũng nói thì có phải quá cũ rích rồi không?

Nhan Hâm thấy Dương Dương lơ đãng, hỏi: "Dương đang nghĩ gì vậy?"

"Tông An rất độc lập, trong lòng tôi không thoải mái lắm." Dương Dương khẽ nói.

"Như vậy không tốt sao? Dương không phải thích con bé ngoan ngoãn như vậy sao?"

"Thế nhưng thiếu đi cơ hội cho tôi lái nhái, em không biết như vậy cũng là một điều đáng tiếc à?"

Nhan Hâm muốn cười mà phải cố nén xuống: "Vậy Dương có thể nói cái gì đó, con bé vẫn là một đứa trẻ, cho dù ngoan cũng không thể nào tốt toàn diện được."

Dương Dương nhìn Tông An thật lâu, nói: "Tông An, trước khi đi học con có kiểm tra lại bảng tên chưa?"

"Dạ, con có mang theo."

"Những thứ cô giáo muốn con mang theo con có đem đủ không?"

"Dương kiểm tra hai lần rồi đến em kiểm tra thêm một lần nữa, còn có thể thiếu cái gì?" Nhan Hâm nói.

"Đều có đem theo ạ."

Vấn đề kế tiếp chậm chạp phun không ra, Tông An chớp mắt đợi cô nói.

Dương Dương nghẹn thật lâu, nói: "Giữa trưa muốn ăn cái gì?"

Nhan Hâm rút cuộc nhịn không được cười lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, Dương Dương rầu rĩ nói: "Tôi rất thất bại sao?"

"Đâu có đâu có, Dương rất thích hợp làm mẹ..."

Nhan Hâm và Dương Dương dắt theo Tông An đi tìm phòng học, dãy phòng học đã nhanh chóng bị các bậc phụ huynh chen kín. Tới một hai người là ít đó, còn có ông bà nội tới chung, bốn người lớn vây quanh một đứa trẻ, đứa trẻ chẳng cần làm gì hết, cặp sách nhỏ thì ông nội đeo, bình nước thì bà nội cầm...

Hai người cúi xuống nhìn Tông An, cô bé mặc quần áo gọn gàng, cặp sách và bình nước đều ở trên người, còn cầm thêm một cuốn sách vẽ.

Tông An tìm thấy lớp học của mình trước, hân hoan chạy vào lớp. Dương Dương và Nhan Hâm đến bên cửa sổ nhìn vào, bên trong đen ngịt người, trẻ em thì ngồi, còn người lớn thì vây đầy xung quanh. Nhan Hâm và Dương Dương ở bên cửa sổ vỗ tay với Tông An, Tông An tự mình tìm được chỗ ngồi ở phía trên, sau đó để cặp xuống, nhìn thoáng qua hướng của hai người.

Dương Dương thầm nghĩ, mình và con bé không có quan hệ huyết thống, cũng chẳng có tình cảm tích lũy theo thời gian, mà cô lại tự nhiên dâng lên một thứ cảm giác tự hào, phần cảm xúc này trời dấy mãnh liệt đến cả bản thân cô cũng rất ngạc nhiên.

Giáo viên bắt đầu giảng dạy, Tông An đã tập trung sự chú ý vào giáo viên.

Nhan Hâm và Dương Dương vẫn đứng ở bên ngoài nhìn hết nửa tiết học mới yên tâm về nhà.

Com tối là đến nhà bà ngoại ăn, vốn trước đó không lâu đã quyết định bữa cơm ý nghĩa này sẽ để cho Cố Thư Nhã làm, Nhan Hâm tất nhiên sẽ không tranh giành công lao này.

Đưa Tông An đến nhà bà ngoại, Tông An đã sớm biết bà ngoại không thích Mị Mị a di, bởi vì bà ngoại để cho Mị Mị a di ngồi ở đầu bên kia của chiếc

bàn dài.

"Con có thích trường học mới không?" Cố Thư Nhã mấy ngày không thấy Tòng An nên đã rất nhớ, nhìn thấy lại càng thương nhiều hơn.

Tòng An nói: "Dạ thích."

"Cô giáo đối xử với con có tốt không?"

"Cô giáo rất dịu dàng, nhưng con vẫn thích cô Phạm(*) hơn."

*Phạm Đồng Đồng, thùng cơm thần thánh ngày ấy ~

"Ngày mai bà ngoại đưa con đến trường chịu không?"

"Mẹ và Mị Mị a di sẽ đưa con đến trường. Hơn nữa bà ngoại người đã vất vả nhiều rồi ạ."

Trong lòng Cố Thư Nhã thoáng nỗi đau, cứ tiếp tục thế này cháu ngoại bảo bối của bà sớm hay muộn cũng sẽ thành của người khác mà thôi.

Dương Dương lại nhận được cái nhìn giận dữ của Cố Thư Nhã, cô đã quen rồi, vẫn bình tĩnh ăn cho xong, không muốn gây gió bão.

Nhan Dung sau khi ăn cơm xong sẽ đọc báo một lúc, rồi mới bắt đầu pha trà.

Dương Dương đi đến chỗ ông uống trà với ông, Nhan Dung từ sau khi cô đến vẫn làm việc của mình không nói một lời, nhưng lại chuẩn bị thêm một tách trà cho cô.

"Vẫn chưa có cơ hội nói chuyện."

"Dạ đúng. Lần nào cũng luôn bận đủ thứ việc." Dương Dương ở trước mặt Nhan Dung vô thức mà trở nên nghiêm túc hơn, ông làm cho cô nghĩ tới thầy hiệu trưởng trước đây của cô.

Nhan Dung châm trà cho cô: "Trong nhà của con có những ai? Họ đang làm gì?"

"Ba của con trước đây là kỹ sư trong một xí nghiệp của nhà nước, giờ đã nghỉ hưu, cũng chủ thích kéo đàn nhị hồ hát hí kịch, mẹ của con thì ở nhà chăm sóc cháu. Con có một em trai, nhỏ hơn con hai tuổi, đang đi làm trong doanh nghiệp nhà nước."

"À, vậy người nhà con có biết chuyện này không?"

"Em trai của con đã biết, mẹ con có lẽ vẫn chưa biết."

"Chuyện này rất quan trọng, con phải xử lý cho tốt, đừng để xảy ra sai lầm."

"Dạ." Dương Dương có thứ ảo giác, bây giờ cô đang ở trong một cuộc họp, Nhan Dung nghiêm túc, làm cô cũng nghiêm túc theo.

"Có cha mẹ nào không mong cho con mình được hạnh phúc, điểm xuất phát đều giống nhau, sự khác biệt duy nhất là mỗi người có tiêu chuẩn đánh giá khác nhau."

"Con hiểu được."

Sau khi trở về Nhan Hâm hỏi Dương Dương: "Cha với Dương nói chuyện gì, có phải kéo Dương đến nói mấy chuyện nhà nước trời Nam đất Bắc hay không? Cha của em có thói quen làm lãnh đạo, trong nhà không có ai nói chuyện với ông, ông rất cô đơn. Dương cũng nên quan tâm ông một chút."

Dương Dương nói: "Cha của em rất tốt."

"Không biết Dương có nhận ra, Dương vừa đi đến trước mặt ông thì mặt ông liền căng thẳng, cười cũng không cười, em nhìn hai người nói chuyện ở đó mà cảm thấy buồn cười."

"Tôi sẽ tập quen từ từ." Dương Dương nói. Hy vọng như thế đi.

Hết Chương 67

Ngày xưa chỉ tính làm Thụ Thụ vì Tình Mạc thôi, đến giờ vẫn không nhớ lý do sao lại làm thêm hai bộ nữa.

Có một chương thôi mà lết từ Thẩm Ly tới Lisa, rồi qua chuyện phòng the hai người xong đến con cái lại tới qua nhà người lớn ăn cơm nói chuyện, thiệt đã man =)))

Chương 69: Quyết Đấu

Editor: Ddil

"Cô bạn à? Lại cái cơ này nữa, cô bạn đến nổi một tháng cũng không rảnh về một lần à? Công ty gì vậy? Ngày mai tôi phải đi hỏi tổng giám đốc của cô xem là cô bạn thật hay giả!" Mẹ Dương có thói quen gọi điện thoại đến hỏi thăm. Dương Dương vừa nấu ăn trong bếp vừa nghe điện thoại.

Có một số cuộc điện thoại không thể tiếp, ví dụ như của chủ nợ. Một số cuộc điện thoại nhất định phải tiếp, ví dụ như của Nhan Hâm. Một số cuộc điện thoại tiếp cũng được không tiếp cũng được, ví dụ như của Kiều tổng. Và cũng có mấy cuộc điện thoại đánh chết cũng không muốn tiếp nhưng lại phải tiếp, ví dụ như của mẹ.

Nhan Hâm và Tòng An hai người chứng kiến biểu hiện trên mặt của Dương Dương cũng có thể đoán được đôi chút.

Tòng An nói: "Là mẹ của dì."

Nhan Hâm đẩy đẩy chóp mũi của Tòng An: "Con thật thông minh."

Tòng An nói: "Sao đi lại sợ mẹ như vậy ạ? Con sẽ không sợ mẹ đâu."

Hai người vừa ăn điểm tâm Dương Dương vừa mới làm xong vừa lấy Dương Dương ra nói đùa, Dương Dương có thể nghe thấy được hết, cô quay lại tặng cho hai người một cái liếc mắt trắng dã hết cả hồn, sau đó tiếp tục nói với người trong điện thoại: "Chỉ cần mẹ không nhắc đến hai chuyện thì con sẽ về nhà."

"Hai chuyện gì?"

"Một là kết hôn, hai cũng là kết hôn."

"Cô không đưa bạn trai về nhà à?" Giọng điệu của mẹ Dương có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thật ra đã bắt đầu nổi sóng rồi.

Lúc này Dương Dương mới nhớ tới cái nghiệt mệnh đã tạo ra, trước đó đã gieo một lời nói dối, về sau phải nói dối vô số câu để bù lại.

"Mẹ, mẹ nói cái người đàn ông kia đó hả..."

"Đàn ông gì, bạn trai cô chứ ai, chừng nào mới dẫn về nhà?"

"Tụi con chia tay rồi." Dương Dương nói một cách rất bình tĩnh.

Lửa giận bên đó sắp cháy lan sang bên đây, mà cái chảo trong tay Dương Dương cũng sắp cháy rồi, Dương Dương đành phải ra kể hoãn binh tiếp tục kéo dài: "Mẹ, giờ con đang nấu cơm, không có thời gian nói chuyện với mẹ, để khi nào rảnh con lại nói chuyện với mẹ nha."

"Mẹ của dì nhất định dữ lắm." Tòng An đưa ra kết luận.

"Con hư, dì đang bực bội, con đừng có chọc dì." Nhan Hâm biết rõ Dương Dương ở bên cạnh mà còn nói như vậy, rõ ràng là cố ý mà.

Dương Dương nói: "Sau này đừng mong dì giúp con làm mấy bài tập thủ công, để xem con ăn nói sao với cô giáo. Còn em nữa, buổi tối xem tôi xử lý em thế nào ha."

Tòng An chân chó nhỏ này vừa nghe thấy Dương Dương không giúp nữa thì ngay lập tức thay đổi thái độ, chớp chớp đôi mắt trắng đen rõ ràng năn nỉ Dương Dương.

Giọng điệu của Dương Dương dịu xuống đôi chút: "Ăn hết chén cơm của con rồi nói sau."

Còn về người lớn thì...

Dương Dương thầm cười tủn tủn ở trong lòng, vừa lúc cô đang có một ngọn lửa trong bụng.

Rõ ràng là một buổi tối nóng cháy, hôm sau Dương Dương lại phát hiện miệng mình bị loét, lúc hôn Nhan Hâm bị nằng đưng phải, một cơn đau buốt truyền đến, làm cho cô nhúm mày.

Sáng sớm, lúc một vài đồng nghiệp trong công ty mở mail thấy có một email đến từ Kiều tổng, có hứng thú trả lời mail lại có thể nhận được một sự ngạc nhiên.

Vào buổi chiều, trên bản thông báo của cửa công ty có thêm một thông báo, một vài đồng nghiệp được mời đi đánh tennis vào chủ nhật này.

Dương Dương gõ cửa phòng Kiều tổng ba lần, nói cho người bên trong biết mình muốn vào là vì chuyện này.

Kiều Hân Thời cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Tôi biết là em, vào đi."

"Chị lại đang đùa gì nữa vậy?" Dương Dương nói về chuyện thông báo của buổi chiều này với Kiều tổng.

"Kéo gần quan hệ, gia tăng tương tác, em thấy tôi làm vậy có được không?" Kiều Tổng rất hài lòng với chính mình.

"Tốt, tốt quá luôn, em đã nghĩ chị sẽ cho mac." Dương Dương nói thầm trong bụng, cô nghĩ với tính hào phóng của Kiều tổng thì lần này thường chắc chắn phải là mac, cho nên có vui lòng đăng ký cho cô và Nhan Hâm, giờ thì cô và Nhan Hâm rõ ràng đã được đưa vào danh sách. Dương Dương đến trước bàn của Kiều Hân Thời, tầm mắt dừng ở trang sách trên tay Kiều Hân Thời, vừa lúc thấy được hình một người ở mặt trên.

"Chị cũng có sách của cô ấy?" Cô nhớ rõ nhà lữ hành này, lúc trước rất thích xem sách của cô ấy, thích những ảnh phong cảnh cô ấy chụp cũng như những cảm xúc cô ấy viết trong suốt chuyến đi.

"Tôi sưu tầm được nguyên bộ." Kiều Hân Thời tự hào khoe chữ ký trên trang sách.

"Cô ấy trông rất giống một người..." Lúc này Dương Dương mới phát hiện.

"Lâm Hữu Thời."

"A, là tiểu tình nhân của chị. Bọn họ thật sự là như đúc từ một khuôn ra, là chị em hả?" Dương Dương nghĩ tới, hai người cũng không phải quá giống.

"Đây là mẹ của em ấy..."

Dương Dương mở to hai mắt nhìn, cho dù là tận thế sắp đến cô cũng sẽ không ngạc nhiên đến vậy: "Cô ấy sao có thể bảo dưỡng tốt như vậy? Thật sự là kỳ tích mà. Nhưng mỗi một cuốn sách của cô ấy em đều đã xem qua, cô ấy chưa từng nhắc tới bản thân có một đứa con gái lớn như vậy."

Kiều Hân Thời nhớ lại những lời của Lâm Hữu Thời: "Bà còn không nhớ rõ mình là một người mẹ." Có một số người, giống như con chim bay mãi không ngừng lại.

Trong danh sách xuất hiện tên của mình, trong khi mình hồi nãy không có trả lời lại mail, vậy khả năng duy nhất cũng chỉ có thể là Dương Dương đã trả lời thay.

Nếu danh sách khách mời cũng đã có, vậy thì Nhan Hâm cũng không nói gì thêm, vui vẻ chấp nhận thôi.

Hôm đó, hai người mặc nguyên bộ đồ thể thao tới sân tennis, vào lúc đó cũng không có bao nhiêu người, Kiều Tổng và Lâm Hữu Thời đang đánh với nhau trước.

Dương Dương khoanh tay trước ngực đứng bên lề, xem Kiều Hân Thời cùng Lâm Hữu Thời đánh với nhau.

Kiều Hân Thời là người có kỹ thuật, kinh nghiệm lão làng. Lâm Hữu Thời lại thay mặt cho lớp trẻ, tay chân Lâm Hữu Thời mảnh thon thả rất khỏe khoắn, động tác nhanh nhẹn, hai tay nắm chặt vợt đánh ra với lực rất mạnh mẽ.

Lúc mới bắt đầu hai người còn đánh nghiêm túc được một chút, sau đó đã thành chơi đùa, ai cũng không dùng hết sức.

"Đánh một ván không?" Lâm Hữu Thời nhìn thấy hai người đứng một bên vẫn không nhúc nhích nên đưa ra lời mời.

Nhan Hâm và Dương Dương nhìn lẫn nhau.

Những hiểu biết của hai người đối với đối phương trước đây chưa từng nhắc đến vấn đề này, vẫn không biết đối phương có khả năng này hay không.

Dương Dương cười nói: "Em được không?"

"Dương nghĩ sao?" Nhan Hâm mỉm cười.

Dương Dương tỏ vẻ thần nhiên, sau đó còn đẩy tự tin.

"Giải thưởng là gì?" Dương Dương hỏi.

Kiều Hân Thời cười lên: "Xem kia, còn chưa đánh đã nghĩ đến chuyện thắng, chẳng lẽ tôi lại thua em à? Thân ái, em nói xem chúng ta sẽ thua sao?"

Lâm Hữu Thời cột mái tóc dài lên, nói: "Em chỉ muốn thua chị Hân Thời."

Trong đầu Dương Dương hiện lên hình ảnh Lâm Hữu Thời quỳ xuống trước mặt Kiều Hân Thời hát bài 'Chinh Phục*', không thể nén cười được mà cười

lên.

*Chinh Phục là một bài hát của Na Anh, từ một đạo ý này ám chỉ người thua trong tình yêu có phần sự thắng thua. Trong bài có câu "Vì thế mà em bị người chinh phục" và MV thì rất nóng mắt, mọi người có thể xem ở , và có thể tự do thỏa thích hiểu theo ý mình.

Bước ra sân rồi, Kiều Hân Thời nói: "Người thắng sẽ ra điều kiện, đến lúc đó nếu làm được, thì nhất định làm, em thấy được không?"

Nhan Hâm nói: "Lời nói của Kiều tổng đáng giá ngàn vàng, chúng em làm sao còn có ý kiến?"

"Giám đốc Nhan, em như vậy thật sự là quá ngây thơ rồi, có cái gọi là 'vô thương bất gian vô gian bất thương'*, Kiều tổng có thể làm một doanh nhân thành công đến ngày hôm nay thì phải gian đến mức nào rồi, em chắc là không hiểu được hết."

*Vô thương bất gian vô gian bất thương: câu này có nghĩa là không phải dân làm ăn thì không gian, mà không gian thì lại không phải dân làm ăn. Nói tóm gọn là dân làm ăn thì phải gian, phải mảnh mung =))

Hai người ở trên sân mất đi mây lại, làm cho Kiều Hân Thời không chịu được nữa.

Kiều Hân Thời nói: "Bớt nói nhảm đi."

Nhan Hâm không nghĩ tới Dương Dương nhanh nhẹn như vậy, mà Dương Dương càng không nghĩ đến Nhan Hâm trông yếu đuối nhu nhược lại có thể đánh được ảo diệu như vậy, hai người trải qua mấy lần va chạm và phối hợp rất cuộc đã bắt kịp điểm, mà thực lực của Kiều Hân Thời và Lâm Hữu Thời cũng không phải yếu, hai đội vẫn chưa thể phân thắng thua.

"Dừng ở đây, nếu không ai trong chúng ta ngày mai cũng không muốn đi làm." Nhan Hâm nhận thấy tình trạng cơ thể sắp vượt quá mức giới hạn đành phải lên tiếng.

Dương Dương đánh cú chót vào góc chết của đối phương, đối thủ vốn đỡ không thể đỡ kịp.

Dương Dương lấy lại khí thế: "Được rồi, nghe theo lời giám đốc Nhan, chúng ta đến đây chấm dứt, hai người thua một trái."

"Có làm hay không!" Kiều Hân Thời tỏ vẻ bất mãn đối với chuyện này.

Lâm Hữu Thời nói: "Trái này không thể tính. Vừa rồi Nhan Hâm rõ ràng đã kêu dừng, chị nên thu tay lại."

Dương Dương: "Lúc cô ấy kêu dừng thì vợt của tôi cũng đánh xuống rồi, cho nên mặc kệ nói như thế nào, chúng tôi thắng." Cô buông tay, dù sao hai người thắng là chắc rồi.

Dương Dương nói với Nhan Hâm: "Làm sao bây giờ, Kiều Tổng không giữ lời kia."

Nhan Hâm mỉm cười nói: "Em tin Kiều Tổng là một người luôn giữ chữ tín."

Hai người này...

Kiều Hân Thời bắt lực nói: "Hai người các em đơn thuần là muốn chọc tức tôi mà."

"Kiều Tổng, chị không thể quan báo tư thù nha*." Dương Dương nói một câu phòng hờ.

*Quan báo tư thù: lấy việc công trả thù riêng.

"Tôi là người nhỏ mọn vậy sao?" Kiều Hân Thời thật muốn quan báo tư thù cũng không có cơ hội rồi.

Lâm Hữu Thời cố nén cười, cảm thấy mọi người nói chuyện qua lại đặc biệt ăn ý.

Cũng khó trách, làm việc chung với nhau tám năm cũng chưa từng tách ra, mối quan hệ của ba người này còn có chỗ nào kém đây.

Sau khi vận động mạnh thì nghỉ ngơi trong chốc lát, hai người đến phòng tắm ngâm mình, ở trong bồn tắm lớn, Nhan Hâm và Dương Dương nằm mặt đối mặt.

Dương Dương cột tóc lên tựa vào bên cạnh bồn tắm, nói ra suy nghĩ trong lòng: "Hâm Hâm, em nói xem người ở phòng kế bên đang làm gì?"

Nhan Hâm nói: "Em không muốn đoán, bởi vì em biết trong đầu Dương hiện lên cái gì đó chắc chắn là thứ không lành mạnh."

"Đúng vậy, nhất định không hài hòa được như hai mình. Cũng là em hiểu tôi." Dương Dương thờ một hơi. Ở chung với nhau chưa được mấy năm đã xuất hiện phong thái của hai vợ chồng già rồi.

Trong phòng spa bị sương mờ che kín hết thảy, tiếng nước bắn tung tóe, khăn tắm bị tiện tay ném xuống bên cạnh bồn tắm đã nhanh bị ướt, làn da trắng bị nước ấm làm cho ửng đỏ, chiếc lưới tham lam đã công chiếm đến cổ.

Kiều Hân Thời và Lâm Hữu Thời hơi cách ra một khoảng. "Kinh nghiệm của em nhất định rất phong phú."

Lâm Hữu Thời nói: "Chị đừng nghĩ lung tung, chị là bạn gái thứ ba của em. Bạn gái đầu tiên em quen là khi ở trong quân đội. Bọn em ở bên nhau ba năm, sau đó cô ấy bị chuyển đi..."

"Chuyển đi?"

"Cô ấy là giáo viên hướng dẫn của em..."

Kiều Hân Thời nhẹ nhàng đẩy Lâm Hữu Thời ra: "Đối tượng của em vẫn luôn lớn tuổi hơn em như vậy sao?"

"Trước chị chỉ có hai người... Cô ấy đúng thật là lớn tuổi hơn em, người sau này em quen... cũng vậy..." Đầu lưỡi Lâm Hữu Thời mất đi linh hoạt. Cô ấy nhìn thấy ánh mắt Kiều Hân Thời càng ngày càng lạnh.

"Chị cần thời gian để tiêu hóa thông tin này." Kiều Hân Thời cố ý không nhìn vào mắt Lâm Hữu Thời.

"Em không hiểu được suy nghĩ của chị, chuyện này cũng đâu có gì..." Lâm Hữu Thời vén mái tóc dài ướt sũng sang một bên, bước ra khỏi bồn tắm, sẵn tay nhặt khăn tắm trên đất lên.

Kiều Hân Thời lắc đầu: "Chị nghĩ, có phải em muốn tìm hình bóng của mẹ em trên người của chị hay không."

Rầm!

Cả người kiên cố ngã trên mặt đất, tiếng động lớn phát ra, thậm chí phòng kế bên cũng nghe được, sau khi Nhan Hâm và Dương Dương nghe thấy được tiếng la của Kiều Hân Thời mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của tình hình, vội vàng chạy tới.

Lâm Hữu Thời ngã không đứng dậy nổi, bộ dạng có vẻ như bị trượt chân. Mà Kiều Hân Thời vừa gọi điện thoại kêu cấp cứu vẫn không quên dùng khăn tắm che cho Lâm Hữu Thời.

"Xin lỗi, xin lỗi em, chị không phải cố ý..." Kiều Hân Thời hoảng loạn nói với Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời đau đến cả khuôn mặt đều nhăn nhó, vẫn cố gắng gượng mỉm cười nói với Kiều Hân Thời: "Là tại em không cẩn thận..."

Hết Chương 68

Thời Thời đang nóng bỏng thì bị một cú thiệt là =))))))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tuyệt Đối Không Có 69

Editor: Ddil

Trời đã tối, Nhan Hâm và Dương Dương mới từ bệnh viện trở về.

Lâm Hữu Thời làm sao mà té, đương sự im lặng không nói chuyện, Kiều Hân Thời lại áp a áp ứng, nếu như không phải hiểu rõ về mối quan hệ của hai người, sẽ cho rằng có chuyện gì đó không thể để cho người ta biết.

Nhưng ở trong phòng tắm spa xảy ra sự cố như vậy, không cần biết vì lý do gì thì cũng đều không thể để cho người ta biết.

Kiều Hân Thời ở bệnh viện chăm sóc cho Lâm Hữu Thời, sau đó thì đưa cô ấy về nhà của mình, có vẻ như mối quan hệ của hai người sẽ càng thêm thân thiết. Chỉ tiếc lần này Lâm Hữu Thời té bị gãy chân còn gãy cả tay, khiến cho người khác không thể không tiếc thay cho cô lần này.

Xe chạy vào chỗ đậu xe riêng, Nhan Hâm nghiêng đầu sang một bên, trông như đang ngủ.

Dương Dương thật cẩn thận đỡ nàng về phía cô, để cho nàng tựa lên vai cô. Vén tóc Nhan Hâm sang một bên, ngón tay giống như bị dính keo, không thể rời tay khỏi mặt Nhan Hâm, vuốt men theo bên mặt xuống cằm.

Nhan Hâm nói: "Dương còn muốn sờ bao lâu?"

"Em muốn giả bộ ngủ bao lâu thì tôi sẽ dậy." Lúc Dương Dương thấy lông mi của nàng rung lên thì đã biết nàng tỉnh, cô muốn cảm ơn Nhan Hâm đã cho cô cơ hội để làm một chuyện lãng mạn thế này.

Nhan Hâm nói: "Nếu em vẫn chưa tỉnh thì sao?"

Dương Dương thầm nghĩ cô dĩ nhiên sẽ có cách, nhưng cô cảm thấy Nhan Hâm chưa tỉnh cũng tốt, cứ ngủ, ngủ như vậy...

Dương Dương nghiêng đầu, hôn lên môi nàng.

Sự xâm nhập mềm mại, cảm giác tựa như gắn bó cùng nàng như môi với răng, như được nhắm nháp vị kẹo sữa caramel tự nhiên.

Thời gian trôi qua rất chậm, cho đến khi hai người đều quên là mình cần phải thở.

Buổi tối trở về có hơi muộn một chút, Tông An còn có chút ý kiến, may mắn sau đó đã bị Dương Dương dùng kẹo hồi lộ, từ tức giận chuyển thành vui vẻ.

"Hai người đi đâu chơi vậy ạ?" Tông An hỏi.

Dương Dương mở gói sô-cô-la mà cô đã đặc biệt chuẩn bị, lấy từ trong đó ra một viên sô-cô-la hình ngôi sao đưa cho Tông An, tự mình bóc một viên hình đóa hoa: "Đi đánh tennis, Tông An cũng muốn đi sao?"

Trên bao bì viên sô-cô-la hình ngôi sao có in hình một chú rùa nhỏ, mà Dương Dương lấy ra lại là hình thỏ con, Dương Dương ăn viên sô-cô-la xong thì nắn lại bao bì thành hình hoa hồng rồi đưa cho Tông An.

Sau khi nhận được thì Tông An rất thích, còn chạy tới khoe với Nhan Hâm.

Tông An cũng có một phần, đáng tiếc không có phần của nàng.

Nhưng mà nàng cần gì phải ghen tị với một đứa con nít, làm như nàng thích lắm không bằng.

"Trước khi ăn cơm không được ăn sô-cô-la." Nhan Hâm cứng rắn nói xong đã bị Dương Dương nhét một viên sô-cô-la vào miệng.

"Mẹ cũng đã ăn rồi, không có tư cách nói tội con." Tông An vội hòa theo.

"Ăn cơm." Ngọt muốn chết. Nhan Hâm dồn hết oán giận lên Dương Dương.

Trước khi vào phòng tắm nàng để ý thấy Dương Dương vẫn đang bận làm gì đó, bận rộn đến chẳng màng để ý đến nàng. Từ phòng tắm đi ra thì thấy Dương Dương với bó hồng đang đứng đợi nàng.

Dương Dương nói: "Bé nhỏ có đóa hoa nhỏ, bé lớn thì có bó hồng lớn."

Bất ngờ đến quá nhanh, Nhan Hâm có chút không kịp thích ứng, dù sao bình tĩnh cũng là biểu hiện quen thuộc nhất của nàng.

"Không thích sao?" Dương Dương hỏi, nhìn bó hoa trên tay mình, thật có hơi sơ sài.

"Thích." Nhan Hâm ngượng ngùng nói.

Dương Dương kéo nàng vào trong ngực mình, Nhan Hâm thuận thế ngã vào trong ngực của cô, hai người va vào nhau, hơi ngã về phía sau.

"Có mệt không?"

"Đánh tennis cả ngày có thể không mệt mới sao?"

"Trùng hợp ghê, tôi cũng mệt nữa. Đêm nay không thể hầu hạ Lão Phật Gia đi ngủ rồi." Dương Dương cố nén cười nói.

"Ai cho Dương hầu hạ chứ."

"Kỳ ghê ta, vậy buổi tối là ai hôn em, cắn em, làm cho em thoải mái muốn muốn chết luôn á?" Dương Dương nói vào tai Nhan Hâm mấy lời thật buồn nôn, đồng thời vẫn ung dung nhìn Nhan Hâm từ từ đỏ mặt.

Dương Dương bị mẹ cô hết lần này đến lần khác gọi trở về. Lúc cô đi không cam tâm cũng chẳng tình nguyện, giống như trở về không phải là nhà, mà là pháp trường.

Về tới nhà rồi cô mới biết đây không phải là pháp trường, mà là địa ngục.

Xem ra không nói rõ ràng chuyện 'bạn trai' thì không thể qua khỏi hôm nay.

Dương Dương mang theo không ít thuốc bổ trở về, ở ngay cổng tiểu khu thì gặp em dâu, cô ấy đúng lúc vừa mới từ siêu thị về, tay ôm nhiều túi đồ, xe của Dương Dương dừng ở trước mặt cô ấy.

"Sao một mình lại xách nhiều đồ như vậy, chồng em đâu, nó không đi cùng em à?" Dương Dương hỏi em dâu tại sao một mình lại làm chuyện cực như vậy, cái này không hề giống với kiểu đàn ông phong độ của em trai cô.

Em dâu nói: "Tụi em cùng đi mua thức ăn, mới nãy anh ấy bị cấp trên gọi đi xã giao."

"Ra là vậy, à phải rồi, chị hỏi em cái này, tâm trạng mẹ hôm nay có tốt không?"

Em dâu cười lên: "Chị hai, chị xong đời rồi, tâm trạng mẹ hôm nay không được tốt đâu."

"Nói như vậy là sao?"

"Một tuần trước mẹ lại nhận được thiệp cưới, cũng là do em gái khóa dưới của chị gửi đến mời chị. Chị có thể tưởng tượng được tâm trạng mẹ sau khi nhận được rồi đó..." Em dâu cười mà không nói, ám chỉ không cần nói cũng biết.

Dương Dương có ý định quay lại, tốt nhất là đi luôn không trở về, nhưng mà chuyện nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Đi vào nhà, hình ảnh nóng nảy trong trí tưởng tượng lại không có xuất hiện, trong nhà yên ắng, rõ ràng có hơi bình yên thái quá.

"Mẹ đâu rồi?" Dương Dương không nhìn thấy người, nên đi hỏi Dương Hạo Nhiên.

Dương Hạo Nhiên nói: "Em đã sắp xếp cho mẹ đi du lịch, bây giờ chắc đang trên đường đến Châu Âu rồi."

"Mấy bữa trước không phải mẹ hỏi chị về nhà sao?"

"Đúng vậy. Tâm trạng mẹ không tốt, em để cho mẹ đi ra ngoài thư giãn." Giọng điệu của Dương Hạo Nhiên rất bình thản, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là đáng vẻ bình tĩnh như vậy.

"Cám ơn." Dương Dương nhanh chóng đã nghĩ đến lý do.

"Em phải tốn không ít thời gian để hỏi mẹ đi, giờ chắc mẹ đang tiếp tục chửi trên máy bay." Dương Hạo Nhiên mỉm cười, nụ cười đã hủy đi hình tượng chững chạc mà cậu vất vả lắm mới xây dựng được, lộ ra một mặt rất trẻ con.

"Ha ha." Dương Dương cười gượng.

"Ông xã em thu dọn xong cả rồi, anh còn muốn đem theo gì nữa không?" Em dâu kéo vali từ trên lầu đi xuống.

Dương Hạo Nhiên nói: "Có nhiều món không đem theo cũng không sao, tụi mình xuống máy bay rồi mua cũng được."

Xem bộ dạng hai người sửa soạn chắc là tính đi du lịch, Dương Dương rất mau đã biết bọn họ có ý đồ gì.

Bọn họ bỏ lại Noãn Noãn, không, là ném cho Dương Dương chăm, mà bọn họ còn thông thả vẫy tay chào tạm biệt, bay đi nơi khác hướng tuần trăng mật.

Dương Hạo Nhiên nói: "Tụi em vẫn đang băn khoăn không biết nên nhờ ai chăm sóc cho Noãn Noãn..."

"Thím nói thím có thể trông giúp, nhưng mà em vẫn lo, chỗ thím nuôi rất nhiều mèo, em sợ Noãn Noãn bị dị ứng." Em dâu nói với vẻ mặt rầu rĩ

Cuối cùng không để cho Dương Dương từ chối, đã ném Noãn Noãn cho cô.

Noãn Noãn tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, ba mẹ, ông bà nội, đều thành thoi ra nước ngoài chơi.

Mà cô Dương Dương của cô bé lại làm về mặt rối rắm, chẳng muốn cô bé một chút nào.

Cánh cửa vừa mở ra, đứa nhỏ Tòng An đã nhảy xổ ra: "Chào mừng về nhà."

Sau lưng Tòng An là Nhan Hâm, Nhan Hâm không có biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài như Tòng An, chỉ nhẹ nhàng nói: "Không phải Dương nói buổi tối mới về sao?"

Về mặt Dương Dương chùng xuống làm cho người nhận thấy sự khác thường. Tầm mắt dời xuống, một bàn tay Dương Dương đang nắm một bàn tay bé nhỏ khác, một cô bé ở phía sau Dương Dương rụt rè lộ đầu ra lại vội rụt trở về.

Dương Dương để Noãn Noãn ngồi trên ghế sofa, Noãn Noãn rất nhút nhát, ở chỗ lạ không thể thích ứng nhanh được, vẫn nắm chặt lấy tay Dương Dương.

Dương Dương nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, đây là nhà của cô."

"Cô nói dối, nhà của cô không phải như vậy!" Trông đôi mắt Noãn Noãn nhanh chóng đã tràn ngập hơi nước, giống như lập tức sẽ khóc lên.

"Đó là nhà hồi trước rồi, đây là nhà mới của cô." Dương Dương không biết làm sao để giải thích chuyện ở chung này cho một đứa nhỏ nữa.

Khó khăn lắm mới dỗ được con bé, cô đi vào bếp.

Nhan Hâm không nói tiếng nào đi nấu cơm, thái độ đó làm cô có chút lo lắng.

"Em đang giận sao?" Dương Dương khẽ hỏi. Cô dẫn đứa cháu về nhà bạn gái, bạn gái thật sự có tư cách để nổi giận.

Nhan Hâm quay lại nhìn vào mắt cô nghi ngờ: "Sao Dương lại cảm thấy là em đang giận, hay đây thật sự là con riêng của Dương?"

Dương Dương cười gượng: "Sức tưởng tượng của em quá phong phú rồi. Con bé là Dương Noãn Noãn, con gái của em trai tôi, trước đây tôi có nói với em rồi."

"Em biết. Dương đón con bé đến đây, không sợ nó trở về sẽ nói với mẹ Dương sao?" Nhan Hâm hỏi.

"Chuyện nên tới thì sẽ tới, nhưng tôi không yên tâm để nó ở chỗ khác." Chuyện có thể nghĩ đến, ở trên đường Dương Dương đã nghĩ cả rồi, cô đơn giản là mặc kệ hết, không nghĩ gì nữa, mới quyết định đón Noãn Noãn về.

"Con bé thích ăn mặn hay nhạt?" Nhan Hâm hỏi.

"Nó không kén ăn đâu."

"Lúc Tòng An lớn cỡ con bé rất kén ăn, rất nhiều thứ không chịu ăn." Nhan Hâm không thể không nhớ lại trước đây.

Trong phòng khách, Tòng An đã cùng Noãn Noãn làm bạn tốt, Tòng An đem mấy món đồ chơi của mình ra chia sẻ với Noãn Noãn, Noãn Noãn mới đầu sợ người lạ không dám đáp lại, đến lúc Tòng An bày ra một đồng đồ chơi thì mới chịu chơi chung.

"Con muốn có em gái." Tòng An nói với Nhan Hâm.

Nhan Hâm bối rối: "Sao đột nhiên lại muốn có em gái?"

"Con có thể chơi chung với em, lúc em bị ăn hiếp con sẽ bảo vệ em." Trước đây Tòng An là cô công chúa nhỏ, bây giờ đã muốn làm chị hai.

Tòng An là con một, cho nên không biết làm chị thật ra cũng có khổ sở.

Chỉ là Nhan Hâm không có cách nào cho Tòng An một đứa em gái, nguyên nhân không phải ở trên người nàng, còn không phải là ở trên người Dương Dương ở phía trước sao.

Tòng An ân cần gấp đồ ăn vào trong chén của Noãn Noãn, chén của Noãn Noãn nhanh chóng đã trở thành một ngon đồi.

Nhan Hâm nói: "Tòng An, không được kén ăn, không được lấy mấy món mình không thích ra."

Muru kê của Tòng An bị nhìn thấu, có một chút thất vọng. Dương Dương hỏi Noãn Noãn: "Ăn ngon không?"

Noãn Noãn khẽ gật đầu, phát hiện những người khác đều đang nhìn mình, nói: "Ăn ngon."

Trong phòng tắm lập tức được nhồi vào bốn người, Dương Dương vất vả lắm mới dụ được Noãn Noãn cởi hết đồ ra, Nhan Hâm vừa đến thì Noãn Noãn đã mặc cỡ tròn đi.

"Không sao đâu con, tất mọi người đều là con gái, lúc Noãn Noãn tắm với mẹ có mặc cỡ không?"

Noãn Noãn lắc đầu.

Mỗi người chăm một đứa trẻ, tắm rửa xong lau khô người rồi lại dùng khăn tắm quấn lại đi đến trên giường. Hôm nay Tòng An có người ngủ chung, Tòng An rất hào phóng chia một nửa giường cho Noãn Noãn, còn chia một nửa cái gối đầu nhỏ của mình cho Noãn Noãn.

Tòng An bảo Noãn Noãn gọi mình là chị, mỗi lần Noãn Noãn gọi Tòng An một tiếng chị, Tòng An sẽ vui vẻ đến muốn reo hò.

"Có vẻ như Tòng An thật sự muốn làm chị." Dương Dương mỉm cười nhìn hai đứa trẻ đùa giỡn.

Nhan Hâm nói: "Muốn sinh Dương sinh đi, em không sinh đâu."

Nàng cũng không phải là trùng đề giày, một mình một người có thể sinh con.

Dương Dương nói: "Tôi nói đùa thôi." Chuyện này cũng là duyên cớ của hai người, Dương Dương thật ra cũng không muốn có thêm một đứa con, có Tòng An là đủ rồi. Nếu Tòng An lại muốn làm chị, thì đứa Noãn Noãn về nhà chơi với Tòng An là được.

Buổi tối Dương Dương và Nhan Hâm đi kiểm tra ba lần, hai lần đầu nhìn thấy hai cô bé vẫn chưa chịu ngoan ngoãn ngủ, hai người đã ở một bên đợi cho đến khi hai đứa trẻ ngủ mới trở lại phòng của mình.

Dương Dương ở trong cơ thể ướt át của Nhan Hâm, nhẹ nhàng đi ra, lại dùng sức đi vào cửa động, mỗi lần đều phải nghe được tiếng rên rỉ của Nhan Hâm đáp trả.

Dương Dương được lợi còn khỏe mã, nói một cách đầy hứng thú: "Rên nhỏ thôi, coi chừng bị bọn nhỏ nghe được."

Phải là Dương nhẹ tay một chút thì có, Nhan Hâm dứt khoát cắn vào vai Dương Dương, tiếng rên rỉ nghẹn lại trong cổ họng.

Dương Dương ôm cả người Nhan Hâm dậy, còn cô xoay người ngồi ở đầu giường, để cho Nhan Hâm ngồi ở trên người của cô, tóc của Nhan Hâm rủ xuống trên người cả hai, giống như dải lụa che đi cơ thể của hai người.

"Em thật muốn cắn chết Dương." Tay Nhan Hâm vuốt ve tấm lưng phủ kín mồ hôi của Dương Dương.

Dương Dương nói: "Tôi thích em tự chủ động tách ra như vậy với tôi."

"Hừ." Nhan Hâm hừ nhẹ.

"Cung à, em nóng quá, muốn làm tôi tan chảy sao?" Dương Dương nói đến nhiệt độ trong cơ thể Nhan Hâm, lửa nóng trong lòng càng lúc càng lớn.

Nhan Hâm đóng đưa vòng eo thon thả của nàng, khiến cho Dương Dương hoa cả mắt.

Nhan Hâm ngửa cổ lên, những nơi bị Dương Dương mút vào đều trở nên tê dại nóng bỏng.

Tay Dương Dương ôm eo của nàng, làm cho nàng di chuyển mạnh hơn, nàng mất đi trọng lực, đầu choáng váng, hai tay càng ôm chặt lấy Dương Dương, tựa cảm trên đầu của cô, cả người dính chặt với cô đến không có một khe hở.

Dương Dương nói: "Đừng kêu lớn như vậy, sẽ đánh thức bọn nhỏ."

Dương Dương chắc chắn là cố ý. Nhan Hâm cúi xuống, chủ động cùng cô hôn nồng nhiệt, đưa đầu lưỡi ra, bị cô hấp dẫn nhiệt tình quấn lấy nhau.

Tiếng rên rỉ trở thành tiếng nức nở, cho đến khoảnh khắc dâng trào cuối cùng.

Nhan Hâm thở ra, cả người mềm nhũn giống như viên đường để lâu dưới ánh mặt trời bị tan chảy.

Dương Dương hôn lên vai của nàng, hai tay cũng không không an phận mà ở trên người nàng hết sờ lại véo.

"Em muốn nằm." Nhan Hâm cười nói, nàng vỗ nhẹ vào hông Dương Dương, nói: "Dương bò lên đi."

"Cái này... Tôi thấy không nên đâu." Dương Dương liều mạng lắc đầu, trong trí tưởng tượng của cô xuất hiện một bức tranh, hình ảnh đó làm cho cô mặt đỏ tai hồng.

"Dương mà cũng mắc cỡ hả?"

"Em im." Dương Dương tròn mắt liếc nàng, bò lên người nàng, sau đó quỳ di chuyển lên hướng mặt nàng, cho đến...

Hai tay nắm chặt đầu giường, cô xuất hiện ảo giác, mình là một món ăn thượng hạng, là món ăn được dâng lên tới cửa, để cho Nhan Hâm thưởng thức một cách triệt để.

Hết Chương 69

Muốn có pass sao, không có đâu, giờ mình lười nghĩ lắm~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Nhan Hâm Chủ Động Tấn Công !!!

Editor: Ddil

Chủ nhật, Dương Dương hứa dẫn Noãn Noãn đi trung tâm thương mại mua mấy bộ quần áo dày cho thu đông. Noãn Noãn muốn mua quần áo, cũng không thể thiếu Tòng An, dù sao tâm tính của bé gái cũng rất tinh tế, ai ít ai nhiều cũng đều so đo. Hơn nữa có đứa trẻ nào không muốn mình được quan tâm nhiều hơn, Dương Dương cũng từng là bé gái nên tự nhiên hiểu được tâm trạng kì diệu này.

Vì thế kế hoạch vốn đã chuẩn bị lại bỏ đi, cả nhà cùng nhau đi trung tâm thương mại để mua sắm quần áo.

Quần áo của trẻ con bây giờ còn đắt tiền hơn cả quần áo người lớn, bốc cái nào cũng hơn một ngàn, mấy bộ quần nhỏ ở trong kệ được ánh sáng rọi vào, tinh xảo như chỉ để cho búp bê mặc, nhưng mà cái này không phải điểm quan trọng, điểm quan trọng là giá cả đáng sợ của nó.

Dương Dương khó tránh khỏi lèm bèm, vẫn cảm thấy mấy bộ đồ này không tới giá đó, một bộ hơn một ngàn, quần áo của cô tuy rằng cũng thuộc loại đắt tiền, nhưng đều là kiểu kinh điển, bình thường cô cũng giữ kỹ, hơn nữa sẽ phối qua lại, một bộ cũng mặc được rất lâu.

Quần áo cho trẻ con lại mặc không được bao lâu, mùa hè này mới vừa tới đầu gối, mùa hè tới đột nhiên đã đến ngực. Không ai biết làm sao bọn trẻ lại đột ngột cao đến vậy, có lẽ là được mưa xuân tưới nên cao vút lên.

Tòng An cũng vậy, dáng người phát triển rất nhanh. Dương Dương nhớ lại lần đầu tiên gặp cô bé thì vẫn còn nhỏ lắm, bây giờ cô bé nắm tay Noãn Noãn đi ở phía trước đã ra dáng chị hai lắm rồi.

Mặc dù vẫn luôn lèm bèm, nhưng Dương Dương "chị" cũng không ngần ngại, liền chọn mấy bộ, không có nhiều cơ hội để người làm cô như cô cưng chiều Noãn Noãn, chon nên lúc cưng chiều thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Quần áo của Tòng An là do Nhan Hâm lựa chọn, nàng giúp Tòng An chọn thật nhiều quần áo, để cho Tòng An mặc một bộ, Tòng An từ trong phòng thay đồ đi ra, thoải mái đi đến trước mặt hai người, còn học theo người mẫu đi trên sân khấu mà xoay một vòng, tay chống nạnh...

"Được rồi được rồi, biết là con đẹp rồi. Không cần khoe khoang vậy đâu." Dương Dương cười toe toét, Tòng An ở trước mặt cô xoay tới xoay lui, đã nói lên được cô bé rất thích bộ này.

Noãn Noãn mặc áo ấm lông xù trông giống như cục bông di động, hai má hồng phúng phính, Nhan Hâm cảm thấy bộ này trông rất hợp, Dương Dương cũng cho rằng được, tâm trạng của hai người khi cho hai cô bé mặc đẹp thật giống như con nít chơi búp bê vậy.

Cả nhà lên nhà hàng trên tầng cao nhất của trung tâm để ăn trưa, rồi sau đó sẵn tiện đi cắt tóc.

Người thợ cắt tóc ăn mặc lòe loẹt khen hai đứa nhỏ xinh xắn, nói muốn tự mình sáng chế kiểu tóc đặc biệt cho hai bé, đến khi cắt xong hai bé con đã trở thành chị em sinh đôi, một lớn một nhỏ đều đều cắt thành đầu nấm nhỏ. Nhìn từ phía trước, má trông như quả táo tròn.

Tòng An cho rằng Noãn Noãn chắc chắn là em gái mà mẹ lên sinh ở ngoài, còn mẹ nheo đôi mắt giữ em gái lại, đây đều là do kiểu tóc làm hại, ai bảo cắt tóc xong rồi hai bé con lại giống nhau tới bảy tám phần.

"Có em gái rồi con nhất định sẽ không ăn hiếp em, cũng không để cho người khác ăn hiếp em."

"Nếu có bạn nam xấu tính bắt nạt em thì con sẽ làm sao?"

"Con sẽ nói cho mấy bạn biết: đây là em gái của mình, các bạn không được ăn hiếp em của mình. Mấy bạn nam trong lớp đều sợ con."

"Tòng An giỏi quá đi, mà tại sao?"

"Bởi vì con là lớp trưởng."

Tòng An ngồi phía trước xe đẩy của Dương Dương, cùng Dương Dương đối thoại vô bổ.

Nhan Hâm suy nghĩ, hai người này hợp ý như vậy, không biết là tốt hay là xấu nữa, người một chính là nàng, mỗi ngày phải nghe hai người nói nhiều chuyện ngớ ngẩn như vậy.

Trên đường gặp đồng nghiệp, cả bọn họ cũng nói đây là con gái của Nhan Hâm, làm cho Nhan Hâm dờ khóc dờ cười.

Dương Dương ôm lấy Noãn Noãn nói với người đồng nghiệp đó: "Cậu làm rồi, đây là con của tôi, cậu không thấy là chúng tôi rất giống nhau sao?"

Đồng nghiệp đưa mắt nhìn qua bốn người một lượt sau đó dừng lại trên người Dương Dương: "Có chút giống cô, mà tôi vẫn cảm thấy giống Nhan Hâm, còn không thì là do hai người cùng nhau sinh ra."

Dương Dương cười ha ha, Nhan Hâm cười theo, thậm chí Dương Dương dừng quá kiêu ngạo.

Dương Dương cười đến nước mắt cũng chảy ra, lần đầu tiên cảm thấy vị đồng nghiệp bình thường nói chuyện lạnh tanh đó đặc biệt hài hước.

Ở quầy bán đồ chơi bất ngờ gặp Lisa, cô ấy đang mang thai, chân mang giày bệt, mái tóc dài lại hơi rối, Dương Dương không thể nào cảm giác được có sự liên hệ nào với người ở trong trí nhớ của cô, dù cho cô đã gặp người đó rất nhiều năm.

Lisa với bảo mẫu của cô ấy cùng nhau đi lựa vài món đồ chơi, bảo mẫu hào hứng chọn đồ chơi, giống như bà ấy mới là người sắp làm mẹ, còn Lisa lại đứng ở quầy bên, cầm một chiếc xe lửa nhỏ trong tay, nhìn chiếc xe lửa ấy mà ngẩn ngơ.

Bất kì ai cũng đều nhận thấy sự buồn bã của cô ấy, khóe miệng cứng ngắc, dường như đã thật lâu không mỉm cười.

Dương Dương đẩy xe đến trước mặt cô ấy gọi cô ấy hai tiếng thì cô ấy mới hoảng hồn lại, vừa nhìn thấy Dương Dương, nụ cười lập tức hiện lên, nhưng khi chú ý tới Tòng An ở trước mặt Dương Dương, nụ cười đã trở nên cứng ngắc.

"Làm sao vậy?" Dương Dương mỉm cười hỏi cô ấy.

Lòng của phụ nữ vô cùng nhạy cảm, là giác quan thứ sáu hay là xác suất đoán trúng cũng vậy. Tâm trạng của Lisa bởi vì cô ấy nghĩ đến một ý tưởng trong đầu mà trở nên không thoải mái, quét đi ánh mặt trời rạng rỡ trong lòng cô ấy.

Hai người ngồi xuống khu vực nghỉ ngơi ở kế bên, ghế và bàn gỗ cạnh nhau, ở trên bàn để nhiều khối xếp gỗ cho trẻ con chơi. Mà mấy đứa nhỏ ở một góc khu trò chơi chạy lên chạy xuống liên tục, la hét ầm ĩ không ngừng. Âm thanh đó làm cho những người không thích trẻ con muốn nổi điên.

Lisa ngẩng nhìn những đứa trẻ đó, vô thức lại thất thần.

"Cậu sao vậy, lần nào gặp cậu cũng cảm thấy tình trạng của cậu ngày một tệ hơn, buổi tối ngủ không ngon sao?" Dương Dương chau mày, sắc mặt trở nên rất kém. Cô cho rằng nguyên do là vì Lisa không thương bản thân mình, cô ấy cũng không biết thương con của cô ấy. Làm gì có phụ nữ mang thai nào lại không chăm sóc tốt cho bản thân.

"Minh cãi nhau với anh ấy." Giọng điệu của Lisa thẳng thừng.

"Cãi nhau chuyện gì?" Dương Dương chỉ hy vọng nguyên nhân cãi nhau không phải là cô.

"Còn có thể cãi vì cái gì, tóm lại là thế này. Mẹ của anh ấy muốn mình đi làm kiểm tra, kết quả là con trai, mỗi ngày đều hầm canh gà cho mình uống. Mình không thích mùi của canh gà, uống vài muỗng thì nôn ra, anh ấy trách mình không giữ thể diện cho mẹ anh ấy, trách mình cố tình chọc tức bà."

Không làm vợ người ta thì không biết nỗi khổ của người làm vợ, nhưng Dương Dương cũng hiểu được ít nhiều. Lúc em dâu mang thai, mẹ cô không phải mỗi ngày đều nói là mong có cháu trai sao. Mặc dù mẹ là người trí thức, nhưng cũng không có cách nào thay đổi suy nghĩ muốn cháu đích tôn của bà. Khoảng thời gian đó em dâu cũng rơi vào vị trí khó xử, mãi cho đến khi Noãn Noãn lớn lên, quá đáng yêu nên mới làm cho bà quên đi suy nghĩ trước đó, hết lòng yêu thương cháu gái bảo bối này.

Tình cảnh của Lisa lại càng không tốt, sản nghiệp của nhà họ Hứa lớn, luôn mong có một đứa cháu trai ra đời, không khỏi đi kiểm tra trước, áp lực của Lisa tự nhiên cũng lớn hơn.

"Mình muốn có con gái. Vẫn muốn có một đứa con gái giống như cậu." Lisa ngẩng lên nhìn Tòng An. Tòng An không giống Dương Dương, nhưng đi theo Dương Dương lâu ngày cũng nhiễm khí chất của Dương Dương.

Lisa ảo tưởng có một cô con gái như thế, có thể tìm thấy trên người con bé dấu vết của người yêu cũ mà bây giờ vẫn còn yêu, không cần biết là mỉm cười hay giận dữ vẫn luôn quen thuộc như vậy.

Cô ấy cúi xuống lau đi nước mắt đọng nơi khóe mắt: "Dương Dương, nếu chúng ta không chia tay, cậu nhất định sẽ không ép mình uống canh gà, mình sẽ không cần mỗi ngày đều phải cười cho người khác nhìn, sau khi kết hôn lại càng không bỏ mình qua một bên."

"Có lẽ." Thương cảm của Lisa trái ngược với sự bình tĩnh của Dương Dương là vô tình như thế.

"Chúng ta không đến với nhau, làm sao biết chúng ta ngày hôm nay có tốt đẹp hay không. Cậu chẳng qua là lấy mình làm cái cớ để trốn tránh."

"Dương Dương..." Lời nói của Dương Dương làm sắc mặt Lisa tái nhợt. Dương Dương gạt bỏ mối quan hệ của hai người, còn cùng một cách vô cùng tàn nhẫn.

"Mình và cô ấy hiện tại cũng sẽ cãi nhau, thậm chí cãi nhau vì chuyện công việc đến tối bị cô ấy đuổi ra ngoài. Nhưng mình vẫn sẽ dùng cách của mình để năn nỉ cô ấy, mình yêu cô ấy, muốn được sống bên cô ấy, nên cả thể diện mình cũng có thể không cần, tất cả những vấn đề khó khăn đều có thể giải quyết. Lisa cậu và Hứa Hiền Vũ đã từng nói chuyện rõ ràng với nhau chưa? Lúc cậu mang thai không nói với anh ta, ngược lại nói cho mình biết. Một người đàn ông nếu biết mình không phải là người đầu tiên biết vợ mình mang thai thì chắc chắn sẽ rất tức giận."

"Mình không biết, không biết."

"Mình không thể cho cậu một cuộc sống tốt đẹp, cậu kết hôn, đối tượng của cậu là Hứa Hiền Vũ. Cậu có nhớ đêm hôm đó hai người bỏ mặc mình ở quán bar hay không, hai người đi thuê phòng, ngày hôm sau cậu nói cho mình biết cái gì, cậu nói cậu vừa gặp đã yêu anh ta, cậu tin rằng anh ta cũng yêu cậu... Lúc đó, cậu chưa từng nói với mình là cậu yêu mình."

Tình yêu của Lisa bắt đầu từ lúc nào, hay là sau này mới có, cô trở nên do dự không ngừng, trở nên hoang mang.

Tình yêu cũng không phải thập toàn thập mỹ, ở bên nhau chưa chắc mỗi giây mỗi phút đều đang yêu nhau, luôn trộn lẫn với một tỷ lệ miễn cưỡng không

vui nhất định trở thành hỗn hợp tình yêu, hai người mới thành một đôi.

"Mình nói như vậy là bởi vì lúc đó mình thật sự rất đơn thuần, giữa mình và anh ấy cũng chỉ biết nói yêu thương, không hề suy nghĩ những thứ khác. Mình không biết kết hôn với anh ấy rồi thì mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy... Mình không muốn suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhưng anh ấy cứ luôn nói với mình làm vợ thì phải như thế nào..."

Lisa ôm lấy Dương Dương, nước mắt thấm ướt vai áo Dương Dương, ầm ầm đến làn da cô.

Dương Dương vào lúc này không nỡ đẩy Lisa ra, cô ấy yếu ớt giống như chỉ một con gió thổi qua sẽ bị thổi đi mất.

"Hâm Hâm..." Dương Dương sốt ruột muốn giải thích với Nhan Hâm chuyện không phải như nàng thấy.

Nhan Hâm thản nhiên nhìn Lisa sầu khổ trên vai Dương Dương, nói với giọng êm dịu: "Em biết. Không sao đâu."

Nàng để ý, nhưng nàng sẽ không nghi ngờ Dương Dương.

Lisa lau khô nước mắt mới ngừng đầu, ánh mắt đối diện Nhan Hâm, gương mặt tái nhợt cổ nở nụ cười: "Chào cô, có lẽ bây giờ không phải thời điểm thích hợp để khóc."

"Ở đây cũng không phải là một nơi thích hợp." Nhan Hâm đưa khăn tay sạch cho cô ấy.

Lisa thể hiện vẻ bối rối, bây giờ còn có người dùng khăn tay sao?

Nhan Hâm hiểu ý, giải thích: "Chờ cô trở thành mẹ sẽ biết mang theo khăn tay là một chuyện cần thiết đến mức nào."

Sự bình tĩnh thông thả này không cần nói rõ, tự nhiên phát ra.

Dương Dương ở một bên xem, hai người đều là mẹ, một người sắp làm mẹ và một người đã là mẹ, khí chất của hai người rõ ràng khác biệt.

Nhan Hâm mời Lisa ghé nhà chơi một lát, đường cũng không xa, Lisa lại có tài xế riêng, lái xe đến nhà nàng cũng thuận tiện.

Lần này Nhan Hâm cởi mở mời khiến cho Lisa không thể nào từ chối, cô ấy đồng ý lời mời của Nhan Hâm, đến ngôi nhà mà Nhan Hâm và Dương Dương ở chung.

Ngôi nhà này, những người sống ở đây, cách mà họ sống chung, mỗi một chi tiết đều đang nói cho Lisa biết, Dương Dương không thể tách ra khỏi nơi này, cô đã thuộc về nơi đây, là một phần của gia đình này, mà Lisa chỉ là đứng xem, đưa tay sờ không tới cũng bắt không được.

Nhan Hâm không có ý muốn khoe ra, lại không khác đang thể hiện một cái gì đó.

Nhưng trong lòng Lisa biết, điều mà Nhan Hâm muốn biểu đạt, dĩ nhiên là không cần nói cũng biết.

Lisa cảm thấy lòng mình mát mẻ, dường như cuộc sống hạnh phúc mà cô ấy muốn chính là như vậy, người yêu cô và người cô yêu là một người, cùng sống dưới một mái nhà, ngọt ngào hạnh phúc sớm tối có nhau, cuộc sống bình yên giữa dòng đời tất bật.

Dường như ai đó đã cướp đi cuộc sống vốn thuộc về cô ấy, mà giờ đây cô ấy lại trở thành khán giả.

Rồi sau đó Lisa lại nhìn, lại quan sát, thấy rằng chuyện cũng không phải như cô ấy nghĩ. Cô ấy không thể làm Nhan Hâm, cô ấy là cô ấy, ngay cả khi cô ấy có chiếm được cuộc sống như thế này, cũng sẽ không có cách nào bắt nó diễn ra như vậy.

Cho nên, tất cả hy vọng xa vời cũng chỉ là mơ tưởng, là châu báu vô giá đặt trong tủ kính, cô ấy đứng ở trước tủ kính nhìn nó ánh sáng, ảo tưởng nó thuộc về mình.

Bữa ăn hôm nay diễn ra rất chậm, Lisa ăn không nhiều, khẩu vị rất kém nhưng trong lúc này cũng cố ăn một chút, xem như là lời khen đối với khả năng nấu nướng của Nhan Hâm và Dương Dương.

Lisa ngồi một lúc thì quyết định đi, vốn là Dương Dương muốn tiễn cô ấy, nhưng cô ấy lại nói muốn Nhan Hâm tiễn cô ấy.

Nhan Hâm nhìn Dương Dương gật đầu, ý bảo Dương Dương đừng lo lắng, nàng sẽ xử lý tốt.

Lisa được nàng đưa xuống lầu, trên đường đi hai người đều không nói gì.

Tài xế đang đậu xe ngay trước cổng, Lisa dừng lại trước cửa xe.

Nhan Hâm biết cô ấy có điều muốn nói với mình, mà nàng cũng đã luôn chờ ngày này.

"Làm cách nào mà cô có thể biến Dương Dương trở thành một người yêu lý tưởng như vậy?" Lisa hỏi nàng.

"Cô ấy luôn luôn là như thế."

"Thật là lạ. Lúc chúng tôi còn quen nhau thì cậu ấy không hề lãng mạn, không biết quan tâm. Cái cậu ấy muốn là tương lai của cậu ấy, đáng về đây tham vọng đó làm cho tôi nghi ngờ cậu ấy có phải là phụ nữ hay không." Rốt cuộc Lisa cũng chịu nhớ lại những tính xấu của Dương Dương. Lúc học trung học, Dương Dương cũng không khác với bây giờ cho lắm, đã ra dáng của một nữ cường nhân.

"Nhưng tôi yêu cậu ấy." Lisa quay đầu lại, cô ấy kiên định nói với Nhan Hâm: "Tôi xác định khi đó tôi đã hết lòng yêu cậu ấy."

Hết Chương 70

Cho dù là ngày xưa khi còn đi học hay hiện tại đi làm, mình cũng vẫn luôn cảm thấy những tháng cuối năm có rất nhiều việc để làm, rất vất vả T-T mong là qua năm sẽ dễ thở hơn một tí :D

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Bạn Của Tôi Cũng Là Bạn Của Em

Editor: DdIl

Nhan Hâm không phải vì lời nói của Lisa mà thay đổi thái độ, dường như lời Lisa nói ra chỉ như tiếng gió thổi qua tai.

Lisa nở nụ cười cay đắng: "Cô cảm thấy tôi rất buồn cười đúng không? Sau khi kết hôn thì mới biết bản thân còn yêu người trước đây."

"Điều quan trọng nhất là bây giờ cô đang ở bên cạnh ai. Cô không có lựa chọn Dương Dương, đã nói lên được tình yêu của cô cũng không sâu đậm đến mức như cô nghĩ." Nhan Hâm cũng nhấn mạnh ý của mình.

"Có lẽ cô đúng." Lisa mở cửa, cô ấy ngồi vào trong xe, Nhan Hâm đóng cửa xe lại cho cô ấy.

Nhìn Nhan Hâm cách cửa kính xe, giống như cách một bức màn nhiều lớp, cảm giác kết cấu như có nhiều lớp mờ hồ, Lisa trầm nghĩ, so với một người phụ nữ giống như Nhan Hâm, cô ấy sợ là kém xa.

Có lẽ, Lisa nên trở về suy nghĩ thật kỹ, vì có sao mình lại đi đến bước này.

"Cô ấy vẫn chưa có cách thoát khỏi những mâu thuẫn trong lòng mình sao?"

Nhan Hâm trở về, Dương Dương đã nôn nóng hỏi nàng.

Nhan Hâm nhìn cô, nói: "Em cảm thấy trách nhiệm là ở Dương. Dương khi không sao cứ xuất hiện trước mặt cô ấy làm gì? Chẳng lẽ đến cả hai chữ 'kiêng tránh' Dương cũng không biết viết?"

"Từ lúc nào lại trở thành trách nhiệm của tôi?" Dương Dương không thể hiểu được ý của Nhan Hâm, cô chẳng làm gì sai, cô đợi cho Lisa bình tĩnh lại là chuyện phải làm. Nhưng mà như vậy không phải là lỗi của cô, cô nghĩ lại, cô không có ám chỉ gì với Lisa, hơn nữa cô cũng không cho rằng có bất kỳ sự mờ ám nào tồn tại.

Nhan Hâm vén tay áo lên đi vào nhà bếp: "Một người không nên có đường lui, một khi có đường lui rồi sẽ do dự không chịu vượt qua chặng đường khó khăn trước mắt, em tin là Dương đã cho cô ấy rất nhiều gợi ý, khiến cho cô ấy cảm thấy Dương chính là nền tảng để cô ấy dựa vào."

"Tôi... trước đây tôi có nói nếu sau này tôi vẫn tiếp tục độc thân thì..." Dương Dương nhớ lại mình thường xuyên treo hai chữ độc thân này trên cửa miệng, còn nói đùa là nếu cô độc thân cả đời thì đợi khi về già sẽ đến ở nhà của Lisa, miễn là Lisa không chê, cô bằng lòng làm bạn tốt cả đời với Lisa.

Lúc cô nói là vô tâm, Lisa có lẽ lại để tâm. Bởi vì cuộc đời đầy những biến cố, mà cô lại gặp phải biến cố như vậy.

Trong khoảng thời gian Noãn Noãn ở lại nhà của hai người đã đem đến không ít phiền toái cho cuộc sống của Dương Dương và Nhan Hâm, một đứa trẻ cũng đã đủ lo rồi, giờ lại thêm một cô bé con nữa, may mắn là Noãn Noãn cũng rất nghe lời, không quậy cũng không hờn cái là khóc lên, làm cho hai người cũng nhẹ nhõm hơn.

Trong khoảng thời gian này Tông An và Noãn Noãn đã kết tình thân thiết, Noãn Noãn cũng luôn gọi Tông An là chị.

Dương Dương vừa làm việc vừa trông coi hai đứa trẻ, không gian phòng khách lớn đủ cho hai đứa chạy tới chạy lui đùa giỡn.

Tông An thích để cho Noãn Noãn chạy đuổi theo mình, vòng qua sofa, vòng qua cái bàn, sau đó lại chạy vài vòng quanh Dương Dương.

Dương Dương trở thành món đồ chơi của hai đứa, hết chạy rượt đuổi vòng vòng quanh Dương Dương, rồi lại lôi kéo quần áo của cô, Dương Dương cố gắng bình tĩnh không chấp nhặt bọn trẻ, đếm ngược ở trong lòng, nếu qua một phút nữa mà hai đứa còn không buông ra, cô sẽ ném hai đứa tiền quỹ này vào phòng khóa cửa lại.

Khi cô đếm ngược đến mười thì chuông điện thoại vang lên, cô phải vật lộn để lấy điện thoại từ trong túi ra bấm nghe.

Một người bạn đã lâu không gặp vừa về nước đã nghĩ đến cô trước tiên, muốn mời cô và Lisa đi ra ngoài uống rượu.

Dương Dương vừa ôm lấy Noãn Noãn giống như hóa thân của con bọ chết, vừa tập trung giải thích chuyện Lisa kết hôn và còn đang mang thai với người bạn cũ trong điện thoại đã lâu không liên hệ này.

Bạn cũ tỏ ra tiếc nuối, đồng thời yêu cầu Dương Dương nhất định phải đi.

Lúc này tiếng của Noãn Noãn và Tòng An phát ra bị bạn cũ nghe được, người này liền trêu chọc Dương Dương ngay trong điện thoại: "Mình nghe được tiếng con nít, mình chắc chắn là không có nghe nhầm, là con của cậu hả?"

"Không phải."

"Đừng có gạt mình. Mình đã nghe được rồi. Tụi nhỏ đang ở bên cạnh điện thoại."

"Mình đã nói không phải mà, một đứa sáu bảy tuổi còn một đứa bốn năm tuổi, mấy năm trước lúc cậu gặp mình, mình đã sinh con đâu."

"Chẳng lẽ cậu làm mẹ kế của người ta?" Người này nói xong thì cười lên.

Dương Dương quay đầu nhìn Tòng An, xem như mình làm mẹ kế của người ta cũng không có sai đi.

"Tối nay cậu có đến không?" Giọng nói trong điện thoại thúc giục cô.

"Mình có thể..."

"Không cho nói không thể, tối nay mình chắc chắn sẽ đợi cho tới khi cậu đến!"

Dương Dương biết rõ tính tình của cô bạn này, nghe cô ấy nói như vậy cũng không có gì lạ.

Cô cúp điện thoại, tựa cằm lên đầu Noãn Noãn, cô suy nghĩ xem mình có nên đi hay không? Thật lòng cô không muốn đi, cuộc sống muôn màu muôn vẻ về đêm xa hoa trụy lạc đã cách xa cô vạn dặm rồi, cô đã quên lần cuối cùng uống rượu đến rạng rạng sáng là khi nào. Bây giờ cô chỉ muốn ở trong ngôi nhà ấm áp, nhất là khi thời tiết càng ngày càng lạnh. Mỗi người đều có tính lười biếng, một khi đã lười thì sẽ không muốn làm gì cả.

Cô đi báo cáo với Nhan Hâm, nói cho nàng biết buổi tối cô sẽ về muộn, "Ừ." Nhan Hâm thân nhiên trả lời, tỏ vẻ nàng biết rồi.

"Em không hỏi tôi đi đâu hay là đi gặp mặt ai sao?"

"Em cần phải hỏi sao? Chẳng phải Dương đã nói rồi à, buổi tối đi quán bar uống rượu với bạn."

"Đúng vậy..." Nhan Hâm tin tưởng cô như vậy, làm cho cô có chút bất ngờ.

"Buổi tối trở về sớm một chút, đừng uống quá say, không được để cho người khác đụng chạm." Nhan Hâm đứng ở cửa dùng khăn tay lau đi son môi Dương Dương đã tô, nàng cho rằng màu son này của Dior không thích hợp để gặp gỡ bạn bè, quá tươi, đầy quyến rũ, Dương Dương nên dùng màu nude, để cho bản thân trông bớt hấp dẫn hơn.

Lúc này mới ra dáng hai người yêu nhau, Dương Dương ôm eo Nhan Hâm kéo gần lại: "Tôi đảm bảo trở về nguyên vẹn cho em hưởng dụng."

"Em sẽ kiểm tra đó."

"Cho em kiểm tra thoải mái." Dương Dương lưu luyến hôn nàng, "Tự nhiên không muốn đi nữa."

"Vậy ở lại đi." Nhan Hâm ôm cô Dương Dương, kéo cô xuống.

Bọn trẻ có thể đi ra và thấy bất cứ lúc nào, nhưng hai người vẫn cứ hôn nhau say đắm.

Chuông điện thoại di động kéo hai người trở về với hiện thực, cô bạn này chắc là có khả năng ngoại cảm, biết Dương Dương sắp 'phản bạn' cho nên mới gọi điện thoại nhắc nhở cô đừng quên sự tồn tại của bạn bè.

Trước đây Dương Dương từng là khách quen của quán bar, ban đêm rảnh rỗi không muốn nằm nhà nghe tiếng hít thở của bản thân để cảm thấy cô đơn thì sẽ đi quán bar, càng có nhiều người, âm thanh càng náo nhiệt sẽ càng nhẹ lòng, cùng mọi người vui đầu vào cuộc sống về đêm điên cuồng.

Cô bạn sớm đã bao trọn một bàn ở đây, cũng gọi hết những bạn bè cũ trước đây về tề tụ.

Mọi người ngồi chung một bàn, Dương Dương nhìn đảo qua một vòng mới phát hiện có vài người thật sự đã không liên lạc trong nhiều năm, mà nay thấy cảnh còn người mất, thay đổi quá nhiều khiến cho cô trong một lúc không thể nhận ra đối phương.

Những người đó hoặc trưởng thành hơn hoặc thay đổi hoàn toàn, có vài người chẳng khác biệt mấy so với những phụ nữ bình thường, mà có người lại mạnh mẽ hơn, được mài giũa trở nên sắc sảo.

"Bọn họ nói lâu rồi cậu không có ra chơi, sao vậy, chán rồi hay là mệt mỏi?" Cô bạn vào lúc rót rượu cho Dương Dương thì ngồi vào bên cạnh cô hỏi cô.

Dương Dương nói: "Già rồi, không muốn chơi bời nữa."

"Cậu mới từng tuổi này mà dám tự gọi mình là già." Cô bạn cười lắc đầu, "Mình thấy là cậu thật sự có đối tượng rồi, bọn họ còn không chịu tin, mình nghe cái giọng điệu của cậu trong điện thoại là đã đoán được rồi. Mình nhớ hồi trước cậu luôn miệt nói cả đời này định sẵn số kiếp cô đơn, mình nói không đúng, cậu nhất định sẽ tìm được đối tượng, hơn nữa còn chắc chắn là một người có thể khiến cho cậu cam tâm tình nguyện chung sống cả đời."

Quả là người tinh tế sắc sảo. Dương Dương uống một ngụm rượu cô bạn đưa qua, nói: "Bộ giờ cậu tính đổi nghề đi xem bói hả?"

"Mình chỉ hỏi cậu một câu thôi, là đàn ông hay là phụ nữ?"

Ánh mắt của cô ấy như nhìn thấu tim Dương Dương, Dương Dương sau một lúc im lặng thì nói: "Phụ nữ."

"Đúng thật là vậy." Cô bạn mừng rỡ như điên, nói lên được cô ấy đã đoán đúng.

Dương Dương hỏi: "Vậy cậu tính thử xem, mình có thể cùng cô ấy đầu bạc đến già không?"

Cô bạn tỏ vẻ bí ẩn nói: "Có thể."

"Cảm ơn cậu." Dương Dương ôm chặt lấy cô ấy.

Cô bạn cười nói: "Mình chỉ thuận miệng nói vậy thôi cậu đừng tưởng thật."

"Tâm thành thì linh thôi." Dương Dương vui vẻ nói.

Được Dương Dương đồng ý, cô bạn nói ra tình hình hiện tại của Dương Dương, nói rằng Dương Dương đã tìm được bạn gái, bây giờ hai người họ đang có một cuộc sống yên bình với nhau.

Trong số bạn bè ở đây có vài người vẫn chưa biết tính hướng* của Dương Dương, lần này xem như một lần chính thức công khai.

*Nguyên gốc: tính thủ hướng – hay có thể hiểu là khuynh hướng tình dục.

Về mặt của mọi người có khác nhau, nhưng đa số vẫn là chúc phúc, còn nói Dương Dương đừng che giấu đối tượng, có cơ hội thì dẫn người yêu đến ra mắt mọi người.

Dương Dương tự dưng lại xấu hổ: "Dẫn đến thì chắc chắn sẽ dẫn đến cho mọi người gặp rồi, chỉ không biết cô ấy nghĩ sao, nếu cô ấy chịu đi, mình cũng hy vọng các cậu làm quen với cô ấy, bạn bè của mình, cũng là bạn bè của cô ấy."

Càng về sau bầu không khí càng trở nên nóng lên, tất cả mọi người tìm cách moi tên của người được nói đến ấy từ trong miệng của Dương Dương, Dương Dương uống say khướt nhưng vẫn không chịu tiết lộ tên, tư thủ nghiêm phòng*, làm cho mọi người thất vọng rút lui.

*Tư thủ nghiêm phòng: phòng thủ chặt chẽ.

Đến lúc tàn tiệc, Dương Dương đã uống đến nửa say nửa tỉnh. Những người khác cũng ngà ngà say nên bắt đầu ồn ào, muốn Dương Dương gọi người yêu của cô đến.

Dương Dương cố lấy can đảm gọi một cuộc điện thoại cho Nhan Hâm, Nhan Hâm còn chưa ngủ, đang đợi cô về, lúc nhận được điện thoại của cô nghe được bạn bè của Dương Dương bên đó nói lớn tiếng vào điện thoại: "Chúng tôi chúc hai người các cậu sống đầu bạc đến già."

Nhan Hâm đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào làm không hiểu gì cả, Dương Dương giải thích với nàng quá trình cô "ra quỷ" trước mặt các bạn bè, đồng thời trong lòng cũng lo lắng không yên chờ đợi phản ứng của nàng.

"Bọn họ hy vọng em đến đó sao?"

"Ừ, bọn họ muốn gặp em. Em có muốn làm bạn với họ không, nếu em không muốn cũng không sao, dù sao bọn họ cũng không quan trọng." Dương Dương vô cùng khẩn trương.

Nghe được lời Dương Dương nói, một người bạn trong đó tỏ vẻ bất mãn: "Cái gì mà không quan trọng, tôi vậy mà là bạn vô cùng tốt, vô cùng quan trọng với Dương Dương, lúc đại học cậu ấy còn thường xuyên ngủ chung với tôi." Người nọ la hét xong đột nhiên nhớ tới Dương Dương là đồng tính

luyến ái, vội nói với Dương Dương: "Có phải cậu thích mình hay không? Dương Dương, cậu nhất định phải thành thật với mình, lúc học đại học cậu có từng thích mình hay không?"

"Không có."

"Cậu nói dối, trước đây cậu luôn ngủ chung giường với mình mà!" Người nọ cực kỳ bi thương, hành động phóng đại, vẻ mặt càng phóng đại hơn.

Dương Dương nói: "Đừng quấy mà, mình đang nói chuyện với cô ấy."

"Có vẻ như những người này đều là bạn bè tốt của Dương."

"Ừ, quen biết cũng lâu rồi. Trước giờ vẫn chưa giới thiệu cho em biết, bây giờ muốn giới thiệu bọn họ với em. Em thấy sao? Em có muốn đến đây không?" Dương Dương vô thức chờ mong.

"Vây, được. bây giờ em sẽ đến đó." Nhan Hâm nghĩ Dương Dương muốn giới thiệu nàng cho bạn bè của cô, là muốn cho nàng hoàn toàn đi vào cuộc sống của Dương Dương, nàng không thể nói không.

Sau khi Dương Dương gọi Nhan Hâm tới tất cả mọi người đều đang chờ đợi nhân vật thần bí này xuất hiện, luôn luôn chú ý tới người ở cửa ra vào.

Vừa nãy có một cô gái trẻ tuổi đi vào, mái tóc nhuộm đủ màu, mặc váy da ngắn, lúc cô gái đó đi vào tất cả mọi người đều tỏ ra tuyệt vọng kêu gào: "Dương Dương, không phải chứ, khẩu vị của cậu nặng như vậy!"

"Không phải nhỏ đó. Cậu cảm thấy là mình sẽ thích người như thế hay sao?"

Trong một lúc lại có một siêu thực nữ đi vào, hàng hiệu đầy người. Mọi người nhìn về phía Dương Dương, còn chưa có mở miệng, Dương Dương đã phản bác: "Không phải, chắc chắn là không."

Sau một hồi thất vọng hết lần này tới lần khác, Nhan Hâm đi vào quán bar, nàng nhìn xung quanh tìm kiếm Dương Dương.

"Tôi ở đây." Dương Dương đứng lên đón tiếp nàng, dẫn nàng đến ghế dài bên đây.

Về mặt của mấy người bạn là hỗn hợp giữa kinh ngạc và thật không thể tin được, Nhan Hâm cười mở khách sáo chào hỏi bọn họ.

"Nếu mình gặp được một mỹ nữ như vậy, mình nguyện ý bị bẻ cong." Một người trong số đó cảm thán không thôi, lại bị người khác mắng là dã thú không có cảm ky, nặc kệ giới tính gì miễn đẹp là OK.

Khi biết được Nhan Hâm và Dương Dương làm đồng nghiệp tám năm mới nảy sinh tình cảm, mọi người không thể không lắc đầu, chuyện như vậy hơi có chút khó tin. Bởi vì làm gì có ai ngờ nghịch đến mức ở chung tám năm mới nhận ra là mình thích người ta.

Đến lúc rạng sáng, mọi người mới vui vẻ đi về.

Nhan Hâm vì phải lái xe nên không có uống rượu, ở đây chỉ có nàng là người tỉnh táo nhất, cho nên nàng phụ trách tiễn mọi người đi, cuối cùng thì dìu Dương Dương đến xe của mình.

Sức mạnh của rượu vừa qua đi, Dương Dương có chút tỉnh táo, đi đến bên bờ sông, nhìn thấy xung quanh đều là các cặp tình nhân đang tình tứ, hai người ở trong hoàn cảnh này cũng không thoát khỏi làm chuyện không trong sáng.

"Hâm Hâm, tôi muốn đem toàn bộ cuộc sống của tôi đều bày ra trước mặt em." Dương Dương biểu đạt nỗi lòng.

"Cám ơn Dương." Nhan Hâm mỉm cười nói, gió đêm quét đi cảm giác ngà ngà say, nét cười hiện rõ trong đôi mắt nàng, làm cho đôi mắt nàng ngời sáng.

Dương Dương hôn lên trán của nàng, Nhan Hâm nhắm mắt lại, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng hôn lên mí mắt của nàng, vào khoảnh khắc này nàng gần như cảm thấy ánh mặt trời ấm áp đang chiếu rọi lên khuôn mặt mình.

Hết Chương 71

Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ :D

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 73: Bởi Vì Cùng Là Phụ Nữ.

Editor: Ddil

Lâm Hữu Thời bị thương ngoài ý muốn, đây có thể nói là đường đời bằng phẳng gặp phải khúc ngoặt. Đồng thời cũng là một kinh nghiệm hiếm có của Kiều Hân Thời.

Gần đây cô đưa Lâm Hữu Thời về nhà để chăm sóc cho cô ấy, thành thật mà nói thì là làm bảo mẫu trong khoảng thời gian này.

Lâm Hữu Thời xin nghỉ bệnh với đội, được quan tâm dủ dôi, là một người bị thương ở trước mặt cả đám đàn ông thật chẳng còn một chút tôn nghiêm, trước khi Lâm Hữu Thời kháng nghị bọn họ đã tưởng tượng ra đủ thứ khả năng xảy ra.

Buổi sáng Kiều Hân Thời dậy sớm hơn một tiếng, cô đã gọi người giúp việc đứng giờ thì tới làm bữa sáng.

Có đôi khi Kiều Hân Thời sẽ tự mình xuống bếp làm một chút, những món đơn giản thì có thể làm được, còn mấy thứ khác đều giao cho công ty chuyên giúp việc nhà giải quyết.

Thật ra Kiều Hân Thời và Lâm Hữu Thời hai người có rất nhiều điểm tương đồng, sau khi ở chung Kiều Hân Thời cảm thấy mình có cảm giác như đang làm mẹ, buổi sáng phải giúp Lâm Hữu Thời mặc quần áo, cô nói mình giống mẹ Lâm Hữu Thời.

Áo len chui đầu mới mặc được nửa chừng, Lâm Hữu Thời bị áo bọc lại, tiếng cười của cô ấy từ bên trong truyền ra ngoài: "Chị yên tâm em tuyệt đối sẽ không xem chị là mẹ của em."

"Sao em có thể nói chắc chắn như vậy?"

"Mẹ của em chưa bao giờ giúp em mặc đồ, bà lại càng chưa từng xuống bếp làm cơm, em không hề có bất kì khái niệm gì với tiếng gọi mẹ này, em chỉ biết việc hiện giờ chị làm khiến cho em cảm thấy ấm áp trong lòng." Sau khi Lâm Hữu Thời kéo áo xuống thì nghiêm túc nói với Kiều Hân Thời.

"Vậy trước đây ai nấu cơm cho em ăn?"

"Dì."

"Còn giặt quần áo?"

"Cũng là dì."

Kiều Hân Thời suy nghĩ một lúc: "Không cho phép em tìm cảm giác của dì trên người chị."

"Không có, lúc đó dì đã ba bốn chục tuổi rồi, chị lại không già như vậy, hơn nữa em thật sự yêu chị, em có thể phân rõ được đó có phải là yêu hay không." Lâm Hữu Thời lớn tiếng giải thích.

Trên gương mặt cô ấy còn có vài sợi tóc rối, áo chỉ mới xỏ vào được nửa tay áo, trông rất buồn cười, Kiều Hân Thời bật cười thành tiếng, cô vén tóc Lâm Hữu Thời qua, sau đó nâng đầu của cô ấy lên hôn cô ấy, bởi vì vào lúc này cô muốn hôn cô ấy, phát ra từ nội tâm cô.

Kiều Hân Thời đẩy xe lăn của Lâm Hữu Thời vào trong công viên nhỏ của tiểu khu tản bộ, dừng kế bên một cái ao nhỏ, Kiều Hân Thời ngồi ở ghế bên cạnh, Lâm Hữu Thời đột nhiên lên tiếng: "Em đối với chị là vừa gặp đã yêu."

"Hả?" Kiều Hân Thời muốn nghe Lâm Hữu Thời nói tiếp.

"Mỗi ngày vào bảy giờ sáng chị đều đứng giờ chạy qua con đường đó, đèn giao thông ở đó lại đặc biệt lâu, có đôi khi phải đợi khoảng chừng một phút rưỡi, em thường xuyên nhìn thấy chị. Không phải một ngày hai ngày, mà là ngày qua ngày." Lâm Hữu Thời cúi xuống nhoèn miệng cười, có vài phần ngượng ngùng, bởi vì cô ấy nhớ lại hành vi của mình có thể xem như là rình trộm.

"Xin lỗi, tôi không nhớ em." Mỗi ngày Kiều Hân Thời đi làm đều bắt đầu suy nghĩ về công việc, trong đầu luôn có hàng tá thứ loạn xà ngầu, làm gì còn có tâm trạng đi nhớ một người đứng bên lề đường. Mà Lâm Hữu Thời lại nhớ rõ cô, mỗi ngày có biết bao nhiêu chiếc xe chạy qua trước mặt cô ấy, cô ấy lại nhớ rõ cô. Loại vinh hạnh này làm cho cô không thể không cảm thấy vui vẻ.

"Em tha thứ cho chị." Lâm Hữu Thời cười nói.

Kiều Hân Thời trợn mắt liếc cô ấy một cái: "Em đừng có được lợi rồi lại khoe khoang nha."

"Em thì em không có." Lâm Hữu Thời thành thật giơ tay bọc thạch cao của mình lên.

Giới thiệu Nhan Hâm với mấy người bạn thân nhất của mình, Dương Dương coi như cũng có trách nhiệm với bản thân, bây giờ Nhan Hâm đã chiếm hữu tuyệt đối gần như cả thế giới của cô. Mà làm cho cô cảm thấy may mắn đó là Nhan Hâm cũng bằng lòng tiếp cận bạn bè của cô, nhích gần cô hơn.

Noãn Noãn ở nhà Nhan Hâm được chăm sóc rất tốt, nếu chỉ có một mình Dương Dương chắc chắn sẽ có vấn đề, nhưng Nhan Hâm đã làm mẹ người ta, lo cho Noãn Noãn cũng dễ dàng, còn có Tông An chơi với Noãn Noãn. Noãn Noãn gần như trở thành một phần của gia đình này.

Sau khi em trai Dương Dương dẫn theo vợ của cậu ta thông thả về nước thì mới nhớ tới sự tồn tại của đứa con gái bảo bối này, cho nên vội vã hỏi Dương Dương trả con về.

Sau khi lãng mạn qua đi thì lý trí phục hồi, em dâu đột nhiên nghĩ đến Dương Dương không có khả năng trông nom trẻ con, mới bắt đầu lo lắng Noãn Noãn không được chăm sóc tốt, vì thế trách hờn Dương Hạo Nhiên làm cha mà không có trách nhiệm, chỉ biết tìm kiếm niềm vui, mà không quan tâm con cái.

Vợ chồng son suốt chút nữa cãi nhau vì chuyện này.

Dương Dương đảm bảo Noãn Noãn được chăm sóc tốt lắm, để bọn họ yên tâm. Cô cảm thấy Noãn Noãn đã trở thành một thành viên trong gia đình này, đột nhiên phải đưa con bé về nhà nên có chút luyến tiếc.

Càng luyến tiếc hơn nữa là Tông An, cô bé khó khăn lắm mới làm chị được có vài ngày, không muốn mất đi đứa em gái đáng yêu ngoan ngoãn này, làm ầm lên muốn giữ Noãn Noãn lại.

"Noãn Noãn có ba mẹ của em ấy, chúng ta cũng không thể bắt em đến đây. Hơn nữa nhà của Noãn Noãn cũng không phải ở quá xa, có thời gian chúng ta có thể cùng đi thăm em." Nhan Hâm dùng lời ngon ngọt xoa dịu lòng của Tông An.

Tông An nói: "Mẹ, không thể giữ em ở lại sao?" Tông An thích làm chị lớn, cô bé muốn chăm sóc cho em gái.

Nhìn thấy dáng vẻ lưu luyến của Tông An, Nhan Hâm nở nụ cười, cái mà Tông An đòi không phải là quần áo cũng không phải kẹo, mà là một đứa em gái, nếu như là trước đây, nàng có thể cho Tông An, nhưng mà về sau...

Nhan Hâm nói: "Không được. Mẹ của Noãn Noãn rất nhớ em. Nếu con không gặp mẹ, thì con có thấy buồn không?"

Tông An biết chia ly là không thể tránh khỏi, buồn bã mà chấp nhận.

Buổi chiều, Dương Dương muốn đưa Noãn Noãn về nhà, Tông An không nói một tiếng nào ôm một đồng búp bê tới, để vào trong một cái hộp lớn, nhét toàn bộ vào trong tay Noãn Noãn.

Chỉ có trẻ con mới có thể cảm thấy được đồ vật quan trọng nhất của mình là mấy món đồ chơi, mà cách để biểu đạt tình cảm chính là đưa con búp bê mình thích cho đối phương.

Noãn Noãn ngồi trên xe, vẫy vẫy tay với Tông An, nói: "Cô nói em có thể tới thăm chị."

"Khi nào thì tới đây?" Tông An ghé vào cửa kính xe hỏi.

"Cô ơi, khi nào thì con có thể đến thăm chị?"

"Lúc nào cũng được. Chỉ cần cô không bận thì sẽ đưa con qua chơi." Dương Dương thành thật nói.

Hai đứa bé bị người xấu buộc phải tách ra, cuối cùng Tông An nhìn theo xe Dương Dương đưa em gái cô bé mới nhận đi mất.

Sau khi Tông An trở về thì nói với Nhan Hâm, cô bé sẽ không thích Mị Mị a di nữa.

Nhan Hâm tự nhiên là truyền đạt lại những lời này cho Dương Dương, Dương Dương nhìn thấy tin nhắn ngắn này rồi thì toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

"Noãn Noãn, đợi lát nữa về tới nhà rồi, nếu mẹ con có hỏi con mấy ngày nay ở đâu, con sẽ nói thế nào?"

"Ở nhà cô và dì ạ." Trẻ con chỉ biết nói thật.

Dương Dương nói: "Con chỉ cần nói với mẹ là mấy ngày nay con ở nhà cô, nếu bà nội hỏi tới cũng trả lời như vậy, được không?"

"Tại sao ạ?" Noãn Noãn thắc mắc hỏi lại.

Dương Dương nắm chặt tay lái, giải thích, giải thích như thế nào? Một đứa bé thì có thể hiểu được cái gì đây.

Cô thở dài một tiếng: "Bởi vì đây là bí mật của cô."

"Dì là bí mật của cô sao?" Noãn Noãn lập tức đưa ra kết luận.

Dương Dương sờ lên mái tóc mềm mại của cô bé, thầm nghĩ lời nói của con trẻ đôi khi có sức mạnh xuyên thấu lòng người lớn.

Dương Dương cuối cùng hạ quyết tâm, cô mỉm cười với Noãn Noãn: "Như vậy đi, mẹ hỏi con thế nào thì con cứ trả lời như thế." Thật ra cô vẫn chờ

mong, có lẽ bản thân cô không có can đảm nói ra khỏi miệng, vậy thì để cho Noãn Noãn nói vậy.

"Dạ." Noãn Noãn vẫn chẳng thể hiểu được ý của Dương Dương, suy nghĩ của người lớn lúc nào cũng kì lạ hết. Không chỉ có mẹ, còn có cô, mấy người lớn đều như vậy hết.

Dương Dương đưa Noãn Noãn đến trước mặt em trai và em dâu, để cho bọn họ nhìn thấy một Noãn Noãn được chăm sóc tốt hoàn hảo vô khuyết.

Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà Noãn Noãn đã có một cái nhìn mới, cô bé mặc quần áo mới Dương Dương mua cho, Dương Dương cũng đưa cô bé đi cắt tóc, cắt ra kiểu đặc biệt dễ thương. Mấy ngày không gặp giống như thay đổi thành người khác, thiếu điều xem làm cho mẹ của cô bé không nhận ra. Noãn Noãn ôm chặt một con mèo bông nhỏ trong tay, Dương Hạo Nhiên tính lấy đi, kết quả Noãn Noãn bắt đầu khóc lớn lên, tiếng khóc gần như làm tan nát cõi lòng người mẹ.

"Được rồi, được rồi, ba mẹ không lấy của con nữa, con cứ giữ đi, ba mẹ sẽ không lấy của con." Em dâu lau nước mắt cho con gái cưng, đoán không ra rốt cuộc là cái gì mà con gái lại xem như bảo bối.

Dương Dương biết, đó là món quà mà Tông An trước khi chia tay đã nhét vào tay Noãn Noãn, Noãn Noãn quý trọng như thế, Tông An mà biết chắc chắn cũng sẽ rất vui vẻ.

Dương Dương vừa đi khỏi, mẹ Dương cũng đã trở về ngay sau khi cô đi. Rõ ràng trong khoảng thời gian đi du lịch này cũng không làm cho tâm trạng của bà tốt lên, trông bà vẫn u ám.

Dương Hạo Nhiên nhún nhún vai, ôm Noãn Noãn đi tránh bão, chuyện mà cậu ta có thể làm cho chị mình cũng chỉ có nhiều thôi, những thứ khác thì chờ xem phúc phận của chị ấy vậy.

Không nghĩ tới nhanh như vậy gặp Sở Tư Nghiên, Nhan Hâm nghĩ rằng trong khoảng thời gian này Sở Tư Nghiên ra nước ngoài dưỡng thai, nàng sẽ không phải gặp cô ấy, nhưng chỉ mới cách một khoảng thời gian ngắn nàng phát hiện cô ấy và trước đây đã có một sự thay đổi lớn. Rồi xa Lý Tường, cô ấy cũng bước ra khỏi bóng tối của hôn nhân, không còn là cái bóng của Lý Tường, mà là nở rộ bởi chính ánh sáng của riêng mình.

Mà điều làm cho Nhan Hâm bất ngờ là bụng của cô ấy, rõ ràng đã không còn chứa con nữa.

Sở Tư Nghiên nói cho Nhan Hâm biết hiện tại cô ấy đã đi làm lại, nhưng công việc cũ đã không cho phép cô ấy quay về. Sau khi kết hôn cô ấy từ bỏ sự nghiệp của mình, sau khi ly hôn thì cắt đứt liên hệ với bạn bè và người thân. May mắn nhờ có kinh nghiệm làm việc lúc trước và mấy mối quan hệ để làm cơ sở cho sự nghiệp mới, cô ấy nhanh chóng tìm được việc, nghiệp vụ quen thuộc, còn có cơ hội ngoại giao, cũng là trong một lần làm việc tình cờ gặp Nhan Hâm.

"Cô có thể nói cho tôi sao lại như thế này không?" Nhan Hâm nghi ngờ đứa nhỏ này mất đi là bởi áp lực từ Lý Tường, nếu đúng là như vậy, Lý Tường người đàn ông này đã có lỗi lớn.

Khóe miệng Sở Tư Nghiên nhướn lên nụ cười không thấy được: "Nhất định là cô suy nghĩ đứa nhỏ này bị phá đi, nhưng thật ra không phải, không có kinh khủng như cô nghĩ vậy đâu, là lỗi của tôi, tôi không cẩn thận làm sảy đứa con. Một mình tôi đã cố gắng cẩn thận lắm rồi, nhưng vẫn không có cách nào."

"Xin lỗi tôi không nên hỏi cô." Nàng từng nhìn thấy ánh sáng rạng rỡ của người sắp làm mẹ trên mặt Sở Tư Nghiên, mà nay chỉ để lại nỗi tiếc nuối.

Sở Tư Nghiên sớm đã nhẹ nhõm: "Không sao, chuyện cũng đã qua hai tháng, tôi cũng không còn buồn như mới đâu. Thầy bói nói với tôi là do hai mẹ con chúng tôi duyên phận chưa tới, chuyện này cũng không thể cưỡng cầu được."

Hết Chương 72

Tầm 20 chương nữa thôi T-T cố lên ~

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Tên Bị Chương Trước Đoạt Đi Rồi!

Editor: Ddıl

"Lý Tường đâu? Anh ta có biết không?"

"Biết, sau khi anh ấy nghe được thì không có phản ứng gì, tôi nghĩ duyên phận của chúng tôi đã hoàn toàn kết thúc rồi."

"Tur Nghiên..." Nhan Hâm tiếc thay cho cô ấy.

Sở Tur Nghiên nhìn nàng mỉm cười: "Tôi đoán không ra cô muốn cái gì, cô phải ghét tôi mới đúng, dù sao về lý mà nói thì tôi là người thứ ba, chen chân vào tình cảm của hai người, tôi xảy ra chuyện như vậy thì cô phải ăn mừng mới đúng chứ sao cô còn quan tâm tôi."

Được Nhan Hâm đem đến cảm xúc ấm áp, đôi mắt Sở Tur Nghiên đỏ lên, gần như trào ra những cảm xúc bị dồn nén.

Nhan Hâm nói: "Trái tim anh ta chưa từng hướng ra ngoài, thì làm sao cô có thể thành người thứ ba? Cùng là phụ nữ, tôi đâu thể kêu cô dễ dàng tha thứ cho tên đàn ông đó. Hơn nữa, cô có lỗi gì đâu, tình cảm giữa vợ chồng tôi khi đó thật sự đã có vấn đề, ly hôn với cả hai là một sự giải thoát. Cô xảy ra chuyện thế này, tôi cũng chẳng thể nào vui về khi người ta gặp nạn."

Sở Tur Nghiên nhớ tới thái độ của mọi người kể từ khi chuyện xảy ra những ngày qua, cha mẹ chỉ trách chứ không hiểu, thậm chí người đàn ông mà cô ấy yêu nhất cũng bị mù quáng bởi sự tức giận đến hoàn toàn thay đổi thành người khác. Rốt cuộc người đối đầu với Sở Tur Nghiên tốt nhất lại là tình địch của cô ấy. Trong lòng có chút cảm thán vô cùng.

Sở Tur Nghiên đổi chỗ ở, đến số điện thoại di động cũng đổi luôn một lượt, Nhan Hâm ghi lại số điện thoại của cô ấy, nói với cô ấy nếu có khó khăn gì thì có thể tìm nàng.

"Cô thật sự đối với tôi không có chút chán ghét nào sao?" Sở Tur Nghiên hỏi.

"Tôi không cho rằng cô có cái gì sai, với lại, đều là phụ nữ, lòng của tôi luôn hướng về phụ nữ." Nhan Hâm mỉm cười.

Hoàn cảnh công việc hiện tại của Sở Tur Nghiên hoàn toàn mới lạ, hơn nữa cô ấy cũng đã cắt đứt liên lạc với quá khứ, tứ cố vô thân, Nhan Hâm là người duy nhất cô ấy quen biết. Những lời của Nhan Hâm làm cho cô ấy thêm yên tâm, vì thế cô ấy dẹp đi gút mắt trong lòng mình, để về sau có thể vui vẻ nhiều hơn.

"Hôm qua tôi thấy Nhan Hâm của bà uống trà với gái đẹp." Bên tai truyền đến giọng nói cổ giọng hạ thấp hết mức, ở đây cũng không có ai, nói lớn tiếng cũng sẽ không bị ai nghe thấy, cho nên làm như vậy có hơi cố gắng quá.

Dương Dương nói cũng chẳng ngăn lên: "Ông tám, ông muốn châm ngòi ly gián phải không?"

Đào Từ Tỷ ngồi xuống bên cạnh Dương Dương, Lan Hoa Chi xinh đẹp chỉ vào trán Dương Dương: "Tôi muốn nói là bà nên đề phòng tiểu nhân."

"Xi." Hôm qua Nhan Hâm đi ra ngoài, nhưng cô chắc chắn đó không phải Thẩm Ly. Thẩm Ly đã ra nước ngoài trong khoảng thời gian này, không có cơ hội gặp Nhan Hâm.

"Bà không tin? Cô gái uống trà với Nhan Hâm trông rất dịu dàng yếu đuối, cả người đều toát lên vẻ nữ tính." Đào Từ Tỷ đang nhớ lại.

"Ông nói lại rõ ràng hơn đi?"

"Ghen hờ?" Đào Từ Tỷ che miệng cười khúc khích.

"Nói rõ ràng xem, người đó trông thế nào?"

"Tóc dài, da trắng nhợt, trông có vẻ trẻ hơn bà ít nhất hai tuổi, bảo dưỡng rất tốt, cả người đều là hàng hiệu, giá của chiếc đồng hồ thôi đã vượt qua sáu con số rồi đó..."

"Nói vào điểm chính cho tôi!" Sự kiên nhẫn của Dương Dương bắt đầu đếm ngược ba hai một.

Đào Từ Tỷ nói: "Có vậy thôi đó, tui nhớ được gì đã nói hết cho bà nghe rồi."

"Người mà ông nói đó đơn giản là... Sở Tur Nghiên." Dương Dương liền nghĩ ra chính là Sở Tur Nghiên. Nhưng cô ấy không phải ra nước ngoài sinh con à?

Dương Dương tìm đúng cơ hội hỏi thăm Nhan Hâm chuyện của Sở Tur Nghiên, Nhan Hâm thẳng thắn nói cho Dương Dương biết tình hình của cô ấy, đặc biệt là khi Dương Dương biết chuyện cô ấy sảy thai ngoài ý muốn thì thờ dài: "Chuyện này thật đúng là ngoài ý muốn. Ai có thể ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy."

"Bây giờ cô ấy đang đi làm ở gần đây, em và cô ấy liên lạc mấy lần cũng không có quá đáng chứ?" Nhan Hâm hỏi.

Dương Dương nói: "Tại sao em lại tốt với cô ấy như vậy?" Không có người phụ nữ nào lại đối xử với người thứ ba như chẳng hề có chút ác cảm nào như thế, chưa kể đến người đó sau này còn trở thành vợ Lý Tường.

"Có thể là ngay từ đầu cô ấy nhờ em giúp đỡ, em đã giúp cô ấy, nên mới đặc biệt thân thiết với nhau."

"Vậy có khi nào em và cô ta càng ngày càng gần gũi, sau đó..."

"Sau đó cái gì?"

"Không nói." Trong đầu nghĩ gì Dương Dương đều không muốn nói ra, cô xoay người đưa lưng về phía Nhan Hâm.

"Dương thật thích lo lắng đủ điều."

"Là em quá dễ dàng hái hoa ghẹo cô, em đừng có quên còn có một Thẩm Ly." Giọng điệu Dương Dương rất câu.

Nhan Hâm nói: "Dương cũng đừng quên còn có Lisa yêu Dương."

Bầu không khí đột ngột giảm xuống dưới 0 độ.

Hai người đều đưa lưng về phía đối phương, giữa giường xuất hiện một khoảng cách lớn.

Mắt nhắm lại, tai như muốn nghe tiếng đối phương vọng qua, đang chờ đợi đối phương lên tiếng trước phá vỡ cục diện bế tắc này.

Lúc Dương Dương sắp tuyệt vọng đến nơi thì nghe thấy tiếng Nhan Hâm quay người lại, sau đó tay Nhan Hâm ôm lấy cô từ phía sau, mà cơ thể thì dán lên lưng cô.

"Được rồi, chúng ta đừng tiếp tục cãi nữa, cãi qua cãi lại như vậy thật vô nghĩa." Nhan Hâm nói.

Nhan Hâm đã mở đầu, Dương Dương cũng sẽ không chống chế nữa.

"Ừm. Chúng ta không nói chuyện này nữa. Nhưng mà em phải hứa với tôi, đừng để Sở Tư Nghiên thích em."

"Dương Dương, cô ấy yêu Lý Tường."

Dương Dương quay ngoắt người lại: "Em thật sự đánh giá thấp sức hấp dẫn của mình rồi."

"Em thì có cái gì hấp dẫn đâu, chỉ có Dương Dương xem em là bảo bối, trong mắt những người khác em còn chẳng phải ngon cô."

"Em sai lầm rồi, em thật sự quá sai lầm rồi. Em nên nhìn xung quanh mình đi, em quyến rũ bao nhiêu người..." Mỗi khi Nhan Hâm đi qua có biết bao ánh mắt theo thói quen nhìn theo nàng, còn khi Nhan Hâm đứng ở trước mặt mọi người nói chuyện, sẽ lại có bao nhiêu người mắt sáng lên. Nàng càng không biết lý do có bao nhiêu thực tập sinh mới ở lại chỉ bởi vì trong công ty có vị Sếp xinh đẹp thế này.

Xem ra nàng thật sự không biết.

Dương Dương trả đũa cắn cổ nàng, mút vào để lại một dấu vết rõ ràng ở trên cổ.

Hơi thở Nhan Hâm dần dần loạn cả lên, mà hơi nóng trên người Dương Dương cũng nhanh chóng lan sang nàng.

"Dương đừng để lại dấu trên cổ của em, sẽ bị người khác nhìn thấy." Nhan Hâm thấy mình không thể ngăn được sự tấn công mãnh liệt của Dương Dương, chỉ có thể vỗ nhẹ vào lưng Dương Dương kháng nghị.

"Tôi không sợ." Dương Dương thì thầm.

Nhan Hâm bực nhất là ở điểm này: "Trên đó không có viết tên của Dương, cũng không ai biết là Dương làm nên dĩ nhiên Dương không sợ, nhưng người đi ra ngoài gặp người khác là em!"

"Cái này là chữ ký của tôi, một cái không đủ, phải nhiều hơn mới được, Nhan Hâm, em nên nói cho người khác biết là em đã có đối tượng. Đừng để cho người trong công ty này mỗi ngày nhìn em đều miên man không thôi."

"Nói bậy." Nhan Hâm giận Dương Dương chỉ biết trách nàng. Sao Dương Dương không nghĩ xem bản thân mình thế nào, người dẫn ong dụ bướm là cô mới đúng, người ăn mặc gợi cảm cũng là cô, người mà cô trêu ghẹo bộ thua nàng à. Còn có khách hàng bị cô hấp dẫn muốn theo đuổi cô, mấy chuyện như vậy cứ kéo tới không ngừng, người nên kiểm điểm lại bản thân là Dương Dương mới đúng.

Nơi bị Dương Dương cắn truyền đến cảm giác ghen tuông dữ dội, đầu lưỡi nóng quét qua để lại cảm giác ẩm ướt, giống như cổ của nàng là một viên đường, mà cô cứ liếm như vậy thì sớm hay muộn nàng cũng sẽ bị cô làm tan chảy thành nước.

Nụ hôn của Dương Dương vẫn tiếp tục đi xuống, áo bị cởi ra, người cũng càng lúc càng nóng.

Dương Dương chôn trong ngực nàng, một tay đưa vào trong áo xoa nắn, trong khi tay còn lại đặt ở miệng, một bàn tay đi tới eo của nàng, kéo quần lót của nàng xuống.

Nhan Hâm nhắc móng lên, để cho cô dễ dàng cời sạch mình.

Dương Dương vui đến ngất ngây, hôn lên bụng nàng, quét vài vòng trên cái rốn đáng yêu của nàng, cuối cùng đi vào giữa hai chân trắng mịn của nàng. Bụi cô ướt át và đóa hoa vừa chớm nở, ngón tay đi sâu vào thăm dò, cho đến khi mật hoa tràn ra.

Nhan Hâm chống người dậy, bò lên người Dương Dương, nói: "Em cũng muốn."

"Nhanh như vậy em đã đói bụng rồi à?" Dương Dương chọc ghẹo nàng.

Nhan Hâm nói: "Thật sự đói bụng. Dương có cho... em ăn hay không?"

Dương Dương sao lại nói không cho được, cô tự động thoát khỏi trói buộc, trong khi tập trung ngắm cơ thể xinh đẹp của Nhan Hâm.

Nhan Hâm vừa hưởng thụ sự thoải mái Dương Dương cho cô, vừa tạo nên hạnh phúc trong cơ thể Dương Dương, để cho cả người Dương Dương vận vẹo, thờ hồn hèn cầu xin nàng.

Trong giây phút đó gần như hai người đã cùng đến, cơ thể dường như được liên kết với nhau bởi một sợi dây thần kinh. Dương Dương và Nhan Hâm chuyển động cơ thể, để cho hai nơi mềm mại và ẩm ướt nhất dán sát vào nhau, chỗ riêng tư nóng ướt trở nên khăng khít, hai tâm hồn như hòa chung một nhịp.

Hai người gọi tên của đối phương, dùng cơ thể mình cọ sát lên người đối phương, chỉ nghe thấy âm thanh bí ẩn của dòng nước chảy không ngừng truyền đến, khiến cho tim hai người đập rộn ràng.

Vào phút cuối khi đến cao trào, hai người nắm chặt ga giường dưới người, cơ thể trắng như tuyết bị phủ kín mồ hôi cong lên như cánh cung kéo căng, dùng sức gần như muốn khảm bản thân vào trong cơ thể của đối phương. Tốc độ càng lúc càng nhanh, cho đến khi hoàn toàn không còn sức lực mà ngã xuống.

Hai người thay đổi vị trí, ôm lấy nhau.

Mệt mỏi cực kỳ, nhắm mắt lại thì có thể rơi vào giấc ngủ, mà lúc này Dương Dương còn lay cho nàng tỉnh.

Nhan Hâm mở hai mắt mỏi mệt, hỏi: "Hả? Dương còn việc gì?"

Giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt của Nhan Hâm trở nên rất quyến rũ, Dương Dương nghe thấy thì lỗ tai run lên, cô dùng chút ý thức còn sót lại nói ra những lời trong lòng muốn nói: "Có lẽ gia đình của tôi sẽ sớm biết, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đối mặt có được không?"

"Được..." Tiếng của Nhan Hâm rơi xuống trong đêm tĩnh lặng, tiếng hít thở của hai người nhanh chóng trở nên nhẹ nhàng chậm chậm.

Sau đó Sở Tư Nghiên mời lại Nhan Hâm, sẵn tiện cùng nàng nói chuyện kế hoạch đầu tư sắp tới, Nhan Hâm vừa ngồi xuống thì toàn bộ sự chú ý của cô ấy đã bị dấu vết trên cổ Nhan Hâm thu hút.

Trước đây Sở Tư Nghiên thật sự không xem xét cẩn thận, cho nên đã bỏ qua rất nhiều chi tiết, mà khi cô ấy bắt đầu quan sát kỹ, cô ấy mới thấy hạnh phúc hiện hữu trên gương mặt Nhan Hâm.

Cô ấy nhìn Nhan Hâm, không khỏi lộ ra biểu hiện hâm mộ, cô ấy nhìn thấy được trên người Nhan Hâm cái mà cô ấy không có, đó là sự khoan dung và quyết đoán.

Tình cảm không thuộc về mình, Nhan Hâm sẽ không miễn cưỡng, dứt khoát buông tay, không có chuyện nói mà không hành, sự ung dung này ở trên một người dịu dàng như Nhan Hâm là mâu thuẫn nhưng cũng chẳng hề cảm thấy có gì không hợp lý.

Mình nên học hỏi, nên quên những gì cần quên, nhưng bộ quá khứ chính là nói bản thân không vượt qua được. Lý Tường không thương mình, mình còn vương bận để làm gì? Sở Tư Nghiên thâm hạ quyết tâm ở trong lòng.

Nhan Hâm vừa vào cửa, chợt thấy nghe tiếng Dương Dương nói: "Hôm nay gặp mặt cô ấy nói chuyện gì?"

Nghĩ đến dấu hôn trên cổ làm sao cũng không thể xóa nhòa, Nhan Hâm vừa tức vừa cười, nói: "Dương muốn nghe cái gì?"

"Có phải cô ấy hỏi em là hoa đã có chủ rồi đúng không?"

Cái dáng vẻ này của Dương Dương như là địa chủ nhỏ đang trông coi mẫu ruộng ba sào của cô vậy.

Nhan Hâm nói: "Có hỏi, còn hỏi em là ai nhầm chán vậy, có thể làm chuyện trẻ con đến vậy."

Hết Chương 73

Lâu lắm rồi mới được dịp đặt pass =))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 75: Con Cái Đều Đã Trưởng Thành Rồi

Editor: Ddil

Dương Dương nghĩ nếu đã bị chê cười thì không ngại làm thêm chuyện quá đáng hơn, cho nên làm con sói đói bỏ nhào tới thò mẹ, mũi chân của Nhan Hâm di chuyển theo móng vuốt của sói nên tránh được, Dương Dương cười từ ghế sofa nhảy tới, để nàng ở dưới người mình.

"Dương chơi ăn gian." Nhan Hâm bị cô đè đến eo hơi nhói.

Dương Dương dán lấy nàng: "Ăn gian thì ăn gian, không cần biết quá trình như thế nào, tôi chỉ xem kết quả."

"Kết quả là gì?"

"Bây giờ em bị tôi bắt đến không thể cự quậy, em nói xem kết quả là gì?" Dương Dương dùng chip mũi cọ vào chóp mũi Nhan Hâm, đôi môi cong lên vòn cánh môi mọng, hơi mở ra, nhẹ nhàng mút vào.

Nhan Hâm nói: "Em có thể trốn được sao?"

"Em muốn trốn sao?" Dương Dương biết rồi còn hỏi.

"Không muốn." Nhan Hâm nói xong, chủ động ôm cổ Dương Dương, dâng lên đôi môi của nàng, Dương Dương xem nàng là món ngon, đồng dạng Dương Dương cũng thức ăn của nàng.

Nước trong bồn tắm gần như đều tràn ra ngoài, Lâm Hữu Thời ở bên trong, tay chân được bó thạch cao đều giờ lên cao. Mà Kiều Hân Thời ngồi sau lưng cô gọi đầu giúp cô, hai tay xoa bóp được một đồng bọt xà phòng, bọt xà phòng màu trắng có chút dính vào ngực của cô, còn cô bởi vì quá tập trung mà không để ý tới.

Ánh mắt của Lâm Hữu Thời bị cuốn vào gương, thấy được hai người ở trong đó, hai má của Lâm Hữu Thời liền ửng hồng, là do nóng cũng là do xấu hổ mà ra.

Dáng vẻ của Kiều Hân Thời hết sức tập trung nên nhìn không ra suy nghĩ trong lòng, giống như cô đối với tình trạng lúc này của hai người hoàn toàn không có chút cảm giác gì.

Động tác của Kiều Hân Thời nhẹ nhàng vừa phải, làm cho Lâm Hữu Thời buồn ngủ. Cô ấy ngẩng đầu lên, thấy được ánh mắt của Kiều Hân Thời.

Ánh mắt của Kiều Hân Thời dịu dàng giống như nước ấm 50 độ, Lâm Hữu Thời không khỏi nhắm đến mắt hờn, nghe thấy tiếng trêu chọc của cô: "Sao vậy, tôi làm em đau à?"

"Hôn một cái đi." Lâm Hữu Thời nháy mắt mấy cái.

"Gì cơ?" Kiều Hân Thời tưởng mình đã nghe lầm.

Lời này nói ra ngây thơ như một đứa trẻ.

"Em muốn hôn chị." Ngôn ngữ dành cho người lớn mới có thể diễn đạt suy nghĩ của Lâm Hữu Thời.

Kiều Hân Thời không nhẫn nại, hai tay giữ cái ót Lâm Hữu Thời, cơ thể hơi nâng lên, hôn lên môi cô ấy.

Kiều Hân Thời dành thời gian đưa Lâm Hữu Thời đến bệnh viện bó thạch cao đi, sau khi gỡ thạch cao thì những nơi bị thương vẫn còn lại màu tím, loang lổ lốm đốm, làm cho Kiều Hân Thời rất đau lòng. Trên đường về cứ vuốt cánh tay mảnh khảnh của Lâm Hữu Thời, nói: "Mấy vết này không biết bao giờ mới có thể lành."

"Ngày mai sẽ lành thôi." Lâm Hữu Thời cười hi hi nói, nói xong lại nghĩ đến khi cô ấy hồi phục lại bình thường thì cũng là lúc rời khỏi nhà Kiều Hân Thời, nhưng cô ấy có chút không đành rời đi, cuộc sống sớm chiều ở chung với Kiều Hân Thời, làm cho cô ấy cảm thấy rất mỹ mãn. Từ nhỏ đến lớn cô ấy luôn chỉ có một mình, mặc dù cha mẹ còn sống, lại vẫn cô độc giống như trẻ mồ côi. Gia đình với cô ấy mà nói là một thứ lý tưởng xa vời và còn là một khái

niệm lý tưởng hóa.

Kiều Hãn Thời làm cho cô ấy có cảm giác ấm áp, cũng làm cho cô ấy bắt đầu lưu luyến, khoảng thời gian sớm tối có nhau này dường như đã in sâu vào tâm trí cô ấy.

"Hãn Thời, em..." Lâm Hữu Thời muốn ở lại tối nay, không phải bởi vì tay hay chân cô ấy bị thương, mà là cô ấy muốn ở lại để có một đêm đẹp để với cô.

Kiều Hãn Thời là người thông minh, đã nhìn thấu được suy nghĩ trong đôi mắt cô ấy, điều cô ấy nghĩ cũng là điều cô nghĩ.

Kiều Hãn Thời tỏ vẻ không hiểu, nói: "Em nói gì?"

"Ngày mai em mới đi có được không?" Ít nhất cũng ở lại đêm nay.

Sự táo bạo và can đảm của Lâm Hữu đã bị gió thổi bay, tiếng cười từ miệng Kiều Hãn Thời truyền đến: "Em muốn đi vội vã như vậy à?"

"Không muốn." Niềm tin của Lâm Hữu Thời đã trở lại, dựa vào phản ứng của Kiều Hãn Thời cô đã tìm được can đảm, cô dùng hai tay ôm lấy cổ Kiều Hãn Thời, hôn lên đôi môi cười như cánh hoa nở rộ.

Trong lúc Kiều Hãn Thời đang mơ màng thì nghe thấy tiếng kèn, đèn xanh rồi, hai người hôn nhau ở đây, khó trách sẽ bị người ta mắng, vừa này giống như đã bị quay lại, ngày mai ảnh chụp của hai người không biết có bị đưa lên weibo hay không?

Đưa Lâm Hữu Thời về nhà thì đã là buổi chiều rồi, Kiều Hãn Thời vẫn chăm chỉ trở về công ty làm

Vừa vào công ty, mọi người đầu tiên đều nhìn Kiều Hãn Thời.

"Kiều tỷ, hôm nay tâm trạng có vẻ tốt nha." Cấp dưới vừa đi qua cười hi hi nói.

"Í, Kiều tỷ, cảnh xuân đầy mắt, là phát tài hay là phát xuân đây?" Lại thêm một người của Kiều Hãn Thời to gan chọc ghẹo đi qua.

"Bọn họ nói cả rồi, em chẳng còn gì hay để nói." Dương Dương đứng ở cuối hành lang buông tay thất vọng nói.

Kiều Hãn Thời vênh mặt lên: "Có vẻ như tôi đối xử với mọi người quá tốt, nên mọi người cũng dám lấy tôi ra nói đùa!"

"Là Kiều tổng bình dị gần gũi làm cho bầu không khí công ty hài hòa." Dương Dương liền nở một nụ cười rạng rỡ.

Những người khác lập tức gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

Lý Khê Du ôm hồ sơ đi ra văn phòng, trên đường đi nghe không ít người nói về sự thay đổi của Kiều Hãn Thời gần đây, Kiều Hãn Thời không còn bình tĩnh nữa, có dấu hiệu sắc xuân phơi phới, cười nhiều hơn, trông càng trẻ trung ra.

Đây là hiện tượng tốt, Lý Khê Du tự nói với bản thân như vậy, cố gắng để mình mỉm cười, nhưng khi đi ngang qua cửa kính nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mình lại chẳng thấy nét cười, giả giống như đang đeo một chiếc mặt nạ.

Lý Khê Du gặp Kiều Hãn Thời trên hành lang, trái tim giống như một con thỏ nhỏ sợ sệt, lập tức nhảy vào không trung, hai tay không thể không bám chặt lấy hồ sơ trước ngực, giống như sắp hồ sơ là lá chắn của mình.

Kiều Hãn Thời mỉm cười với Lý Khê Du, nói: "Tiểu Khê còn chưa tan ca à, ngày mai tôi sẽ nói chuyện với giám đốc Dương, sao có thể bóc lột thuộc cấp như vậy."

"Em vẫn còn một số việc phải làm." Lý Khê Du mỉm cười một cách tự nhiên, cũng không có tránh né ánh mắt của Kiều Hãn Thời.

Kiều Hãn Thời phát hiện Lý Khê Du có một đôi mắt đẹp, màu trà nhạt, sáng như pha lê. Lúc Lý Khê Du ngẩng đầu lên khá xinh đẹp, như một con thiên nga kiêu hãnh.

"Ừ, vậy làm sớm rồi về, trên đường đi phải cẩn thận."

"Cám ơn Kiều tổng quan tâm, em sẽ chú ý."

Tiếng bước chân khi Lý Khê Du đi là âm thanh trong trẻo vang xa của giày cao gót bước trên sàn, như có một đôi tay đàn piano vọng ra tiếng. Chỉ có Lý Khê Du biết, cô ấy đè nén tiếng hít thở, chỉ hi vọng đến cả bóng dáng của bản thân cũng không để lại một dấu vết rạn nứt nào.

Kiều Hãn Thời khẽ thở dài, cô rút lại ánh mắt đang dõi theo Lý Khê Du, thả ở phía trước.

Lao công tắt đèn văn phòng, làm cho hai người càng cách xa nhau hơn.

Lâm Hữu Thời nhận được tin nhắn mới biết là mẹ mình đã về đến nhà, đây cũng không phải là lần đầu, hai người thường xuyên mất liên lạc, thỉnh thoảng là mấy năm, gần thì mấy tháng mới liên lạc một lần, có đôi khi Hứa Thời đặc biệt sẽ nói lúc đó bà đã tới đâu, lần liên lạc tiếp theo thì hai người đã cách nhau nửa vòng trái đất.

Bà mãi mãi cũng rong ruổi ở bên ngoài, như một đứa trẻ không biết thỏa mãn. Lâm Hữu Thời vừa trả lời lại một câu 'nghỉ ngơi cho tốt', một giây sau đó đã nhận được một tin nhắn, Hứa Thời nói muốn gặp mặt ăn cơm.

Lâm Hữu Thời bị lời đề nghị bất ngờ của bà làm sững sờ, trong trí nhớ Hứa Thời ít khi mời Lâm Hữu Thời đi ăn cơm. Cũng có thể là có, nhưng cuối cùng thì cô đều không đến.

Cô ôm đồ đi đến địa điểm Hứa Thời hẹn, vừa đi đến nơi đó, Hứa Thời ngồi bên cửa sổ đã gọi tên cô ra hiệu cô tới.

Hai người ngồi chung giống như hai chị em, ngũ quan tương tự, khí chất giống nhau, ngay cả đôi mắt cũng giống, mặc dù Lâm Hữu Thời chẳng muốn thừa nhận điều đó.

Hứa Thời trước sau vẫn luôn tinh tế, nét mặt của bà có chút mệt mỏi, bà nhìn Lâm Hữu Thời thật lâu, nói: "Con giống mẹ, gần như giống mẹ như đúc."

Lâm Hữu Thời nói: "Con cũng giống ba."

"Mất hay mũi giống đây?"

"Con thấy mẹ đến cả dáng dấp ba như thế nào cũng đã quên sạch."

"Đúng vậy, dù sao ba mẹ cũng đã ly hôn." Hứa Thời cười khẽ, một tay bà chống cằm, thu vào trong mắt từng đường nét và góc cạnh trên khuôn mặt Lâm Hữu Thời.

Đây là con gái của bà, bà đã từng từ chối đối mặt với đứa con xấu xí này, thế mà đứa trẻ này ngày hôm nay đã trở thành một người như bà.

Lâm Hữu Thời sắp xếp bộ dụng cụ ăn cho bà, Hứa Thời nói: "Con có muốn đi theo mẹ không?"

"Cái gì?" Tay cầm thìa của Lâm Hữu Thời dừng ở giữa không trung, cô ấy nhìn Hứa Thời nhú mày: "Mẹ đang nói cái gì?"

"Con đừng làm bộ như con không nghe thấy, mẹ hỏi con, con có bằng lòng đi theo mẹ hay không?"

"Không muốn." Lâm Hữu Thời nói một cách rõ ràng.

Hứa Thời nói: "Mẹ vẫn chưa trèo lên ngọn núi đó."

"Đó không phải lý tưởng của mẹ à? Mẹ làm gì mà chưa đi." Lâm Hữu Thời thắc mắc hỏi.

Hứa Thời nói: "Đúng vậy, nó là giấc mơ của mẹ, nhưng khi nhìn thấy giấc mơ ở ngay trước mắt, mẹ đột nhiên lại cảm thấy sợ. Hiện tại cả đội đang dừng chân trong khu vực Tứ Xuyên, còn phải đợi một khoảng thời gian ngắn nữa mới tới lúc tốt nhất xuất hiện. Mẹ nhận ra mẹ còn có một số việc phải làm ngay, nên mẹ đã lập tức mua vé máy bay về tìm con."

"Chỉ để ăn một bữa cơm với con thôi sao?"

"Mẹ nghĩ không biết chúng ta đã bao lâu không ăn cơm cùng nhau rồi?"

"Từ sau khi mẹ đi thì chúng ta cũng không có ăn cơm chung nữa." Lâm Hữu Thời thần nhiên giải thích sai lầm của bà.

"Con có hận mẹ không?"

"Không hận, con hiểu mẹ, bởi vì hiểu, cho nên con không hận mẹ." Lâm Hữu Thời nói.

"Con là một đứa con hiểu chuyện, bây giờ mẹ vô cùng may mắn mới sinh ra con, ít nhất vẫn còn có một người trên thế giới này, một người có bộ dạng giống y hệt mẹ."

Lời nói của Hứa Thời có vài phần buồn bã, Lâm Hữu Thời không muốn nghe tiếp nữa, nói: "Ăn cơm đi ạ."

"Con thật sự không có nghĩ đến phải rời khỏi thành phố này sao? Đi đến một địa phương xa lạ, đi khắp mọi miền sông núi..." Giọng nói của Hứa Thời có chút nôn nao, đôi mắt bà đọng đầy một loại mộng ảo sáng ngời ngay thơ chân chất, bà đang miêu tả mộng cảnh hiện lên trước mắt bà.

Lâm Hữu Thời vỗ nhẹ vào tay bà, "Con không muốn, con thích sự ổn định, con có người mình thích, con hi vọng có thể để cho chị ấy ngủ yên ổn, mà không phải mỗi tối thức giấc lại thờ dài dưới ánh đèn."

"Hữu Thời..." Ánh mắt của Hứa Thời trở nên mềm mại.

"Ăn cơm đi ạ." Lâm Hữu Thời cứ luôn lặp đi lặp lại câu này.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Hữu Thời đưa Hứa Thời đi, Hứa Thời vội vã đến gặp cô ấy, ăn xong một bữa cơm, sau đó đã lập tức lên máy bay đi mất.

Trước khi đi Hứa thời cầm tay Lâm Hữu Thời: "Mẹ muốn đi tìm thiên đường của mẹ."

"Chúc mẹ thuận buồm xuôi gió."

Hứa Thời vuốt tóc Lâm Hữu Thời, hôn lên trán cô ấy: "Lúc con còn nhỏ mẹ đã nói mẹ hối hận khi sinh ra con, sau này mẹ chỉ biết đó là một sai lầm. Mẹ tự hào vì con, nhưng mẹ không có cơ hội nói với con, Hữu Thời, con là niềm kiêu hãnh của mẹ."

Trong đôi mắt như tràn đầy nham thạch nóng chảy, Lâm Hữu Thời cắn chặt môi dưới, quay mặt qua một bên, mới cảm được nước mắt.

Những lời này nói ra đã quá muộn màng, vào lúc cô ấy rút cuộc có thể nhịn đau chờ đợi miệng vết thương khép lại thì lại một lần nữa làm cho cô ấy nhớ lại nỗi đau đó.

Đợi sau khi Hứa Thời đi rồi, Lâm Hữu Thời mới phát hiện bà để lại một cái túi trên xe, lúc Hứa Thời tới đem một đồng cuộn phim và thẻ nhớ, khi đi vội mà lại không mang theo.

Lâm Hữu Thời cất hết các cuộn phim vào trong tủ lạnh, trong chiếc tủ lạnh lớn của Kiều Hân Thời sắp đầy các cuộn phim, trên mặt mỗi một cuộn đều có ghi địa điểm và thời gian quay, Lâm Hữu Thời nghĩ đợi bà đến đây thì đưa lại cho bà, sau đó đóng cửa tủ lại.

*Đừng ngạc nhiên cái vụ cất cuộn phim vào trong tủ lạnh, đây là một trong những cách để bảo quản phim.

Hết Chương 74

Đúng ra hôm qua post rồi, trong lúc đang làm mượt lại văn thì ngủ gật T-T thành ra hôm nay mình mới post nè :

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cảm Tình Không Phải Chiến Trường.

Editor: Ddil

Trong cuộc họp, tất cả mọi người trong phòng họp cảm thấy được bầu không khí trở nên quý dị, không khí không còn lưu chuyển, mà như trở nên sênh sịch giống keo dán, còn có mùi kì lạ, và có một cái gì đó tồn tại nhưng không thể nói cho rõ ràng... Mà rốt cuộc nó là cái gì...

Một số người tìm được đáp án rồi, một số người dựa vào chỉ đạo của người khác cũng đã tìm được đáp án, tạo ra cái hiện tượng này chính là Kiều Hân Thời đang ngồi ở vị trí trung tâm.

Kiều Hân Thời chống đầu, mắt hơi nheo lại, khóe miệng hơi cong lên, biểu hiện như đang nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ đến ngây người, lại như đang quá vui mà mất tập trung.

Cuộc họp trong bầu không khí kỳ lạ đã kết thúc, đợi sau khi tất cả mọi người trong phòng họp đi ra ngoài hết, tay Dương Dương mới khiêu Kiều Hân Thời ở trước mặt mấy cái: "Kiều tổng, chị có ở đây không?"

"Đây, em muốn làm gì? Lấy tôi ra mua vui?" Kiều Hân Thời vội lấy lại tinh thần, bị Dương Dương tới bất thành linh làm giật nảy mình, Dương Dương ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Kiều tổng, em hỏi chị một chút, hôm nay họp nói nội dung gì?"

"Kế hoạch hợp tác với Thành Phú, sao vậy? Có vấn đề gì à?" Kiều Hân Thời mặc dù có hơn phân nửa thời gian là ngẩn người nhưng không có nghĩa là cô ấy không để tâm đến cuộc họp, cả hai khoảng thời gian đều được sử dụng, cô ấy chẳng qua sử dụng thời gian vô ích vào một việc khác mà thôi.

Dương Dương cười điều ỏ trong lòng, vậy mà chị ấy còn biết mình đang làm gì.

"Tan ca rồi em còn chưa đi?"

"Em đang tính đi, còn chị? Chị còn đang suy nghĩ chuyện gì? Dáng vẻ rất say sưa, có phải là tối qua rất lầy?" Dương Dương đi đến sau lưng ghế da của Kiều Hân Thời, chống trên lưng ghế, còn nghiêng người về phía trước ghế sát lưng Kiều Hân Thời, cười nói vào bên tai cô ấy.

"Tôi không hiểu em đang nói cái gì?" Kiều Hân Thời cho rằng mình đã già, không có tiếng nói chung với Dương Dương.

"Giờ đến lượt em nói một câu." Dương Dương lấy ngón trỏ khiêu cổ áo của Kiều Hân Thời ra, nhìn thoáng qua bên trong, nhú mày nói: "Yoh, thì ra bề ngoài Lâm Hữu Thời nhã nhặn mà bên trong lại cất giấu tâm dã thủ đến vậy, nhìn mấy cái dấu sâu này, thật sự làm cho người ta thấy sợ trong lòng."

"Tôi biết em giỏi dùng văn, không cần lãng phí trên người của tôi." Kiều Hân Thời gạt tay cô ra, cài cổ áo đến nút cao nhất.

"Tôi qua hạnh phúc lắm phải không?"

"Em cứ nói xem?" Kiều Hân Thời cười hỏi lại.

"Chắc chắn đã trải qua mưa to lũ lớn tai ương, làm cho ruộng vườn bị ngập úng..." Dương Dương bung má, cười không ngớt.

Kiều Hân Thời hướng về người ở cửa mà hô lên: "Giám đốc Nhan, mời em giúp đưa giám đốc Dương đi ra ngoài. Cô ấy đúng thật là bà điên mà."

Dương Dương chỉ về phía Kiều Hân Thời nói: "Nhân thân công kích. Là vì xấu hổ chứ gì?"

Nhan Hâm nghe thấy lời Kiều Hân Thời nên đứng ở cửa, nàng đang đóng vai một nhân vật chất pháp không theo lẽ thường tình ở trong phim, nói với Dương Dương: "Dương Dương, bây giờ là thời gian làm việc."

"Em nói xong rồi." Dương Dương vỗ tay đi ra khỏi phòng họp với Nhan Hâm.

Đi ra bên ngoài, Nhan Hâm thì thầm: "Dương nhất định phải trêu chọc Kiều tổng sao?"

Kiều Hân Thời là bà chủ của bọn họ, cho dù đôi bên có quan hệ gì, ở trong công ty vẫn phải giữ giới hạn trên dưới, hơn nữa mấy chuyện riêng tư thế này sao có thể thảo luận ở công ty, Dương Dương làm vậy rất không đúng chừng mực. Nhan Hâm không đồng ý cách làm này của Dương Dương.

"Lúc trước chị ấy trêu chọc tôi, lúc mà hai chúng ta ở chung bị chị ấy thấy dấu hiệu, chị ấy cũng có chọc tôi mà." Dương Dương đành nói xấu thôi.

"Chị ấy nói cái gì?" Nhan Hâm không hề biết có chuyện này.

"Chị ấy nói, đừng thấy bề ngoài giám đốc Nhan thanh lịch dịu dàng, thật ra cũng có mặt dã thú."

Dương Dương nói xong, thấy mặt Nhan Hâm hiện lên chút ửng hồng.

Nhan Hâm vừa giận lại vừa tức... Không biết phải làm sao để diễn đạt suy nghĩ phức tạp của nàng, ở trong lòng đẩy hết hết tất cả lỗi lầm sang cho Dương Dương. Đi ra thang máy không khỏi bước nhanh cách xa tai họa Dương Dương này.

Dương Dương buồn cười, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, dễ thương quá đi.

Không cần biết bao nhiêu tuổi, nữ giới đều có thể giữ lấy từ dễ thương này, mà từ này đặt trên người Nhan Hâm thì có hiệu ứng bất ngờ. Thật giống như một miếng phi lê beefsteak thượng hạng phối với nước sốt tuyệt đỉnh làm cho người ta ngạc nhiên.

Nhan Hâm đại diện công ty tham gia, cô dự tính chỉ ngồi trong một lúc, đợi sau khi xong phần của cô xong thì ra về.

Nàng ngồi trong góc phòng, xung quanh là một số đối tác làm ăn cũ vẫn còn liên lạc. Nhan Hâm và bọn họ nói chuyện chuyện thị trường trong giai đoạn này, thỉnh thoảng chú ý đến các tiến triển trên sân khấu.

Hoạt động tiến hành đến lễ ký kết hợp đồng, người chịu trách nhiệm cùng ngôi sao được mời đến đại diện để ký kết hợp đồng, mà người bọn họ sắp xếp đi là Thẩm Ly.

Thẩm Ly vừa về nước không nghỉ ngơi đã tham gia ngay hoạt động từ thiện công ty con của cô ấy, Thẩm Ly trong buổi lễ mặc vest màu xám nhạt rất phù hợp với khí chất của cô ấy, trong việc lựa chọn trang phục cô ấy cũng đầu tư nhiều công sức, tất cả nói lên được cô không phải là một người tùy tiện.

Thẩm Ly đi khỏi sân khấu, thì đi thẳng tới bàn của Nhan Hâm, không ngoài dự kiến của Nhan Hâm, cô ấy ngồi xuống chỗ bên cạnh Nhan Hâm.

"Trợ lý Thẩm không đi xã giao sao?" Nhan Hâm hỏi.

Thẩm Ly cười nói: "Tôi vừa mới xuống máy bay, mệt mỏi muốn chết, làm gì còn tâm trạng đi xã giao cười nói, cho nên đành giao hết phiền phức cho Chủ tịch vậy, để cho ông ấy làm đi."

Nhan Hâm chăm chú nhìn ngôi sao phát biểu trên sân khấu, Thẩm Ly nhận thấy được nàng cố gắng giữ khoảng cách với mình.

"Tôi rất mong đợi lần hợp tác này của chúng ta." Thẩm Ly nói.

"Hiện tại chúng tôi đang dốc hết sức đẩy nhanh tốc độ tranh thủ hoàn thành phương án cuối cùng." Nhan Hâm thông báo tiến độ với Thẩm Ly.

Ánh mắt của Thẩm Ly vẫn nhìn chăm chăm nàng, cô ấy nhẹ khẽ gật đầu, rất hài lòng đối với tiến độ, đồng thời cũng tán dương thái độ làm việc của Nhan Hâm: "Đây là tin tốt, đáng để chúc mừng." Thẩm Ly cầm lấy ly rượu.

"Chúc mừng thi để sau khi kế hoạch hợp tác này của công ty chúng ta thành công, trên dưới trong công ty đều đã cố gắng rất nhiều vì lần hợp tác này, hẳn là nên thưởng công mọi người." Nhan Hâm mỉm cười nói.

"Ly này, tôi mời một mình cô." Thẩm Ly chạm ly với cô.

Trong lòng Nhan Hâm là không muốn uống ly rượu này, nhưng mà không thì lại quá mức rõ ràng, lại cho thấy mình suy nghĩ nhiều.

Uống rượu xong thì sau đó Thẩm Ly dẫn lãnh đạo của các xí nghiệp hợp tác đến, cô ấy giới thiệu với bọn họ Nhan Hâm là bạn của mình, cách nói chuyện vô cùng thân thiết nói lên được giao tình thân thiết của hai người.

Quan hệ là điều kiện tiên quyết của việc hợp tác. Cơ hội để ở trước mắt, Nhan Hâm không thể bởi vì Thẩm Ly là người tiền cử mà không tiếp nhận, điều nàng có thể làm đó là nói một tiếng cảm ơn với Thẩm Ly.

Nhan Hâm hơi say, đôi mắt ướt át, hai má đỏ ửng, có một cảm giác quẩn rũ.

Thẩm Ly không thể rời mắt khỏi người nàng, Nhan Hâm uống rượu liền có vẻ đa tình, vẻ đẹp mơ màng trong đôi mắt làm cho người ta không thể nào chối từ.

Nhan Hâm uống say, nên mượn cớ đi khỏi hội trường.

Nàng cầm lấy áo khoác mà khoác trên vai, gió đêm bên ngoài lạnh như cắt, nàng vừa đi ra thì có một cơn gió lạnh thổi ập vào mặt, làm cho nàng không chịu nổi mà rùng mình.

Thẩm Ly đuổi theo phía sau nàng, tiếng bước giày cao gót của cô ấy đã đi đến sau nàng.

"Tôi đưa cô về." Thẩm Ly chạy vài bước đuổi kịp nàng rồi dừng lại.

Nhan Hâm nói: "Cảm ơn ý tốt của cô, có người sẽ đưa tôi về."

Thẩm Ly nói: "Từ đầu đến chân của cô đều như đang nói tôi nên cách xa cô một chút, luôn giữ khoảng cách với tôi, cô đã biết tôi thích cô, thật ra tôi cũng không tin có chuyện tình yêu từ cái nhìn đầu tiên."

"Tôi biết, cho nên từ trước đến nay tôi luôn giữ khoảng cách với cô. Tôi hi vọng cô đừng hiểu lầm."

"Cô không hề cho tôi cơ hội để hiểu lầm. Tôi có thể hỏi một câu tại sao không?" Thẩm Ly nghiêm túc hỏi.

"Bởi vì tôi không thích cô, cũng bởi vì tôi đã có người yêu."

"Là cô ấy, cô ấy là người con gái bên cạnh cô? Là Dương Dương, phải không?"

Nhan Hâm mỉm cười, không trả lời nhưng câu trả lời đã rất rõ ràng.

"Tôi cũng đoán được, làm sao Dương Dương lại không thích cô, những người có gu thích phụ nữ đều có thể nhìn thấy điểm tốt của cô. Vậy tại sao không thể là tôi?"

Nhan Hâm nói: "Trợ lý Thẩm, cô cảm thấy phá hoại tình cảm bạn gái của người khác là chuyện rất vinh quang sao?"

Thẩm Ly cười ra tiếng: "Cô nên hỏi Dương Dương, trước đây cô ấy có phải cũng đã từng làm loại chuyện vinh quang này."

"Đó là chuyện của cô ấy."

"Cô ấy giết bạn gái của tôi, vào lúc tình cảm của chúng tôi rất tốt đẹp, sau đó cô ấy nói với tôi tình cảm chính là như vậy cũng không còn cách nào. Tôi chỉ cười cho qua, dù sao cô bé đó hôm nay yêu tôi ngày mai đã yêu cô ấy, cũng không muốn nghĩ tới nữa. Nhan Hâm, tôi thích cô, chỉ là chậm hơn cô ấy." Thẩm Ly bày tỏ tình cảm của mình.

Da thịt bị gió đêm thổi phất qua sắp đóng thành băng, từ đùi lên bụng run rẩy.

Nhan Hâm ừn ừn sinh ra một cơn tức, đối tượng nhắm vào không phải Thẩm Ly phía trước, mà là Dương Dương đang đợi nàng ở bãi xe xa xa.

Nghe được người yêu của mình có tình sử lộn xộn, bất kì người con gái nào cũng sẽ không được vui vẻ.

Nhan Hâm nói: "Cô bỏ lỡ chuyến xe này, có thể đợi chuyến xe tiếp theo, dù sao mục đích cũng là như nhau. Nhưng mà tôi không giống vậy, tôi chỉ muốn ở cùng một người."

"So sánh như vậy làm cho người ta không thể nói được gì, Nhan Hâm, tại sao không cho tôi gặp cô sớm hơn."

"Chúng tôi tỏ rằng đời này của chúng ta không có duyên."

Thắm Ly cười không nổi nữa, ánh mắt của cô ấy rời khỏi mặt Nhan Hâm, đứng ở nơi khác, cô ấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà cổ họng như bị chặn lại, một câu cũng nói không nên lời.

Cô ấy thua, nhưng vẫn muốn giữ thái độ kẻ thắng rồi đi, đây là nguyên tắc làm người của Thắm Ly.

Thắm Ly và Nhan Hâm cùng đi đến bãi đỗ xe, xe của Dương Dương đã sớm đợi nàng ở cửa, ánh sáng bên trong chiếu lên vẻ mặt đầy lo lắng của Dương Dương.

Bước lên xe, Nhan Hâm nói là lạnh, bởi vì vì nhiệt độ không khí bên ngoài chợt giảm mạnh, nàng mặc váy ngắn gần như không chịu nổi. Điều hòa lập tức được mở, làn gió ấm áp thổi tới trên người nàng.

Thắm Ly vẫn đứng ở đó, cô ấy nhìn qua bên này một lúc lâu, ánh mắt phức tạp, rồi sau đó chậm rãi đi trở về.

Dương Dương hỏi: "Sao cô ấy lại đưa em đến đây?"

"Trên đường đi nói một số chuyện, cũng không biết đi đến đây hồi lúc nào. Dù sao từ đầu cô ấy đã biết chúng ta quen nhau, Dương đừng sợ..."

"Tôi không sợ cô ấy biết chuyện hai chúng ta, tôi sợ cô ấy theo đuổi em, thì em sẽ bị động lòng."

Dương Dương nói xong, Nhan Hâm hung dữ trợn mắt liếc cô, nói: "Dương coi em là con chó à, ai đưa xương ra thì em đi theo người đó?" Nàng tức giận vì Dương Dương có cái nhìn khinh thường nàng.

Nàng tính mở cửa xe đi xuống, Dương Dương vội nắm lấy tay nàng nói: "Xin lỗi, tôi sai rồi, là lỗi của tôi, Nhan Hâm em giận thì giận nhưng đừng đi ra ngoài vào lúc này, bên ngoài lạnh như vậy..."

Nào có ai khuyên nhủ người khác như Dương Dương, cái gì mà giận thì cứ giận...

Cảm xúc của Nhan Hâm đúng là dở khóc dở cười.

"Em giận Dương thì đúng là tự mình tìm khổ, còn không đi, đêm nay không muốn về nhà à?" Nhan Hâm thật muốn cắn cô một cái.

Dương Dương nỏ máy xe, đồng thời quan sát biểu hiện của Nhan Hâm, Nhan Hâm tựa đầu vào cửa kính xe, đôi mắt đã nhắm lại.

"Chúng ta về đến nhà rồi." Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mòng truyền đến bên tai, đó là tiếng của Dương Dương.

Nhan Hâm đã tỉnh, nhưng không có mở mắt.

Dương Dương nói: "Em còn không đứng dậy thì làm sao tôi đưa em về nhà? Chẳng lẽ muốn tôi công em lên?"

Chỉ là một câu nói đùa mà nói xong lại nghe thấy tiếng trả lời của đối phương: "Được."

Dương Dương ngẩng đầu, Nhan Hâm không biết mở mắt khi nào, khuôn mặt nở nụ cười, biểu hiện dường như rất mong chờ.

Không phải chứ. Trên trán Dương Dương trượt xuống mấy đường đen.

Cô nửa ngồi chồm hổm trước mặt Nhan Hâm, nói: "Lên nào."

Nhan Hâm không nghĩ tới cô thật sự tính công nàng lên lầu, do dự một chút thì giờ tay giao toàn bộ sức nặng của mình cho cô ấy.

Dương Dương không khỏe hơn cô bao nhiêu, xương vai của cô hơi nhô ngay ngực nàng làm đau, mà nàng thậm chí có thể cảm giác được hai tay Dương Dương đang run rẩy.

"Áy ơi, nếu không được thì thả em xuống." Nhan Hâm thông cảm cho cô.

Dương Dương đã công người đến trước thang máy, nói: "Hiện giờ tôi vẫn còn công được."

Ai đó cứ khoai cạy mạnh làm cho người ta hận đến nghiến răng cũng đau lòng muốn yêu. Nhan Hâm tựa đầu dán bên má Dương Dương, nói: "Em yêu Dương."

Đầu gối Dương Dương nhũn ra, suýt nữa ngã sấp xuống: "Vào lúc như vậy mà em lại đi nói câu này để làm gì." Thật là, suýt chút nữa làm cô sợ tới mức ngã nhào xuống đất.

Từ trước đến nay Nhan Hâm cũng chưa từng nói câu em yêu Dương này, không nghĩ tới một lần quý giá hiếm có lại nói ở đây.

Đi vào trong thang máy, Nhan Hâm từ trên người Dương Dương xuống, Dương Dương xoa bả vai mình, nói: Tôi nghĩ là em gầy, không ngờ..."

"Không ngờ cái gì?" Phụ nữ đối với vóc dáng của mình đặc biệt để ý.

"Không ngờ là thật sự quá gầy." Dương Dương cười lớn.

"Em có nên gầy thêm tí?"

Tay của Dương Dương quàng quanh eo Nhan Hâm ôm nàng. "Tôi thích em như bây giờ, béo gầy gì cũng được hết." Chắt cùn làm cho cả người nhũn ra, Nhan Hâm tựa cơ thể mềm rũ của mình trên người Dương Dương. Đầu nàng chuyển choáng quay mòng mòng, nàng chỉ tin tưởng một mình Dương Dương.

Trở về được mấy ngày, hợp tác xảy ra biến cố, đề xuất cuối cùng sắp có, kế hoạch hợp tác lại tuyên bố bỏ dở, thêm một tin là tập đoàn Thành Phú lấy kế hoạch này ra công khai đấu thầu, vì vậy mà hơn một chục công ty cạnh tranh với nhau.

Nghe được tin này, mọi người trong bộ phận mất đi phản ứng, mọi người như quên nói chuyện, dùng thời gian để tiêu hóa tin tức này.

Lúc sau oán giận bùng phát, tất cả trở thành chỉ trích Thành Phú, Nhan Hâm nhanh chóng làm cho mọi người bình tĩnh trở lại. Nàng nói với mọi người, cho dù là như vậy, bọn họ cũng chiếm được lợi thế, bọn họ có kế hoạch càng hoàn hảo hơn so với người khác, cạnh tranh công bằng thì sẽ có lợi hơn với họ.

Tiếng tranh cãi ồn ào chỉ kéo dài một thời điểm, mọi người lại nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Bọn họ không có thời gian để trút giận, bọn họ nghe theo lời Nhan Hâm, không công bằng, thì phải phấn đấu để giành lấy công bằng.

Cửa văn phòng Thẩm Ly mở ra, mặt Dương Dương không chút đổi sắc đi tới, Thẩm Ly tỏ thái độ như đang chờ đợi

"Trợ lý Thẩm, công và tư bất phân đã thành thương hiệu của cô." Dương Dương vừa mở miệng đã nói lời châm chọc.

Thẩm Ly vẫy tay: "Cô không nói tôi còn không phát giác, cô vừa nói tôi mới ý thức được hóa ra mình là người như vậy."

"Nhớ luôn là còn cái sớm nắng chiều mưa nữa."

"Ngồi đi. Cô đứng nói chuyện với tôi làm cổ tôi mỏi." Thẩm Ly chỉ vào chiếc ghế phía trước. "Nếu cô tới chỉ trách tôi, thì miễn đi, tôi không cho rằng tôi sai ở đâu."

Dương Dương ngồi xuống, nói: "Sai rồi, tôi tới là để cảm ơn trợ lý Thẩm."

"Hừm?" Thẩm Ly nghĩ rằng cô đang nói mỉa mai.

Dương Dương mỉm cười: "Lúc trước là cô cho Nhan Hâm đi cửa sau, để cho cô ấy thiếu cô một ân tình, thiếu nợ thì phải trả tiền, một ngày nào đó món nợ này cũng phải trả. Hiện tại thì không ai còn nợ ai, trong lòng tôi yên tâm rồi."

Thẩm Ly mỉm cười vô tư: "Tôi sẽ không so đo điểm tích cực ở đây. Mục đích tôi làm như vậy là để lấy cảm hứng từ cô ấy, nếu tôi và cô không có thứ tự đến trước sau, chúng ta cạnh tranh công bằng, có lẽ người thắng sẽ thay đổi thành một người khác."

Dương Dương ngồi dậy, nói với Thẩm Ly: "Tôi sẽ không xem Nhan Hâm là một trận đấu, tôi càng thích một người, tôi và cô ấy ở bên nhau là duyên phận. Một sự chỉ đo chỉ có hai đầu, chỉ có thể kết nối hai người. Cô và cô ấy là hữu duyên vô phận, gặp nhau sớm cũng vô dụng."

Không biết từ khi nào, nhìn ra cửa sổ trời đã tối, mặt đường được bao phủ bởi ánh sáng của sao.

Nhan Hâm ở bên này vẫn còn tiếp tục sửa đổi kế hoạch, điều chỉnh chiến lược, đối với cơ sở nền tảng còn cần phải làm bảng phân tích đối thủ cạnh tranh, đề án không thể thay đổi nhanh hơn, mọi người cũng nhanh chóng điều chỉnh lại từ bắt ngờ đi vào quỹ đạo mới.

Nhan Hâm ngẩng đầu, xoa bóp cái cổ cứng ngắc, nàng nhìn đồng hồ, thấy đã nửa đêm.

Không lâu sau đó, Dương Dương đẩy cửa văn phòng của nàng, nói: "Đã tới giờ giải lao, cho em nghỉ ngơi nửa tiếng."

"Dương Dương, em không có thời gian." Nhan Hâm cũng không ngẩng đầu lên, vùi đầu vào trong đồng tài liệu.

Dương Dương đi đến trước mặt nàng, lấy tài liệu trong tay nàng ra, sau đó khép tài liệu lại: "Nghe lời của tôi, không cần biết em có bao nhiêu lý do, em vẫn phải nghỉ ngơi."

"Dương Dương! Không cần Dương quan tâm." Nhan Hâm nói một cách giận dữ.

Hết Chương 75

Bữa giờ mới có một ngày thong thả để làm mọt chương này <

Tuy hơi trễ nhưng mình vẫn muốn chúc mọi người năm mới vui vẻ, mọi điều tốt đẹp như ý, hòa thuận yên vui, khỏe như tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu :D

Chương 77: Tiểu Tiểu Thỏ Đùa Giỡn Đại Hôi Lang*

Editor: Ddil

*(Thỏ bé nhỏ đùa giỡn Sói xám lớn)

Dương Dương thật sự không tiếp tục quan tâm nàng nữa, cô kéo ghế ngồi bên cạnh Nhan Hâm, gần như da thịt chạm da thịt nàng, Nhan Hâm cúi xuống thì cô có thể thổi vào cổ nàng, Nhan Hâm ngẩng lên lại càng tốt, cô chỉ cần nghiêng đầu là có thể hôn nàng.

Dương Dương tí mỉ 'săn sóc' làm cho Nhan Hâm lơ lửng giữa lửa và băng, rốt cuộc không thể nhịn được mà cười lên, né tránh môi của Dương Dương, bốt chút thời gian để nói: "Đủ rồi đủ rồi, em không nên không quan tâm tới cảm xúc của Dương, giờ là lúc Dương nên dừng việc trừng phạt em được rồi."

"Tôi đâu có trừng phạt em, tôi chỉ đang đòi hỏi phúc lợi của mình thôi, em hẳn là nên cho tôi..." Dương Dương nâng mặt nàng lên, không để cho nàng tránh né, nụ hôn của cô dính giống như kẹo mạch nha, dính chặt nàng, quấn chặt lấy nàng.

Nhan Hâm hơi nheo mắt lại, vẻ mặt của Dương Dương khi hôn nàng rất say mê, làm cho nàng cảm thấy được mình hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu của cô.

"Nhắm mắt lại, để cho mắt em nghỉ ngơi đi." Dương Dương và cô tách ra, nói.

Khỏe miệng Nhan Hâm nhovn lên một góc độ hạnh phúc, thật ra thì cách bảo vệ thị lực kiểu này cũng tốt lắm.

Dương Dương động viên nàng, Nhan Hâm sau khi được tiếp thêm sức mạnh thì tiếp tục vui đầu vào công việc, Dương Dương lại trở thành thư ký nhỏ của nàng, luôn xuất hiện mỗi một phút giây nàng cần.

"07..." Nhan Hâm đưa tay, ánh mắt trước sau không hề rời khỏi trang tài liệu nàng chăm chú xem cả tối.

Dương Dương đưa một sấp tài liệu cho nàng: "Tổng kết thị trường cả năm 07."

Hành động của Dương Dương còn muốn nhanh hơn chỉ thị của nàng, Nhan Hâm ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt ngạc nhiên, Dương Dương còn đang giờ một đồng tài liệu lên, cười híp mắt nói: "Luôn sẵn sàng phục vụ em."

Nhan Hâm thăm thì: "Làm gì mà cười rạng rỡ như vậy chứ." Trong lúc này còn không quên quynh rữ nàng..

Quy trình là thứ duy nhất mà hai người có thể đảm bảo làm được hết sức hoàn hảo, không để cho mình xuất hiện sơ hở có thể bị công kích, còn kết quả chỉ có thể nghe theo ý trời.

Thời điểm tất cả mọi người đang lo lắng trông đợi kết quả, Nhan Hâm lại gọi mọi người đi ra ngoài văn phòng để uống cà phê. Nhan Hâm dùng nụ cười hòa tan vẻ mệt mỏi trên mặt mình, cô nói với những đồng nghiệp cùng cô thức suốt đêm để hoàn thành nhiệm vụ: "Hiện tại dứt bỏ hết những suy nghĩ có liên quan đến công việc ở trong đầu, vui vẻ ăn một bữa sáng thịnh soạn, kết quả như thế nào chúng ta không cần phải suy nghĩ nữa, bởi vì mọi người đã cố gắng để chứng minh thực lực của mình rồi, vào thời điểm đánh giá cuối tháng của mọi người thì tôi sẽ cho mỗi người điểm cao hơn."

"Cám ơn Nhan tỷ." Bầu không khí tinh thần sa sút đã bị thay thế bởi tiếng reo hò hoan hô.

Dương Dương đi ra khỏi văn phòng của Nhan Hâm dưới cái nhìn cái nhìn chăm chăm của mọi người, cô đi đến bên cạnh Nhan Hâm, một tay che miệng lại giấu đi cái ngáp, nói: "Ăn cơm được chưa?"

Cô phụ giúp Nhan Hâm đến nửa đêm, lúc gần sáng mới có cảm giác buồn ngủ, giờ mới hơi lấy lại được chút tinh thần.

Nhan Hâm động viên mọi người, lúc cô đi ra thì nhìn thấy người mỉm cười rạng rỡ nhất là Nhan Hâm, khiến cho cô không thể không muốn khen ngợi khích lệ nàng.

Sau khi cô đi ra thì tất cả mọi người đều im lặng, Dương Dương thắc mắc mà nhìn lại mọi người: "Có chuyện gì?" Cô cúi xuống nhìn trang phục của mình, hình như hơi có chút nhăn.

"Sao cô lại đi ra từ phòng làm việc của giám đốc Nhan?"

"Tôi cùng cô ấy tăng ca. Có vấn đề gì sao?"

Vấn đề lớn luôn. Ai ở không lại hi sinh thời gian của mình chủ động đến xin tăng ca, còn không có được tiền.

Hai tay Dương Dương chống eo, không cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ, còn nhảy mắt vài cái với Nhan Hâm, hỏi nàng có chuyện gì không đúng à?

Nhan Hâm nói: "Được rồi, được rồi, mọi người cũng đã đói bụng, mau thu dọn đồ đạc đi ăn sáng, ai không muốn ăn sáng thì có thể về nhà, hôm nay tôi cho mọi người một ngày nghỉ. Còn cô, cô không phải người của bộ phận chúng tôi, tôi không có cách nào xin phép dùm cô, vậy giờ cô làm sao?" Nhìn thấy cổ áo sơ mi của Dương Dương bị nhăn, Nhan Hâm theo phản xạ đưa tay chỉnh lại giúp cô, mà Dương Dương cũng vô cùng tự nhiên đưa cổ ra, hưởng thụ sự phục vụ ân cần chu đáo của nàng.

"Tôi còn có thể làm gì, đương nhiên là tiếp tục làm việc kiếm tiền, ai bảo tôi chỉ là cái thìa khôn khổ bị chèn ép." Dương Dương ngưỡng cổ nói.

Màn gian tình này nổ ra thì cả đám người đã bị một Nhan Hâm hiền thê lương mẫu làm mạnh động.

Một ngày sau khi gửi kế hoạch đi, Thẩm Ly đã liên hệ với Nhan Hâm bàn công việc, trong điện thoại Thẩm Ly đặc biệt lưu ý lần gặp mặt này không có liên quan đến việc riêng, cô ấy sắp xếp gặp ở nhà hàng trên tầng cao nhất của một cao ốc có thể nhìn thấy toàn cảnh khu vực trung tâm, Nhan Hâm đến đúng hẹn.

Thẩm Ly ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn từ tay trái cô ấy là những tòa cao ốc san sát nhau, giống như trò chơi xếp gỗ. Thẩm Ly thích thành phố này, bởi vì cô ấy có thể dùng tiền mua được hạnh phúc ở đây, nhưng có điều hôm nay cô ấy cảm thấy có một chút không vui, giống thành phố này mãi mãi cũng bị bao phủ trong sương mù.

Nhan Hâm được đưa đến góc phòng, Thẩm Ly mời nàng ngồi xuống, hỏi qua ý kiến của nàng rồi mới gọi món ăn.

"Mặc dù tôi không muốn nói điều này, nhưng mà... Chúc mừng cô. Người ra quyết định lần này không phải tôi, là Chủ tịch của tôi. Ông ấy không biết chuyện xảy ra giữa chúng ta, chọn lựa đơn thuần dựa từ quan điểm của ông ấy, ông ấy đã chọn các người." Thẩm Ly nói.

Nhan Hâm trong một giây mới đầu còn hoảng hốt, sau khi hiểu được chuyện gì đang diễn ra thì dần dần nở nụ cười.

Nhìn vào nụ cười của Nhan Hâm, Thẩm Ly cảm thấy miệng mình đầy cay đắng: "Hiện tại có phải cô rất ghét tôi?"

"Không thể nói rõ." Nhan Hâm nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ.

"Thật sự quá tệ mà, thậm chí cô còn không bận tâm để ghét, sự tồn tại của tôi chỉ như con số âm sao?" Thẩm Ly tự chế giễu mình.

Món khai vị được đề xuống, Nhan Hâm ăn một chút thì ngừng lại: "Trợ lý Thẩm không cần khiêm tốn."

"Những lời tôi nói đều là thật, hơn nữa tôi không cần phải khiêm tốn." Thẩm Ly cười nói: "Sao cô không ăn?"

"Xin lỗi, tôi không có khẩu vị." Nhan Hâm nói.

"Thật sự không có khẩu vị hay là không muốn ăn." Ánh mắt sắc bén của Thẩm Ly gần như có thể nhìn ra Nhan Hâm đang cố tạo ra một lời nói dối.

"Xin lỗi, lát nữa tôi còn phải mời mọi người ăn cơm, tôi không thể ăn được nhiều." Nhan Hâm cũng chỉ ăn ngay nói thật.

Thẩm Ly cúi đầu, giả vờ như đang chăm chú cắt beefsteak: "Nếu như hai người không ở bên nhau, cô có thể nào sẽ yêu tôi hay không?"

Nhan Hâm không trả lời cô ấy.

"Tôi nghĩ chắc có khả năng 50% cô sẽ yêu tôi, bây giờ đến cả 1% cũng không có. Thật đáng tiếc."

Nhan Hâm nói: "Trợ lý Thẩm có thích trẻ con không?"

"Không thể nào thích. Nói thật, tôi không biết làm sao để chung sống với trẻ con." Thẩm Ly thẳng thắn nói.

"Tôi có con nhỏ." Nhan Hâm nói.

Thẩm Ly nhớ lại có một cô bé lôi kéo tay Nhan Hâm không buông trong lần gặp đầu tiên, cô ấy hơi nhoèn miệng cười: "Tôi lại có một lý do để an ủi mình."

Nhan Hâm không ở lại với cô ấy để ăn món beefsteak ngon nhất trong thành phố, nàng giữ khẩu vị để ăn cơm gia đình với người nhà. Thẩm Ly nhìn thế giới như những khối xếp gỗ, lại nhìn trần cửa sổ phản chiếu lại hình ảnh của mình, nói: "Đây là một khoản đầu tư thất bại, đổ sông đổ bể, nhưng cuối cùng lại chẳng ra sao."

Đội Nhan Hâm ở nhà là người tuyệt lớn và bé với bột mì bay đầy trời.

Bài tập hôm nay của Tòng An là viết bài về làm bánh chèo của tuần, cô giáo còn yêu cầu kết hợp với món bánh, cho nên Dương Dương mua sách dạy làm bánh chèo tại nhà. Trong khoảng thời gian Nhan Hâm đi thì hai người giỡn hớt như điên, làm cho cái nhà lộn xộn cả lên, còn sáng tạo, làm ra đủ loại bánh chèo bằng nguyên liệu khác nhau và hình dạng cũng khác nhau, tất cả đều có điểm chung là thê thảm.

Nhan Hâm vừa mở cửa thì thấy căn nhà như đang ở dưới tuyết, trong một mớ hỗn loạn có hai người lông mày màu trắng còn đặc ý trưng bày tác phẩm của bọn họ với nàng, không những không xấu hổ còn lấy làm vẻ vang, Nhan Hâm chỉ có thể dùng thờ dài để thể hiện tâm trạng của nàng. Tông An nghịch ngợm còn chưa tỉnh, Dương Dương làm sao cũng hùa theo gây rắc rối.

Kết quả là Nhan Hâm dạy Tông An làm bánh chèo truyền thống để chụp hình, Tông An càng muốn phát huy sáng tạo tự làm bánh chèo của riêng mình, nhưng Nhan Hâm nói với cô bé nếu cô bé làm vậy thì chắc chắn sẽ không được điểm cao, nụ cười trên mặt Tông lập tức rút đi.

Dương Dương chụp lại hình mấy cái hình khác cho Tông An, sau khi vui vẻ ném thử còn viết lại theo một phong cách hoàn toàn khác mỗi tuần.

Tông An nộp cái bánh chèo làm kiểu truyền thống lên thì được điểm A, cái khác thì được Dương Dương cho một bông hoa đỏ, cô nói theo tiêu chuẩn đánh giá của cô chỉ cần là món do Tông An nghĩ ra thì đều tốt hết.

Tông An vui vẻ hôn hờ cầm bông hoa đỏ nói Mị Mị a di tốt, một lần ngó lơ Nhan Hâm bên cạnh, Nhan Hâm để hết vào trong mắt. Buổi tối tính sổ với Dương Dương, nhéo nhịt của Dương Dương: "Dương giỏi lắm, mình thì làm người tốt, để cho em làm người xấu."

"Tôi vô tội mà, Nhan Hâm yêu dấu, lần sau đến lượt tôi làm người xấu, sẽ hung dữ ức hiếp con bé, sau đó tùy em tới nói tốt, em thấy thế nào?" Dương Dương nghiền hành động trừng phạt hung ác của mình trong miệng, liếm miệng toàn là nước miếng.

Nhan Hâm nhú mày: "Ghê quá đi."

"Đây là tình thú." Đầu lưỡi của Dương Dương vẽ trái tim trong lòng bàn tay của Nhan Hâm, đây là nơi nhạy cảm nhất của Nhan Hâm, Nhan Hâm bị gai ngứa bắt đầu cười lên: "Thấy ghê là thấy ghê, Dương đừng có lấy cái ghê vậy xem là tình thú, tay toàn là nước miếng của Dương không hà."

Dương Dương nheo mắt lại, một tay cô chống ở mép giường bò về phía trước, đè Nhan Hâm ngã xuống giường, cô ở trên, Nhan Hâm ở dưới, cô nói: "Em cảm thấy ghê lắm à?"

Mau thừa nhận đi, đây là tình thú.

Nhan Hâm cười nói: "Ồ."

Dương Dương liếm khoe môi, tính ăn một bữa ngon miệng trước khi chuẩn bị bắt đầu công việc, nói: "Tôi muốn làm cho cả người em đều thấy ghê. Từ đầu đến chân, trước sau cũng không buông tha." Tiếng của Dương Dương càng trầm hơn, cô gần như không đợi được nữa muốn nuốt trọn món ngon trước mặt vào miệng.

Những nơi bị ánh mắt nóng rực quét qua đều như bị châm lửa, cảm giác rạo rực trong trí nhớ lần nữa bị đánh thức, Dương Dương đã thông báo trước, Nhan Hâm liền nhớ tới cảm giác ngọt ngào của đầu lưỡi Dương Dương từng chạy trên người mình.

Mặt của nàng rất nóng, lỗ tai như một ngọn lửa, có chút chờ mong.

"Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?" Mỹ thực gia Dương Dương nhìn một lần từ trên xuống dưới, sau đó từ từ đi xuống, hai chân quỳ ở mép giường, cầm lấy chân trắng mịn màng của Nhan Hâm, ngón cái vuốt ve lòng bàn chân non mềm của nàng, nói: "Từ đây được không?"

"Đừng, bản..." Cảm giác nóng rực nổi lên từ nơi bị Dương Dương sờ qua, Nhan Hâm chịu đựng kích thích muốn rụt chân về, ánh mắt ướt át.

"Không đâu, tắm sạch lắm rồi." Dương Dương hôn xuống lòng bàn chân của nàng, hành động tiếp theo làm Nhan Hâm kim lòng không đau mà rên rỉ thành tiếng, khi nàng ý thức được tiếng của mình sẽ quyến rũ như thế, thì nàng lại quay đầu qua một bên cắn chặt khớp hàm cố giữ hình tượng đoan trang của mình.

Nhưng cố gắng của nàng ở trước mặt Dương Dương cũng đều như hồ giấy, mà còn là con hồ giấy được làm từ giấy gói kẹo, đặc điểm của loại giấy này thì ai cũng biết, đó là nếu bị liếm ướt thì nó sẽ trở nên trong suốt, và sẽ hòa tan trong miệng, quan trọng nhất là rất ngọt ngào.

Bụng dưới Nhan Hâm nóng lên, cơ thể tiết ra sự vui sướng, mười ngón tay nàng len lỏi trong mái tóc dài của Dương Dương, trong khoảnh khắc đó nàng gần như quên thờ, chỉ nhớ rõ bản thân đã thuận theo cảm giác của cơ thể...

Nụ hôn của Dương Dương làm cho nàng hồi phục lại tinh thần, nàng giống như một con mèo con sơ sinh liếm nước miếng trong miệng Dương Dương, Dương Dương còn để lại cảm giác viên mãn trong cơ thể nàng và tìm kiếm niềm vui.

Nhan Hâm thờ hồn hên đứt quãng, tiếng nức nở bị Dương Dương nuốt vào miệng, Dương Dương nói: "Giờ còn thấy ghê hay không hả?"

"Ghê lắm." Nhan Hâm rên rỉ một cách quyến rũ.

Vì thế mà trận hòa chiến này sẽ không chấm dứt.

Dương Dương trong lúc làm việc thì bất ngờ nhìn thấy cửa sổ QQ trên desktop nhấp nháy, cô mở ra thì thấy tin nhắn kết bạn mới. Người yêu cầu kết bạn thậm chí còn không có tên.

Công cụ giao tiếp này của cô chỉ sử dụng trong việc, nếu đối phương không nói rõ mình làm việc ở công ty nào thì cô sẽ không kết bạn.

Trong nội dung tin chỉ có một từ: Mị.

Dương Dương nghĩ tới một người, trong đầu nhanh chóng nghĩ ngay đến thỏ bé nhỏ Tòng An, nhưng mà cô rất nhanh đã phủ định, Tòng An sẽ chơi máy tính sẽ chơi iPad, nhưng chắc là không biết dùng QQ, cô rất chắc chắn.

Cô từ chối, một giây tiếp theo lại nháy ra một tin: Mị Mị a di, là con nè.

Rốt cuộc xác định được đúng là Nhan Tòng An, Dương Dương lập tức đồng ý, đổi ghi chú lại thành Thỏ Nhan Nhỏ, mở liên hệ lên, nhập mấy từ: Tòng An, là con à?

Thỏ Nhan Nhỏ: Dạ

Dương Bạch Lao: Con dùng QQ hồi nào,

Còn số QQ này ai cho con?

Giờ này không phải con nên ở trường học à? Sao lại lên mạng được.

Sau đó rất lâu, bên kia mới trả lời lại mấy câu...

Thỏ Nhan Nhỏ: Di ơi, đánh từ từ thôi.

Dương Bạch Lao: Ok, di chờ con.

Thỏ Nhan Nhỏ: Bà nội (dạy con dùng QQ)

Là Mami. (số)

Trường học. Tiết lên mạng.

Dương Bạch Lao: Biết rồi, ngoan học đi.

Thỏ Nhan Nhỏ: Di ơi, mami đâu?

Dương Bạch Lao: Mami của con không có ở đây, cô ấy đang làm việc nghiêm túc, cô ấy muốn kiếm tiền cho con ăn, cho con mặc, cho con một cuộc sống tốt đẹp.

Thỏ Nhan Nhỏ: Di ở đây, không có cố gắng làm việc rồi.

Dương Bạch Lao: =.=

Thỏ Nhan Nhỏ: Di cũng phải làm việc nghiêm túc nha, không thể để cho mẹ nuôi.

Dương Bạch Lao: =.=

Thỏ Nhan Nhỏ: Cô giáo nói phải tan học rồi

Dương Bạch Lao: Bye bye.

Thỏ Nhan Nhỏ: Còn 10 điểm nữa (hạng)

Dương Bạch Lao: =.=

Thỏ Nhan Nhỏ: Di ơi chấm điểm

Dương Bạch Lao: Tròn điểm

Thỏ Nhan Nhỏ: Yêu di ghê.

Thỏ Nhan nhỏ sau khi đùa giỡn di xong thì đã rời mạng, để lại Dương Dương một bên lau mồ hôi, trẻ con bây giờ quá đáng sợ, cô sợ tương lai sẽ không thể ngăn nổi.

Hết Chương 76

* Dương Bạch Lao (杨白劳 — Yang Bai Lao) và con gái Hỷ Nhi (喜儿 — Xi Er) là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân (黄世仁 — Huang Shi Ren) mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn.

Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân (大春 – Da Chun). Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự vẫn chết, còn Đại Xuân bỏ quê hương đi tìm Cách mạng.

Nguồn chú thích:

Dương Dương dùng tên này có lẽ là muốn ám chỉ mình số khổ cực =)))

Post bù lại cho bữa giờ bỏ bê ^^

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trời Lạnh Rồi, Cần Ủ Ấm

Editor: Ddil

Trời càng lúc càng lạnh, mới qua thu được mấy ngày mà trời đã vào đông, hoàn toàn bỏ lại mùa thu mơ màng

Sáng sớm mở TV lên, người dẫn chương trình trong TV đọc bản thảo một cách máy móc, nhắc nhở mọi người chú ý giảm nhiệt độ làm công tác giữ ấm, đồng thời dự kiến nhiệt độ sẽ tiếp tục giảm trong những ngày tới.

Qua cuối tuần là bắt đầu trông ngóng Nguyên Đán sắp đến, đợi qua Nguyên Đán, trên lịch tường đánh dấu sắp xếp đầy ngày nghỉ.

Nhan Hâm mở rèm cửa, cửa kính đọng một lớp sương trắng, nàng lấy tay xoa, cũng đủ cho nàng nhìn thấy sương mù bên ngoài lớp sương.

Những người đi làm thường sẽ không quan tâm đến việc thay đổi của bốn mùa xuân hạ thu đông, ra ngoài lái xe, điều hòa trong xe mở suốt bốn mùa một năm, từ nhà đến công ty trên thực tế còn không đi được vài bước, đến văn phòng thì điều hòa cũng chăm chỉ giữ nhiệt độ bên trong trước sau như một.

Nhưng mà trẻ con lại đặc biệt nhạy cảm với nhiệt độ, lạnh một chút cũng đã la ó muốn mặc quần áo, cho nên ở trong thì mặc đồng phục học sinh, áo bông, còn có thêm một cái áo khoác.

Nhan Hâm lo lắng Tòng An sẽ bị lạnh, lại nhét thêm một cái áo nhỏ vào trong túi của cô bé, một lần nữa dặn dò cô bé nhất định phải chú ý giữ ấm.

Hai người lớn đi làm vẫn mặc vest đồng phục, cùng lắm là khoác thêm một cái áo gió ở bên ngoài. Vừa bước từ trong xe ra, gió lạnh thổi thẳng vào mặt làm cho Dương Dương hắt hơi, cô xoa bóp cái mũi, nói: "Không chừng hôm nay nhóc con sẽ bị cảm."

"Miệng quạ đen. Con bé mặc còn nhiều hơn Dương, với lại, Dương thật sự đã quên mang khăn choàng của mình. May là em kịp thời nhìn thấy nên đã mang theo dùm Dương." Nhan Hâm lấy ra một cái khăn choàng len màu xám nhạt đưa cho Dương Dương, rồi cũng lấy một cái y chang vậy ra, quàng một vòng tròn quanh cổ, hai đầu dây rủ xuống phía trước, vừa giữ ấm vừa thời trang..

Dương Dương sờ cổ của mình, ngạc nhiên nói: "Khăn choàng đó là em chuẩn bị cho tôi à? Tôi đã nghĩ chỉ có Tòng An mới có khăn choàng." Cô quàng chiếc khăn lên, cái cổ lạnh lẽo trong một lúc được ấm áp bao bọc.

Nhan Hâm cho rằng cô già ngốc: "Là làm cho con bé một cái, còn một cái để bên cạnh Dương, Dương không thấy à?"

Buổi sáng Nhan Hâm bận rộn cả một lúc là bởi vì muốn chuẩn bị quần áo ấm cho hai người. Quần áo của Dương Dương ở nhà nàng toàn là đồ mùa hè, còn chưa có đem đồ mùa đông qua, nàng sợ Dương Dương lạnh, nên chuẩn bị một cái khăn choàng cho cô, đáng tiếc Dương Dương lại không phát hiện, uổng công lại phụ tấm lòng của nàng.

Khóe miệng Dương Dương không kiểm soát được mà giương lên, thầm nghĩ thì ra là thế, lúc đầu nhìn thấy cô có áo tưởng đó là Nhan Hâm tri kỷ làm cho cô, kết quả đúng là vậy, cô dẫn đo bây giờ chạy trở về lấy để quàng.

(Nhan Hâm làm một cái riêng cho Dương Dương để ở nhà mà Dương Dương không thấy, Nhan Hâm kịp thời thấy Dương Dương để quên nên đem theo hai cái khăn choàng đôi của hai người, thành ra Dương Dương muốn vòng về lấy cái Nhan Hâm làm cho mình.)

"Chào giám đốc Dương."

"Chào. Hôm nay em tới sớm thế, nóng quá." Dương Dương vội vàng uống một ngụm, cảm giác như tách trà gừng nóng đang làm ấm cơ thể của cô, cô thoải mái thở dài một hơi, nói: "Thật hạnh phúc."

Sau đó cô nhìn thấy trong phòng làm việc của những người khác cơ bản đều có một tách trà gừng nóng, khuôn mặt cô xấu hổ, trong tiếng cười của những người khác, cô nói: "Khê Du pha tách trà này cho tôi đặc biệt đậm đà, các người không có phước hưởng đâu."

"A, vậy sao, chẳng lẽ đây là bát công trong truyền thuyết, Khê Du, mong em cho tôi một tách trà gừng nóng đặc biệt làm đậm đà hơn có được hay không?" Ngay lập tức có một đồng nghiệp nam đến lợi dụng.

"Được." Lý Khê Du cười nhận lấy cái tách.

"Có phúc lợi tốt gì vậy, cho tôi một ly nữa." Giọng nói của Kiều Hân Thời truyền đến từ phía sau đám đông vây quanh, Kiều Hân Thời không chịu cô đơn mà đến góp vui.

"Trà gừng đông đầy tình yêu, Kiều tổng cũng muốn một ly sao?" Dương Dương nói.

"Muốn." Kiều Hân Thời đi đến trước mặt Lý Khê Du, mỉm cười nói: "Có phần của tôi hay không?"

"Có." Đôi mắt Lý Khê Du chợt lóe lên, rót chén trà đặc biệt đầy, đầy đến muốn tràn ra mới thôi. Kiều Hân Thời cười nhận lấy, không cẩn thận tung tóe một chút nước trà lên tay, Lý Khê Du giật mình kêu lên: "Coi chừng nóng."

"Đáng giá. Trên đường đi tới này giờ thật sự lạnh muốn chết, không biết mặt có đông cứng không nữa." Kiều Hân Thời vừa uống vừa nói.

Hai người sánh vai đi đến văn phòng của Dương Dương.

"Lạnh hả? Hồng cảm thấy luôn." Dương Dương cố tình sờ chiếc khăn choàng trên cổ mình.

"Ai đó đưa cho chứ gì." Kiều Hân Thời sờ xuống khăn choàng của Dương Dương, lại bị Dương Dương đẩy ra, còn bị cô đối xử kiểu khinh khỉnh: "Đừng sờ bậy."

"Coi cái kiểu keo kiệt của em kia. Chắc chắn, thật sự làm cho người ta không thể vừa mắt mà."

"Chị thấy lạnh thì kêu ai đó đưa cho chị một chiếc khăn choàng đi." Dương Dương lấy cái kiểu yêu kỳ lạ Lâm Hữu Thời và Kiều Hân Thời ra nói đùa.

Kiều Hân Thời bất ngờ gật đầu, nói: "Tôi thích hai người ôm nhau sưởi ấm hơn."

"Em cũng thích."

Hai bà chị quá rành về nhau ở chung một chỗ cùng cười mập mờ với nhau, nhưng suy nghĩ trong đầu thì lại trái ngược nhau.

Ly biệt là nỗi khổ vĩnh viễn cũng không thể thích ứng được, đặc biệt là vào mùa đông giá lạnh thích hợp cho hai người ôm nhau ủ ấm hơn. Nhan Hâm được bố trí đi Hongkong đào tạo một tuần, Kiều Hân Thời ra quyết định này bị Dương Dương phản nản, Kiều Hân Thời bất lực nói cơ hội lần này rất hiếm có. Kiều Hân Thời khó khăn lắm mới tranh giành lại 500 vị giám đốc Marketing của các công ty lớn trên thế giới cũng muốn đi, hơn nữa giáo sư giảng dạy cũng là vị giáo sư Nhan Hâm ngưỡng mộ, Nhan Hâm có lý do gì không thể đi đây!

Cảm xúc con gái của Dương Dương ở trước mặt Kiều Hân Thời nghiêm nghị đại nghĩa thì sụp đổ như núi lở.

"Phải mặc nhiều áo một chút, thà nóng chứ không được để lạnh." Những lời buổi sáng Nhan Hâm dặn dò Tông An thì giờ lại được nói ra nguyên si từ trong miệng của Dương Dương. Chỉ là đối tượng từ bạn nhỏ đã trở thành bạn lớn rồi.

"Hongkong rất ấm áp."

"Người ta nói với tôi nhiệt độ ở bên cũng giảm xuống." Dương Dương đã có chuẩn bị.

"Em biết rồi." Mặc dù bị coi là bạn nhỏ, Nhan Hâm cũng vui vẻ chịu đựng.

Dáng vẻ cười duyên của Nhan Hâm làm trong đầu Dương Dương sinh ra nhiều suy nghĩ, cô không cảm thấy nóng, nhưng lại nhanh chóng đỏ mặt hời.

Cửa phòng ngủ của hai người bị mở ra một khe hở, Tông An đứng ra lúc này phải ở trên giường ngủ lại chạy vào, cô bé leo lên giường của hai người, nói: "Mẹ, mẹ phải đi mấy ngày?"

"Bây ngày." Nhan Hâm ngồi xuống mép giường, Tông An lập tức trèo lên người nàng, Tông An đến tuổi này rồi vẫn giống như một khối bánh niên cao nóng hăm hấp.

*Bánh niên cao: Phổ biến nhất ở miền Đông Trung Quốc, tại Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải. Tên của nó đồng âm với từ "một năm mới cao" (高-cao, trái nghĩa với thấp). Ở Philippines, bánh này cũng phổ biến với tên gọi trong tiếng Mân Nam là "điền quả" = "tikoy" (甜 粿). Bánh này được làm từ bột nếp, bột mì, muối, nước và đường. Màu của đường tạo nên màu của bánh (trắng hoặc nâu) – nguồn Wiki.

"Con muốn đi chơi với mẹ." Tông An giang hai cánh tay ôm lấy cổ Nhan Hâm.

"Mẹ đi làm chứ không phải đi chơi. Nếu không phải đi làm thì mẹ nhất định sẽ đưa Tông An đi. Tông An muốn cái gì, mẹ sẽ mua về cho con."

"Con muốn gấu bông của Disney, con muốn Lion King, con còn muốn cho em gái một bộ mô hình Toy Story, con đã hứa với em rồi."

"Con lấy đâu ra em gái đó." Dương Dương buồn cười nói.

Hết Chương 77

Bánh niên cao

Nhà mạng mình dùng hình như lại chặn WP rồi cho nên hai bữa nay mình không post được <: phải đi ra ngoài mới post được đây T-T

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Dương Dương Là Sói Xám Làm Việc Chăm Chỉ

Editor: Ddil

Tùng An quay ngoắt sang cô, nói nghiêm túc: "Là em gái mà đi dẫn đến đó ạ, đã ở nhà của chúng ta mấy ngày."

Dương Dương cho rằng sự nhiệt tình của trẻ con chẳng qua rất chớp nhoáng, một giây trước thì khóc lóc tí tê nước mắt rơi như mưa, qua vài hôm quen được bạn mới ở trường thì sẽ ném hết bạn cũ ra sau đầu. Cuộc sống của trẻ con có quá nhiều chuyện vui vẻ, xuất hiện hoài, bọn trẻ rất khó tập trung sự chú ý để cố gắng nhớ kỹ một người bạn cũ.

Cho nên trong tình huống như vậy Dương Dương cho rằng Tùng An chắc là không còn nhớ Noãn Noãn, Noãn Noãn đến nhà cô ở mấy ngày, sau đó cùng nhau chơi đùa, cũng chỉ đến thế thôi, lúc chia tay thì Tùng An giận dỗi quấy lên, Noãn Noãn giữ chặt món đồ chơi của Tùng An không buông. Nhưng về sau thì ai sẽ còn nhớ đây.

Kết quả là Tùng An lại nhớ rõ.

Nhan Hâm nói: "Mẹ nhất định sẽ mua, mẹ đã viết vào sổ tay rồi."

"Mẹ đừng nói dối nha." Tùng An vòng tới vòng lui leo lên lưng Nhan Hâm, nằm sấp trên lưng nàng mà lắc lư, "Mẹ, mẹ làm cho Mị Mị a đi cũng phải cố gắng làm việc nha, đi không thể ăn bám chúng ta."

Tùng An bất ngờ nói bừa như vậy cho Nhan Hâm lúng túng trong một lúc, nàng và Dương Dương hai người trao đổi với nhau bằng ánh mắt, nhưng cả hai đều không có kinh nghiệm để ứng phó tình huống này.

Nhan Hâm nói: "Đi có trả tiền cho chúng ta."

"Bởi vì đi thuê phòng của mình ạ?"

"Không phải." Nhan Hâm hít sâu một hơi, "Đi là một phần của gia đình chúng ta."

"Giống như ba mẹ ạ?"

"Đúng vậy." Nhan Hâm nhìn về phía Dương Dương, Dương Dương mỉm cười với nàng.

"Nhưng mà đi không phải là ba." Tùng An dựa vào bả vai nàng nói.

"Tùng An không thích đi à?" Nhan Hâm nhìn Dương Dương rồi lại nhìn Tùng An.

"Dạ thích. Rất thích ạ." Tùng An thành thật trả lời nàng.

Dương Dương nhiệt tình hôn lên trán cô bé. "Đi cũng yêu con."

"Đi Dương Dương là dê xồm!" Tùng An nhảy lên nhảy xuống ở trên giường, trong khi không ngừng hét lên những lời này.

"Con bé học được mấy từ này ở đâu vậy." Nhan Hâm nghĩ là Dương Dương dạy, Dương Dương tỏ thái độ vô tội. Trẻ con mà, sớm hay muộn cũng sẽ trưởng thành, hơn nữa trẻ con bây giờ chín chắn hơn so với họ ở độ tuổi này ngày xưa. Dương Dương nhớ lại lúc cô học tiểu học vẫn cho rằng chỉ cần nắm tay thôi là có thể sinh em bé, còn trẻ con bây giờ sẽ khinh thường nói với cô rằng, cũng đâu phải con nít ba bốn tuổi nữa, ai mà thêm tin lời như thế.

"Tùng An, Tùng An lại đây, nghe mẹ nói, con chỉ cần biết là con thích đi Dương Dương, đi Dương Dương cũng thích con như vậy." Nhan Hâm nói.

Trông mắt đen láy của Tòng An đảo một vòng, dừng trên mặt Dương Dương: "Di phải tốt với con nha."

Mới nhiều đó tuổi đã biết nói điều kiện, kiếp trước chắc chắn là chủ nợ nhỏ chuyên đi đòi nợ.

Dương Dương nói: "Di đối xử với con không tốt chỗ nào."

"Phải đối xử thật tốt với con." Tòng An càng nhấn mạnh câu này, cho rằng Dương Dương hiện giờ làm tốt nhưng mà không được lơ là, phải tiếp tục cố gắng.

Dương Dương nhìn về phía Nhan Hâm, hai người không hẹn mà cùng bật cười.

Bởi vì Nhan Hâm phải đi đào tạo ở xa, Tòng An liền đòi ngủ với mẹ, còn đặc biệt mang cái chăn nhỏ của mình đến, lập tức đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp trước đó của Dương Dương. Dương Dương vốn định trước khi Nhan Hâm đi thì cùng nàng làm một số chuyện nhẹ nhàng, tích trữ cũng đủ ảo tưởng tốt đẹp, khoảng thời gian còn lại sau đó thì từ từ bông đùa, kết quả là cái bóng đèn nhỏ* siêu sáng như bóng đèn Philips này xuất hiện làm cho cô cảm thấy ức chế.

*Bóng đèn nhỏ: hiểu như kì đà cản mũi.

Tòng An được Nhan Hâm ôm vào lòng, giống chuột túi mẹ ôm chuột túi con, mà Dương Dương chỉ đơn giản ôm hết một lớn một nhỏ trong vòng tay của mình, ba người phù hợp trở thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Hon nửa đêm, Nhan Hâm bị đánh thức bởi tiếng động lạ, tiếng động này đến từ bên tai nàng, có người thì thầm hỏi: "Tòng An con ngủ chưa?"

"Xác nhận lại một lần cuối, con ngủ chưa?"

Dương Dương tự lèm bèm với mình: "Lần này chắc chắn là ngủ rồi."

Cô ôm lấy Tòng An lần chần, nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ, ôm Tòng An đến phòng của cô bé. Đợi cô chạy về thì Nhan Âm đã hoàn toàn tỉnh táo, trong lúc này đang ngồi ở đầu giường mỉm cười nhìn cô.

Dương Dương bị bắt quả tang, nhún vai nói: "Bây giờ là thế giới hai người của chúng ta." Nói xong kéo ngã Nhan Hâm nằm dưới mình, Nhan Hâm cọ quậy trong chăn, nói: "Ngày mai con bé dậy biết là do Dương ôm con bé đi thì phải làm sao?"

"Còn có thể làm sao nữa, con bé rất quan trọng, nhưng em còn quan trọng hơn, với lại, người dám làm phiền chúng ta ân ái thì phải bị trừng phạt." Dương Dương hấp tấp chui vào trong chăn, giọng nói của cô vọng ra từ bên trong: "Trên người em có một mùi hương sữa nhân nhật."

"Vậy nhất định là do từ người Tòng An lây qua."

"Không phải, là của em. Tôi thể." Dương Dương thích mùi hương này, hơn nữa còn say đắm điên cuồng, nói không chừng trong mùi hương sữa có hiệu quả kích tình. Nghiên cứu khoa học không thể chứng minh, Dương Dương có thể chứng minh cô rất yêu mùi hương trên người Nhan Hâm.

Ngày đầu tiên Nhan Hâm đi Hongkong, cô giáo của Tòng An gọi điện cho Dương Dương nói cô bé có khả năng đã bị lây bệnh cảm.

Trong lớp có một hai học sinh bị cảm mạo, sau đó chưa được mấy ngày thì đã lây bệnh trong trường. Trường học đã xin chỉ thị cho phép nghỉ học, chỉ là tin này đưa xuống đã muộn, còn chưa tới giữa trưa đã có thêm mấy bạn nhỏ nóng sốt ho khan, trường học của Tòng An cũng tương đối nhẹ, nhiệt độ hơi cao một chút.

Dương Dương xin nghỉ lái xe đến trường đón Tòng An, đưa cô bé đi khám bác sĩ, đỡ dành cô bé uống thuốc, buổi chiều mới xử lý xong mọi việc.

Cô lại lo lắng Tòng An ở nhà một mình, Nhan Hâm không có ở nhà nên chỉ có mình cô chăm Tòng An, phải đưa Tòng An đến công ty, để cô bé ở bên cạnh cô thì cô có thể chăm sóc bất cứ lúc nào.

Cô sợ mình quên cho Tòng An uống thuốc, đặc biệt chỉnh đồng hồ báo thức, khi đồng hồ báo thức reo thì liền gọi Tòng An dậy, đút cô bé uống thuốc.

Mặt của Tòng An nhẵn lại như cái bánh bao, sống chết cũng không chịu mở miệng ra, Dương Dương nhét cho mấy viên kẹo, mới dỗ được cô bé mở miệng, kết quả đút cho cô bé nuốt vào cũng chỉ có kẹo.

Trước đó Dương Dương đã đưa cho cô bé một viên kẹo bên trong là thuốc, thuốc là đặc chế riêng cho thiếu nhi nên có bọc một lớp kẹo bên ngoài, Tòng An vừa nghe thấy thuốc đã sợ ớn rồi, vốn không có can đảm để thử, ngọt cũng không muốn, may là Dương Dương nghĩ như thế nào đó nên đã lừa cô bé, mới dỗ được cô bé ăn.

Đến tối Dương Dương tan ca thì đưa Tòng An về nhà, Tòng An vẫn nói buồn ngủ, về đến nhà thì đi thẳng tới giường nhỏ của cô bé.

Trên cánh tay non mịn còn có bông băng thấm cồn che qua vết kim tiêm, làn da trắng trẻo ửng lên vết bầm đen lớn, trông còn nghiêm trọng hơn tình hình thực tế.

Dương Dương xoa đôi tay nhỏ cho cô bé trong một lúc đến khi ấm rồi mới nhét vào trong chăn, Tòng An nói: "Dì có... nói với Mami chưa ạ?"

"Nói rồi."

"Mami nói gì ạ?"

"Mami con nói cô ấy tin tưởng Tòng An sẽ tự mình mau chóng khỏe lại."

"Dạ. Con cảm ơn dì." Tòng An rút vào trong chăn, hít sâu một hơi: "Trong chăn lạnh cóng luôn ạ."

Hết Chương 78

Nghỉ cả tuần nên lười quá thể luôn rồi=))

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Khoảng Cách Không Ngăn Được Tình Yêu

Editor: Ddil

Dương Dương lục tung đồ để tìm túi chườm nóng, Nhan Hâm chưa có nói với cô túi chườm nóng cất ở đâu, dựa vào trí nhớ của Tòng An phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được một cái túi chườm nóng Hello Kitty. Làm nóng rồi sau đó nhét trong chăn để ở vị trí chân của Tòng An.

"Mẹ con vẫn còn đang trên lớp, đợi mẹ con tan học rồi đi sẽ nói cô ấy gọi điện thoại cho con có được không. Giờ con ngoan ngoãn ngủ đi, ngủ dậy rồi muốn ăn cái gì thì đi làm cho con."

"Gi cũng được sao ạ."

"Ừ."

"Con muốn ăn DQ*."

*Dairy Queen, kem úp ngược.

"Không được, con đang bệnh mà."

"Dì đúng là gạt con mà."

"Ăn cái đó sẽ bị lạnh bụng, đến lúc đó con đừng trách sao dì không cảnh cáo con trước à."

"..." Tòng An trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng thì sau đó đã chịu từ bỏ kem ly, "Vậy con có thể bảo lưu để lần sau ăn hay không?"

"Được. Dì bảo lưu cho con, bất cứ lúc nào con cũng có thể hỏi dì nếu con muốn." Dương Dương đồng ý hứa hẹn với cô bé.

"Mì Mì a di, con cảm thấy dì giống như mẹ con vậy, mà cũng lại không giống với mẹ." Tòng An cười khúc khích.

Dương Dương không hề nghĩ là muốn chiếm lấy địa vị của Nhan Hâm, Nhan Hâm là mẹ của Tòng An, mà nàng cũng là một phần khác trong cuộc sống của Tòng An, là người đứng ở vị trí mà xã hội không thể xác định. Nàng hi vọng có thể cho Tòng An thật nhiều tình yêu, không quan tâm cuối cùng mình đóng vai trò gì trong cuộc sống của Tòng An.

"Dì luôn là Mì Mì a di của con." Dương Dương cúi xuống, cọ chóp mũi của mình với chóp mũi của Tòng An.

Đợi sau khi chăm sóc tốt cho Tòng An rồi, Dương Dương mở máy tính lên đợi Nhan Hâm đăng nhập ở bên kia.

Đến tối thì ánh đại diện của Nhan Hâm mới sáng lên, chỉ một chút ánh sáng nhỏ nhoi đó cũng làm lạnh đi ánh sáng trong lòng cô.

Dương Bạch Lao: Tôi đưa con bé đi khám bác sĩ rồi, ở bệnh viện đã tiêm thuốc với uống thuốc, nhiệt độ lúc này đã ở trong phạm vi bình thường, bây giờ đang ngủ.

Thỏ Nhan: Vắt vắ cho Dương rồi, cảm ơn Dương.

Dương Bạch Lao: Sao phải nói cảm ơn với tôi, thấy thiệt là chướng mắt mà.

Thỏ Nhan: Vậy phải nói cái gì?

Dương Bạch Lao: Nói em yêu tôi là đủ rồi.

Thỏ Nhan: Máy lời buồn nôn vậy em nói không được.

Dương Bạch Lão: Tôi nói giúp em: Dương Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu
Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu
yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương em yêu Dương.

Thỏ Nhan: Tới đây thôi, nếu không chắc em điên quá.

Nhan Hâm lắc đầu ở trước màn hình, một đồng tin nhắn 'em yêu Dương' nhảy bổ ra một cách áp đảo, mỗi một chữ đều rơi vào trong mắt nàng, không được nàng không nên nhìn, như vậy thì sẽ giống y như là Dương Dương vậy.

Thỏ Nhan: Lúc Tòng An bệnh thích ăn cháo. Dương nấu đồ ăn nhớ nhuyễn một chút, nếu không con bé sẽ không có cảm giác ngon miệng.

Dương Bạch Lao: Tôi sẽ nhớ kỹ.

Thỏ Nhan: Dương cũng phải cẩn thận, đừng để bị cảm lạnh, em rất lo cho Dương, bên cạnh có người bị cảm như Tòng An, Dương rất dễ sinh bệnh.

Dương Bạch Lao: Tôi rất khỏe mạnh.

Thỏ Nhan: Cho dù là như vậy cũng phải chú ý. Dương Dương, thật lòng mà nói, em rất may mắn mới gặp được Dương.

Dương Bạch Lao: Giờ em mới biết à! Em phải biết sớm hơn chứ... A ha ha ha ha ha...

Nhan Hâm bung tách trà sữa nóng lên, cựa sở trên màn hình không ngừng hiện lên tin do Dương Dương gửi tới, chat QQ với Dương Dương là một trải nghiệm mới mẻ, một người bình thường vốn rất quen thuộc lên trên mạng sẽ xuất hiện một mặt khác, chẳng hạn như là Dương Dương.

Nhan Hâm biết Dương Dương phân loại số QQ của nàng vào gia đình, còn biết Dương Dương đặc biệt sửa ghi chú tên nàng thành Thỏ Nhan – cái thuật ngữ mà nàng không hiểu cho lắm, còn có Thỏ Nhan Nhỏ. Nhan Hâm hỏi Dương Dương tại sao phải làm như vậy, Dương Dương chỉ nói là rất phù hợp thôi, cho dù là hỏi như thế nào vẫn cứ nói là hợp, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Tâm sự rất nhiều, Dương Dương hỏi thời tiết bên đó thế nào, Nhan Hâm cũng thành thật nói, thật ra cái Dương Dương muốn biết là Nhan Hâm mặc đồ gì.

Dương Dương nói muốn xem WC, Nhan Hâm nói không được, hơn nữa mới một ngày không gặp, không nhất định phải gặp gặp thấy mặt như vậy.

Dương Dương kiên trì muốn, Nhan Hâm khó xử đành phải đồng ý yêu cầu của cô gái tới, nhìn vào gương bên cạnh lấy tay vuốt tóc, điều đầu tiên Dương Dương nhìn thấy chính là hình ảnh này. Nhan Hâm gần như rất ít khi chát WC như này, thấy mặt mình ở trên màn hình và người ngoài đời có vài phần không giống.

Dương Dương vẫn bất động nhìn nàng, Nhan Hâm còn tưởng rằng hình ảnh của cô bị lag, sau đó mới biết được lý do là do cô đang nhìn mình.

Nhan Hâm nói: "Được chưa?"

"Không đủ, còn muốn nhìn em thêm nữa."

"Có cái gì đẹp đâu." Về rồi không phải có thể nhìn chán chê luôn sao.

Dương Dương nói: "Không giống, cách này rất đặc biệt." Dương Dương nhìn thấy một sinh vật lạ xuất hiện trong màn hình, sinh vật đó quần khăn tắm của khách sạn đi ra từ phòng tắm.

Sắc mặt Dương Dương liền có thay đổi lớn: "Cô ta là ai?"

Lẽ nào Nhan Hâm phản bội cô đi ngoại tình? Nhan Hâm khó hiểu quay lại nhìn, ý thức được người mà Nhan Hâm nói là Alice người được bố trí ở chung phòng với mình, Alice là con lai Trung – Ý, nàng đối với Alice cũng chỉ biết giới hạn có nhiều đó.

"Cô ấy là Alice." Nhan Hâm nói.

"Cô ta còn không có mảnh vải che thân!" Dương Dương nhìn qua màn hình thấy được một cảnh điên rồ này, người đó thật sự tự nhiên cởi khăn tắm ném qua một bên. Mặc dù Nhan Hâm đã nhanh chóng đẩy laptop qua một bên, nhưng mà cô xác định đã thấy được cái cảnh này.

Đối mặt với chỉ trích của Dương Dương, Nhan Hâm không chút hoang mang nói: "Dương đừng suy nghĩ quá nhiều, Alice là được sắp xếp ở chung với em. Cô ấy từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cho nên có hơi phóng khoáng hơi mở."

Dương Dương ức chế bồn chồn, hận không thể bay qua ngay để đẩy cái người gọi là bạn cùng phòng đi. Người ta nói cô nam quả nữ sẽ xảy ra chuyện, nhưng mà cô nữ quả nữ cũng có thể sẽ xảy ra chuyện đó!

Nhan Hâm nói: "Dương Dương, Dương suy nghĩ nhiều rồi. Em không phải là người tùy tiện."

Dương Dương nói: "Nhưng mà tôi sợ em bị người ta ăn hiếp." Dương Dương cho rằng Nhan Hâm tuyệt đối là một khối thịt béo, nhất là ở trong đêm thanh gió mát.

"Lại nói vậy." Nhan Hâm chỉ thấy buồn cười, làm gì có nhiều gian tình như vậy có thể xảy ra, là Dương Dương suy nghĩ quá nhiều...

Alice nghe thấy tên mình, vì thế hào hứng đi tới bên cạnh Nhan Hâm.

Alice không mặc một mảnh vải, hơn nữa tự hào với vẻ đẹp của mình trẻ trung lại có đường cong cơ thể nóng bỏng gợi cảm, giống như người mẫu, làm cho Nhan Hâm không dám nhìn thẳng.

Nhan Hâm dù sao cũng có tính hướng nội của người Trung Quốc, cho nên khi Alice tới thì cố gắng tránh tiếp xúc bằng mắt với cô ấy.

Alice tiến đến trước màn hình, cô ấy nhìn thấy Dương Dương, thái độ cởi mở.

"Alice, tốt nhất là em nên mặc đồ vô, giờ chị đang chat WC với cô ấy, cô ấy có thể nhìn thấy tình huống hiện tại của em." Lúc Nhan Hâm nói chuyện với Alice thì nàng đặc biệt che màn hình lại. Chuyện này cũng xuất phát từ tính chiếm hữu của nàng, nàng cũng không muốn để cho Nhan Hâm thấy cảnh xuân phơi phới như này.

Hết Chương 79

Thảm thoát mà chỉ còn tầm hơn 10 chương nữa là truyện sẽ kết thúc, rốt cuộc mình cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm. Nói thật lòng, mình đã tính cho drop hết cả hai bộ truyện đang làm, vì những vấn đề bức xúc của mình với những người đã tự ý lấy truyện mình post lên wattpad. Có thể một số bạn thấy lạ, vì tại sao mình ghét wattpad mà gần đây vẫn hứa với các bạn là đợi truyện hoàn rồi hãy lấy. Đó là bởi vì đã có những người tự ý lấy trước rồi, mình còn khó khăn với các bạn làm gì nữa đây. Mình chưa bao giờ thích truyện mình làm được post qua chỗ khác, mấy bạn nói mình ích kỷ cũng được, chịu ^^

Thật sự thì làm xong hai bộ này mình vẫn tính làm tàn tàn một hai bộ yêu thích khác của mình, nhưng với tình hình không vui hiện tại thì có lẽ sau khi xong mình sẽ lui về ở ẩn luôn, có dịch cũng chỉ cho bản thân coi. Còn nếu có vui post thì chắc sẽ post thành file ảnh hết. Mình cảm ơn tất cả những người bấy lâu nay đã ủng hộ mình, mong là đoạn đường của chúng ta sẽ không ngắn đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Cả Nhà Đoàn Tụ

Editor: Ddil

"Sorry!" Alice nghe Nhan Hâm nói xong lập tức trở về lấy áo choàng tắm rồi lại chạy đến trước màn hình, cô ấy mỉm cười chào Dương, vẫy tay phải: "Hello, buổi tối tốt lành."

"Chào buổi tối." Dương Dương vẫy tay. Giọng Alice rất nặng, phát âm không chuẩn, giống như đang cuốn lưỡi nói chuyện. Dương Dương cố gắng vận dụng hết đầu óc mới hiểu được nghĩa những câu Alice nói.

"Chị thật đẹp." Alice mỉm cười lại nói một câu.

"Em cũng vậy." Dương Dương lịch sự trả lời thì sau đó Alice liền phấn khởi dùng tiếng Anh xen lẫn tiếng Pháp nói chuyện với Nhan Hâm, Dương Dương ở một bên nghe, mới biết được Alice không biết tiếng Trung, cô ấy chỉ biết được vài câu, vẫn còn đang học, kết quả là áp dụng lên Dương Dương, cuộc nói chuyện này làm cho Alice rất vui vẻ. Ít nhất cũng hoàn thành một lần đối thoại tốt đẹp.

Sau khi Alice mặc quần áo tử tế đi khỏi thì Nhan Hâm và Dương Dương quay trở lại chat WC tiếp, Nhan Hâm giải thích: "Alice có bạn trai." Hâm ý là muốn nói Dương Dương không cần phải quan tâm cái này cái kia.

Dương Dương nói: "Cơ thể của em ấy đẹp lắm." Dương Dương tự cho là đáng người mình đẹp, nhưng ở trước mặt Alice cũng phải nhận thua.

Nhan Hâm ghen cười: "Cái này có gì mà phải so sánh. Hơn nữa Dương cũng đâu kém."

"Thật không? Nhưng mà tôi lại cảm thấy em ấy tốt hơn, có phải cũng đã nhìn em ấy nhiều lần không hả?"

"Dương đó... Dương Dương, em hẳn phải sớm nói cho Dương biết, Alice vẫn còn vị thành niên."

Dương Dương ngạc nhiên đến quên nói chuyện, cô không tin, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua ngấn ngủ, cô cũng không có nhìn kỹ, nhưng chỉ dựa vào ấn tượng, cô không cho rằng đây vóc dáng của một của một cô bé. Nhan Hâm nói: "Ừm, Alice mới 15 tuổi, nếu em sinh Tòng An sớm mấy năm, thì giờ Tòng An cũng lớn như vậy."

15 tuổi mà có dáng người của ma quỷ thế này rồi, Dương Dương mấy mấy giây để thích ứng. "Hoàn toàn không nhìn ra em còn trẻ như vậy."

Lần này đến lượt Nhan Hâm giận: "Mau quên hết mấy cái này giờ Dương nhìn thấy đi."

"Rồi rồi, tôi chỉ nhớ mỗi Nhan Hâm thôi." Dáng vẻ quyến rũ của Nhan Hâm, từ từ xoay người, ngoắc cô tới... Áo tường tươi đẹp như sắc hoa hồng hiện ra trước mắt.

"Dương Dương..." Nhan Hâm nhìn thấu nội tâm Dương Dương.

"Buổi tối nhớ phải nghĩ đến tôi đó." Trước khi rời mạng Dương Dương nói với Nhan Hâm.

Vướng bận trong lòng Nhan Hâm đơn giản chỉ có một lớn một nhỏ trong nhà, ngoài nghĩ đến Tòng An còn có thể nghĩ đến ai. Lời nói này của Dương Dương rõ là dư thừa.

Buổi tối lúc ăn tiệc đứng Alice lại đuổi theo Nhan Hâm hỏi chuyện của Dương Dương, Nhan Hâm lại không khéo làm rò rỉ thông tin quan hệ 'tốt đến bất ngờ' của nàng và Dương Dương. Làm cho Alice có hứng thú đến nghiên cứu. Một cô bé 15 tuổi đặc biệt cảm thấy hứng thú với cách tương tác của bạn thân ở Trung Quốc. Đến nửa đêm còn hỏi Nhan Hâm hai người đi đường có cầm tay nhau hay không, có hôn má nhau hay không?

Nhan Hâm bị con buồn ngủ vây quanh, Alice thì hào hứng nói chuyện oang oang bên tai, nàng lại càng lúc càng nghe không được rõ ràng lắm.

Cách tương tác giữa nàng và Dương Dương không phải như vậy, hai người ở trước mặt người khác vẫn giữ khoảng cách lúc xa lúc gần, sợ bị người khác biết, có đôi khi trao đổi ánh mắt cũng luôn phải lén lút. Hai người ôm hôn vuốt ve lẫn nhau một cách riêng tư, khăng khít giống như vốn là một bản thể rồi lại bị tách đôi ra.

Hai người chia sẻ bí mật cuộc sống với nhau, Dương Dương và nàng cùng nhau chăm sóc con gái...

Như Dương Dương mong muốn, Nhan Hâm nằm mơ thấy cô.

Đến giữa trưa, Dương Dương nhắn cho Nhan Hâm biết tình trạng của Tòng An, nhiệt độ cơ thể của Tòng An đã ổn định, buổi trưa ăn một chén cơm rồi sau đó ăn thêm nửa chén, cũng đã ngoan ngoãn uống thuốc.

Nhưng mấy tin nhắn ngắn cuối cùng trái ngược lại thì hẳn là do Tòng An gửi, bởi vì rất rõ ràng là đòi kẹo ăn.

Nếu Tòng An không có việc gì, lòng Nhan Hâm cũng nhẹ hẳn đi.

Hôm nay chỉ có chương trình học nửa ngày, đến trưa sẽ theo sự sắp xếp của mình, tổ huấn luyện này cũng vừa thành lập tạm thời, mới có một ngày mà đã thân quen, có vài người tích cực chủ động xin làm tổ trưởng, đề nghị buổi chiều đi dạo, ăn món ngon khắp nơi.

Nhan Hâm bị Alice kéo đi phố lớn ngõ nhỏ, ăn một đường rồi mới về, đến tận tối khuya mới bắt chuyến tàu điện ngầm cuối cùng trở về khách sạn. Về khách sạn rồi Nhan Hâm bỏ mấy món quà nàng mua xuống, Alice thì chép ảnh chụp vào trong máy tính của nàng.

Dương Dương đến rạng sáng vẫn còn đợi nàng lên mạng, không thấy nàng thì tuyệt đối không rời mạng, cho dù là gặp mặt nói một câu ngủ ngon cũng được.

Nhan Hâm đang mệt không có tâm trạng nói chuyện với cô, nên gửi cho cô một số ảnh chụp, với nói cho cô biết có mua quà cho cô, đến lúc về sẽ cho cô bắt ngờ.

Trong ảnh là Nhan Hâm và Alice đứng bên đường ăn dimsum truyền thống, Nhan Hâm có vẻ hơi bối rối đối với dimsum cỡ lớn, mà Alice thì hưởng thụ há mồm ra ăn, sau đó còn có ảnh hai người buổi tối đến nhà hàng xoay trên cao ăn món Tây.

Có vẻ như Nhan Hâm ở bên rất vui vẻ. Dương Dương nhìn thấy nàng rạng rỡ như vậy cũng rất phấn khởi, cô vui vẻ cũng có chỗ không vui vẻ, hận không thể nhét thêm một người vào ống kính, đó là cô.

Hai ngày sau đó Nhan Hâm phát hiện Dương Dương trở nên thiếu kiên nhẫn, không có giống như mấy ngày đầu kiên nhẫn đợi nàng. Chỉ có nhắn tin ngắn nói mấy câu thế là xong.

Nàng nghĩ có phải Dương Dương cũng có sinh hoạt của riêng cô nên quên nàng mất rồi? Hay là tưởng niệm chạm không đến khoảng cách xa tầm với?

Buổi tối, Nhan Hâm đang chuẩn bị ra ngoài mua đồ lưu niệm, sau khi đi ra khỏi thang máy cô bấm số điện thoại của Dương Dương.

Kỳ lạ là thời điểm này Dương Dương đáng ra nên ở nhà lại không trả lời, điện thoại reo thật lâu cũng không có ai bắt máy. Nàng bấm gọi lại lần nữa, vào lúc nàng đang lo lắng chờ đợi thì vai bị ai đó đè xuống.

"Hello, tôi đang tìm người, muốn nhờ cô giúp tôi tìm cô ấy." Trong lời nói mang theo ý cười, Nhan Hâm quay người lại nhìn vào đôi mắt cũng chứa đầy nét cười.

Dương Dương xuất hiện ở sau lưng nàng, xuất quỷ nhập thần, giống như một món quà tuyệt vời được ai đó thả từ thiên đường xuống ném thẳng tới trước mặt nàng.

Nhan Hâm quên phản ứng, ngây ngốc nhìn cô.

Dương Dương nháy mắt với nàng, nói với nàng: "Tôi đang tìm vợ của mình, tôi rất nhớ cô ấy, nhớ cô ấy muốn điên mất thôi."

Khóe miệng của Nhan Hâm đã vẽ nên một vòng cung đẹp đẽ hơn bao giờ hết, nàng nói: "Cô ấy đang ở trước mặt cô, cô không thấy sao?"

"Giờ đã thấy rồi." Dương Dương vươn cánh tay, ôm chầm lấy Nhan Hâm, "Tôi nhớ em."

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ." Bé con lùn hơn nên quyết định chen ngay eo mà ôm.

Một lớn một nhỏ đều đến đây, Nhan Hâm được bao quanh, trong lòng ấm áp giống như được quán quanh bởi nhiều lớp chăn dày.

"Chúng ta về phòng trước, mọi người để đồ xuống rồi nói tiếp." Nhan Hâm mang theo một lớn một nhỏ trở về phòng.

Nhan Hâm cảm thấy may mắn vì tối nay Alice không về, nếu không nàng phải giải thích quan hệ của nàng và Dương Dương như thế nào, lại cảm thấy rối rắm đau đầu.

Dương Dương và Tông An bỏ hành lý xuống, nghỉ ngơi một chút đã bắt đầu đói bụng, họ vừa mới xuống máy bay đã đi thẳng tới khách sạn, không có thời gian ăn cơm tối. Nhan Hâm đưa hai người đi ăn tối trước, sau đó tìm một khách sạn gần đó sắp xếp cho hai người.

Đợi đến lúc hai người đi đến khách sạn đặt riêng, Dương Dương ra lệnh một tiếng, cô và Tông An trở thành thành viên đoàn nhăm về phía Nhan Hâm bắt lấy Nhan Hâm.

"Mẹ, tối nay mẹ ở đây đi." Tông An dùng ánh mắt đầy khát khao xin xỏ có ý đồ mềm hóa Nhan Hâm. Mà Dương Dương thì nói: "Không được về."

"Tối nay em cũng không có tính về." Nhan Hâm mỉm cười nói.

Hết Chương 80

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Năm Mới Vui Vẻ

Editor: DdIl

Nếu đến đây thì đã không có ý định quay về, Nhan Hâm đã sớm sắp xếp, một khi ở lại đây thì sẽ ở đến khi khóa đào tạo kết thúc.

Alice luôn tò mò vì sao buổi tối nàng không về, phần nản không có Nhan Hâm đi dạo phố với cô ấy để cô ấy cô đơn, dùng nước mắt tấn công Nhan Hâm đòi lấy lời xin lỗi.

Nhan Hâm đành phải xin lỗi, có người đến đây vì nàng, nàng muốn qua bên người đó, đành phải xin lỗi Alice.

"Là người nhà à?"

"Ừ." Nhan Hâm thẳng thắn thừa nhận, mặc dù vẫn cảm thấy ngại bởi cái nhìn chọc ghẹo của Alice.

Sau khi khóa đào tạo kết thúc thì mọi người mở một buổi tiệc nhỏ, trong buổi tiệc mọi người mặc sức ca hát nhảy múa uống rượu. Vài cá nhân người Trung Quốc ban đầu còn khách sáo cũng bị lôi kéo hòa mình vào trong bầu không khí đám đông. Buổi tiệc đến nửa đêm mới kết thúc, mọi người tốp năm tốp ba tản ra, đi ra bên ngoài mới thấy trời đổ mưa nhỏ.

Alice ở phía sau nhìn thấy người nhà mà Nhan Hâm đã nhắc, một cô gái choàng áo khoác bước xuống xe taxi trong cơn mưa, bụng dù ra đi lại đây, Nhan Hâm bắt chập mưa chạy đến, rúc người dưới dù của người đó.

Kết thúc đào tạo, Nhan Hâm từ trạng thái công tác chuyển thành trạng thái gia đình, ba người chính thức bắt đầu tận hưởng kì nghỉ của họ.

Mặc dù Dương Dương và Tòng An đã đến đây được mấy hôm, nhưng bởi vì Nhan Hâm bận học, hai người lại không muốn trong kỷ niệm lại thiếu vắng một người, cho nên không có đi ra ngoài dạo phố, cùng lắm là đi ăn ở gần khu vực khách sạn. Cho nên khi Nhan Hâm về khách sạn, nhất định sẽ nhìn thấy hai cái mặt như viết lên từ nôn nao khát khao giống nhau.

Tự giác cảm thấy đã bạc đãi hai người này, nên sau khi Nhan Hâm kết thúc khóa đào tạo thì liền buông hết công việc, tận hưởng một kì nghỉ hạnh phúc, thậm chí chủ động mặc đồ dành cho cả nhà do Dương Dương mua tới, điều này làm giảm bớt thú vui dục dâm của Dương Dương. Thực tế thì Dương Dương thích Nhan Hâm từ chối hơn, dù sao thì đây cũng là sở thích lớn của cô.

Kiều Hân Thời cũng tự nhận đã bạc đãi hai vị đại tướng, từ lúc hai người vào công ty đến nay tính sơ sơ cũng tám năm hoặc gần chín năm, cũng không cho hai người nghỉ phép dài ngày bao giờ. Bình thường thì tặng ca như com bữa, cho nên một người luôn thích áp bức lao động thặng dư như Kiều Hân Thời cũng không có đuổi giết đến đây.

Nhan Hâm và Dương Dương thắng lợi trở về, trở về làm thì đi phân phát quà lưu niệm cho mọi người, mấy món đặc sản địa phương thì mỗi người có một phần, đối đãi công bằng từ đi lao công đến bảo vệ công rồi đến Kiều Hân Thời.

Về rạng rỡ trên gương mặt Nhan Hâm, sắc xuân bùng bùng phấn chấn, cả người từ trên xuống dưới giống như là được ngâm trong hạnh phúc.

Đã sớm đoán được giám đốc Nhan có đối tượng, đáng tiếc là vẫn chưa nhìn thấy đối tượng của nàng xuất hiện, đến cả một tấm hình cũng không có, làm cho những người đứng xem đều nóng lòng. Cũng không biết là tên gian manh nào lại có số may mắn đến như vậy có thể được Nhan Hâm xem trọng. Một người giống như Nhan Hâm, dịu dàng cười mở xinh đẹp như hoa, lên phòng khách xuống nhà bếp, còn có thể làm báo cáo trên giường, chắc chắn là đối tượng tốt số một. Đáng tiếc quá đáng tiếc mà.

Không biết là ai nói chủ đề này trước, cho nên cả đám người đều bàn tán chuyện xung quanh Nhan Hâm, chẳng hiểu sao đám người đó lại là thuộc cấp của Dương Dương, Dương Dương cũng ở đó nhìn đám trẻ kích động này với một nụ cười phức tạp trên mặt.

Cô muốn nói với mỗi một cậu trai trẻ cho rằng Nhan Hâm là mục tiêu của mình rằng 'cậu còn quá trẻ, không địa vị thậm chí còn chưa có nhà mà đã nghĩ đến tìm đối tượng thì tuyệt đối là quá sớm'.

Cô còn muốn hung hăng khinh bỉ một anh trung niên nào đó đã hoàn toàn hết hi vọng cưới được vợ, 'cái bụng bự như bụng phụ nữ có thai 5 tháng mà còn dám nói mình vẫn hấp dẫn chẳng kém gì năm xưa, chết tâm dìm cái đi'.

Tại sao ngay cả một em gái vừa tới thực tập cũng nói muốn được ngự ty bao nuôi vậy. Cái biểu hiện ảo tưởng đó làm cho khóe miệng Dương Dương co giật.

Biểu hiện của Dương Dương trong mắt đám người này lại là ghen tị, là hâm mộ đối với Nhan Hâm.

Thực tế thì trong khoảng thời gian này quan hệ của Dương Dương và Nhan Hâm đã phát triển đến một phương hướng kỳ lạ, trước đây thì khá ganh đua nhau, hiện thì hòa ái tốt đẹp giống như hai người là người một nhà, cũng không biết hốt phải biến cố gì, làm cho cấp dưới bỗng nhiên không rõ phương hướng không biết đối diện trận doanh là địch còn tỏ thiện chí. Quan hệ của lãnh đạo ở trên phát triển đến đâu thì người ta không thể nhìn ra, người ở dưới chỉ có thể dựa vào suy đoán.

"Giám đốc Dương từ nãy giờ cũng không có nói gì nha." Trước đây chỉ cần gặp phải đề tài này, Dương Dương nói nhiều nhất, ghét nhất, trù ẻo.

Dương Dương nhẹ nhàng thờ ơ hỏi ngược lại một câu: "Tôi nên nói cái gì?"

"Giám đốc Nhan sắp kết hôn, chẳng lẽ cô..." Không có một chút hâm mộ ghen tị nào sao?

Dù sao hai người cũng đều là thặng nữ, tính cách một lạnh một nóng bất đồng, thực lực lực lượng ngang nhau, dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, giám đốc Nhan nhất định sẽ cười nhạo báng mấy tiếng cho coi.

Kỳ lạ, nụ cười của Dương Dương thế mà lại có sự ảm áp.

"Kết hôn? Không có khả năng." Dương Dương nói chắc như đinh đóng cột, ở trước mắt mọi người cô tỏ thái độ rất bình tĩnh, khiến cho người khác phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Không muốn mà lại được! Khinh rẻ mới là sự tấn công mạnh mẽ nhất.

Khi đến thời gian nghỉ trưa, Nhan Hâm bỗng rồi thắc mắc hỏi Dương Dương: "Hôm nay thật kỳ lạ, buổi trưa tự nhiên có rất nhiều đồng nghiệp hỏi em khi nào kết hôn?"

"Ờ, rồi em nói thế nào?" Dương Dương thăm nghĩ chuyện này chẳng lẽ là bởi do cô mà ra. Nếu là như vậy, Nhan Hâm sau khi biết sẽ nghĩ gì.

"Thì em nói chuyện thực tế thôi, kết hôn không nằm trong tính toán của em."

"Ừ, nên nói như thế." Dương Dương gật đầu lia lịa.

"Sau đó bọn họ đều rất thất vọng." Lúc nói chuyện thì Nhan Hâm cứ nhìn chăm chăm ai đó.

Dương Dương nghiêng đầu sang một bên: "Bọn họ cô đơn quá mà."

Đúng vậy, mùa đông thì gấu đều đi ngủ đông, những cô gái đi ngoài đường ăn mặc cũng cồng kềnh, cho nên những người này liền bộ lộc chứng cô đơn mà bắt đầu làm bà tám."

Trong khoảng thời gian trước Tết, tất cả mọi người đều kiêng chân mong chờ kì nghỉ dài đến, cho nên công việc hơi trì trệ, một số người thậm chí còn canh cánh là bao lâu mới được nghỉ, đếm ngược thời gian chính xác đến từng phút.

Nhan Hâm và Dương Dương hai người thì tính toán kế hoạch mừng năm mới trước khoảng thời gian đó.

Dựa theo lệ thường, Nhan Hâm sẽ về nhà một khoảng thời gian ngắn, hơn nữa nghe nói Nhan Tang được cho là đang ở nơi xa xôi bên Đại Tây Dương mời cả nhà họ qua làm khách, chuyến đi này cũng mất hơn phân nửa kì nghỉ đông.

Dương Dương cũng phải về nhà, Dương gia trọng truyền thống, hơn nữa hiện tại mẹ Dương còn làm đương gia, yêu cầu người nhà phải về đoàn tụ ăn cơm tất niên với nhau, thậm chí người thân trong Tết. Dương Dương lớn như vậy còn không có đối tượng, nhất định sẽ trở thành đối tượng được quan tâm đặc biệt, không cần nghĩ cũng biết mấy ngày này chắc chắn là mấy ngày khó khăn trong mùa đông dài.

Lúc họ hàng tụ họp, Dương Dương luôn muốn mình biến mất trên cõi đời này, rõ ràng đang sống trong sự ấm áp khi được người thân bao quanh, nhưng không cách nào cảm giác được một chút vui vẻ, chỉ có buồn rầu, điều muốn nói thì nói không nên lời, đối với sự quan tâm mà bọn họ tự cho là đúng thì cô không thể tiếp nhận, đấu tranh trong lòng lại không thể nói với người khác. Dương Dương năm nào cũng phải cố gắng chịu đựng tiếp, cũng không biết mình đến khi nào mới có thể chấm dứt sự dày vò khô sở này.

Dương Dương có ý muốn chạy trốn, nhưng mà có thể trốn đi đâu, có vài thứ là không thể cắt đứt, ví dụ như sự ràng buộc của tình thân. Dương Dương chỉ hận bản thân mình không đủ tuyệt tình cũng thiếu quyết đoán, nhận được điện thoại reo gọi trong nhà, cô cũng chỉ lặng lẽ đồng ý.

Đây là gia đình mà cô muốn, ngoài chuyện ép buộc cô vấn đề hôn nhân, bọn họ không có làm gì sai cả. Cũng chẳng có ai sai, chỉ là xuất hiện một chút phiền diện.

Bữa cơm trưa ngày 30 Dương Dương ăn ở Nhan gia, trước đó Nhan Hâm đã thông báo với cha mẹ tối nay Dương Dương phải về nhà không thể ở lại ăn cơm tất niên, vì lời nhắc trước của nàng, mà bữa cơm này làm long trọng như cơm tất niên. Dương Dương cũng làm vài ly rượu vang với Nhan Dung, Cố Tư Nhã cũng đã cảm Nhan Dung uống rượu nửa năm, lần này là vì sự vui vẻ của mọi người mới cho ông một con đường sống, nhưng vẫn nói: "Ông uống ít thôi, đừng có rớt nhiều như vậy, nửa ly là được rồi."

Dương Dương thoải mái uống hết một ly, Nhan Dung cười nói: "Tôi thấy trên người cô có một luồng hào khí, hiếm có. Nào, uống thêm một ly."

Thật ra mục đích của ông là muốn uống rượu, mấy loại rượu này đều rất dễ dàng gây hại đến sức khỏe, uống đến một mức nào đó thì nên buông ly xuống.

Đến trưa, Dương Dương vừa đi, thì Lý Tường chồng trước của Nhan Hâm đã tới.

Nhan Hâm cũng đã mấy tháng không nghe thấy tin tức của Lý Tường, anh ta không tới tìm nàng lại là chuyện tốt, ít nhất cũng để cho nàng và Tòng An được yên ổn.

Sau khi Lý Tường và Sở Tư Nghiên ly hôn thì gầy đi rất nhiều, một người đàn ông không có vợ nhưng trước sau vẫn rất tự chủ, từ áo sơ mi đến giày da đều yêu cầu nghiêm ngặt. Nhưng ở trong mắt Nhan Hâm thì cung đã kéo căng.

Cố Tư Nhã vẫn còn thích Lý Tường, xem anh ta như một nửa con trai của mình, giữ anh ta ngồi lại quan tâm an ủi.

Cố Tư Nhã còn có vấn đề muốn hỏi, lần này mượn cơ hội để hỏi luôn: "Ly hôn không phải bởi vì quan hệ của Nhan Hâm chứ?"

"Mẹ!" Nhan Hâm khề kháng nghị, đây không phải là điều nên hỏi.

Lý Tường bình tĩnh lắc đầu: "Không phải. Là con không đối xử tốt với Tư Nghiên, cô ấy bị con chọc giận nên bỏ đi."

Nhan Hâm ngạc nhiên nhìn Lý Tường, những lời này lại thật sự được nói từ miệng anh ta, năm đó sau khi ly hôn thì những lời tốt nhất Lý Tường từng nói cũng không được như câu này.

Nhan Hâm cùng Tòng An đưa Lý Tường đến cửa, Tòng An vẫy tay, ngoan ngoãn nói: "Chào cha."

Lý Tường sờ đầu cô bé, nói: "Chào con."

Khoảng giữa giữa hai người chỉ đến thế, Tòng An không như những đứa trẻ luôn luôn muốn có cha ở bên, cô bé ở Lý gia thân thuộc nhất là với bảo mẫu chăm sóc mình.

Lý Tường tới cửa rồi dừng bước quay người lại nói với Nhan Hâm: "Mẹ của tôi vẫn nhắc đến Tư Nghiên, phiền em chuyển lời đến cô ấy một tiếng, qua năm có rảnh thì về Lý gia ngồi một chút."

Nhan Hâm nói: "Bất cứ lúc nào anh cũng có thể gọi cho Tư Nghiên, có lời gì thì tự anh nói với cô ấy."

"Tôi muốn nói chuyện với cô ấy, nhưng cô ấy chịu nghe điện thoại của tôi sao." Lý Tường không muốn tự chuốc lấy nhục nhã.

"Đây là cái suy nghĩ tự cho mình là đúng của anh." Nhan Hâm chẳng nề mặt một chút nào, Tư Nghiên luôn miệng nói đã không còn tình cảm với Lý Tường, nhưng thật ra vẫn còn lura dưới đồng tro tàn, chỉ là ương ngạnh chống chế không chịu chủ động. Lý Tường cũng vậy, thà rằng thông qua lời mẹ mình nói cũng không chịu nói thật lòng.

Lý Tường đi rồi, hai người trở về nhà, Cố Thụ Nhã hỏi: "Nhìn thấy Lý Tường con thật sự không có chút suy nghĩ gì?"

"Con nên có ý kiến gì?" Nhan Hâm mỉm cười hỏi lại, dẫn tới một tiếng thở dài của Cố Thụ Nhã, "Mẹ vẫn cảm thấy con kết hôn thì tốt hơn, mẹ cũng có thể nhẹ lòng."

Nhan Hâm ngồi xuống bên cạnh bà, mẹ của nàng trông vẫn như một người trẻ tuổi, chỉ là sức khỏe của Cố Thụ Nhã cũng đã có vấn đề, bắt đầu bị nhiều triệu chứng bệnh lớn nhỏ, cha của nàng cũng vậy, các bộ phận trong cơ thể cũng không còn hoạt động bình thường như trước.

"Nhan Hâm nói: "Mẹ, giờ con vui vẻ hơn nhiều so với trước đây."

"Mẹ biết. Nhưng mà..."

"Như vậy là đủ rồi." Nhan Hâm xoa dịu lòng của bà bằng nụ cười của nàng.

"Con không lo lắng tương lai sao?" Hạnh phúc hiện tại có lẽ chỉ ngắn ngủi, không có sự đảm bảo của hôn nhân, không ai dám nói đoạn tình cảm này có thể duy trì được bao lâu.

"Mẹ, mẹ và cha mấy năm qua là miễn cưỡng sống chung sao?"

"Con nói cái gì vậy?" Cố Thụ Nhã cho dù có chuyện, cũng không cho người khác nói xấu cuộc hôn nhân của bà và chồng mình.

"Cho dù không có hôn nhân, hai người cũng sẽ ở bên nhau. Mẹ xem trọng hôn nhân, nhưng con xem trọng tình cảm."

"Mẹ nói không lại con, cục trưởng Nhan, ông không giúp tôi nói vài lời với con sao?" Cố Thụ Nhã quay đầu tìm chồng mình chữa cháy.

Một khi Cố Thụ Nhã mở miệng gọi cục trưởng Nhan đồng nghĩa nói lên được hiện giờ bà đang rất tức giận, Nhan Dung đi ra từ trong phòng, nói với Nhan Hâm: "Con vào phòng sách, cha có chuyện muốn nói với con."

Nhan Hâm treo nụ cười trên mặt đi vào phòng sách của Nhan Hâm, Cố Thụ Nhã ở một bên tức hỏn hỏn nói: "Đừng có làm cho có lệ à."

Mới ba giờ chiều, một bàn cơm tất niên cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Dù sao cũng là kỳ cựu, năm nào cũng rất gọn gàng, sạch sẽ.

Dương Hạo Nhiên ăn xong bữa cơm này còn phải qua chào mẹ vợ, cho nên không tiện uống rượu, không ai uống rượu với ba Dương, ông ấy có chút cô đơn, nên bắt Dương Dương uống cùng.

Đợi cho đến hiệp hai, mẹ Dương mang mấy món tráng miệng lên, trên bàn chỉ còn lại hai người, Dương Hạo Nhiên đưa vợ và con đi qua nhà cha mẹ vợ.

Dương Dương và ba mình uống hết một bình rượu Ngũ Lương Dịch, uống xong thì ăn đậu phộng bắt đầu trò chuyện.

"Năm nay có tính kết hôn không?" Mẹ Dương hỏi nhiều năm như vậy, cũng không sợ hỏi thêm vài năm, chỉ cần Dương Dương một năm không chịu, thì bà sẽ lại hỏi, cho đến khi nào cô dẫn một người đàn ông về mới thôi.

"Không có." Dương Dương uống nhiều như vậy, còn tỉnh táo được năm phần, cô bóc vỏ, đưa đậu phộng đến trước mặt mẹ.

Mẹ Dương nhìn thoáng qua: "Mẹ muốn ăn do con rẻ bóc."

Người này mãi mãi cũng sẽ không xuất hiện. Dương Dương nói thầm trong lòng, một tay cô tựa trán, lúc này lại càng nhớ Nhan Hâm. Suy nghĩ hiện giờ nàng thế nào.

Bên ngoài pháo bắn liên thanh, đánh vỡ hết nhớ nhưng khó khăn lắm cô mới gom lại được.

"Ít nhất cũng phải cho mẹ một cái hi vọng chứ."

"Mẹ, con đã nói sẽ không kết hôn, như bây giờ có gì không tốt. Con có chỗ nào không tốt."

"Cô xem bạn tiểu học của cô cũng đã có con rồi..."

"Có con thì hạnh phúc à? Muốn con thì con cũng có!"

Khí trào lên não làm cho đầu lưỡi mất kiểm soát mà nói ra một câu như vậy, lấy lại tinh thần rồi thì mồ hôi lạnh đã phủ kín lưng, cảm giác hơi có chút ngà ngà say.

Mẹ Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, tay của ba Dương lấy ly rượu lơ lửng giữa không trung.

Mẹ Dương lắc đầu tỏ vẻ không tin: "Cái này giỡn mắc cười đó, cô lấy đầu ra con, cô biến thử một đứa cháu ngoại ra cho mẹ xem. Muốn làm mẹ hết hồn à"

"Mẹ..." Dương Dương ôm đầu, bởi vì cô sớm đã kiềm nén được xúc động khi nói chuyện, cô muốn nói thật, không phải nói dối qua loa, không muốn đeo mặt nạ trên mặt nữa, cô muốn nói...

"Uống rượu đến mức này, còn không mau tắm rửa ngủ đi." Mẹ Dương đồng thời ra lệnh với cả hai người, bà liền thu dọn mọi thứ trên bàn, cha và con gái đều bị đuổi ra phòng khách.

Từ nhỏ đến lớn, ba Dương là người nói ít làm nhiều nhất nhà, tất cả đều do mẹ Dương quản lý. Còn ba Dương chỉ cần sắm vai đại thụ (cây lớn) lạng lẽ với đại sơn (núi lớn) thận trọng là được.

"Ba, trong lòng ba nghĩ thế nào?"

Ba Dương trầm ngâm một lúc, nói: "Con cảm thấy vui vẻ là được rồi. Mẹ nói gì thì cứ nghe qua loa được rồi."

Đôi mắt Dương Dương nóng lên, kiềm chế sự xúc động muốn khóc, cô nín cười nói: "Cũng là ba nói tốt nhất."

Người cha đại thụ lạng lẽ đứng chờ ở đó, vào lúc Dương Dương không thể chống đỡ nữa thì vỗ về cô nghỉ ngơi.

Năm đó Dương Dương điền nguyện vọng tuyển sinh đại học, đăng ký một trường ở phương Bắc xa xôi, lúc mọi người trong nhà đều phản đối thì chỉ có ba Dương lên tiếng, đề cho chính cô lựa chọn, cho nên cô đã đi đến nơi mà cô muốn.

Dương Dương sau khi tắm nước nóng xong thì nằm trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ, rõ ràng rất muốn ngủ, nhưng không hiểu sao lại ngủ không được.

Cô gọi điện cho Nhan Hâm, Nhan Hâm hình như cũng chưa ngủ, nghe tiếng vẫn tỉnh táo.

"Giờ còn chưa ngủ à?"

"Xem tiết mục mừng xuân với cha, Tông An đang ở cạnh em, đây là nhiệm vụ không thể trốn được."

"Tôi đang ngủ."

"Ừm, Dương uống rượu à?"

"Uống một chút với ba thôi, không ai uống với ông ấy thì ông ấy sẽ thấy cô đơn, cho nên tôi xả thân thù nghĩa. Ha ha."

"Dương say rồi." Giọng điệu nói liên tục cũng từ từ nghịch ngợm lên.

"Nhan Hâm, và cả Tông An, năm mới vui vẻ."

"Ừ, năm mới vui vẻ." Nhan Hâm đưa điện thoại cho Tông An, nói: "Nói với di chúc mừng năm mới đi con."

Tông An biết bên kia là Mị Mị a di nên ôm điện thoại nói lớn tiếng: "Mị Mị a di, năm mới vui vẻ." Tông An thờ phào nói: "Đừng quên lì xì con nha!"

"Dì không quên đâu, chắc chắn sẽ cho con một bao thật to." Dương Dương nhin không được cười trong chăn. Lo lắng của Tông An cũng chỉ có bao lì xì nhỏ này thôi.

"Hôm nay tôi nói với mẹ tôi có con, nhưng mẹ lại không tin."

Lúc Dương Dương nói ra câu này thì trong lòng Nhan Hâm như nhảy nhót giữa không trung.

"Dương muốn cho bà biết à?"

"Muốn. Tôi muốn nắm tay em, còn có Tông An, đi đến trước mặt bà, tôi nói tôi không cần kết hôn, bởi vì tôi đã có em. Còn có Tông An, con bé là con của tôi."

"Dì nói gì ạ?" Tông An nằm úp sấp trên lưng Nhan Hâm nghễnh cổ qua muốn nghe lên.

"Dì nói con là cục cưng nhỏ của dì." Nhan Hâm bắt được cái chân nhỏ bòn chòn của Tông An.

Tùng An cười khúc khích: "Vậy cục cưng lớn của đi là ai ạ?"

Nhan Hâm không trả lời, đáp án một mình nàng biết là đủ rồi.

Sáng sớm trời còn chưa sáng đã bị mẹ đánh thức, Dương Dương xoa cái trán ê ẩm, khó khăn chui ra từ trong chăn, mẹ ở dưới lầu còn quát: "Mau thức dậy ăn trời nước."

"Con biết rồi." Dương Dương cố hết sức trả lời bà, sau khi nói xong thì lổ tai như bị ừ.

Cô nhìn điện thoại, mới có 6 giờ sáng, giờ cô nôn nóng muốn gọi cho Nhan Hâm, lại sợ làm phiền nàng.

Sáng sớm đã có người ấn chuông cửa, mẹ Dương Dương thức giấc đi mở cửa, có một chiếc xe đậu ngay cửa mà bà chưa từng thấy, và một cô gái cao gầy dịu dàng đứng trước cửa, bên cạnh nàng là một cô bé bị lạnh đến hồng đôi má. Trong tay cô gái có một túi quà lớn, trong tay cô bé cũng cầm một túi nhỏ.

"Cô tìm ai?" Mẹ Dương thức giấc hỏi.

Cô gái đưa quà ra, mỉm cười nói: "Bác gái năm mới vui vẻ."

Cô bé cũng đồng thời đưa quà ra, chất giọng non nớt nói lớn: "Năm mới vui vẻ. Cho con lì xì."

Hết Chương 81

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ôi, Tôi Chết!

Editor: Ddil

Mẹ Dương bất ngờ nhận được quà tặng nên đặt dấu chấm hỏi, hai vị khách mới sáng sớm tới đây khiến cho bà cảm thấy có chút quen thuộc, chắc là đã gặp ở đâu rồi, nhưng bà nghĩ mãi cũng không ra.

"Xin hỏi cô tìm ai?" Mẹ Dương hỏi.

"Con là đồng nghiệp của Dương Dương." Nhan Hâm giới thiệu mình với mẹ Dương, thật ra ở trong lòng đã rối như tơ vò, nắm tay Tùng An mà lòng bàn tay toát mồ hôi. Nàng sợ, căng thẳng, nhưng lại đang cố buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

"Sáng sớm gió thổi lạnh đừng đứng bên ngoài, mau, mau vào, vào trong nhà ngồi. Bác đi gọi Dương Dương xuống." Mẹ Dương đi đến dưới chân cầu thang hét lên: "Dương Dương, con mau xuống đây, nhìn xem ai tới nè?"

Dương Dương mang dép lê không buồn quan tâm đi từ trên lầu xuống: "Ai?" Bạn học cũ à? Chắc không có bạn học nào có quan hệ với cô tốt đến nỗi mới mừng một đã tới chúc Tết, nói không chừng là Lisa, trước đây Lisa sẽ đến nhà cô, nhưng mà bây giờ cô ấy đã là vợ của người ta, nên sẽ không đến đây.

"Có đồng nghiệp của con tới tìm con." Mẹ Dương thấy Dương Dương lúc này còn chưa đi xuống nhà, nóng nảy, quay đầu lại mỉm cười nói với Nhan Hâm: "Nó ở nhà là nhếch nhác vậy đó, giống như đứa trẻ mãi không chịu lớn."

Nụ cười của Nhan Hâm càng sâu, nàng và mẹ Dương có hiểu biết giống nhau, Dương Dương ở một số điểm thật sự là người lớn, nhưng ở nhà mới có thể tháo bỏ trói buộc bộc lộ ra mặt trẻ con của mình.

Dương Dương đi xuống cầu thang, ở góc đó thấy được Nhan Hâm, lúc nhìn thấy hai người không thấy bất ngờ, mà lại có biểu hiện khựng lại như nhìn thấy quỷ.

Mẹ Dương trách cô không lịch sự: "Người ta lặn lội tới thăm mà làm cái vẻ mặt gì vậy hả?"

"Mau mời người ta ngồi xuống đi." Dương Dương đứng ở đó vẫn không nhúc nhích làm cho Mẹ Dương không vừa ý, bà lên tiếng nhắc nhở Dương Dương nên làm điều đúng đắn.

"Mẹ, mẹ đi làm bữa sáng trước, để con tiếp đãi hai người." Dương Dương đẩy bà đi, bà vừa đi thì cô liền vội vàng muốn đem hai người giấu vào trong phòng mình.

Nhan Hâm và Tùng An cười giỡn ra mang dép bông Dương Dương đưa rồi đi lên lầu.

Mẹ Dương bưng trái cây ra phát hiện trong phòng khách không có một bóng người, bà không thể không lèm bèm: "Làm cái gì vậy?"

Vừa đi vào phòng của Dương Dương, Dương Dương đóng cửa lại khóa chốt. Nhan Hâm bật cười vì hành động trông rất lén lút của Dương Dương.

Phòng của Dương Dương đủ lớn, trong phòng có ban công, còn có một phòng tắm nhỏ, giống như căn hộ của người độc thân.

Ở giữa giường chần mền lộn xộn, những chỗ khác thì lại rất ngăn nắp.

Dương Dương thấy sự chú ý của Nhan Hâm phóng tới trên giường, cái giường lộn xộn như mới đánh một trận chiến lớn xong, giường của phụ nữ mà lộn xộn dễ dàng nghĩ đến vài thứ, để cho Nhan Hâm thấy cảnh này, Dương Dương không khỏi lộ ra biểu hiện xấu hổ.

"Thấy tụi em ngạc nhiên lắm à?" Nhan Hâm nói với cô, nằng vằng qua Dương Dương, chủ động dọn dẹp chần mền cho cô.

Dương Dương vừa ngồi xuống vừa nói: "Tôi ngạc nhiên chứ, thật sự như nhìn thấy quý, tôi còn tưởng mình đang nằm mơ."

"Đương mơ thấy cảnh như vậy rồi à?"

"Từng mơ thấy. Không chỉ một lần, tối hôm qua cũng mơ thấy, kết quả thật sự xảy ra ở trước mặt tôi. Em nói xem có phải là kì tích không?" Dương Dương cũng giúp nằng thu dọn.

Nhan Hâm từ trong chần của Dương Dương đào ra được một con gấu bông, cười nhìn về phía Dương Dương, Tông An phì cười, cô bé nói: "Dì là người lớn mà buổi tối còn ôm gấu bông ngủ."

Dương Dương nhét con gấu vào trong chần, Nhan Hâm nói: "Bên trong còn gì nữa à?"

Ý thức được đang bị ghẹo, Dương Dương trừng mắt nhìn nằng: "Không có."

Nhan Hâm dùng tay gấp chần lại, nói: "Đương có hối hận không?"

"Hối hận cái gì?"

"Những lời hôm qua Dương nói, Dương còn nhớ không?"

"Tôi..." Dương Dương bị rệu hành gần như đình chỉ đầu óc giờ mới từ tỉnh táo lại. Tối hôm qua cô nói rất nhiều, bình thường chỉ dám nghĩ không dám nói, mà giờ cô đã nói hết với Nhan Hâm.

Cô chỉ dám nghĩ, không dám nói, không dám làm, Nhan Hâm lại thực hiện.

Sự dừng cảm của Nhan Hâm làm hốc mắt Dương Dương nóng lên, nhưng vào lúc này trong lòng cô lại thấy sợ hãi, mẹ vẫn còn ở dưới nhà, làm bữa sáng như mọi ngày, bà còn đang phàn nàn với hàng xóm về vụ giả thực phẩm tăng, có vẻ rất giận nhưng cũng chỉ là kiểu cảm rầm bình thường. Nhưng vào thời điểm này, mọi thứ đang gió êm sóng lặng, cô lại muốn đánh vỡ sự yên bình này...

Cô sợ Nhan Hâm nhìn thấy tâm trạng cô vào lúc này, Dương Dương còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng để đi bước này.

Nhan Hâm đặt tay lên lưng cô, "Đương nghĩ gì rồi, tự làm mình sợ."

"Nhan Hâm, tôi..." Cô mới biết mình không thể đi bước này, lúc nằm mơ sao cô lại can đảm đến vậy, giống như siêu nhân chẳng biết sợ hãi. Thế nhưng vào lúc này muốn cô thật sự làm thì cô làm không được.

"Em tới để chúc Tết, còn có Tông An, con nói xem con đến đây làm gì?" Nhan Hâm hỏi Tông An.

Tông An vội nhảy lên người Dương Dương: "Mị Mị a di, bao lì xì của con đâu ạ."

Dương Dương: "Không thiếu phần của con, cất ở trong túi tiền áo khoác của dì, muốn đi cho con liền hay là tự con tìm, tìm được thì là của con?"

"Con muốn tìm, để con tìm." Tông An tìm trên người cô, "Bên này ạ?"

Rốt cuộc tiền lì xì cũng được cô bé tìm thấy, vừa sờ đã thấy có hai bao. Một cái ghi Tông An, một cái ghi Noãn Noãn.

"Em gái ở nhà ạ?" Tông An cầm bao lì xì phản kích.

"Giờ em đang ở nhà nội chúc Tết, đợi đi là con sẽ gặp được em."

So với việc được nhận tiền lì xì thì nghe tin Noãn Noãn sắp về càng thấy vui hơn, lúc đi Hongkong đặc biệt mua quà cho Noãn Noãn còn chưa có tặng, Dương Dương vốn nghĩ là để cô đưa, nhưng nếu Tông An đã đến thì để cho Tông An đưa đi.

Nghe thấy tiếng xe ở dưới lầu, Dương Dương nói với Tông An: "Noãn Noãn về rồi, con có thể đi gặp em."

Tòng An ôm một đồng quà, đôi chân nhỏ nhắn chạy như bay.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Dương Dương và Nhan Hâm, nỗi sợ và lời xin lỗi như được viết trong ánh mắt của Dương Dương, Nhan Hâm vẫn thấu hiểu và bao dung cô vô điều kiện.

Nàng sẽ không gây khó dễ, không bức ép cô phải làm gì, nàng và cô cùng tiến cùng lui.

"Thời tiết hôm nay tốt như vậy, không nên nói những chủ đề gây căng." Lời nói của Nhan Hâm xoa dịu lòng của Dương Dương.

Dương Dương giang đôi tay ôm chầm lấy nàng. Hình ảnh người ở trong ngực như một đám mây nhấc bổng con tim cô lên, làm con tim cô được vỗ về muốn tan thành nước.

Cái ôm của Dương Dương rất chặt, Nhan Hâm ở trong vòng tay cô cảm giác được nỗi đau.

Xin lỗi em, xin lỗi em, xin lỗi em. Nhan Hâm nghe được từng tế bào trên người Dương Dương lặp đi lặp lại mấy lời này.

Nàng cười Dương Dương nghiêm trọng hóa vấn đề, nàng không để ý Dương làm như thế nào, chỉ cần nàng biết Dương Dương nghiêm túc là được.

Noãn Noãn và Tòng An chiếm cứ cái thảm trong phòng khách, trên thảm đầy đồ chơi của hai cô bé, cảm giác hào hứng tràn ra khi khui mấy món đồ chơi mới, hai cô bé hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Mẹ Dương nhìn thấy Tòng An lắp ráp được xe rất ra dáng, khen cô bé thông minh. Noãn Noãn thì ngưỡng mộ Tòng An vô cùng, bởi vì Noãn Noãn đến cả đọc hướng dẫn đơn giản còn không hiểu nữa là.

"Con bé tên Tòng An, giờ mới học lớp một tiểu học." Nhan Hâm giới thiệu Tòng An với mẹ Dương, bà còn không biết quan hệ giữa Dương Dương và Tòng An. Khoảng cách hiện tại chỉ như một lớp màng mỏng, chỉ cần thổi nhẹ một hơi cũng có thể chọc thủng, nhưng vào giờ phút này lại quá đối yên bình, nàng cũng không muốn phá vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

"Con bé là đứa trẻ thông minh lại ngoan ngoãn, thật tốt."

Dương Dương nhìn thấy cảnh này, nội tâm phức tạp, ánh mắt cô nhìn về Nhan Hâm, Nhan Hâm mỉm cười xoa dịu nỗi lòng của cô.

Trong nhà không có trữ nhiều chai rượu ngon, hầu như bị ba Dương và Dương Dương uống hết rồi. Dương Hạo Nhiên vừa mới đi hiệu kính với ba mẹ vợ thì chạy đi trung tâm thành phố mua một chai về.

Khi về đến nhà vừa đúng lúc ăn cơm, mới vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng chào đón bảo cậu ngồi xuống ăn cơm.

Dương Hạo Nhiên lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh vợ, lúc nhìn thấy Nhan Hâm thì biểu hiện giật mình.

Vợ cậu nghĩ cậu chắc là thấy gái đẹp nên mất hồn, máu ghen tuông dâng trào, ra tay cấu véo đùi cậu ở dưới bàn.

Dương Hạo Nhiên kêu lên, vừa lấy lại tinh thần đã nói với Dương Dương: "Chị thật sự dám đưa bạn gái về nhà, không sợ mẹ đánh chết chị à..."

Cậu nhanh nhẹn nhanh miệng, nói ra rồi mới phát hiện bầu không khí trên bàn không đúng, mọi người đang vui vẻ hòa thuận, không có bị bao phủ bởi bóng ma chiến tranh gia đình, người lớn trong nhà còn đang bóc vỏ cua cho lũ trẻ, nhưng vừa nghe thấy lời cậu nói thì trong khoảnh khắc cả bàn đều ngưng lại, tất cả nhìn sang cậu.

Dương Hạo Nhiên tự trách mình nhiều chuyện, nói: "Con nói giỡn thôi mà. Nhìn con làm gì?"

"Tại sao mẹ phải đánh chết nó?" Mẹ Dương quay sang nhìn cậu, nổi lên lòng nghi ngờ với lời cậu vừa nói.

Dương Hạo Nhiên cười bời đầy chén cơm trước mặt bà, nói: "Mẹ, vừa nãy là con nói giỡn thôi."

"Mẹ nghe không thấy giống nói giỡn." Tầm mắt của mẹ Dương bời hồi nhìn hai bên.

Dương Dương và Nhan Hâm vẫn lo ăn cơm, cố không chú ý tới chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Dương Dương gấp thìa ech vào chén của Nhan Hâm "Món ech này là do tôi xuống bếp làm, em ăn xem mùi vị có được không?"

"Ừm."

Mẹ Dương đang dọn dẹp đồng chén đĩa lộn xộn trên bàn, Nhan Hâm và Dương Dương cũng đi đến giúp đỡ, mẹ Dương vẫn đang quan sát hai người, lòng của phụ nữ tinh tế như sợi tóc, chưa kể đến còn là mẹ của một người con gái, trải qua mấy năm thăng trầm, nhiều kinh nghiệm, ánh mắt cũng được mài giũa sáng suốt, sự tương tác giữa hai người cho dù là rất nhỏ nhặt nhưng cũng bị bà nắm bắt được.

Dương Dương lén cầm tay Nhan Hâm, dường như đã hạ quyết tâm, trong lòng Nhan Hâm hiểu rõ, vào lúc cô bước ra cầm tay nàng, nàng hi vọng Dương Dương đừng đi.

Nhưng Dương Dương lại nở nụ cười với cô.

Dương Hạo Nhiên rầu rĩ, cậu ngồi trước máy tính xem Hi Dương Dương với con gái đã xem như một loại tra tấn rồi, chưa kể đến mẹ cậu đang ngồi bên cạnh như hồ rình mồi, hận không thể dùng hình bức cung buộc cậu nói ra sự thật.

Cậu biết kết cục của liệt sĩ là ra sao, tuy cậu không đạt tới được cảnh giới dù thịt nát xương tan vẫn không hề sợ hãi, nhưng người đó là chị của cậu, dù cậu không muốn cũng phải cắn răng chống đỡ tới cùng.

"Mẹ, là con nói bậy, ý con là bạn nữ..."

"Nếu là vậy thì mày cần gì phải căng thẳng thế hả? Mày còn biết được gì nữa?" Hai mắt mẹ Dương sắc bén như kẻ nằm vùng, trên mặt cậu con trai của bà không giấu được tâm tư, cậu là do bà sinh, sao bà lại không biết giờ cậu đang suy nghĩ gì, cái vẻ mặt này rõ ràng là đang có chuyện gạt bà.

Con gái cũng là do bà sinh, nhưng đứa con gái này thì khôn ngoan hơn cáo, từ nhỏ đến lớn, chuyện mà cô đã không muốn cho bà biết thì tuyệt đối sẽ giấu đến cùng, bà muốn công phá từ chỗ con gái là không có khả năng, chỉ có một điểm đột phá duy nhất đó là cậu trai hình như cái gì cũng biết hết này.

"Mẹ." Dương Dương gọi mẹ Dương, bà quay đầu lại nhìn cô.

Dương Dương thả lỏng nội tâm đang đấu tranh, nói: "Thật ra thì từ trước đã có chuyện muốn nói với mẹ."

"Nhan Hâm cô ấy là bạn gái của con."

Tròng mắt của Dương Hạo Nhiên sắp trợn ra ngoài, vào thời điểm mẹ cậu còn chưa hồi phục tinh thần thì cậu vội điều tiết không khí: "Ý của chị hai là bạn nữ. Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều..."

Mẹ Dương không phải già nua mà nghe không hiểu tiếng phở thông, cũng không phải tầng lớp phong kiến cái gì cũng không biết, bà biết, bởi vì bà biết, cho nên sau khi hiểu được thì bà lại không thể chấp nhận những gì bà nghe thấy.

Núi lửa sắp sửa bùng nổ, Dương Dương lùi về sau một bước, đứng bên cạnh Nhan Hâm, nói: "Hiện tại mau trốn đi."

Nói xong, cô ôm lấy Tông An, đồng thời kéo Nhan Hâm chạy ra bên ngoài.

Chạy ra khỏi nhà ngồi lên xe Nhan Hâm, Dương Dương đạp mạnh chân ga, tính năng thật tốt đích kiệu chạy phát huy nó đích trác tuyệt công năng, bắn ra khỏi nhà với tốc độ cực nhanh.

Mà hai người trên xe lúc này mới ý thức được là họ bị nắm đi chạy trốn.

Dương Dương kim lòng không đầu cười ha hả, Nhan Hâm sợ cô cứ chạy như vậy sẽ xảy ra tai nạn, nên bảo cô tắt xe vào lề.

Xe từ từ dừng lại ở ven đường, Dương Dương bỏ nhào lên người Nhan Hâm, nói: "Tôi thật sự làm được rồi, tôi không thể tin được là tôi có thể..."

"Em biết, em biết rồi. Dương đừng cảm lắm."

"Không đâu, tôi không dùng cảm một chút nào, tôi sợ phải đối mặt với hiện thực, cho nên tôi mới chạy trốn. Tôi phát hiện là làm chuyện này cần đến sự dũng cảm vượt qua giới hạn của tôi, em mới là người dũng cảm nhất, Nhan Hâm, tôi không làm được giống như em, tôi không thể dũng cảm được như em..."

Trải qua rồi mới biết bản thân yếu đuối cỡ nào, Nhan Hâm làm được cô lại vị tất có thể làm được. Cô cảm thấy xấu hổ vì mình.

"Dương Dương, em yêu Dương." Nhan Hâm đỏ mặt vì cô.

"Mẹ, sao chúng ta phải đi ạ?" Tông An vẫn không thể hiểu được hành động kì quặc của người lớn, trong mắt Tông An thì người lớn đều là người quái dị, có lối suy nghĩ đáng sợ và ý tưởng phức tạp khiến cho cô bé không thể nhìn thấu. Tông An còn muốn chơi với em gái, nhưng mà trong tức tặc đã bị dì Dương Dương bắt vào xe, nếu như cô bé hiểu không sai thì hành động vừa nãy gọi là chạy trốn, nhưng mà đã xảy ra chuyện gì, tại sao phải chạy trốn?

"Còn đợi nữa là sẽ xuất hiện lốc xoáy." Dương Dương nói với Tông An.

"Dì gạt con, lốc xoáy chỉ xuất hiện vào mùa hè thôi. Dì chắc chắn không có đọc sách rồi."

"Đây chỉ là phép so sánh thôi." Dương Dương còn thật thà giải thích.

Nhan Hâm nói: "Để em lái xe cho. Dương cứ từ từ giải thích với con bé." Dương và Nhan Hâm đổi vị trí với nhau, Nhan Hâm ngồi vào ghế lái chiếm cứ vị trí chủ đạo, nâng nhắc nhở mọi người trên xe phải cài dây an toàn, mặc dù là mọi người đang tháo chạy, nhưng có lẽ cũng có thể gọi bằng một từ khác đó là bỏ trốn, nhưng vẫn phải chú ý an toàn.

Xe vừa mở máy, một chiếc MPV* màu trắng quen thuộc vượt qua kế bên bọn họ, Dương Dương để ý thấy là xe của Dương Hạo Nhiên.

*MPV là dòng xe đa dụng, không phải hãng xe.

Chiếc MVP chạy tới trước một chút thì dừng lại bên ven đường, Dương Hạo Nhiên bước xuống xe, chặn xe của bọn họ lại.

Dương Dương muốn hạ kính xe xuống, nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của em trai mình đang nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chị bỏ lại một đồng tàn cuộc bắt em thu dọn!" Dương Hạo Nhiên giận dữ hét lên.

Dương Dương chỉ nói được ba từ: "Chị xin lỗi."

"Giờ mẹ đang ép hỏi em đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, mẹ nó sao em biết được có chuyện gì xảy ra, khôn khiếp sao em lại có người chị hai như chị!"
Dương Hạo Nhiên rống lên xong thì thở hồng hộc.

Dương Dương nói: "Mẹ kêu em đuổi theo chị?"

"Phải, mẹ muốn em đưa chị về, giờ bà đang rất giận, trước đây khi ba nói ly hôn với bà, bà cũng không tức giận đến như vậy, tất cả đều do chị gây ra."

Dương Dương đã nghĩ tới kết quả này, trong lòng cô luôn biết rõ.

"Quay về đi. Chị đã có gan nói ra, thì cũng phải có gan giải thích cho rõ ràng." Dương Hạo Nhiên nói.

Dương Dương nhìn Nhan Hâm, Nhan Hâm nói với cô, không cần biết cô làm sao, nàng vẫn ủng hộ.

Dương Dương đã có quyết định trong lòng, nói: "Chị về với em." Nếu phải đối mặt tóm lại vẫn phải đối mặt thôi.

Cô nói với Nhan Hâm: "Em về trước đi, tôi giải quyết xong mọi chuyện thì sẽ về nhà."

"Không cần em ở lại bên cạnh Dương sao?"

"Tôi sợ em ở đây, tôi sẽ trở nên rất sợ chết." Dương Dương cười, cô đi xuống xe, ngồi vào trong xe Dương Hạo Nhiên, hạ kính xe xuống, cô nhủ đầu ra nói với Nhan Hâm: "Về đi."

Bước chân Dương Dương dừng lại ở cửa, ánh mắt giận dữ của mẹ Dương đã bám vằm cô không toàn thân, cô nhoen nụ cười nhạt, đi vào.

Dương Hạo Nhiên và vợ ngồi ở dưới lầu nghe thấy tiếng trên lầu, rất lo lắng cho người ở trên lầu.

Mẹ Dương đang đóng cửa lại dạy dỗ Dương Dương, nếu không sẽ bị người khác nhìn thấy, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chỉ cần muốn ra ngoài là đã hòa hợp lại. Nhưng mà Dương Hạo Nhiên biết một khi làm sai sẽ bị mẹ đánh không nương tay, huống chi lần này Dương Dương thật sự phạm lỗi lớn.

"Sao tao lại sinh ra một đứa con gái như mày..."

"Mẹ nói đi, rốt cuộc là mẹ nghĩ mất mặt với ai ..."

"Mày..."

Loảng xoảng... Trên lầu phát ra tiếng đồ vật bị đập vỡ, làm cho người giúp việc hoảng hốt. Phòng trước là phòng sách, phía sau là phòng chứa đồ, ở trong có nhiều đồ vật, nếu mẹ Dương muốn ném chết người, cũng rất dễ dàng.

Trong lúc Dương mẹ đang mắng, người còn lại không rên lấy một tiếng.

Không phải bị đập chết rồi chứ? Dương Hạo Nhiên không ngồi yên được nữa, cậu vừa đứng lên, đã thấy trên lầu không có tiếng động nữa, nhưng tiếng la khóc điên cuồng của mẹ bắt đầu tới.

"Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Dương Hạo Nhiên với vợ chạy lên, vừa mới đi tới cầu thang, Dương Dương đang từ trên cầu thang đi xuống.

Một tay cô vịn trán, máu chảy ra từ kẽ các ngón tay, một đường đi xuống cầu thang đầy máu.

Cô lại giống như không biết đau một chút nào, ngược lại giống như đã được giải thoát.

Dương Dương cầm lấy khăn sạch do em trai em dâu đưa, nói với Dương Hạo Nhiên: "Mẹ đang khóc trong phòng, em để mẹ khóc một lúc, đừng vào, gọi ba đi."

Cô hiểu mẹ của mình, bà rất sĩ diện, chắc chắn sẽ không muốn để cho em trai nhìn thấy bộ dạng khi bà khóc, ba là người duy nhất có thể an ủi bà.

"Có phải mẹ ném dao vào chị không?" Máu này không biết có thể ngừng chảy hay không.

Dương Dương nói: "Không phải, là một khối kê huyết thạch, có điều giờ đã vỡ rồi."

Sắc mặt Dương Hạo Nhiên trong một lúc trắng bệch đi, đó là báu vật mà cha vợ cậu đưa cho, giả hiện tại tặng qua từng năm, đập vỡ rồi, thật sự thì chẳng còn gì nữa.

Dương Hạo Nhiên chủ động muốn đưa Dương Dương về nhà, lái xe đến cửa, phát hiện xe Nhan Hạm chạy đến từ đối diện.

Dương Dương nói: "Chị ngồi xe cô ấy về. Trong nhà giao lại cho em."

"Chị... Chị nói nghe thoải mái quá." Dương Hạo Nhiên đập mạnh vô-lăng. Trong toàn bộ chuyện này cậu mới là người vô tội nhất đây.

Lúc Dương Dương lên xe cả đầu đầy máu dọa chết Nhan Hạm và Tòng An, còn báo hại Nhan Hạm suýt chút nữa là khóc lên, mà Dương Dương thì nói với nàng cô không sao, cô cũng đã nói rõ ràng, tuy rằng quá trình này lại quá nhiều đau đớn.

Nhan Hạm đưa cô đến bệnh viện băng bó vết thương, năm mới sau khi say xin thì xảy ra mấy chuyện chém giết này nọ cũng là hiện tượng rất bình thường, cho nên y tá làm nhiệm vụ băng bó cái trán cô cũng rất thờ ơ, động tác cũng không được nhân đạo cho lắm.

Sau khi về nhà thì Nhan Hạm cẩn thận cởi bộ đồ dính máu của cô ra, rồi để cô nằm xuống ngủ.

Cái trán còn đang đau, nhưng mà là đau đến chết lặng, không quá khó chịu.

Ngày hôm nay xảy ra chuyện này làm cho Tòng An bị sốc, cô bé cũng không có nhắc đến em gái, chỉ ngoan ngoãn xem phim hoạt hình.

Dương Dương nắm tay Nhan Hạm, nói: "Tôi sớm nên biết mẹ của tôi không nói chuyện tốt được như mẹ của em."

"Nếu em biết sẽ xảy ra chuyện như vậy em nên ngăn cản không cho Dương đi, nói hay không cũng không quan trọng." Nhan Hạm bị trường hợp bị thảm như liệt sĩ của cô làm sợ tới mức đến giờ vẫn chưa hồi phục tinh thần, nàng lo lắng và căng thẳng trong dày vò cả ngày hôm nay. Nàng cũng bị Dương Dương dọa phát khóc.

Dương Dương nói: "Tôi muốn làm anh hùng một lần, đáng tiếc tôi quên mất sách giáo khoa có viết mỗi một người anh hùng đều phải trả giá đổ máu."

"Dương làm em sợ muốn chết."

"Thật ra mẹ của tôi không muốn đánh tôi, bà chỉ hù dọa thôi, trong một lúc lỡ tay mới đánh trúng vào trán tôi."

"Em biết."

"Tôi nói với bà, bà có phải hay không tôi chết cũng không muốn cho tôi sống tốt? Bà bị tôi làm sợ. Giống như tôi thật sự muốn tự tử vậy." Dương Dương cười khê, cười đến khi ảnh hưởng đến miệng vết thương, làm cho mặt cô co rúm lại.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nói gì nữa, Dương nghỉ ngơi cho tốt đi."

Dương Dương nhìn Nhan Hạm gật đầu, cô cũng hiểu là đủ mệt mỏi rồi, chuyện trong ngày hôm nay cũng cần thời gian để cho cô tiêu hóa.

Nhan Hạm sâu sắc nhìn Dương Dương, giống như nhìn một bảo bối mỏng manh, khoe mặt tràn đầy nước mắt, cúi xuống lấy tay Dương Dương lau đi nước mắt.

Kiều Hân Thời đến mừng hai mới biết được hai người đã xảy ra chuyện như vậy, vào lúc biết chuyện này, cô ấy đã thốt ra một câu: "Em không muốn sống nữa à?"

Dương Dương cười trong điện thoại: "Em muốn sống tốt hơn."

"Em đó, em đó nha... Nhưng mà em cũng đã tới lúc phải thẳng thắn, em tới tuổi này rồi không kết hôn không phải là muốn làm ni cô thì là đồng tính, trong lòng dĩ nhiên cũng có suy nghĩ." Kiều Hân Thời trái lại an ủi cô, hi vọng cô đừng quá bận tâm, dù sao mấy chuyện như ra tù/công khai này giống như sinh ra lần thứ hai. Lần đầu sinh trong bệnh viện, lúc đó là quyết định giới tính, lần thứ hai là ra tù, quyết định xu hướng tính dục.

Nếu hai người đều công khai hết, Kiều Hân Thời cũng nên chúc phúc.

Có điều Kiều Hân Thời đặc biệt nhấn mạnh: "Ở trong công ty hai người không nên công khai. Tôi không muốn nghe thấy hai người là chủ đề trung tâm."

"Công và tư rõ ràng là nguyên tắc của em." Dương Dương nói.

"Ừ, hai người cứ tiếp tục giấu đi, đợi đến khi người 40 tuổi, người ta hỏi hai người tại sao còn chưa kết hôn, tôi sẽ nói cho đám bọn họ biết, bởi vì cả hai đã nhìn thấu hồng trần, đoạn tuyệt tình yêu nam nữ."

"Ha ha..." Dương Dương cười lớn, không cẩn thận kéo căng miệng vết thương lại thở rít.

Nhan Hạm bị tiếng cười của Dương Dương thu hút nên đi qua xem, Dương Dương nói với nàng là cô đang nói chuyện với Kiều Hân Thời.

"Giờ chị đang làm gì?"

"Ở nhà xem TV."

"Hữu Thời của chị đâu?"

"Em ấy đang cố gắng làm công việc phục vụ cho nhân dân, Tết cũng phải làm thêm giờ. Tôi chờ xong việc thì đi đón em ấy, buổi tối chúng tôi đi Nhật Bản tắm suối nước nóng."

"Ok, không làm phiền chị nữa." Dương Dương đặt điện thoại xuống, vừa lúc Nhan Hâm đi tới, cô duỗi tay nắm lấy tay Nhan Hâm, Nhan Hâm nói: "Biểu hiện giờ của Dương y như đứa con nít."

"Mẹ, ôm" Dương Dương đơn giản cho rằng mình là một đứa trẻ, vươn tay muốn ôm Nhan Hâm.

Nhan Hâm ôm lấy cô, nói: "Đủ chưa?"

"Hôn nữa." Dương Dương được một tác lại muốn tiến một thước.

Hôn bên trái lại hôn bên phải, Nhan Hâm hỏi: "Như vậy đã đủ chưa?"

"Còn đây nữa." Dương Dương chỉ vào miệng mình mà nói.

Tòng An ở bên giường nâng má nhìn hai người đến phát chán. Mặc dù cô bé không hiểu hai người đang làm gì, nhưng cô bé cảm thấy tình cảnh như vậy rất ấm áp.

Dương Dương giữ liên lạc với Dương Hạo Nhiên, cô thông qua em trai để biết tình hình trong nhà.

Dương Hạo Nhiên nói cho cô biết trong nhà đang rất rối ren, mẹ khóc ròng cả buổi chiều, làm khách khứa buổi chiều ghé quá sợ tới mức lập tức tháo chạy, thậm chí còn không có cơ hội uống được một ngụm trà.

Ba Dương mất không ít thời gian để an ủi bà, chuyện này phải tính sổ với Dương Dương.

Đến lúc ăn cơm tối, mẹ Dương còn không đi xuống lầu, vợ cậu còn phải tự mình xuống bếp làm đồ ăn bùng lên, chuyện này cũng phải tính sổ với Dương Dương.

Ngày hôm sau cũng chính là buổi sáng ngày hôm nay, mẹ Dương cảnh cáo mỗi một thành viên trong nhà không được nhắc tới Dương Dương, xem như cô chết rồi. Những lời này là mẹ Dương chính miệng nói, Dương Hạo Nhiên thề cậu chỉ phụ trách thuật lại.

Sau khi ăn sáng, Dương Hạo Nhiên và vợ muốn đưa mẹ đi du lịch, Sing – Mã – Thái – Hongkong – Áo – Đài – Châu Âu chục nước đều được, chỉ cần mẹ Dương gật đầu, bọn họ lập tức thu xếp hết. Mẹ Dương thật sự gật đầu, muốn đi du lịch Châu Âu, kéo dài một tháng. Mẹ Dương dẫn chồng lên đường đi Châu Âu thư giãn. Mà chi phí này chắc chắn phải bắt Dương Dương hoàn trả.

Dương Dương nói với Dương Hạo Nhiên ba câu: Xin lỗi em, cảm ơn em, tính hết cho chị.

Kiều Hân Thời ở trên xe nghe radio nói sẽ có tuyết rơi, cô cũng không quan tâm nhiều, xa chạy đến đường Lâm Hữu Thời làm nhiệm vụ, dừng lại đợi bên ven đường.

Lâm Hữu thời quần một chiếc áo khoác màu đen, đứng ở ngã tư có thể dễ dàng nhìn thấy sự hiện diện. Lúc Kiều Hân Thời nhìn thấy Lâm Hữu Thời thì Lâm Hữu Thời cũng đang nhìn cô, dường như là khi Kiều Hân Thời vừa chạy đến đây thì Lâm Hữu Thời đã phát hiện ra cô. Giữa hai người giống như có thần giao cách cảm kì diệu, nói một cách sến súa hơn một chút là tâm hữu linh tê.

Tuyết rơi chậm chậm, không bao lâu đã trở thành tuyết trắng xóa như lông ngỗng rơi*, người đi trên đường lại càng vội vàng hơn, nồn nóng trở về ngôi nhà ấm áp.

*Ẩn dụ ý nói tuyết đổ lớn.

Lâm Hữu Thời kết thúc công việc của mình, ngoái xe Kiều Hân Thời chạy tới, Kiều Hân Thời mở cửa xe đưa khăn cho Lâm Hữu Thời, phui sạch tuyết trên vai cô ấy.

Lâm Hữu Thời thở ra hơi thở trắng xóa, đôi môi đỏ run cầm cập vì lạnh, Kiều Hân Thời chà xát mặt của cô ấy, hai má lạnh ngắt mới có lại được độ ấm.

"Có đói bụng không, lát nữa chúng ta đi đâu ăn cơm?" Kiều Hân Thời hỏi.

Lâm Hữu Thời lắc đầu: "Giờ em muốn về nhà."

Với Lâm Hữu Thời mà nói ầm ập quan trọng hơn so với lấp đầy bụng.

Kiều Hân Thời nói: "Được, chúng ta về nhà. Hay là tôi học nấu ăn làm cho em ăn?"

Lâm Hữu Thời lắc đầu mạnh: "Xem như chúng ta đều không có số vợ hiền mợ đảm." Kiều Hân Thời có trình độ thế nào, cô ấy biết rất rõ, mà khả năng của Kiều Hân Thời, cô ấy cũng hiểu rõ, lực lượng cả hai đều... tệ ngang nhau.

"Năm mới em có muốn đi thăm họ hàng gì không?" Kiều Hân Thời thấy Lâm Hữu Thời trong khoảng thời gian này không có đi thăm hỏi họ hàng, tò mò hỏi cô ấy.

"Người nhà của em chỉ còn lại mẹ và chị. Mẹ của em nói người khác không muốn gặp mẹ con em, nên mẹ con em cũng không cần phải đi làm phiền bọn họ."

Kiều Hân Thời nghe thấy mình ở trong miệng Lâm Hữu Thời là thuộc về người nhà cô ấy, giống như là ở một vị trí rất đặc biệt, không khỏi nhoẻn miệng cười.

Hết Chương 82

Đúng ra hôm qua xong rồi, kiểm tra lại mới thấy bị sót một phần... dài quá mà... hèn gì bữa làm ngắn thấy cũng kì kì =))))

Bao dung vô hạn như Nhan Hâm được mấy ai T-T không phải đơn giản mà mình cảm thấy Nhan Hâm thật sự rất vĩ đại, người như chị càng đáng được yêu thương nhiều hơn. Cũng may Dương Dương của chúng ta không phụ tấm chân tình này ^^

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cô Gái Nhỏ Trưởng Thành Rồi

Editor: Ddil

Năm mới bắt đầu, khoảng đất trống chắn tầm nhìn phía trước của cao ốc ty cũng có trồng mấy cây mới, từ giữa những cành khô lá úa hiện lên một chút sắc xanh.

Chuyện đầu tiên khi mọi người trở lại văn phòng nghĩ đến đó là tìm thời gian tốt sắp xếp lại bàn làm việc, đổi mấy bộ văn phòng phẩm, thay đổi tâm trạng.

Dương Dương trong dịp nghỉ Tết để ăn mừng hơi quá, để lại một vết thương như móng tay cái và một vết bầm lớn. Đi làm thì chung quy phải gặp người khác, cô lấy băng keo dán che đỡ, rồi rũ tóc xuống, còn thay đổi rẽ lại chiều của mái, nên che lại được miệng vết thương đó.

Người khác còn tưởng rằng cô thay đổi hình tượng, còn nói Dương Dương bây giờ đã có xu hướng hoàn lương làm vợ hiền mợ tốt.

"Em làm gì vậy?" Dương Dương mới vừa ngồi xuống chiếc ghế da lớn mềm mại của cô, chờ đợi cô lại là là thư từ chức của Lý Khê Du.

Những lời viết trong thư từ chức nghiêm túc, cách thức cẩn thận, so với lần đầu rõ ràng đã có tiến bộ, nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là tại sao cô ấy lại muốn từ chức.

Dưới cái nhìn chăm chú sắc bén của Dương Dương, Lý Khê Du chậm rãi cúi đầu, cô ấy ra quyết định này không phải mù quáng hay tùy hứng, cô ấy trải qua suy nghĩ cân nhắc mới có thể thức tỉnh ra quyết định từ chức này, hi vọng Dương Dương có thể hiểu được: "Em muốn từ chức."

"Tôi biết, ai có mắt cũng thấy được nội dung viết ở đây, vấn đề là tại sao em muốn từ chức?" Dương Dương còn cho rằng trải qua một năm thăng trầm Lý Khê Du ít nhất cũng có đủ can đảm để nói được từ 'không' với người nhà. Nhưng mà cô đã sai rồi, có lẽ khoảng thời gian này gia đình tạo áp lực cho Lý Khê Du càng lớn hơn.

"Em từ chức đi du học." Lý Khê Du nói.

"Là tự em ra quyết định này?" Dương Dương hỏi, cô chỉ bằng lòng tin tưởng đây là điều Lý Khê Du muốn, nếu như đây là quyết định đưa ra do bị bắt buộc, cô sẽ giận Lý Khê Du.

Lý Khê Du trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy. Em vì suy nghĩ cho bản thân mới ra quyết định này."

Dương Dương suy nghĩ thật lâu, chuyện này có vẻ như cô nên quan tâm, nhưng mà còn có một người càng có tư cách quan tâm chuyện này hơn so với cô.

Cô đẩy thư từ chức lại, Lý Khê Du ngạc nhiên nhìn cô, nghĩ là cô không đồng ý.

Dương Dương nói: "Em lên lầu tìm Kiều Tổng đi, em đi mà nói với chị ấy."

Lý Khê Du nghe thấy cái tên này thì liền lắc đầu lia lịa: "Chị là cấp trên của em, chị làm chủ là được rồi, chỉ cần ký một chữ..."

"Em không phải người của tôi, tôi không quan tâm." Dương Dương vào lúc này muốn đóng vai sát thủ mặt lạnh tuyệt tình quyết ý.

Cô bắt Lý Khê Du đi tìm Kiều Hân Thời, muốn Lý Khê Du tự mình đối mặt với cửa ải khó khăn nhất trong lòng cô ấy.

Dương Dương tin rằng Lý Khê Du sẽ đối phó được, dù sao cũng đã không còn tìm thấy trên người cô ấy bóng dáng cô gái nhỏ vụng về không biết phải làm gì những ngày mới vào công ty.

Sau khi Lý Khê rời khỏi văn phòng, Dương Dương gọi đường dây nội bộ cho Kiều Hân Thời: "Tiểu Khê muốn từ chức, chị xem phải làm sao đây?"

"Từ chức? Người nhà em ấy lại muốn làm cái gì nữa?"

"Tiểu Khê nói không phải người nhà em ấy bắt, là tự em ấy muốn ra nước ngoài du học." Dương Dương xoay cây bút trong tay, "Em nói Tiểu Khê đến tìm chị, chuyện này chị phụ trách đi."

"Tại sao?" Kiều Hân Thời cười lớn.

"Bởi vì em ấy là người của chị."

"Dương Dương..."

Sau khi Dương Dương cúp điện thoại thì Kiều Hân Thời chợt nghe thấy tiếng gõ cửa ba lần, cô để điện thoại xuống, "Vào đi."

Lý Khê Du đẩy cửa bước vào, cũng khoảng mười ngày không gặp mặt, ấn tượng đầu tiên Lý Khê Du mang đến cho Kiều Hân Thời là sự tỏa sáng.

Từ lúc nào thì cô gái nhỏ cũng đã được cách búi mái tóc dài lên, trang sức trang nhã nổi bật, còn mang cao gót, mặc bộ vest đồng phục công ty lên người hoàn toàn xóa hẳn đi mặt nhu nhược của cô ấy, làm nổi bật sự độc lập và giỏi giang của cô ấy.

Kiều Hân Thời nói: "Ngồi đi."

Lý Khê đưa thư từ chức bằng hai tay tới trước mặt Kiều Hân Thời: "Kiều tổng, bởi vì những vấn đề kế hoạch cá nhân nên em không thể không rời khỏi cương vị công tác hiện tại, hi vọng Kiều tổng có thể hiểu cho."

"Ok, tôi hiểu em, em sẽ sớm không còn là nhân viên của tôi nữa, đừng căng thẳng như vậy, ngồi xuống trước đi." Kiều Hân Thời mỉm cười ý nói Lý Khê Du ngồi xuống, sau đó đứng dậy hỏi cô ấy: "Em thích uống gì?"

"Cà phê." Lý Khê Du chỉ ngồi xuống một phần ba ghế, không thể che giấu vẻ căng thẳng của mình.

Chỉ cần Kiều Hân Thời tới gần cô ấy, thì tim cô ấy sẽ đập vượt qua giới hạn sinh lý mà cô ấy có thể kiểm soát được.

Kiều Hân Thời rót một ly cà phê cho Lý Khê Du, cho nhiều sữa, đưa đến tay cô ấy, còn Kiều Hân Thời thì đứng trước mặt cô ấy, dựa vào bàn làm việc, giữ khoảng cách vừa phải với cô ấy, thuận tiện quan sát biểu hiện của cô ấy.

"Em đừng căng thẳng, tôi sẽ không ăn thịt em đâu." Vào thời điểm Kiều Hân Thời không biết phải làm sao thì cô lại tìm thấy một cảm giác quen thuộc ban đầu của cô gái nhỏ này. Lý Khê Du thật ra vẫn không hề thay đổi.

Lý Khê Du nhấp một ngụm cà phê, trấn an tâm trạng của mình.

"Em vào công ty không bao lâu, tính ra còn chưa đến nửa năm, nhưng mà trên dưới trong công ty đánh giá em rất tốt, bọn họ rất thích em, em có biết không?"

"Em biết, em rất muốn cảm ơn các đồng nghiệp bình thường đã chăm sóc em." Hơi thở không còn rối loạn nữa, Lý Khê Du ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt ấm áp của Kiều Hân Thời.

"Thật ra bọn họ luôn luôn nói với tôi, nói tôi lãng phí tài năng*, để một nhân tài xuất sắc như em làm cu li ở chỗ Dương Dương, bọn họ cảm thấy không đáng cho em." Kiều Hân Thời nói đùa, "Hình tượng của tôi ở trong lòng bọn họ xấu xa như vậy sao?"

*Nguyên văn: Đại tài tiểu dụng – có nghĩa là tài lớn bị bắt làm việc nhỏ.

"Không phải, Kiều tổng tốt lắm, tất cả mọi người đều thích làm việc dưới trướng của chị."

"Thật không? Em không phải đang an ủi tôi chứ?"

"Không đâu ạ, em nói thật lòng mà." Lý Khê Du vội vàng giải thích, sợ Kiều Hân Thời không tin mình.

Thật ra thì chọc cô gái nhỏ này rất vui, nhìn thấy Lý Khê Du mặt đỏ tai hồng, khiến cho Kiều Hân Thời không thể nén cười, hai tay cô vịn lên bả vai Lý Khê Du, nói: "Rồi rồi, những gì em nói tôi đều tin cả, đừng lo lắng."

"Dạ." Lý Khê Du ngoan ngoãn gật đầu.

"Giờ nói đến dự tính của em đi, sao em lại muốn đi du học ở nước ngoài?"

Trải qua một lúc nói chuyện, Lý Khê Du so với lúc mới vào đã thả lỏng hơn rất nhiều, Kiều Hân Thời mới yên tâm nói chuyện này với cô ấy.

"Trước đây em chưa từng nghĩ đến muốn làm cái gì, thích ứng trong mọi hoàn cảnh là được rồi. Sau này vào công ty rồi mới ý thức được bản thân không thể ngồi ở vị trí này cả đời. Em nghĩ rất lâu, mới quyết định thay đổi hiện trạng." Còn một nguyên nhân khiến Lý Khê Du phải quyết định đó là vì cô ấy nhận ra mình đã yêu Kiều Hân Thời không thể tự kiềm chế được, Lý Khê Du muốn thay đổi hoàn cảnh, thay đổi tâm trạng, muốn có một cuộc sống khác, có lẽ đến khi đó cô ấy sẽ không còn thời gian để suy nghĩ về Kiều Hân Thời, cô ấy không cần phải cả đời làm một chân thư ký nhỏ buồn bã thầm lặng yêu người ta nữa.

"Như vậy rất tốt." Con người một khi có khát vọng sẽ thay đổi, giống như Lý Khê Du trong mắt Kiều Hân Thời lúc này, đang trở nên tỏa sáng.

Kiều Hân Thời viết phê duyệt vào thư từ chức của Lý Khê Du rồi ký tên lên, cô cầm tay Lý Khê Du: "Chúc em có được tương lai tươi sáng."

"Cám ơn." Cám ơn chị vì chị đã là bài học quan trọng nhất trên đường đời của em.

Lúc vui vẻ chia tay cũng có nhiều người tự phát tham gia, có thể thấy được độ nổi tiếng của cô gái nhỏ Lý Khê Du này rất dữ dội.

Dương Dương trong góc phòng đang than thở: "Lý Khê Du đi rồi, tôi lại mất đi trợ thủ đắc lực nhất, tổn thất này ai bù cho tôi đây?"

Mấy vị giám đốc điều hành khác lập tức phân rõ ranh giới với cô, một người nói: "Đừng có dòm ngó trợ lý của tôi."

Dương Dương nhìn Lý Khê Du cười rạng rỡ như viên kim cương giữa trung tâm, nói: "Tôi đã nói chúng ta không giữ được em ấy mà."

Luyến tiếc, nhưng vẫn phải buông tay, nhìn một con bướm phá kén bay lên bầu trời, người bên ngoài càng vui vẻ phấn khởi hơn cả đương sự.

Lý Khê Du vừa đi, cũng đã nhận người mới vào, nhiệm vụ của Dương Dương tăng thêm, may mắn là năm mới vừa bắt đầu. Còn có rất nhiều việc phải làm*, có khi là thời gian cho người mới mảy mò học hỏi. Dương Dương chỉ dạy, nhưng cũng không trông cậy người mới có thể làm được việc liền, chỉ mong cô ta đừng cản trở.

*Nguyên văn: Bách phế đãi hưng – Chỉ sự bận rộn, khối lượng công việc dờ dang còn nhiều, chưa hoàn thiện việc nào cả.

Buổi tiệc đầu tiên sau Tết, Dương Dương lại lần nữa đóng vai trò culi chịu cực làm việc, đứng trước lò nướn xử lý toàn bộ đồ ăn.

Kiều Hân Thời tới đây ăn chân gà mới nướng xong, Kiều Hân Thời không sợ nóng, nướng chín là ăn ngay, một chút hình tượng cũng không có.

Kiều Hân Thời thật đúng là tinh mắt, lấy đi toàn thứ ngon nhất, Dương Dương muốn để lại cho Nhan Hâm ăn, kết quả lại bị Kiều Hân Thời lấy mất, Dương Dương đem tất cả oán giận biến thành cái liếc mắt.

"Nếu là Khê Du em ấy sẽ không liếc tôi." Kiều Hân Thời ghét bỏ thái độ của Dương Dương.

"Chỉ nhớ Tiểu Du như vậy thì đưa em ấy về đi." Dương Dương tức giận nói, tay thì đang trở một xiên đồ ăn lớn.

"Em ấy đi tìm bầu mới của mình rồi." Kiều Hân Thời lại cắn một cái.

"Em cảm thấy trong lòng Tiểu Du vẫn có chị."

"Có lẽ qua ba năm em ấy cũng sẽ không còn nhớ rõ con người của tôi nữa." Kiều Hân Thời mỉm cười lắc đầu.

"Nếu em ấy vẫn còn nhớ chị thì sao?"

"Chuyện đó thì cứ để tới lúc đó nói sau." Kiều Hân Thời trước khi đi còn quơ lấy một xiên, cố chọn cái ngon nhất.

Lúc Nhan Hâm đến, Dương Dương lấy từ dưới lò ra một đĩa cánh gà mới nướng xếp thành hình trái tim, giống như đang dâng hiến đồ quý báu: "Em cầm ăn."

Nhan Hâm còn chưa kịp cầm, Kiều Hân Thời đã vươn đầu ra từ phía sau lấy mất vài cái cánh gà: "Biết ngay là em giấu riêng mà. Đúng thật là không ngoài suy đoán của tôi."

Chị như thế mà cũng xứng gọi ngự tỷ hả? Em khinh! Dương Dương khinh Kiều Hân Thời ở trong lòng một trăm lần.

Thỉnh thoảng nhìn thấy vết thương trên trán Dương Dương, Nhan Hâm sẽ để lộ biểu hiện đau lòng, nàng hi vọng tình cảm có thể một đường thuận lợi đi tới, không ai vì quyết định của cả hai mà đau lòng, mà bọn họ cũng không nên vì lựa chọn của mình để bị thương. Nhưng cuộc đời luôn luôn có những chuyện bất lực, con người phải tìm kiếm một con đường đột phá từ trong những mâu thuẫn.

Con đường của Dương Dương và nàng chắc chắn không phải trơn tru, cho nên bề đầu sứt trán đổ máu, nhưng không biết có thể đi đến thời điểm có hi vọng được không.

Phần trọng lai mờ mịt này làm cho nàng rầu rĩ, nàng xoa cái trán của Dương Dương, "Lần sau phải nhớ né đi, đừng có đứng ngốc ở đó."

"Qua cả rồi." Dương Dương cầm tay nàng, biết nàng lại đau lòng.

Lisa nhớ tới lần trước gặp Dương Dương đến nay cũng đã một khoảng thời gian. Vào lần gặp đó, những gì mà Dương Dương và người yêu của cô nói khiến cho Lisa làm thế nào cũng không thể quên được.

Cô ấy ngẩng lên nhìn Hứa Hiền Vũ hoặc đi lại trong phòng hoặc đang ngồi trước máy tính mà suy nghĩ ở trong lòng, tại sao mình lại chọn lựa kết hôn với anh ấy?

Lúc đó cô ấy thật sự yêu người đàn ông này, khoảnh khắc nhận được lời cầu hôn của Hứa Hiền Vũ thì lòng cô ấy như nở hoa, tỉnh táo lại về sau mới bắt đầu sợ hãi, hôn nhân không có tình yêu chính là nắm mồ của tình yêu, cho nên cô ấy bắt đầu tìm kiếm tình yêu.

Lisa nắm lấy kỷ niệm, bắt lấy Dương Dương, tìm thấy khát vọng thời tuổi trẻ trên người Dương Dương, vào lúc đó Dương Dương lại buông cô ấy ra, nói với cô ấy mình đã có một cuộc sống riêng.

Một gia đình là như thế nào, trong lòng Lisa không thật sự hiểu rõ.

Khi cô ấy còn nhỏ đã bị gửi đến nhà họ hàng sống, đến khi lớn hơn một chút thì được đón về nhà, lúc đó cha mẹ lại lựa chọn ly hôn.

Sau này mẹ tái giá, rồi lại ly hôn, cô ấy giống như một kẻ ngoài chẳng mấy quan trọng, lặng lẽ đứng nhìn ở một bên, chờ một chốn dừng chân, không có cơ hội để quan sát hay học hỏi cách thức vận hành của một gia đình.

Cô ấy bị ném vào hôn nhân, làm vợ rồi nhanh chóng trở thành mẹ, mỗi ngày cô ấy đều sợ hãi, Hứa Hiền Vũ lại không nhận thấy nỗi sợ của cô ấy, mãi mê bận rộn với công việc của mình.

Cô ấy giống như bị bỏ lại một mình ở nơi hoang dã rộng lớn, bốn bề vắng lặng, cho nên mới cầu cứu Dương Dương.

Dương Dương không thể bỏ xuống được Lisa, nghe thấy giọng nói bất lực của Lisa nên tới gặp cô ấy.

Bụng của Lisa đã có thể nhìn thấy rõ, người lại càng gầy đi, vì thế trông rất dễ làm người khác lo lắng.

Người lớn nhà họ Hứa đặt rất nhiều hi vọng đối với đứa bé này, càng như vậy, Lisa lại càng nơm nớp lo sợ.

Hết Chương 83

Tuần này của mọi người thế nào, có vui không ^^

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nhé Nhé ~

Trong phòng đều là thuốc bổ, người bình thường gia đồ ăn không đến gì đó ở trong này bị người giống đồ bỏ đi giống nhau vút qua một bên.

Dương Dương đến dụ đi Lisa tâm tình, bất quá Dương Dương không cho là mình thức dậy cái tác dụng gì.

Có lẽ là lần trước giữa hai người đối thoại sản sinh tác dụng, nhường Dương Dương cùng Lisa bảo trì khoảng cách nhất định.

"Ai ya làm của người thiếu phụ nhân không tốt sao, mỗi ngày muốn nhiều như vậy làm gì?" Gõ lên Lisa ót, Dương Dương nhớ tới đây là nàng trước kia thường dùng nhất động tác.

Lisa mân nhãn môi mòng: "Ta cũng không muốn. Chính là có rất nhiều thời gian không không có việc gì làm, ngồi xuống liền miên man suy nghĩ."

Dương Dương đích tay bị nàng cầm, Dương Dương Tâm đau chính là nàng kia hết sức nhỏ quá phận đích cổ tay.

Người này từng là của nàng yêu nhất, cứ việc sau lại tình yêu không còn tồn tại, nàng cũng như cũ đem nàng làm công chúa của mình yêu thương lên. Hứa Hiền Vũ như vậy đối với nàng...

Dương Dương nói: "Hắn biết của ngươi trạng thái sao?"

"Ta có thử nói với hắn, nhưng là tâm tình của nữ nhân, hắn như thế nào sẽ biết?" Lisa cúi đầu, đem mặt chôn ở Dương Dương trên đầu gối.

Lisa nhẹ nhàng mà nói: "Nếu chúng ta hay là đang trung học khi đó thật tốt, cái gì đều không cần muốn, còn có rất nhiều thời gian có thể đi chơi."

"Ngươi muốn đem sự thật cùng hư ảo phân rõ sò, ngươi bây giờ là hứa bà lớn, có hảo nhà ngụ ở, có một yêu thương yêu lão công của ngươi, ngươi còn mang thai hài tử của hắn, sẽ phải làm mẫu thân. Lisa, ngươi thực hạnh phúc, ngươi lấy được xa so với người khác cần nhiều rất nhiều."

"Mới không phải, ta mất đi càng nhiều." Lisa chán nản nói.

Dương Dương đến nhường Lisa có người nói chuyện, nàng có thể tận tình tổ khổ, phát tiết trong lòng bất mãn, đối tượng phu cùng đối trong bụng cái kia chưa xuất thế nhi đồng. Dương Dương ở kiên nhẫn nghe nàng nói, làm của nàng thụ động.

Dương Dương theo nàng lấy được trong tin tức cho ra kết luận, Lisa cùng Hứa Hiền Vũ này giữa hai người, Lisa có sai, nhưng là Hứa Hiền Vũ sai lớn hơn nữa.

Hắn đón mặc cho chuyện trong nhà nghiệp sau liền không để mắt đến Lisa, cũng không nhìn tới xem hiện tại Lisa là cái gì trạng thái, hắn rời xa càng giống là một loại tránh né.

Cần giải quyết vấn đề muốn theo nguồn gốc bắt đầu.

Hứa Hiền Vũ văn phòng ở một cái Cao ốc tầng cao nhất, cực phú sáng ý không gian thiết kế khiến cho nơi này thoát nhìn giống nhất hoa viên.

Dương Dương phía trước đi qua Hứa Hiền Vũ công ty nhiều lần, trước sân khấu người còn nhận được nàng, ở đăng ký hạ nàng tên sau khi để lại nàng tiến đi tìm bọn họ tổng giám đốc.

Xuyên qua bận rộn đám người, Dương Dương đi lên thang lầu, đi vào tầng cao nhất văn phòng.

Nàng gõ vài cái cửa thủy tinh, Hứa Hiền Vũ từ lúc ba phút trước nhận được trước sân khấu mở ra điện thoại biết Dương Dương sẽ đi qua, tự mình làm nàng mở cửa.

Hai người hắn là có một đoạn thời gian rất dài không có gặp lại, Hứa Hiền Vũ thoát nhìn thành thực rất nhiều, gầy dưới mặt có hơi mòng râu ria.

Dương Dương ra hiện ở trước mặt hắn, thái độ của hắn là xen vào kinh ngạc cùng bài xích ở giữa, bị Dương Dương miễn tuệ giác quan thứ sáu nhận thấy được.

Dương Dương Vì cười, chọn một cái ghế ngồi xuống: "Ngươi không chào đón ta?"

"Không dám." Hứa Hiền Vũ thấp giọng nói, hắn đi đến sau bàn công tác ngồi xuống, trên thân thẳng tắp, là tràn ngập tính công kích tư thế.

"Thật lớn oán khí, xem ra ngươi đối với ta có ý kiến, nếu ta tới đến trước mặt ngươi, ngươi không trắng ra điểm nói với ta." Dương Dương tràn ngập khiêu khích ánh mắt nhường Hứa Hiền Vũ từ trên ghế đứng lên.

Hứa Hiền Vũ hít sâu một hơi: "Chúng ta có cần phải trở mặt sao?"

"Ngươi còn có mặt mũi sao? Hứa Hiền Vũ, trước tiên ta hỏi hỏi ngươi, ngươi còn nhớ hay không thích đáng sợ ngươi ưng thuận lời hứa, ngươi nói sẽ làm Lisa cả đời mau mau Nhạc Nhạc, hiện tại đâu, nàng thực không sung sướng!"

"Đủ rồi, ta không thích nghe đến ngươi nói lão bà của ta, nếu có thể ta hi vọng các ngươi một chút quan hệ đều không có. Ta chán ghét ở nàng trong miệng nhắc tới ngươi, ta càng chán ghét ngươi dùng loại này khẩu khí nói nàng." Hứa Hiền Vũ đỏ lên hai mắt trừng mắt nàng, giống phần nộ trâu đực.

Dương Dương chậm rãi đứng lên, nàng cùng Hứa Hiền Vũ thân cao không kém là bao nhiêu, huống chi nàng nay thiên mặc vẫn là mui phân cao dép lê.

"Ngươi đồ kị? Ngươi có này chó má thời gian đồ kị ngươi vì cái gì không cần tới chiếu cố hảo nàng, nàng hiện tại gây lợi hại ngươi có biết hay không, ngươi hai con mắt là trường ở nơi này là trang sức dùng là sao, ngươi chẳng lẽ liền nhìn không tới..." Dương Dương mới vừa nói xong, Hứa Hiền Vũ hai tay trừng đập phát cái bàn. Dương Dương nhất thời dừng lại cần nói lời, kinh ngạc nhìn thấy hắn.

"Làm sao ngươi biết ta không có ở chiếu cố nàng! Làm sao ngươi biết ta không có thử đi quan tâm nàng? Ta ở cố gắng, ngươi không có chứng kiến, chính là nàng căn bản không để cho ta cơ hội, nàng muốn ngươi vĩnh viễn đều là ngươi."

"Cắt." Dương Dương hừ lạnh, "Phế vật, vô dụng nam nhân, lại có thể ngay cả lão bà của mình tâm đều muốn làm không rõ ràng lắm còn ngờ ta."

"Câm miệng, Dương Dương, đừng làm cho ta đánh người." Hứa Hiền Vũ giờ tay lên nhắm ngay nàng. Hấn sớm Hận Địa nghiêng rặng nghiêng lợi.

Dương Dương Bình tĩnh hướng hấn đi đến, đi bước một tới gần, Hứa Hiền Vũ cũng đi bước một lui về phía sau.

Dương Dương nói: "Nàng trước kia có yêu ta, hiện tại có lẽ còn yêu ta, nhưng là người cần muốn làm rõ ràng, nàng yêu nhất người là ai, nàng theo không có nghĩ qua cần kết hôn, nhưng là nàng lựa chọn gả cho người, là bởi vì người có thể cho nàng cảm giác an toàn, chính là người làm không được."

"Mẹ nó, nàng là lão bà của ta, nàng mỗi ngày muốn đều là người, đây là yêu biểu hiện của ta!" Hứa Hiền Vũ rống ra hấn phần nộ trong lòng.

Cửa đi qua người chậm rãi dừng bước lại, lấy các loại lý do dừng lại ở văn phòng trước không đi.

Giọng nữ cũng đi theo cất cao: "Người là một cái nam nhân người phải đi được đến lòng của nàng a."

"Ta có phải là nam nhân hay không, người rõ ràng nhất, Lisa rõ ràng hơn!" Hứa Hiền Vũ nói.

Dương Dương nheo mắt lại, lửa giận ở nàng trong mắt hùng hực bốc cháy lên, bao quanh của nàng là ngọn lửa vô hình, tựa hồ có thể nghe được nứt toác thanh âm của.

Dương Dương rống đi ra: "Ta đem Lisa giao cho người, người lại gọi nàng chịu ủy khuất, người mời nàng một chút cũng không sung sướng, người tên súc sinh này."

Hứa Hiền Vũ rống trở về: "Ta có cố gắng..."

"Cố gắng cái rắm, Hứa Hiền Vũ, người chính là vô dụng phế vật, người ngay cả lão bà của mình đều chiều có không tốt, người cho là ai bảo Lisa trở nên tiêu tụy như thế, là người!"

Hứa Hiền Vũ thất thần, tựa hồ có một thanh âm ở nàng bên tai nói, là người, là người trốn tránh sợ, là người sợ hãi bị lấy ra làm so sánh sợ hãi thua cho nên không dám đi đối mặt, là người đem Lisa bỏ lại, mời nàng một người đi đối mặt các loại phiền não, là người cho là chỉ cần có sự nghiệp khiến cho Lisa cảm giác mình so với Dương Dương Cường.

Chính là thế nhưng hấn lại vô dụng trắng, ngược lại thua thảm hại hơn.

"Ta đem nữ nhân của ta giao cho người, không phải cho người đến lãng phí. Hứa Hiền Vũ, người đem nữ nhân của ta chiều có tốt, nếu không ta mỗi ngày tới cửa đến phiền người." Dương Dương ghim chặt cả vật của hấn, hung mãnh khí thế lấy dẫn đường tính thẳng lợi đã bại Hứa Hiền Vũ.

Hứa Hiền Vũ còn tại thất thần trạng thái, hai mắt vô thần nhìn thấy nàng.

Dương Dương mở ra cửa phòng làm việc cái kia khác, cửa vô số bóng đen hiện lên.

Mọi người chú ý, cơm trưa có sức lực bạo đề tài, có nữ nhân tới cửa cùng thầy cai thường lão bà a!

Nay thiên Dương Dương đặc biệt dính người, Nhan Hâm đã bị nàng dính nghiêm chỉnh cái buổi tối.

Hôm nay là tuần ngũ, theo lý thuyết là Nhan Hâm ở rửa chén, Nhan Hâm vẩy lên tạp dề bắt đầu rửa chén thời gian Dương Dương liền ở sau lưng nàng dán lưng của nàng hai tay vây quanh eo của nàng, như là hai khối nóng hằm hập điệp ở cùng nơi niên kỉ cao.

"Tránh ra." Nhan Hâm mắng nàng một tiếng, hi vọng nàng có thể có tự mình hiểu lấy cách xa nàng điểm, đừng ở trong phòng bếp vướng chân vướng tay.

Dương Dương Không: "Hâm hâm..."

"Đề làm chi?"

"Ta hảo yêu người nha." Dương Dương này nhộn nhạo khẩu khí Nhượng Nhan Hâm nổi da gà sắp thành hoạ.

Nhan Hâm mạnh mẽ quay đầu lại, còn lau sạch sẽ thủ lấy tay lưng lưng của nàng tư thế cơ thể, quái, rõ ràng không có phát sốt.

Dương Dương nói: "Ta nói thật vậy."

"Người hôm nay nhìn Lisa chứ." Nhan Hâm theo nàng quý dị thái độ lý nhìn ra manh mối.

"Không phải, ta là nhìn Hứa Hiền Vũ."

Nhan Hâm thủ vừa trượt, trong tay bát rơi xuống đến thủy trong máng.

"Các người quan hệ trong đó thật đúng là loạn, dây dưa đến dây dưa đi, rốt cuộc có chủ ý gì."

"Ta hôm nay đem hấn mắng một trận, ta nói người là cái nam nhân liền hảo hảo chiều có Lisa, ta hi vọng Lisa hạnh phúc, là Hứa Hiền Vũ cấp hạnh phúc

của nàng, mà không phải ta." Nay thiên cho Dương Dương đông đảo cảm xúc. Nàng ghé vào Nhan Hâm trên vai phát ra ngân nga thờ dài.

"Nếu ta với người phân ra, người cũng sẽ thay ta nghĩ nhiều như vậy sao?" Nhan Hâm hỏi.

Dương Dương đích tay buộc chặt, nàng đem Nhan Hâm ba địa càng chặt càng chặt: "Ta sẽ không tha người đi, người cũng đừng hòng trốn."

"Ta là nói nếu."

"Nếu cũng không cho." Dương Dương tham muốn giữ lấy bùng nổ.

"Mẹ, đi các người đang đùa cái gì?" Tùng An ở phòng khách chờ hai người đi ra ăn trái cây, kết quả đợi bán thiên cũng không có nhìn thấy, chạy tới vừa nhìn phát hiện hai người điệp cùng một chỗ chơi, vì thế tò mò hỏi.

Dương Dương nói: "Chúng ta đang đùa trò chơi, người có muốn đi chung hay không?"

Tùng An lộ ra tương tự khinh thường đích biểu tình: "Không cần, hảo ngậy thơ."

Tỉ tách, một giọt mồ hôi lạnh theo Dương Dương cái trán tích lạc, Dương Dương liếc một cái Nhan Hâm, sau đó đem mặt chôn ở Nhan Hâm đích lưng thượng: "Người xem, con gái của người ghét bỏ ta. Ô ô..."

"Tốt lắm tốt lắm, đừng làm rộn, đi đi, đến phòng khách xem TV, thật sự không được đi bên ngoài chơi."

"Nhan Hâm người cũng ghét bỏ ta sao?" Dương Dương cắn môi dưới, ướt át đôi mắt mắt ba ba địa nhìn thấy nàng.

Nhan Hâm lúc này tâm tình giống như giữa ban ngày nhất nói Thiên Lôi từ nàng đỉnh đầu đánh xuống.

Dương Dương thật cao hứng đã gặp nàng như thế phản ứng, cười ha ha.

Dương Dương lần thứ hai bãi phỏng Hứa Hiền Vũ công ty, lần này nàng đi đến trước sân khấu có người đứng dậy nghênh đón tặng nàng đến tổng giám đốc văn phòng, thái độ thực tại quý dị, giống như đem nàng làm cái gì nhân vật trọng yếu giống nhau đối đãi, mà Hứa Hiền Vũ công ty những người khác đều sôi nổi vây xem nàng, mọi nàng có điểm sờ không được ý nghĩ.

Nàng gõ hảo vài cái lên cửa, Hứa Hiền Vũ mới chậm rãi mở cửa, vẫn là cái loại này táo bón đã nhiều năm mặt, Dương Dương cũng không chỉ nhìn mặt hân thượng có thể lái được hoa.

"Người lại đây để làm chi?"

"Tặng quà." Dương Dương ôm lấy nàng cảm thật lớn gói to, rút ra khoá kéo, đem gói to lật qua, trong bao thư sôi nổi rơi xuống ở Hứa Hiền Vũ trên bàn.

Ở Hứa Hiền Vũ tròn mắt há hốc mồm thời gian Dương Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn, đưa lên một chồng hoá đơn: "Ta tham khảo chuyên gia - ý kiến, mua đều là hữu dụng nhất thứ, người nhớ rõ mỗi ngày xem, đây là hoá đơn, ta muốn thanh toán."

"Người..." Chưa thấy qua như vậy nữ Phách Vương, lại có thể chạy người ta trên địa bàn tác oai tác phúc.

Dương Dương trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau: "Người không để cho ta cảm thấy được người là vô thuốc có thể trị phế vật."

Cất bước Dương Dương, Hứa Hiền Vũ mang theo tức giận ngồi trở lại vị trí của hắn, hắn tùy tay cầm lấy một quyển chí nam, trong miệng nói thầm lên: "Chỉ cần nữ nhân này không ra hiện trên thế giới này, nhà của chúng ta căn bản sẽ không có vấn đề gì..."

Hắn lật qua một trang, dùng càng thêm thấp thanh âm của nói: "Nói có một chút như thế đạo lý... Nhưng là đều là vô nghĩa, ai cũng sẽ nói..." Kết quả luôn luôn không có ngừng xuống dưới.

Dương Dương tự giác là thẹn với người nhà, tại này kiện sự tình thượng không thể miễn cưỡng chính mình chịu thiệt người nhà, mặt khác phương diện nàng là hết sức đi bù lại.

Ba mẹ đã đi Âu Châu du lịch một chuyến tìm ngoài vạn, ở Dương Hạo Nhiên ứng ra hoàn sau khi Dương Dương liên trực tiếp hoa trưởng cho hắn.

Nàng cùng Dương Hạo Nhiên giữ liên lạc, trong nhà gió thổi cỏ lay đều có thể tùy thời nhận được tin tức.

Dương Hạo Nhiên nói mưa dầm mùa xuân tới, cha bệnh phong thấp phát tác, cuộc sống có điểm khó chịu, Dương Dương đi ra chỗ sai người tìm bài thuốc gia truyền, tìm Lão Trung Y khai căn từ.

Tiếp tục một lát sau khi, Dương Hạo Nhiên chuyển con mẹ nó nói: "Ai hiếm lạ người điểm ấy ý tứ, người không có tới, tặng nhiều hơn nữa chủ nhân tây đều không có dùng."

Dương Hạo Nhiên ở trong điện thoại cam đoan: "Là (vâng, đúng) mẹ chính mồm nói, không phải ta vô căn cứ, tỷ, lão mẹ đích khẩu khí giống như có điểm dị đi lại đây..."

"Đó là giống như, người không tin hiện tại đến trước mặt nàng nói nói của ta 'Nữ' bằng hữu, xem nàng còn chậm không chậm." Dương Dương tức giận đều trừng xem thường, chỉ tiếc còn cách điện thoại Dương Hạo Nhiên thu không đến.

Dương Hạo Nhiên cũng không lá gan này mạo hiểm: "Ta cũng không muốn chết."

"Nói, cho nên hiện tại bên nhon mâu thuẫn còn không có giải quyết, người nói chuyện gì giải phóng!" Dương Dương đích ngón tay gõ lên cái bàn.

"Cha cùng ta thương lượng hạ xuống, nhường mẹ vợ, có lẽ nàng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, ta khuyên mẹ lên trên khóa, cha hiện tại bởi nàng khiêu người già quốc tiêu, mỗi ngày quay tới quay lui, chờ tâm tình vui tươi, phỏng chừng cũng sẽ không tiếp tục giận người."

"Rất khó." Dương Dương điểm ấy lĩnh ngộ vẫn phải có, tiền đồ là quang minh, đường là khúc chiết, vấn đề là có chút người sẽ chết ở tại khúc chiết trên đường, không thấy được hào quang một ngày.

"Ta tin tưởng mẹ chính là nói năng chua ngoa đầu hủ tâm, đem người đuổi đi, ai bảo nàng lúc không có chuyện gì làm quan tâm đâu." Dương Hạo Nhiên cười rộ lên.

Lâm Hữu Thời chạy bộ sáng sớm trở về tiện đường mở thùng thư, trở về trên đường nàng tay trái mang theo bữa sáng tay phải cầm một chồng thật dày tin, sau đó đứng ở trước gia môn phát trong chốc lát ngại.

Nàng giống như quên mang cái chìa khóa ...

Nàng lúc ra cửa Kiều Hãn Thời còn đang ngủ, hơn nữa ngủ rất chìm, này chuông cửa nàng theo như không đi xuống.

Đúng lúc này, giống như có tâm linh tương thông thần kỳ sự kiện phát sinh, môn ở phía sau mở ra, Kiều Hãn Thời hai tay vòng ngực tựa vào cửa: "Người cần ta chờ tới khi nào, chờ ta chết đói người mới đem bữa sáng đưa vào tới sao?"

"Ta nghĩ đến người còn ngủ." Lâm Hữu Thời cời giày đi tới.

Kiều Hãn Thời nói: "Ồ người đi rồi sau khi liền tỉnh, ta vừa rồi theo theo dõi phương pháp ghi hình thượng gặp lại người ở cửa ngăn người, ngay tại nhớ người rút cuộc khi nào thì mới có thể vào cửa."

"Ta quên mang cái chìa khóa, lại không muốn đánh thức người."

"Không sao, ta sẽ không đói với người tức giận." Kiều Hãn Thời cười Lâm Hữu Thời đáng yêu, Lâm Hữu Thời cắn ống hút, nhận nụ hôn của nàng.

Lâm Hữu Thời đem thư giao cho Kiều Hãn Thời Kiều Hãn Thời lấy ra từ từ xem, tại đây đôi trong thư nàng thấy được ngoài trang đến từ biển cả bờ đối diện bưu thiếp, toàn bộ xuất thân từ Lý Khê Du đích tay.

Mặt trên xinh đẹp tự cũng chỉ có nói mấy câu, đơn giản là viết một chút nàng cuộc sống bây giờ trạng thái, mỗi một phong bưu thiếp mặt sau đều có đôi Kiều Hãn Thời tỏ vẻ cảm tạ.

Kiều Hãn Thời nhin không được cười rộ lên, Lâm Hữu Thời nhìn trong tay nàng bưu thiếp liếc mắt một cái, nói: "Người này yêu lên người."

"Làm sao người biết?" Kiều Hãn Thời phản xạ có điều kiện tính hỏi ra miệng.

Lâm Hữu Thời sững sờ trong chốc lát, bật cười: "Ta là đoán mò, xem phản ứng của người... Thật sự?"

Kiều Hãn Thời nhún vai, không phủ nhận không thừa nhận.

"Người sao, người thích nàng sao?" Lâm Hữu Thời xoay người nằm ở mặt nàng má bên hỏi.

Kiều Hãn Thời giờ tay lên ôm lấy cổ của nàng, che đây này trang yêu hỏi vì cái gì thần: "Ta chỉ biết là ta yêu người." Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi một cái ở đêm khuya Cập Nhật tác giả đều là khổ bức dương trắng làm phiền... Dùng các loại hoa tươi đem ta chết đuổi đi ! ! ! ! ! ! ! !
(^o^)-===== quên đi, là một loại tình tiết ta còn là không viết, nhất thị này tình tiết cần tha rất dài, ta sợ ở còn không có viết xong toàn bộ thời gian trước hết bị hiểu lầm, hơn nữa cũng rất khó khăn nắm chắc. Tiếp theo là này thiên văn mau kết thúc, tận lực nhường mọi người cảm giác mau tiết tấu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đường Là Khúc Chiết, Tiền Đồ Là Quang Minh

Qua năm cũng rất mau chuyễn ầm, lớn đích cửa sổ sát đất cùng rơi xuống đất thủy tinh không chút do dự nghênh đón trần quý sáng rờ tiến vào, bị Dương Dương ghét bỏ gần chết đá cẩm thạch gạch cũng bị ánh mặt trời sái hơi hơi phát ầm.

Sái lên mặt trời uổng trà sau đó xoa xoa mặt trượt bắt đầu nói chuyện phiếm. Nữ nhân tới Dương gia lão Phật gia này tuổi trên căn bản là chỉ còn lại có một việc có thể lo , thì phải là nam hôn nữ gả chuyện tình.

Ngồi ở dương mộ mộ đối diện lão thái thái sờ bài thời gian giống ở trầm tư, mở ra vừa nhìn là chính mình cần vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trừ bỏ đem bài đánh ra đi cũng đem vấn đề hỏi ra đi: "Con gái của ngươi còn không có tìm đối tượng a?"

"Không." Nghĩ đến cái này sẽ khí , dương mộ mộ đem bài mất trên bàn, bật người bị người đoạt đi, người nọ nói: "Cái chuỗi...này tuổi còn không người lão, sau khi lưu trong nhà cho người nuôi?"

"Nàng còn muốn ta nuôi? Hiện tại dựa vào chính mình mua xe mua nhà, so với ta nhi tử có bản lĩnh." Dương mộ mộ tuy rằng hiện tại rất hận Dương Dương, nhưng là dù sao cũng là nàng sinh, có thể không chấp nhận được người khác nói nàng không tốt.

"Nữ nhân không nên rất mạnh hơn, bằng không Nam nhân nào muốn kết hôn cái nữ cường nhân về nhà, ta con dâu liền không giống với lúc trước, thuận theo nghe lời, khi kết hôn liền từ chức ở nhà công tác." Phú bà lớn cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Hơn nữa con gái của ngươi tuổi cũng lớn, ngươi nên thay nàng nhiều khéo léo dạ, nếu không ta giúp ngươi giới thiệu một chút?"

Dương mộ mộ sờ một chút bài, xem đều không có xem liền ra bên ngoài: "Không cần, ngươi giới thiệu nàng vị tất để ý."

"Nói cái gì. Ta có thể đem phá hư giới thiệu cho nàng sao! Bất quá liền điều kiện của nàng rất khó nói, nếu không tìm nhị hôn tạm xuống."

Dương mộ mộ cơ hồ muốn cắn nát miệng đầy thật là tốt nha, cái gì gọi là tạm, con gái nàng cũng không phải thiếu cánh tay gãy chân mất mũi con ngươi không cái lỗ tai, diện mạo đẹp đáng người cũng tốt, bằng cấp kỹ sư chỉ hạo, cư nhiên còn bị người ghét bỏ.

Dương mộ mộ một mặt xem bài một mặt nói: "Nữ nhi của ta mỗi ngày ở nói với ta, hiện tại thời đại không giống với lúc trước, ý tưởng cũng không giống với lúc trước. Kết hôn không phải mục đích, hiện tại đầu năm nay, khi kết hôn cũng sẽ ly hôn."

Bên tay trái bác gái đương trường trắng mặt. Vừa vận của nàng nhi tử hãy cùng con dâu ly hôn , làm ồn ào huyền ảo.

"Coi như không rời hôn, lưỡng vợ chồng miễn cưỡng cùng một chỗ cũng là mỗi ngày cãi nhau âm ỉ." Vận khí thật tốt, đụng đến hảo bài .

Bên tay phải đích nhân khí đen mặt, trong nhà vợ chồng son nhất cãi nhau liền suất bát, cũng không biết ném vụn nhiều ít cái.

"Coi như trôi qua hảo, nhưng là ngày cũng không phải vợ chồng son ở qua, nếu gặp được một cái ác mẹ chồng, không sinh ra nhi tử mỗi ngày bị ghét bỏ, còn không bằng để ở nhà làm công chúa nuôi."

Nói đúng là ngồi ở đối diện phú bà lớn.

Lần lượt châm chọc một lần, dương mộ mộ vận may nháy mắt hảo, ba, đẩy ngã, thuận một sắc, hồ.

Đã xong trận này bài cục, này mấy bài hữu là tiếp tục cũng sẽ không trở về , dương mộ mộ đem những này toàn bộ đắc tội, trong lòng hấn đem này sai quy kết làm nàng kia bất hiếu nữ nhân.

Nếu nàng ai ya nghe nàng nói tìm hảo nam nhân kết hôn sanh con nàng đến nỗi như vậy sao.

Tức giận rất nhiều, nàng lại nghĩ tới những thứ này cá nhân trong nhà ai không về điểm này xấu xa sự đâu, những cái này nam nhân nàng là không một cái thấy thuận mắt, nếu để cho Dương Dương tìm loại này đối tượng, nàng còn ghét bỏ đâu.

Nhớ tới ngày đó tới cửa nữ người cùng nàng nữ nhân, vừa nhìn chính là chịu qua tốt bụng giáo dục, trường xinh đẹp không nói, khí chất cũng tốt, nếu Dương Dương là nhi tử, nàng sẽ thích để cho Dương Dương cưới nàng làm vợ, liền đáng tiếc ở trong này...

Dương mộ mộ trong phòng đi rồi ngoài vậy, thẳng đến bạn già câu cá trở về, dương mộ mộ đem nay thiên chuyện đã xảy ra nói với hấn một chút, dương ba ba rì rì thuyết: "Là (vâng,đúng) một mình ngươi ở làm tâm, ta lại không sao."

"Nữ nhân là ta một người sinh, đừng nói ngươi không phân."

"Ta nhìn thông, tùy tiện nàng." Dương ba ba vỗ vỗ của mình bụng bìa, cười giống Phật Di Lặc.

"Dương Dương mang đến nữ nhân thoát nhìn còn thuận mắt." Dương mộ mộ làm bầm lều bàu.

Năm vừa qua khỏi hoàn còn không có mấy ngày nữa trong công ti liền giàu to rồi nhiều lần bánh kẹo cưới, lớn tuổi nam nữ thanh niên thông qua các loại phương Pháp Tướng gặp yêu nhau kết hôn, cuối cùng tuyên cáo các đồng nghiệp bọn hấn sau khi cần cùng một chỗ sống .

Đồ thăm bánh kẹo cưới mau chất đầy bàn công tác ngăn kéo, Dương Dương vốn nghĩ tại trong ngăn kéo tìm bút kết quả chứng kiến này đó đường, nhớ tới này tuần liền có một hôn lễ chờ nàng.

Kết hôn chính là nàng nhiều năm chính là thủ hạ, chứ rồi cô dâu nhận thức lại là nhờ hỗ trợ của nàng, nàng trong lúc vô ý làm một lần bà mai người, phần này tiền lì xì là nhất định phải nàng phun ra hảo vài bún máu.

Nàng coi bỏ đồa hoa hình dạng băng gấm, xuất ra trong đó một viên đường ngâm tại miệng Bali, ngọt phải chết đường ở nàng trong miệng làm việc ác, nàng không khỏi nhú mồm, thật sự hảo ngọt, thực sự có người thích ăn bánh kẹo cưới sao?

Chuông điện thoại di động nhắc nhở nàng tan tầm còn muốn đi đón Tùng An đi học ngoại học bỏ tức khóa. Nhan Hâm nay thiên cần tăng ca, cho nên liền do nàng đi đảm nhiệm con mẹ nó người.

Đại nhân đi làm mệt chết đi, kỳ thật tiểu hài tử cũng không khổ cực, huống chi là Nhan Hâm nhi đồng. Dương Dương Tâm lý tính toán lên đã qua trên đường cấp Tùng An mua điểm ngọt ngào và Tùng An ủi an ủi nàng.

Đừng cho nhi đồng thua ở hàng bắt đầu thượng, đây là một câu lão rưng rọi đích nói, nhưng là cơ hồ chín mươi chín chám chín phần trăm phụ trách nhiệm người giám hộ cho rằng đây là một câu lời lẽ chí lý, cho nên bọn hắn cố gắng đem những lời này thực hành rốt cuộc.

Tùng An thượng bậc tiểu học trong lớp đã có tiểu bằng hữu bắt đầu thượng các loại trường luyện thi, Nhan Hâm cũng là đến năm nay mới bắt đầu cấp theo An An sắp xếp học bù, theo Tùng An so sánh cảm thấy hứng thú về tranh bắt đầu.

Ở điểm này Dương Dương ý tưởng cùng nàng không giống với, Dương Dương còn lại là muốn đem Tùng An mang đến thế giới mỗi khắp ngõ ngách đều xem một lần, cho nên một khi có rảnh liền gấp kế hoạch người cả nhà đi ra ngoài du lịch. Vốn là từ chung quanh bắt đầu, gần địa phương lái xe đã qua, người một nhà đi ra ngoài ở đâu đều cũng rất vui vẻ.

Nhưng là, bình thường bất kỳ một cái nào chính sách thi hành đều sẽ phải chịu ngoan cố phái đồng đảo lực cản, tối ngoan cố đơn giản là trong nhà lão nhân kia. Tùng An không chỉ là con của các nàng, nàng họ Nhan, cho nên Dương Dương cùng Nhan Hâm là nghĩ như thế nào là không có thể quyết định hết thảy.

Mà Dương Dương có thể đoán được trong tương lai vài năm trong thời gian, Tùng An sẽ không giống như bây giờ vô ưu vô lự.

Thời gian vừa đến nàng liền thu dọn đồ đạc tan tầm, cùng nàng cùng một lượng lớn thứ đi xuống đi chính là một ít vội vã trở về đón nhi đồng chúng nương nương, Dương Dương hỗn loạn ở các nàng trung gian, nhận lấy tình thương của mẹ hun đúc.

Cách vách mù mù đang nói nhi đồng học bỏ tức kế hoạch, thỉnh vẫn là ngoại giáo, một môn khóa muốn gần vạn, may mắn hai người đều là cao thủ vào quần thể, bằng không tiền này là tuyệt đối tạ không được.

Dương Dương cũng đang nhớ lại Tùng An, không biết nàng hiện tại là dạng gì đích biểu tình.

Theo an tọa thượng xe của nàng, tự nhiên mà vậy liền thấy được ngọt ngào vậy, hai mắt tỏa sáng, ở hướng Dương Dương xác nhận sau khi khăn cấp bắt đầu ăn.

Ném qua một viên ngọt chết người đường sau khi Dương Dương đối đồ ngọt không có một chút ăn uống, nhưng nhìn đến Tùng An ngọt ngào mút vào lên trên ngón tay lớp đường áo thần tình hạnh phúc diễn cảm thời gian cũng hiểu được đối bụng.

Tùng An đem cuối cùng một cái ngọt ngào vậy đưa đến trước mặt nàng: "Dì, cho người ăn."

Dương Dương tầm mắt trên lên meo meo liếc mắt một cái, trong lòng cân nhắc trong chốc lát, quyết định ở đại nhân trước mặt giữ gìn hình tượng, nói: "Ta không thích ăn, người ăn được."

Nàng thề trong lòng của nàng có 70% khách khí thành phần, nhưng là từ yên tĩnh lại cười đem cuối cùng một viên giải quyết.

Dương Dương ở trong lòng phát ra không tiếng động thở dài, nàng nghĩ nhiều làm một cái thành thực tiểu hài tử a.

Đem Tùng An đưa đến phòng học, cái kia khí chất thật tốt mỹ thuật tạo hình thầy cô giáo sớm đợi ở nơi này. Nàng còn mỉm cười thỉnh Dương Dương cũng ngồi xuống, mẹ có thể cùng tiểu bằng hữu cùng nhau vẽ tranh.

Tùng An nhỏ giọng nói nói: "Dì mới không phải của ta mẹ đâu."

Dương Dương nói thầm lên: "Ta cũng không còn sinh qua lớn như vậy tiểu hài tử a." Nàng nghe Tùng An ý tứ của giống như không thích so với hiểu lầm mình là của nàng mẹ, có dũng khí bị ghét bỏ cảm giác, nàng nhỏ giọng hỏi Tùng An: "Người không thích thầy giáo nói sao?"

"Dì là dì, mẹ là mẹ." Tùng An thể hiện ra ông cụ non phong phạm, này giống thật mà là giả đáp án đem Dương Dương nhiều đi vào.

Ở Tùng An nghe giảng bài thời gian Dương Dương đã ở nghe giảng bài, nàng không thể không phủ nhận lão sư này đi học phương thức thực đặc biệt, nàng trước kia học bức tranh thời gian, là thầy cô giáo bức tranh qua lại có đề từ đi bắt chước, ngàn người một mặt, chỉ có tốt xấu, không có đặc biệt.

Nhưng thật ra nàng cấp đề từ rất nhiều tương tượng không gian, theo còn đầu vẽ tranh thời gian Dương Dương ở giúp đỡ nàng bức tranh, nàng học qua

gần mười năm mỹ thuật tạo hình, cứ việc đã muốn hoang phế, nhưng là trụ cột còn tại, nhưng là cùng tiểu hài tử cùng nhau bức tranh sau lại đem thầy cô giáo dạy đích toàn bộ buông tha cho, tùy tâm sở dục bức tranh.

Nhan Hâm tan tằm lại có thể thu được Tùng An phát tới tin ngắn, cần nàng đi đón nàng cùng mị mị đi.

Cảm giác này thật giống như đột nhiên có hai người con trai, nhất Đại Nhất tiểu đều chờ đợi nàng đi chiếu cố.

Buổi tối Dương Dương liền nàng trước kia đối Nhan Hâm hiểu lầm giải thích, nàng trước kia hiểu lầm Nhan Hâm là một nghiêm khắc yêu cầu khuyết thiếu nhân tính mẫu thân, nhưng là cùng Tùng An lên một hồi khóa sau khi đối Nhan Hâm có đổi mới, nàng đối Tùng An yêu cầu là nghiêm khắc, nhưng là cũng là nhân tính.

Nếu Dương Dương không thẳng thắn nàng còn không biết mình ở Dương Dương trong lòng có như vậy một cái chỗ bần.

"Đừng trước vội vã giải thích, ngày còn dài mà, sau khi Tùng An muốn học ballet Anh ngữ đàn vi-ô-lông Piano..." Nhan Hâm dùng hay nói giỡn khẩu khí nói.

"Muốn hay không tiếp tục mời nàng đi học Taekwondo Judo kiếm thuật?" Dương Dương tùy cơ trên chọc.

Nhan Hâm dùng trong tay bút chì gõ lên cằm, ở khoảnh khắc chiếm được nào đó dẫn dắt: "Ta tại sao không có nghĩ đến đâu."

Dương Dương nhìn thấy Tùng An thương tiếc sờ sờ đầu của nàng, thời gian sau này có người chịu được. Nhắm trúng Tùng An vẻ mặt mờ mịt.

"Đi đi, người chừng nào thì về nhà đến xem ta đây?" Âm áp dùng dương con mẹ nó đi động gọi điện thoại cho Dương Dương, Dương Dương nhận được sau khi liền đoán được ở âm áp phía sau nhất định đứng mụ mụ.

Nàng kinh ngạc chính là mụ mụ sẽ chủ động liên hệ nàng, cho dù là thông qua âm áp làm hoà hoãn xung đột mảnh đất.

Dương Dương nói: "Tùy thời có thể a, chỉ cần nài nỉ của người chứng kiến ta sẽ không lấy cái chổi đuổi ta."

"Vì cái gì nha, nài nỉ nói..." Mặt sau truyền đến nhất đại đoạn mơ hồ thanh âm của, dương mụ mụ băng bó đi động công đạo âm áp không chỉ nói.

"Đi đi, nài nỉ nói không biết."

"Kia âm áp lấy điện thoại giao cho nài nỉ, nhường ta và người nài nỉ trò chuyện khỏe không?" Dương Dương nói.

"Hào." Âm áp nài thanh nài khí ứng một câu, sau đó âm áp lấy điện thoại giao cho nài nỉ.

"Mẹ." Một tiếng này, Dương Dương không biết lập lại bao nhiêu lần, liền lần này duy nhất mời nàng muốn rơi lệ.

Nàng nói: "Mẹ, đây là của người mà ý tứ sao?"

"Àn..." Dương con mẹ nó một tiếng này ứng rất khinh rất nhẹ.

Dương Dương đem này xem là Dung Băng hành động một lần tiến bộ lớn, quá trình là nhấp nhô, mâu thuẫn là quán triệt thủy chung, nhưng là tiền đồ là quang minh, trung học thời điểm học tư tưởng đạo đức khóa lý dạy đích đạo lý đến hiện tại nàng đều không có quên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khi ta không muốn đi làm không muốn Cập Nhật thời gian, ta sẽ sẽ nhìn xem của ta sở tiết kiệm, sau đó càng thêm không nhúc nhích lực sống sót ...

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Làm Nhất Anh Hùng

"Mẹ của ta gọi ta đi về nhà ăn cơm" Dương Dương rất nhỏ thanh đối Nhan Hâm nói.

Nàng nói chuyện khẩu khí giống như ở công đạo di ngôn, mang theo một loại đoạn tuyệt lừng lẫy mỹ cảm, hỗn tạp lên vui vẻ cùng không yên. Phức tạp đến làm cho không người nào có thể đi hình dung.

Nhan Hâm nói: "Bá mẫu khẩu khí dụ đi xuống đi sao?"

"Hửn là." Dương Dương hi vọng là như thế này, nàng không hi vọng xuất hiện gì lệch lạc, nếu tới bên kia phát hiện kỳ thật hết thấy đều là chính cô ta ảo tưởng nàng sẽ tuyệt vọng.

Nhan Hâm muốn nếu sự tình có thể thuận lợi kia tự nhiên là tốt nhất, nếu không thể, nàng cần chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón một cái người bị thương trở về.

Dương Dương nói: "Nếu mẹ của ta kỳ thật không ý tứ kia, là ta suy nghĩ nhiều làm sao bây giờ?"

Nhan Hâm nở nụ cười: "Hương hảo Phương Tử, đừng lo muốn không tốt."

"Nếu như từ yên tĩnh mang theo bạn gái về nhà, người sẽ làm sao?" Dương Dương hỏi Nhan Hâm, đều là mẫu thân, theo mẫu thân cái sùng kia độ xuất phát hoặc là sẽ có giống nhau cảm tưởng, Dương Dương trước tiên ở Nhan Hâm bên này luyện tập một chút.

Nhan Hâm tự hỏi thời điểm đích biểu tình thực còn thật sự, Dương Dương thậm chí hỏi hận hỏi nàng.

"Ta cùng bá mẫu tình huống bất đồng, ta sẽ không ở trong lòng đặt ra Tùng An giao một người bạn gái là sai, ta đối yêu cầu là của nàng nhất định là ở thích hợp đích niên kỷ tìm đối tượng, mà của nàng đối tượng cũng là thích hợp người, ta sẽ không bởi vì của nàng tính mà phủ nhận nàng." Nhan Hâm bỗng nhiên một chút, còn nói: "Nhưng là nếu như từ yên tĩnh còn tuổi nhỏ sẽ đem đối tượng mang đến, mặc kệ nam nữ, ta toàn bộ đều cũng phản đối rất cuộc."

Nhan Hâm bộc phát ra làm mẫu thân uy nghiêm, Dương Dương ở trong lòng làm nàng vỗ tay.

Dương Dương Tâm nghi ngờ không yên lái xe đi trước nhà mình, nàng nhớ rõ đường về nhà, nhớ rõ mỗi một cái ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ, lòng bàn tay của nàng đã bị ướt đầm mồ hôi, nhiều lần nàng muốn quay đầu quay về Nhan Hâm nơi đó.

Nhan Hâm sẽ không cho nàng áp lực, nàng sẽ bao dung yếu đuối nàng, trước mắt là một cái sớm hay muộn cần đối mặt cửa quan, nàng lần này bất quá, lần sau cũng muốn qua.

Lúc này Nhan Hâm đang cùng Nhan Tang đánh bước quốc điện thoại, Dương Dương tình cảnh hiện tại Nhan Tang năm đó cũng gặp phải qua, Nhan Tang nghe xong thay Dương Dương lo lắng, hi vọng thời đại như nàng suy nghĩ thật sự cải biến, bằng không Dương Dương trở về đích thị là bánh bao thịt đáng chó vừa đi không trở về.

"Người bất hoà nàng cùng nhau đối mặt sao?" Nhan Tang hỏi.

"Nàng muốn làm một lần anh hùng." Nhan Hâm nghĩ đến Dương Dương khi đó rồi rầm đích biểu tình liền phát ra tiếng cười, cái loại này diễn cảm thực quen thuộc, cực kỳ giống theo sông yên ôn bệnh chích thời điểm đích biểu tình.

Nhan Hâm để điện thoại xuống, nàng quay đầu lại nhìn xem môn, chờ mong anh hùng của nàng mở ra này cánh cửa bình an trở về, kỳ thật nàng không muốn Dương Dương nhiều dừng cảm, cũng không còn muốn Dương Dương nên vì nàng cùng thế giới này đi chiến đấu, nàng chỉ muốn nàng hảo hảo.

Nhan Hâm muốn Dương Dương thời gian, Dương Dương đã muốn mở đến nhà cửa.

Đại môn mở rộng ra, cách vách gia Tát Ma da đối Dương Dương so với đối chủ nhân của mình còn thân hơn, ghé vào đại trên cửa sắt đồ chó sủa.

Dương Dương đi xuống xe, đi vào cửa chính.

Bậc tiểu học thời điểm nàng thi tập toán học, thầy cô giáo kêu nàng đem cha mẹ kêu đến trường, nàng che giấu tin tức, mau mau Nhạc Nhạc Về đến nhà, đối mặt nàng là mẫu thân lửa giận. Đối với mẫu thân lửa giận nàng chưa từng có thực đang sợ hãi qua, nếu sẽ bị đánh chết, nàng cũng sẽ không sống đến hiện tại, nàng sợ nhất chính là đối mặt, ở đi vào đại môn phía trước cái kia khắc trong đầu miên man suy nghĩ trạng huống quả thực có thể bức điên một người.

Dương Hạo Nhiên cùng hần người vợ ở, ám áp đã ở, trong lúc nàng đi vào cửa chính thời gian ám áp kêu nàng, Dương Hạo Nhiên nói tỷ người đã trở lại, đệ tức phụ nói muốn ăn trái cây vẫn là lát dạ?

Tất cả chuyện này đều là như thế hài hoà, cùng dĩ vãng không khác.

Vấn đề là phòng khách chính giữa lại ngồi một cái xa lạ nam nhân, người nam nhân này đánh nát Dương Dương thật vất vả tạo dựng lên áy náy cảm, nhưng trong nội tâm nàng dấy lên lửa giận.

Nguyên lai mục mục không phải chân chánh nhìn thẳng vào Nhan Hâm tồn tại cũng không có nhận nàng, nàng phía trước thỏa hiệp chính là lừa gạt, làm như vậy là để đem mình lừa.

Bị thương nguyên nhân là bởi vì bị lừa gạt, là thật vất vả dấy lên hi vọng bị giới tất, ngay cả đóm lửa tử cũng không thặng.

Dương Dương đang nhìn đến trong phòng khách gian xa lạ nam nhân sau khi liền lập tức xoay đầu ngón chân cũng không quay đầu lại rồi đi, Dương Hạo Nhiên lẳng lẳng nhìn thấy nàng, nói: "Người chạy ra đi làm thôi?"

Dương mục mục đối Dương Hạo Nhiên nói: "Đem người tỷ đuổi trở về."

Dương Hạo Nhiên lần này chạy vội đi ra ngoài: "Tỷ tỷ, người làm cái gì vậy, thật vất vả đã trở lại để làm chi lại muốn chạy!"

Dương Dương Phi bên tới cửa, nàng phần nộ đối Dương Hạo Nhiên nói: "Này liền là ý của các người sao? Đem ta kêu đến chính là vì cùng nam nhân xem mắt? Muốn ta nói như thế nào các người mới bằng lòng hết hi vọng!"

Dương Dương mở cửa xe, đang muốn ngồi trên đi, cổ tay lại bị Dương Hạo Nhiên bắt lấy.

Dương Hạo Nhiên không được nàng đi: "Người lắm. Đó là ám áp nhà trẻ thầy cô giáo."

Dương Dương nói: "Người cho ta là người ngu a, nhà trẻ có nam làm thầy cô giáo?"

"Người chính là ngốc tử." Dương Hạo Nhiên vừa tức vừa buồn cười, hắn nói: "Ta thật sự không lừa người, người ta thầy cô giáo lần lượt đi thăm hỏi các gia đình, vừa vận bánh xe cho tới hôm nay trong nhà của chúng ta để làm khách, người đừng vừa nhìn là một nam nhân bỏ chạy a, nếu như là nữ nhân tọa trong nhà có phải hay không cũng sẽ cho là chúng ta an bài cho người đối tượng xem mắt?"

Nếu Dương Dương đủ bình tĩnh, nàng hẳn là sẽ chứng kiến trên bàn bày đặt vở cùng bút tại thầy cô giáo trước ngực - tạp phiến, đáng tiếc nàng bị tức văng đầu che mất ánh mắt, một cổ tri nhớ liền lao tới, nếu Dương Hạo Nhiên không lưu lại nàng, hiểu lầm có thể to lớn.

Dương Hạo Nhiên đích trâu chọc nhường Dương Dương trên mặt nhất thời không ánh sáng, "Người cười đủ có hay không?"

"Không đâu, cho ta thêm một giờ mới đủ." Dương Hạo Nhiên cười tiếng càng ngày càng lớn, Dương Dương trực tiếp lấy tay khừ tay đánh bụng của hắn, để cho hắn đau đến không có cách nào khác cười.

Dương Dương suốt nàng hỗn độn trạng thái, lần này nàng đã không có nhiều như vậy loạn thất bát tao ý tưởng.

Một cái buổi chiều, nói không nói vài lời, đều là đệ đệ cùng đệ đệ tức phụ ở làm người tốt điều tiết không khí, nhưng là cuối cùng là gió êm sóng lặng, Dương Dương vén lên tóc nhường mụ mụ xem nàng đã muốn khép lại miệng vết thương, nàng rõ ràng ở mụ mụ trong mắt thấy được đau lòng, nhưng là đào mắt đã bị áp đến đáy hòm đã đi.

Đang nói Nhan Hâm thời gian, ám áp xen vào một câu: "Ta thích nhan đi." Ám áp trong lời nói nhường đang ở người nói chuyện nhất thời dừng lại khẩu.

Dương mụ mụ nói: "Người lại không biết ai là nhan đi, nơi nào đến thích không thích."

"Ta biết nhan đi." Ám áp vì chứng minh nàng thật sự nhận thức nhan đi, nàng sẽ đem tiểu trong bao tiền lấy ra nữa, ở Disney tiểu trong bao tiền có một tấm hình, bên trong có Dương Dương có Nhan Hâm còn có ám áp cùng Tùng An, bốn người đều ra hiện ở trước mặt.

Ám áp ảnh chụp bị làm chứng có hiện ra đến dương mụ mụ trước mặt, dương mụ mụ nhìn thoáng qua thật hít một hơi.

Dương Dương đương trường nghĩ thầm: cái này có thể không xong.

Nàng hướng ám áp quăng ném đi trách cứ ánh mắt, đáng tiếc ám áp xem mà không hiểu, còn về mặt cười hi hi.

Dương mụ mụ càng khí, tức giận là Dương Dương lại có thể đem ám áp nhận được hai người trong nhà đã đi, khó trách lần trước ám áp luôn luôn đang nói cái gì ở tại ôn nhu đi trong nhà, còn sảo lên cần tỷ tỷ, nàng khi đó chính là trong lòng còn có nghi hoặc không hướng này phương diện muốn, tình ngộ lại đây phát hiện kỳ thật sớm có này phương diện dấu hiệu.

Dương con mẹ nó tầm mắt trong phòng quét một vòng, thấy được Dương Hạo Nhiên, của mình ngoan nhĩ tử lại đem tầm mắt xoay đến một bên giả vờ đang nhìn chính mình vợ, mà con dâu lại yếu ớt thấp đầu tránh thoát nàng hỏi ánh mắt, ám áp ngay thơ thật sự không cần che dấu, cuối cùng dừng ở Dương Dương nơi này, con gái của mình trên mặt có không người có thể phá hủy quật cường, giống một đầu trường lên góc nhọn ngư, làm sinh nàng nuôi mẫu thân của nàng trong lòng rõ ràng người này đến cỡ nào không nghe lời.

Mọi người ở đây kỳ thật sớm đã biết chứ, cho tới nay đều ở cố gắng gạt nàng lừa lên nàng, lần này nếu không phải Dương Dương nói, nàng có phải hay không cũng bị giấu điểm cả đời?

Dương mụ mụ hận nhất đúng là lừa gạt, chính là Dương Dương bậc tiểu học thời điểm bị nàng một mình ả núp đi bài thi còn có người giám hộ tín, chính là Dương Hạo Nhiên vứt bỏ ở trong thùng rác cơm trưa, này đó đều cũng mời nàng tức giận, nhưng là hiện tại nàng không thể giống lúc tuổi còn trẻ giống nhau đuổi theo hai người này đánh, nàng truy bắt động cũng đánh không dứt, trước mắt đều là đại nhân, so với chính mình còn cường tráng hơn, nàng chỉ có thể là tức giận, khí phá hư cũng là thân thể của mình.

Buổi chiều ăn cơm, dương mụ mụ luôn luôn phụng phịu, ám áp ở Dương Hạo Nhiên đích bày mưu đặt kế hạ hướng nãi nãi làm nũng, mới hồng nãi nãi triển lộ miệng cười, nhưng là cũng là phù dung sớm nở tối tàn.

Ít nhất lần này nói chuyện là tiến bộ, ăn một bữa cơm, không có sảo trở mình không có đánh cái không có gặp máu, hai phe nhân mã ôn hoà nhã nhặn ngồi cùng một chỗ, không khí tiếp tục lạnh như băng cũng tổng so với đao quang kiếm ảnh hảo, Dương Hạo Nhiên nói đây là một thứ thành công hai phe gặp gỡ, có trợ giúp hóa giải trước mặt mâu thuẫn, tranh thủ sớm thủ đắc hòa bình.

Đường như trước dài lâu. Dương Dương đi ra khỏi nhà lúc ấy, chân trời trời chiều đầy trời, hùng hực khí thế. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nay thiên chuyện này nhiều muốn chết. Buổi chiều đồng sự sinh nhật, buổi tối đầy ra lấy. Xoa bóp là đoàn cấu, tọa một giờ xe tới nơi đó, kết quả nổi giận trong bụng, bắt đầu đã bị thật lớn hoan nghênh, này nhiệt tình a, kêu người trong lòng thoải mái. Mới vừa nằm xuống còn không có một phút đồng hồ, quần lí

vào được, sau đó nàng cùng thợ đâm bóp hai người bắt đầu không gián đoạn cuồn oanh lạn tạc đẩy mạnh tiêu thụ một cái lồng com, cái lỗ tai không thanh tịnh qua, sau lại ta luôn luôn nói lo lo lắng lắng, cái kia thợ đâm bóp rõ ràng ngồi bất động, đợi cho cuối cùng mới miễn miễn cường cường xoa bóp vài cái, xong rồi, chấm dứt sau khi đến dưới lầu ngồi xuống, lại bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ. Ta là chạy trời chết, vốn đang có một lần cơ hội, ta cũng không muốn đã đi, này đáng sợ a! ===== đột nhiên quay đầu phát hiện mình lại tái phát một sai lầm, thì phải là thân thích nhận tri chương ngại. Ta muốn làm không rõ đường biểu khác nhau, bá bá cùng dựng cô cô cùng đi khác nhau... (a bốn mươi mốt;___^o) kỳ thật đâu, này đều không trọng yếu, còn sống không phải là vì vui vẻ nha, nột, đói bụng không? Tú bà hạ mặt bát cho người ăn?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Mệt Mỗi Quá ~~~~~

Thời tiết tiết trời âm lại, trong nhà độ ẩm cũng chậm chậm cao, bên kia không hề trần ngập khói thuốc súng, khi rảnh rồi người sẽ quăng ném ra tượng trưng bình cảnh ô-liu, Dương Dương thì tích cực ở hòa tan khói băng, hi vọng có một ngày gia đình cùng nàng hạnh phúc của mình không còn là đơn tuyến đề.

Nhưng là nàng biết tất cả chuyện này không dễ dàng như vậy, chẳng sợ là phụ mẫu của chính mình đều nguyện ý tha thứ chính mình, gia đình cất chứa nàng nhóm, xã hội chưa chắc sẽ vô điều kiện bao dung các nàng.

Chính là đây không phải lui bước lý do, ngược lại là không ngừng đi tới động lực.

Dương Dương cùng Nhan Hâm trong lúc đó như ẩn như hiện quan hệ mập mờ càng phát ra rõ ràng, trong công ti khừu giác linh mẫn đồng sự đã muốn đã nhận ra này Ti Ti từng đột từng đột dấu vết, Kiều Hân Thời cũng nghe được phía dưới nghị luận, nàng nghĩ tại sự tình bùng nổ cho lúc trước các nàng thái một chút dừng ngay.

Nàng dứt khoát đem hai người đều ước chừng đi ra bên ngoài ăn cơm, uống xong trà com nước xong lại tán gẫu trong chốc lát nhàn thoai, xem không khí không sai, nàng mới đem mục đích của nàng nói ra, nàng

"Ta trước kia nhắc nhở qua các người, ở trong công ty vẫn là hi vọng các người có thể đem quan hệ ẩn ẩn núp đi, miễn cho khiến cho không tốt ảnh hưởng."

Dương Dương cùng Nhan Hâm dùng ánh mắt không tiếng động trao đổi, ở tế mi lộng nhãn là lúc, Kiều Hân Thời nói: "Thật sự không phải ta nghĩ nói các người, các người biểu hiện hiểu rõ đích xác thật là rất rõ ràng, ngay cả Tần Nghi cũng biết. Các người không thể giấu cẩn thận một chút sao?"

"Chúng ta thực cố gắng." Dương Dương vì chính mình bài bác. Các nàng làm còn chưa đủ cố gắng sao? Rõ ràng là sinh hoạt chung một chỗ người cố tình cần ở lẫn nhau trong lúc đó bức tranh tiếp theo điều thật lớn rãnh, muốn lúc nói chuyện cần lên lút nường việc công chờ các loại lấy cớ đi tìm nàng, ở trong đáy lòng gặp mặt hai người cũng không dám ngồi cùng một chỗ, chỉ sợ theo bản năng đi lạp tay của đối phương.

Các nàng thực cố gắng, chính là Kiều Hân Thời lại đối với các nàng vẫn là có ý kiến.

"Kiều tổng, ta hi vọng..."

Kiều Hân Thời giơ tay lên che ở trước mặt nàng: "Ta biết người hi vọng là cái gì. Chính mình không này lập trường nói các người, đồng tình lý giải hiểu và bỏ qua nhận thức có thể những cảm tình này đều nếu đặt ở công ty ích lợi mặt sau. Các người cần từ từ sẽ đến, hơn nữa nhất định là không làm cho phá hư kết quả, nếu các người không có cách nào làm được, ta chỉ hảo áp dụng hạ hạ sách, trong các người gian nhất định có một người..."

Kiều Hân Thời cũng chú ý tới mình nói quá nặng, nàng đứng lên làm Dương Dương cùng Nhan Hâm châm trà: "Coi như là của ta vô lý yêu cầu."

Dương Dương nở nụ cười: "Kiều tổng đừng nói như vậy, này không phải là cái gì đại sự, chỉ cần không để cho người khác tuyệt đối giữa chúng ta hảo, kia rất đơn giản nha, chẳng qua trở về đến trước kia trạng thái."

Nhan Hâm cũng không phải hiểu được nàng trong hồ lô muốn làm cái gì.

Trước kia? Nàng cùng Dương Dương trước kia là cái dạng gì, hai cái chút nào không thể làm chung đồng sự, là kẻ thù một mắt một còn nhưng không biết phản này địch ý từ đâu mà đến.

Nếu không phải lần đó ngoài ý muốn, không chuẩn nàng cùng Dương Dương vẫn là giống như trước đây, hai người sẽ không sống vai ngồi cùng một chỗ càng sẽ không cùng nhau về nhà.

Ngồi ở Nhan Hâm trên xe, Dương Dương vốn là đang nhìn bên ngoài phong cảnh, nhìn chán thành thị đường, Dương Dương quay đầu lại xem Nhan Hâm nghiêm trang bên cạnh.

Xác suất sợi tóc theo nàng bàn lên búi tóc lý trượt đi ra, lao vào nàng quần áo cổ áo lý, tuyết trắng áo somi cổ áo hơi hơi rộng mở, lộ ra giống nhau tuyết

trắng cổ.

Dương Dương thấy cẩn thận, một tác tác chiếm đoạt da thịt của nàng.

Nhan Hâm biết người bên cạnh ở dùng ánh mắt bác nàng quần áo, giống một con cực đói đã thú.

Có lẽ là mùa xuân đến đây, có người cũng đi theo mùa biến hóa. Bất quá có lẽ không phải này duyên có, người nào đó một năm bốn mùa đều là như thế, mùa đông khát vọng ấm áp Hạ Thiên nhiệt tình như lửa mùa xuân mùa thu cũng không còn nhân rồi.

Nhan Hâm nghĩ chuyện này, khóe miệng bất tri bất giác vạch lên.

Dương Dương đã gặp nàng đang cười, vì thế hỏi: "Trong lòng người trình diễn cái dạng gì nội dung vở kịch?"

Nhan Hâm muốn cũng khó mà nói đi ra, bằng không người nào đó phải đổi thành phần nô chim nhỏ. Nhan Hâm nói sang chuyện khác: "Người nhanh như vậy nên đáp ứng Kiều tổng, xác định mình có thể làm được?"

"Ta cảm thấy được không khó." Dương Dương đem cửa sổ điều hạ, thủ xanh tại trên cửa sổ, gió dán lỗ tai của nàng thổi qua đi bên tai lộ vẻ vu vu hồ thanh âm của, nàng nhìn không được nheo mắt lại: "Nếu chúng ta không phải ở cùng một cái công ty đi làm, ta sẽ lo lắng, đi làm cũng không có cách nào an tâm thượng. Ài, Kiều tổng làm sao lại không có thể hiểu được lòng đâu."

Dương Dương trong lời nói Nhượng Nhan Hâm cười càng sáng lạn: "Người hẳn là đem những này nói cho Kiều tổng nghe."

"Kiều tổng nàng sẽ đem người quan ở công ty trong lòng sắt, như vậy ta nhất định là tích cực nhất đi làm người." Dương Dương nhún vai nói.

Các nàng hoa một buổi tối đi thảo luận làm như thế nào, thế nhưng khi các nàng ở trên hành lang chứng kiến đối phương thời gian lại phát hiện mình hoàn toàn nhớ không nổi ngày hôm qua nói gì đó nói.

Trong óc trống rỗng, mà trong lòng lại bắt đầu luống cuống, Dương Dương thấy xa xa Nhan Hâm đi tới, hai người khoảng cách ở ngắn lại, nàng nhắc nhở qua chính mình cần làm như thế nào, chính là giờ phút này nàng lại cái gì đều không làm được, ở hai người gặp thoáng qua thời gian, nàng còn nhìn chăm chăm Nhan Hâm không để, nhưng thật ra Nhan Hâm rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Dương Dương Tâm lý có một chút điểm buồn bã, nàng ở nhớ lại trước kia mình là như thế nào đối Nhan Hâm, nếu là lúc trước, Nhan Hâm xuất hiện trước mắt, nàng sẽ rất nhanh sẽ thu hồi tầm mắt, sẽ không để cho chính mình xem nhiều nàng thật lâu, nhưng là thân thể mỗi một tế bào đều cũng sinh động, tuy rằng không nhìn tới nàng, lại có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng thậm chí là so với nhìn qua còn nhiều hơn.

Qua lâu như vậy Dương Dương mới nhận thấy được chính mình khi đó tâm cảnh sớm lặng lẽ cái biến.

Lúc chiều Dương Dương đi nước trà gian vì chính mình vọt nhất ly cà phê, đi ra sau khi riêng đi qua thị trường, chứng kiến bọn hắn vây tại một chỗ ăn bánh ngọt, bọn hắn ngành có người sinh nhật ở trong công ty phát bánh ngọt. Nhan Hâm chiếm được ở giữa nhất mảnh bánh ngọt, chẳng qua không vài ngụm.

Nhan Hâm không thương ăn như vậy ngọt bánh ngọt, có thể nàng không có nói ra, vẫn là thực nể tình ăn.

Phòng thị trường cửa đích người chú ý tới Dương Dương, thọ tinh liền Nhượng Nhan Hâm mang một khối cấp Dương Dương, Nhan Hâm ở mọi người dưới sự thúc giục cầm một khối đi ra ngoài.

"Dương kinh lý, Tiểu Vương mời người ăn bánh sinh nhật." Nhan Hâm về mặt tươi cười dâng bánh ngọt.

Dương Dương tiếp nhận bánh ngọt, chỉ là nói một tiếng cảm ơn đã đi.

Ở đây mọi người thấy tình cảnh này đều ngây ngẩn cả người, khó phải không là Diệt Tuyệt sư thái trở về nhân gian?

Bọn hắn còn tưởng rằng ở nhan quản lý tác dụng hạ đã muốn cảm hoá Diệt Tuyệt sư thái, mời nàng biến thành một cái sinh động cô gái tốt, hiện tại...này đối người xa cách Dương Dương là ai, chẳng lẽ là ảo giác.

Nhan Hâm thâm nhủ trong lòng Dương Dương, mặc dù là cần nàng diễn trò, nhưng là không cần diễn như vậy dùng sức a, thiếu chút nữa đem nàng hù sợ, còn tưởng rằng các nàng luôn luôn là như thế này không có thay đổi qua, kia tốt đẹp chính là năm tháng đều là ở vào của nàng ảo tưởng.

Nhan Hâm bởi vì nghĩ chuyện này mà thất thần, nhưng thật ra bị thuộc hạ của nàng hiểu lầm, còn tưởng rằng là trong lòng bị thương.

Chỉ biết Dương Dương không phải thứ tốt, một chút cũng không quý trọng các nàng nhan quản lý, thật đáng thương. Người có ý chí làm Nhan Hâm cục một phen chưa xót lệ.

Dương Dương nghiêm chỉnh Thiên Đô phụng phịu, cơ hồ tới thấy ai liền trừng ai nông nổi, cùng Nhan Hâm nói chuyện cũng là xa cách bộ dạng.

Ấm áp mùa xuân còn chưa tới, tàn khốc mùa đông trước đã tới chưa?

Đến ngủ thời gian, Nhan Hâm Dương Dương cùng Tùng An ba người xếp thành một loạt đánh răng, Tùng An độ cao vẫn chưa tới bồn rửa mặt độ cao, liền dẫm nát tiểu trên cái băng ngồi.

Dương Dương dùng mắt quá độ ánh mắt đỏ lên, cái gương chính mình thật giống như là được bệnh đau mắt.

Dương Dương thấp giọng thở dài: "Nay khờ dại một."

Nhan Hâm phun ra trong miệng bọt, nói: "Là (vâng, đúng) a, một chết đi được."

Tùng An cắn răng chà nói: "Ta cũng tốt một."

Nhan Hâm đem nằng bàn chải đánh răng theo nằng trong miệng lấy ra nữa: "Đừng ở đánh răng thời gian nói chuyện."

"Người có cái gì mệt mỏi quá ! Mỗi ngày trừ ăn ra chính là uống." Dương Dương dùng khinh bỉ ánh mắt nhìn Tùng An.

Dương Dương tưới một ngụm thủy, bá bá bá súc miệng sau nhổ ra, Nhan Hâm chú ý tới khóa miệng nằng còn giữ bọt, lấy ra khăn mặt làm nằng lau sạch sẽ.

Dương Dương hỏi nằng: "Ta hôm nay làm như vậy đúng hay không?"

"Người cứ nói đi?" Nhan Hâm hỏi lại nằng.

Theo Nhan Hâm trên mặt cười Dương Dương thấy được trêu chọc, nằng nói: "Ta diễn một chút cũng không giống đúng hay không?"

"Không. Người diễn quá giống, hảo giống chúng ta không cùng một chỗ giống nhau. Cũng là bởi vì như vậy ngược lại đem chúng ta hù sợ. Có người còn tại hỏi ta giữa chúng ta chuyện gì xảy ra, người có phải hay không mất đi trí nhớ."

"Nói rất hay giống ở viết tiểu thuyết." Dương Dương đi theo cười rộ lên, "Ngày mai ta còn muốn tiếp tục diễn thôi sao? Ta cảm thấy thật khổ cực."

"Ta cũng vậy." Nhan Hâm nhớ tới này một ngày đến tâm tình của nằng biến hóa, kịch liệt thật giống như là bão quá cảnh.

Nằng sợ hãi trước mắt đối với nằng vì người cười đột nhiên biến thành xa lạ người, cũng sợ hãi hiện tại cuộc sống tốt đẹp chính là của nằng một giấc mộng.

Nằng nghiêng mặt qua, mặt một chút gần sát Dương Dương, hơi hơi mở ra đôi môi ngậm vào Dương Dương thân, nếm đến môi nằng thân nhiên bạc hà hương vị.

Mà Dương Dương thì tại một giây sau ôm lấy Nhan Hâm, môi nằng dán chặt lấy chính mình, nhường giữa các nằng ngay cả không khí tồn tại không gian đều không có.

Nằng thăm dò lên Nhan Hâm ấm áp mà ướt át khoang miệng, nằng trong miệng có súc miệng mùi vị của nước, rồi sau đó súc miệng thủy cùng bạc hà hương vị hỗn cùng một chỗ.

Dương Dương thân ở nằng trên gương mặt chạy, hôn môi qua của nằng chớp mũi, đi vào tai của nằng bờ.

Linh hoạt đầu lưỡi ở trong lỗ tai đảo quanh, kia phân ướt át cảm cướp lấy Nhan Hâm thở, nằng ít có thể đứng thẳng, hai tay cầm lấy Dương Dương bả vai mới không còn mềm đi xuống, nằng phát ra thấp kém rên rỉ, sau cùng một phần lý trí sắp theo trên người nằng hút ra thời gian, Tùng An ra hiện tại nằng trong đầu, duy trì lấy nằng cuối cùng một chút lý trí.

Tay nằng vô lực phụ giúp Dương Dương: "Tùng An còn chưa ngủ."

Dương Dương thường thức nằng giống thường thức mỹ vị, Tùng An cái từ này xuất hiện giống như một chậu nước thật trên đầu nằng.

Dương Dương chán nản nhắc đầu chôn ở Nhan Hâm trên vai: "Mỗi lần ở ta sắp không rõ lúc tỉnh người còn vẫn duy trì lý trí." Như vậy cảm Giác Chân uế oái.

Nhan Hâm lại nở nụ cười, lý trí của nằng vốn có rất nhiều rất nhiều, hiện tại lại một chút bị Dương Dương tằm ăn lên, cơ hồ là chia ra không dư thừa trình độ.

Nằng biết nằng nói như vậy Dương Dương nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng là nằng không muốn làm cho Dương Dương thật là vui, miễn cho nằng cái đuôi vênh lên trời, cho nên cũng không nói gì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mùa đông đến đây đã nghỉ ngủ đông . Tìm mặt tường dùng sức đung, đồ lười đồ lười đồ lười!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phát Phát ~

Không còn có so với đang ngủ nghe được bên tai có người nói chuyện càng chuyện kinh khủng , cổ tình Nhan Hâm liền gấp.

Buồn ngủ hơi chút đơn giản một chút thời gian, nàng nghe được bên tai nỉ non thanh âm, thanh âm kia mời nàng tỉnh lại.

Nàng cẩn thận đi nghe, phát hiện này thanh âm quen thuộc đúng là ngủ nàng bên cạnh người người đang nói chuyện.

"Hâm hâm, ngươi rốt cuộc yêu hay không yêu ta?"

Nếu không phải Nhan Hâm ngủ đơn giản, có lẽ tựu cũng không nghe được nàng ở hỏi mình. Dương Dương Minh biết Nhan Hâm không có khả năng trả lời nàng, nhưng vẫn là hỏi, nàng chỉ là đơn thuần muốn đem trong lòng mình không xác định hỏi ra, đến nỗi Nhan Hâm trả lời không trả lời đều không trọng yếu.

"Yêu a." Nhan Hâm thanh âm của khinh như là thờ dài một tiếng, cực kỳ giống đang nói nói mớ.

Dương Dương nghe được, vui sướng dưới đem nàng ôm lấy, ở cổ nàng thượng lạc hạ nhiều cái hôn.

Nhan Hâm trộm cười, không cho nàng phát hiện mình trên mặt mỉm cười.

Chờ càng về sau nàng tỉnh ngộ đến chính mình sai lầm rồi, bởi vì từ nay về sau ban đêm thường thường sẽ bị Dương Dương gây rối, mà nàng ngủ vừa nông, chỉ cần Dương Dương ở nàng bên tai nói mấy lần nàng liền gấp tỉnh lại, đành phải một lần khắp nơi trên đất trả lời, thành của nàng gánh nặng, bắt quá là ngọt ngào.

Mà Dương Dương càng phát ra tin chắc hâm hâm là yêu của nàng, mỗi người đối đãi tình yêu tỏ vẻ cũng là bất đồng, có người đem yêu cho rằng là son môi, đồ ở đôi môi của mình thượng, làm lời của mình thêm vào như mật đường hương vị, mà có người lại đem nó xem là một cái bảo bối giấu vào trong hộp.

Mới vừa tiết trời ấm lại mặc vào mỏng áo phục công ty liền an bài mỗi năm một lần kiểm tra sức khỏe, Dương Dương ở bệnh viện các cái gian phòng lý chạy tới chạy lui động.

Đào Từ Tỷ đi thử máu còn nhất định phải trao một người cùng đi, bằng không hẳn nhất định sẽ sợ hãi Địa Vô Pháp đi vào cái phòng kia.

Dương Dương làm như hần tốt nhất khuê mật bồi hần đi vào, chứng kiến thô dài kim tiêm bị trang bị ở ống kim thượng, Đào Từ Tỷ cả khuôn mặt vắn vẹo cùng một chỗ, mà Dương Dương còn lại là bình thản mi.

Nàng cúi đầu nhìn mình bị cầm chặt đích tay, nghiêng răng nghiêng lợi thuyết: "Buông tay."

"Không cần bỏ lại ta." Đào Từ Tỷ thấp giọng khẩn cầu.

Làm Đào Từ Tỷ trừu máu hộ sĩ thấp giọng nói thầm lên: "Đến cùng phải hay không nam nhân a, trừu cái máu còn như vậy không dứt khoát."

Đào Từ Tỷ gắt gao không chịu bắt tay xuất ra đi, Dương Dương nổi giận, nắm lên tay hần hung hăng đặt tại trên bàn, kia tư thế hình như xã hội đen cần khảm nhân công, đem hộ sĩ cùng Đào Từ Tỷ đều trấn trụ.

Dương Dương nói: "Nhanh chóng xuống tay, trừu hoàn ăn cơm."

Tuyết trắng ống kim chui vào Đào Từ Tỷ đích tay cánh tay, Đào Từ Tỷ quay người lại dùng còn sót lại một bàn tay ôm lấy Dương Dương eo.

Dương Dương chứng kiến người bên cạnh đều ở xem nàng, hơn nữa là lấy xem quái vật ánh mắt xem nàng cùng Đào Từ Tỷ hai người đây đối với kỳ quái tỏ hợp, chính là thù hạ của mình, là Đào Từ Tỷ nhường hai người bọn họ đều biến thành tiêu điểm.

"Buông." Gần từng tiếng đều là theo Dương Dương nha trong hàm răng nặn đi ra.

"Đã tốt hơn. Ta nói trừu tốt lắm ngươi có nghe hay không." Dương Dương thật muốn cầm lấy Đào Từ Tỷ tóc đem hần theo mười tám lâu bỏ lại đi.

Đào Từ Tỷ chiến chiến nguy nguy đi ra ngoài, kiến thức rộng rãi hộ sĩ tiểu muội đồng tình nhìn thấy Dương Dương, còn tìm đúng thời cơ nhỏ giọng nhắc nhở Dương Dương coi hần qua nhiều năm như vậy kinh nghiệm xã hội người nam này bằng hữu không thể giao, bằng không sẽ phát sinh bị kịch. Hơn nữa ám chỉ hần gay khí tràng nồng đậm.

Dương Dương cười thầm, kia căn bản không phải nàng bạn trai được rồi.

Đội nàng trừu hoàn máu vừa rời đi vị trí, Nhan Hâm an vị đi lên, Nhan Hâm cuộn cuộn nổi lên tay áo, lộ ra đất trắng có thể thấy mạch máu đích cổ tay,

trấn định chờ hộ sĩ trừ máu.

Dương Dương chính mình bị đâm nhất châm thật là không có cảm giác, làm kia ống tiêm chui vào Nhan Hâm da thịt thời gian, thân thể của hắn rất nhỏ run rẩy lên.

Máu theo Nhan Hâm trong thân thể rút ra, Dương Dương khăn trương cầm Nhan Hâm đích tay. Chớ sợ chớ sợ... Nhưng thật ra là chính cô ta đang sợ, bởi vì đau lòng cho nên sợ.

Hộ sĩ Tiểu cô nương cũng buồn bực, nàng trừu chính là nhan tiểu thư máu, vị kia Dương tiểu thư như thế nào khăn trương mới tốt giống bị trừu máu người là nàng mới đúng. Huống chi, nàng hiện tại quay ngược vừa rồi đã man, trở nên ôn nhu.

Vội xong rồi sau khi đi ra tọa ở bên ngoài trường ghế trên chờ.

Tần Nghi cầm một chồng giấy ngồi vào bên người nàng, người ngã vào ghế trên giống sụp đổ mất mấy míc.

"Y Sinh?" Dương Dương chứng kiến báo cáo của nàng đan mắt trên có chút chỉ tiêu vượt qua bình thường phạm vi.

"Tật xấu một đại đội, ai kêu ta là ngồi phòng làm việc đâu."

Tần Nghi đem báo cáo của nàng giấu vào trong bao, ngăn cách Dương Dương tầm mắt, nàng lại nhìn Dương Dương, phát hiện người này chủ yếu tính là một kiện Khang Bảo bảo, ngay cả văn phòng OL (office lady) cơ bản đều có tật xấu đều không có.

Ở lúc nói chuyện, Nhan Hâm băng bó tay áo từ thang lầu thượng xuống tới, nàng mới vừa ở trước mặt rút nhất kèn fa-gô máu, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, tay áo thôi sang khuỷu tay mặt trên, một tay cầm cứ bông.

Nàng đi theo đồng sự cùng nhau hướng một phương hướng khác đi, Dương Dương tầm mắt thì đứng ở nàng mãnh mãnh trên cổ tay, thẳng đến nàng đi vào trong văn phòng.

Dương Dương truy đuổi bị Tần Nghi đưa vào đáy mắt, Tần Nghi đã sớm có một bụng nghi hoặc, xuất phát từ hảo tâm không có vạch trần, nhưng nhìn đến hai người trong khoảng thời gian này làm mâu thuẫn, này nghi hoặc đã tại trong bụng của nàng lăn thành thật lớn vô cùng tuyệt cầu, sắp mời nàng sa dạ dày, nàng đã nghĩ tìm lấy cơ hội ra.

"Nhan Hâm thân thể không thật là tốt, nàng có cường độ thấp thiếu máu đi."

Có người hỏi, Dương Dương tự nhiên mà vậy trả lời: "Là (vâng, đúng) a." Trở về cấp cho nàng hảo hảo bồi bổ thân mình.

"Người thực lo lắng?"

Dương Dương thật vất vả thu hồi tầm mắt kết quả chống lại Tần Nghi lóe ra lên hào quang ánh mắt.

"Để làm chi như vậy xem ta?" Dương Dương mông hướng mặt khác một bên chuyển, cùng Tần Nghi bảo trì nhất định khoảng cách.

Tần Nghi lại đuổi kịp: "Dương Dương, người thực lo lắng nhan quản lý?"

Dương Dương miễn cưỡng xả ra mỉm cười: "Ta chẳng lẽ không hẳn là quan tâm nàng thôi." Tần Nghi câu hỏi thực bình thường, chỉ tiếc ánh mắt của nàng tiết lộ nàng ý nghĩ trong lòng, Dương Dương bị nàng tránh hai đầu bờ ruộng da run lên.

Dương Dương ngồi không yên, chạy tới bên cạnh tiểu nước trà thời gian thật một chén trà nóng, Tần Nghi xách lên bao theo sau, Dương Dương quay người lại thiếu chút nữa cùng nàng đụng vào nhau.

Tần Nghi Tần lão đại tỷ, Dương Dương cơ hồ cần quỳ trên mặt đất cầu nàng.

Tần Nghi hai tay nghi ngờ ngực: "Các người trong lúc đó xuất hiện vấn đề gì?"

"Không thành vấn đề. Ta cùng nhan quản lý có thể có vấn đề gì."

"Vấn đề hơn, mấy ngày hôm trước các người đem tư nhân cảm xúc đưa trong công ti."

"Chúng ta đó là..." Dương Dương nhớ tới mấy ngày hôm trước chuyện tình không phải là hai người thử ở trong công ty giữ một khoảng cách cuối cùng tuyên cáo thất bại chuyện kia thôi.

"Vợ chồng son chia tay sao?"

"Ai chia tay!" Dương Dương buột miệng nói ra lúc sau phát hiện Tần Nghi trong ánh mắt đã tràn ngập hài hước.

Xem đi, câu nói đầu tiên bộ đã ra rồi.

Dương Dương theo bên người nàng đi qua: "Ta đi làm kế tiếp kiểm tra."

"Hai người các người đều là đại nhân, không cần làm tiểu hài từ tính tình liên lụy chúng ta đều đi theo lo lắng đề phòng. Ta theo ta chồng kết hôn nhiều năm như vậy đều là đóng cửa lại đến cãi nhau, ra cửa hòa hòa khí khí, không thể bởi vì mâu thuẫn nhỏ mà ảnh hưởng công tác." Tần Nghi ở sau lưng nàng đuổi theo một câu.

Tần Nghi cực kỳ giống chính trị viên, miệng đầy đều là giáo dục người lời nói khách sáo, mà bị giáo dục Dương Dương còn lại là đầu đầy mồ hôi, nàng suy nghĩ, có phải hay không nàng cùng Nhan Hâm đã muốn không cần che dấu đi xuống, bởi vì toàn bộ thế giới mọi người nhìn ra các nàng ở cùng một chỗ?

Làm xong kiểm tra sau khi hai người trở về đem báo cáo cẩn thận nghiên cứu một lần, hai người đều có một điểm nhỏ tật xấu, nhưng là chủ yếu không ảnh hưởng gì, may mắn chính là vô bệnh vô tai họa, chỉ có như vậy cuộc sống mới xem như rất sống.

Dương Dương cùng Nhan Hâm cảm tình lần thứ hai chuyển hảo, giống như phía trước không thoải mái chính là phù dung sớm nở tối tàn, người khác trên mặt đều cúp dấu chấm hỏi thời gian Tần Nghi cũng dần dần quai thượng liễu dấu chấm than.

Nàng biết là chuyện gì xảy ra, tuy rằng cùng chân tướng kém rất xa, nhưng là nàng lại là đồng sự lý tiếp cận nhất chân tướng người.

Tùng An trường học an bài một lần chơi xuân, trước thời gian một cái lễ bao liền phát xuống thông tri biểu, mặt trên liệt kê một loạt cần biết, chính là cần chuẩn bị gì đó còn có một đại đội.

Tùng An lần đầu tiên cùng lớp người đi ra ngoài du lịch tự nhiên là phi thường chờ mong, Dương Dương vẫn còn vì nàng mua một đĩa ngọc cơ, tìm mấy ngày thời gian giáo hội nàng như thế nào sử dụng như thế nào nạp điện.

Tập hợp sân thể dục bên cạnh sớm dừng đầy xe, đại nhân vây quanh xe buýt công đạo tiểu bằng hữu phải chú ý an toàn, đáng tiếc tiểu bằng hữu lực chú ý toàn bộ bị thầy cô giáo phát xuống tới mũi cùng tiểu ngực hấp dẫn đã qua, đối đại nhân trong lời nói cũng là tùy tiện kể lại.

Theo an tọa thượng vị trí gần cửa sổ, đem cửa sổ đánh mở tối đa, ghé vào bên cửa sổ cùng bên ngoài hai người nói chuyện.

Nhan Hâm nói: "Muốn đi theo thầy cô giáo đi."

"Chơi tận hứng. Tùy tiện mang chút vật kỷ niệm trở về báo cáo kết quả công tác là có thể." Dương Dương cười híp mắt phát tay.

Mới đầu không khí còn thật là tốt thực hòa hợp, nhưng là ở thầy giáo nói hoàn lập tức cần lái xe sau khi, trong xe còn có tiểu bằng hữu khóc lên, một người khóc thành tiếng, những người khác đi theo hưởng ứng, nơi nơi đều là kêu gọi ba ba mẹ mẹ.

"Tái kiến." Tùng An có da có thịt phát tay nói tái kiến. Ở một đồng không không chế được nhi đồng Rig ngoại nhu thuận.

Nhìn theo chiếc xe rời đi, Dương Dương cùng Nhan Hâm đứng ở một đồng lo lắng chịu sợ người giám hộ chung quanh, cũng có một chút điểm lo lắng, lần này đi chơi xuân phải đi ba ngày, nếu nhi đồng đi đã đánh mất làm sao bây giờ, nếu ngoài ý rồi sao, sợ đông lạnh lên sợ nóng sợ...

Dương Dương nhìn quanh một vòng, phát hiện nơi này mọi người trên mặt đều có tương tự chính là diễn cảm, cái loại này diễn cảm kêu người giám hộ, chính là chính mình lại có thể cũng giống như vậy.

Tùng An không ở nhà, buổi tối sẽ không có ở nhà nấu cơm, Dương Dương cùng Nhan Hâm hai người đi ra ngoài bên ngoài ăn cơm, ở hôn ám dưới ánh nến mặt đối mặt, ánh sáng chỉ có thể chiếu sáng lên hai người kia nho nhỏ thế giới.

Cơm nước xong hai người ở bên ngoài cuồng, không vội mà vội về nhà, tiện đường đã đi một chuyến quán bar, ngồi ở chỗ kia nghe trú tràng ca sĩ ca hát, mãi cho đến nửa đêm mới về nhà.

Cửa mở ra, môn Cerrada, trong bóng tối có người ở nói: "Trước bật đèn."

Hai người tiếng bước chân hỗn độn.

Dương Dương cười hi hi nói: "Không lối thoát đèn cũng không có vấn đề gì, ta đụng đến nút tắt."

Nhan Hâm tiếng nói chuyện đứt quãng: "Đó là ta nút tắt."

"Bây giờ là của ta." Ba... Một, từng mảnh nút tắt bị cạy mạnh bằng mỏ, rụng rơi xuống mặt đất.

Nhan Hâm đầu lưỡi bị Dương Dương điều đã đi, lời muốn nói biến thành ừ ừ ni non.

Hai người cùng nhau đi tới một đường gây ra hỗn loạn, ghé dựa bị bính thật, bính hoa rơi xuống đất, may mắn dưới có thảm, bằng không liền xui xẻo.

Cuối cùng hai người bị trên mặt đất thảm vấp, song song dừng ở thảm thượng.

Bị đặt tại dưới thân Dương Dương không biết là đau, mà Nhan Hâm lại lo lắng nàng thương tổn được, khăn trương vuốt ve tay chân của nàng cùng mặt, còn hỏi nàng có đau hay không.

Dương Dương kêu đau, nàng nói chỗ nào đau Nhan Hâm liền thân làm sao, Dương Dương nói: "Người có thể hôn lại phía dưới một chút."

"Không cần, đều là mùi rượu, trước tắm rửa."

"Để cho... Không sao..." Ăn ngon. Biên nói thâm vào đề dùng sức cắn.

Dương Dương đầu lười ở Nhan Hâm trên thân chạy, rất nhanh như rồng trên người nàng đều nhiễm lên khí tức của mình.

Dương Dương bụng gấp đôi sắc cả phê đi vào công ty, ở đánh giữ lại thời gian lấy tay che dấu nghiêm mặt, tao nhã che nàng ngáp, nàng hướng miệng Bali tưới một ngụm cà phê, mãnh liệt cay đắng có nâng cao tinh thần tinh não hiệu quả, mời nàng nhất thời thanh tỉnh không ít.

Nhi đồng đi vắng, trong nhà liền hai người, đã đổi mới hình thức hai người giống ở hương tuần trăng mật vợ chồng son vừa thấy được đối phương liền khẩn cấp muốn đem đối phương ăn.

Ăn một lần ăn nữa kết cục là hai người giấc ngủ không đủ.

Gây sức ép thư thái sau khi hai người ôm cùng một chỗ lo lắng Tùng An ở bên ngoài có phải hay không có bị chiếu cố tốt, trong lòng cũng không phải như vậy kiên định.

Nàng mới vừa vào cửa, Nhan Hâm cũng đang cảm nhất ly cà phê đi tới, cùng phía trước Dương Dương là giống nhau như đúc cái chén, cái chén thượng đang đập thứ hai mua một tặng một hồng chương.

Kiều Hân Thời nói nàng cùng Kiều Hân Thời hai người cùng một chỗ mau hơn nửa năm, rốt cục biết làm một đạo chẳng phải ghê tởm người đồ ăn, cho nên để ăn mừng này lịch sử tính đột phá, nàng mời bằng hữu tốt nhất Dương Dương cùng Nhan Hâm đến nhà của nàng ăn cơm.

Dương Dương cùng Nhan Hâm tới nhà nàng mới biết được cái gọi là lấy được ra tay đồ ăn kỳ thật chính là làm sủi cảo.

Bánh chèo da là mua, thịt hãm là mua, các nàng cần phải làm là đem thịt hãm bỏ vào bánh chèo da lý sau đó dùng mấy khối tiền một cái mô hình áp hạ xuống, sau đó đốt lên nhất nồi nước đem bánh chèo bỏ vào chờ chín lại thêm điểm muối.

Lâm Hữu Thời thực kiên nhẫn trong phòng đối thủ biểu, nàng nói cho Dương Dương lúc này là nàng theo trên mạng tìm tòi tới, trải qua vài lần thử đi thử lại nghiệm xác định không có vấn đề.

Mà Kiều Hân Thời còn lại là gạt đầu phụ họa, theo hai người này đích biểu tình lý nhìn ra hai người này là đem cái này thờ làm chân lý, mà những người khác dựa vào bản năng có thể thu phục.

Có lẽ các nàng nếu không có này phương diện thiên phú, hai cái không thiên phú người hợp cùng tự thành bỗng nhiên dừng lại ăn ngoại thực kết cục.

May mắn chính là các nàng chung quanh chính là buôn bán vậy, muốn ăn cái gì tuyệt đối phương tiện, bằng không chỉ có thể giống như trước giống nhau thỉnh cái đặc biệt nấu ăn đi đến cho các nàng nấu cơm.

Lâm Hữu Thời đợi cho kim phút đi qua 12 điểm liền lập tức đóng hỏa, nói cho Kiều Hân Thời tốt lắm.

Hai người cùng nhau đem bánh chèo bung ra, một người một chén phân rưng.

Hai người làm bằng tay làm lại cùng siêu thị bán không khác biệt, Dương Dương ăn ra đông lạnh bánh sủi cảo hương vị, cố tình hai người thực chờ mong nghe được khích lệ trong lời nói, Dương Dương đành phải phối hợp nói một câu mỹ vị.

"Hữu Thời trước kia cũng không tổ thái, vì ta mới bắt đầu học tổ thái. Có hay không cảm thấy được nàng càng lúc càng giống đang hoàng con gái?" Kiều Hân Thời nhin không được cần thối phồng thối phồng Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời cúi đầu ăn bánh chèo: "Ta nghĩ cùng hân khi con đường thực tế qua cả đời."

Nghe địa xuất, Lâm Hữu Thời là nghiêm túc.

Dương Dương một ngày trước còn bồi Kiều Hân Thời cùng Lâm Hữu Thời ném qua bánh chèo, đến nơi này một ngày, đột nhiên chứng kiến Kiều Hân Thời kinh hoàng không biết phải làm sao bộ dạng, nàng hợp chạy đến một nửa liền đứng dậy rồi đi, nhưng Dương Dương đến phụ trách ngày hôm nay công tác, mà chính nàng còn lại là nắm lên quần áo liền hướng mặt ngoài chạy, chạy ra đi không vài giây đồng hồ đợi mọi người còn không có thở một cái nàng lại chạy về tới bắt hạ xuống bao.

"Làm sao vậy?"

"Không biết a. Hình như là trong nhà xảy ra điều gì việc gấp."

Nghe được chung quanh thì thầm, Dương Dương khẽ chọc mặt bàn, ý bảo mọi người yên tĩnh.

Lâm Hữu Thời cơ hồ không có ở nàng lúc làm việc cho nàng đã gọi điện thoại, mà số ít một lần liên hệ nàng lại là làm vào hồng mắt bên cạnh.

Nàng tiến đến nàng chỗ ngành tìm nàng, được cho biết Lâm Hữu Thời từ lúc nửa giờ sau muốn xin nghỉ về nhà.

Lâm Hữu Thời đồng sự hảo huynh đệ nói cho Kiều Hân Thời Lâm Hữu Thời tiếp điện thoại sau khi liên tình thần hốt hoảng, sợ hãi nàng ở trên đường xảy ra sự cố, Kiều Hân Thời cấp đuổi đi lên, xe lái qua một cái lộ khẩu, trước mắt hiện lên quen thuộc xe, xuất phát từ góc quan thứ sáu, nàng lại ngã trở về dừng đến kia cỗ xe cùng Lâm Hữu Thời cùng khoản Khải Mỹ thụ bên cạnh, kết quả phát hiện kia quả thật là Lâm Hữu Thời xe.

Nàng cả người ghé vào trên tay lái, đứng ở Kiều Hân Thời góc độ nhìn nàng giống như chứng kiến nhất đồng tăng đá ở một chút đất rung mở vỡ rung.

Nàng dừng lại xe, mở ra Lâm Hữu Thời cửa xe, đem nàng theo trên xe ôm xuống dưới.

Lâm Hữu Thời si ngốc nhìn nàng, tựa hồ tại nơi một giây không thể nhớ tới nàng là ai.

Kiều Hân Thời đem Lâm Hữu Thời xe khóa lại, sau đó dùng xe của mình tặng nàng về nhà. Theo phát hiện nàng đến đem nàng đưa về nhà trong đoạn thời gian này Lâm Hữu Thời luôn luôn không khóc không nói lời nào, luôn luôn vẫn duy trì trầm mặc trạng thái.

Lâm Hữu Thời lâm vào sơ pha lý, giống bị rút đi chống đỡ em bé, nhường Kiều Hân Thời trong lòng khó chịu.

Kiều Hân Thời đem nàng đưa vào trong lòng mình, Lâm Hữu Thời mặt dán tại nàng mềm mại trên phần bụng, ánh mắt nhìn không thấy quang, bị an toàn lính bảo an địa phương hộ trong bóng đêm, nàng cần rồi khóc lên.

Kiều Hân Thời muốn thay Lâm Hữu Thời thật một chén nước, lại bị Lâm Hữu Thời gắt gao bắt lấy, "Không cần đi."

"Hào hảo, ta không đi, ta một mực nơi này." Kiều Hân Thời thăm nghĩ hiện tại Lâm Hữu Thời thu nhỏ lại vài lần mời nàng cả ôm.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Hữu Thời đột nhiên dừng khóc, là khóc đủ rồi, nước mắt lưu quang, trong lòng yên tĩnh trở lại, nhưng vẫn là ôm Kiều Hân Thời không hề.

Lâm Hữu Thời là làm hứa khi khóc, lúc còn nhỏ sau khi đều không có đã khóc vài lần, lần này cơ hồ đem đời này tích góp từng tí một nước mắt đều khóc lên.

Hứa khi đồng bạn nói cho Lâm Hữu Thời nàng đã sẽ không rồi trở về, là sự thật, mà không phải lừa gạt cùng vui đùa, hứa khi cơ hồ là liều mạng hướng lên trên đi, đồng đội không ai đuổi theo kịp tốc độ của nàng, trở mắt nhìn thấy nàng biến mất ở trắng xóa băng thiên trong đông tuyết.

Sau đó thời tiết thay đổi đột ngột, muốn tiếp tục trèo lên đỉnh là không thể nào, có người muốn mạnh mẽ đi lên đi, lại bị những người khác ngăn chặn trói chặt.

Mới đầu bọn hắn đang đợi tin tốt lành, có lẽ có một trong bất hạnh vạn hạnh, thẳng đến khả năng sống sót vô hạn lúc nhỏ, kết quả là có thể đoán trước, bọn hắn mới đem tin tức này nói cho Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời nghe điện thoại thời gian bình tĩnh nhường chính cô ta đều không thể tin được, cúp điện thoại bị thương xông tới mời nàng không thể điều khiển tự động, vào lúc đó nàng muốn nhất người là Kiều Hân Thời cho nên hắn kêu nàng lại đây, ở bên người nàng nàng mới khóc địa xuất.

Lâm Hữu Thời mời một cái nghỉ dài hạn, ở nhà dưỡng thương, Kiều Hân Thời cảm thấy được nàng đã muốn theo bị thương theo đi ra, ít nhất bề ngoài thượng là như thế này.

Kiều Hân Thời vốn định giữ xuống dưới bởi Lâm Hữu Thời, lại bị Lâm Hữu Thời thôi ra khỏi nhà. Nàng nói mình không có việc gì, kiên cường giống nhất đồng tăng đá.

Cứ việc cục đá nhỏ nói như thế, nhưng là Kiều Hân Thời vẫn là không yên lòng, thường thường gọi điện thoại trở về quan tâm.

Nàng biết Dorian Hữu Thời đi hứa khi địa phương lĩnh di vật, hứa khi không có nhiều Thiếu Đông tây, một viên nhẫn kim cương, một bộ kim sức, đó là nàng kết hôn thời điểm lấy được kỷ niệm, đến nay mới thôi không có mang qua vài lần, mới tình giống mới từ trong điểm mua đến giống nhau.

Rất nhiều ảnh chụp, đều là hứa khi chụp được, nàng không bỏ vào trong sách ảnh chụp toàn bộ giấu vào trong tủ treo quần áo, hiện tại cũng để lại cho Lâm Hữu Thời.

Lâm Hữu Thời ngồi dưới đất từng từng xem, theo buổi sáng xem đến tối, thẳng đến Kiều Hân Thời tới đón nàng về nhà.

Kiều Hân Thời lo lắng nhìn thấy nàng: "Người đừng tiếp tục kể lại ta, nếu không được ta lưu lại cùng người được không!"

"Ta mỗi Thiên Đô cần vội vàng thu dọn đồ đạc, nói đó có tâm tư suy nghĩ cái khác, người có công tác của người, không cần vì ta chậm trễ chuyện của mình."

"Công tác có thể giao cho người khác đi quản, ta mặc kệ người ai quản người."

"Ta mù mù nói nếu như có thể tìm được nhất nguyện ý quản người của ta cũng đừng có buông tha." Lâm Hữu Thời nhưng lại lộ ra nếu không mỉm cười.

"Hữu Thời..."

"So với ta thoải mái một chút, có càng nhiều thời gian chiều cổ Tùng An." Dương Dương rất thích ý cùng người nhà đàm Nhan Hâm. Nàng muốn cho người nhà cũng biết nàng yêu nữ nhân đến cỡ nào vĩ đại.

"Tùng An tên này hảo, Nhan Tùng An, thì phải là cùng mẹ mẹ họ. Cái này hay."

"Àn."

Dương mẹ mẹ nhìn không được, không hồn giận thuyết: "Nói nhiều lời như thế làm gì, ăn cơm."

Dương ba ba liếc nàng một cái: "Người không phải muốn hỏi một chút tiểu hài tử chuyện tình sao, hiện tại Dương Dương ở trong này người làm gì thế không hỏi."

"Ta khi nào thì nói qua..." Dương mẹ mẹ thề thốt phủ nhận.

Dương Dương nói: "Mẹ, người thích Tùng An đi?"

"Không cần nói ngoại nhân sự. Ta chỉ biết là người sinh nhi đồng mới là ngoại tôn của ta nữ."

Dương Dương đích tay dừng lại, không nói được một lời để đưa xuống.

Thấy nữ nhân trên mặt ý cười dần dần thối lui, dương mẹ mẹ cũng lộ ra hồi hận đích biểu tình, nàng đích xác là nói qua đầu.

Dương Dương đứng dậy nói: "Ta ăn xong rồi." Trên bàn cơm căn bản không nhúc nhích vài ngum.

"Người đi đâu vậy?"

"Ta về nhà." Dương Dương xách lên bao cầm lấy quần áo, thuận tiện sờ sờ ấm áp đầu, nàng đối mẹ mẹ nói: "Các nàng không là người ngoại, các nàng cũng là gia nhân của ta."

Xem đi, người vừa lại bị người tức giận bỏ đi. Dương ba ba ánh mắt đảo qua, nhấn dùm ra như vậy tin tức.

Dương mẹ mẹ chán nản không thôi, một khối chân gà tiem giáp đến chén của nàng lý, dương ba ba nói: "Tốt lắm tốt lắm, mọi người đi rồi cũng đừng hỏi hận, đợi nàng lần sau lại đây người cũng đừng tiếp tục khí nàng."

"Là (vâng, đúng) nàng đang giận ta."

"Cải bướng, người rõ ràng rất muốn kêu nàng đem người mang về nhà..."

Dương mẹ mẹ chết trừng mắt bên người vỡ miệng lão nam nhân, còn kém không lấy đem dao găm đem người này chém, tự giác nói sai rồi nói dương ba ba ngậm miệng không thêm nói (nhắc) lại.

Dương Hạo Nhiên âm thầm phun ra một ngum trọc khí, này khổ ngày rốt cục có một hi vọng.

Dương Dương mang theo một bụng khí trở về, vừa vào cửa nhìn thấy Tùng An liền hết sức thân, nàng đem Tùng An hung hăng ôm vào trong lòng, không để ý Tùng An quyền đầm cước đá chết không chịu buông tay, đem nàng làm một con mềm nằm úp sấp nằm úp sấp Tiểu Miêu ôm.

Theo còn đâu nàng nghi ngờ lý an tĩnh lại, tùy ý nàng chà đạp chính mình.

Dương Dương đem cầm để ở nàng mềm tóc dài thượng, nghĩ đến đáng yêu như thế cô gái bọn ta yêu đến không được bọn hấn như thế nào có thể không thích đâu.

"Dì, người rốt cuộc là làm sao vậy?" Tùng An tựa hồ chứng kiến Dương Dương trên người toát ra màu đen yên.

Dương Dương nói: "Nay thiên cảm thấy được theo Aant đừng đáng yêu."

"Dì người có phải hay không phát sốt?"

"Đừng cãi, ai ya để cho ta ôm. Nay thiên người thật thơm, có phải hay không mẹ rửa cho người qua tắm?"

"Mẹ cùng ta cùng nhau tắm, chúng ta dùng mới đích tắm rửa nữ." Tùng An ai ya công đạo.

"Nha." Thì phải là nói Nhan Hâm trên người cũng là như vậy mùi. Nghĩ đến đây, Dương Dương dùng sức nghe theo an thân thượng mùi. Đó là nàng mua tắm rửa nữ, không nghĩ tới các nàng đều dùng.

Tùng An ha ha cười ha ha: "Không cần a, dì hảo ngủ..."

"Tùng An đáng yêu nhất, ai cũng thích Tùng An, đúng không?"

"Àn." Vừa nghe đến người khác khen nàng Tùng An tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Dương Dương hôn nhẹ Tùng An cái trán, nghĩ thầm tổng có một ngày bọn hắn sẽ minh bạch tâm ý của hắn, nàng yêu lên cái nhà này, chưa có tới do, chính là muốn vì cái này gia mà cố gắng.

"Mẹ..." Tùng An theo Nhan Hâm bên người ló đầu ra.

Nhan Hâm hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đi nay thiên tâm tình không tốt. Vừa về đến liền ôm ta. Mẹ, đi có phải hay không sinh bệnh mỗi qua một lát tâm tình liền gặp không tốt." Tùng An bỏ nhào vào Nhan Hâm trong lòng, ngồi vào trên đùi của nàng, tập trung tại Nhan Hâm mềm nhũn bộ ngực. Trên mặt của nàng tràn ngập nghi hoặc.

"Không phải, nàng chỉ là quá mệt mỏi."

"Nàng còn luôn luôn nghe thấy ta mùi trên người." Tùng An ghét đích biểu tình nếu bị Dương Dương thấy được không biết nàng có thể hay không khóc lên.

Nhan Hâm không tự giác bật cười, nàng tưởng tượng được ra kia hình ảnh, chỉ hi vọng Tùng An trưởng thành không cần đem Dương Dương cho rằng biến thái.

Nhan Hâm hết sức chăm chú ngồi ở bàn máy tính trước công tác, nhà của nàng ở phục cổ áo khoan dung, lộ ra khêu gợi xương quai xanh cùng một bên bả vai. Tóc đơn giản dựa bàn ở sau ót, còn có một chút tóc không thể phục tùng chảy xuống ở một bên, Dương Dương theo Nhan Hâm sau lưng tới gần nàng, hai tay đặt ở cái bàn hai bên, gần sát nàng, người được cùng theo an thân ăn ảnh cùng nhưng là lại bất đồng hương khí.

Thật là nàng thích mùi.

Nhan Hâm mặc dù không có quay đầu lại, nhưng là nàng trên lưng xuất hiện nổi da gà đã bị tiết lộ nàng ý nghĩ trong lòng, nàng sớm nhận thấy được Dương Dương đến, hơn nữa làm sự tồn tại của nàng dựng lên phản ứng.

Dương Dương ở trên vai của nàng hôn một cái, nói: "Tùng An nhất định nói qua cho người, ta hiện thiên tâm tình không tốt."

Dương Dương ánh mắt đang nói..., an ủi ta đi an ủi ta đi nhanh lên an ủi ta.

Như thế rõ ràng mục đích, Nhan Hâm sao lại nhìn lầm.

Dương Dương ngồi vào đầu gối của nàng thượng, cũng không có đem toàn bộ sức nặng phóng đi lên, sợ mệt đến nàng, chính là dùng một chút lực, mặt khác vẫn là dựa vào chân của mình đến chống đỡ, hai tay nắm ở cổ của nàng, học Tùng An bộ dạng ngồi vào trong ngực của nàng.

Dương Dương không nặng, Nhan Hâm chịu đựng được ngủ ở, Nhan Hâm hai tay vòng ngực ở eo của nàng, đem nàng ôm chặt lấy.

"Ta hôm nay trở về cũng không còn đem sự tình làm tốt, mụ mụ còn là trước kia như vậy, một chút cũng không có dịu đi xuống dưới." Một a.

"Từ từ sẽ đến, không thể nóng lòng cầu thành."

Nhan Hâm thanh âm của vuốt lên trong nội tâm nàng vương mắc, Dương Dương đem mặt tựa vào trên cổ của nàng: "Ta không biết ta còn có thể kiên trì bao lâu, một lần, hai lần..."

Dương Dương nỉ non thanh càng ngày càng thấp.

Lâm Hữu Thời sửa sang lại ra một đại đội ảnh chụp, thông qua này đó ảnh chụp, nàng đi theo hứa khi cước bộ thường thức bên đường phong cảnh.

Hứa khi từng lấy sách của nàng cấp Lâm Hữu Thời, nàng lại cũng không xem một cái, nàng sợ hãi những sách kia sẽ đem nàng mang đến một thế giới khác, nàng nhìn cũng không nhìn, bính cũng không bính, tránh chi như rắn rết. Thẳng đến hứa khi đi rồi nàng mới đi xem hứa khi lưu lại thư, xem nàng viết ở dưới mặt trong lời nói.

Hứa khi nhắc tới nàng, Lâm Hữu Thời không có cùng nàng xem này đó cảnh đẹp đây là của nàng tiếc nuối, nàng càng chạy càng xa, thẳng đến tiếp tục cũng không về được mới thôi.

Hứa khi cái kia đó bạn nói khổ thu thập xong đồ vật này nợ tính toán tạm thời nghỉ ngơi một lát, một người rồi đi lưu lại một số người cước bộ, có người quyết định lui đội, không hề tham dự trong đó, muốn về nhà qua an ổn ngày, có chút người lại không có ý định dừng bước lại, tính toán tiếp tục chọn một thời cơ đi ra ngoài.

Một người đối Lâm Hữu Thời nói: "Đi qua địa phương càng nhiều lại càng không cam lòng, thế giới lớn như vậy, ta làm sao lại chỉ nhìn nhiều ... thế này địa phương đâu, đã nghĩ lên cần đi lên phía trước, đến chưa từng tới địa phương đi, bằng không liền xong rồi, đã muộn, không còn kịp rồi. Người có thể nhận thức phần này vội vàng sao?"

Lâm Hữu Thời không lắc đầu cũng không gật đầu, ánh mắt của nàng đặt ở trên tường cúp trong hình.

Về đến nhà, mở cửa, mở đèn lên, sau đó rút ra cửa sổ, trên ghế sa lon người đã bị quang kích thích mà tỉnh lại, tỉnh lại khi Kiều Hãn Thời đã muốn ngồi ở thùy tình trên bàn trà.

Lâm Hữu Thời tóc lộn xộn, quần áo cháy xuống đến một bên, bả vai nơi đó gầy nhọc không thấy thịt, chỉ có rõ ràng đường nét.

Kiều Hãn Thời đem tóc của nàng làm theo, mới cảm thấy được như vậy thoát nhìn thuận mắt một chút. Lâm Hữu Thời từ công tác, nàng đang chuyên tâm vội hứa khi chuyên tình, giúp đỡ hứa khi biên tập xuất bản sách của nàng, nàng tuy rằng không phải hứa thi nhưng lại có cùng nàng không sai biệt nhiều xúc cảm, ở trợ giúp của nàng hạ chinh Lý Công chỉ tiến triển rất nhanh.

Như vậy nàng có nhiều hơn thời gian bồi Kiều Hãn Thời Kiều Hãn Thời một hồi gia cũng có thể thấy nàng, như chính mình nuôi một con tiểu Cầu, có đôi khi nhìn thấy nàng đã nghĩ hung hăng ôm lấy nàng không để.

Biên tập phát tới dạng thư đặt ở trên bàn, Kiều Hãn Thời cảm lấy lật xem, bên trong chụp ảnh chụp ở nàng như vậy không chuyên môn xem ra chính là đẹp, làm cho lòng người sinh hướng tới.

Của người phương xa ở nơi nào?

Kiều Hãn Thời buông thư, phát hiện Lâm Hữu Thời lại đang ngăn người .

Cuối năm thời gian, Lâm Hữu Thời giúp hứa khi biên tập hoàn thành xong hứa khi thư, chờ đợi thư xuất bản sau khi, Lâm Hữu Thời đột nhiên nói muốn đi ra ngoài đi một chút.

Ba bốn ngày sau, nàng lại trở về, hưng phấn mà giống đi một mình qua sân chơi nhi đồng.

Kiều Hãn Thời thậm chí có thể nghe được trái tim của nàng ở thẳng thẩn mãnh liệt khiêu, theo chưa từng gặp qua Lâm Hữu Thời kích động như vậy qua.

Phương xa. Lâm Hữu Thời trong ánh mắt viết hai chữ này.

Kiều Hãn Thời mở cửa, một phòng trong treo nhưng lạnh lùng, nàng đột nhiên ý thức được Lâm Hữu Thời đã có một lát chưa có trở về , mà nàng chờ chờ liền quên đi nhớ ngày.

Nàng nhớ rõ nàng lần này lúc đi nàng không đi tặng, nàng đối với nàng giàu to rồi hóa, không được nàng rời đi, Lâm Hữu Thời nhưng không có làm nàng dừng bước lại, cứ việc nàng ở Lâm Hữu Thời trên mặt thấy được áy náy. Lâm Hữu Thời vẫn là yêu của nàng, nhưng là yêu lại không có biện pháp mời nàng dừng lại.

Kiều Hãn Thời hoàn toàn có thể giống một cái yếu ớt hồng mắt nữ nhân giống nhau ôm Lâm Hữu Thời chân khóc, bệnh tâm thần cũng không quá đáng, nàng là nữ nhân, nàng làm tiếp qua phân cũng không có vấn đề gì, nhưng là nàng không có, nàng vĩnh viễn là tình táo nhất người kia, Lâm Hữu Thời cần lúc đi nàng như bình thường giống nhau đi làm, nàng muốn biểu hiện ra nàng không thêm để ý, tâm lại bán rẻ nàng.

Chờ lâu tâm là biết chết lặng, quên mình là đang đợi nàng, cũng không muốn tiếp tục oán nàng, Kiều Hãn Thời sử dụng công nhân chỉ đem mình bao phủ.

Ban đêm, nàng nghe được mở cửa thanh âm của, có người vào cửa bỏ lại nặng vật. Tiếng bước chân biến mất ở trong phòng tắm, thủy tiếng vang lên.

Kiều Hãn Thời đi xuống giường, rút ra cửa phòng tắm, hồi lâu không thấy Lâm Hữu Thời đứng ở bọt nước trung hướng nàng mỉm cười, khuôn mặt gầy rất nhiều, tóc xén , diễn cảm mặt môi, ánh mắt lại lóe ra lên hào quang.

Đây là Lâm Hữu Thời, Kiều Hãn Thời cơ hồ cần quên người.

Kiều Hãn Thời đi đến trong nước, cùng nàng ôm cùng một chỗ, Lâm Hữu Thời kích động hôn nàng, khăn cấp cời trên người nàng đã ướt đầm quần áo.

"Nếu người còn muốn đi ta sẽ không đợi người." Kiều Hãn Thời lạnh lùng thuyết.

Tàn ra sương mù nước ẩm trở nên thấu xương lạnh, Lâm Hữu Thời sững sốt bất động, giờ phút này hai người đang lấy thân mật nhất phương thức ôm cùng một chỗ, Kiều Hãn Thời ánh mắt cũng đã nhường Lâm Hữu Thời cảm giác cách xa nhau ngàn dặm.

"Ta..."

Kiều Hãn Thời nói: "Ta không phải một viên tảng đá, ta chán ghét chờ đợi, muốn mỗi ngày nhìn thấy người, tình lại cùng người lên tiếng kêu gọi tiếp tục đi làm. Người đi được càng xa ta sẽ càng không cảm giác an toàn. Người trước kia nói người sẽ không để cho người yêu của người khó sống, người hiện tại lại để cho ta qua rất thống khổ."

"Thực xin lỗi." Lâm Hữu Thời khóc nói, nước mắt cùng nước ẩm hỗn cùng một chỗ, giống như thần tình đều là lệ.

"Không cần nói xin lỗi, ta không biết là người có sai. Hữu Thời, Hữu Thời, người hãy nghe ta nói, chúng ta giống như trước giống nhau được không?"

"Thực xin lỗi thực xin lỗi..." Lâm Hữu Thời một lần khắp nơi trên đất giải thích, đem thực xin lỗi đưa vào Kiều Hãn Thời trong miệng, bị nàng rậm rạp hôn bao phủ ở Kiều Hãn Thời nhưng không cách nào nói không sao, lòng của nàng càng ngày càng lạnh, thẳng đến rơi vào trong vực sâu.

Nàng biết, người này nàng là lưu không được .

Ngay tại mấy ngày trước, xí nghiệp lớn gia thông qua bằng hữu nhấn dùm hợp tác đặc ý hướng.

Vì này thật vất vả đưa tới cửa cơ hội, Kiều Hân Thời quyết định hợp lại một phen đúng hạn phó ước.

Nàng tới nhà đó xí nghiệp, cũng là bị thăng Tiếp Dẫn đạo đến đình lâu văn phòng, ở một tầng một gian thật lớn trong văn phòng, có người riêng đang đợi nàng.

Người nọ ở nàng sau khi vào cửa đứng dậy, hoan nghênh nàng, thỉnh nàng ngồi xuống.

Kiều Hân Thời đánh giá hần một lát, chỉ cần vài lần trong lòng đã muốn rõ ràng, kia trên thân người có Lâm Hữu Thời bóng dáng, cùng với nói như vậy, không ngại nói là Lâm Hữu Thời di truyền hần một vài hình dáng.

Hần tính ra hần là hứa khi trượng phu, so với hứa khi càng già nua, hứa khi giống là một trường không lớn yêu tình, Kiều Hân Thời thấy nàng khi cảm thấy được nàng đã trần ngập sinh mệnh lực, mà nam nhân ở trước mắt còn lại là thông thường nam nhân tại này tuổi nên có mô dạng.

Hần cũng là hành văn gãy gọn: "Hữu Thời nhất định không để cập qua ta."

"Là (vâng, đúng)."

"Trên thực tế ta cùng hứa khi ly hôn thời gian nàng mới năm tuổi, nàng không nhớ rõ ta là hần là. Ta sẽ muốn gặp gặp ngươi, muốn biết Hữu Thời thích ngươi là cái dạng gì."

"Ngươi không phản đối chúng ta cùng một chỗ?"

"Ta không phải đồ cỏ, ta cùng hứa khi là tân Trung Quốc sớm nhất xuất ngoại một nhóm người, ở nước ngoài bộ dáng gì nữa chuyện tình chưa thấy qua, hứa khi từng cũng có thích trôi qua nữ hài tử, ta luôn cho rằng." Hần lại nói tiếp thực bình tĩnh, hần ở trong lòng hoài niệm một cái cổ nhân.

Kiều Hân Thời nói: "Cảm ơn ngươi."

"Ta yêu hứa thì nghĩ đến khi kết hôn có thể lưu lại nàng, Hữu Thời sinh ra thời gian nàng đích xác muốn hảo hảo sống. Ta luôn luôn ở chờ hần trở lại, mỗi lần nàng vừa đi ta mà bắt đầu lo lắng đề phòng, không biết nàng khi nào thì mới có thể trở về. Sau lại ta rốt cục không muốn chờ đợi thêm nữa ta liền lựa chọn ly hôn. Lúc sau ta cùng hứa khi luôn luôn không có liên hệ. Chính là Hữu Thời, ta cùng nàng có rất nhiều năm không có gặp mặt."

"Chính là ngươi luôn luôn ở quan tâm nàng." Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có đôi khi ta nghĩ liễu lĩnh địa xuất phát đi nơi khác, mỗi thiên cũng có thể xem không cùng phong cảnh, chỉ làm một người khách qua đường hưởng thụ đi chung đường tới tốt đẹp chính là hình ảnh, mà không cần phụ trách sống. Ta nhận thức một người, nàng đi qua rất nhiều địa phương, nàng còn muốn đi rất nhiều rất nhiều địa phương, mà giấc mộng của nàng phải đi tìm một chung điểm sau đó chết ở nơi này. Người nọ hiện tại bởi vì là một loại người mà dừng bước lại.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đếm Ngược Chương Thứ Hai

Người nọ ý cười thâm tiến khoe mắt đường vân lý.

"Nàng cùng nàng mụ mụ rất giống, cơ hồ là giống nhau như đúc. Yêu người như vậy là một việc vất vả chuyện tình."

Kiều Hân Thời lắc đầu: "Hữu Thời gây cho của ta đều là khoái hoạt."

"Sau khi tự cũng không." Hần đứng lên, đi đến bên cửa sổ, "Nàng sẽ không dừng bước lại, cho dù là ta cầu nàng, sau lại có nhi đồng, nàng cũng không còn dừng lại."

Kiều Hân Thời muốn, quá khứ của hần hay không là tương lai của mình.

"Ngươi gọi ta tới mục đích là cái gì?" Kiều Hân Thời bình tĩnh hỏi.

"Không cái khác mục đích. Ngươi nếu như có thể lưu lại Hữu Thời, ta sẽ thật cao hứng."

"Ta không có biện pháp lưu lại nàng." Kiều Hân Thời trong lòng sớm hiểu rõ, hôn nhân lưu không được hứa thì của nàng yêu cũng vô pháp lưu lại Lâm Hữu Thời, các nàng đều chắc là sẽ không dừng lưu lại người, đều có được liberdade linh hồn.

Sau lại tiến tới một người nữ tử, nàng mặc trên người vừa người chế phục, đứng lên ngực giữ lại thượng viết quản lý thân phận. Mặt của nàng như rồng Kiều Hân Thời nhớ tới Lâm Hữu Thời, lại ở một giây sau phủ định ý nghĩ của chính mình.

Đây chẳng qua là tương tự chính là hai người, người trước mắt là một điển hình đô thị nữ tính, biết nói sao buồn bán, hiểu biết xài như thế nào tiền như thế nào kiếm tiền, có dã tâm có năng lực.

Nữ nhân kia đã đi qua kêu một tiếng ba ba, Kiều Hân Thời thu hồi nàng kinh ngạc tầm mắt, cúi đầu dừng ở bàn công tác biên cùng sách thượng, nơi đó là hạnh phúc nhà ba miệng, cha mẹ bồi ở nữ nhân bên người đã tràn ngập gia đình ấm áp.

Người nọ to như vậy một môi vì thế lựa chọn buông tha cho, chẳng sợ đến vậy khác còn thì không cách nào quên đối hứa khi yêu, vẫn là lựa chọn một cái im lặng nữ nhân cùng cuộc đời này.

Yêu giống hứa khi nữ nhân như vậy người chung quy là biết đợi cho thất vọng. Hân gọi Kiều Hân Thời tới mục đích đúng là như vậy, cần chính cô ta đi hiểu được, chính mình đi ngộ, rồi sau đó lựa chọn buông tha cho hoặc là kiên trì chờ đợi.

Kiều Hân Thời phục hồi tinh thần lại, trước mắt sương mù mờ lung, mà nàng bị Lâm Hữu Thời gắt gao ôm vào trong ngực, nàng nhớ tới nàng không phải tại nơi người khoan dung trong văn phòng, mà là ở chính nhà mình đích trong phòng tắm.

Lâm Hữu Thời còn tại nói xin lỗi, của nàng giải thích nhường Kiều Hân Thời ánh mắt lên men.

"Tốt lắm, người đã muốn nói quá nhiều." Kiều Hân Thời không muốn tiếp tục nghe thực xin lỗi, trừ bỏ thực xin lỗi, Lâm Hữu Thời cũng cấp không dứt nàng càng nhiều là.

Biết Dorian Hữu Thời ý tưởng sau khi Kiều Hân Thời cũng không cường thịnh trở lại lưu nàng, có chút người nhất định lưu không được, nếu lựa chọn chờ đợi, cũng không biết phải đợi bao nhiêu buồn chán năm tháng. Kiều Hân Thời thật tâm không muốn đợi, nàng ích kỷ, nàng ham giữ tình nhân thân mật cùng khoái hoạt, nàng không muốn làm một cái si ngốc chờ đợi Tiết Bảo Thoa, cho nên hân lựa chọn buông tha cho này đoạn cảm tình.

"Lần này chia tay là ta nói ra, coi như là ta ích kỷ cũng tốt, ta yêu người, này không sẽ cải biến, nhưng là ta không muốn ủy khuất chính mình." Kiều Hân Thời mặt mỉm cười, Lâm Hữu Thời vẫn là người yêu của nàng, cái kia trực tiếp thẳng thắn như nhi đồng nữ nhân, nàng vĩnh viễn sẽ nhớ rõ ở trong ngõ hẻm nọ hôn kia, lần đầu tiên có người như thế dùng cảm hôn nàng. Nàng sợ đời này đều không có biện pháp gặp được đến như thế điểm ngộ.

Lâm Hữu Thời nhìn kỹ lên nàng, xem nàng cười, xem nàng trong mắt cất giấu bi thương, nói: "Người đừng đem sai đều khiêng trên người mình, lưu một chút cho ta."

"Đồ dân, người đừng tưởng rằng ta sẽ cho người khó sống, ta sẽ không vì cùng người chia tay mà khóc gần chết. Ta sẽ nhớ rõ này chuyện vui sướng chuyện, làm tốt đẹp chính là nhớ lại, mà người sao, phải đi đi nơi nào cũng có thể ta không bao giờ ... nữa sẽ quản người." Nàng biết mình lưu không được nàng, cũng không muốn lưu, đưa hái xanh không ngọt, cổ chấp lưu người lẫn nhau cũng sẽ không vui vẻ.

Kiều Hân Thời nói tiêu sái, làm cũng tiêu sái, hình như chia lìa đối với nàng mà nói thật là phong khinh vân đạm một việc, nàng sớm đã thấy ra, đã chẳng hề để ý.

Nếu thật là như vậy thì tốt rồi, Lâm Hữu Thời hiểu biết nàng, nụ cười của nàng dưới cát giấu không vui, nàng lựa chọn không nói.

Nhìn bầu trời khí nắng ráo, mọi người lại kìm nén không được tịch mịch muốn muốn làm điểm giải trí hoạt động, thị trường người bên kia ở trung cầu mọi người kế hoạch sau khi quyết định lo liệu một lần gia đình tụ họp, hoan nghênh mọi người mang theo gia quyến cùng mới có thể trở thành gia quyến đối tượng.

Hàng năm hoạt động đều cũng làm được hồng náo nhiệt hóa, năm nay cũng sẽ không ngoại lệ, hơn nữa năm trước công ty lợi nhuận tiếp tục cách tân cao, công ty càng vui lấy máu lấy lòng công nhân.

Nhan Hâm vì chuyện này vội hai ngày, bởi vì tìm kiếm thích hợp địa điểm cùng kinh nghiệm phong phú yến hội người phụ trách. Bận rộn đi qua hoạt động đã muốn cơ bản định ra, xác định không có vấn đề sau khi bắt đầu phát sóng thiệp mời.

Dương Dương tự mình đem thiệp mời đưa đến Kiều Hân Thời văn phòng, nói: "Người đánh không có ý định đem Hữu Thời mang đi ra?"

"Không có ý định mang đi ra. Chúng ta chia tay, người không biết sao?" Kiều Hân Thời hơi hơi ngẩng đầu, vẻ mặt của nàng giống như đang nói một món đồ không quan hệ sự tình khẩn yếu, đơn thuần trần thuật, mà nàng ở trong đó cảm nhận được không đến gì cảm xúc.

Dương Dương nghĩ đến Kiều Hân Thời là đang nói đùa, nàng cười nói: "Ngày Cá tháng Tư sớm đã qua, người hiện tại theo ta giảng chuyện cười một chút ý tứ đều không có."

Dần dần, nàng ý thức được không thích hợp, Kiều Hân Thời là như thế còn thật sự, thế cho nên nàng trong lòng đích nghi hoặc một chút biến mất, tiện đà biến thành xác định.

Thật sự phân ra?" "Các người chia tay nguyên nhân là cái gì? Hai người các người trong lúc đó ai phạm vào sai?"

Kiều Hân Thời lần đầu tiên cùng người đàm chuyện này, đến mấy ngày nay nàng tự mình quản gia lý chúc Vu Lâm Hữu Thời gì đó toàn bộ thu lại mời nàng mang đi, nàng thậm chí còn làm hai người an bài một chút lãng mạn bữa tối làm nàng tiền đưa, nàng giống như không phải nàng, không phải Lâm Hữu Thời người yêu, ngay cả giờ phút này đều không thể cảm nhận được mong muốn thống khổ, tựa hồ chia tay chuyện này đối với nàng mà nói một chút cũng không trọng yếu, không quan hệ đau khổ.

Nàng bình tĩnh thuyết: "Giữa chúng ta ai đều không có sai, phải nói còn chưa kịp phạm sai lầm. Nàng có ý nghĩ của nàng, muốn nơi nơi đi, cũng không biết khi nào thì có thể trở về, ta đâu lại không muốn đợi nàng, đành phải cùng nàng nói tiếp tục thấy "

Kiều Hân Thời đột nhiên cười rộ lên: "Để làm chi trùng mắt ta? Này niên đại chẳng lẽ còn cần kiên trì theo một ... mà ... Cuối cùng sao? Chia tay không phải thường xuyên chuyện tình sao, người trước kia chia tay nguyên nhân càng thêm buồn cười, muốn ta nêu ví dụ sao?"

Kiều Hân Thời nhất định là khó sống đến điên mất rồi. Dương Dương nói: "Người muốn hiểu được là tốt rồi, tình ta tổn tới đổ dành người."

Chẳng qua là chia tay mà thôi. Kiều Hân Thời như vậy tự nói với mình, đi đến hiện tại, đàm qua bao nhiêu lần yêu đương cũng nhớ không rõ, chia tay lý do cũng là loè loẹt, chứa nhiều nguyên nhân kết hợp dưới hai người xác định không thể đi cùng một chỗ nói tái kiến, Kiều Hân Thời cũng sẽ không nhiều thiếu lưu luyến đã qua, nàng có rất nhiều chuyện tình cần vội, không thể làm một người đã muốn trở thành quá khứ người mà dừng bước không tiến.

Không biết là ai nói qua, tự tác vô tình người tối buồn cười. Nàng lấy vì lần này cũng không gì hơn cái này, chỉ là một nói nhỏ nhỏ miệng vết thương, chính là ngẫu nhiên đi xem một cái phát hiện nọ vậy đạo lỗ hổng luôn luôn không có khép lại, luôn luôn ở lại nơi đó nhắc nhở nàng nàng từng muốn cùng một người tồn tại muôn thuở.

Chia tay tin tức một khi bị Dương Dương biết, một người khác hẳn là rất nhanh cũng sẽ biết. Vợ chồng son trong lúc đó còn có cái gì bí mật đáng nói sao. Ở công ty gia đình tụ họp thượng Kiều Hân Thời đồng thời tiếp thu đến lương đạo đồng tình ánh mắt.

Vợ chồng son càng ngày càng có vợ chồng cùng, ngay cả ánh mắt đều là giống nhau như đúc, Kiều Hân Thời chuyển qua bỏ qua các nàng, giờ chén rượu đi vào trong đám người, nàng muốn bị náo nhiệt bao phủ, bị tiếng động lớn xôn xao vây quanh, sau đó quên trong lòng nhớ kỹ người.

Kia chỉ là một miệng vết thương, mỗi một cái còn sống đa đa thiếu thiếu đều cũng bị thương, cho nên, không có gì lớn. Kiều Hân Thời treo lên tự tin mỉm cười, thi triển của nàng thực nữ mị lực.

Nhan Hâm hạ giọng đối Dương Dương nói: "Kiều tổng thấy thực mờ, không cần chúng ta lo lắng."

"Ta không cho rằng nàng có thể đã thấy ra, nàng chỉ là ở kể lại chính mình."

"Hi vọng không cần là như thế này. Ta thật sự không nghĩ tới Lâm Hữu Thời sẽ phải rời khỏi, có lẽ ta xem người không đủ cho phép." Nhan Hâm tiếc hận không thôi.

"Nhất định chấm dứt đích mưu sơ liền không nên bắt đầu." Dương Dương thay Kiều tổng bệnh vực kẻ yếu.

Nhan Hâm lại lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý: "Ồ gặp nhau thời gian ai đều không có nghĩ qua cần chia tay. Sau khi luôn luôn các loại lý do tả hữu người cảm tình, có thể kiên trì xuống dưới người ít càng thêm ít."

"Liên giống chúng ta." Dương Dương không thể không biết mặt đỏ, ánh mắt của nàng cùng Nhan Hâm chống lại, ý cười lan tràn.

"Người không biết..." Muốn phải rời khỏi ta? Nhan Hâm muốn hỏi Dương Dương.

"Sẽ không, mỗi người lựa chọn bất đồng, ta cảm thấy giống như người sống so với bất cứ chuyện gì đều phải trọng yếu." Đọc biết nàng trong mắt ý tứ của, Dương Dương Kiên định nói ra đáp án của nàng.

"Mẹ, dì, các người đang nói cái gì a?" Bị quên lãng hồi lâu Tùng An muốn hiện lên các nàng trung gian cao ghế nhỏ, Dương Dương cùng Nhan Hâm đồng thời vươn tay bắt lấy tay nàng mời nàng ngồi vào ghế trên.

Đặt ở trên bàn cốc có chân dài lý là đủ mọi màu sắc Kê Vĩ Tửu, sắc thái tươi đẹp, giống như hoa quả trên quán mới mẻ hoa quả, hấp dẫn Tùng An chú ý. Nàng chìa tiểu ngân thủ muốn đi lấy nước trái cây, trên đường bị Dương Dương cản lại, Dương Dương uống một ngụm, nhất thời nhũn mảy, rượu này độ chặt chẽ sở ngay cả cũng đều cảm thấy quá căng khỏi nói là từ yên tĩnh.

"Dì, cho ta, ta muốn uống." Tùng An mắt ba ba địa nhìn thấy Dương Dương đem đẹp nước trái cây uống xong, oán hận không thôi.

Dương Dương thì đem một ly dưa hấu nước nhét vào trong tay nàng, "Này chén dễ uống."

Tùng An cảm thấy được vẫn là vừa rồi nhan sắc đẹp, không cam lòng thuyết: "Người lừa tiểu hài tử."

"Người vốn là tiểu hài tử." Cái trán đề lên Tùng An cái trán chuyển động, Tùng An quay đầu lại tìm mẹ làm hậu thuẫn: "Mẹ..."

"Nghe dì." Lần này Nhan Hâm giúp Dương Dương.

Trong chốc lát công phu nhất đại ba gia đình bà chủ nhóm đột kích, bao vây ba người, chủ yếu vây công Tùng An, sờ soạn lại sờ, còn không ngừng nói xong, "Thật đáng yêu Tiểu cô nương!" "Đúng vậy, ánh mắt lại đại lại lượng, vừa nhìn chính là mỹ nhân bại hoại."

Tùng An cắn ống hút uống dưa hấu nước, hai má phình, giống một con tiểu Thanh con ếch, đen thùi con mắt quay tròn dạo qua một vòng, bị trước mắt a di nhóm hù sợ.

"Là người gia tiểu hài tử đi?"

Nhan Hâm gật đầu đem Tùng An nhận biết: "Là của ta."

"Thoạt nhìn cùng mẹ mẹ trường chân tướng, đối lớn? Lên tiểu học đến sao?"

"Mau thăng bậc tiểu học năm thứ hai."

"Đây không phải là cùng Tần Nghi nhi tử giống nhau lớn, Tần quản lý, tiểu Phan, mau tới đây." Một người trong đó nhiệt tâm gọi tới Tần Nghi cùng của nàng nhi tử.

Tần Nghi nhi tử Pandora là một da nổi danh tiểu Phách Vương, diện mạo đáng yêu khỏe mạnh khẩu khí khinh thảo nhân thích.

Thừa dịp đại nhân không chú ý Pandora cần lập Tùng An từ trên ghế xuống dưới, "Theo ta chơi."

"Tránh ra." Tùng An suất mở tay hấn, tiếp tục hấn lại đưa tay thời gian nâng lên mặc tiểu giày da chân đá hấn ngược.

Pandora không dám tin nhìn thấy nàng, chỉ thấy Tùng An hung ba ba địa nói: "Ta không muốn với người chơi, người đừng phiền ta."

Tần Nghi bị bảo Bối Nhi tử ôm lấy đùi, đang nghi hoặc khó hiểu cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy nhi tử biau môi ba không hồn giận thuyết: "Mẹ, chúng ta đi địa phương khác thôi."

Tần Nghi cười nói: "Ta còn không giới thiệu vị này tiểu bằng hữu cho người nhận thức đâu, nàng cùng người cùng một cái lớp..."

"Mẹ, đi thôi..." Pandora trộm nhìn thoáng qua Tùng An phát hiện người nọ còn tại trường chính mình, hấn có điểm sợ nàng.

Tần Nghi không nghĩ tới chính mình nhi tử bình thường nhiều phong lưu a, thấy Tiểu cô nương đều phải hôn nhẹ sờ sờ, hiện tại lại một bộ tránh không kịp bộ dạng. Mà Tùng An hai tay đang cầm dưa hấu nước, tiểu dưới váy mặc đồ trắng sắc tất tiểu thối vung qua vung lại, ở ghế trên qua lại lắc, đối Pandora một chút cũng không hiếu kỳ.

Xem ra làm mai mối là không hi vọng, vài vị gia đình bà chủ ý thức được hai tiểu hài tử là một chút cũng không thân, đành phải buông tha cho bà mối ý tưởng, bất quá vẫn là không buông bỏ trêu chọc tiểu Tùng An.

Tùng An trở mắt nhìn thấy dì cùng mẹ bỏ lại nàng tay nắm tay đi đến góc sáng sủa đi, nàng muốn đuổi đi lên lại bị một vị dì lâu đến trong lòng. Kia dì nói xong: "Ta theo ta chồng luôn luôn đã nghĩ sinh nhất cái xinh xắn tiểu công chúa."

"Vậy sinh a."

"Người ta mẹ mẹ nhiều xinh đẹp a, ta sinh ra tới cũng không tốt như vậy xem."

Tuy rằng đem nữ nhân ném vào lang trong đồng cách làm như thế thực không hiền hậu, nhưng là Dương Dương cùng Nhan Hâm hai người một chút ăn năn ý đều không có, các nàng rời xa đám người đi đến nhà ăn bên ngoài trong tiểu hoa viên, ở nơi này một ghế trên sóng vai ngồi, nơi này bị cây cối chống đỡ trở thành yên lặng độc lập thế giới.

Dương Dương len lén hôn Nhan Hâm, ở Nhan Hâm còn không có phục hồi tinh thần lại thời gian, Dương Dương thân đã muốn kéo đi lên.

Nhan Hâm ánh mắt chậm rãi nhắm lại, kia hôn thường đứng lên giống như tinh tế tơ lụa Xảo Khắc Lực hòa tan ở đầu lưỡi, có ngọt ngào hương vị, còn có rượu trái cây hương vị, giống có nhân Xảo Khắc Lực.

Nhan Hâm trong đầu có tiếng âm đang nói..., nơi này tùy thời sẽ có người đi ra, các nàng nhất định sẽ bị chứng kiến, chính là... Thân thể của hấn phản bội ý chí của nàng, nàng nâng lên hai tay vòng ngực ở Dương Dương cổ, đem nàng lập gần hơn. Nàng cái gì còn không sợ, chỉ cần giờ này khắc này Dương Dương ở bên người nàng.

Tiếng ca cùng tiếng động lớn xôn xao bay đi xa xa, tán lạc tại đầy thiên dưới trời sao.

Trong bóng đêm, Kiều Hân Thờ tựa vào trên lan can nhìn thấy phương xa Thiên Không, Ngôi Sao bởi vì trên mặt đất ngọn đèn mà âm đạm. Dạ Phong (gió đêm) hây hây ở trên mặt cảm giác mát đánh úp lại, Kiều Hân Thờ đưa tay vuốt ve hai má, đầu ngón tay va chạm vào đã muốn làm lạnh nước mắt, ngay cả chính mình cũng không biết là lúc nào chảy xuống nước mắt.

Nàng lau đi nước mắt, quyết định sẽ không lại khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn định hôm nay mở hồ mới, nhưng là đêm xem tình tượng, không nên mở hồ, cho nên tạm thời để một bên. Mọi người thỉnh chú ý, kết thúc chương và tiết sẽ đặt tại 29 chương bên trong, đến lúc đó xin mọi người không nên quên quay đầu nhìn lại a! Tiểu thuyết kết thúc sắp tới, hồ mới sắp động thổ, xin mọi người thuận tay điểm mở chuyên mục cất chứa một chút mì? ~ tiểu nữ tử ở trong này tạ ơn ! ! ! = v = đại ân đại đức chắc chắn hảo hảo mãi tự báo đáp mọi người... Vặn vẹo... Tiếp tục vặn vẹo... Rắn nước xoay...

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Phiên Ngoại 1

1. Mỗi người mỗi tình đầu đều ứng ở trong trí nhớ bất diệt.

"Chúng ta năm đó là bởi vì sao chia tay?" Lisa mở to hai mắt nhìn, bởi vì nhớ không nổi đáp án mà kinh ngạc, nàng là đương sự nàng hẳn là nhớ kỹ mới đúng đích, chính là nàng lại quên.

Dương Dương dùng vài phần chung thời gian đi hồi ức, ở trong đoạn thời gian này, gió thổi qua trong viện cây, bóng cây lắc lư, nằm ở trẻ con giữa giường hứa tiểu tiên đáp ngáp một cái.

Dương Dương là Lisa mối tình đầu, Lisa từng cũng là Dương Dương trong lòng chu sa chí, hai người ở tình khiết nhất đích niên kỷ nói chuyện một hồi thuần túy yêu đương, rồi sau đó bởi vì to lớn mà chia tay.

Hiện tại Dương Dương có nàng người yêu của nàng, yêu một nữ nhân hơn nữa kiên trì cả đời đi xuống đi, Lisa gả cho Hứa Hiền Vũ, vì hán sinh nhất cái nhi tử, hai người nói đến mối tình đầu nhưng đều là một bộ mờ mịt đích biểu tình.

Lisa vỗ nhẹ hứa tiểu tiên, nói: "Quên đi, nhớ không nổi cũng đừng có suy nghĩ. Ta cũng vậy tùy tiện hỏi thôi." Nàng chỉ là tiếc hận a, bao nhiêu trân quý nhớ lại, thế nhưng trở nên không đáng giá nhắc tới.

Nàng đem hứa tiểu tiên ôm vào trong ngực nhẹ vỗ về lưng của hắn, tiểu hài tử trên người có một cổ mùi sữa, này bảo bối là từ trên người mình đến rơi xuống một cục thịt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, ở sinh hoàn nhi đồng sau khi tâm tình của nàng đã xảy ra thay đổi, nàng không hề do dự, làm Hứa Hiền Vũ đem nhiều nếp nhăn nhi đồng ôm đến nàng trong lòng cái kia khắc nàng cơ hồ muốn khóc lên, nàng rõ ràng đã muốn một mối đến mức tận cùng rồi lại cảm giác mình đã tràn ngập khí lực có thể vì bảo hộ đứa bé này mà cùng thế giới làm đấu tranh.

Biến thành mẫu thân nữ nhân đều đã tràn ngập mâu thuẫn, thoát nhìn thực mềm mại, lại kiên nghị giống không gì không phá được tường thành, thủ hộ lên lãnh địa của nàng.

Dương Dương tọa ở một bên xem Lisa chiếu cố nhi đồng, ngay cả một điểm nhỏ tiểu nhân khâu nhỏ đều không buông tha. Lisa ở sanh con phía trước còn khóc lên gọi điện thoại cho nàng nói nàng sợ hãi, nhi đồng sinh ra giống như là một hồi thần kỳ ma thuật, nàng bị trong đầu hiện lên trường hợp mà hù sợ, vì thế sợ hãi không thôi.

Mà một khi có nhi đồng nàng liền hoàn toàn thay đổi một người, nàng thuần thực chiếu cố lên hứa tiểu tiên, nhiều hơn nữa chuyện tình đều có thể ứng đối tự nhiên.

"Cục cưng muốn ngủ sao?" Lisa dán cái trán của nàng thân mật thuyết, "Có muốn hay không ba ba? Muốn a, mẹ mẹ cũng muốn ba ba, ba ba lập tức liền gặp trở về nhà."

Hứa Hiền Vũ bây giờ là cái ở nhà nam nhân tốt, cũng là Lisa bảo đảm có cao, liền Lisa chính mình nói, nàng trước kia không hiểu như thế nào đi làm một cái thê tử, hiện tại nàng toàn bộ đã hiểu, ở trong vòng một đêm tỉnh ngộ, ở Dương Dương buông tay mặc kệ nàng sau khi, nàng hiểu được con đường này là nàng mình lựa chọn, vì thế nàng can chính mình đi xuống đi.

Đã trải qua rất nhiều sự tình sau khi, hai người một lần nữa tụ cùng một chỗ tâm sự, tâm tình đã muốn đã xảy ra thay đổi triệt để thay đổi.

Lisa tặng Dương Dương tới cửa làm nàng tiễn đưa, cách đứng phía trước, Lisa kích động ôm ấp lấy Dương Dương, nàng nói: "Ta muốn cảm ơn người."

"Cám tạ ta cái gì?"

"Đương nhiên là cảm ơn người đang ở đây ta cần người thời gian không có đi mở." Lisa chủ động buông ra Dương Dương, cười nói: "Chúng ta vẫn là chú ý một chút, ta chồng thực dễ dàng ghen, nếu để cho hắn chứng kiến chúng ta ôm cùng một chỗ không chuẩn hẳn sẽ cùng ta ly hôn."

Dương Dương lái xe từ nhỏ khu đi ra, ở trên đường cùng Hứa Hiền Vũ xe gặp thoáng qua, Hứa Hiền Vũ không có đã gặp nàng, chuyên tâm nhìn thấy xe.

Mỗi người đều là bình thường người, Nam Nam Nữ Nữ, trong lòng có một chỗ có thể đi, đi lại vội vàng, làm như vậy là để phía trước người đang đợi.

Trong nhà cũng có người đang đợi nàng, có lẽ đợi nàng Về đến nhà nhìn qua cảnh tượng đều là quen thuộc đến không thể quen thuộc, nàng vẫn là sẽ cảm thấy được hạnh phúc.

"Ta vừa rồi ở Lisa nơi đó tọa trong chốc lát." Vừa về đến, Dương Dương chủ động hướng Nhan Hâm hội báo đi về phía.

Nhan Hâm giương mắt nhìn liếc mắt một cái càng làm lực chú ý phóng ở trong sách: "Àn." Ứng một tiếng tỏ vẻ nàng đã biết.

"Hâm hâm, của ngươi mới tình đầu là ai? Các ngươi lại là bởi vì sao duyên có chia tay?" Dương Dương bắt tay nàng, tiến đến trước mặt nàng, nghiêm trang bộ dáng như là đang ép hỏi.

Nhan Hâm khép lại quyển sách trên tay vốn, nếu Dương Dương muốn biết, nàng sẽ không phung phí đôi mắt đàm "Ta không nhớ rõ."

"Gạt người." Nào có người sẽ quên mới tình đầu. Dương Dương không tin.

Nhan Hâm thán một tiếng khí: "Tin hay không là chuyện của ngươi, lòng ta động đây, nếu tâm động có thể xem như mới tình đầu trong lời nói. Nhưng là ta không nhớ rõ là như thế nào thời điểm phát sinh."

Nhan Hâm ngẫu nhiên nhớ tới ngày đó đôi thoại, Dương Dương đối với nàng mới tình đầu biểu hiện ra vô cùng nóng bỏng, nàng cũng là nhiều lần hỏi qua chính mình, như thế nào sẽ đem chuyện trọng yếu như vậy quên đầu, cái loại này tâm động cảm giác ra sao khi phát sinh?

Thẳng đến lại một lần, nàng cảm nhận được này phân tâm động.

Dương Dương ở nghiêm trang giáo Tùng An đàn Piano, Dương Dương học vài năm Piano kết quả toàn bộ ném đến một bên, chỉ nhớ rõ đàn hai lão hồ, nàng căn cứ Tùng An tay tại Piano thượng bắn ra đơn điệu vui tiết tấu.

Nhan Hâm nhìn thấy một màn này, trong đầu suy nghĩ như có khói hoa nở rộ.

Đó là nàng trung học sơ cấp thời gian đi, sự phụ của nàng theo đạo nàng đàn Piano.

Nữ thầy cô giáo, mặc màu trắng áo somi, trên tay mang theo một chuỗi Phật châu, mảnh khảnh cổ tay có một mướt mà kết, ngán tay áo somi đến áo sơ mi của nàng nơi đó, trắng nõn đích tay cánh tay có lộ ra phần hồng, người của nàng đầy, áo somi trong cổ áo lộ ra xinh đẹp xương quai xanh...

Nhan Hâm ý thức được trí nhớ của nàng là thoát phá, nhớ không được người nợ tên gọi là gì, cũng không nhớ được người nợ bộ dáng, nàng chỉ nhớ rõ này đó khâu nhỏ, khâu nhỏ tổ hợp lại nhưng không cách nào chấp vá ra một người đầy đủ người.

Làm Dương Dương bắn lên Piano thời gian, Nhan Hâm không thể dời ánh mắt của nàng, lòng của nàng ở trong lồng ngực nhảy lên, bị bám nóng bỏng nhiệt.

"Hâm hâm, ngươi lại đây cùng chúng ta cùng nhau đàn." Dương Dương cười tiếp đón nàng lại đây.

Tùng An đem vị trí tặng cho nàng: "Mẹ cùng đi thôi!"

Nhan Hâm nâng lên chân đi đến các nàng bên người, tay nàng đặt ở Tùng An đích ngón tay thượng, đi theo Tùng An cùng nhau đàn nhất thủ ngẫu thơ khúc phổ, Nhan Hâm đích tay ở động, ánh mắt của nàng cùng lòng của nàng lại đặt ở Dương Dương trên người, ngay tại vừa rồi, có một loại cảm giác lén lút ở trong lòng sống lại.

2. Một nhưng quay đầu --- Lý Khê Du

Ta từ nhỏ chỉ biết, ta không phải tốt nhất một ít cái.

Bởi vì không phải tốt nhất, cho nên ta cho là mình không có tư cách yêu cầu càng nhiều.

Cha mẹ ở ta mới trước đây liền cách hôn, rồi sau đó ta bị mụ mụ mang đi lại bị để tại nhà bà ngoại, thẳng đến mười mấy tuổi thời gian bị ba ba đón đi trong nhà hắn.

Khi đó ta đối ba ba đã muốn hoàn toàn xa lạ. Tiểu cô nương mười mấy tuổi ngoài chốn bà một lần lần nhắc nhở muốn nghe nói cần an phận, mấy người ... kia tự giống như là câu thần chú in dấu thật sâu ẩn tiến tâm lý của ta. Ta thủy chung không có nhớ rõ thân phận của mình, cái nhà này mặc dù là ta để lại một vị trí, ta nếu không phải cái nhà này một bộ phận. Ta chỉ ngấm lại đem mình lui theo sát bụi bặm giống nhau nhỏ, như vậy tự cũng không bị người thấy. Nhiều khi ta đều ở muốn, nếu ta thực sự chỉ là bụi bặm thật là có bao nhiêu hảo.

Ta trước học thời gian không có đặc biệt vĩ đại thành tích, bình bình đạm đạm niệm xong đại học, đi ra trường học sau lại phát hiện mình không chỗ có thể, tựa như là một người đi vào sa mạc, nhất mắt nhìn đi là vô biên vô hạn sa mạc, nơi nơi đều là đường, nhưng không có một con đường là thuộc loại của ta.

Của ta mờ mịt có thể suy nghĩ là biết.

Tỷ tỷ sau khi tốt nghiệp lấy xuất sắc nhất thành tích tiến vào ba ba an bài ngành công tác, nàng thích hợp làm phần này công tác, đồng thời nàng rồi hướng sự nghiệp đã tràn ngập dã tâm, cùng nàng so sánh với ta tự biết xấu hổ.

Ba ba cho ta một chỗ đến ổn định ta, trong mắt của ta là một nhẹ vốn khẳng khái bố thí, hắn tìm một cái người quen biết, mời nàng thay ta không ra một vị trí.

Ta nhớ được ngày đó ta bị ba ba kêu đi công ty của hắn, phòng làm việc của hắn lý trừ hắn ra còn có người khác. Đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy Kiều

Hân Thời lần đầu tiên gặp mặt nàng cho ta ấn tượng là không nhạt phai.

Gặp mặt khi của nàng mỉm cười hóa giải ta khản trương, nàng làm cho người ta cảm giác là cường thế, không để cho phạm nhân sai lại càng không hứa người ta nói không thể cái loại này, nhưng là nàng cũng là ôn nhu.

Ba ba cứ thế thuyết, hân đã thói quen của ta trầm mặc, thói quen thay ta làm chủ, cho nên ở trước mặt nàng cũng vì ta làm chủ.

Tùy tiện. Đây là ba ba trong lời nói lặp lại xuất hiện một cái từ, tùy tiện cho ta an bài một vị trí, tùy tiện tìm một ít chuyện làm..

Nội tâm của ta là phần nộ, nàng sẽ thấy thế nào ta, hay không cảm thấy được ta thật là như thế vô dụng người? Ba ba còn đang nói..., ta lần đầu tiên muốn hân nói không cần nói thêm gì đi nữa .

Ta không dám nhìn ánh mắt của nàng, sợ mình sẽ đã gặp nàng khinh thường ánh mắt.

Nàng lại ôn nhu mở miệng làm ta nói chuyện, hỏi ý kiến của ta, muốn ta vì chính mình làm chủ.

Ta lại ở một khắc này bỏ quên của mình quyền lợi, ta làm không được của mình chủ, vì thế ta chỉ có thể phục tùng.

Trong lòng gieo xuống một viên hạt giống, ta bắt đầu để ý, nàng là thấy thế nào của ta, ta ở nàng trong mắt là bộ dáng gì?

Nàng đem ta an bài đến Dương kinh lý dưới tay công tác. Kìa là một có thể rèn luyện người công tác. Khi làm việc trước nàng đi tìm ta, nói cho ta biết Dương kinh lý tính cách, để cho ta biết ta muốn đối mặt thủ trưởng là một cái yêu cầu nghiêm khắc cùng Lôi Lệ thịnh hành người.

Nàng nâng dậy đầu của ta, để cho ta không tự chủ được ở trước mặt nàng đứng thẳng. Lòng bàn tay của nàng là như thế ấm áp, bị nàng va chạm vào địa phương truyền đến từng đợt nhiệt lưu.

"Không cần cúi đầu cánh cung, mặc kệ khi nào thì đều phải ngẩng đầu ưỡn ngực, như vậy mới làm người ta chứng kiến ánh mắt của người. Ánh mắt là người có tên chữ phiến, người cần nhìn thẳng vào đối phương."

Khi ta đứng thẳng sau khi ta nhìn thấy nàng mỉm cười, nàng là một xinh đẹp nữ nhân, nhưng là xinh đẹp không phải là của nàng toàn bộ.

"Như vậy mới đúng." Nàng nói.

Đi làm sau khi ta mới khắc sâu hiểu biết đến cấp trên của ta Dương kinh lý là một cái dạng gì nữ nhân, nàng là điển hình đô thị nữ tính, quả thực là tiêu sái tự tại, vô câu vô thúc, đang làm việc thượng nàng lại đã tràn ngập không chế dục, giống như Margaret • Thatcher phu nhân, ta trong lòng trong lặng lẽ xưng nàng là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn phu nhân.

Đi theo nàng công tác là ở chịu khổ, có làm không xong công tác. Nàng chỉ làm cho người ta hai lần phạm sai lầm cơ hội, lần đầu tiên là học tập phí tổn, lần thứ hai là khoan dung, không có lần thứ ba. Công tác cứ việc một chết đi, nhưng là ta lại không muốn lùi bước, ta nghĩ đi bước một đi lên phía trước, không, không phải đi phía trước, mà là hướng lên trên bò đi.

Có một ngày khi ta đi ở trên đường chứng kiến thủy tinh trên tường hiện lên thân ảnh, ta ý thức được ta hiện tại đã là ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên phía trước , ta không hề cúi đầu ảo tưởng mình là không có tồn tại cảm bụi bặm, ta đang cùng người lúc nói chuyện sẽ nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

Ta ở bất tri bất giác trong lúc đó biến thành như bây giờ, trở nên nhường chính mình cũng hiểu được mạch phát lên.

Ở phía sau đến ta biết Kiều tổng tên đầy đủ kêu Kiều Hân Thời nàng thành ta phải cần chú ý phong cảnh, đôi mắt của ta đi theo nàng đi, ở nàng xuất hiện địa phương ta sẽ không tự chủ được đứng thẳng, ta nghĩ mỗi nàng chứng kiến tự tin ta.

Nàng đem ánh mắt chia đều phân cho công ty mọi người, mà ta chỉ bắt được thiếu thiếu một bộ phận, ta đem nàng giấu trong lòng trong lặng lẽ hoài niệm.

Ta thích nàng, không biết từ đâu khi lên ta cảm nhận được loại này để ý có một tên gọi thích. Ta để ý nàng, đôi mắt của ta có thể bắt giữ đến thân ảnh của nàng, lỗ tai của ta có thể nghe được thanh âm của nàng, ta sẽ không tự giác đi tìm dấu vết của nàng, ở mua quần áo thời gian sẽ ta sẽ trông nom nàng thói quen mặc quần áo ngăn người. Ta trở nên không giống chính mình.

Nàng vẫn là độc thân, thời gian của nàng đại bộ phận cho công tác, thường xuyên đã gặp nàng ở tầng ca, nàng cùng Dương kinh lý nhan quản lí giống nhau liêu mạng, có được tích cực hướng về phía trước sức cuốn hút.

Lại một lần nữa tiếp xúc gần gũi nàng là ở nàng trong nhà mình tổ chức tiệc nướng tụ họp thượng. Nàng đại khái nhớ không nổi ta là ai, mà ta nhưng không cách nào quên nàng, ta nhớ được trên người nàng mỗi một cái khâu nhỏ, rõ ràng hình như là có người dùng dao găm ở ta trong đầu trước mắt chính bức họa giống nhau.

Nàng ở oán hận Dương kinh lý không làm tròn bốn phận, tại nơi khắc ta ở trên người nàng tìm được rồi tính trẻ con.

Này thực mâu thuẫn, nàng hân là một cái hoàn mỹ vô khuyết đích nhân tài được rồi, nhưng có phải hay không, nàng tảng đá thông thường cứng rắn hình tượng tồn tại một đường nhỏ khe, đúng là này khe hở khiến cho nàng thoát nhìn càng thêm mê người, nàng như là để lại một cái chỗ hồng làm cho người ta càng tới gần nàng.

Nàng đẩy cồi lòng oán hận lật qua lại chân gà, này chân gà đã bị nàng nướng quá mức độ, chính là nàng tựa hồ cũng không biết chuyện này, còn đang không ngừng lật qua lại, hơn nữa hoài nghi hay không còn không chín.

Kết quả cuối cùng là toàn bộ tài liệu đều biến thành phế vật, nàng có thể điều khiển tiền tài trò chơi, nhưng không cách nào làm gà nướng sí việc nhỏ như vậy.

Ta là cố lấy bao nhiêu dũng khí mới có lá gan đi đến trước mặt nàng nói ta nhưng lấy a, ta hiện tại cũng không thể quên, ở một khắc này, của ta ngũ tạng lục phủ bởi vì nín thở lâu lắm mà phát đau.

Nàng vừa nghe ta muốn giúp đỡ mà kinh hãi, lại ở một giây sau lộ ra hoài nghi đích biểu tình: "Người có thể chứ?"

"Có thể." Ta gật đầu, ta xác định ta nhưng lấy làm được, kỳ thật người bình thường cũng có thể làm đến, yêu cầu cũng không phải nghiêm khắc nhất, cam đoan không nướng cháy là tốt rồi, nàng ở một bên mình trên chộc nói mình không có này phương diện thiên phú, này xem như người nàng sinh lớn nhất chỗ bản.

Trong mắt của ta kia là một đáng yêu địa phương, là của nàng mềm mại chỗ, để cho ta mỗi lần nghĩ đến đây mà không tự giác lộ ra mỉm cười, ta cảm giác mình là bất được của nàng tiểu bí mật, ta muốn đem bí mật này ẩn núp đi, mỗi ngày muốn, ta tin tưởng khi ta nhớ tới khi nhất định là trên mặt tươi cười.

—— chưa xong chờ đợi ngày mai tiếp —— tác giả nói ra suy nghĩ của mình: còn có lần ngoại nhị, ngày mai liền phát. Cập Nhật chương và tiết là 29 chương, thỉnh mọi người chú ý. Lần ngoại nội dung là Lý Khê Du tự khai, viết xong sau này vẫn còn có tinh lực liền viết viết Tùng An âm âm chi tiết nhỏ. Đường nhiên, đây không phải nhất định sẽ viết, nhưng là ta sẽ hết sức. =====

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phiên Ngoại 2

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nguyên văn 29 chương đã bị hài hoà. Ta sẽ không tiếp tục phóng xuất, mọi người thỉnh ở trường bình lý tìm kiếm --- này hai cái người rất quen thuộc đúng hay không? Đó là gian trắng cùng Vương Tử hình thức, ta từng muốn viết đau đớn cùng lớn dần quỹ tích, nhưng là tại nơi thiên văn ta thất bại, mà hiện tại ta đem lúc trước thiết tưởng lấy ra nữa để ở chỗ này. Cái sùng kia sắc cũng có của ta bóng dáng, ta yêu người xa không thể chạm, ta cố gắng làm cho mình lần hảo, làm xứng đôi TA người, cũng hoặc là biến thành TA. Ý nghĩ như vậy có thể hay không bị người coi là là biến thái.

Nàng sẽ đem nhớ kỹ nguyên nhân đại khái là ăn ta nướng chân gà, ta nghĩ ta thật là dở khóc dở cười, cười lý do không ngờ là này, khóc cũng trừ bỏ này đó, nàng có không nhớ rõ ta càng nhiều.

Người là lòng tham động vật, mà ta theo không dám đi tham vọng quá đáng cái gì, đối với nàng, ta nghĩ phóng túng chính mình tham vọng quá đáng càng nhiều.

Tan tầm sau khi ta cuối cùng sẽ ở cửa thang máy dừng lại một ít thời gian, vì ngẫu nhiên một lần cùng cười thang máy cơ hội.

Ta biết ta tất cả chuyện này làm rất không có ý, giống một cái không bị người cho phép tên trộm, càng nghiêm trọng thuyết là một rình coi cuồng, ta theo nàng địa phương trộm đến một chút tốt đẹp chính là thời gian, trân quý cho tâm.

Nàng có lẽ không biết, mỗi lần cùng ta chào hỏi, cùng ta bảo ngày mai cách nhìn, ta sẽ cao hứng phi thường, hình như là uống rượu, có điểm phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

"Kiều tổng." Ở cửa thang máy ta cùng với nàng gặp nhau, đây là lần thứ tư cùng nàng cùng nhau thừa lúc dưới thang máy ban. Nàng có điều phát hiện, đang cảm thấy ta thời gian nói: "Người mỗi lần cũng là sau đó tan tầm sao?"

"Ân." Ta cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình không để, cầu xin chính mình không cần biểu hiện giống nhất cái kẻ điên.

"Thật là tẩu xảo." Nàng tiếng nói thường tâm để nghe.

Kỳ thật không phải trùng hợp, là ta không có ý đang đợi giờ khắc này, ta làm chuyện xấu, chế tạo lần lượt trùng hợp.

Thang máy một tầng tầng, nàng bắt đầu hỏi ta công tác tình huống, ta phát hiện ta sợ hãi xem hai mắt của nàng, ta sẽ không tự giác tránh ánh mắt của nàng, ta sợ thấy ánh mắt của nàng càng sợ bị nàng xem đến trong mắt ta khát vọng. Ta theo cái gương chứng kiến ta ánh mắt tiết lộ tâm sự của ta, không ngờ là giấu cũng giấu không được.

Khi ta ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ta phát hiện nàng là như muốn hãy nghe ta nói nói. Ta sớm biết rằng nàng là nhận chân, đối bất luận kẻ nào đều là như thế này, chính là đối một cái lần đầu gặp mặt người cũng là như thế này.

Nàng để cho ta càng thêm thích.

Đi làm sau khi ta tránh được cùng người nhà ở chung thời gian, ta một chút ra bên ngoài thay đổi vị trí cước bộ, làm bay khỏi cái nhà này mà làm chuẩn bị, về đến nhà trừ bỏ trong nhà bảo mẫu sẽ vì ta lưu một bữa cơm, những người khác đại khái là khi ta không tồn tại.

Bảo mẫu ở ta lúc ăn cơm ngồi ở bàn ăn bên làm nàng mới vừa lên tiểu học nhi đồng dệt khăn quàng cổ, nàng là ta cái nhà này lý duy nhất có thể nói được với nói mấy câu người.

Nàng nói với ta cần tiếc phúc, người khác muốn cầu đều cầu không đến ta đều có, vì cái gì còn muốn không vui đâu.

Ta đã ở muốn, có phải hay không bởi vì ta quá tham lam, có được người khác khát vọng lại vẫn đang không biết thỏa mãn.

Nàng là của ta khát vọng, là ta chưa đủ hiện trạng căn cứ chính xác theo.

Công tác chuyển chính thức không vài ngày, ba ba đột nhiên cải biến chủ ý muốn ta từ nơi này cái công ty đi ra, hẳn rất cực cho ta tìm một chút tâm tư an bài công tác, đem ta an bài sự nghiệp đàn lý. Kia là một nhân rồi công tác, ta biết, có khuê mật ở nơi này làm việc, lấy địa tương đối người bình thường mà nói là nhiều đích, làm cũng cực nhỏ công tác, mà công ty đối nên cương vị yêu cầu cũng là cực kì bé nhỏ.

Nhường ba ba thay đổi chủ ý lý do là bởi vì vì người khác đối với ta này chức nghiệp là không tiết, nhường ba ba ở bạn tốt trước mặt đã đánh mất mặt, nếu không phải như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không cho ta nhiều tổn suy nghĩ muốn.

Hắn nhường chính mình đi tự hỏi, kỳ thật chính hắn đã sớm làm ra quyết định, sở dĩ hỏi ta chính là hành sử báo cho trách nhiệm, đến nỗi ta gật đầu hoặc là lắc đầu cũng không thể thay đổi hắn kết quả.

Ta bỏ ra một buổi tối thư từ chức, đánh ra một chữ, sau đó cắt bỏ, ta ở do dự, ở do dự.

Ngày hôm sau, ta đứng ở thang máy biên đội nàng, đã đi qua mỗi phân mỗi giây đều biến thành đối với ta tra tấn. Ở nàng theo góc đi tới đi vào ta tầm mắt cái kia khắc, trong đầu có một thanh âm ở thúc giục ta: mau, đi nhanh lên đi lên nói người yêu nàng, người muốn cho nàng biết, bằng không người tiếp tục cũng sẽ không có cơ sẽ nói đi ra.

Vì thế, ta thúc dục cước bộ của ta tiến lên, lần này ta nghĩ vì chính mình vỗ tay, ta không do dự, ta nói ta nên nói lời, ta dùng thích để diễn tả, vì vậy từ càng uyển chuyển cùng quanh co, mà nàng lại nói cảm ơn.

Cảm ơn người. Nàng có phải hay không đã thói quen nhận người khác thổ lộ bởi vì tập mãi thành thói quen đâu. Nàng là hay không cảm thấy được ta chỉ là ở mở cửa nàng vui đùa mà không thêm đề ý chút nào đâu.

Buồn cười chính là ta lại có thể không thể nói cho nàng biết ta thật sự thích, đến lúc thật sự muốn thôi miên đã biết là ảo thấy đều khó có khả năng nông nổi.

Ta đem thư từ chức giao cho Dương kinh lý, nàng là một người tốt, là tốt hơn tư, cũng là thầy tốt bạn hiền, ta lại ở trước mặt nàng phóng túng chính mình khóc lên, ta cũng không yếu ớt, chính là vào thời khắc này ta bị thật sâu cảm giác vô lực sở tả hữu.

Nếu ta có thể giống nàng giống nhau liberdade thật tốt. Nàng nói qua, liberdade là muốn trả giá thật nhiều, đều không phải là trống rỗng mà đến.

Tái kiến. Ta yêu người ở trên lầu, ta chỉ tiết nói ra ý nghĩ trong lòng, nàng không cự tuyệt ta, mà là đem ta làm bằng hữu, với ta mà nói đã là khẳng khái, như nàng tốt như vậy người, đại khái đối bất cứ người nào đều là ôn nhu a.

Sau đó ta nghĩ ta sẽ không lại vì ai tâm động, sau khi ta muốn hảo hảo bảo vệ mình tâm.

Từ chức sau khi một lát ta đàn độn đang tự hỏi lên nhân sinh của ta, ngay cả bình thường không thân tỷ tỷ cũng chú ý tới điểm ấy mà tới tìm ta tâm sự.

Ta cùng với tỷ tỷ tính cách hoàn toàn bất đồng, cha mẹ ly hôn sau khi nàng tùy ba ba cuộc sống, mà ta cùng với nàng mặc dù là sinh ra tỷ muội lại giống như là người xa lạ. Hơn nữa ta cuối cùng lấy vì cái này gia không thuộc về ta, cho nên ta không thể rộng mở lòng dạ đi cùng nàng trao đổi.

Nàng cũng không có thói quen cùng ta khai thông, nàng giống gắng hời cấp dưới giống nhau hỏi ta, mà ta buông xuống chống cự đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Có lẽ đây là trao đổi bước đầu tiên, nàng thử nói cho ý nghĩ của nàng, nàng nói là ta tạo thành sáng khoái trước hiện trạng, là ta bỏ quên quyền quyết định hơn nữa cam chịu giao do người khác tới điều khiển, cho nên sai ở ta.

Mới đầu ta không thể lý giải ý tứ của nàng, đối đãi ta tỉnh táo lại sau khi mới từ trung đọc biết cái gì.

Tay nàng cứng ngắc vuốt ve mái tóc dài của ta, ta cùng với nàng chưa bao giờ như vậy thân cận qua.

Sau lại, ta riềng nhiều đi công ty, lại dừng lại ở công ty dưới lầu, ngồi ở chỗ kia bồn hoa bên cạnh ngáy ngốc nhìn thấy kia phiến cửa thủy tinh khép khép mở mở, người ở bên trong tiến tiến xuất xuất, cước bộ rộn ràng đập vội vàng, ta hâm mộ bọn hắn có điều theo đuổi.

Ta cũng nhìn thấy Kiều Hân Thời theo một chiếc xe lạ trên xe đi xuống, nàng là ngồi ở ghế kế bên tài xế, thuyết minh nàng cùng người khác cùng một chỗ.

Nàng xuống xe quán đến ghế lái nơi đó, cửa kính xe điều hạ, nàng cúi người tìm hiểu thủ gọi lên cổ của người nọ cùng nàng hôn dừng.

Ta sáng sớm chỉ biết, giống nàng tốt như vậy người nhất định sẽ giống trong đêm tối tối ánh sáng sao Tinh giống nhau sáng lên, cho là có người nhìn thấy của nàng quang, mới ra đời ái mộ, vượn tay tháo xuống nàng. Lòng đau giống bị người xé thành mảnh nhỏ.

Ta gọi mình buông tha cho, chính là ta học xong biểu đạt ý nghĩ của chính mình lại học sẽ không buông bỏ. Nàng như cũ ở ngực của ta nở rộ, ta cuối cùng vẫn là quay về đến công ty trở lại nguyên lai vị trí.

Ta nghĩ gần gũi nhìn thấy nàng, nàng khoái hoạt khi ta liền vui vẻ.

Ta biết nàng hiện tại có một vợ, nàng từng không thích nữ nhân, là một này người mà thay đổi thư của mình ngưỡng.

Ta từng không có tin ngưỡng, ta đem nàng cho rằng thư của ta ngưỡng, ta tin ngưỡng nàng, sùng bái nàng, như cùng một cái yêu làm mộng tưởng hảo huyền Tiểu cô nương.

Nàng đối với ta hết lòng quan tâm giúp đỡ, trừ bỏ không thể đáp lại của ta yêu, nàng đối với ta là cú hạo . Nàng người như vậy thế gian hiếm thấy, ngay cả yêu cũng đều cảm thấy là một loại hạnh phúc.

Lần thứ hai rời đi quyết định là ở đầu năm thời gian bắt đầu, ta rời đi đều không phải là người khác yêu cầu, mà là ta ý thức được ta không thể thì dừng lưu nguyên tại chỗ bất động chỉ nhìn lên nàng, giống một gốc cây sỏ hồ hồ hoa hướng dương.

Ta đã yêu một cái so với chính mình muốn hảo người, theo trên người nàng thấy được chính mình khan hiếm gì đó, ta không đủ kiên cường, khuyết thiếu lý tính tự hỏi, ta bình thường giống trên cỏ một gốc cây thảo, chính là thiên thiên vạn vạn trong thực vật một cái sinh mệnh, nàng cúi người đều nhìn không tới ta, ta thậm chí nói không nên lời ta có cái gì đáng giá nơi nàng thích, ta bởi vì yêu nàng mà bắt đầu tỉnh lại chính mình.

Nàng cùng người nọ hạnh phúc đã muốn không cần nói cũng biết, ngay cả Dương kinh lý cũng nói các nàng thực thích hợp cùng một chỗ.

"Trừ bỏ hai người cũng sẽ không nấu cơm" Dương kinh lý nhún nhún vai, "Nhưng là có năng lực thế nào, nàng cao hứng là tốt rồi."

Nụ cười của ta giả như là giả tạo, tâm là chân thật nhất, ích kỷ và lại không cam lòng, nhưng là kia chỉ là ta ý nghĩ trong lòng, ta đã vô lực thay đổi cái gì, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, ở lòng ta khâu lưu lại một đạo sẹo.

Dương kinh lý vỗ bờ vai của ta, lời nói thâm thúy thuyết: "Dòng suối nhỏ, người hẳn là đi ra ngoài đi một chút, nhiều đi vài chỗ, nhiều nhận thức một số người, có lẽ thích hợp người của người còn ở phương xa chờ người."

Nếu Kiều Hân Thời mới là ta cuộc đời này duy nhất mà ta hoàn toàn là bỏ lỡ nàng đây? Đó là bao nhiêu bi ai một việc.

Bi ai đến để cho ta không nói chuyện đi phản bác chính mình.

Ta cảm nhận được công việc điên cuồng hạnh phúc, sự tình rất nhiều, thực tập, có chút cũng không có ý nghĩa, nhưng là ta sẽ làm tất cả, chỉ cần có thể giết thời gian cũng có thể.

Các nàng sẽ cùng một chỗ bao lâu, một năm, hai năm, ba năm.. Vẫn là cả đời?

Mà ta muốn đợi bao lâu mới có thể quên yêu của nàng phần này tâm tình? Một năm, hai năm.. Cũng hoặc là chính là cả đời.

Ta bắt đầu thử đi thôi miên chính mình, hẳn là chặt đứt đối với nàng tham vọng quá đáng, ôm thiếu sót đáng tiếc rời đi, thời gian sẽ cải biến ý tưởng, nhưng giờ phút này miệng vết thương khép lại hơn nữa do thời gian đến mài bình.

Rất cục ở có một ngày, ta cố lấy toàn bộ dũng khí đi thay đổi hiện trạng, ta không muốn tiếp tục ôm bi ai tiếp tục tuyệt vọng đi xuống, không cần kỳ vọng cũng không cần tuyệt vọng, ta nhưng lấy qua rất tốt, càng đặc sắc, mà hết thảy này ta hy vọng có thể mời nàng chứng kiến.

Cũng hứa mỗi một ngày ta sẽ nặng tân ra hiện tại trước mặt nàng, nàng sẽ kinh ngạc, giống như gặp một người Lý Khê Du.

Ta vì cái này hư vô mờ mịt ý tưởng mà kích động.

Giấy không phải dễ dàng như vậy, người có tính trơ, chịu quán tính sở tả hữu, giống như hành tẩu ở trên đường ray xe lửa, tự cho là hướng phía trước đi chính là liberdade, bởi vì không biết mà hạnh phúc.

Ta lý khai sự thật, cầu được người trong nhà lý giải, ta quyết định ra nước ngoài học.

Tỷ tỷ không đồng ý ý nghĩ của ta, gần nhất là ta cho tới nay đã thói quen an nhàn cuộc sống, hoàn cảnh lạ lẫm ý nghĩa khiêu chiến, ta khuyết thiếu trụ cột,

đi ra ngoài liền ý nghĩa bị gãy vỡ. Đề nghị cũng là theo nàng điểm ấy xuất phát lo lắng, xuất ngoại không phải vạn năng giải được, có tâm cầu hảo, ở quốc nội giống nhau có thể học được đồ vật này nọ, hướng chỉ rồi nhà gần điểm hảo có một chiếu ứng.

Ta biết nàng tốt với ta, ở nàng trong mắt ta là mãi cảm lại cổ quái muội muội, nàng nói ta gác cổng khóa lại bằng không bắt luận kẻ nào tiến vào cũng buộc chính mình ra không được, giống như ta vậy người như thế nào đi thích ứng thế giới bên ngoài.

Ta nghĩ cách Kiều Hân Thời càng xa càng tốt, chặt đứt chính mình toàn bộ đường rút quân, chỉ chừa cho mình một cái phương hướng, thì phải là phía trước.

Anh ngữ sẽ không, ta đi học, đến tốt nghiệp đại học ta mới ý thức tới của mình Anh ngữ có bao nhiêu không xong, tự cho là học xong trên sách học gì đó sẽ tốt hơn, đến trong hiện thực ta không thể lý giải người khác nói trong lời nói, rõ ràng này từ ta đều nghe hiểu được, nhưng là tổ hợp lại cũng như vậy xa lạ.

"Vì cái gì nhất định phải buộc chính mình? Người khác là không đường thối lui chỉ có như vậy một con đường đi, chính là người cũng không phải bọn hân." Tỷ tỷ nói với ta.

Ta cũng vậy không đường thối lui, theo từ chức khi đó bắt đầu ta cũng đã tự đoạn đường rút quân.

Ta thường xuyên nhớ tới Kiều Hân Thời người này, nhớ tới nàng cười khi đích biểu tình, nhớ tới nàng chuyển bút tư thế, chính là nàng tập quán tính động tác, mặc dù là ở nước ngoài vượt qua rất nhiều năm thời gian, trí nhớ vẫn là rõ ràng như lúc ban đầu.

Ta nghĩ làm một cái xứng đôi người của nàng, như nếu không thể, ta nghĩ đem mình biến thành nàng.

Xuất ngoại phía trước, ta lại trở về nhìn nàng một cái, nàng chúc ta tiền đồ vô lượng, ta chúc nàng hạnh phúc viên mãn, đáng tiếc nàng không biết ta phần đầu mục đích, nếu như có thể ở lại bên người nàng, ta nghĩ ta sẽ thỏa mãn muốn chết, nguyện ý làm bên người nàng hạnh phúc đến nghi chân không tiến đồ lùi.

Xuất ngoại đích tay tiếp toàn bộ công việc tốt lắm, sống nhờ gia đình cũng đã cho ta tìm được, ba ba tuy rằng không thương ta, nhưng là có thể sử dụng tiền việc làm đều cũng hết sức làm được tốt nhất.

Ngày ấy hân tặng ta đến sân bay, công đạo nói mấy câu, nếu ta ở bên ngoài quả thật không tốt, cũng đừng quật cường chết chống, tùy thời trở về.

Hân xem cho phép ta không được, ta liền đi cho hân xem, khởi động cái eo ta lôi kéo thùng đi vào kiểm phiếu khẩu.

Một người nếu không đem mình bức đến tuyệt lộ liền sẽ không biết cực hạn của mình ở nơi này, đồng dạng, nữ nhân không đi lên phía trước liền sẽ không biết mình nguyên lai là có thể đi xa hơn.

Ở nước ngoài, ta như nhau mới sinh trẻ em, hoàn toàn không biết gì cả, bơ vơ không chỗ nương tựa. Ta đó là tại nơi khoảnh khắc triệt bỏ phía sau cây trụ, dựa vào chân của mình đứng lên.

Ta học xong chiếu cố chính mình, học xong cùng người lạ làm bằng hữu, ở nơi này ta là hé ra giấy trắng tùy ý chính mình bơi lên, ta coi hân làm gỗ cốp pha đến yêu cầu mình, ta làm cho mình không sợ hãi không yếu đuối, dũng cảm, độc lập, quyết đoán...

Ta muốn cảm ơn nàng, cảm ơn nàng để cho ta đi yêu, cảm ơn nàng thành toàn ta một người tình yêu, cảm ơn nàng làm thư của ta ngưỡng, để cho ta không chỗ nào sợ hãi.

Ta không có cùng nàng liên lạc, chỉ có một phương diện gửi bưu thiếp cho nàng, ta viết trên giấy trong lời nói đều là nghĩ cận kề kết quả, của ta khuynh thuật không cầu nàng có thể thấy, ở ta gửi ra mỗi một phong thơ thời gian ta cảm giác mình là nhanh vui.

Nơi này đông trời rất lạnh, so với ta ngay người hai mươi mấy năm thành thị cần lãnh vô số lần, đại tuyết sẽ bao trùm mỗi một tác thổ địa, bao phủ toàn bộ nhan sắc, thẳng đến toàn bộ thế giới lưu lại màu trắng này một loại nhan sắc.

Mùa đông rất dài, tại nơi khi ta cuối cùng có rất nhiều lời muốn nói.

Ta khóa thượng rất nặng khăn quàng cổ đem mỗi một chỗ khe hở chắn, lấp, bịt, chỉ để lại ánh mắt, sau đó mở ra cửa chính giẫm phải đến gối đắp tuyết chạy đến mấy cây số ngoại tiểu bưu điện đi kí tin.

Nơi này người đưa thư không phải mỗi Thiên Đô đến thu tín, hân cao hứng thời gian một ngày có thể tới quay về mấy lần, thường thường địa xuất hiện tượng di động sân chơi, mất hứng thời gian hân sẽ trốn đi vài ngày không gặp người. Mà lý cũng chỉ có một mình hân người đưa thư, có lẽ khi hân lúc sau sẽ không có vị trí này, hiện tại người khuyết thiếu viết thư tính nhân nại, sự tồn tại của hân chỉ là toàn bộ người đích thói quen mà thôi.

Ta sợ hân không bao giờ ... nữa đến đây, ta sợ hãi trong tay một chồng bưu thiếp không thể gửi đi ra ngoài, cho nên ta chạy tới bưu điện gửi, đẩy ra cửa gỗ, đi vào ấm áp trong phòng, trên người tuyết nhất thời hòa tan thành thủy.

Ta gửi hoàn bưu thiếp chạy về gia, suốt nửa ở cửa đập đến bao vây, bao vây thiếu chút nữa bị tuyết bao phủ.

Gửi văn kiện người này nhất lan thượng viết Kiều Hân Thời đó là chữ của nàng dấu vết, không ai có thể bắt chước.

Không tin lúc sau là kích động, ta bắt chấp nhặt lên trên mặt đất khăn quàng cổ chạy vội tiến trong phòng, chạy trở về phòng mở ra bao vây, Kiều Hãn Thời gửi cho ta là trước kia công ty hoạt động ảnh chụp, có tấm vé nhắm ngay ta cùng nàng, bỏ bên cạnh một số người, này đó ảnh chụp xem ra giống như là chúng ta chụp ảnh chung.

Mặt khác đều là nàng tặng lễ vật, nàng nói mỗi lần mua quà tặng đều cũng mua nhiều một phần, chứng kiến thích hợp của ta sẽ không tự giác mua xuống, ngay cả chính cô ta đều tại hoài nghi là lúc nào sẽ dưỡng thành thói quen xấu, có lẽ là ta những năm gần đây không ngừng bay đi buro thiệp nhắc nhở nàng con người của ta tồn tại, nàng nói nàng còn nhớ rõ ta, ấn tượng như thế khắc sâu.

Khi đó ta vừa khóc vừa cười, ta nghĩ đến giảm đi cảm tình vẫn là tươi sáng, chính là nhiều năm qua bị đại tuyết bao phủ mà không thể bị chứng kiến, trên thực tế lòng vẫn là cùng năm đó giống nhau.

Về nước sau khi ta lại không nghĩ nhìn nàng, ta nghĩ nàng hiện tại hẳn là thực hạnh phúc, quang là như thế này là đủ rồi, ta đã phi khi đó Lý Khê Du, đã muốn hội học thuật không chế tâm tình của mình.

Sau lại ta vào nhất nhà công ty, theo trụ cột công nhân làm lên, đi bước một hướng về phía trước đi đến, có lẽ trả giá cùng được đến kém xa, ta cũng không có buông tha cho.

Ta về nước sau khi trước gặp người là Dương kinh lý, mấy năm nay của nàng thay đổi không lớn, năm tháng không có ở trên người nàng lưu lại dấu vết, ta chạy nàng là cái dạng này, lần thứ hai thấy nàng cảm thấy được nàng vẫn là lúc trước bộ dáng.

Ta liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, nàng lại là ở trải qua ta nêu lên sau mới tin tưởng đứng ở nàng người trước mắt chính là Lý Khê Du, đều không phải là cùng một cái tên, mà là cùng là một người.

"Ta hiện tại tin tưởng thả người đi là chính xác." Của nàng ôn nhiệt tình và lại dùng sức.

"Cảm tạ ngài vun trồng." Ta phát ra từ nội tâm thuyết.

Nàng là ta người thứ nhất thầy cô giáo, đối với ta nghiêm khắc yêu cầu cẩn thận tỉ mỉ, ta theo trên người nàng học được thái độ làm người xử sự kỹ xảo.

Ta tận lực tránh nhắc tới Kiều tổng, ta thủy chung tin tưởng nàng bây giờ là hạnh phúc, thủy chung là rất tin không nghi ngờ.

"Người hẳn là tự mình đi hỏi nàng Kiều Hãn Thời người hạnh phúc không hạnh phúc." Dương kinh lý trong lời nói có thâm ý khác.

Ta còn muốn xâm nhập hỏi tiếp, nàng đã muốn đi hướng nhan quản lý phương hướng.

Nguyên lai thời gian không chỉ là đứng Dương kinh lý khoan dung, cũng cùng nhau thiên vị nhan quản lý, hai người quần anh tụ hội, là làm cho người ta hâm mộ giai nhân ghép thành đôi, không có gì ngoài tính, các nàng hưởng thụ lấy làm cho người ta cực kỳ hâm mộ hạnh phúc, mà giờ khắc này không người sẽ đi quan tâm các nàng tính.

Ta hâm mộ các nàng, trên thế gian trong biển người mệnh mông tìm tìm một có thể yêu nhau hiểu nhau làm bạn đến già người yêu là như thế khó khăn, có người một mực tìm kiếm, có người không ngừng lỗi qua, có người cũng ở bất đắc dĩ chờ đợi.

Ta muốn biết nàng được không, không nên là tự cho là đúng đoán, hẳn là đi tự mình hỏi nàng, ta quyết định đi nhà của nàng tìm nàng, chẳng sợ người mở cửa là người yêu của nàng, ta cũng muốn chính mồm hỏi nàng vấn đề kia: Kiều Hãn Thời người hạnh phúc không hạnh phúc?

Chính là hiện tại.

-- Lý Khê Du: quỹ tích E nD----

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Thời Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.